

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Issız Kar Taneleri

*Kar taneleri, kaybedilmiş bir
çocukluk için dökülen gözyaşını
şefkatle kucaklar...*

KIMBERLEY FREEMAN

ROMAN

*Kar taneleri, kaybedilmiş bir çocukluk için dökülen
gözyaşını şefkatle kucaklar...*

Sovyetler Birliği'nin geleceğinin belirsizliğinde büyüyen üç küçük kız... Sofi ve kuzenleri Natalia ile Lena... Aynı hayalleri ve aynı günahları paylaşacak olan bu üç arkadaş, bir söz verirler. Nerede olurlarsa olsunlar asla birbirlerini bırakmayacaklardır. Ancak kış fırtınayı da beraberinde getirir.

Büyüdükçe her biri farklı yerlere, farklı hayatlara savrulur. Hayatlarına karşı duydukları tatminsizlikler ise kıskançlığa, rekabete ve ihanete yol açacaktır. Her acıyla daha derin yaralar alan bir dostluk, nefreti de beraberinde getirmeyi mi? Öyle ki bu nefret, içlerinden birinin hayatına son vermek anlamına geliyorsa...

Peki, her kış masalı mutlu sonla biter mi?

Issız Kar Taneleri, tutkuları uğruna her şeylerini riske atmaktan çekinmeyen üç kadının hikâyesini anlatan, kaderin getirdiklerine ve onlarla yetinmeyi bilmeye dair dokunaklı bir Kimberley Freeman romanı.

₺27.00

ISBN: 978-605-188-221-5

9 786051 882215

"Olağanüstü bir hikâye."
Woman's Day

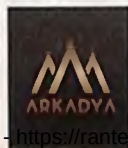
*"Âdeta modern bir
Rus masalı..."*
South Australian News

*"Yürek burkan, çarpıcı bir
hikâye. Elimden
bırakamadım."*
Kate Morton

Issız Kar Taneleri

KIMBERLEY FREEMAN

*Herkes
affedilmeyi
hak eder...*

KIMBERLEY FREEMAN,
Kır Çiçeği Tepesi, Deniz Feneri Koyu, Kor Adası, Zümrüt Şelaleleri, Esir Şarkılar Vadisi ile birçok ülkede gönüllere taht kuran yazar, Avustralya'nın ve Amerika'nın ileri gelen yazarlarındandır. Londra'da doğmuştur ve o üç yaşındayken ailesi Avustralya'ya taşınmıştır. Şu an yaşamakta olduğu Queensland'de büyümüştür. Asıl ismi Kim Wilkins olan yazar, çocuk ve tarihi kurgu kitapları da yazmıştır. Kimberley Freeman adını ise yazmakta olduğu kadın edebiyatı kitaplarında büyükannesini onurlandırmak için kullanmaktadır. Yazarın bu türde, ülkemizde *Issız Kar Taneleri* ile birlikte altı, toplamda yedi kitabı mevcuttur.

www.kimberleyfreeman.com

ARKADYA YAYINLARI

ISSİZ KAR TANELERİ
Kimberley Freeman

Özgün adı: Gold Dust

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Yasemin Büte

Çevirmen: Dilek Parsadan

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Kasım 2017

ISBN: 978-605-188-221-5

© Kimberley Freeman, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Australia PTY LTD'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Issız Kar Taneleri

KIMBERLEY FREEMAN

İngilizceden Çeviren

Dilek Parsadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

***Hatalarını hatırlayanlar bir gözünü kaybeder,
onları unutanlar ise her iki gözünü...***

Yoksulluk kurnazlığı da beraberinde getirir.

Rus Atasözü

Giriş

Kış 2005

Elbette endişeliydi. Daha önce bir cinayet planı yapmamıştı. Her şeyi yerli yerine oturtması biraz zaman almıştı ama işte sona yaklaşmıştı. Artık neler yapabileceğini görme vaktiydi.

Kendi içinde birçok savaş vermişti; suçluluk, korku, öfke ve intikam buna dâhildi. Şimdi sakın olmalıydı. Adım attığı yolda geriye dönmek yoktu, o daima ileriye yol alacaktı.

Sabah güneşinin vurmasıyla uykulu gözlerini kıstı. Tekli koltuğu aydınlatmaktan vazgeçen gün ışığı, TV ünitesini kaplayan tozu gösteriyordu. Kadının bakışları, üç kadının olduğu fotoğrafa kaydı. Kendi yüzü. Kurbanının yüzü. Gülümsüyorlardı. Arkadaşlıkları samimi görünüyordu. Acaba o zamanlar ne düşünüyordu? Geleceği belki... Fotoğrafta kar ile güneş ışığı geride kalan tüm gölgeleri aydınlatıyordu. Üç kadın sarmaş dolaştı. *Hiçbir şey aramıza giremeyecek...* Bu sözü defalarca söylemişlerdi. Ama aralarında ne çok şey yaşanmıştı. İhanet, öfke, can yakan kıskançlık ve umursamazlık yüzünden kimsenin tahmin edemeyeceği sonuçlarla karşılaşmışlardı.

Koltuğun koçağına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Güçlü olmaya çalışıyordu. O ne kimsenin canını yakabilir ne de bir zehir hazırlayabilirdi.

Vakti geldiğinde istediğı yanıt kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Bu seneki *Yıllık Kış Buluşması*, Briggsby’de yapılacaktı. Uçurumun kenarındaki patika hepsinin kullanmayı sevdiği yoldu. Yirmi beş metre aşağıda kayalar ve deniz bulunuyordu. Bir keresinde baş dönmesi tuttuğunda yerin âdeta ayaklarının altından kaydığını hissetmişti. Bu duygudan kurtulmak için yere sağlam basmaya çalışmıştı.

Anlık denge kaybıyla bir düşüş, trajik bir kaza... Sonra her şey bitip gidecekti. Sonunda o da tek başına kalacaktı.

Tek başına... Kelime zihninde yankılanıyordu. İliklerine kadar işleyen yalnızlığını, son zamanlarda hayatını çevreleyen boşluğu hissetti. Planladığı cinayetten vazgeçemezdi. Yapılan hataları düzeltmenin tek yolu buydu.

Aralarındaki kan bağına, paylaştıkları hayallere ve günahlara rağmen düşüncelerini aklının sınırlarını zorlayan planına yoğunlaştırdı...

Birinci Bölüm

Leningrad, 1976

“Güzel bir kız değilsin.”

Sofi Chernova, yedi yaş olgunluğundaki yüzünü paslanmış banyo aynasına yaklaştırdı. Annesi Stasya, ağzından çıkan kelimelerin bu kadar acımasız olmasını istememişti, söylediklerinde hiçbir duygu yoktu.

“Güzel değilsin, Sofi. Kuzenlerin kadar güzel değilsin.” O sabah Stasya, mutfakta kahvaltı tabaklarını toparlarken bunları söylemişti. “Ama harikulade çalışan bir beynin var ve bu gerçekten çok mühim bir şey. Kuzenlerin ne zaman başları sıkışsa sana koşuyor.”

Fakat Sofi şimdi loş banyoda kendini incelerken zekâsı hakkında yapılan iltifatların hepsini unutmuştu. Aksine çillerini saydı, geniş burun deliklerine baktı ve bir parmağını gülümsediğinde bile aşağı sarmaktan bir türlü vazgeçmeyen dudaklarında gezdirdi. Hayır, güzel bir kız değildi. Güzel insanların hayatta onun elde edemeyeceği ne gibi ayrıcalıklara sahip olduğunu düşündü. Bu konuyu daha önce hiç derinlemesine düşünmemiştir, ancak bu sefer başkaydı. Bu öğleden sonra güzellik, karşısına iki kuzeni Natalya ve Lena’nın bedenine bürünmüş bir hâlde gelecekti.

Kapı gürültüyle çaldı. “Çıkmayı düşünüyor musun?”

Ses babasına aitti. Babası bir haftadır fazlasıyla gergindi. İki kızına üç aylığına bakmasını rica eden erkek kardeşinin mektubundan beri patlamaya hazır bir bomba gibi ortalarda dolaşıyordu. Anne ve babası yaşanan bu gerginliği onun önünde konuşmazdı ama Sofi, küçük parçaları bir araya getirmiş ve harikulade çalışan beyni sayesinde neler olduğuna dair bir resim çizmişti. Viktor amca ile babası pek iyi anlaşmazdı. Natalya ve Lena’nın annesi yaklaşık altı yıl önce Lena’yı doğururken ölmüştü. O günden beri Viktor, kızlarının sorumluluğunu Sovyetler Birliği’nin dört bir yanındaki akrabalarıyla arkadaşlarının omuzlarına yüklerdi. Ve şimdi Sofi’nin ailesinin sırasıydı.

Bu, Sofi için sorun değildi. Kuzenleriyle daha önce iki kez büyükannesinin İjevsk’teki evinde karşılaşmıştı. Aile buluşmaları öyle kalabalık olurdu ki çocukların vahşi oyunlarını denetleyen kimse olmazdı. Bir yıldırımın gazabından kurtulamayan huş ağacının etrafında Sovyetler Birliği ulusal marşını fısıldayarak daireler çizer, aydaki kozmonotları taklit ederek bahçenin arkasındaki kayalara tırmanır, büyükannenin şişman turuncu kedisine bir bebeğe bakar gibi bakar, karahindibaları tel örgülerin arasından geçirerek rüzgârın tohumları alıp götürmesini beklerlerdi. Bu oyun sırasında rüzgârın tohumları uzaklara serpmesini öyle hevesle isterlerdi ki sonrasında göğüslerinde bir sızı olurdu.

Babası tekrar kapıya vurduğunda Sofi, sırlı lavaboya uzanmak için kullandığı tabureden inip kapıyı açtı. “Özür dilerim, baba.”

Sonra loş oturma odasına girdi. Sesi kısık radyodan güç bela duyulacak birtakım uğultular yükseliyordu. Radyoda tavukları çok fazla yumurtladığı için Sovyet kahramanı ilan edilen bir çiftçinin röportajı vardı. Annesi evi temizlemişti.

Masanın üzerine kırmızı beyaz, kareli bir örtü yayılmış, büfenin ve birbirine uyumsuz koltukların tozu alınmış, kanepenin üzerindeki yastıklar kabartılarak yavru kediyle kuğu nakışları dışarı bakacak şekilde düzeltilmiş, perdeler mümkün olduğunca açık bir vaziyette iki yandan tutturulmuştu. Sofi, ev temizlendikten sonraki birkaç saati çok severdi. Havayı bir beklenti duygusu sarar, her tarafa tatlı keskin bir mobilya cilası kokusu yayılırdı.

Sofi pencereye gitti. Bu pencere direkt olarak yandaki binaya bakıyordu, ancak iki binanın arasındaki boşluk sayesinde caddeyi görmesi mümkündü. Dışarıda yaz yağmuru vardı. Pürüzlü kaldırımlara sızan araba yağlarında gökkuşakları oluşmuştu, aşağıda hareket eden şemsiyeler biçimsiz böcekleri andırıyordu. Bir araba durdu. Bej bir canavar, mucizevî bir şekilde çöp kamyonuyla ıslak yolcuların binmesini bekleyen otobüsün arasındaki boşluğa girmeyi başarmıştı. Arabanın kapıları açıldı ve amcasıyla kuzenleri aşağı indi.

Sofi annesine, “Geldiler!” diye seslendi.

Stasya hızla kızının yanına, pencereye geldi. Dudakları sert bir çizgi hâlini almıştı. “Ah, geldiler.” Sonra Sofi’nin yüzünü yavaşça kendine doğru çevirdi. “Küçükleri odana götürüp yatacakları yeri göster, sonra da bir oyunla onları oyala. Babanla benim Viktor amcanla konuşmamız gereken şeyler var. Anlıyorsun, değil mi?”

Sofi, başını evet anlamında salladı. “Apartman yöneticisi geleceklerini biliyor mu? İçeri girmelerine izin verecek mi?”

“Evet, kalmaları için de izin aldık.” Stasya, banyonun kapısına gidip yavaşça kapıyı tıklattı. “Vakit geldi, Ivan.”

Viktor amca ve kızları evin kapısından içeri girdiklerinde sırlıslıklamlardı. Uzun saçlarından sular damlayan Lena’nın yüzünde acılı bir ifade vardı. Natalya’nın kestane rengi

bukleleri ıslak olmalarına rağmen ısıltısını kaybetmemiştir. Kız kardeşinin ilerlemesi için sabırsızlanan Natalya, ona at suratlı diye hakaret ederek bavulunu ayağıyla iteledi. Kızların arkalarında beliren Viktor amca oldukça yakışıklı görünüyordu. Fakat yüzünde karanlık ve soluk bir ifade, üzerinde ise ağır bir tütünle votka kokusu vardı. Sofi, annesinin söylediğini yapıp kuzenlerini yatak odasına götürdü.

Kızlar, incecik iki döşeğin arasından geçmek için sıkışmak zorunda kalmışlardı. Döşeklerden biri Sofi'ninkine paralel konulmuş, diğeri ise köşesi kapının tam olarak açılması için kaldırılabilir şekilde hizalanmıştı. Annesi, Sofi'nin küçük şövalesi, boyaları ve boncuk kutuları için yer ayırmıştı. Aslında Sofi, bu alanı paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Okuldaki tüm arkadaşlarının kardeşleri vardı ve her birinin ailesi tıklım tıklım denecek kadar kalabalıktı. Bu, kulağa çok eğlenceli geliyordu. Öte yandan yolu kapatan döşekler varken şövalesinin önüne nasıl bir sandalye çekeceğini merak etmiyor da değildi.

“Burası senin yatağın, Lena.” Sofi küçük kızı yatağının yanındaki karyolaya doğru götürdü.

Lena başını iki yana sallayarak, “Sevmedim,” dedi.

Natalya, Lena'yı diğer yatağın üzerine iterek, “Buradan senin yatağının altını görebilir,” dedi. “Canavarlar. Asla uyuyamaz, sonra susturabilene aşk olsun. Haydi Lena, git o yatak senin olsun. Ben canavarlardan korkmuyorum.”

Natalya, canavarlardan korkmadığını kanıtlar gibi bavulunu Sofi'nin yatağının altına itti ve bir iç çekip güzel saçlarını savurarak kendini yatağın üzerine bıraktı. Lena, bavulunu şövaleye dayayıp kendi yatağına oturduktan sonra ayağındaki çamurlu botları dikkatlice çekiştirmeye başladı. Sofi, yatak odasının kapısının dışından gelen yetişkinlere ait öfkeli

sesleri duyabiliyordu, ancak söylenenleri net bir şekilde seçemiyordu.

Lena, Sofi'nin eski oyuncak kedisi Trushka'yı çoktan bulmuş, ona çay takımıyla süt içiriyor gibi yapıyordu. Kısa süre sonra jaluziler çekildiğinde, üzerlerindeki yetişkin ciddiyeti tamamen kalmıştı. Trushka, Sofi'nin yatağının altındaki canavarlarla yüzleşmek zorunda kalmış ve bu, Lena'nın hem gülüp hem ağlamasına sebep olmuştu. Küçük kızlar, bir ağızdan ciyaklayıp ıslak yanaklarıyla kıkırdadılar.

Ancak neşeleri keskin, kulak tırmalayan bir ses yüzünden bozuldu. Bu, Viktor amcanın sesiydi. "Bana kızlarımı nasıl yetiştireceğimi söylemeyin!"

Konuşma, gürültünün ardından gelen yatıştırıcı seslerle cansız bir hâlde devam etti. Sofi, bir Lena'nın bir Natalya'nın yüzüne baktı. İki kız da buz kesmişti, yüzlerinde belirsiz bir ifade vardı.

Çok geçmeden kapı aralandı ve Stasya dudaklarında zorlama bir gülümsemeyle içeri baktı. "Lena, Natalya. Gelin de babanıza hoşça kal deyin."

Dudakları aşağı bükülen Lena, birden hıçkırmaya başladı. "Ama babam bir hafta bizimle kalacağını söylemişti."

Stasya'nın yüzündeki gergin ifade geri döndü. "Erken giderse daha iyi olacağını düşündü. Önünde uzun bir yol var."

"Nereye gidiyor?" diye sordu Sofi.

Natalya, burnunu çekerek yanıtladı. "Vladivostok'a. Bir iş için."

Lena, "Çok önemli bir iş," diye ekledi.

Viktor amca yatak odasının kapısına, Stasya'nın yanına geldi. "Evet, kızlar. Yaramazlık yapmayın. Her zamanki

saçmalıklarınızı tekrarlamak yok. Lena, burnunu sil. Bir erkek çalışmak zorundadır, gözyaşların kendimi suçlu hissettiriyor.”

Lena, ayağa kalkıp babasının beline sarıldı. Viktor, başka yöne bakarak kızının omzunu hafifçe okşadı. “Tamam tamam. Stasya teyzen size iyi bakacak. Ağlayacak bir şey yok. Hem doğum gününde evde olacağım.”

Natalya geri çekilip meydan okur gibi cesur bir tavır takınmaya çalıştı. Sofi, bunun rol olduğunu biliyordu. O an evinde, anne ve babasıyla olduğu için kendini çok mutlu hissetti ve güzelliğin iyi bir talihle alakalı olmadığına karar verdi.

Natalya ile Lena gelmeden önce Sofi’nin çocukluğu oldukça sessiz, hatta sakin geçerdi. Ancak şimdi küçük evin dört tarafından gürültüler yükseliyor, her taraftan uzun saçlar ve dirsekler fırlıyordu. Sofi’nin içinde bulunduğu yeni duruma karşı olan hisleri saatten saate değişiyordu. Bazen çok mutlu oluyordu. Ne de olsa oyunlar, kahkahalar vardı. Bazense sadece oturmak, Natalya ve Lena’yı susturmak ve resim çizmek istiyordu. Kuzenleri yeni ailenin rutinine uymak için ellerinden geleni yapıyordu ama Natalya, ev işlerine karşı tek kelimeyle umursamazdı.

Her cumartesi gecesi oyun gecesiydi. Ailece en sevdikleri kart oyununu oynarlardı. Banyonun kapısının yanına açılır kapandır bir masa yerleştirilir ve kartların kaymaması için üzerine bir örtü serilirdi. Bu, kuzenler geldiğinden beri ilk cumartesiydi ve Ivan, Natalya’yla Lena’ya onlarla oturup oyun oynamalarını teklif etmişti.

Ivan, en alttaki kartları destenin altından dikkatlice aldı. "Eminim babanız size bu oyunu öğretmiştir."

Babasından bahsedilmesi üzerine Lena'nın gözlerine bir hüzün çökmüştü.

Natalya omzunu silkti. "Babam bize hiçbir şey öğretmedi, Ivan amca."

Ivan, kaşlarını çatarak kartları dağıttı. "Gerçekten mi? Çocukken hep oynardık. Nasıl es geçti, şaşırdım."

Ivan kuralları açıklamaya başladı. Lena boş boş bakarken, Natalya alnını kırıştırarak odaklanmaya çalışıyordu. Sofi kartları alıp baktı. Vasat bir el denilebilirdi, hemen strateji yapmaya başladı.

"Haydi bakalım Lena," dedi Ivan. "Önce sen."

Lena eline baktıktan sonra bir cesaret koz olarak as attı.

Ancak Sofi hızla araya girdi. "O değil, aptal şey."

Lena'nın eli aşağı düştü, dudaklarını bir titreme aldı. Ivan, küçük kızı kucağına çekti ve başının üzerini öptü. "Sanırım Lena bu oyun için çok küçük. Haydi bakalım Lena, biz birlikte oynayalım."

Sıra Natalya'ya gelmişti, küçük kız karo altılı attı. Sofi, savunmasını karo sekizliyle yaptı. Natalya, kupa yedili attığında ise Sofi'nin karşılığı maça altılı oldu.

Natalya, "Bunun sayısı daha küçük," diyerek karşı çıktı.

Sofi, "O koz," diye açıkladı.

"O ne demek?"

Böylece kısa bir tartışma başladı. Natalya, şimdi de herkesin kartlarını gördüğünü ve bunun artık adil bir oyun olmadığını düşünüyordu. Ivan, kartları karıştırıp tekrar dağıttı, oyun daha sorunsuz bir şekilde devam etti. Sofi, tüm kartlarını açan ilk kişiydi. Natalya sonuncu, en zayıf halka olacağı benziyordu ancak Stasya yanlış kartı attı.

“Ah, o koz değil miydi? Ne şapşalım! Gerçekten en zayıf halka olmayı hak ettim.” Natalya kupa onlu attığında Stasya’nın savunacak bir kartı kalmamıştı.

Sofi, annesinin Natalya yenilmesin diye bilerek yenildiğini biliyordu. Karnının öfkeden sıkıştığını hissetti. Anne ve babası hiçbir zaman *-bir kez bile-* onun kazanması için kötü oynamamışlardı. Babası her zaman detaylı bir şekilde düşünüp dikkatli olması için ısrar eder, diğer ellerde ne kaldığını anlaması için elindeki kartları saymasını söylerdi. Sofi kaybederse, kaybetmiş oluyordu. En zayıf halka idi. Ancak şimdi annesi Lena’nınki kadar aptal bir hata yapmıştı.

Diğer elde Ivan, Natalya’ya doğru eğilip hangi kartı oynaması gerektiğini gösterdi. Natalya kurallarda çok zorluk çekiyor, bazen bir kuralı hatırlarken diğer her şeyi unutuveriyordu. Dört elden sonra Ivan, oyunu bitirmeyi önerdi.

Fakat Sofi, “Ama genelde sekize kadar oynarız!” diye karşı çıktı.

Natalya masadan çoktan fırlamıştı, Lena ise memnun bir hâlde Ivan’ın kucağından iniyordu.

Stasya, Sofi’nin saçlarını okşayarak yavaşça fısıldadı. “Şişşt, çocuğum. Artık bazı şeylerde ufak değişiklikler yapacağız, o kadar. Bunu anlamak zorundasın.”

Sofi’nin içinde korkunç bir ağlama isteği uyandı. Kuzenleri buraya geleli sadece bir hafta olmuştu ama şimdiden her şey değişmişti. Odasını, oyuncaklarını, anne ve babasını paylaşmıştı. Şimdi de oyun geceleri mahvolmuştu. “Anlamak istemiyorum. Sadece kart oynamak istiyorum.”

Stasya, kanepedeki Natalya ve Lena’ya baktı, iki kız başlarını birbirlerine eğmiş kıkırdıyorlardı. Sonra tekrar Sofi’ye döndü ve parmağını bükererek onlarla birlikte kimsenin onları

hâkim olamıyor ve teni kanayana kadar ısırıkların üzerine vuruyordu. Ardından Stasya teyze pencerenin kapatılmasını emrediyor ve ter, yaralarını cayır cayır yakıyordu. Bu durum karşısında Natalya gözlerini devirir ve ısırıkları kaşıdığı için kardeşini bebek diyerek küçümserdi.

Tüm bunların dışında Lena, Leningrad'da kalmayı seviyordu. Stasya teyze çok nazikti, tıpkı bir babaya benzeyen Ivan amcanın ise varlığı bile güven veriyordu. Sofi çok güzel oyunlar buluyordu. Hem sadece üçü kaldıklarında Natalya onu pek azarlamıyordu. Perşembeleri öğleden sonra Stasya teyze pastanede geç saatlere kadar çalışırdı. Ivan amca üç kızı yürüyüşe çıkarırdı. Lena, Leningrad'ın geniş bulvarlarını, yemyeşil bahçelerini, Sovyetlerin kırmızı, parlak pankartları ve afişleriyle süslü büyük gri şehir meydanlarını ve ekşi kokulu kanallarını öğrenmeye başlamıştı. St Isaac Katedrali'nin ıslıl ıslıl kubbesine ve birçok Sovyet kahramanı heykeline korku dolu bir hayranlık duyardı. Özellikle de suratında kararlı bir ifade olan, paltosu uçuşan bir Lenin heykeline. Ivan amca onlara kare külahlarda dondurma alır, onlar sokakta dondurmalarını yerken kendi bir bara girip arkadaşlarıyla bir iki bardak içki içerdi. Bu uzun öğleden sonranın ardından eve döndüklerinde, yaşlı komşuları Irina Petrovna'nın onlar yokken müşterek mutfakta yaptığı kocaman kâselere konulmuş tazecik *pelmenilerini** yerlerdi.

Fakat Lena, babasının kısa süre içinde döneceğini unutmamıştı. Küçük kız, banyo kapısının arkasına asılı takvimde gizli gizli gün sayıyordu. Babası doğum gününde, 19 Ağustos'ta evde olacağını söylemişti. Lena, göğsünde beklenti dolu bir sıkışmayla günleri gözleriyle işaretliyordu.

* Rus raviolisi. Mantıya benzer bir tür yemek. (Çev. N.) <https://rantey.org>

Stasya teyze doğum gününden bir gün önce onu yatağına yatırdığında Lena, uyuyamayacak kadar heyecanlıydı.

“Yarın doğum günün, küçüğüm.” Stasya teyze, küçük kızın saçlarını nazikçe alnından çekti. “Altı. Aman! Ne büyük bir kız bu böyle!”

Lena, Stasya teyzenin her zaman ensesinde topladığı sarı, kalın saçlarını çok severdi. Küçük kız, düşünmeden uzandı ve parmaklarıyla tokadan birkaç tutam saç çıkardı.

“Babamın gelmesini dört gözle bekliyorum.”

Stasya teyze gülümsedi, fakat bu her zamanki rahat gülümseyişlerinden değildi. Lena’nın kalbine ilk endişe kırıntısı o an düştü. Stasya ayağa kalkarken, “Çok güzel bir gün olacağına eminim,” diye ekledi.

Lena, Stasya teyzenin Natalya ile Sofi’nin yataklarına gidişini izledi. Genelde en çok orada oyalanır, akıldan çıkması güç bir sesle *Bayushki bayu* ninnisini söylerdi. Loş odada, pence-renin ardından uzaklaşan arabaların sesinde, Stasya teyzenin hüzünlü sesi Lena’yı çok derinden etkilemiş, babasının sıcak kollarını ve aksi sesini fazlasıyla özlemesine sebep olmuştu. Küçük kız kendini yerinden edilmiş, evinden çok uzaklara götürülmüş hissediyordu. Stasya teyzenin gergin gülümseyişini hatırlayınca babasının onu almaya gelmemesinden endişe duymaya başladı.

Bir an kendini avutmaya çalıştı. Babası ona bir söz vermişti, onu hayal kırıklığına uğratmazdı. Ancak hemen sonra hayal kırıklığına uğradığı onca zamanı hatırladı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti, küçüktü ve karşısındaki kişi babasıydı. Belki de şimdi babasını hata yapabilen biri olarak görecektik kadar büyümüştü. Babasının yarattığı tüm hayal kırıklıkları bir bir aklına geliyordu. Bisikletini borç karşılığında satması,

onu bakıcısından almaya defalarca geç kalması, yine uzun bir ayrılık için akrabaların evindeki bir başka hızlı veda...

Stasya teyze ve Ivan amcayla kaldıkları süre boyunca babasıyla hiç konuşmamışlardı. Lena'nın doğru düzgün mektup okuyamadığı bir gerçektir, zaten telefon da yoktu. Ama babası genelde arkasında birkaç kelime yazan hoş kartlar gönderirdi. Bu kartlarda kesin dönüş tarihiyle ve her seferinde yolda kaybolan hediyelerle ilgili yeni sözler verilmiş olurdu.

Stasya teyze odadan çıkıp kapıyı ardından çekerek tüm ışığı kendisiyle birlikte götürdü. İssiz kalan Lena, ilk defa babasının gerçekten dönüp dönmeyeceğini düşünüyordu.

Perdelerin ardındaki güneş cılızdı ama sabah olduğu kesindi. Lena, geçen saatleri düşünmek için elinden geleni yapmasına rağmen beş yaşını ne zaman arkasında bıraktığını hatırlayamıyordu. Bugün altı yaşına girmişti. Bu, öyle büyük bir sayıydı ki kendini daha uzun, biraz da ürkmüş hissediyordu. Babasının ne zaman geleceğini tahmin etmeye çalıştı. Acaba o da daha büyük görüldüğünü söyleyecek miydi? Kahvaltı boyunca babasının ne diyeceğini düşündü. Ne zaman bacakları kanepeden ya da masanın altından uzansa, "Hatırladığım kadar uzunsun, Lena," derdi. Belki yine böyle söylerdi. Küçük kız, bunun kendini güvende hissettireceğini düşündü, bu cümleyi net bir şekilde duyduğunu hissederse belki isteği gerçekleşirdi. Babası gelir, bunu söyler ve her şey güzel olurdu. Sonra da çarçabuk bavullarını toplar ve babasıyla birlikte eve giderlerdi. Ya da neresi olursa...

Ivan amca ve Stasya teyze işe gitti ama kızlar, okullar tatil olduğundan evde kaldılar. Yan komşu Irina Petrovna çocuklara bakmak için gelmişti. Yanında bir de Lena'ya hediye etmek için bir kutu renkli kalem ve sert, beyaz sayfa küçük bir defter getirmişti. Lena, teşekkür edip kadının kulağının yanındaki kıllı benden kaçınarak yanağını öptü. Ardından pencereye döndü, bir sandalye çekti ve sandalyenin üzerine diz çöküp babasının yolunu gözlemeye başladı.

Öğle yemeğinden sonra Sofi, Lena'yı gelip onlarla oynaması için ikna etmeye çalıştı.

Ancak Lena, gözlerini yoldan ayırmadan, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Beklemeye devam ederse babası gelecekti. Bir saniye de olsa gözlerini başka yere çevirirse, inancı biraz olsun azalırsa babası bir şekilde gözden kaybolup yok olabilirdi.

Saat dört olduğunda Lena'nın bu durumu karşısında giderek sabırsızlanmaya başlayan Natalya, kardeşinin saçını sertçe çekti. "Artık sandalyeden incek misin?"

"Hayır, o zaman babamı göremem."

Bu cevap karşısında Natalya öfkeyle uzaklaştı. Lena, Natalya'nın, babasının gelmemesinden korktuğu için böyle yaptığı biliyordu.

Stasya teyze eve, üzerinde Lena'nın isminin ve yaşının yazılı olduğu bir pastayla geldi. Ivan amca da dışarıdaki yaz akşamı kadar soluk renkli leylak bir paket kâğıdına sarılı bir tef getirmişti. Lena, mutfağın tavanından sarkın solgun ışığın altında yemek yemek için isteksiz bir şekilde pencereden aşağı indi. Ancak akşam yemeğinden sonra eski yerine tekrar geçti. Teninin altında hissettiği sızı, giderek daha şiddetli bir hâl almaya başlamıştı.

Babam gelecek. Gelecek, değil mi?

Lena, Stasya teyzenin ve Ivan amcanın arkasından mırıldandığını biliyordu. Natalya'nın yatak odasında saklandığını ve kitap okur gibi görünen Sofi'nin ona acıyan bakışlar attığını da... Ama Lena inanmaya devam etti. Bu dünyada babasına inanamayacaksa başka kime inanabilirdi ki?

Işık, akşamleyin uzun vakitler boyunca yanmaya devam etti. Sonunda Stasya teyze ona yaklaşarak, "Lena," diye seslendi.

Lena arkasını döndü, dudaklarını büzmek için kendini zor tutuyordu.

"Yatma vakti."

"Beklemek istiyorum. Çok az daha. Babamın gelişini görmek istiyorum."

Stasya teyze, endişeli bir ifadeyle Lena'ya doğru yaklaşan kocasına baktı. Ivan, karısıyla yeğenin arasında durup omuzlarını dikleştirdi ve oldukça sert bir sesle konuşmaya başladı. "Lena. Stasya teyzen sana bir talimat verdi. Sana söyleneni yap ve hemen yatağına git."

İşte o an tüm dünyanın acısı Lena'nın yüreğine çöktü. Göğsünde titrek hıçkırıklar belirdi ve aniden gözlerinden boşalan gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzüldü. Küçük kız bir bebek gibi ağlıyordu. Stasya teyze sıcak kollarını Lena'nın etrafına sarıp onu susturmaya çalıştı. Ivan amca kapının yanındaki kancadan anahtarını kapıp hızla dışarı fırladı. Stasya, küçük kızın eşini nasıl bu kadar sinirlendirdiğini anlayamamıştı. Lena, sıcacık suratını Stasya teyzenin yumuşak, pamuk gömleğine bastırdı ve sessizce tekrar tekrar babasına seslendi. Oysa onu asla duyamayacağını çok iyi biliyordu.

İkinci Bölüm

Natalya ve Lena'nın babaları kaybolduktan -Natalya babasının kaçtığını değil, kaybolduğunu düşünmek istiyordu- yedi hafta sonra sonbaharın soğuk rüzgârları cadde boyunca uzanan limon ağaçlarının yapraklarını dökmeye başladı. Küçük, yuvarlak yapraklar evlerinin bulunduğu binanın avlusunda birikiyor, küflü köşelerde çürüyordu. Çok gürültü yaptıkları için dışarı gönderilen kızlar, avluda oyun oynuyorlardı.

Lena, duyduğu bir araba sesi üzerine gelenin kim olduğunu görmek için hızla avlunun tuğla duvarına tırmandı. Natalya, Lena'nın babasının geldiğini sandığını biliyordu. Her arabada, ayak sesinde ya da posta kutusunda biriken mektuplarda küçük kızın umutları tekrar yeşerirdi. Natalya, kız kardeşinin umutlarına ve hayal kırıklıklarına dayanamıyordu. Lena'nın aksine o, babasının iyi ya da önemli bir adam olmadığını farkındaydı. Vladivostock'a balık yataklarında çalışmak ve muhtemelen babalık sorumluluğundan kaçmayı sevdiği için gitmişti. Şimdi de geri dönmüyordu. Babası gitmişti, bunu kabullenmek çok daha kolaydı. Natalya, mutsuz olmayı sevmemediğinden bu konu üzerinde çok kafa yormuyordu, ancak

Lena'nın sürekli aynı şeyi konuşmak istemesi sinirlerini bozar olmuştu.

Sofi, tahtaya saplı cıvatayı çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça banka oturdu, küçük kız bir prensese yaraşır bir kolye yapmakla meşguldü. Çünkü Natalya'nın oyundaki rolü buydu; sarayda yaşayan ve kendi hayatını anlatan filmlerde oynayan Amerikalı bir prenses. Natalya, kapının arkasına bağlanıp bankın ayaklarıyla sağlamlaştırılmış eski çarşaflardan oluşan kalesinin son dokunuşlarını yaptı. Sofi, yaptığı kolyeyi havaya kaldırdığında Natalya'nın mutluluktan nefesi kesildi.

Küçük kız, parmaklarını hevesle uzatarak haykırdı. "Çok güzel olmuş!" Kolye yün ve plastik boncuklarla yapılmıştı ancak iç içe geçmiş karışık ipleri, düğümleri ve geçişleri kusursuzca ayarlanmış renkli boncuklarıyla bir prenses için muazzamdı.

"Dur da takayım." Sofi, ayağa kalkıp kolyeyi Natalya'nın boynuna doladı. Küçük kızın becerikli parmakları kolyenin ucunu bağlarken Natalya, uzun saçlarını önüne çekmişti.

"Bak Lena," diye seslendi Natalya.

Lena duvardan inip yanlarına geldi. "Çok güzel olmuş, Sofi. Bana da yapar mısın?"

"Sadece tuhaf renkli boncuklarım kaldı," diye yanıtladı Sofi. "Belki Natalya sonra senin takmana izin verir."

"Sadece bir şartla. Akşam olana kadar Amerikalı prenses oyununu oynayacağız. Ben prenses olacağım, siz de hizmetçilerim."

Lena birden kızdı. "Ben hizmetçi olmak istemiyorum."

Sofi, kötü niyet beslemeksizin Lena'yı hafifçe ittirdi. "Haydi ama. Sadece bir oyun."

Böylece oynamaya başladılar, oyunda kalenin hem içini hem dışını kullanıyorlardı. Artık öğleden sonraları gölgeler çok hızlı uzar olmuştu, zamanın geçiyor olmasının verdiği baskı oyunu daha heyecanlı kılmış, küçük kızların gürültüyle kıkırdamasına sebep olmuştu. Natalya'nın sesi iki hizmetçisine otoriter bir sesle emirler verirken coşkuyla çıkıyordu. Sonunda, üzerlerinde uzanan binadan bir pencere açıldı ve kırmızı suratlı bir adam onlara sessiz olmalarını söyledi.

Adam, pencereyi kapattıktan sonra Sofi, ağırbaşlı bir edayla Natalya'ya döndü. "O adamı öfkelenlendirmeyelim. Kendisi, parti bölge komitesinde memur."

Fakat bir prensesken Natalya'yı susturmak pek mümkün değildi. On dakika sonra kırmızı suratlı adam avlunun kapısında belirdi. Adam kapıyı açtığı anda kale yıkıldı ve Natalya kendini birden eski gösterişsiz hayatında buldu, yüzü alev alev yanıyordu.

Kırmızı suratlı adam önlerinde durup kılı kollarını göbeğinin üzerinde bağladı. Natalya, adama bakıp ışıltılı gülümsemesiyle sırtıttı. Bu, onun gizli silahıydı. Çoğu insan o gülümser gülümsemez yumuşardı, fakat silahı bu adama işlememişti.

Adam kaşlarını çatarak, "Sizi dinliyordum, kızlar," dedi. "Ve duyduklarım karşısında çok utandım. Amerika ve prensesler, ha? Prenseslerin işçilerin kanıyla beslendiğini bilmiyor musunuz? Siz prenses değilsiniz ve prenses olmayan kızlar hayal ettikleri kapitalist cennette uzun süre hayatta kalamazlar. Acımasız adamlar tarafından alınıp satılırlar. Kendinizden utanın. Üçünüz de. Apartman yöneticisine komşularınızı rahatsız ederek apartman kurallarını ihlal ettiğinizi bildireceğim. Şimdi bu aptal oyununuzu toparlayıp evinize gidin."

Lena, gözyaşları içinde kaldı, Sofi hızlı bir şekilde çarşaf-ları çözüp katladı. Ancak Natalya öfkeden buz kesmişti. Bu adam oyunlarını bozmaya nasıl cüret ederdi?

“Haydi Natalya,” dedi Sofi.

Lena, ablasının elini çekti. “Natalya? Şimdi kolyeni taka-bilir miyim?”

Kırmızı suratlı adam hâlâ onları izliyordu. Natalya, Sofi'den aldığı çarşafı kolunun altına koyarken, “Şimdi de-ğil, Lena,” diye mırıldandı. “Stasya teyzenin akşam yemeği için yardıma ihtiyacı var. Gitmemiz gerek.”

Ancak karanlık merdivenlere geldiklerinde Natalya, dün-yasına geri döndü. Hayallerinde akşam yemeğine yardım et-mek ya da masa kurmak değil, boncuk yerine değerli taşlardan yapılmış kolyeler ve parti memurlarının yerle bir edemeyece-ği saraylar vardı.

O gece Natalya, tabakları kurulaması gerekirken karnının ağ-rıdığını uydurarak tek başına yatak odasına gitti. Düzleşmiş, soğuk döşeginin altında kendine ait özel bir kupür albümü vardı. Natalya, albümünün çıtırdayan sert sayfalarını sevgiy-le çevirdi. Bir zamanlar babasının arkadaşlarından biri ona bir yığın yabancı dergi vermişti. Küçük kız dergilerdeki mo-dellerin ve film yıldızlarının fotoğraflarını kesmiş, ardından düzgünce albümüne yapıştırıp kenarlarını renkli çerçeveler ve dikkatlice çizdiği kurdelelerle süslemişti. İngilizce harfleri okuyamadığı için bu insanların kim olduğunu bilmiyordu. Fa-kat kadın erkek hepsini çok seviyordu, ısıltıları ve bağımlılık

yapan güzelliklerine hayrandı. Lena, ablasının albümünü ele geçirmeye çalışırdı ama bu albüm Natalya için çok kutsaldı.

Natalya g  s nde acı bir hasretle albümünün sayfalarını çevirdi. Kırmızı suratlı adamın söylediklerini ilk defa duymamıştı. Okulda prensesler, saraylar ve çöken batının şeytanları hakkında çok şey öğrenmişti. İki hafta önce Ivan amca onları onarılmış eski bir sarayda açılan bir resim sergisine g t r m şti. Natalya, sarayın büyüklüğü ve g sterişlili i karşısında dehşete kapılmıştı. Birinin aklından geçenleri okumasından korkmasına rağmen orada yaşadığını hayal etmeden duramamıştı. Bir prenses olamaması için bir sebep var mıydı? Ya da en azından çok zengin, güzel ve ünlü bir hanımefendi? Sokaklarında, ellerinde huş ağacından yapılmış s p rgelerle olukları süpüren iki büklüm, yaşlı kadınlar görürdü. Kesinlikle böyle bir gelecek istemiyordu. Güzel şeylere sahip olup rahat bir hayat istemenin nesi kötüydü ki?

Derin bir i  çeken Natalya, albümünü kapatıp yatağının altına koydu. Tabakları kurulamadı ını ve Stasya teyzesinin endişeli yüzünü hatırlayınca içinde bir vicdan azabı hissetti. Gidip yardım etmeliydi ama şimdilik tek istediği uzanıp kendi için kuracağı o kusursuz, olağanüstü hayatı hayal etmektir. Bunun ev içlerinden çok daha önemli olduğu aşık rdı.

Natalya, Sofi'nin okulunda geçirdiği yedi ayın sonunda sınıfta kaldı. Bir aralık günü öğleden sonraydı, erken çöken alaca karanlık pencereleri karartmıştı. Sofi, başını kaldırdı ında kuzeninin tereddütlü bir hâlde sınıf kapısında durduğunu gördü.

Öğretmen, Natalya'yı kolundan kavrayıp sertçe Sofi'nin yanına oturttu. Ve bunun ardından Sofi'ye 'kuzeninin öğrenmesine yardım etme' sorumluluğu verildi. Sofi, kuzenine kısmen acırken biraz da öfkelenmişti. Natalya, bir film yıldızı olduğunda matematiğe ihtiyaç duymayacağını söyleyerek ev ödevlerinin başında bir saniye dahi oturmamıştı. Sofi, şimdi ikisi için daha çok çalışmak zorunda kalacağı hissine kapılmış ve bu fıkirden hiç hoşlanmamıştı. Ancak diğer yandan annesinin babasına Natalya'nın odaklanma sorunu yaşadığını söylediğini duymuştu. Küçük kız, doğumunda güzel bir yüzle birlikte dalgın bir akla da sahip olmuştu. Ayrıca kibrinin sebebi de kendini güvende hissetmeyişi idi.

Sofi, hâlâ sinirliydi. O öğleden sonra eve yürürlerken Natalya'nın yaptığı ya da söylediği her şey onu rahatsız etmişti. Sesini duydukça bedenine iğneler saplanıyor gibi hissediyordu. Natalya nankör, inatçı ve bencildi. Sofi, adımlarını hızlandırdı. Lena ve Natalya kanalın köşesindeki bir sokak köpeğiyle oyalandığı sırada daha da hızlandı ve gözden kayboldu. Bunu hak etmişlerdi. Evin anahtarı Sofi'deydi. İki kardeşin anahtarı yoktu, böylece içeri girmek için kırmızı suratlı adamın şikâyetinden beri onlara kızgın olan apartman yöneticisine yalvarmak zorunda kalacaklardı.

Sofi, binanın karanlık girişine adım atıp posta kutusunu kontrol etti. Mektup yoktu. Sonra dar merdivenden yukarı çıktı. Binanın tüm kokusu merdivene dolmuştu, basamakların bulunduğu yer yemek ve kedi sidiğinin nahoş karışımı kokuyordu. Koridordaki ışık tekrar azaldı, Sofi'nin önünü görmesini sağlayan tek şey koridorun ucundaki pencereden sızan gri ışıktı. Küçük kız evinin kapıma uzandığında kapının aralık olduğunu gördü ve merak içinde kapıya itti.

İçeri girmesiyle birlikte iri bir adam kütük gibi elleriyle kanepeden kalktı. Sofi, yanlış eve girdiğinden şüphelenerek bir an durdu. Hayır, yanlış eve girmemişti. Büyükannesinin onlara verdiği lambayı, kanepenin üzerinde asılı deniz resmi-ni, vinil kumaşı yırtılan siyah koltuğu tanımıştı. Başını doğru evde olduğundan emin olmak için döndürdüğünde annesinin yatak odasının kapısının yarı açık olduğunu gördü. Annesi ya-tağının üzerinde yan bir şekilde, hiç kıpırdamadan yatıyordu. Neden işten dönmüştü? Sofi kalbinde tarif edemeyeceği bir korku hissetti. Ölmüş müydü?

Küçük kız, “Anne?” diye seslendi.

Adam, Sofi’nin dirseğini nazikçe tutup gözlerine baktı. Gözlerindeki bakışın yumuşaklığı, sesinin sertliğiyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. “Annemi rahat bırak. Biraz dinleniyor. Hastaneden yeni geldi.”

“Hastaneden mi?”

“Ben Vasily Ilyich Gergiev. Babanın iş yerinin şantiye şe-fiyim.”

Sofi konuşamıyordu. Korkunç bir şeyler oluyordu; kötü şans bir ekmek kırıntısının etrafına doluşan karıncalar gibi üstüne üstüne geliyordu. Birden sersemlediğini fark etti ve ya-vaşça oturmaya çalışarak kanepenin arkasını yakaladı.

Arka planda radyodan yumuşak mırıltılar yükseliyordu. Söylenene göre ‘kayıtlara geçecek’ korkunç bir soğuk bekle-niyordu.

“Baban bugün şantiye alanında düştü,” dedi Vasily Ilyich. “Oldukça yüksekten.”

Sofi kanının beynine sıçradığını hissetti, öyle ki kulakları duymuyordu. “Öldü mü?”

Adam bakışlarını çevirdi. “Hayır. Ama yaşayacağını da ummuyorlar.”

Sofi, gözlerini tekrar annesine çevirdi. Annesinin sırtının boğuk hıçkırıklarla inip kalktığını görebiliyordu. Şimdi önünü dönmüş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Her zaman topladığı saçları yastığının üzerine saçılmıştı. Sofi annesini, sıcak kucağını ve iç rahatlatan soğukluğunu istiyordu. Fakat o kapıya doğru yürümeye, yatağında acı çeken annesine katılmaya korkuyordu. Olduğu yerde durur, kanepeye tutunup gözlerini kapatırsa... Belki de bunların hiçbirisi gerçek değildi. Belki de hepsi uyandığında yok olacak kötü bir kâbustu.

O esnada koridordan sesler geldi. Natalya ve Lena geliyordu.

“Neden bizi beklemedin, seni...” Natalya’nın cümlesi aniden yarıda kaldı.

Sofi, birinin onu dürtmesiyle gözlerini açtı. Omzuna dokunan, Vasily Ilyich idi. “Annenin sana ihtiyacı var. Yanına git.”

Demek gerçektir. Kuzenleri ona şaşkınlık ve korkuyla dolu kocaman gözlerle bakıyorlardı. Sofi, giderek ağırlaşan ayaklarını annesinin yatak odasına doğru sürükledi. Annesi ona dönüp kollarını açtı ve daha acılı bir ağlamayla haykırdı. *Ah, Sofi. Çocuğum, canım çocuğum...* Ve Sofi, yatağa çıkıp annesinin yanına kıvrıldı. Annesinin bedeni hemen yanındaydı ama Stasya kendi acısında öyle kaybolmuştu ki kızını o iç rahatlatan huzurunun kilometrelerce ötesine itmişti.

Sofi, aşağı süzülüp caddeye yerleşen gökyüzünü izledi. Gri renkteki yoğun bulutlar karla dolmuştu. Hemen arkasındaki Irina Petrovna, çarpan şişlerinin çıkardığı ritmik *klik klik* sesleriyle örgü örüyordu. Babası iki haftadır hastanede idi, Sofi

annesini de çok nadir görebiliyordu. Stasya, kocasının yanında elinden geldiğince çok kalmaya çalışıyor, o dondurucu karanlıkta son tramvayı yakalayıp eve geliyordu. Irina Petrovna çocuklara göz kulak oluyor, kızlarla birlikte akşam yemeği yapıyor ve yemekte onlara katılıyordu. Ancak banyo yapmak ve kuzenlerini yıkayıp yatırmak Sofi'nin göreviydi. Sofi, annesi eve gelmeden uyuyamıyor, kilitte anahtar sesi duyana kadar gözlerinin kapanmaması için kendini zorluyordu. Kaslarının gevşemesi ve uykuya dalması ancak bu sesi duyduğunda mümkündü.

Sofi de babasını ziyarete gidiyordu ve bu ziyaretlerinde babasının tekrar aralarına dönemeyeceğini anlamıştı. Babası hiçbir zaman çok enerjik bir adam olmamıştı, fakat bu durgunluğu çok garip ve anormaldi. Hiç konuşmuyordu, yüzü bandajların ve boruların ardına gizlenmişti. Ancak Sofi, annesine babasının öleceğini bildiğini söyleyemiyordu. Annesinin hâlâ umudu vardı; kocasının ellerini tüm gücüyle ovuyor, onunla nefes nefese, hızlı bir şekilde konuşuyordu. Sofi, kendi yaşadığı babasız kalma korkusuna kıyasla annesinin acısının çok daha fazla oduğuna inanıyordu.

Irina Petrovna, "Kar yağacak gibi," dedi.

Sofi, yaşlı kadından yana döndü. "Evet."

"Aşağı inip Lena ve Natalya'yı al. Avluda soğuktan kanları donacak."

Sofi, pencerenin yanındaki sandalyesinden hoplayıp kapıya doğru yürüdü.

Ancak Irina Petrovna onu durdurdu. "Sofi, sen neden öğleden sonra çıkıp oynamadın?"

"Pek oynayasım yok," dedi Sofi.

Yaşlı kadın, "Hayat devam edecek," diye cevapladı.

Sofi bir an durakladı. Irina Petrovna'nın Tanrı'ya inandığını ve tüm Ortodoks geleneklerini yerine getirdiğini duymuştu. Tabii gizlice... "Sizce babam cennete gidecek mi?"

Irina Petrovna'nın yanakları kızardı. "Cennete mi? Cennete kim inanır ki?"

"Siz."

Yaşlı kadın omzunu silkti. "Benim inanıp inanmamam önemli değil. Fakat gerçekten bir cennet varsa babanın gitmesi için hiçbir sebep göremiyorum."

Aniden esen kuvvetli bir rüzgâr pencereleri titretti.

"Git de kuzenlerini getir. Akşam vakti hava felaket olacak."

Sofi, küt küt atan kalbiyle merdivenden aşağı koştu. Babasının cennete gidebileceği ve oradan onları izleyebileceği fikri çok hoşuna gitmişti. Bir şekilde her zaman yanlarında olacaktı. Ancak Sofi, bir ateist olarak yetiştirilmişti. Dindar insanlar alaya maruz kalır, rahatsız edilirdi. Şimdi Tanrı'ya inanmaya başlamak güçtü. Peki, babası ölürse ne olacaktı? Hiçbir şey. Sadece yok olup gidecekti. Sofi'nin etrafını boş ve beyhude bir hayat saracaktı. Mutluluk bir rüya gibi, bir kez yaşadığı ve bir daha asla geri gelmeyen bir şey gibi geliyordu.

Sofi, avlunun diğer ucuna geçip kuzenlerine seslendiğinde ilk kar taneleri düşmeye başladı. Hafif, parlak, kristal bir kar tanesi gelip ayakkabısına kondu. Küçük kız başını kaldırdı ve fırl fırl dönen gri gökyüzüne baktı. Kuvvetli rüzgâr çıplak dallara vuruyordu. Korkunç bir soğuk kapıdaydı.

Geçirdiği kazadan kırk gün sonra Ivan amca hayata gözlerini yumdu. Natalya, içinde bir rahatlama hissettiği için kendini

suçlu hissediyordu. Amcasının korkunç, sessiz bedeninin yanında oturmak için defalarca o buz gibi hastaneye gitmek zorunda kalmıştı. Evde mahsur kaldıkları altı gün boyunca onları hastaneden ve dünyanın geri kalanından soyutlayan ince karın hızlanarak tipiye dönüşünü izlemişti. Stasya teyze ise odada volta atıp parmaklarını kemiriyordu. Natalya, en yakın iki arkadaşı Lena'yı ve Sofi'yi beklemenin verdiği korkunç ağırlığın altında ezildiğinden hayatının renksizleştiğini hissediyordu.

Bu kırk gün Stasya teyze için çok acılı geçmişti. Zavallı kadın uykuyu unutmuştu. Gergin bedeni, evin içinde bir alev topu gibi dolanıyordu. Ölüm geldiğinde üzerine büyük bir sakinlik çökmüştü. Ivan amcanın bedeninin krematoryuma gitmesi için memurlarla görüşmüş, sonu gelmek bilmeyen belgeler doldürmüştü. Dağınık çiçek buketleri, unutulmuş dualar ve acımasız bir merakla gelen iyi niyetli ziyaretçileri sert bir suratla karşılıyordu.

Krematoryumun ardındaki öğleden sonra Natalya oturma odasının penceresinde oturmuş yağın karın aşağıdaki gri caddeye düşüşünü izliyordu. Küçük kız, cama dokundu. Buz gibiydi. Oturma odasına giren Lena'nın yüzünde yaş izleri vardı. Ablasının yanı başına geldiğinde Natalya onu kendine çekti.

Lena, "Babam gitti," dedi. "İvan amca da. Stasya teyze öyle üzgün ki korkuyorum. Şimdi bize kim bakacak?"

Natalya, Lena'nın saçlarına doğru fısıldadı. "Biz birbirimize yeteriz, kardeşim." Ardından aklına bir düşünce geldi: Sofi'ye kim bakacaktı? Zavallı kuzeni. Kuşku ve acının soğuk ifadesi, solgun, çilli yüzünden bir an olsun kaybolmuyordu. "Haydi, gel Sofi'yi bulalım."

Sofi, yatağındaydı. Battaniyesini yukarı kadar çektiğinden sarı kafasının üstünden başka bir şey görünmüyordu. Natalya ve Lena, küçük kızın iki yanına uzandı. Lena, battaniyeyi çekti, fakat Sofi gözlerini açmıyordu. Lena, kuzeninin yüzüne bir öpücük kondurdu.

“Sofi?” diye seslendi Natalya.

Sofi, başını iki yana sallayarak, “Benden konuşmamı istemeyin,” diye fısıldadı. “Konuşursam ağlayacağım ve bir daha hiç duramayacağım.”

Lena’nın hıçkırıp tıksırmaya başlaması Sofi’yi tetikledi. Natalya da gözyaşlarına daha fazla hâkim olamamıştı. Üç kız, birlikte yüzleri kıpkırmızı olana kadar ağladılar. Nihayet akşamüstü geride kalmış, gece olmaya başlamıştı. Parmaklarını kuzeninin ve kız kardeşinin eline uzatan Natalya boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

“Birbirimize sahip çıkacağız. Hiçbir şey aramıza giremeyecek. Yemin ederim.”

Lena, hiç vakit kaybetmeden, “Ben de yemin ederim,” dedi. Bunu söylerken ciddiyetini vurgulamak için başını sertçe sallamıştı.

Sofi sadece, “Ben de,” diyebilirdi.

Böylece üç küçük kız, böyle bir sözün sonsuza kadar tutulabileceğini düşündürten çocukluk idealistliğiyle, karanlığın soğukunda birbirlerine sığındılar.

Üçüncü Bölüm

1987

Lena, kapı girişinde durmuş koridorun ucundaki Amerikalı konukların bavullarını kapıya çıkarışını izliyordu. *Amerikalı*. Moskova Oteli'nde işe başlayalı sadece üç hafta olmuştu. Çok sayıda İsveçli, Finlandiyalı, Alman ve Orta Doğu'dan gelen iş adamı görmüştü. Fakat ilk defa Amerikalı görüyordu. Koridoru hızla kontrol etti, etrafta kimse yoktu. Bu tip fırsatlar ayağa zor gelirdi. Kalp atışları biraz hızlanmıştı. Onlarla konuşmak zorundaydı, ancak bunu yaparken kimseye görünmemesi çok mühimdi.

Kolları çamaşırhaneye götüreceği kirli çarşafarla doluydu. Çarşafı, şampuan kutularının dizili olduğu bir tepsiyi devirerek el arabasına tıktırdı. Endişeden terleyen ellerini önlüğüne silip uzun koridorun sağını ve solunu kontrol etti. Kapılar, koridor boyunca metrelerce uzanıyordu. İşe başladığı ilk hafta bu koridorlar ona kâbus gibi gelmişti. Temizlenecek odaların ardı arkası kesilmiyordu. Omuzları yatak yapmaktan acıyor, elleri kullandığı temizlik ürünleri yüzünden kızarıp soyuluyordu. Sofi'nin yaptığı gibi üniversite sınavına girmediği için pişman olmuştu. Ancak İlkine el eşya dükkanında çalışan

Natalya, kendine ait bir ev almaktan bahsettiğinde bu fikir öyle hoşuna gitmişti ki hemen işe girmeye karar vermişti. İyi İngilizcesi sayesinde yabancı konukların olduğu bu işe uygun bulunmuştu, ancak otelde konaklayanlara söyleyeceği şeylerin münasipliği ve uygunsuzluğu konusunda oldukça sert bir şekilde uyarılmıştı.

“Affedersiniz.” Lena, konuklar kapıyı çekerken koridorun diğer ucuna doğru ilerledi. Kırk yaşlarındaki zayıf kadın, hoş bir şekilde giyinmişti. Yanındaki yaşlı adam ya kocası ya da babası olmalıydı.

Kadın meraklı bir ifadeyle, “Buyurun?” diye yanıt verdi. Muhtemelen şu ana kadar yanına sadece turist rehberi ve ayakkabılarıyla tişörtlerini satması için ısrar eden sinsi adamlar gelmişti. Parti, yerel halkla iletişime geçmedikleri sürece turistlerin ülkeye girmesinden memnundu.

“Bir adam arıyorum. İsmi Viktor Chernov. Birleşik Devletler’de olabileceğini düşünüyorum.”

Çift, birbirine baktıktan sonra kadın nazikçe yanıtladı. “Birleşik Devletler’de çok insan var.”

“Ama sizin onu bulmak için imkânlarınız var. Telefon rehberi. Ya da belki gazetelerdedir. Sanırım Sovyetler Birliği’nden 1976’da ayrıldı.” Lena, asansörün uzaktan gelen yumuşak zili duyduğunda Amerikalılarla daha fazla yalnız kalamayacağını anladı. “O, benim babam. Onu bulmama yardım eder misiniz, lütfen?”

Kadın, ona yönelen ricanın açıklığı karşısında irkilmmişti. Gözlerini, bunun bir KGB operasyonu olduğundan şüphelenir gibi sağda solda gezdirdi.

Fakat adam, Lena’ya sempatik bir şekilde gülümsedi. “Viktor Chernov. İsmi bu değil mi?”

“Evet, ona kızlarına yazmasını söyleyin. Bizim nerede olduğumuzu biliyor.”

Adam, “Samanlıkta iğne aramak gibi,” diye cevapladı. “Ama o isimle karşılaşırsam, mesajını iletceğim.”

“İğne aramak mı?” Bu deyiş, Lena için hiçbir şey ifade etmemişti.

Kadın, “Çok zor bir ihtimal,” diye açıkladı. “Bizi mazur görmelisin. Seninle konuşmamıza izin verildiğini sanmıyorum.”

Koridordan gelen ayak sesleriyle birlikte Lena temizlediği odanın girişine doğru bir adım geriledi. Kat şefi, Amerikalıların yanından geçerek yoluna devam etti. Lena, odaya geri dönüp komodinlerin tozunu almaya başladı. Ayak sesleri uzaklaştığında bezini bıraktı ve pencereye gitti. Aşağıdaki caddede yoğun bir trafik vardı. Ötede saten gibi parlayan soluk renkli uzun Neva Nehri’nin üzerinden sabahın erken saatlerinin sisi yükseliyordu. Lena, kafasını cama dayayıp gözlerini kapattı. Kendini biraz aptal gibi hissediyordu. *Birleşik Devletler’de çok insan var.* Elbette öyleydi. Ama Rus bir isim dikkat çekmez miydi?

Lena, babasının nerede olduğundan bile emin olmadığını fark ederek iç çekti. Gidişinden sonraki on bir yıl boyunca onu merak etmiş, soruşturmuş, izini bulabilmek için elinden geleni yapmış, büyük bir enerji sarf etmişti. Stasya teyzenin ona verebileceği pek bir bilgi yoktu. Vladivostok’a balık yataklarında çalışmak için gitmişti. Oraya varır varmaz yazacağına söz vermişti. Fakat ondan bir daha haber alan olmamıştı. Lena on beş yaşına bastığında balık yataklarına ve Vladivostok’a giriş çıkışlardan sorumlu yetkililere mektup yazmaya başlamıştı. Ancak mektupları çoğunlukla yanıtsız kaldı. Mektuplardan

biri Stasya teyzenin eline geçmişti, mektupta daha çok ayrıntı istiyorlardı. Stasya teyze çok korkmuş, Lena'ya başka mektup yazmaması için yalvararak, "Dikkat çekmek istemeyiz," demişti. "İnsanlar kayboluyor, en iyisi soru sormamak. Partinin bizi fark etmesini istemeyiz. Lütfen Lena, babanın gittiğini ve bir daha asla dönmeyeceğini kabullen."

Lena, babasının nerelerde olabileceğiyle ilgili çok sayıda teori geliştirmişti. Aklına gelen kötü fikirlerden uzak durmaya çalışırken, güzel olanları hayal dünyasında iyice dallandırıp budaklandırmıyordu. Vladivostok batıya yakındı, hatta Alaska'yla aralarında sadece bir deniz vardı. Bir balıkçı teknesi alıp özgürlüğe doğru denize açılmış olamaz mıydı? Belki bir gün kızlarını yanına aldırma niyetindeydi, ancak Sovyetler Birliği ve batının arasındaki gerginlik hâlâ hüküm sürüyordu. Çocukluğunda düşündüğü bu fikir, ona çok gerçekçi gelmişti. Hatta babası için İngilizce bile öğrenmişti. İngilizce öğrenimi kısmen Sofi'nin kasetleri, çoğunlukla da Natalya'nın geçen yıl eve getirdiği aşk romanları sayesinde olmuştu. Natalya'nın çalıştığı insanlar mal alıp satıyordu ve bu mallar başka bir yerde bulunamayacak ya da halka satılamayacak cinstendi. Lena, kitapları önce yavaşça okumaya başlamış, giderek hızlanmış, iyice alıştığındaysa bir solukta bitirivermişti.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Lena, başını hızla kaldırıp arkasını döndü. Sonra rahatlayarak gülümsedi. Gelen Konstantin'den başkası değildi. Bir hafta önce süpürge dolabında gizli bir öpücük verdiği, yeni erkek arkadaşı, temizlikçi Konstantin...

Lena, pencereden uzaklaşıp el arabasındaki yeni yıkanmış, sert çarşafı eline aldı. "Beni korkuttun."

“Aran ne zaman?” Konstantin masmavi gözlerini Lena’nın gözlerine dikmişti.

“On birde.”

“Ah, ben on bir buçukta çıkacağım. Denk gelemeyeceğiz. Önümüzdeki iki gün de izinliyim.”

Lena, çarşafı silkip döşegin üzerine yaydı. Kolları artık bu harekete alışmıştı, hatta omuzlarında küçük, sert kasların oluşmaya başladığını fark etmişti. “Ama cumartesi akşamı görüreceğiz. Akşam yemeğine geliyorsun, değil mi?”

“Elbette.” Konstantin kapıyı arkasından çekti ve Lena’yu muzip bir tavırla yatağa yatırdı.

Lena, hiçbir öfke belirtisi göstermeksizin sızlandı. “Konstantin.”

Konstantin, genç kızı öptü. Aslında bu biraz fazla sulu bir öpücüktü. Ancak Konstantin Lena’nın ilk erkek arkadaşıydı, bu yüzden genç kızın bu öpücükleri kıyaslama imkânı yoktu. Konstantin on dokuz yaşındaydı ve göz kamaştırıyordu, onun için bu kadarı yeterliydi.

Konstantin, genç kızın kulağına mırıldandı. “Çok güzelsin, Lena.”

Lena, tavana bakarak gülümsedi. Bunu duymak çok hoşuna gidiyordu. Büyürken çok sayıda çocuktan hoşlanmıştı ama bu oğlanların ilgi alanı hep Natalya olmuştu. Çalıştığı işte bağımsız olduğu ve ablasıyla karşılaştırılmaktan kurtulduğu için çok mutluydu. Konstantin’in evine, akşam yemeğine geldiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Bir oğlandan çok yetişkin bir adamı andıran uzun boylu, olağanüstü bir erkek. Natalya nihayet erkeklerin ilgisini sadece kendinin çekmediğini görecekti.

Konstantin’in elleri Lena’nın göğüslerinde geziniyordu. Lena, erkek arkadaşının ona dokunmasına bir süre izin verdi,

fakat Konstantin elini bluzunun içine sokmaya çalışınca onu itti. “Hayır, Konstantin. Bırak işime döneyim. Kat şefi bu sabah buralardaydı.”

Hızla yataktan fırlayan Konstantin, Lena’nın kalkması için elini uzattı. Ardından dudaklarını hafifçe genç kızın yanağına değdirerek gülümsedi. “Cumartesi görüşürüz.”

Lena, geniş omuzlarına ve dar kalçalarına hayran kalarak Konstantin’in gidişini izledi. Kendine gelmesi ve üzerindeki aşk sarhoşluğunu atması birkaç dakikasını almıştı. Yatakları düzeltmeye devam edip banyoyu temizledi. Oda tertemiz olmuştu, el arabasını alıp koridora çıktığında şefiyle burun buruna geldi.

Kadın ince dudaklarını birbirine bastırarak, “Lena,” dedi. “Seni bu sabah Amerikalı konuklarla konuşurken mi duydum?”

“Hayır. Yani, evet. Kahvaltı salonunun hangi katta olduğunu sordular. Ben de söyledim, o kadar.”

“Güzel.” Kadın şaşkın bir hâlde elindeki kâğıt altlığını inceledikten sonra yoluna devam etti.

Lena rahat bir nefes verdi. O kadar da büyük bir tehlike yoktu. Amerikalı konuklar için gözlerini ve kulaklarını dört açacaktı. Stasya teyzesinin önerdiği gibi babasının dönmeyeceğini asla kabul etmeyecekti. Babasının bir yerlerde olduğunu ve onu bir gün bulacağını biliyordu.

Sofi, perşembe öğleden sonraları Nevski Bulvarı’nda dondurma yeme ritüellerini tekrarlayacaklarına dair söz verdiklerini hatırlamıyordu. Ergenlik yılları onlara biraz da olsa özgürlük

verdiğinde bu aktivite gayet doğal gelmeye başlamıştı. Anne-si o öğleden sonra yine geç saatlere kadar çalışıyordu. Yılın hangi zamanı olursa olsun bu işlek caddede bulunmak insanı bir şekilde büyülüyordu. Karanlık gökyüzünde ıslıl ıslıl ışıklar yanıyor, kuşlar çapraz tramvay ağlarının üzerinden evlerine uçuyordu.

Baharın başlarıydı; karlar hemen hemen erimiş, günler insafa gelip uzamıştı. Sofi ve Lena, Moskova İstasyonu'nun önünde buluşup Natalya'nın çalıştığı ikinci el eşya dükkânına gitmek üzere dükkânların bulunduğu çarşıya doğru yürümeye başladılar. Çizik ahşap döşemeleri olan büyük bir dükkâna girdiler. İçeride parti broşürleriyle, eski kitaplarla, küflü uyumsuz kıyafetlerle ve kokusundan dezenfekte edildiği belli olan plastik oyuncaklarla dolu büyük, eski sehpa vardı. Oluşan kuyruğu görmezden gelen Natalya elinde sigarayla, uzun boylu bir adamla sohbet ediyordu. Adam, gözlerini bir saniye olsun ondan ayırmıyordu. Sofi, kuzenine baktığında o inanılması güç, aşına hayranlığı hissetti. Natalya uzun ve zayıftı. Cildi, âdeta cilalanmış gibi parlıyordu. Kestane rengi, kalm saçları gevşek bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Mavi gözleri çok berraktı, burnu güzel ve düzgündü, dudaklarınınsa kusursuz bir şekli vardı. Karşısındaki adamın büyülenmesine şaşmamak gerekirdi. Sofi, Lena'ya bir bakış attı. Lena'nın vücudu da zayıftı. Onun da parlak saçları ve lekesiz bir cildi vardı. Ancak o, ablasından biraz daha kısaydı. Ela gözleri ablasınıninkiler kadar etkileyici değildi. Üstelik güldüğünde dişleri bir hayli ortaya çıkıyordu. Sofi, bunun adil olmadığını kabul ediyordu. Sıradan şartlarda Lena'nın kusursuz bir güzelliği olduğu düşünülebilirdi. Ancak parlayan bir yıldız olan bir süpernovanın yanında durmak tamamen onun bantsızlığıydı.

Sofi, kendi görünüşü hakkında düşünmeyip zeki kız rolünü oynamayı öğreneli çok uzun bir zaman olmuştu. Leningrad Devlet Üniversitesi'nde iki yıldır Jeoloji okuyordu. Aslında Jeolog olmayı istemiyordu. Asıl hayali takı yapmaktı, fakat bu kariyer için ilerleyebileceği bir yol yoktu. Devlet, onun iyi bir jeolog olacağına karar vermişti, o da ondan bekleneni yapıyordu. Bazen jeokimya dersinde taşların gizemli içeriklerini araştırma görevini alır ve bunun takı tasarımında işe yarayabileceğini düşünürdü. Fakat işin sonunda kendini yine zemin bileşimlerini ya da izotop listelerini ezberlerken bulurdu.

Natalya, Sofi ve Lena'yı gördüğünde zayıf bedenini doğrulttu ve sigarasını ayağının ucuyla söndürerek seslendi. "Size bir sürprizim var!"

Yanındaki vahşi bakışlı adamın ismi Tolya idi. Sofi, bu adamın müptela bir dolandırıcı olduğundan şüpheleniyordu. Tolya gülümsedi ve bir parmağını baştan çıkarıcı bir hareketle dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Natalya, ona hızla bir şeyler söyledikten sonra çantasını topladı, hızla ileri atıldı ve Lena'yla Sofi'yi bileğinden yakalayarak fısıldadı. "*General Hospital*. Yirminci Bölüm!"

Gözleri mutluluktan yusuvarlak olan Lena, nefes nefese kaldı. Natalya'nın istedikleri her şeyi elde edebilecek arkadaşları vardı. İnsanları suistimal eder, rüşvet verir ya da karaborsayla istediklerini elde etmeyi başarırlardı. Natalya ve Lena'nın en sevdiği şey Amerikan dizileriydi. Natalya'nın eski erkek arkadaşlarından biri evlerine bir video oynatıcı kurmuş ve iki kız *General Hospital*'ın bağımlısı oluvermişti. Sofi, tek bir erkek tarafından yapılan garip Rusça dublaja rağmen diziyi oldukça ilgi çekici bulduğunu söyleyebilirdi.

Lena, “Direkt eve gidip izleyebilir miyiz?” diye sordu. “Stasya teyze diziden nefret ediyor.”

“Baharın ilk sıcak öğleden sonrası,” dedi Sofi. “Haydi, babamın anısına dondurma yiyelim.”

Lena hemen teslim oldu, yola koyulan üç kız Nevski Bulvarı’na varıp dondurmalarını aldıktan sonra Fontanka Kanalı’ndan geçip Yaz Bahçeleri’ne doğru ilerlediler. Eriyen kar çürüyen sebzelerde kötü bir koku bırakmıştı. Ancak ak-çağağaçlardaki ilk yeşil filizler Lena’yı neşelendirmeye yetti. Ağaçların gölgeleri uzarken üç kız, kirli bir heykelin önünde bir bank buldu. O sırada yanlarından kırmızı kenarlı haki üniformaları ve siyah şapkalarıyla derli toplu iki asker geçti. Sofi, küçükkken askerleri korkunç, agresif adamlar olarak gördüğünü hatırladı. Şimdiyse dünyanın nasıl işleyeceği konusunda ondan daha fazla fikri olmayan, soluk benizli gençler olduğunu görebiliyordu.

Askerler gözden kaybolduğunda Natalya çantasını açıp ganimetini dışarı çıkardı.

“Al bakalım, Lena. Sana kitap getirdim.”

Natalya, Lena’ya üzerinde İngilizce yazılar olan, parlak kapaklı, dört adet ciltsiz kitap verdi. Sofi, İngilizce seçmeli dersler alıyordu, ancak dil becerisi Lena’nın yeteneğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

“Ve işte...” Natalya, yıpranmış karton zarflara konmuş iki video kaseti çıkardı. “Doktor Noah Drake.”

Lena elini kalbinin üzerine koyup bayılıyor gibi yaptı. “Ah, müstakbel kocam.”

“Şu Konstantin’e ne oldu?” Natalya hızla ayağa fırlayıp kasetleri Lena’nın uzanamayacağı kadar yukarı kaldırdı.

Lena kıkırdadı. “O da en az Noah kadar yakışıklı.”

“Ona cumartesi gecesi karar vereceğim.” Natalya, kasetleri Lena’ya verip oturdu.

Sonra tekrar çantasını karıştırmaya başladı. “Sana da bir şey getirdim Sofi. Tolya’nındı. Aslında satacaktı ama ben alabileceğimi söyledim.” Natalya, kaymak yemiş bir kedi gibi gülümse-
sedi. “Tolya *bir kez* bile sözünden çıkmaz.” Ardından bez bir çanta çıkarıp Sofi’nin avucuna tutuşturdu. “Haydi bak.”

Sofi çantayı açıp silkeledi ve kucığına üç parça cilalanmış kuvars kristali düştü.

Natalya, “Şans kristalleri,” diye devam etti. “İhtiyacın olacağını düşündüm, yani sınavların için...”

Sofi, parmaklarını düşünceli bir şekilde kristal parçalarının köşelerinde gezdirdi. Şansa mı ihtiyacı vardı? Bu hayatını nasıl gördüğüne bağlıydı. Küçük yaşta kaybedilen baba, onları doyurmakta ve doğru yolda ilerletmekte güçlük çeken bir anneyi paylaşmak, sanat hayatıyla ilgili hayallerini gömüp jeolojiye odaklanmak... Bu bakış açısıyla bakıldığında çok şansızdı. Bazen kendini zorla yanlış trene bindirilmiş gibi hissediyordu. Ve tren süratle bulunmak istediği yerin çok uzağındaki bir yere gidiyordu. Jeolog Sofi Chernova. Hoşuna gitse de gitmese de olacak buydu. Ancak annesi onu karamsarlığa karşı hep uyarırdı.

Sınavları için şansa ihtiyacı yoktu, her zaman sınıf birincisiydi. Ama bu kristallerle bir şeyler yapabiliirdi.

“Sofi’nin bizden daha fazla şansa ihtiyacı yok,” dedi Lena, burnunu çekerek.

Sofi, “Çok hoşuma gittiler, Natalya,” diye yanıtladı. “Her biriyle bir tane kolye yapacağım.”

“Aynı küçükken yaptığın gibi. Hatırlıyor musun? Amerikalı prensesler...” Natalya, güzel dudaklarını acı bir gülümsemeyle

büktü. “Belki de şans kristallerine benim ihtiyacım vardır. Tabii eğer film yıldızı olmak istiyorsam.”

Lena, eklem yerleriyle kasetlere vurarak ablasına döndü. “*General Hospital*’da oynayıp Noah Drake’i öptüğünü düşün-sene. Turistlere yatak yapmaktan çok daha harika.”

Natalya, “Yaşlı adamlara ikinci el kıyafet satmaktan da,” diye onayladı.

Üç kız, birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Yetişkinliğin gerçekliği ve zoraki çocukluk fantezileri karşısında yorulmuşlardı.

“Haydi ama neşelenin. Her şey değişiyor. Hâlâ Hollywood’a gidebiliriz.” Sofi, ne kadar çabalasa da sesinin kendinden emin bir şekilde çıkmasını başaramıyordu.

Natalya zorla gülümsedi. “Şimdi bunu düşünmeyelim. Haydi, eve gidip *General Hospital*’ı izleyelim.”

Sofi, evin kapısının açıldığını duyunca yerinden sıçradı. Evde tüm gün yalnız olacağını düşünmüştü. Masanın üzeri boncuklar, cilalı taşlar, parlak tel makaralar, araç gereçler ve el yapımı yüzlerce küçük halkayla doluydu. Normalde bu malzemeler eski bir dikiş sepetinin içinde, Sofi’nin yatağının altında dururdu. Ancak haftada bir kez, herkes isteyken ve Sofi’nin dersi olmadığında dışarı çıkarlardı.

Stasya kaşlarını çatıp Sofi’ye baktı. “Umarım bu dağınıklık toparlarsın.”

“Elbette. Neden işte değilsin?”

Stasya parmaklarını şakağında gezdirdi. “Hastayım.” Bir sandalye çekip Sofi’nin yanına oturdu. “Başım zonklıyor.” Ardından Sofi’nin yaptığı kolyeyi eline aldı. “Bu harika.”

Sofi gülümsedi. İşlerini birine yapım aşamasındayken gösterebildiği için çok mutlu olmuştu. Eğilip kolunu annesinin omuzlarına doladı. “Üç tane yapıyorum. Biri bana, biri Natalya’ya, biri de Lena’ya. Bak, bu cilalı kristalleri kendi dokuduğum kaşa dizdim. Sonra da her birimiz için bir boncuk tasarladım. Natalya için mavi, Lena için yeşil, benim için de mor.” Ardından kısaca takı çivisi, çengel ve halka yapımının ne kadar uğraş gerektirdiğini anlattı. Tabii bu işin ondan neler aldığını da... Bir süre sonra eğip kesmekten elleri acıyor, geceleri gözlerini kapattığında tek gördüğü gümüş renkli teller, renkli desenli camlar ve opak boncuklar oluyordu. Ve sözlerini, “Sürpriz yapacağım, kızlara bahsetme,” diyerek bitirdi.

Stasya hâlâ elindeki kolyeyi inceliyordu. Natalya’nın gözlerinin rengindeki mavi kolyesini... Sofi, başını annesinin omzuna yasladı.

“Gerçekten çok güzel olmuş Sofi,” dedi Stasya. “Bu becerini geliştirmek için daha çok vakit harcamalısın.”

“Zaten harcıyorum. Bu benim tutkum.”

Stasya yerinden kalktı ve kolyeyi Sofi’nin eline vererek kaşlarını kaldırdı. “Umarım derslerini ihmal etmiyorsundur.” Ardından kendini güvenceye alacağı iyi bir işin önemi, Sovyetler Birliği’nin geleceğinin belirsizliği, her şeyin değiştiği, son yirmi altı yıldır bir işi olduğu için çok mutlu olduğu ve işi sayesinde en perişan yıllarda bile kızlarının geçimini sağladığı hakkında bilindik nasihatlerini vermeye başladı.

Sofi anladığım belirtircesine başını salladı, parmakları işine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Sonra, "Ama anne," diye söze girdi. "Fırında sıkılmıyormusun? Farklı hiçbir şey yapmıyorsun. Ne bir terfi aldın ne de yerin değişti."

Stasya sert bir ifadeyle, "Orada bana ihtiyaçları var," diye yanıt verdi. "Bence hayattaki birkaç önemli şeyden biri birilerinin sana ihtiyaç duyması. Sırf çalışmak istemediğim için fırın kapanırsa insanlar ne yapar? Bugün eve gitmeme izin vermesi için fırıncıyı ikna etmem tam üç saat sürdü. İşte ben o kadar önemliyim." Ardından başını yavaşça iki yana salladı. "Özür dilerim, hayatım. Hasta ve asabi hissediyorum. Belki de seni rahat bırakıp biraz uzansam iyi olur."

"Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır hayır. Birazdan kendime gelirim." Stasya yatak odasına doğru yürüdü.

Sofi, iki eline birer pense alıp halkaları iç içe geçirmeye başladı. Annesinin, toplumda ihtiyaç duyulan kişi olma hakkındaki düşüncesi gerçekten çok güçlüydü, bu tür fikirler okulun daha ilk gününden öğretilirdi. Sofi eşitliği, adaleti ve birliğin üstünlüğünü öğrenerek büyümüştü. Ancak on sekiz yaşında, kişisel yolculuğu da bir hayli önemli görünüyordu.

Masanın üzerindeki kolyeler fazlasıyla güzeldi, Sofi Natalya'nın verdiği şans kristallerini de takmıştı. Fakat şimdi şans kavramı üzerinde düşünüyordu. Kulağa ilkel bir düşünce gibi geliyordu. Tıpkı annesinin bir türlü vazgeçemediği aptal batıl inançlar gibiydi. *Keskin aletleri elden alma, kapı girişinde el sıkışma, tırnaklarını sınav günleri kesme...* İhtiyacı olan şey şans değildi. Takı yapmak istiyorsa onların satıldığı dükkânların olduğu bir yerde bulunmalıydı. Paraya ve malzemeye ihtiyacı vardı. Yoksa ömrü topraktan numune almakla geçecekti. O da en az kuzenleri kadar kaçıp batıya gitmek

istiyordu. Tabii, onun film yıldızı olma gibi hayalleri yoktu. Sovyetler Birliği'nde her şey değişiyordu. Belki kendini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için bir şeyler yapabiliirdi.

Sofi, aklına gelen ani bir düşünceyle durdu. Kuzenleriyle birlikte gittiğinde annesi bir başına kalacaktı. Ancak sonra bu duygulara bir kenara bıraktı, o köprüden daha sonra geçecekti. Şimdi o zeki aklıyla probleme odaklanmak zorundaydı, bir fırsat aramalı ve hayallerini gerçekleştirmeliydi.

Natalya o güzel adamı ilk olarak Gostiny Dvor Metro İstasyonu'nda gördü. Genç kız, isteksiz bir şekilde aceleyle eve gidiyordu. Tolya ve arkadaşlarıyla harika vakit geçiriyordu. Parkta elden ele dolaşan bir şişeden votka yudumlamışlar, sarma sigara içmişlerdi. Hatta neredeyse fikrini değiştirecek ve eve gitmeyecekti. Ancak Lena'nın akşam yemeği bu geceydi. Kız kardeşi onları yeni erkek arkadaşıyla tanıştırmaya çok hevesliydi. Lena'yı hayal kırıklığına uğratamazdı.

Natalya, yolcu salonunun geniş, kemerli tavanının altında durmuş bozuk para için ceplerini karıştıran güzel adamı gözlemliyordu. Genç adam tam da Natalya'nın sevdiği tip erkeklerdendi: *Güçlü bir vücut ve etkileyici bakışlar*. Eğer trende tam karşısına oturmuş olmasaydı onu çoktan unutabilirdi. Cumartesi akşamüzeriydi, vagonun yarısı boştu. Bu yüzden adamın gözlerinden başka bakacak bir yer yoktu. Tren durup çalıştıkça, vagon boşalıp raylarda ilerledikçe Natalya ve gencin bakışları daha ateşli bir hâl aldı. Natalya'nın yanına kucagında pembe yanaklı bir bebek tutan bir kadın oturdu.

Bebek mırıldanıp huysuzlandı, ancak Natalya fark etmedi bile. Bakışlarını uzaklara çevirip tekrar adama bakıyordu ve adam her seferinde bakışlarını bekliyor oluyordu. Bebekli kadın nihayet indi. Adam gülümsedi. Natalya da gülümsedi. Ve adam yavaşça gelip Natalya'nın yanına oturdu. Kalçası Natalya'ninkine değiyordu, sıcaklığı eteğini tutuşturup tenine geçecek gibiydi.

Son yolcu, vagonun ortasındaki mavi eşarplı yaşlı bir kadındı. Başı göğsüne düşmüş, uyukluyordu. Başında kürklü bir Rus kalpağı olan gri, uzun paltolu bir denetmen hızla koridorun aşağısına inip diğer vagona geçti. Natalya kalçasında hafif bir gıdıklanma hissetti. Başını eğdiğinde adamın -tahminen onunla aynı yaşlardaydı- elinin arkasıyla kalçasını okşadığını fark etti. Genç kız gülümsedi; bu haylaz oyun onu hem keyiflendirmiş hem de korkutmuştu. Elini yanına düşürdü, adam parmaklarını avucunun içine aldı. Adam, avucundaki eli kucığına götürüp kimsenin görmemesi için kucığındaki katlı paltonun köşesine götürdü. Natalya adamın pantolon kumasının altındaki sert çıkıntıyı hissedebiliyordu. Nefes kesiciydi. Natalya, erkekler konusunda deneyimsiz değildi. Bir düzine erkek arkadaşı olmuştu. Ancak bu adamın cesareti aklını başından almıştı. Şu ana kadar farklı adamlarla olmak üzere iki kez seks yapmıştı ve ikisi de tam bir hayal kırıklığıydı. Şimdi bu konu hakkındaki tüm velveleyi anlayabiliyordu. Natalya adama doğru yaslandı, adam kolunu sırtına kaydırdı ve arkadan göğsünü yakaladı.

Tam o sırada vagonların arasındaki kapı gürültüyle açıldı ve içeri bayat bir hava dalgası geldi. Denetmen dönmüştü. Natalya ve adam hemen birbirinden ayrıldı. Natalya'nın nabızı hızla atıyordu. Eve gelmesine sadece bir durak kalmıştı ve bu

adamla gidecek bir yer bulmak zorundaydı. Evet, *zorundaydı*.
Bedenini onunkine yaslamalı ve onu keyiflendirmeliydi.

“Gelecek durakta inmek zorundayım,” dedi.

“Ben de. Biriyle buluşmam gerek ama...”

“Bir yer bulabiliriz. Ama bana gidemeyiz.”

“Park var mı? Ya da تنها bir yer?”

Natalya, kendini vahşi ve genç hissederek bir kahkaha attı.

“Bana tüm terbiyemi unutturdun. Daha adını bile bilmiyorum.”

Adam gülümsedi. “Konstantin.”

Stasya teyze Lena'nın omzunu nazikçe dürttü. Lena, pencereden dönüp baktı. Saat yedi olmuştu. Dışarısı karanlıktı. Konstantin hâlâ gelmemişti.

“Artık yiyelim mi?” diye sordu Stasya.

“On dakika daha bekleyemez miyiz?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Sofi.

Natalya hiçbir şey söylemeden kanepede oturmuş üzgün bir ifadeyle Lena'ya bakıyordu.

“Konstantin'in geleceğini sanmıyorum,” dedi Stasya.

Elbette haklıydı. Lena, onu aramak istiyordu ama Konstantin'in evinde telefon yoktu. Aslında onu en çok korkutanın ne olduğunu bile bilmiyordu. Buraya gelirken bir kazadan ölmesinden mi korkuyordu, yoksa onu kandırmış olmasından mı? Lena, son bir kez aşağıdaki caddeye baktı. Yanan farlar geçip gidiyordu, kimse durmadı. Genç kız ayaklarını sürüyerek oturma odasının köşesine yerleştirdikleri yeni yemek masalarına geldi. Natalya ve Sofi masaya çoktan

oturmuşlardı. Stasya teyze mutfağa gidip ağzına kadar yemekle dolu bir tabakla geri döndü. Lena'nın hiç iştahı yoktu. Masadaki muhabbet onsuz devam ederken tabağındaki yemekle oynuyordu.

Nihayet Stasya, çatalının arkasıyla Lena'nın eline vurdu. "Gördün mü, bu yüzden senin yaşında erkek arkadaşına sahip olmayı uygun bulmuyorum."

"Sen hiçbir yaşta uygun bulmuyorsun Stasya teyze," dedi Natalya.

"Bu doğru değil," diye yanıtladı Stasya. "Ama oğlanlara karşı dikkatli olmalısınız. Tek istedikleri... Biliyorsunuz işte..."

Natalya gözlerini devirdi. "Ne? Yakın ilişkiler mi?"

Stasya'nın seks için kullandığı terim buydu. Aslında seksten pek sık söz etmezdi, fakat kızlara önce evlenmeleri gerektiğini hatırlatırken bahsetmek zorunda kalırdı.

Lena, çok namuslu geçinen kızlardan değildi ama vücudunu biriyle paylaşmadan önce aşk yaşama fikri hoşuna gidiyordu. Son zamanlarda o kişinin Konstantin olabileceğini düşünmüştü. Onun da aynı hisleri olduğunu *biliyordu*. Yoksa neden onu otelde her fırsatta bulup dudaklarına sıcacık, gizli öpücükler konduracaktı ki? Lena'nın içine büyük bir korku düştü. Eğer aynı hissediyorsa o zaman gelmesini engelleyecek bir şey olmuş olmalıydı. Genç kız ayağa fırladı. "Gidip ona bakmalıyım. Hastalanmış olabilir. Belki de öldü. Ya da..."

Natalya yavaşça, "Otur," dedi. "Muhtemelen iyidir."

"İyiye neden burada değil?" Lena, sesinin titrediğini fark etti, gözyaşlarını bastırıyordu.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Stasya araya girdi. "Belki de seninle senin sandığın kadar ilgilenmiyordur."

Lena, üzerinde korkunç bir kırılmalık hissetti. Üçü de ona acıyarak bakıyordu. Özellikle de erkeklerin her daim ilgilen-diği Natalya, onun aptal olduğunu ve Konstantin'in ilgisini kafasında uydurduğunu düşünüyordu.

Lena, "Aç değilim," diye mırıldandı. "Odama gidebilir miyim?"

Stasya başını evet anlamında sallayıp, gözlerine bakmadan eliyle gitmesini işaret etti. Lena, teyzesi öfkeli miydi, yoksa ondan utanıyor muydu anlayamamıştı. Genç kız yatak odası-na gitti ve son kez caddeye bir bakış attı. Gözleri gelmeyecek olan birini arıyordu.

Natalya başını soğuk taş duvara dayamış, sigara içip ayağını yere vurarak Lena'nın otelin giriş kapısından çıkmasını bek-liyordu. Sarhoşlar ikişerli üçerli gruplar hâlinde Aleksandra-Nevskogo İstasyonu'nun girişine toplanmıştı. Natalya belirli zaman aralıklarıyla ayaklarının altında metro gürültüleri his-sediyordu. Günlerden pazartesiydi. Lena, akşam yemeğinde ekildiğinden beri ilk kez işe gitmişti. Bugün Konstantin'e ne-den gelmediğini soracaktı. Natalya, Konstantin'in ona ne di-yeceğini bilmiyordu. Konstantin'e, biraz da tehdit ederek, ağ-zını sıkı tutması için üstelemişti. Ama ne diyecek olursa olsun Lena üzülecekti. Bu yüzden Natalya, işten erken çıkabilmek için Tolya'yla biraz fazla ilgilenmişti. Böylece kız kardeşinin yanında olabilecekti. Tolya, genelde yumuşak başlı olurdu.

Natalya başını geri atıp sigara dumanını havaya üflledi. Üze-rinde iş önlüğüyle yanından geçen tıknaz, genişçe bir adam

ona dik dik baktı. Genç kız adamı görmezden gelerek gözlerini kapattı, fakat içten içe sadece orada durarak bile dikkat çektiği için tuhaf bir şekilde suçlu hissediyordu. Konstantin felaketi yüreğini sıkıştırıyordu. Onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez buz kesmiş, hızla ondan uzaklaşmış ve kız kardeşine karşı bu kadar sadakatsiz olduğu için onu azarlamıştı. Ardından ikisinden de sonsuza kadar uzak durması konusunda onu uyarmış, ona her talimatım seve seve yapacak ikinci el eşya dükkânındaki arkadaşlarından bahsetmiş ve Lena'yı nazik bir şekilde hayal kırıklığına uğratarak kendinden asla bahsetmemesini söylemişti. Yaşananları düzeltmek için her şeyi yapardı ama zamanı asla geri alamayacaktı. Onun hatası değildi, isteyerek yapmasa da kız kardeşinin erkek arkadaşım elinden almıştı.

Natalya gözlerini tam zamanında açtı. Lena, üniformasının üzerine giydiği fermuarlı hırkasıyla otelin büyük girişinden uzaklaşıyordu. Natalya el sallayarak ona seslendi. Lena, yaklaştı, çok ihtiyatlı görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Erken çıktım, gelip seninle buluşayım dedim.” Natalya, kız kardeşinin omzuna dokundu. “Konstantin’le ne yaptınız?”

“Yaşıyor. Ve tabii çok da iyi.” Lena, kaderine boyun eğmiş gibi omzunu silkti.

“Başka?”

Lena’nın alt dudağı titremeye başladı. Bu küçüklüğünden beri ağlamak üzere olduğunun habercisiydi. Natalya kardeşini toparladı, yakınına çekti ve saçlarını okşadı.

“Şişşt. Şişşt, küçük kardeşim. Tamam, bir şey yok.”

“Bir şey var. Fikrini değiştirdiğini söylüyor. Artık benimle olmak istemiyormuş.”

“Demek ki domuzun tekiymiş. Ve sen onsuz daha iyisin.”

“Biliyorum. Sadece... aptal gibi hissediyorum.”

Lena’nın sıcak gözyaşları Natalya’nın boynuna döküldü. Natalya’nın yapabildiği tek şey ise ona sarılmaktı. Suçluluk duygusu midesinde dolanırken gelecekte çok dikkatli olacağına dair yeminler ediyordu.

Bu bir daha asla ama *asla* tekrarlanmayacaktı.

Dördüncü Bölüm

1992

Sofi, evlilik ajansının beyaz pencerelerini daha önce yüzlerce kez görmüştü. Evlilik ajansı, ikinci kattaydı. Sofi'nin ofisi ise üçteydi. Genç kız, karanlık merdiven boşluğundan geçerken ajansın önünde sigara içen sarı saçlı, kırmızı tırnaklı kadına bakardı. Yüzünde nasıl da zoraki bir gülümseme olurdu. Sofi, Amerikan Gelin Ajansı'nın ne yaptığını daha önce hiç düşünmemişti. Sonuçta bir maden şirketinde güvenilir bir işi vardı. Artık pek güvenilir iş kalmamıştı ve henüz bir kocaya ihtiyacı yoktu.

Ama bugün başkaydı. Genç kız, iş arkadaşlarının onu görmediğinden emin olmak için etrafını kontrol ettikten sonra hızla kapıyı açıp içeri girdi.

Bu fikir aklına iki gece önce gelmişti. Üniversite birinci sınıftan eski bir arkadaşı, Anya Bletsky ona telefon etmiş ve onu bir şeyler içmeye davet etmişti. Sofi, Anya'dan yıllardır haber alamamıştı, Anya okulunu yarım bıraktığı için aralarına mesafe girmişti.

Sofi, Mytninskaya'nın alt kattaki pizza restoranına biraz erken gitmişti. Boynuna sarılan parfümlü kolları hissettiğinde menüyü inceliyordu. Başını kaldırıp arkadaşına baktı.

Anya çok güzel giyinmişti, üzerinde ısı ısı parlayan mücevherler vardı. Saçları beyaz denilebilecek kadar sarıydı. Gençlik yıllarındaki yuvarlak hatlarını kaybetmiş, yanağındaki gamze ve omzundaki hafif kavis yok olmuştu. Yanında bir adam vardı. Sofi başta, Anya'nın yanında babasını getirmesinin çok tuhaf olduğunu düşündü. Ancak hayır. Anya, adamı kocası Barry olarak tanıştırmıştı. Adam Rusça konuşamıyordu. İngilizce konuşma konusunda anlaşıp masaya oturdular ve paylaşmak üzere iki pizza söylediler.

Bir süre sonra Anya ve kocasının hikâyesi ortaya çıktı. Adam, Amerikalıydı. Şu an Seattle'da yaşıyorlardı. Buraya Anya'nın annesini ziyarete gelmişlerdi. Oturdıkları süre zarfında Sofi, Barry'yi hayranlık ve tiksinti karışımı bir duyguyla izlemişti. Adamın kalın, nemli dudakları ona balığı hatırlatmıştı. Bakışları hiç sabit durmuyor, büyük bir açgözlülükle odada dolanıyor ve genç kadınlarda takılı kalıyordu. Genç karısı bunu fark etmiş görünmüyordu. Anya, sigarasını dudaklarına götürdüğünde bileğindeki altın zincirler birbirine çarpıp şangırdadı. Sigarasını içine çekti, restoranın ışıkları yüzük parmağındaki elması daha da parlatıyordu. Nihayet Barry sigara makinesine gittiğinde Sofi, tüm gece sormak için sabırsızlandığı soruyu Rusça sordu.

"Onunla nerede tanıştın?"

"Çöpçatan aracılığıyla. Bir süre mektuplaştık, sonra bana yanına gitmem için para yolladı. Bak, bana bunu verdi." Anya elini kaldırınca parmağındaki yüzük parıldıdı. "Ben de evet dedim. İki ay sonra da evlendik."

“Onu seviyor musun?”

Anya hafifçe homurdandı. Sofi, anlatılamaz bir biçimde aptal hissetmişti. “Yeteri kadar hoşlanıyorum. Zaten çok sık göremiyorum. Çok çalışıyor.”

“Ya sen? Sen çalışıyor musun?”

“Çalışmama gerek yok. Ah, birkaç yıl içinde muhtemelen bebeğimiz olacak. Ama şimdilik boş zamanlarımın keyfini çıkarıyorum. Kitap okuyorum, sinemaya gidiyorum, alışveriş yapıyorum. Buradaki hayatımdan eser kalmadı, Sofi.”

Barry, masaya yaklaşıyordu. Sofi, genç ve güzel arkadaşının bu adamla sevişmek zorunda kaldığını düşündü. Sesini alçalttı ve hızlı bir şekilde fısıldadı. “Beni affet ama bu kulağa fahişelik gibi geliyor.”

Anya hafifçe tebessüm etti. “Dünyada benim kadar ödeme alan bir fahişe olduğunu sanmam.”

“Rusça yok.” Barry, hakkı olduğundan daha öfkeli bir tavırla çıktı.

Anya, başını çevirip kocasını öptü. Sofi ise bakışlarını çevirdi. Böylece o gece bir fikrin tohumları atılmış oldu.

Sofi, Amerikan Gelin ofisinin daha düzenli olacağını düşünüyordu, fakat içerisi hiç de düşündüğü gibi değildi. Ofisin pis bir görüntüsü vardı. İki yuvarlak masanın üzerinde kadın fotoğrafları yığılmıştı, duvarlardan evlilik fotoğrafları sarkıyordu. Gelinliklerinin içinde gülümseyen genç Rus kızların ve yaşlı adamların bulunduğu fotoğraf çerçeveleri toz içindeydi. Sofi, kuruntuyu bir kenara bırakıp zoraki bir şekilde gülümseyen

kadının telefonu kapatmasını bekledi. Kadın, Sofi'yi gözleminde beliren ufak bir sıcaklıkla karşılayarak isminin Regina olduğunu söyledi.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” Regina, Sofi'nin oturmasını işaret ettikten sonra koluyla, üst üste yığılmış fotoğrafları öteye itti. Fotoğraflardan birkaçı yere düştü ancak aldırmadı.

“Ben... süreci öğrenmek istemiştım.”

“Amerikalı bir adamla mı evlenmeyi düşünüyorsun?”

Sofi omzunu silkti, bu soru onu huzursuz etmişti.

Regina, “Peki,” diye devam etti. “Bu konuda kimse haksız olduğunu söyleyemez. Rus bir eş arayan çok zengin ve kibar adamlarımız var. Amerikalı kadınlar genelde zor, açgözlü ve çok özgür.” Kadın, kitaplığa gidip üzerlerinde İngilizce yazılar olan bir yığın dergiyle geri döndü. “Sadece kaliteli Amerikan dergilerine reklam veriyoruz.”

Sofi'nin dudakları şüpheyile büküldü. Regina'nın, incelemesi için uzattığı derginin ismi *Hot Cars* idi. Derginin kapığında kışkırtıcı bir şekilde arabanın kaputuna yatmış yarı çıplak bir kadın vardı. Sofi, dergiyi dikkatlice aldı.

Regina, “Sayfa seksen iki,” dedi.

Çalan telefon üzerine kadın, Sofi'ye reklamı dikkatlice inceleme şansı vererek tekrar telefona döndü. Reklamda dört Rus kadınının fotoğrafı vardı. Bunlar çok güzel kızlardı, masanın üzerinden düşen yüzlerce kız gibi sıradan değillerdi. Fotoğrafların altındaki başlıkta Amerikalı eşler arıyoruz yazıyordu. Fotoğrafların altında her kızın ismini, yaşını ve ilgi alanlarını açıklayan birer paragraf vardı. Paragrafta seçilecek yüzlerce kız olduğundan bahsediliyor ve en sonunda ajansın adresi yazıyordu.

Regina, telefonu tekrar kapattı. “Bu işten çok kârlı çıkar-sın. Amerika’da hayat standartları çok daha iyi. Çok kızımız malikânelerde yaşıyor. Nişanlılarının onlara pahalı hediyeler almaları çok normal. Saatler, parfümler hatta arabalar alıyor-lar. Sana burada hayal edemeyeceğin bir hayat sunuyoruz.”

Sofi’nin hayallerinde parfümler ve arabalar yoktu. Ama Regina, oldukça gerçek bir konuya değinmişti. Sovyetler Birliği çöküyordu. Eskiden herkes fakirdi, ancak en azından şartlar eşitti. Şimdi ise zengin ve fakirin arasında büyük bir fark vardı. İş adamları, kiralari çok arttırmıştı. Sofi’nin çalış-tığı gibi uluslararası şirketler, Rus işçilerin isyan edemeyece-ğini düşünerek çok az para ödüyordu. Sofi, çok çalışmanın ona özgürlüğü getireceğini düşünerek büyümüşü. Ama öyle olmamıştı. Eski rejimde, çok çalışmak daha fazla işten başka bir şey getirmemişti. Yeni rejimin getirdiğiye daha büyük bir hayal kırıklığıydı. Özgürlük, önce kendini gösterir gibi olmuş fakat ardından tamamen yok sayılmıştı. Sofi’nin bir an önce Rusya’dan kaçması gerekiyordu, yoksa ömrünün geri kalanı boyunca bu çamurun içinde debelenecekti.

Sofi, “Peki ücreti ne kadar?” diye sordu.

“Sadece fotoğraflar için ödeme yapıyorsun.” Regina, Sofi’nin önüne yamuk yumuk kesilmiş bir bilgi formu iteledi. Formun üzerinde yazan fotoğraf ücreti iki haftalık kira kadar-dı. “Tanışma esnasındaki masrafları Amerikalı müşterilerimiz karşılıyor. Müstakbel eşinle, senin için doğru kişi olduğuna karar verene kadar yazıyorsun. Sonra ya o geliyor ya da seni çağırıyor. Vize, seyahat işlemleri gibi tüm zorlu süreçlerde yardımcı oluyoruz.”

Sofi, bir an düşüncelere daldı.

“Seni fotoğraf için kaydedeyim mi?” diye sordu Regina.

“Bir gün düşüneyim.” Sofi, elindeki dergiyi gösterdi. “Bunu alabilir miyim?”

“Maalesef,” diye yanıtladı kadın. “O dergiler çok pahalıya mal oluyor.”

“Ah, özür dilerim.” Sofi, bilgi formunu kol çantasının içine tıktırdı. “Zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Regina, elini kaldırdı. Bu ya bir vedaydı ya da Sofi’yi başından savıyordu. Sofi, yukarı kattaki ofisine çıktı, ancak önündeki dosyaya bir türlü odaklanamadı.

Vize, seyahat işlemleri... Bunları kendi de halledebilirdi. Fotoğrafa gelince etrafta çok fazla fotoğraf vardı. *Hot Cars* dergisinin ya da ona benzer dergilerin bulunduğu uluslararası bir kitapçı bulması gerekiyordu. Böylece reklam verecek bir adrese denk gelebilirdi. Sofi Chernova’nın bir çöpçatanlık servisine ihtiyacı yoktu. Özellikle de evlenmeyi düşünmüyorken.

“Sofi?” Ses, Sofi’nin kırk yaşlarındaki çekingen müdiresine aitti. “Dosyayı bitirdin mi?”

“Özür dilerim.” Sofi, etrafa saçılan kâğıtları göstererek mırlılandı. “Dosyayı öğle yemeğinde teslim edeceğim.” Sonra önündeki belgeleri okur gibi yaptı. Bir an önce başım masaya koyup karar vermek için yalnız kalmak istiyordu.

Hayat hiç adil değildi. Kimseye karşı... Genç kız *Hot Cars* dergilerindeki reklamları düşündü. *Amerikalı eşler arıyoruz*.

Amerika’da bu tür reklamlara yanıt verecek kadar aptal erkekler varsa, o da onlardan faydalanacak kadar zeki bir Rus kıızıydı. Üstelik harika da bir yemi vardı. Şimdi tek yapması gereken Natalya’yı ikna etmektir.

Natalya, elindeki dergiyle kendini yağmurdan korumaya çalışarak kaldırım boyunca hızla koştu. Yanından egzoz dumanları çıkararak geçen bir otobüs, bileklerine çamurlu sular sıçratmıştı. Lena'yla ev dedikleri dar, yan sokağın aşağısına indi. Evin camında sarı bir ışık yanıyordu. Sıcak ve kuru bir yer. Evleri yılın bu vaktinde çok rahat olurdu ancak kışın buzdolabı gibi oluyordu, yazınsa tam bir nem batağıydı.

Genç kız, binaya girip basamakları çıktı. Lena, yemeği çoktan hazırlamış olacağı için şanslıydı. Natalya'nın günleri bu aralar çok doluydu. Gün boyunca bir ayakkabıcıda çalışıyordu. Bu beş yıl içinde sekizinci işiydi. İşten sonra da direkt üç aylık kurs aldığı Işıltılı Gülüş Mankenlik'e ve Oyunculuk Akademi'ye gidiyordu. Tabii, bunun için cebindeki son rubleyi bile harcamak zorundaydı. Hatta patronundan ve şimdiki erkek arkadaşı Valery'den birkaç ruble alıyordu. Erkek arkadaşı, ödemelerini yaptığında Natalya'nın onunla birlikte olacağını düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Natalya ondan çoktan bıkmıştı, fakat yeni bir iş bulana kadar ondan ayrılamıyordu.

Ev, nefis kokuyordu. Sofi de gelmişti, Lena ekmek kızartırken o da çorba yapıyordu. Sofi'nin uğramasında anormal bir durum yoktu, üç kız her zaman yakın olmuşlardı. Ev çok küçüktü. Salonda bir mutfak, iki kardeş için yatak odası ve küveti olmayan bir banyosu vardı. Duvarlar, Lena'nın Charlie Sheen ve Natalya'nın Amerika'da ünlü olmuş eski Sovyet modellerinin posterleriyle süslüydü. Natalya, kurulaıp pijamalarını giymek için yatak odasına gittikten sonra masaya, yanlarına geldi. Kızlar, yemek boyunca dedikodu yaptılar. Valery'yle ilgili endişelerini kafasından atan Natalya, biraz rahatlamıştı.

Yemekten sonra kanepeye iliştiklerinde Sofi, ödül olarak aldığı Belçika çikolatasını çıkardı. Natalya şüphelenmeye

başlamıştı. Sofi, parasını gümüş tel ve renkli cam boncuklar dışında hiçbir şeye harcamaktan hoşlanmazdı.

Natalya, "Tamam bakalım Sofi," diyerek söze başladı. "Yemek pişirmeler, Belçika çikolataları... Neler oluyor?"

Lena, ağzına götürdüğü bir parça çikolatayı havada bekletti. Sofi, gülümseyerek kuzeninin devam etmesini işaret etti. "Bir fikrim var. Ama bunun için yardımın lazım."

Natalya bir kahkaha attı. "Niye endişeleniyorum acaba?"

Sofi, konuşurken kuzenlerinin yüzünü görebilmek için kanepeden yere geçti. Kollarını dizlerine doladı ve etkili olabilmek için bir an durdu. Anlatmaya başlamadan önce onu dinlediklerinden emin olmak istiyordu. "Natalya, sen artist olmak istiyorsun. Hayallerinde çok güzel yerlerde yaşayıp ünlü olmak var."

"Ben de istiyorum," diye ciyaktadı Lena. Natalya, küçük kız kardeşine karşı her daim hissettiği tahammülsüzlük duygusuyla çatıştı. Neden kendi hayalleri olmuyordu ki?

"Evet," diye yanıt verdi Natalya.

"Ama şimdi çalıştığın yer... Bu hafta nerede çalışıyorsun?"

Genç kız istemeyerek, "Ayakkabıcıda," diye yanıtladı. "Ama başka bir iş arıyorum."

"Ve sen Lena. Beş yıldır otelde çalışıyorsun. Ben de üç yıldır maden şirketindeyim. Hiçbirimiz istediğimiz şeyi yapamıyoruz."

Sofi'nin eli bilinçsizce bileğindeki bilekliğe gitti. Pembeden mora geçen boncukların dizildiği üç çizgili bilekliğinde, kopçanın yanında gümüş bir çiçek sallanıyordu. Natalya, Sofi'nin tel yerine gerçek gümüşten yaptığı bu bilekliğe nasıl da imrenmişti.

Lena, "Ama ben para biriktiriyorum," diye karşı çıktı. "Amerika'ya bilet için."

"Gitmek yıllarını alır," dedi Sofi. "Özellikle de bu evin kirasını öderken... Kabul edin, köşeye sıkıştık. Rusya'dan kurtulmamız lazım ama kurtulamıyoruz. Ve burada ne kadar kalırsak gitmek o kadar zorlaşıyor. Sorumluluklar dağ gibi çoğalıyor. Beş yıl içinde birimiz evlenecek, çocukları olacak. O zaman nasıl gideceğiz? Hayallerimiz ne olacak?"

Natalya boğazının düğümlendiğini hissetti. "Ben oyunculuk kursuna gidiyorum." Ancak bunun bir şey ifade etmediğini bildiğinden sesi oldukça güçsüz çıkmıştı. Sınıftaki diğer yirmi dört kız da kötü işlerinde çalışırken 'fark edilmeyi' ve mucizevi bir şekilde Hollywood'a götürülüp ün, para içinde geçen bir hayat yaşamayı hayal ediyorlardı. Genç kız bir iç çekerek Sofi'ye döndü. "Peki, aklında ne var?"

Sofi, dudaklarını ciddiyetle birbirine bastırarak Natalya'ya baktı. "Hayallerinize kavuşmak için neler yapabilirsiniz?"

Lena, "Neredeyse her şeyi," diye cevapladı.

"Her şeyi," dedi Natalya. "Gerçekten her şeyi."

Gelecek ayın sonuna doğru bin iki yüz Amerikan doları biriktirmişlerdi. Natalya'nın oyunculuk kursunda çekildiği olağanüstü fotoğraflarından birini ve bitişik bloktaki yanmış bir evin adresini kullanarak Amerikan dergilerine müstakbel Amerikalı eşler için ilan verdiler. Ardından cevap yazan yirmi adamdan tanışma ücreti aldılar. Adamlardan hiçbiri tanışma olmadığı için şikâyet mektubu yazmadı. Aslında bir yazışma

bile yaşanmamıştı. Belki de altmış dolar Amerikalı bir adam için çok büyük bir meblağ değildi. Sonuçta büyük bir ajans bu paranın dört katını alıyordu. Ancak Sofi, bu adamların şikâyet edemeyecek kadar utanmış olabileceklerini düşünüyordu. Genç kız, tanışma ücretini arttırarak bir ilan daha koymaya çalıştı, ancak dergi şikâyet aldığı için bu teklifi reddetti. Ama Sofi oldukça kararlıydı, başka bir dergi buldu ve tanışma ücretini üç kat arttırarak tekrar ilan verdi.

İşler oldukça yolunda gidiyor, sürekli bir yerlerden para geliyordu. Çok geçmeden vizeye başvuracakları ve uçak bileti ayıracakları kesindi. Bu düşünce, Sofi'ye büyük bir heyecan veriyordu. Ancak başarıları arttıkça annesini geride bırakacak olma hissiyle yüzleşmek zorunda olduğunu fark etti. Annesinin kısa süre içinde Rusya'da kalan tek ailesini kaybedeceğinden haberi yoktu.

Fakat nasıl kalabilirdi ki? Çocukların yuvadan uçması çok normaldi. Sofi ve annesi çok yakındı ama birbirlerinin sinirlerine dokunur olmuşlardı. Sofi artık küçük bir kız değildi, kendi fikirleri ve düşünceleri vardı. Bu yüzden Sovyet gençliğinin inançlarına bağlı kalan annesiyle sık sık çatışıyordu. Sofi'nin gitme zamanı çoktan gelmişti. Babası hâlâ hayatta olsaydı içinde en ufak bir şüphe olmayacaktı.

Ancak babası hayatta değildi. Küçük aileleri o korkunç olayda paramparça olmuş, Sofi ve annesi var güçleriyle birbirlerine sığınmışlardı.

Yaz geldiğinde Natalya'nın yatağının altındaki para büyük miktarda artmıştı. Yine de yeterli değildi. Ne istediklerinden oldukça eminlerdi; üç uçak bileti ve New York ya da Los Angeles'ta altı ay yaşamaya yetecek kadar para. Sofi'nin niyeti yurtdışı seyahatinin bir tatille kısıtlı kalması değildi, bir işe

başlayacak kadar uzun kalmak istiyordu. O mektup geldiğinde ilan verecek başka bir dergi bulmakla meşguldü.

O öğleden sonra Lena elinde bir mektupla Sofi'nin evine geldi. Genç kızın yüzü bir kâğıt gibi beyazdı. "Kötü haber var."

Sofi mektuba hızla göz attı. Görünüşe göre bir avukatın canını sıkmışlardı. Avukat, onları mahkemeye vereceğini söylüyor, büyük tehditler savuruyordu. Hepsinden önemlisi, tam kırk dört dergi yayın kuruluşunun reklam satış departmanının aynı şeyi yapmasını tavsiye ettiğini söylüyordu. Artık ilan vermeyeceklerdi. Parti bitmişti.

"Ne oldu?" Stasya, kızların bembeyaz kesilen yüzlerini ve çöken omuzlarını fark etmişti.

Sofi, neşeli görünmeye çalışarak, "Bir şey yok anne," dedi. Ardından dişlerinin arasından Lena'ya doğru fısıldadı. "Sizin evde buluşalım. Bir saat sonra."

Sofi, kuzenlerinin evine gittiğinde ev yarı karanlıktı. Lena ve Natalya, geceleri tek bir ampul yakarak elektrik faturasından tasarruf etmeye çalışıyorlardı. Üç kız, içi mektuplarla dolu ayakkabı kutusunun bulunduğu mutfak masasına oturdular. Ocağın üzerindeki saat yavaşça ilerliyor, dışarıdan hızla akan trafiğin uğultusu geliyordu.

"Bir planım var." Sofi, gerildiğini ve omuzlarının düştüğünü hissedebiliyordu. "Ama bu plan korkaklara göre değil."

"Ben korkak değilim." Natalya bir kahkaha attıktan sonra Sofi'yle birlikte Lena'ya baktı.

Lena, "Plan neymiş?" diye sordu.

Sofi, ayakkabı kutusunun üzerine vurarak anlatmaya başladı. "Arkadaşım Anya, nişanlısının ona pahalı hediyeler aldığı söyledi. Uçak bileti için para göndermiş. Hem de henüz

tanışmadan. Acaba bu kadar cömert olabilecek birkaç adam bulabilir miyiz diye düşünüyordum.”

Lena alnını kırıştırdı. “Yani bu işi bir adım ileri götürmek mi istiyorsun? Adamları daha fazla mı dolandıracağız?”

“Ben yaparım.” Çenesini hafifçe yukarı kaldıran Natalya’nın soylu, kraliçemsi bir havası vardı. “Biz fakiriz, onlar zengin.”

“Böyle beş altı adam bulacağız,” diye devam etti Sofi. “Lena, onlara en iyi İngilizcesini kullanarak mektup yazacak. Daha fazla fotoğraf göndereceğiz, daha fazla vaatte bulunacağız. Birini para göndermeye ikna edebilecek miyiz, bakacağız. Sonra... En son yaptığımız gibi yazmayı keseceğiz.”

Sofi’nin kalbi ağzında atıyordu. Önceden bu, çıkarın küçük kazancın eşit olduğu bir oyun gibiydi. Şimdiyse ortada büyük bir risk vardı. Üstelik konu yalnızca suçla değil, ahlakla ilgiliydi. Sofi, içten içe Lena’nın bu fikri kabul etmemesini ve konuyu kapatmasını umuyordu.

“Lena?”

Lena, önce Sofi’ye sonra Natalya’ya baktı. “Sadece bir adam seçebilir miyiz? Yani başlangıç olarak. Tüm mektupları okudum. Bazıları hiç hoş değil ama bazıları gerçekten çok nazik. Bu kadar kötü bir muameleyi hak etmiyorlar.”

Natalya gözlerini devirdi, Sofi ise Lena’nın elini okşadı.

“Tanrı seni korusun kuzenim. Koca bir kalbin var.” Ardından ayakkabı kutusunun kapağını kaldırdı. “Tamam, o zaman. Tüm mektupları okuyalım ve en zengin, en kaba adamı seçelim. Sonra da planımızı onun üzerinde uygulayalım.” Sofi, içinde kayıp giden bir şeyler hissediyordu. Kayıp giden şey, gençlik masumiyeti olabilir miydi? Bu düşünce onu korkuttu. Ama ayakkabı kutusunun içindeki mektuplar onun Rusya’dan kaçıp yeni bir hayata başlamasını sağlayacaktı.

Seçilen adam DeKalb Illinois'ten Roy Creedy idi. Bu adamı seçmiş olmalarının sebebi Lena'nın onu hatırlıyor olmasıydı. Adam, Natalya'ya 'birçok Rus kızı gibi Çinliye benzemediğini' söyleyerek iltifat eden bir ırkçıydı. Ayrıca gönderdiği fotoğrafta kırmızı spor arabasının içinde baba parası yiyen bir tembel gibi poz vermişti. Sahip olduğu alışveriş merkezini ve uçuk kiralar veren kiracılarını anlatacak kadar rahat ve zengin olan bu adam, gerçekten ideal bir avdı.

Lena, ilk mektubunu yazarken bile içindeki kuruntudan kurtulamamıştı. Bu kuruntunun bir kısmı, ahlak değerleriyle ilgiliydi. Bir sürü adamdan para almak, bir adamı hedef almakla aynı şey değildi. Ancak kuruntunun diğer bir sebebi, eskiden beri devam eden aptalca kıskançlığından kaynaklanıyordu. Güzel İngilizcesi sayesinde mektup yazarı olarak görevlendirilmişti. Ayrıca yıllarca okuduğu aşk romanları sayesinde aşk mektupları için güzel kelimeler seçebiliyordu. Ama zarfa Natalya'nın fotoğraflarını koymuşlardı. Lena, herhangi bir adamı kolayca baştan çıkarabilecek kadar çekici olduğunun farkındaydı. Özellikle de Roy Creedy gibi bir adamı. Fakat böyle bir şeyin bahsi bile açılmamıştı. En güzelleri Natalya'ydı ve bu tereddütsüzce kabullenilmişti. Bu yüzden genç kız, aptalca bir şekilde yok sayılmış hissediyordu.

Mektubu kapatıp gönderdiklerinde Lena, Roy Creedy'nin cevap yazmamasını, böylece bu sahtekârlığa hiç bulaşmalarını umduğunu fark etti. Öte yandan adamın cevap yazmasını istiyor, bir an önce paralarını alıp Hollywood'a gitmelerini umuyordu.

Lena, Hollywood'a gidince ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Natalya, film yıldızı olmak istediğinden çok emindi, zaten bunun için oyunculuk dersleri almıştı. Lena da hep aynı şeyi hayal etmişti, ancak küçük bir kız kardeş olduğundan her zaman ablasının aklına uymuştu. İtiraf etmek gerekirse Amerika'ya bir yıldız olmaktan çok (tabii olsa harika olurdu) babasını bulmak için gitmek istiyordu.

İki hafta içinde Roy Creedy cevap yazdı.

Üç kız, mutfak masasına oturup dikkatlice mektubu okudular. Roy, titiz bir adam olduğunu itiraf ediyor ve tanışmak için acele etmek yerine kısa bir süre yazışmalarını öneriyordu.

"Haydi başkasını bulalım," dedi Natalya. "Bu iş çok uzun sürer."

Sofi, parmaklarının arasına aldığı sarı saç tutamını bükerek, "Hayır," diye cevapladı. "Adam ciddi. Biz ciddi birini istiyoruz. Alacağımız karşılık çok daha büyük olacaktır." Arından kendinden emin bir şekilde kahkaha attı.

Natalya, bakışlarını Lena'ya çevirdi. "Onu kıskırtman lazım. Mektuplarıyla onu kendine sırlıslıkla âşık etmek zorundasın."

Lena, derin bir nefes aldı. "Bu bana yanılsmış gibi geliyor."

Sofi nazikçe, "Elbette yanlış," dedi. "Ama hayatında bu günahı telafi edeceğin çok vakit olacak. Ömür, fırsatlarla dolu..."

Natalya ise daha pratikti. "Çok parası var. Kaybettiği parayı hissetmez bile."

"Ama ya âşık olursa..."

"Olmayacak. Hiç görmediğin birine âşık olamazsın. Bunun aşk olduğunu düşünecek ama hemen atlatacak."

Ve dans böylece başlamıştı.

Adam kırk sekiz yaşındaydı, zorlu bir boşanma süreci geçirmişti. “O kaltağa susması için yarım milyon verdim. Şimdi yanında adam gibi adam isteyen, eski kafalı birini arıyorum.” İki hafta boyunca yazıştılar, Lena adamın kırılgan görünüşünün altındaki kalbini görmeye başladığını düşünüyordu. İncinmişti ve korkuyordu. Bundan şüphesi yoktu. Hatta adamın sosyal özü, kabalığı için üzölmeye başlamıştı. Mektuplarında onu affediyordu ve adam Lena’nın affediciliğine ısınmıştı. Roy Creedy çok geçmeden âşık olduğunu düşündü. Ancak Lena, adamın kime âşık olduğundan emin değildi. Duvar-da, Natalya’nın fotoğrafı asılıydı ama iletişim kurduğu kişi Lena’ydı. Natalya ve Sofi gelen mektupları her açtığında Lena çok kutsal bir şeyin ihlal edildiğini hissediyordu.

Bu sırada Natalya, daha fazla fotoğraf çektirip İngilizcesini geliştirmeye çalıştı. Önce Santa Barbara izleyerek başladı, bazen de ilgisizce İngilizce dersler izliyordu. Sonra Amerika’ya gittiğinde daha kolay öğreneceğini söyleyerek dersleri bıraktı. Sofi de boş durmuyordu; vize için gerekli belgeleri toplamaya ve pasaportları hazırlamaya başlamıştı. Ayrıca diğer ölkelerin iş düzenlemelerini araştırıyor, uluslararası banka hesapları açıyor, bir sonraki işlerinde kurbanlarını kandırdıkları püf noktaları bulmak için ayakkabı kutusunun içindeki mektupları gözden geçiriyordu.

Muazzam bir takım olmuşlardı. Ancak Lena’nın merak ettiği bir şey vardı. Soğukkanlı insanlara dönüşüp âcımasız bir kalbe sahip olmaları için bu işi daha kaç kez yapmak zorunda kalacaklardı?

Roy Creedy, bir Noel hediyesi göndereceğini söylemişti. Natalya, sürekli bu hediye'nin ne olacağını düşünüyordu.

"Elmas bir kolye olabilir."

Sofi güldü. "Kimse posta yoluyla elmas göndermez."

Ancak Natalya, Sofi'nin de elmas bir kolye istediğini biliyordu.

Natalya her akşamüstü, işten sonra kullandıkları posta kutusunu kontrol ediyordu. Ve her akşamüstü hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu.

Aralığın ikinci haftası, bir çarşamba günü hafifçe yağan kar, kirli caddeleri doldurup sokaklara güzel bir görünüm vermişti. Natalya eve geldiğinde Lena ve Sofi'yi onu beklerken buldu. Kapı açıldığında ikisi de kanepeden zıpladı. Natalya temkinli bir şekilde duraksadı.

"Ne oldu?"

Lena, "Hediye geldi," dedi. "Sofi haklıymış."

Sofi, "Düşündüğümüz şey değil," diye açıkladı. "Ve satamayacağız da."

Natalya çantasını bıraktı, Lena'nın dudağını neden gergin bir şekilde yediğini merak ediyordu. "Neden satamayalım? Ne göndermiş ki?"

Sofi elindeki birkaç kâğıt parçasını havaya kaldırıp salladı. "Uçak bileti. Senin adına. Pasaportun ve diğer işlemler için sana birkaç ay veriyor. Tarih 14 Şubat. Yani Amerika'da Sevgililer Günü."

Natalya, bileti Sofi'nin elinden kaptı. Chicago biletinin üzerinde onun adı yazıyordu. Dönüş tarihi ise henüz belli değildi. Ayak parmaklarında başlayan heyecan tüm vücudunu sardı.

“Gitmek istemezsen anlarız,” dedi Sofi. “Onu tam olarak tanımıyoruz, tek başına olacaksın ve İngilizcen iyi değil. Keşke bunun yerine para gönderseydi, böylece hep beraber...”

Natalya, kaba bir tavırla yanıtladı. “Elbette gideceğim.”

Lena ve Sofi, şaşkınlıktan kısa bir süre sessiz kaldılar. Sessizliği bozan kişi Lena oldu. “Gerçekten mi? Bizsiz mi?”

“Merak etmeyin, bana hiçbir şey olmayacak.” Natalya, biletini coşkuyla salladı. “Amerika’ya gidiyorum.”

Beşinci Böüm

Lena, resepsiyonun sessiz bir anında rezervasyon kartlarını düzenlerken müdürünün gölgesini üzerinde hissetti.

“Lena.” Adamın ürkütücü yüz hatlarında sert çizgiler oluşmuştu. “Seninle konuşmam lazım.”

Alexei Andreev’in varlığı bile insanı korkutmaya yeterdi. Şu ana kadar Lena onunla yalnızca iki kez görüşmüştü. İlk olarak resepsiyonist pozisyonu için mülakatta görüşmüşlerdi. İkincisinde ise Lena geç kalmış ve Alexei Andreev onun yerine bir otobüs dolusu Japon turistin girişini yapmıştı. Genç kız geldiğinde, adam turistlerin yüzünde beliren şaşkınlığı umursamaksızın tüm gücüyle bağırmişti. Jilet gibi takım elbisesi, heybetli boyu ve söylentiler sonucu duyulmuş yeraltı suç ağlarıyla olan bağlantısıyla Alexei Andreev, Lena’nın gözünde canavardan farksızdı.

Lena, süklüm püklüm bir hâlde müdürünün peşinden ofise gitti. İçeri girdiklerinde adam genç kızın oturmasını işaret etti ve karşısına oturup parmaklarının arasında beyaz bir kart döndürmeye başladı. Kartı hemen tanıyan Lena, hafifçe sindi.

“Açıklayabilirim.” Ancak Alexei Andreev, başını iki yana sallayarak Lena’nın ağzını kapalı tutması gerektiğini belirtti.

Sonra kartı önüne çekip okuma gözlüğünü taktı ve tiyatral bir sesle Rusça yazıyı okudu. “Viktor Ivanovich Chernov. Doğum 1943. Koyu saçlı, kahverengi gözlü. Orta boylarda. Lütfen Lena Viktorovna Chernova’yla iletişime geçin. Oleg Vladimirsky Meydanı, Daire 11B, Leningrad.” Adam, yavaşça gözlüğünü çıkarıp buz gibi bakışlarını Lena’ya dikti. “Buna nasıl tepki vereceğimi bilmek ister misin?”

Lena, sessizliğini korudu.

“Amerikalı bir misafirimiz bana şikâyeteye geldi. Kartı eline tutuşturduğunu ve çok ısrar ettiğini söyledi. Sanırım Amerikalıların Ruslara karşı hâlâ temkinli olduğunu unuttun. KGB’nin her hareketimizi izlediğini düşünüyorlar. Seni ajan gibi bir şey sanmış.” Alexei Andreev, kartı Lena’ya fırlatarak bir kahkaha attı. “Senin casus olabilecek kadar zeki olmadığını söyledim. Adresini bile doğru yazamamışsın. Leningrad St Petersburg olalı yıllar oldu.”

Lena kartı aldı. Kart bastırmanın ona pahalıya mal olduğunu, bu yüzden şehrin ismini değiştirme gibi bir seçeneği olmadığını söylemedi. Tabii, bu kartları bastırdığından beri iki yıldır gördüğü her Amerikalıya ve İngilizce konuşan Japonlara (Vladivostock Japonya’ya çok yakındı ve babası şansını burada denemiş olabilirdi) verdiğini de... Bunun yerine, “Özür dilerim,” dedi. “Böyle bir şey yapmamalıydım, biliyorum. Bir daha yapamayacağımı.”

“Galiba bu adam baban?”

“Evet.”

“1976’da kaybolduysa partiden birinin canını sıkması olmalı. Birçok insan ‘kayboldu’ ama sen hâlâ yaşadığına inanıyorsun, öyle mi?”

“Evet.” Lena, bunu söylerken bu umuda daha fazla tutunamadığını fark etti.

Adamın merhameti öfkesini bastırmıştı. “Lena Viktorovna. Misafirlerimizi taciz etmeden tatillerinin tadını çıkarmalarına izin verirsen çok sevinirim. Bu saçmalığa devam ettiğini fark edersem işine son veririm.”

Lena başını eğdi. “Tabii Alexei Andreev.” Aslında işini pek umursamıyordu ama uçak biletlerini aldığı güne kadar her ihtimale karşı işini elinde tutması gerektiğini biliyordu. Daha sonrasında Alexei Andreev’e onun hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti.

“Elindeki tüm kartları getirmeni istiyorum. Hepsini yok edeceğim, böylece bir daha böyle işlere kalkışmazsın.”

Lena, kilitli dolabına gidip gönülsüz de olsa kartları teslim etti. Sonra bir otobüs dolusu İsveç turistle meşgul oldu. Babasını tekrar düşünmeye ancak eve dönerken başlayabildi. Babasının kayboluşunun üzerinden yıllar geçmişti. Artık onu tam olarak hatırlamıyordu. İç çamaşırı çekmecesinde sakladığı kıvrılmış bir fotoğraf vardı. Natalya bu fotoğrafın çerçeveye konmasını kabul etmiyordu. Aynı çekmecenin içinde yüzün üstünde bu kartlardan vardı. Lena, yarın kol çantasına kart koymamak için kendine nasıl hâkim olacağını merak ediyordu. Arkadaş canlısı görünen Amerikalıya nasıl kart uzatmayacağını da... Ömürlük bir arayışa bir anda son verilemiyordu...

Viktor Chernov, Moskova’daki evinin girişinde botlarını çıkardı. Fayanslara vuran botlardan kalıp hâlinde çamurlar düştü. Ulyana’nın mutfakta dolandığını duyabiliyordu. Pişen

soğanların kokusunu da... Bir iç çekip iş tulumunun cebinden çıkardığı küçük, beyaz kartı tekrar okudu.

Amerikalı turist neredeyse özür dileyecekti. Yarım yamalak Rusçasıyla kadının çok ısrarcı olduğunu açıklamıştı. Yaka kartında yazan Viktor ismini görünce bu kartı vermek zorunda hissetmişti. Viktor yaka kartına baktı, şu an çalıştığı uluslararası büyük şirket yaka kartı takması konusunda ısrarcıydı. Aslında sadece bir bahçıvandı. Moskova Travel-Inn'deki çiçek tarhlarını düzenlemek için her gün Moskova'nın gürültülü, kirli kenar mahallelerinde bir saatlik yol çekiyordu. Turiste kartı veren kadın -hayır, onu 'kadın' olarak düşünemezdi, o hâlâ kıızıydı- bir otelde çalışıyordu. Viktor, bu tesadüfü düşünmeyi bir kenara bıraktı. Ona acımayı da... Bunca yıl sonra hâlâ onu arıyordu. Çocuklarının uzun zaman önce babalarını unuttuğunu sanıyordu.

Viktor, kendini yıpranmış, vinil kumaşlı kanepeye attı. "Bana bir içki getir, Ulyana."

"Kendin al." Ulyana, bardağının dibindeki içkiyi bitirdi. Viktor, oturduğu yerden mutfakta telaşla koşturan kadına baktı. Pantolonunun kumaşı geniş kalçalarına yapışmış, dağınık sarı saçlarının dibinde grilikler oluşmuştu. Bir gün olsun seksi olamaz mıydı? Onu ailesinin sorumluluğunu bırakıp ortadan kaybolmaya ikna etmiş olan kadın bu muydu?

Ulyana, hızlıca votka döktüğü bardağı Viktor'un dirseğinin hizasına bıraktı. "Demek zor bir gündü? Yorgun görünüyorsun."

Viktor her zaman yorgun görünürdü. *Yorgundu da*. Hayattan yorulmuştu, yıpranmıştı. Bazen bir otuz yıl daha yaşayacağını düşündüğünde midesine soğuk kramplar girerdi. Kartı kaldırıp Ulyana'ya gösterdi. Ulyana, kartı hızla okudu.

"Nereden buldun?"

“İşteki bir turistten. Kızım göndermiş. Küçük olan.”

Ulyana, ağzım nefretle büzerek geri çekildi. “Çocuklardan mı?”

“Artık çocuk değiller. İkisi de yirmili yaşlarında.”

“Sahi mi? O kadar çok oldu mu?”

Viktor, Ulyana’nın giyiniş tarzından kendini hâlâ yirmi beş hissettiğinin farkındaydı. Birlikte geçirdikleri yıllar, bir alkol balonunun içine hapsolan Ulyana için oldukça hızlı ve pusluydu.

Ulyana, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Onları görmek istemiyor musun?”

Viktor, başını hayır anlamında sallayarak, “Ah, hayır,” dedi. “Artık her şey geride kaldı.”

“Güzel.”

Viktor, Ulyana’ya bakıp gülümsedi. “Belki biri milyoner olursa iletişime geçerim.”

Ulyana da gülümsedi. Viktor bir an olsun eski kadını gör-
dü. Dişleri lekesiz, göz kapakları düşmemiş olan o kadını... Ah,
o kimdi ki şikâyet ediyordu? Leş gibi tütün kokan, sekiz saat
içki içmedi mi titremeye başlayan, kelleşen bahçıvanın tekiydi.

“Buna eminim,” diye yanıtladı Ulyana. “Bizi bu yerden
çıkarmak. Çünkü bunu kendi başımıza yapamayacağımız kesin.”

Natalya, nasıl asil görüneceğini çok iyi bilirdi. Bu, onun en
güzel maskelerinden biriydi. Çenesini hafifçe yukarı kaldır-
yor, gözlerini aheste aheste kırpyordu. Hatta Chicago O’Hare

Uluslararası Havaalanı'nda gürültüyle koşturup İngilizce birbirlerine bağırarak iki küçük çocuğa sabrı azalan bakışlar atıyordu. Çantasını çoktan almış, gümrükten geçmişti ama Roy Creedy hâlâ ortada yoktu. Son mektupta yazanları yanlış anlamış olabilir miydi? Belki de sonradan bir mektup gelmiş, fikirler değişmiş, yeni planlar yapılmıştı? Ama Natalya endişesini ve kargaşasını kimsenin fark etmesine izin vermezdi, bu yüzden asil görünüşüne devam etti. Roy Creedy'nin ilk izleniminin her şeyden daha önemli olduğunu biliyordu.

İnsanlar, bavullarını ve inatçı çocuklarını peşlerinden sürükleyerek birbirlerini ite kaka ilerliyordu. Bir anne, iki küçük çocuğu öfkeyle çağırırken kör bir adam rehber bir köpekle yanlarından geçti. Her yerde bir hareket vardı, her yerden sesler geliyordu. Natalya, gergin bir şekilde etrafına bakmamaya çalışarak İngilizcesini ölçmek için duyduğu kısa sohbetlere odaklandı. Zeki bir kız olmadığını biliyordu. Ama son birkaç aydır çok çalışmıştı. Bu yüzden çoğu insanın anlayamayacağı kadar hızlı ve özensiz konuştuğunu duymak onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Natalya?”

Natalya bakışlarının sakin olmasına dikkat ederek arkasını döndü. Ve onu gördü. Adam hızla ona yaklaşıyordu, sonra birden hevesini gizleme ihtiyacı duydu. Hayal ettiğinden daha uzundu. Kot pantolon ve açık yakalı, kareli bir gömlek giymişti. Biraz topluydu; göbeği geniş, parlak bir kemerin üstünden fırlamıştı. Parmağının eklemine arkasına altın bir yüzük sıkışmıştı, kalın altın bir bileklik saatine çarpıp şangırdıyordu. Parlak kafasının üzerindeki uzun saç telleri maharetlice taramıştı. Dişleri olağanüstü biçimde beyazdı ve bu, gülüşünü çok cazip kılıyordu. Ne çekici bir adamdı ne de itici. Adam, pençe

gibi eliyle Natalya'nın elini tutup sıkıca salladığında genç kız, kendini onu sevmeye hazırladığını fark etti.

“Özür dilerim geciktim. I-94 buzluymuştu, paralı yoldan çıkmamla trafiğin sıkışması bir oldu.”

Natalya, içindeki kargaşa ve paniği saklayarak gülümsedi. “Ah, lütfen biraz daha yavaş. Anlamakta güçlük çekiyorum.”

Roy'un yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu. “Güçlük mü çekiyorsun? Ama mektupların? İngilizcen çok iyi.”

Natalya, bu anı çok kez prova etmişti. “Mektupları yazarken yardım aldım. Kız kardeşime yazdırdım. İngilizcesi çok iyidir.”

Natalya, yazışmalarını gözden geçiren adamın yüzünü inceledi. Şu an, onu tekrar etkilemesi için gülümsemesi çok mühimdi. “Bana sabredebilecek misiniz, Bay Creedy? Aptal bir kızcağızım işte.”

“Hayır hayır, hiç de değil.” Roy Creedy, Natalya'nın bavulunu alıp kapıya doğru ilerlemesini işaret etti. “Aptal değilsin. Sen... çok güzelsin. Gayet iyi anlaşacağız. Ayrıca bana Roy de.”

Natalya çekinerek gülümsedi. “Teşekkür ederim Roy. Sen çok kibar bir adamsın.”

Roy, Natalya'yı otoparka, büyük steysin vagon bir arabanın yanına götürdü. Fotoğraftaki spor araba görünürde yoktu.

Natalya, yolcu koltuğuna oturup kemerini bağlarken, “Kırmızı araba nerede, Roy?” diye sordu.

“Gurur kaynağım mı? Onu pek çıkarmıyorum. Ayrıca içine kadınların binmesine asla izin vermem. Corvette ZR1, özel bir sürüm. Hem de çok özel. Onu sadece otoyolda tek başıma hız yapmaya ihtiyaç duyduğum vakitlerde çıkarıyorum.” Roy gülümseyerek ekledi. “Merak etme, bu da güzel bir arabadır. Sen kullanabiliyor musun?”

Natalya, Roy'un söylediklerinin yarısından çoğunu anlamamıştı. Ancak son soru yeterince açıldı. "Kullanabiliyorum. Ama kâğıdım yok."

"Ehliyetin mi yok?"

"Evet evet. Ehliyetim yok."

Natalya, arabadaki sohbele alışmaya başlamıştı. Roy, ona gururla dikenli tellerin icat edildiği DeKalb'in güneydoğusuna inşa ettiği çiftlik tarzı evini anlattı. Eriyen kar yüzünden üzerinde tuhaf şekillerin oluştuğu sürülmüş, kara, geniş tarlaların yanından geçtiler. Güneş batmaya başlamış, gökyüzü soluk bir renk almıştı. Natalya ara ara, manzaranın diğer ucuna doğru yol alan uçsuz bucaksız bir tren görüyordu. Çok yorgundu. Beyni Roy'un küçük sohbetine ayak uyduramıyordu. Çok uzun bir gün geçirmişti, arkasında bıraktığı saat dilimleri günlük düzeninden çıkması için yeterliydi. Tek istediği biraz uzanıp dinlenmekti. Farkında olmadan uyuklamaya başladı.

Bir süre sonra Roy'un onu uyanması için dürttüğünü fark etti. Çok ürkmüş ve şaşırılmıştı. Bir erkeğin geniş bedeni, ansızın adrenalin hormonu salgılamasına sebep olmuştu. Genç kız elinde olmadan nefes nefese kaldı.

"Hey hey, sorun yok. Eve geldik," dedi Roy, yatıştırıcı bir sesle. Hava kararmış, araba durmuştu. "Seni incitmeyeceğim, Natalya. Bana güvenebilirsin."

Natalya, dikiz aynasından Roy'u izledi. Roy, aracın etrafından dolanıp bavulu almak üzere arabanın arkasını açtı. *Evet, diye geçirdi aklından. Ama sen bana güvenemezsin.*

Ertesi sabah Natalya, misafir odasındaki gösterişli perdelerin arasından sızan gün ışığına uyandı. Kendini toparlaması, saati kontrol etmesi ve çok geç saate kadar uyuduğunu fark etmesi biraz zamanını aldı. Dün gece oldukça çetrefilliydi. Beyni İngilizceye ayak uydurabilmek için çok yorulmuş, Roy'un servis ettiği yemek yiyemeyeceği kadar tuzlu gelmişti. Ev, çok büyüktü. Kendini bir peri masalında kapalı kalmış gibi hissediyordu. Rıy evi büyük bir gururla gezdirmiş ve tüm bu zaman boyunca bir şeyler mırıldanmıştı. Natalya yalnızca birkaç kelimeyi seçebilmişti. Temizlikçisiyle ilgili bir şeyler söylemiş ve artık ona ihtiyacı olmadığından bahsetmişti. Natalya, evi gezerken yatak hasreti çekerek başını sallamış, ardından kendini yastığına atıp deliksiz bir uyku çekmişti.

Şimdiyse perdeleri açmış, balkonun Fransız kapılarından dışarıya bakıyordu. Önünde uçsuz bucaksız yeşil bir bahçe ve kara araziler vardı. Geniş, dümdüz çimenliğin ortasında kökü çiçek tarhlarıyla çevrelenmiş yapraksız bir akçaağaç duruyordu. Soluk mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Natalya evini düşündü. Kirli binaların arasında sıkışmış küçük evini, gökyüzünü bile görmediği uzun günleri, yazın bitmek bilmeyen yoğun nemini, kışın pis yağmurunu ve karım... Sonra aklında bir ampul yandı. Belki de Roy Creedy'yle evlenip sonsuza dek bu cennette yaşamak dünyanın sonu değildi. Sonuçta istediği buydu; zengin olmak ve Amerika'da büyük bir evde yaşamak. Natalya, bu hayalinin imkânsıza yakın olduğunu biliyordu. Ve uzun süredir hayal ettiği hayat, şimdi önüne serilmişti.

Kapı nazikçe tıklandı.

Natalya İngilizce, "Evet," diye seslendi.

Roy Creedy kapıyı açtı. Gözleri, Natalya'nın geceliğinin önüne kaydı. Genç kız, yakasını tutup kollarını göğsüne götürdü.

"Ah, selam," dedi Roy. "Saat geç oluyor. Belki kahvaltı yapmak istersin diye düşündüm."

"Evet, güzel olur," diye yanıtladı Natalya. "Üzerimi giyip geliyorum."

"Güzel. Sana bir sürprizim var." Roy, aç bakışlarını da alarak geri çekildi.

Natalya hızlıca giyinip saçlarını taradı. Ardından durup biraz maskara sürerek güzelliğini perçinledi. Yemek odasında, onu bekleyen tabağın içinde domuz pastırması ve yumurta vardı. Tabağın yanında da küçük, kadife bir kutu duruyordu. Natalya'nın kalbi hızlanmaya başlamıştı.

"Ben kahvaltımı ettim." Roy, Natalya'nın oturmasını işaret edip yanına ilişti. "Çoğu gün çok erken uyanırım. Başarılı iş adamları mesai saatlerini beklemezler." Ardından gururlu bir şekilde sırtıttı. Üzerindeki kıyafet, gömleğinin rengi hariç dünküyle birebir aynıydı.

"Mavi sana yakışmış Roy." Natalya, kutuyu görmemiş gibi yaparak çatalını aldı.

"Sen... ne giysen yakışıyor." Roy'un sesi giderek bir fısıltıya döndü. "Gerçi hiçbir şey giymesen de yakışır." Sonra kutuyu Natalya'ya itti. "Açsana."

Natalya yavaşça kutunun kapağını kaldırırkēn parmakları titriyordu. Kutunun içinde üzerinde ısıll ısıll parlayan büyük bir elmas duran altın bir yüzük vardı. Genç kızın nefesi birden kesildi.

"Sevdin mi?" Roy, yüzüğü kutusundan çıkarıp Natalya'nın sol eline uzattı.

“Gerçek mi?”

“Ah, evet. Elbette.”

Natalya, elini öne uzattı ama Roy yüzüğü hızla geri çekti. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

“Önce açığa kavuşturmam gereken birkaç şey var.”

Natalya, başını aşağı yukarı salladı. Genç kız, Roy’un söyleyeceklerine odaklanmaya çalışırken kulaklarının çınladığını hissediyordu.

“Ben özgür kadınları sevmem. Karım yeterince özgürdü ve boşanmamız bana çok paraya mal oldu. Eğer benimle evlenirsen benim patron olduğumu kabul edeceksin.”

Natalya, Roy’la evlenebilmek için her şeyi hızla bir kenara atıp, “Elbette,” dedi. Sofi’nin planına sadık kalacaktı. Bu elmas, oldukça pahalı görünüyordu. Bir kez parmağına girdi mi artık ona ait demekti, sonra onunla istediğini yapabilirdi.

“Ve bir eşin yapması gerekenleri yapacaksın. Yemek, temizlik, evi çekip çevirme. Sadece bir bebeğe izin vereceğim, fakat bebekleri sevmiyorum. Çocuklara ayıracak enerjim yok, bu yüzden bebeğe ben bakmam. Çocuk bakımı kadın işi, bu konuda rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Bebekler hakkında pek bir fikrim yok,” dedi Natalya. “Hiç olmasa da olur.”

“Şimdi böyle diyorsun ama sonra fikrini değiştireceksindir. Bu konuda anlaşalım. Sadece bir çocuk.” Roy, havaya kaldırdığı parmağını karşısında küçük bir çocuk varmışçasına salladı.

Natalya başıyla anladığını belirtti.

“Ve son olarak, bir eşin yapması gereken olmazsa olmaz görevler var...” Roy’un yüzü hafifçe kızardı, Natalya neredeyse bir kahkaha atacaktı. “Yatak odasında. Patron benim.

Ben ne dersem o olur.” Şimdi küstahlığı sesine de yansımıştı. “Ne istersem o olur. Üstelik ne zaman istersem...”

Natalya, “Tabii, Roy,” diye mırıldadı. “Ama önce evlenmemiz gerek.”

“Eski kafalı kız, ha? Bunu sevdim.”

Natalya, tatlı bir şekilde gülümseyerek Roy’a tekrar elini uzattı.

“Tanrım, sen çok güzelsin.” Roy bir iç çekerek yüzüğü Natalya’nın parmağına taktı. “Evrak işlerini ben halledeceğim. Büyük bir düğün yapmayacağız, tamam mı?”

Natalya suratını düşürdü. “Ama şık elbiseler olacak, değil mi? Ben yanımda sadece birkaç kıyafet getirdim. Almak için tekrar Rusya’ya dönmek zorunda...”

“Hayır hayır. ‘Rusya’ya dönmek’ yok. Benimle kalıyorsun. Ben sana yeni elbiseler alırım. Çok istediğin ya da ihtiyaç duyduğun bir şey olursa kız kardeşine paketleyip göndermesi için para yollayabilirsin.”

“Kardeşime mi? Peki kardeşim düğüne gelebilir mi?”

Roy bir an kaşlarını çattıktan sonra teslim olarak omuzlarını silkti. “Sanırım. Ona bir bilet alabiliriz.”

Natalya, soracağı diğer şeyleri düşündü. Masraf çıkaracak ve Roy’un büyük paralar vermek zorunda kalacağı bir şeyler bulmalıydı. Ama şansını zorlamak istemiyordu, Roy’un güvenini kaybetmemesi gerektiğinin farkındaydı. Başını omzuna koyup Roy’a sokuldu. “Sen çok nazik bir adamsın, Roy. Çok mutluyum.”

Roy, Natalya’nın yüzünü kendine çevirip onu öptü. Bu çok ıslak ve daha çok dilden ibaret bir öpücüktü. Ah, evet. Bu Natalya’nın dudaklarındaki ilk berbat öpücük değildi.

“Birlikte mutlu olacağız,” dedi Roy. “Tabii, sen sözünden çıkmazsan.”

Roy, Natalya’yı kendine doğru çekti. Natalya, Roy’un omzunun üzerinden mutfak penceresinin muhteşem manzarasına baktı. Artık gidebilirdi. Yüzük elindeydi. Ama bir hafta daha kalırsa... Roy’dan daha fazla şey koparabilirdi. Koparacağı parayla, yaşadığı bu süreci birçok defa tekrarlamak zorunda kalmayabilirlerdi. Natalya, parmağında ısııl ısııl parlayan elmasa hayranlıkla baktı. Kendiyle gurur duyuyordu.

Altıncı Böhüm

Roy beş gün sonra Natalya'yı yalnız bıraktı. Natalya, Roy'un çok temkinli olduğunu biliyordu, zaten Rusya'ya dönmesi de bu yüzden yasaklanmıştı. Ama Natalya, Roy'un himayesinde kaldığı süre boyunca cazibesini kullanmaya devam etmişti. Yetersiz İngilizcesini daha da abartarak saf bir izlenim vermeye çalışıyordu. Bu da Roy'un her şeyden daha üstün tuttuğu bir özellikti. Tabii *neredeyse* her şeyden. Natalya'nın görünüşünden büyülediği aşıkardı. Natalya, üzerindeki ilgiden hoşnuttu, elbiseleri hem mütevazı hem de kıskırtıcıydı. Bluzunun bir düğmesini açık unutuyor, arabada Roy'un yanına otururken eteği hafifçe sıyrılıyor, kahvaltıda dudaklarında anlamlı bir tebessüm belirliyordu.

Roy, Natalya'yı eğlendirmekle meşguldü, fakat artık işine dönmek zorundaydı. Komşu kasabada bir alışveriş merkezi vardı ve ısınma sistemindeki bir sorun yüzünden gün boyu dışarıda olması gerekiyordu.

Natalya, "Ben başımın çaresine bakabilirim, bir sorun olmaz," diyerek Roy'u ikna etti. "Senin için akşama geleneksel bir Rus yemeği yapacağım."

Roy, başını olumsuz anlamda salladı. “Bana o yabancı saçmalıklarından yapma. Dondurucuda biftek var.”

Natalya ısıtılar saçarak gülümsedi, doğrusu bu ona pek komik gelmişti. Roy biftekten başka bir şey yemiyordu. Bifteğinin yanında genelde patates, bazense ekmek, jambon ve kızarmış soğan olurdu. Natalya’nın yediği yiyecekler yüzünden karnı ağrımaya başlamıştı.

“Tamam. Biftek yaparım.” Genç kız, Roy’a hiçbir şey pışırınmayacağını, o dönene kadar gitmiş olacağını biliyordu.

Roy, takımının üzerine bir beyzbol şapkası geçirerek evden çıktı.

Roy gittikten bir saat sonra yalnız olduğundan iyice emin olan Natalya, bavulunu toplayıp bir taksi numarası aramaya başladı. Niyeti en yakın kasabaya gidip oradan havaalanına giden bir otobüs bulmaktı. Taksi için az da olsa Amerikan doları vardı ama telefonu açmadan önce bir an tereddüt etti. Elmas yüzüğü çok para ederdi, fakat önünde birçok güç durum ve yapılacak iş vardı. Dönüşünde cebinde az bir miktar kalabilirdi. Bavulunu mutfakta bırakıp uzun, sessiz koridordan Roy’un yatak odasına gitti. Kapı kapalıydı. Açmayı denedi ancak kilitliydi.

Piç herif.

Natalya birden telaşa kapıldı. Kapı kilitliyse içeride istediği bir şeyler var demekti. Hafifçe eğildi, kulpu salladı, kapıyla duvarın arasındaki boşluktan içeri bakmaya çalıştı. Tam bir iç çekip yenilgiyi kabul ediyordu ki kendi yatak odasının balkonunu hatırladı. Hızla balkondan geçti ve kendini Roy’un yatak odasına açılan Fransız kapılarının önünde buldu. Elbette balkon kapısı da kilitliydi. Ama yakınlarda saksıdan aldığı taşı görecekti ya da cam şangırtilarını duyacak kimse yoktu. Genç

kız elini dikkatlice kırık camdan içeri soktu, bileği camın keskin köşesine gelse de kapıyı açmayı başardı. Kalbi ağzında atıyordu. Kendini hırsız gibi hissediyordu. Zaten *hırsızdı* da. Kolundaki kesik kanamaya başlayınca Roy'un şifonyerinden kapıldığı bir avuç dolusu mendili yarasına bastırdı. Bir an kalp atışlarının sakinleşmesini bekledi, ardından mendilleri cebine sıkıştırıp etrafı aramaya koyuldu.

Oda da ağır bir küf ve erkek kokusu vardı. Görünüşe göre Roy, temizlikçisinin bu odaya girmesine izin vermiyordu. Kıyafetler etrafa dağılmış, her şeyin üzeri bir toz tabakasıyla örtülmüştü. Şifonyerin üzerinde bir televizyon vardı, odanın banyosundaki havlu bir su birikintisinin üzerine fırlatılmıştı. Natalya, ne aradığını bilmeden gardırobu açtı. Dolabın içinde kıyafet, ayakkabı ve dizilmiş beyzbol şapkalarından başka hiçbir şey yoktu. Sonra şifonyerine gitti. Yine kıyafetler, kemerler, yarısı boş tıraş losyonları... Çiftleri kaybolmuş, bir araya atılmış bir çekmece dolusu çorap. Değerli hiçbir şey yoktu.

Genç kız çömelip yatağın altına baktı. Yatağın altına büyük yük bir kutu vardı. Kutuyu kendine çekip kapağını kaldırdı. İçeride pornografik kasetler ve kitaplarla doluydu. Oldukça çirkin şeylerdi. Kapaklarına şöyle bir göz atmak bile Roy Creedy'nin yatak odasındaki emirlerine uyacağına dair söz veren birinin çok pişman olacağını anlaması için yeterliydi. Kutuya iki de tabanca konmuştu. Natalya, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kutunun içindeki bir anahtar dikkatini çekti. Genç kız, anahtarı alıp tekrar etrafına göz gezdirdi. Bu neyin anahtarıydı? Her yeri kontrol etmişti.

Belki de etrafına yeteri kadar iyi bakamamıştı. Tekrar çorap ve çamaşır çekmecesine gitti. Kıyafetleri oraya buraya

fırlattı, ancak anahtarla açabilecek hiçbir şey bulamadı. O esnada içeride çalan telefonu işitti. Başta duymazdan geldi ama sonra Roy'un onu kontrol ediyor olabileceğini düşündü. Telefona cevap vermezse eve gelebilir, kırılan camı ve altüst edilen çekmeceleri görebilirdi. Belki de o zaman kutudaki tabancaları kullanmak için iyi bir sebebi olurdu. Natalya, kendi yatak odasına koşup koridordaki telefonu açtı.

Sesinin soluk soluğa çıkmaması için çabalayarak, "Efendim?" dedi.

"Telefonumu böyle açma." Roy'un sesinde hiçbir iyi niyet göstergesi yoktu. "'Creedy'nin evi. Ben Natalya,' diyeceksin. Neden bu kadar geç açtın?"

"Açmalı mıyım bilemedim," diye yanıtladı Natalya. "Ama sonra ya benim sevgili Roy'um arıyorsa diye düşündüm. Senmişsin, iyi ki açmışım."

Roy hafifçe kıkırdadı. "Uslu duruyorsun, değil mi?"

Genç kız, "Tabii ki," diye cevapladı.

"Güzel. Haydi, akşam yemeğe çıkalım. Birkaç iş arkadaşım yedi gibi kasabada buluşacak. Seni onlara göstermek istiyorum."

"Ah, harika. Yemeğe çıkmaya bayılırım."

"Dört gibi evde olacağım. Böylece alışveriş yapabiliriz. Sana güzel bir şeyler alırım."

Natalya, içinde Roy'a karşı bir sempati hissetti. Ama geri adım atmak için çok geç olduğunun farkındaydı. "O zaman görüşürüz."

Genç kız birkaç saniye sonra Roy'un yatak odasına dönüp elindeki anahtarın açacağı kilidi aramaya devam etti. Dikkatini tekrar gardıroba, raftaki sıralı beyzbol şapkalarına çevirdi. Uzandı, şapkaları tek tek aşağı indirdi. Son şapkanın altında

üzerinde kilit olan kare, demir bir kutu buldu. Anahtar kilide giriyordu. Natalya hızla anahtarı çevirdi.

Kutunun içi altın kaynıyordu. Dört kalın zincir bileklik, elmaslarla süslenmiş altın bir saat, Roy'un parmaklarına sığmayacak sayıda altın yüzük, altın bir kalem ve bir araba anahtarının bağlı olduğu altın elmas karışımı bir anahtarlık...

Natalya anahtarlığı yüzüne yaklaştırdı anahtarın sağına ve soluna baktı.

Kırmızı spor araba...

Kutuyu aldı, içindekileri bavuluna boşalttı ve evin içinden garaja çıkan kapıyı buldu. Elbette bu kapı da kilitliydi ama anahtar deliği oldukça eski bir tipti, Natalya'nın iki metal ataşla kapıyı açması yirmi dakikasını almıştı. Bu yirmi dakika boyunca fikrini değiştirmeliydi. Yeteri kadar şey almıştı. Ama devam etti. Pişmanlık, korku, vicdan azabı gibi duygularını bastırıp karşılaşabileceği tüm sonuçları yok saydı.

Garajın dışarı açılan kapısı otomatiktir. Döğmeye bastı, arabanın parlayan kırmızı kaportasının üzerine bir ışık düştü. *Gurur kaynağım*. Natalya ilkokulda anlatılan kapitalist Amerikan domuzlarını ve tüketime olan düşkünlüklerini düşündü. Roy, bu tanıma ne kadar da uyuyordu. Genç kızın çocuksu komünist kalbi, bu yaptığının Roy'un varlığını dağıtmak olduğuna karar verdi. Arabanın kilidini açtı, beyaz deri sürücü koltuğuna oturdu ve kontağı çevirdi. Araba tam bir kaplandı. Gaza bastı. Tolya'nın ona arabâ kullanmayı öğretirken Vyborg etrafında sürdüğü eski Ford'la yakından uzaktan hiçbir alakası yoktu.

Natalya vitesi değiştirip yola çıktı. Ancak arabanın hızını yönetemediğinden ansızın durdu. Kendine sakin olmasını ve odaklanmasını söyledi. *Derin bir nefes al*. Kaplan tekrar

canlandı ve genç kız yola devam etti. Radyoyu açtı, Amerikan halk müziği kanalını aradı, ardından kapattı. Havaalanının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, tek bildiği bir an önce buradan uzaklaşması gerektiği idi.

Bir saat sonra otobanın sonundaki bir benzinlikte durdu. Başta benzinliğin kapalı olduğunu düşündü. Beton, tekerlek izleriyle kaplıydı, mağaza oldukça bakımsızdı. Bitişikteki iş yerinin paslı, çelik kepenkleri kapalıydı. Ancak sallanarak mağazadan çıkan kuş gözlü bir adam, sakallı çenesini ovuşturarak arabaya yaklaştı. İş tulumuna iliştirilmiş yaka kartında *Russell* yazıyordu.

“Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?”

“Bir araba dükkânı bulmam lazım.”

“Araba dükkânı mı?”

Natalya, kötü İngilizcesine lanet okudu. “Arabayı satmam gerek.”

Russell bir adım gerileyerek gözlerini gösterişli arabanın üzerinde gezdirdi. “Hımmm, demek öyle? Bu araba senin, öyle mi?”

Natalya, “Tabii ki,” diye yanıtladı.

“Gerekli tüm belgelerin var, değil mi?”

“Bende... Hayır yok.” Genç kızın sevinci kursağında kalmıştı. Saf, aptal küçük. Elbette evrak, ruhsat gibi şeyler gerekekti.

Russell kafasını çevirip omzunun üzerinden yandaki işyerine seslendi. “Jim! Dükkânı aç!”

Natalya ne yapacağını ya da adamların niyetinin ne olduğunu bilemiyordu. Arabayı geri alıp hızla kaçmayı düşündü, fakat adamı ezebilirdi. Bu sırada kapalı kepenklerdeki zincirlerden biri çekildi.

Russell tekrar Natalya'ya döndü. "İçeri gir. Sanırım Jim'le sana yardımcı olabiliriz."

Natalya başını bir kez salladı ve arabayı dükkâna soktu. Birkaç saniye geçmemiştir ki Jim, arabanın plakalarını sökme-ye başladı.

Natalya, "Hey!" diyerek karşı çıktı.

"Şişşt," dedi Russell. "Sana yardım etmemizi istediğini sanıyordum?"

Natalya açıklama yapmakta ve açıklama istemekte ne kadar yetersiz olduğunu hissedebiliyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bu senin araban değil, tatlım. Ama ben ve Jim bu arabaya nasıl sahip olacağımızı biliyoruz. Sana kalan tek şey bize bir fiyat vermek."

Natalya anlamaya başlamıştı. Fakat ne isteyeceğini bilmiyordu. "Paraya ihtiyacım var, çeke değil."

"Nakit mi? Tamamdır."

"Ayrıca birinin beni hemen havaalanına bırakması lazım."

"Anladım."

Genç kız, tereddütle arabaya baktı. "On bin dolar olur mu?"

Russell, bir kahkaha patlattı. "Bu arabanın ne kadar ettiğini biliyor musun?"

Natalya kendini aptal gibi hissediyordu, başını hayır anlamında salladı.

"Anlaşılan bugün ikimiz de şanslı günümüzdeyiz, hanımefendi. Sana on bin dolar vereceğim. Nakit. Sonra da seni havaalanına bırakacağım. Ama benimle bankaya gelmek zorunda..."

Natalya, adamın sözünü keserek, "DeKalb olmaz," dedi. "Orada başım derde girebilir."

“Sorun değil. Jim sen işinin başına dön. Ben hanımefendiyi uçağına götüreceğim.”

Russell, genç kızı takırdayan bir kamyonete bindirdi ve birlikte soğuk mısır tarlalarının arasında yola çıktılar. Adam, Natalya’yla konuşma gereği duymuyordu, böylece genç kız düşünceleriyle baş başa kalma şansı yakalamıştı. On bin dolar. Üstelik elmas bir yüzük ve altın takıların getireceği para da vardı. Başarmıştı. Tek bir hareketiyle kendini, kız kardeşini ve kuzenini rüyalarına yaklaştırmayı başarmıştı. Yüzündeki gülümsemeyi silmekte zorlanıyordu. Kasabaya girdiklerinde bir alışveriş merkezinin devasa otoparkında durdular.

Russell, yüzünde tebessümle anahtarları alarak, “Burada bekle,” dedi. “Sakin benim arabayı da satma.”

Natalya adamın söylediğini yaptı. Arabanın motoru sessizce tıkırdıyordu. Etrafına baktı, sonra kalbi birden korkuyla doldu. Karşı çaprazında Roy’un steysin vagonu duruyordu. Genç kız arabanın önündeki kafa sallayan köpeği tanımıştı. Burası onun alışveriş merkezi olmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Russell’a nasıl onu DeKalb’e götürmemesi için ısrar edebilmişti? Roy, DeKalb’de değil, buradaydı.

İçinden bir ses arabadan inip koşmasını söylüyordu. Ama onu tanırsa ne olacaktı? Ya on bin dolar? Yavaşça arabanın ayak boşluğuna doğru kaydı, çerçöpün ve boş soda şişelerinin arasında kollarını dizlerine sardı ve başını eğdi. Zaman geçmek bilmiyordu, dışarıda duyduğu her ayak sesinin Roy’a ait olduğundan emindi. Bir açıklama bulmaya çalıştı ama içindeki korku kafasını öyle karıştırmıştı ki tek yapabildiği kıvrılıp oturmaktı. Sabırla yüreğindeki korkunun geçmesini umuyordu.

Kapı açıldı, Russell bir kahkaha attı.

“Kimden saklanıyorsun?”

“Artık gidebilir miyiz? Lütfen?”

“Koltuğuna oturmayacak mısın?”

Natalya başını iki yana salladı.

“Nasıl istersen. Al.” Russell, elindeki şişkin zarfı nazikçe Natalya’ya fırlattı. “Ödeme vakti.”

Bulundukları yerden uzaklaşırken Natalya, bir risk alıp Roy’un arabasına baktı. Araba hâlâ Roy’u bekliyordu. Onu tanıdıkları evine götürmeyi ve Roy’u henüz habersiz olduğu hayal kırıklığıyla karşılaştırmayı... Genç kız gözlerinin yaşardığını hissetti ancak bu yaşların kim için olduğunu bilmiyordu. Tek istediği bir an önce havaalanına gidip evine dönmekti.

Yedinci Bölüm

Sofi, her iş çıkışı eve dönerken Borodinskaya-22'deki resim galerisinin önünden geçer, hevesle yeni sergilere göz atardı. Cilalı döşemelerde yürümeyi, labirente benzeyen sergi odalarında gezmeyi ve birbirinden güzel resimleri incelemeyi çok seviyordu. Julien'la tanıştığı gün akli Natalya'nın Amerika seyahatindeydi, bu yüzden önündeki afişi bile güçlkle görmüştü. Sağ salim gitmiş miydi? Roy Creedy ona iyi davranıyor muydu? Ondan para koparmayı başarabilmiş miydi? Peki ya kendisi? Bu dolandırıcılıktan sonra kendini affedebilecek miydi? O bunları düşünürken önüne bakmadan, ansızın karşısına çıkan otuzlu yaşlarındaki sarışın adam, onu neredeyse yere devirecekti.

Adam telaşla arkasını dönmeden önce ağır Rus aksanıyla, "Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil."

Sofi, başını kaldırdığında adamın galerinin ön kapısındaki cam vitrinin altına bir afiş astığını fark etti. Fransız ressam Julien Blanchard'ın yeni sergisi. Afişin yarısında resimlerinden biri vardı: Zengin bir renk şöleni, uzanan bir kadın. Sofi

bir an durdu. Adam diğer vitrinlere doğru ilerlerken Sofi hızla içeri girdi.

Julien Blanchard'ın resimlerini uluslararası ressamların sergilendiği ikinci sergi koridorunda buldu. Resimleri ruhuna dokunmuştu. Her resmin bir kompozisyonu vardı, içerikleri oldukça zengindi ve Ön Raffaeloculuk akımının izlerini taşıyorlardı, fakat dışa vurumcu bir stille yorumlanmışlardı. İlk tuvalin ortasındaki kadın Sofi kadar uzundu, mavimsi beyaz teni yağ kadar yumuşak görünüyordu, parmakları kırmızı saçlarındaydı, köşeleri pastoral şekil ve renklerle flulaştırılmış koyu yeşil bir şezlonga uzanmıştı. Sofi, uzun bir süre hayranlıkla birbirinden güzel renk geçişlerine baktı. Resmin içinde uyandırdığı mutluluğa, hatta uyuşukluğa hayran kalmıştı. Sonra diğer tuvale geçti. Bu da en az diğeri kadar muhteşemdi. Ressamın çalışmasında on dokuzuncu yüzyıl hassasiyeti hâkimdi, Sofi yaptığı her takıda on dokuzuncu yüzyılın özelliklerini yansıtmaya çalışırdı. Takılarda geleneksel, antik bir şeyler vardı. Zengince detaylandırılmış, ancak modern malzemeler ve teknikler kullanılarak yapılmışlardı.

Afişleri asan adam, Sofi'nin yanı başında durdu, genç kız adamın ona baktığını hissedebiliyordu.

Dönüp gülümsemeye çalıştı. Adam da masmavi, buz gibi gözleriyle ona baktı. Ancak gülümsemiyordu. Gülümsemek yerine, “Ne görüyorsun?” diye sordu.

Sofi şaşırdı, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Yalnızca, “Çok güzeller,” diyebildi.

“Ben çizdim.”

Sofi, ressamın varlığıyla daha da heyecanlandı. “Gerçekten mi? Tanrım. Sizinle tanışmak benim için bir onur. Siz... bir ilham perisisiniz.”

Adam, boş boş Sofi'ye baktı. "Üzgünüm, Rusçam pek iyi değil. Fransızca konuşabiliyor musun?"

Sofi, başını hayır anlamında salladı. İkisi de bir an birbirini düşünerek sessiz kaldılar. Sonra adam arkasını dönüp yürüdü ve personel yazan bir odanın ardında gözden kayboldu. Sofi, dikkatini tekrar resimlere çevirdi ama resimlerin büyüğü bozulmuştu. Düşünebildiği tek şey ressam Julien Blanchard idi. Fransa'da yaşamak ve bir ressam olmak nasıl bir şeydi? Genç kız, adamın ne kadar şanslı olduğunu, ancak bu güzel talihinden habersiz göründüğünü düşündü. Bu sırada amaçsızca bileğindeki cam boncuklu gümüş telle oynuyordu. Aklmda tek bir soru vardı; bir gün onun yaptığı bir şey de birileri için Julien Blanchard'ın resimlerinin onda yarattığı etki kadar anlamlı olabilecek miydi?

Sofi, boncuklarını saçtığı yemek masasında oturuyordu. Parmaklarının arasında Julien Blanchard'ın resimlerinin olduğu bir kartı çevirirken annesi içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?" Çantasını kapının yanına bırakan Stasya, Sofi'nin yanına yaklaşp karta baktı. "Çok güzelmiş."

"Ressamıyla tanıştım." Sofi, şöhret delisi gibi görüldüğünün farkındaydı. "Gerçek bir ressam. Kanlı canlı."

"Bence o da bizim gibi nefes alıyor, yemek yiyip uyuyor-
dur," diye yanıtladı Stasya.

Sofi çalan telefonla birlikte yerinden kalkıp telefona gitti.

"Natalya döndü." Ses, Lena'ya aitti.

"Ne? Ne zaman? Bizi aramadı. Her şey yolunda gitmiş mi? İyi mi?"

Ancak Lena, kuzeninin sözünü kesti. “Vakit yok. Toplanmamız için yardımın lazım. Natalya’nın arkadaşı bu gece gelip bizi taşıyacak.”

“Taşıyacak mı? Neden?”

“Gel işte. Çabuk.” Ve telefon kapandı.

Stasya kaşlarını çattı. “Kimmiş?”

Sofi çoktan kapıya gitmiş, paltosunu almıştı. “Lena. Acil gitmem gerek. Sonra görüşürüz.”

Genç kız, hızla metroya inip Pushkinskaya’ya gitti. Ne olduğunu, neden bu kadar acele bir şekilde toplandıklarını merak ediyordu. İçinde hem umut hem de korku vardı. Yoğun bir bulut kümesi, sokak lambalarının solgun ışığını bastırmıştı. Paltolu, kürk şapkalı insanlar aceleyle yanından geçiyordu. Restoranlardan gelen yağ kokusu ıslak, soğuk havaya yayılmıştı. Sofi, eski İtalyan tarzı taş bir binanın etrafını saran iskelenin tüneline doğru yol aldı. Şehirde artık çok fazla iskele vardı. Ardından kuzenlerinin apartmanının bulunduğu eğri büğrü son yoldan aşağı indi.

Lena onu nefes nefese selamlayarak içeri aldı. Ev darma-dağınıktı. Her yere elbise ve kitap yığılmıştı. Üst üste dizilen kutular her an devrilecek gibiydi.

“Neler oluyor? Natalya nerede?”

Natalya elinde bir kutuyla banyodan çıkarak, “Buradayım,” dedi. Ardından ince omuzlarıyla yerdeki kutuları gösterdi. “Haydi boş durma. Şu kitapları şu kutuların içine koy.”

“Neler olduğunu anlatana kadar hiçbir şey yapmıyorum.”

“Sana her şeyi anlatacağım,” diye cevapladı Natalya. “Ama önce toplamaya başla. Tolya bir saat içinde kamyonetle gelecek.”

Böylece Sofi, kitapları kutuya yerleştirmeye başladı, bu sırada Natalya ona inanılmaz hikâyesini, arabasını çalıp kaçmadan önce Roy Creedy'yi nasıl büyülediğini ve soyduğunu anlatıyordu. Sofi hem korkuyor hem de heyecanlanıyordu. On bin dolar ve bir miktar altın takı! Bu hikâye içinde vicdan azabı kadar bir umut da yeşertmişti, fakat içindeki umut balonu bir türlü patlamak bilmiyordu.

Lena, kardeşinin cümlesini, "Aynı şeyi tekrarlamamıza gerek yok," dedi. "Müthiş değil mi?"

Natalya, "Ama buradan hemen çıkmalıyız," diye devam etti. "Yolun üzerindeki adrese gelirse tehlike burnumuzun ucunda demektir. Beni görebilir. Onun tehlikeli bir adam olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Seninle geliyoruz. Stasya teyzenin yanına."

Sofi, ağzını açıp evde başka oda olmadığını söyleyecekti, fakat sonra sustu. Oda vardı. Daha önce aynı odada kalmışlardı. Zaten bu evdeki çoğu eşya onlara ait değildi, ayrıca kısa süre içinde Rusya'dan ayrılıp yeni kaderlerine doğru yola çıkacaklardı. Genç kız, hiçbir şeyden haberi olmayan annesini düşününce içinde bir sancı hissetti.

Kutuları toplama işi çok uzun sürmüştü. Sofi'nin karnı guruldamaya başlamıştı. Kuzenleri yemek yemiş miydi? Bir kutlama ne harika olurdu; bir restoran ve bir şişe yumuşacık *mukuzani şarabı*...

"Takıları da Tolya'ya versem sorun olur mu?" diye sordu Natalya. "Konu satış oldu mu çok fazla tanıdığı var."

Sofi, "Hayır hayır," diyerek karşı çıktı. "Ben eski bir kuyumcu tanıyorum. Onlar takıların değerini daha iyi bilir. Tolya verdikleri ilk teklifi kabul eder. Yarın hemen gideceğim. Ne kadar erken satılırlarsa o kadar iyi."

Natalya başını kapattığı kutudan kaldırmadan haykırdı. “Evet, sonrasında hepimiz Hollywood’a taşınabiliriz.”

Sofi bir an düşündü. Lena da durmuş Sofi ve Natalya’yi izliyordu. Natalya başını kaldırdı, kaşlarının arası şaşkınlıktan kırışmıştı. “Ne oldu?”

“Sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?” diye sordu Lena.

Sofi derin bir nefes aldı. Natalya, henüz hiçbir şeyin farkında değildi ve bu duyduğundan sonra çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. “Amerika’ya gidemeyiz Natalya.”

“Ne? Neden? Tüm bunları gitmek için yaptığımızı...” Natalya, durumu anlayarak sessizleşti. “Ah, *Roy* Amerika’da.”

Lena, tekrar kardeşinin cümlesini tamamladı. “Ve sen adamın arabasını çaldın. Tabii takılarını da...”

Natalya, “Ama Amerika çok büyük bir ülke,” diye sızlandı.

“Polisi harekete geçirirse sen ülkeye adım atar atmaz ense-ne çökecekler. Geldiğini öğrenmeseler bile, sürekli geçmişinin peşinden geldiğini hissederek yaşamak ister misin?”

Natalya tatlı tatlı surat asarak başını iki yana salladı. “Ama ben film yıldızı olmak istiyorum.”

“O zaman film yapan başka bir ülke seç,” dedi Sofi. “Mesela Fransa?”

Lena, “Hiçbirimiz Fransızca konuşamıyoruz,” diye cevapladı.

“O zaman İngiltere.”

“Londra.” Natalya bu kelimeyi söylerken âdeta ‘Hollywood’ der gibi zevk almaya çalışmıştı.

Sofi, “Londra,” diye tekrarladı. Ellerindeki parayla Londra’ya gidebilir, küçük bir daire kiralayabilir ve yeni bir hayata başlarken ihtiyaç duyacakları küçük şeyleri karşılayabilirlerdi. Sofi’nin aklında yine umutlar yeşerdi, sanki giderek

daha geniş bir bakış açısına sahip oluyor ve kendinden uzaklaşarak her şeyin mümkün olduğu yeni bir dünyaya açılıyordu.

Fakat hepsinden önce planlarını annesine söylemesi gerekiyordu.

Annesi, Sofi'yle iki hafta boyunca konuşmadı. Hatta tek kelime bile etmedi. Kuzenlerinin varlığı bu durumu yalnızca biraz daha tuhaf kılıyordu. Sofi, kuzenleri eşyaları küçük eve taşıırken çok hızlı bir şekilde durumu açıklamış, bir süredir para biriktirdiklerini, gitme vaktinin geldiğini, St Petersburg ve Rusya'dan gideceklerini söylemişti. Stasya hiçbir şey söylemedi. Sonraki günlerde de bu konuyu hiç açmamıştı.

İlk iki hafta anne kızın arasındaki buzlar biraz çözülür gibi oldu. Ancak Stasya, kızıyla sadece gerektiğinde muhatap oluyordu. Sofi'nin tüm çabalarına rağmen aylar bu şekilde geçiyordu, genç kızın tüm boş vakti vize işlemleri gibi can sıkıcı işlerle geçiyordu. Sofi, annesini bu ruh hâlinde çıkarmayı bir türlü başaramadı. Kendini başıboş hissediyordu. Bu süreçte yaşadığı heyecanı ve hüsranı en sevdiği insanla paylaşmak istiyordu. Annesinin sakin pratikliğine ihtiyacı vardı, fakat Stasya onu bir metre yakınına yaklaştırmıyordu.

Vizeler nihayet onaylanmıştı. Bu süreç boyunca Sofi'nin İngilizcesi oldukça ilerledi ama Natalya'nınki hâlâ yetersizdi. Bir tarih kararlaştırıp biletlerini aldılar. Tek gidişlik bilete izin verilmediğinden en uzak bir tarihe dönüş bileti almak zorunda kalmışlardı. Ayrıca on iki aydan daha çok kalabilmek için çeşitli sebepleri olduklarına yeminler etmişlerdi. Eşyalar

toplandı, her biri yanına yalnızca bir bavul almaya çalıştı, ancak Lena ve Natalya'nın bavulları sonradan ikiye çıktı. Gün yaklaştıkça içinde büyüyen hüznün Sofi'nin yüreğini iyiden iyiye sarmıştı. Bu şehri, doğduğu yeri, bildiği tek evi bırakırken annesine sarılıp omzunda ağlayabilseydi çok daha kolay olurdu.

Ayrılma vaktinden iki gün önce Lena ve Natalya, Sofi ve annesini yalnız bırakmak için dışarı çıktılar. Sofi, bir süre odasında kalıp üniversiteden kalma kâğıtlarla dolu bir kutuyu boşalttı. Çöp kutusundan döndüğünde annesi kanepede oturmuş televizyon izliyordu. Sofi annesine yaklaşıp tereddütle kanepe'nin arkasında durdu.

"Anne?"

Stasya ona bakmadan yanıtladı. "Hı?"

Sofi, televizyonun yanına gidip kapatma düğmesine bastı. "Konuşmamız lazım, anne."

"Hey! İzliyordum."

"Sence bu daha önemli değil mi?"

Stasya, burnunu çekerek bakışlarını kızına yöneltti. "Seninle neyin daha önemli olduğu konusunda anlaşamadığımız açık."

Sofi, kanepeye oturdu ve annesinin ellerine uzanıp öne eğildi. "Lütfen anne. Lütfen bana bu kadar soğuk davranma."

Stasya hiç ses çıkarmadı.

"En azından bana neden bu kadar sinirli olduğunu söyleyemez misin?"

Yine bir sessizlik oldu. Genç kız, annesiyle sohbetinin bundan ibaret olacağını biliyordu. Bu sefer gerçekten bir yanıt beklemiyordu.

Fakat Stasya kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

Sofi'nin nabızı hızlandı. Annesi sonunda konuşuyordu.

“Bu konuyu biraz konuşabilir miyiz?”

Stasya bir iç çekti. “Gerçekten konuşmak istemiyorum, Sofi.”

“Ama konuşmak zorundasın. Çok uzaklara gittiğimde aramızda gerginlik olsun istemiyorum.”

Stasya, kanepede kayarak kızından hafifçe uzaklaştı. Sofi, lambanın yumuşak ışığının altında annesinin ağzının etrafındaki derinleşmiş çizgileri görebiliyordu.

“Seni çok özleyeceğim anne. Sen de beni özleyecek misin?”

Stasya sertçe, “Elbette,” dedi.

“Geride bırakılmış mı hissediyorsun? Sorun bu mu?”

“Evet, Sofi. Geride bırakılmış hissediyorum.” Stasya bir iç çekti. “Ama sadece senin tarafından değil. Dünya tarafından...”

“Bu ne demek?”

“Eskiden nereye ait olduğumu bilirdim. Yani eski sistemde. Ama artık kimsenin kimseye *ihtiyacı* yokmuş gibi hissediyorum.

“Benim sana var.” Sofi, dünyanın dört bir yanında, her gün sayısız kızın büyüyüp evden ayrıldığını annesine hatırlatmadı.

Stasya, “Eskiden durduğum yeri bilirdim,” diye devam etti. Sesi giderek coşkulu bir hâl alıyordu. “Ama bu kesinliği benden aldılar. Daha az parayla daha çok çalışıyorum ve kime şikâyet edeceğimi bilemiyorum. Kiram sürekli artıyor. Em-lakçıya banyodaki kırılmış fayansı söyledim ama hiçbir şey yapılmadı. Benden başka müşterek mutfak kullanan kalmadı, herkesin evinde ocağı var. Artık yaşlı Irina hariç komşularımın kim olduğunu bile bilmiyorum. Ve şimdi... Şimdi de kızımı kaybediyorum.”

“Beni kaybetmiyorsun. Yazıacağız. Tekrar görüşeceğiz. Beni ziyarete gelebilirsin.”

“Nasıl? Londra’ya hangi parayla geleceğim? Sen gidince kiram iki kat artacak. Yanıma birini almak zorunda kalacağım. Kendimi aptal gibi hissediyorum, Sofi. Tüm hayatımı kendimi feda ederek geçirdim... Kendimi birlik olmak adına, çocuğum ve amcanın çocukları için feda ettim. Peki, şimdi bu fedakârlığın karşısında ne aldım? Koca bir hiç. Kırk sekiz yaşmdayım ve tükendim. İşte bu kadar.” Stasya umutsuzca etrafını gösterdi. “Benim hayatım bu.”

Sofi boğazının düğümlendiğini hissetti. “Sana para göndereceğim, anne. Çok başarılı biri olduğumda... O zaman gelip benimle yaşayabilirsin.”

“Ben para istemiyorum,” diye yanıtladı Stasya. “Asla para kabul etmeyeceğim. Ayrıca bu anlattıklarının hepsi suya yazılmış şeyler. Başarı mı? Başarılı olacağını kim söylüyor?” Sonra yavaşça omzunu silkti. “Döndüğünde seni burada bekliyor olacağım.”

Ben dönmeyeceğim, anne. Sofi dilini tuttu. Kendini annesinin kollarına attı ve ona uzun uzun sıkıca sarıldı. Stasya ağlayarak kızının saçlarını okşadı. Sofi, vedanın dayanılmaz ağırlığını yüreğinde hissedebiliyordu. Hatta kalmayı bile düşündü ama gidip hayatı için güzel bir şeyler yapmanın ve annesine bunun hâlâ mümkün olduğunu göstermenin daha iyi olacağına karar verdi.

Sekizinci Böhüm

Natalya, akşamları evde çok durmamaya çalışıyordu. Stasya teyze, ona sormadan taşındıkları için hâlâ huy-suzdu. Bu yüzden ayakkabıcının arkasında kalıyor, geç saatlere kadar kanallarda yürüyor, sigara içip St Petersburg'un her karesini hafızasına kazımaya çalışıyordu. Bazen Stasya teyze yatağına yatana kadar eve girmezdi.

Hüzün, ona göre bir şey değildi ve bunun farkındaydı. Bazı günler vize işlemlerini bir türlü bitiremeyen Sofi'ye katlanamaz oluyordu. Tek istediği çekip gitmekti. Bazı günler ise yeni bir şehre nasıl ayak uyduracağını düşünüyordu. Burada her şeyi biliyordu, burada bir bireydi. Oradaysa... Ne olacağını kim bilebilirdi? Bazen Amerika'daki maceralarını, kendini inanmaya ikna etmeye çalışır gibi tekrar tekrar kafasında canlandırıyordu. Yaşananlar artık çok bulanıktı, bir adamı soyduğuna ve asıl değeri sattığının beş katı daha fazla olan arabasını sattığına inanamıyordu. Belki de suçluluk duygusu azalıyordu. Sofi ve Lena'nın da bu konuda kıvrandıklarının farkındaydı.

Natalya, Senatskaya Meydanı'ndaki I. Petro heykelinin altına geldiğinde sigarasını söndürdü. Kanalların ekşi, metalik kokusunu, egzoz dumanlarını özlemeyecekti. Fakat Petersburg'un azalmakta olan görkemi ve altın rengi ışıkları burnunda tütecekti. Etrafına bakıp Tolya'yı aradı, onunla burada buluşacaklardı. Yüreğinde yine bir suçluluk duygusu hissetti, fakat bu seferki vicdan azabı kız kardeşi ve kuzeni içindi. Yüzüğünü onlara vermemişti. Elmas istediğinden değildi ama en büyük riskleri alan o olduğu için kardeşi ve kuzeninin ona özel bir şeyler borçlu olduğunu hissediyordu. Sadece ona ait bir şeyler. Tolya'dan yüzüğü onun için satmasını rica etmişti. Katılacağı birçok seçme olacaktı, güzel kıyafetlere ve ayak-kabılara ihtiyacı vardı. Sofi, kendisine aitmiş gibi tüm paranın sorumluluğunu üzerine almıştı. Parayı hesaplı harcamaya kararlıydı, böylece bir yıl boyunca çalışmak zorunda kalmayacak ve amaçlarından sapmayacaklardı. Ancak Natalya kendi için küçük bir şey istiyordu.

Tam bir sigara daha yakacaktı ki Tolya'nın o aşına iri yarı bedeninin yaklaştığını gördü. Genç kız ona doğru el salladı, Tolya hızla yanına yanaştı.

Genç adam dudaklarından dumanlar çıkararak gülümsedi. "Natalya." Sakallı yanağına bir sokak lambasının ışığı vuruyordu. Sonra kıkırdamaya başladı. "Üzgünüm ama bu çok komik."

Natalya temkinli bir şekilde, "Komik olan ne?" diye sordu.

Tolya, cebinden bir kutu çıkardı. Bu, Natalya'nın içine yüzüğü koyduğu kutuydu.

"Satamadın mı?"

Genç adam, "Hayır," diye yanıtladı. "Kimse istemedi."

Natalya öfkelenmişti. Tolya, normalde her istediğini yapardı. "Tamam, o zaman onu başka bir yere götürürüm. Ben..."

“Yüzük gerçek değil, Natalya.”

“Ne?”

“Duydun işte. Kutuyu aç. Bak, kuyumcu incelerken ne oldu.”

Natalya, kutunun kapağını açtı. Yerinden çıkan ‘elmas’ hafifçe sallanıyordu.

“Yüzük altın bile değil. Aldığım en iyi teklif yüz ruble oldu. Sanırım yadigâr olarak saklasan daha iyi.”

Natalya birden öfkелendi. Kendini aldatılmış hissediyordu. Fakat çok geçmeden Tolya gibi gülmeye başladı. Gözlerinden yaş gelip karnına ağırlar saplanana kadar güldü. Roy Creedy’nin ona verdiği yüzüğün elması sahteydi. Bu muhteşimdi. Ayrıca çok da gülünçtü. Hissettiği tüm vicdan azabı, utanç ve acıma duygusu buharlaşıp soğuk gökyüzünde kaybolmuştu.

Lena, erkenden uyandı. Saat çok erkendi. Ama onu bekleyen günün heyecanı ve içindeki korku uyumasına engel olmuştu. Öğleden sonra saat ikide kız kardeşi ve kuzeniyle uçağa binip Londra’ya gidecekti. Tıpkı bir rüya gibiydi. Yattığı yerde tekrar uyumaya çalışan genç kız, gerçek hayattan kopmuş gibi hissediyordu. Sonunda daha fazla uyuyamayacağını kabullenip sessizce kalkıp giyindi.

Bu sırada uyanıp doğrulan Natalya, yavaşça, “Ne yapıyor-sun?” diye sordu.

“Uyuyamıyorum.”

“Biraz çabala. Saat sabah üç. Uzun bir gün olacak.”

“Bir şey olmaz.”

Lena, yatak odasından çıkıp kapının yanındaki ayakkabılarını ve çantasını aldı. Sonra elinden geldiğince sessiz bir şekilde sokağa çıkıp yürümeye başladı.

Aylardan temmuzdu, güneş hemen ufuk çizgisinin altındaydı. Başının üzerindeki soluk pembe gökyüzü giderek açık maviye dönüyor, şehirdeki anıtlar gökyüzünün rengi yüzünden kapkara görünüyordu. Sokaklar çok sessiz olsa da boş değildi. Beyaz geceyi görmek isteyen uykusuzluk hastaları, turistler ve gençler dışarıdaydı. Hiçbir zaman gece olmayan bir şehirde gezmek ilginç bir duyguuydu. Hatta bir rüya gibiydi. Lena bir süre etrafta dolandı, ardından Natalya'yla kaldıkları eve doğru gittiğini fark etti. Kartlarına yazdığı adrese, bir gün babasının eline geçmesini umduğu o adrese gidiyordu. Buraya taşındıktan sonra çok kez gitmişti. Babasının onunla iletişime geçmeye çalışıp bundan habersiz olacağı düşüncesine dayanmıyordu. Bu yüzden birkaç haftada bir eski evlerinin bulunduğu adrese gidip posta kutusunu kontrol eder, babasından bir haber var mı diye bakardı.

Genç kız, yanağına konan sivrisineği eliyle kovaladı. Caddelerde yoğun bir trafik yoktu, bu yüzden hava taze ve serindi. Lena, içine bir hüznün çökmesini, şimdiden ev özlemi çekmeyi bekledi ancak hiçbir şey hissetmedi. Gerçekten tuhaftı. Sofi'nin üzüldüğünü biliyordu. Natalya bile bir daha göremeyeceği ve yapamayacağı şeylerden sık sık bahseder olmuştu. Tabii, hayatında büyük bir değişiklik olacağı için üzerinde içini kemiren bir gerginlik vardı. Ama onu asıl yıkan olay babasını kaybetmek olmuştu. St Petersburg'dan gitmek o kadar canını yakamazdı.

Nihayet eski evlerinin bulunduğu apartmana geldi. Dış kapının anahtarı hâlâ ondaydı, böylece apartmanın girişine

girebildi. Posta kutusundan beyaz bir zarfın ucu sarkıyordu. Lena, kalbinin yerinden çıktığını hissetti. Fakat mektup Natalya'ya'dı, zarfın köşesinde bir kıyafet şirketinin amblemi vardı. Büyük ihtimalle bir reklamdı. Genç kız mektubu ümitsiz bir şekilde kol çantasının içine sıkıştırıp merdiven boşluğundan yukarı baktı. Yeni birileri taşınmış olabilirdi, belki de babasından gelen mektubu alıp saklamışlardı. Fakat bu fikirten vazgeçmesi uzun sürmedi. Natalya'nın mektubu hâlâ buradaydı, kimse posta kutusunu temizlememişti. Ev hâlâ boştu, o küçük kartlarından hiçbirinin babasının eline geçmediğini kabul etmesi gerekiyordu.

Lena, basamakların en altına oturup başını demir parmaklıklara dayadı. Demek pes etme vakti gelmişti? Bir yetişkin olup gerçeği kabul etme zamanı mıydı? Babasının öldüğünü ya da daha büyük bir olasılıkla onları terk ettiğini kabullenmeli miydi? Genç kız bir iç çekti. Amerika'ya gitmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, belki de bunu başından beri biliyordu. Onu bekleyen yeni bir hayat vardı ve yeni bir hayat yeni düşünceler gerektirirdi. Belki gerçekten bir film yıldızı, manken ya da benzeri bir şey olacaktı. Önemli biri olup çok nüfuzlu bir adamla tanışabilir, ilk aşkını, babasını unutabilirdi. Gözlerini kapatıp babasını son gördüğü anı düşünmeye çalıştı. Babasının yüzü gözünün önüne gelmiyordu, artık onu güçlükle hatırlayabildiğini fark etti.

Gözlerini açıp "Hoşça kal baba," diyerek ayağa kalktı. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Her şey mümkündü. Babasının dönmesinin dışında her şey olabilirdi.

Lena tekrar caddeye çıktığında Rus gelin dolandırıcılığı için kullandıkları posta kutusunun ait olduğu yanmış dairenin bulunduğu diğer binaya baktı. Sonra suçluluk duyarak etrafına

bakındı. Zavallı Roy. Onu çok kötü bir şekilde kullanmışlardı, genç kız Natalya her ne kadar tehlikeli olduğunu iddia etse de yazışmalarından yola çıkarak onun kötü bir adam olmadığını biliyordu. Herkes gibi onun da kusurları ve hassas noktaları vardı. Dalgın bir şekilde yolun karşısına geçti ve Roy'un onlarla iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını merak ederek posta kutusunu kontrol etti.

Bu sefer eli boş dönmedi. Üzerinde Roy Creedy'nin tanıdık el yazısının olduğu krem rengi bir zarf buldu. Hemen açtı ve okudu.

Natalya, seni sürtük. Gittiğine çok sevindim. Sana güvenmiştim. SENİ SEVMİŞTİM. Ama şimdi gerçekte nasıl biri olduğunu gördüm; sen yalancı bir fahişesin. Canın cehenneme, kaltak. Kalbimi çok kırdın. Canın cehenneme. Roy.

Kâğıttaki el yazısı büyük bir hırsın göstergesiydi. Roy'un öfkesi ve yaşadığı ihanetin acısı yazısından okunabiliyordu. Lena, mektubu tekrar tekrar okudu. *Kalbimi çok kırdın.* Öfkenin ötesinde, Lena'nın her zaman mektuplarda fark ettiği o hassas ruh vardı. Onu soyan Natalya olsa da en büyük ihaneti yapanın kendi olduğunu hissediyordu. Mektuplaşmışlardı, Roy'u tanıdığını hissediyordu. Ancak sonrasında ona bunları yapmıştı.

Lena, aynı düşünceleri yorgun aklında tekrar-tekrar döndürerek yürümeye başladı. *Eve git. Yatağına dön. Önce bir sabah olsun.* Ama sabah olursa bir daha Natalya ve Sofi'den kurtulma fırsatını ne zaman yakalayacaktı? Onlar şu an düşündüğü şeyi yapmasına asla ama asla izin vermezlerdi.

Kararını vermişti. Kuaförün tuğla pencere denizliliğine oturdu ve çantasını karıştırmaya başladı. Kalemını buldu. Cüzdanında

pul olduğunu biliyordu. Peki, yazacak kâğıdı nereden bulacaktı? Natalya'ya gelen zarfı açtı. Bu, düşündüğü gibi bir reklamdı. Kâğıdın arkası boştu. Ve Lena İngilizce yazmaya başladı.

Sevgili Roy. En azından sana bir açıklama borçluyum...

Sonra durdu. Ne kadarını anlatacaktı?

Suçlanacak tek kişi Natalya değil. Ben onun kız kardeşi Lena. O mektupları sana ben yazdım. Her şeyi kuzenimiz Sofi planladı. Çok çaresiz ve biçare bir hâldeyiz. Bunun yaptıklarımız için bir mazeret olamayacağını biliyorum ama belki neden yaptığımızı anlamana yardım edebilir. Seninle yazışmak çok hoşuma gitti. Senin iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Umarım başka birinde gerçek aşkı bulursun. Gerçekten çok ama çok üzgünüm. Lena.

Genç kız, mektubu defalarca okudu. Kendini doğru bir şey yaptığına ikna etti. Roy, öfkelenmekte haklı olduğunun kabul edildiğini iştmei hak ediyordu. Yaşadığı kötü olaylar için bir özrü de. Hem böyle bir şeyden zarar gelmezdi. O, mektubu almadan uzun zaman önce St Petersburg'dan gitmiş olacaktı. Roy'un onları bulma ihtimali yoktu. Hem belki küçük de olsa güzel bir şeye vesile olabilirdi. Roy, gelecekte daha dikkatli olacaktı. Ayrıca onların yaptıkları için pişmanlık duyduklarını da bilecekti.

Lena, kâğıdı Roy'un gönderdiği zarfın içine koydu ve adres etiketini söküp yerine Roy'un adresini yazdı. Çantasındaki tüm pulları zarfın üzerine yapıştırdı, artık Rus pullarına ihtiyacı olmayacaktı. Ve eve dönerken mektubunu postaladı. Kendini çok pozitif hissediyordu.

Artık başka bir yerde yeni bir başlangıca, yeni bir hayata hazırdı.

bakındı. Zavallı Roy. Onu çok kötü bir şekilde kullanmışlardı, genç kız Natalya her ne kadar tehlikeli olduğunu iddia etse de yazışmalarından yola çıkarak onun kötü bir adam olmadığını biliyordu. Herkes gibi onun da kusurları ve hassas noktaları vardı. Dalgın bir şekilde yolun karşısına geçti ve Roy'un onlarla iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını merak ederek posta kutusunu kontrol etti.

Bu sefer eli boş dönmedi. Üzerinde Roy Creedy'nin tanıdık el yazısının olduğu krem rengi bir zarf buldu. Hemen açtı ve okudu.

Natalya, seni sürtük. Gittiğine çok sevindim. Sana güvenmiştim. SENİ SEVMİŞTİM. Ama şimdi gerçekte nasıl biri olduğunu gördüm; sen yalancı bir fahişesin. Canın cehenneme, kaltak. Kalbimi çok kırdın. Canın cehenneme. Roy.

Kâğıttaki el yazısı büyük bir hırsın göstergesiydi. Roy'un öfkesi ve yaşadığı ihanetin acısı yazısından okunabiliyordu. Lena, mektubu tekrar tekrar okudu. *Kalbimi çok kırdın.* Öfkenin ötesinde, Lena'nın her zaman mektuplarda fark ettiği o hassas ruh vardı. Onu soyan Natalya olsa da en büyük ihaneti yapanın kendisi olduğunu hissediyordu. Mektuplaşmışlardı, Roy'u tanıdığını hissediyordu. Ancak sonrasında ona bunları yapmıştı.

Lena, aynı düşünceleri yorgun aklında tekrar tekrar döndürerek yürümeye başladı. *Eve git. Yatağına dön. Önce bir sabah olsun.* Ama sabah olursa bir daha Natalya ve Sofi'den kurtulma fırsatını ne zaman yakalayacaktı? Onlar şu an düşündüğü şeyi yapmasına asla ama asla izin vermezlerdi.

Kararını vermişti. Kuaförün tuğla pencere denizliğine oturdu ve çantasını karıştırmaya başladı. Kalemmini buldu. Cüzdanında

pul olduğunu biliyordu. Peki, yazacak kâğıdı nereden bulacaktı? Natalya'ya gelen zarfı açtı. Bu, düşündüğü gibi bir reklamdı. Kâğıdın arkası boştu. Ve Lena İngilizce yazmaya başladı.

Sevgili Roy. En azından sana bir açıklama borçluyum...

Sonra durdu. Ne kadarını anlatacaktı?

Suçlanacak tek kişi Natalya değil. Ben onun kız kardeşi Lena. O mektupları sana ben yazdım. Her şeyi kuzenimiz Sofi planladı. Çok çaresiz ve biçare bir hâldeyiz. Bunun yaptıklarımız için bir mazeret olamayacağını biliyorum ama belki neden yaptığımızı anlamana yardımcı edebilir. Seninle yazışmak çok hoşuma gitti. Senin iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Umarım başka birinde gerçek aşkı bulursun. Gerçekten çok ama çok üzgünüm. Lena.

Genç kız, mektubu defalarca okudu. Kendini doğru bir şey yaptığına ikna etti. Roy, öfkelenmekte haklı olduğunun kabul edildiğini iştmei hak ediyordu. Yaşadığı kötü olaylar için bir özrü de. Hem böyle bir şeyden zarar gelmezdi. O, mektubu almadan uzun zaman önce St Petersburg'dan gitmiş olacaktı. Roy'un onları bulma ihtimali yoktu. Hem belki küçük de olsa güzel bir şeye vesile olabilirdi. Roy, gelecekte daha dikkatli olacaktı. Ayrıca onların yaptıkları için pişmanlık duyduklarını da bilecekti.

Lena, kâğıdı Roy'un gönderdiği zarfın içine koydu ve adres etiketini söküp yerine Roy'un adresini yazdı. Çantasındaki tüm pulları zarfın üzerine yapıştırdı, artık Rus pullarına ihtiyacı olmayacaktı. Ve eve dönerken mektubunu postaladı. Kendini çok pozitif hissediyordu.

Artık başka bir yerde yeni bir başlangıca, yeni bir hayata hazırdı.

II

Dokuzuncu B6f6m

Natalya para hesaplamaktan bıkmıştı. Daha doğrusu Sofi'nin para hesaplamasından...

Şimdi Tottenham Court Yolu'ndaki Hanson&McCall'un mankenlik ajansı ofisindeydi. Veronica Hanson, Natalya'nın parlak bir geleceği olduğunu söylüyordu ama Natalya evrak ücretini bile ödeyemiyordu.

Genç kız, "Kuzenime sormam gerek," dedi. "Paramızı çok dikkatli harcıyor."

Gençliğini ve güzelliğini kaybeden ellili yaşlarının başındaki Veronica, yardımsever bir edayla gülümsedi. "Parayı bir ayda geri kazanacağını söyle. Şu an elimde tam senlik birkaç rol var."

"Mankenlik mi oyunculuk mu?"

Natalya, çoğu mankenlik ajansının bir yetmiş beş boy sınırlaması koyduğunu öğrendiğinde büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Boyu istenenden bir buçuk santim daha kısaydı. İşıltılı Gülüş Mankenlik'te kimse ona bu kusurundan bahsetmemişti.

"İkisi de."

Natalya bir kez daha mutlu oldu. Diğer ajanslar ağır bir Rus aksanı olduğunu ve bunun oyunculuk için uygunsuz olacağını söylemişti.

Veronica iş kartını uzatarak, “Çok gecikme,” dedi. “Beni bu gece ara.”

Natalya, Goodge Caddesi metrosuna yürüyüp kiraladıkları küçük eve gitmek üzere Fulham’a döndü. Hâlâ tabelalardaki İngilizce harfleri okumaya alışamamıştı. Kendini, anlayamayacağı kadar zor bir ders kitabının içinde geziniyor gibi hissediyordu. Buraya geleli iki hafta olmuştu, ajanstan ajansa koşuyor ancak hiçbir sonuç alamıyordu. Genelde Lena onunla birlikte geliyordu. Kardeşinin aynı amaç için bu kadar ısrar ediyor oluşu Natalya’nın canını sıkmaya başlamıştı. Çocukluklarından beri değişmeyen tek şey Lena’nın “Ben de!” diye haykırmasıydı. Natalya bu zamana kadar çok şey paylaşmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden bu sabah evden tek başına, sessizce ayrılmıştı.

Genç kız, caddelerinin köşesindeki marketten bir kutu sigara aldı. Sofi’nin ısrarı üzerine sigaralarını yine çöpe atmıştı ve şimdi çok zorlanıyordu. Sigara içebilseydi daha iyi odaklanabileceğini biliyordu; İngilizcesi daha iyi olacak, her şey daha kusursuz ilerleyecekti. Fakat Sofi bir yıllık sigara masrafını hesaplamış ve bunun üç haftalık kiraya eşit olduğunu fark etmişti.

“Bir iş bulmak istiyor musun? Yoksa sigaran yüzünden erkenden eve dönmek mi istersin?” diye sormuştu.

Natalya cevap verememişti. Bir iş bulamıyordu ama St Petersburg’a da dönmüyordu. Bu yüzden bu gereksiz bir soruydu. Ama kendine, zengin olduğunda tekrar başlayabileceğini söyleyerek sigarayı bırakmıştı.

Sofi, bel vermiş kanepede elindeki parlak kataloğa bakıyordu. Lena ortalıkta yoktu.

Natalya, kol çantasını kapının arkasına asarken, “Lena nerede?” diye sordu.

“Yürüyüşe çıktı. Yine şu gizli kapaklı işlerden. Aynı senin bu sabah yaptığın gibi.” Sofi kataloğu indirdi, Natalya kataloğun boncuk, klips ve takı telleriyle dolu olduğunu görebiliyordu.

Güzel, Lena dışarıdaydı. “Seninle konuşmam gerek.” Natalya, kuzeninin önündeki sehpa oturup Veronica Hanson’ın kartını salladı. “Beni almak isteyen bir ajans buldum.”

“Lena olmadan mı gittin?”

Natalya soruyu geçiştirdi. “Lena, her yerde peşime takılmak zorunda değil. Bu başından beri benim hayalimdi. Kendi hayalini kendi bulmalı.”

Sofi, kartın tersini çevirdiğinde kartın arkasındaki rakamları gördü. “Tanrım. Katılım ücreti bu mu?”

“Evet. Ama kadın bu parayı hemen geri kazanacağımı söylüyor.” Genç kız, sesini alçalttı. “Ama Veronica Hanson beni istiyor, Lena’yı değil. Anlıyorsun, değil mi?”

“Peki, bu ajans hakkında ne biliyoruz? İtibarlı bir yer mi?”

“Öyle görünüyor.”

Sofi bir iç çekti. “Bence bunca yol gelip riske girmek çok manasız.”

“Yani para alabilir miyim?”

“Evet, ama bir şartla. Hepimizin İngilizce konuşmaya başlaması lazım. Evde bile. İngilizce konuşamazsak burada uzun süre tutunamayız.”

Natalya yüzünü buruşturdu ama kuzeninin söylediğini kabul etti.

“Benim de biraz paraya ihtiyacım var,” dedi Sofi, kataloğu Natalya’ya uzatarak. “Gerçek gümüş tel ve cam boncuk lazım. Ama senin ihtiyacın kadar değil... Bir pazar buldum. Yaptıklarımın orada satılacağını düşünüyorum.”

Natalya, “Bunca yol gelip riske girmemek çok manasız,” diye tekrarladı. “Ama Lena da kendi payını isteyecektir.”

“Elbette.”

“Bence istemekte haklı,” dedi Natalya. “Ama Lena ne yapmak istediğinden hiç emin olmadı.”

“Oyuncu olmak istiyor.”

“Öyle mi? Buna dair hiçbir kanıt gördün mü? Tabii, benim peşimden gelmesi dışında?”

Sofi sabırla gülümsedi. “Öyle veya böyle seninle ben harcadığımız parayı geri koyduğumuzda sıra ona gelmiş olacak.”

Evin giriş kapısı açıldı, Natalya ve Sofi kendilerini suçlu hissederek sohbetlerini yarıda kesmek zorunda kaldılar. Lena içeri girip ayakkabılarını fırlattı. Atkuyruğu yaptığı koyu, düz saçları yüzünden ergenlik dönemindeki bir kızı andırıyordu. Natalya içinde kardeşine karşı koruma içgüdüğü hissetti. Sonra Lena’nın adımlarının hafifliğini ve yanaklarındaki gülümsemeyi fark etti.

Natalya kardeşini çok iyi tanıyordu: Lena, bir adamla tanışmıştı.

“Merhaba. İkiniz de çok ciddi görünüyorsunuz.” Lena, mutfığa yönelip buzdolabını açtı. “Süt var mı?”

Sofi ayağa kalktı. “Arkada. Hepimize kahve yap.” Genç kız sesini alçaltıp ciddi bir tonla devam etti. “Seninle para hakkında konuşmamız gerek.”

Sofi, Natalya ve Lena kahvelerini içerlerken Sofi, durumu açıkladı. Natalya en az kanepe kadar sert olan koltuk kenarına

ilişip Lena'nın suratında çocukluğundan aşına olduğu o ifadeyi aradı. Yine dışlanmış gibi bakacaktı. 'Ben de' demesi an meselesiydi.

Fakat Lena onu şaşırttı. Genç kız omzunu silkerek, "Bence mantıklı," dedi.

"Natalya aldığı parayı umduğu gibi kısa süre içinde geri ödeyebilirse sıra sana gelecek."

"Güzel o zaman. Size güveniyorum."

"Bayağı iyi bir günündesin," dedi Natalya.

Lena gülümsemesini gizlemek için kahve kupasını kaldırdı. "Meydanın diğer tarafındaki gazete bayisinden iş teklifi aldım. Haftada üç gün, akşamüstleri."

"İş mi? Çalışmak istediğini bilmiyordum," diye yanıtladı Sofi.

"Ben de bilmiyordum. Ama sıkıldım. Ayrıca İngilizcemi geliştirmek için şans elde etmiş olacağım."

Lena eskiden beri aşk hayatından bahsetmeyi sevmemişti ama Natalya boşlukları doldurabiliyordu. Yüzündeki gülümsemeye sebep olan adam, bu gazete bayisinde çalışıyor olmalıydı.

Sonuç olarak anlaşılan bugün, dolaylı yoldan da olsa, hepsi istediklerini elde etmişti.

Lena, St. Albans'taki büyük, duman altı barda ayakta dikilirken, giderek yorulan bacaklarını dinlendirmek için ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Etrafındaki kalabalığın üzerinde ikinci el kıyafetler, batık baskılı elbiseler, oduncu

gömlükleri ve Doc Martens botlar vardı. Genç kız, gereksiz şık çiçekli elbisesi ve topuklu ayakkabılarının içinde utandığını hissetti. Sam'in onu güzel bulmasını istiyordu ama Sam onu çok güzel olmanın abes durduğu bir yere getirmişti.

Sam'in grubu Velvet Ponies -vokalde ve gitarda Sam, bateride Chris, basta James vardı- St Albans Grupların Savaşı Yarışması için yerlerini garantilemişlerdi. Lena, bu akşamüstü bateristin babasının ödünç verdiği karavanla grupla birlikte yolculuk etmişti. Sigara dumanı altındaki arka koltukta Sam'le oturmak, radyoda son ses çalan müzik ve Sam'le grup arkadaşlarının ödülü kazandıkları takdirde yapacakları kayıt hakkındaki plan ve fantezilerini dinlemek çok heyecan vericiydi. Lena, Sam ile birlikte daha önce yalnızca bir kez dışarı çıkmış ve gece, gece yarısı apartmanın girişinde bir öpücükle sonuçlanmıştı. Fakat şimdiden kaderleri ortak yazılmış gibiydi. Sam, Lena'nın yanına yanaşmak için emniyet kemerini çıkardı ve Lena'nın kulağını öpüp kolunu okşadı.

Sam ve Lena gazete bayisinde tanışmışlardı. Sam, vitrinde gazete raflarındaki dergi posterlerini değiştiriyordu. Lena geçerken Sam'i ilk defa orada gördü... Ve bu yeterli olmuştu. Genç kız kaleme ihtiyacı varmış gibi içeri girip bir süre dolandı. Kasaya geldiğinde Sam ona hafifçe değip gülümseyerek yanından geçti. Çocuksu ve durgun gülümseyişi insana güzel, tatlı bir ilacın verdiği hissi veriyordu. Lena, müdüre iş olup olmadığını sorduğunda adam haftada birkaç saat çalışabileceğini söyledi. Böylece Lena, başarılı bir şekilde Sam'in dünyasına girmiş bulunuyordu.

Lena, tekrar ayağını değiştirip ağırlığını diğer bacağına verdi. Bara saat beşte gelmişlerdi. İnsanın midasını rahatsız eden sosislisini yemek için oturdukları yarım saati saymazlarsa yaklaşık altı saattir topuklu ayakkabılarla ayaktaydı.

Sahnedeki grup şarkılarının sonunu çaldı. Barın dört bir yanından tezahüratlar ve haykırışlar yükseldi. Lena, arkadan vücudunu saran sıcacık bir çift kol hissetti. Sam.

Genç adam hızlı kuzey aksanıyla, “Selam güzellik,” dedi.

“Siz ne zaman çıkacaksınız?” diye sordu Lena, Sam’e dönerek.

“Bu arkadaşlardan sonra. İki şarkıları daha var.”

Lena, yüksek müzik yüzünden bağırarak zorunda kaldı. “İyi şanslar.”

Sam, eğilip Lena’yı öptü. Dünya bir an için durdu ve Sam’in gitmesiyle tekrar dönmeye başladı.

Genç kız tam bir saniye daha dayanamayacağını düşünüyordu ki Sam’in grubu sahneye çıktı.

Sam mikrofona doğru, “Bu gece nasılsınız?” diye bağırды. Cevap olarak sarhoş haykırışları duyuldu. Lena ellerini sımsıkı yumruk yaptığını fark etti. Bu yarışmanın Sam için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Ve grup çalmaya başladı.

Sam, pop yıldızı olmak için kuzey kıyısındaki küçük bir kasabadan Londra’ya gelmiş, bas gitaristin evindeki kanepede uyumuştı. Tüm kalbiyle çok büyük bir grup olacaklarına inanıyordu. Lena, Sam’e güveniyordu. Sam’in tutkusunun sağlamlığı ona bir hayli asil gelmişti. Fakat şimdi dinlediği müzikte beklediği deha ışıltısını bulamamıştı. Çaldıkları, o gece çalan diğer gruplardan farklı değildi. Lena kendine kızdı. Bu tarz müzik hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı. Ergenlik çağında Demir Perde’nin* arkasında kalmak onun için büyük bir dezavantaj olmuştu.

*II. Dünya Savaşı’nın ardından Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki sosyalist rejimler ve komünist olmayan ülkeler arasındaki kapalılık ve gizlilik siyaseti. (Çev. N.)

Genç kız, Sam'i izledi. Renkli ışıklar uzun buklelerine vuruyordu, genç adam mikrofondan uzaklaşıp gitarı ile rif çaldığında yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Harika görünüyordu, oldukça göz kamaştırıcıydı. Lena'nın aklında bir sahne oluştu: İngiliz bir pop yıldızının kız arkadaşıydı. Kırsal kesimde kocaman bir malikânede yaşıyor, birinci sınıf koltuklarda dünyayı geziyor, tasarımcıların elbiselerini giyyordu. Sonra Natalya'yı yanında hayal etti. Ablası bir film yıldızı olmuştu. İki büyüleyici kardeşin kollarından pahalı alışveriş çantaları sarkıyordu. Ancak içinde yine her zamanki güvensizlik duygusunu hissetti. Natalya bu dünyadaki en güzel ve en yetenekli insan olduğunu düşündüğünü açıkça belli ediyordu. Lena karnını sıkıştıran suçluluk duygusuyla kendi hayalleri gerçekleştirebileceği Natalya'nın kolları gerçekleştirmeye neler olacağını merak etti. Sonra gözlerini sıkıca kapatıp bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. İçten içe çocuksu hainliğinin dünyayı etkileyebilecek güçte olduğunu düşünüyor ve bu batıl inancıyla savaşmaya çalışıyordu.

Şarkı bitti. Kalabalık neşeyle tezahürat etti. Lena, alkışının gücü ona suçlu hissettiren düşünceleri ve Sam'in grubu hakkındaki şüphelerini uzaklaştıracakmış gibi tüm gücüyle alkışladı.

O gece çalan altı gruptan üçü bir sonraki yarışmaya katılmaya hak kazandı. Ancak bu grupların içinde Velvet Ponies yoktu. Sam ve arkadaşları keyifsiz bir hâlde malzemelerini karavana yüklerken Lena içeride oturmuş onları bekliyordu. Saat gece yarısını geçmişti, son seyirciler de sarhoş bir hâlde evlerine dönüyordu. Sam, karavana geçip Lena'nın yanına oturdu, yüzünde hâlâ tebessüm vardı.

Genç adam Lena'ya sokulduğunda Lena, "Kazanamadığınız için üzgünüm," dedi.

Sam, umarsızca yanıtladı. “Ah, milyonlarca albüm sattığımızda çok pişman olacaklar.”

Karavanın ön kapıları açıldı, Chris ve James içeri girdi. Karavanın çalışmaya başlamasıyla sessiz caddelerden geri dönüp hızla Londra’ya doğru ilerlediler.

Kimse sohbet etmek istemiyordu, bu yüzden Sam ve Lena liseli aşıklar gibi yol boyunca öpüştü. Yolculuk tam bir duygu karmaşasıydı. Yanlarından hızla geçen sokak lambalarının yanıp sönerken yarattığı etki, radyodan gelen müziğin gürültüsü, Chris’in arka arkaya içtiği sigaraların dumanı, aralık bıraktığı camdan gelen soğuk, taze hava... Ama bu duygu karmaşasının en büyük sebebi Sam’di. Sabunsu kokusu, sıcak dudakları ve dili, tenine değdikçe gıcıklayan uzun saçları, sadece elbisesinin üzerinden olmak şartıyla göğüslerinde gezen sıcacık elleri... Tıpkı bir rüya gibiydi. Lena, asla uyanmak istemediği sıcak, tatlı rüyalarından birini yaşıyordu.

Sam nihayet arkasına yaslandığında Lena boş caddeleri izleyerek nefesini topladı.

“Ee,” dedi Sam sessizce. “Müziğimizi beğendin mi?”

Lena coşkuyla, “Ah, evet,” diye yanıtladı. “Olağanüstüydü.”

Sam, genç kızın alnına bir öpücük kondurdu. “Sen tam bir taş bebecsin. Daha önümüzde uzun bir yol var.”

“Ama bitiş çizgisine varacağız,” dedi James ön taraftan. “Asla vazgeçme.”

Sam, ön koltuğa yaklaştı. “O jüriler ne biliyor ki?”

Chris, “Bir halt bildikleri yok,” diye cevapladı.

“Kesinlikle,” dedi James. “Baksana ödülü kime verdiler.”

Üç arkadaş gürültülü bir şekilde kahkahalara boğuldular. Bu Lena’ya Sofi ve Natalya’yla olan ilişkisini ve yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldükleri onlara özgü, aptal şeyleri hatırlatmıştı.

On dakika sonra karavan, Lenaların apartmanının önünde durdu. Genç kız kapıyı açtığında Sam de peşinden gelmeye kalktı.

Lena, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Seni kapına kadar götüreceğim. Sokakta tek başına yürümeyi istemiyorum.”

“Hayır hayır, sorun değil.”

Lena’yı korkutan neydi? Sofi muhtemelen hâlâ ayakta idi, fakat Natalya uyuyor olmalıydı. Uyuyordu, değil mi? Lena, gözünün önüne ablasını getirdi. Uykulu olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Belki de üzerinde göğüs uçlarını gösteren yumuşak, pamuk pijamaları vardı. Sam’in ona yaklaşmasına asla izin veremezdi.

“Sofi ve Natalya uyuyordur. Onları uyandırmak istemiyorum.”

“Sessiz olurum.”

“Hayır... Gelmemeni tercih ederim.”

Sam’in gülümsemesi soldu. “Lena? Benden... utanmıyorsun, değil mi?”

“Hayır! Elbette hayır!”

Lena, kendini birden Sam’in gözlerinden gördü; üzerinde çok şık bir elbise vardı. Kuralcı bir tavırla Sam’in belinden aşağısına dokunmaması için ısrar etmişti. Şimdi de ailesiyle tanışmasını istemiyordu. Genç kız, Sam’i boynundan yakalayıp kendine çekti ve dudaklarına yavaş, tutkulu bir öpücük kondurdu. Sam’i tekrar bıraktığında genç adamın dudaklarındaki tebessüm geri gelmişti.

“Bir sonraki sefere her şeyi açıklayacağım,” dedi Lena.

Sam, karavana dönerken kalbinin üzerine vurarak bayılıyormuş gibi yaptı. Lena, el sallayıp basamakları çıktı. Karavan hızla ilerlerken genç kız küt küt atan kalbiyle karanlık koridora girdi. Sam’in bulaşıcı gülümseyişi hâlâ dudaklarındaydı.

Sofi, bir gün çalışmadığı için vicdan azabı çekecek miydi merak ediyordu. Ya da en azından para kazanmadığı için... Londra'da geçirdikleri üç hafta içinde İngilizcesi büyük ölçüde gelişmişti. Bu niteliklerle iş bulmakta güçlük çekmeyecekti, aslında daha bu sabah gazetede bir ilan görmüştü. Buraya jeolog olmak için gelmemiştii, bu yüzden içindeki bu dürtüye direndi. Zamanını tasarım yapmak, boncuk dizmek ve gümüş telleri burkarak takılarını bitirmek için harcıyordu. Bunca riski bu yüzden almışlardı. Bir tasfiye şirketinin ofisinde oturup toprak kirliliği hakkında rapor yazarak vakit öldürmek için değil. Önlerinde bir yıl vardı ve Sofi sanatına bağlı kalacağına kendi şerefi üzerine söz vermişti.

Böyle düşünürken Trafalgar Meydanı'ndaki National Gallery'de gezmek çalışmak kadar zordu. Sofi, sırt çantasını teslim ediyor ve yüzyıllar arası bir gezintiye çıkıyordu.

Genç kız, Londra'daki büyük sergilerin neredeyse hepsini gezmişti ama sürekli aynı yere geliyordu; ustaların sayısız odasının bulunduğu sergiye. Bazı resimler -Delaroche'un *Leydi Jane Grey'in İdamı* ya da Turner'ın *Hero ile Leandros'u* uzun süre afallayıp sessizce durmasına sebep oluyordu. Resmin renkleri ve dokusu beynine sızıyor, eve gittiğinde aklında bir şimşek çakıyordu. Altın zincirler ve beyaz kurdeleler, gümüş rengi, sedef ya da gece yarısı tonları... Bir hışımda taslak çiziyor, saatler akıp gidiyordu. Bu süre boyunca Natalya ve Lena evin kapısını çarparak içeri girip çıkıyor, bazen de tartışıyorlardı.

Sofi sergiye gitmediğinde takı dükkânlarını gezer, takıların tasarımlarını beynine kazırdı. Dünyadaki tüm tasarımcıları

acımasızca eleştirir ancak hepsinin kendinden daha iyi olduğunu düşünürdü. Sonuçta dükkânlarda satılanlar onun değil, bu tasarımcılarınkilerdi.

Ama tüm bunlar için vakit vardı. İhtiyaç duyduğu tek şey yeteri kadar takı yapmaktı, pazarlara götürecektir kadar çok parça üretmeliydi. Böylece yaptığı işlerle kendinden başka ilgilenen biri var mı görecekti.

Sofi sergide gezdi. Bir perşembe sabahıydı. Saat erken, etraf sessizdi. Hemen önünde bir grup Avustralyalı turist vardı. Genç kız başka bir tarafa yöneldi ve kendini on yedinci yüzyıl resimlerinin bulunduğu bir odada buldu. Her bir tablonun önünde durarak resimleri hafızasına işleyene kadar izledi.

Nicolaes Maes'in tablosunun önünde diğerlerine göre daha uzun süre durmuştu. Bir kadın kucağındaki ahşap kâsenin içine yaban havucu soyuyordu. Hemen başında, onu izleyen küçük bir kız vardı. Bu sefer onu duraklatan şey resmin renkleri ya da kompozisyonu değildi. Resimdeki kadın ona annesini hatırlatmıştı. Gözünün önüne St Petersburg'daki evlerinde dışarıdan gelen loş ışıktaki çalışan annesi geldi; saçlarını arkaya doğru taramış, bakışlarını aşağı indirmiş dikkatle işini yapıyordu.

Olaylar huzurlu bir biçimde sonuçlanmamıştı. Stasya kızların gittiği sabah çok üzgündü, fakat bunu saklamaya çalışıyordu. Bir an önce gitmek isteyen heyecanlı Sofi, bunu fark etmemiş gibi yaptı. Böylece dile getirilmemiş çok şey kalmıştı. O günden beri Sofi, her hafta mutlu ancak üstünkörü mektuplar yazdı. Ama annesinin sesini hiç duymadı. Yirmi dört yıldan sonra annesinin etrafında bir yerlerde olmaması çok tuhaf geliyordu.

Genç kız, pantolonunun ceplerini karıştırdı. Tren için bozuk para arıyordu. Ama eve yürüyerek dönebilir, böylece annesini arayabilirdi. Sonra başını iki yana salladı, bunun için yaklaşık beş kilometre yürümesi gerekiyordu. Üstelik hava da sıcaktı. Fakat annesinin sesini duymanın, hissedeceği ayak ağrısından çok daha mühim olduğunu düşündü.

Serginin girişine hızla koşup ankesörlü bir telefon buldu. Para yuvasına birkaç bozuk para attı ve o tanıdık numarayı tuşladı.

Annesi tatlı, huzur verici Rus aksanıyla telefonu cevapladı.

“Anne. Benim.”

“Sofi.” Stasya’nın sesi şaşkın, mutlu ama temkinli geliyordu. Tüm bu duygular küçücük bir kelimeyle kendini belli etmeye yetmişti.

“Mektuplarımı aldın mı?”

“Hayır. Hiç mektup gelmedi.”

Rus posta sistemi... Sofi, içinde büyük bir suçluluk duygusu hissetti. Bunu fark edip sağ salim vardıklarını söylemek için araması lazımdı.

Genç kız ezilerek, “Üç mektup gönderdim,” dedi. “Bir süre sonra gelirler.”

“Sen iyi misin? Natalya ve Lena nasıl?”

“İyiyim. Hepimiz iyiyiz.” Sofi, ağlamak üzere olduğunu fark etti. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, evladım. Ama sen bana rağmen kendi macerana atıldın. Bu asık suratlı yaşlı kadına rağmen...”

“Sen asık suratlı değilsin.”

Stasya, hafifçe homurdandı. “Bu kadar yeter. Haydi, bana Londra’yı anlat.”

Böylece Sofi annesine Londra'yı anlatmaya başladı. Annesi de ona evden haberler verdi. Irina Petrovna'nın şirketini nasıl yönettiğinden, fırındaki iş yüzünden ne kadar meşgul olduğundan bahsetti. Sofi annesini arayarak her şeyi yoluna koyduğu için çok mutluydu. Bozuk paralarını tek tek yuvaya attı. Önce tren parasını, sonra süt ve yumurta parasını... Çok geçmeden telefonu kapatmak zorunda kaldığını fark etti, yoksa kahve için paraları kalmayacaktı. Lena ve Natalya, onu asla affetmezdi.

“Her hafta yazacağım anne,” dedi Sofi. “Sen de yazdığın sürece hep yazacağım.”

“Benim yazacak bir şeyim yok ki,” diye cevapladı Stasya. “Sanırım buradaki hayat sana çok sıkıcı gelir.”

“Hayır, hiç de gelmez. Ev hakkında, senin hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. Yazacağına söz ver?”

“Elbette yazacağım,” dedi Stasya. “Seni seviyorum, Sofi.”

Sofi, son bozuk parasını da para yuvasından içeri attı. “Ben de seni seviyorum, anne.”

“Bana çok sinirliler. Gelmek zorundasın. Korkuyorum.”

Sofi, sağanak yağmura bakıp derin bir iç çekti. “Tamam, adres ne?”

Tabii, görünürde taksi yoktu, Sofi Fulham Broadway'den otobüse binip oturacak bir yer buldu. İki yanında yağmurlukları sıırsıklam olmuş yolcular vardı. A'dan Z'ye Londra Rehberi'ni açıp parmağıyla caddeleri takip etti. Otobüs sarılarak ilerlerken ayağını gergin bir şekilde yere vuruyordu. Natalya'yı korkutan şey ne olabilirdi? Yaptıkları profesyonel bir sözleşme değil miydi? Ama Natalya'nın şu ana kadar çalıştığı çoğu işin postayla gönderilen kataloglar için çamaşır ve mayo mankenliği olduğunu da kabul etmeliydi. İyi para kazanıyordu, ancak yaptığı işler insana biraz aşağılık gibi geliyordu.

İki dakikalık bir yürüyüşten sonra Sofi'nin şemsiyesi ters döndü. Natalya'nın verdiği adrese vardığında sıırsıklam olmuştu, yine de caddede bir süre durdu. Bir türlü emin olamıyordu. Önünde duran bina sııradan bir ev gibiydi. Ne bir stüdyoya benziyordu ne de ofise. Yazdığı adresi tekrar kontrol ettikten sonra içeri girdi.

Dördüncü kata geldiğinde doğru daireyi buldu ve kapısını tıkladı. Natalya, saniyeler içinde kapıyı açtı. Yüzünde kalın bir makyaj tabakası vardı, saçlarını kabartmışlardı. Üzerine bir sabahlık geçirmiş, sabahlığının kuşağını ince belinin etrafına sıkıca sarmıştı.

Sofi'yi içeri çekerek, “Teşekkür ederim!” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim!”

Evin salonu boştu. Duvara yaslanan kanepenin yanında bir sehpa duruyordu. Hemen yanlarında da bir televizyon ünitesi ve düzinelerce kitap vardı. Diğer eşyalar da ünitenin yanına

yığılmıştı. Geniş, kare sahte bir kaplan postunun yayıldığı odanın ortasında etrafına abajurlar dizilmiş bir berjer duruyordu. Mutfakta dört adam kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyordu.

Natalya, kaba bir İngiliz aksanıyla, “Kuzenim geldi,” dedi. Sofi, bir an umutsuzluğa düştü, kuzeninin bir oyuncu olacak kadar İngilizce öğrenebileceğinden şüpheleniyordu.

Adamlardan biri -uzun sakallı olan- elinde bir kâğıt parçasını sallayarak Sofi’ye yaklaştı. Üzerinde siyah bir tişört ve sarkık göbeğinin altında kalan bir kot pantolon vardı. Sofi, bu adamın fotoğrafçı olduğunu düşündü.

“İşte imza atmış! Vakit nakittir! Asistanlarıma ödeme yapmak zorundayım!”

Sofi, kâğıt parçasını alıp omzunun arkasında duran Natalya’ya Rusça fısıldadı. “Neler oluyor?”

“Kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorlar.”

Sofi, hızla başını döndürdü. “Ne?”

“Mankenlikle hiçbir alakaları yok. Ne mayo ne de çamaşır. Beni çıplak çekmek istiyorlar.”

Sofi dikkatini Natalya’nın imzaladığı iş sözleşmesine çevirdi. Bir maddenin yanına tik koyulmuştu: *Bu sözleşmede kimi zaman çıplaklığın gerekli olabileceğini anlıyor ve onaylıyorum.*

“Veronica sana bundan bahsetti mi?”

“Hiçbir şey söylemedi.”

Sofi fotoğrafçıya dönerek, “Natalya İngilizce okuyamıyor,” diye açıklamada bulundu. “Neyi imzaladığını bilmiyordu.”

“Elimde yasal bir sözleşme var.” Öfkeyle gürleyen adamın yüzü resmen morarmıştı. “Çekimi ayarlamak için şimdiden bir dünya para harcadım. Kız kendi kabul etti. Şimdi gidemez.”

Sofi, Natalya'ya döndü. "Git giyin."

"Sakın!" dedi fotoğrafçı.

Natalya araba farı görmüş tavşan gibi olduğu yerde kaldı.

Sofi, sesinin sert çıkması için uğraşarak Rusça tekrarladı. "Git giyin." Natalya hızla yatak odasına koştu. Sofi, sözleşmeyi geri uzatarak, "Ne imzaladığının farkında değildi," dedi. "Kıyafetlerini çıkarmıyor."

"İngilizce okuyamaması benim problemim değil!"

"Onun da değil. Şikâyetinizi ajansına yapın, ona değil." Veronica Hanson'ın aklından neler geçiyordu? Ama Natalya çamaşırlarını çıkarmaya niyetli olsaydı... Sofi, kuzenine yaptırılan mankenliğin kıyafet satmaktan başka amaçlar taşıyabileceğini fark etti. "Eve gidiyoruz."

Fotoğrafçı dudaklarından tükürükler saçarak bağırdı. "Hiç bir yere gitmiyor!"

Mutfaktaki diğer adamlar toplanmaya başladı, adamlar Sofi'ye bir grup hırlayan köpeği anımsatmıştı. Bu sırada Natalya üzerinde kendi kıyafetleriyle yatak odasından çıktı.

"Veronica Hanson'ı arayıp onunla muhatap olun." Sofi, Natalya'yı elinden yakalayıp küt küt atan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı.

Natalya, kuzenine döndü. "Sofi?"

"Gidiyoruz." Sofi, peşine Natalya'yı katıp kapıya yürüdü.

O sırada sakallı adam Natalya'yı saçından yakalayıp sertçe çekti. Genç kız bağırarak yalpaladı. Sofi, kuzeninin doğrulmasına yardım etti ve kolunu beline sararak bağarmaya başladı.

"Ondan uzak dur! Ona dokunma yoksa polisi ararım."

Adam küfürler etse de peşlerinden gelmedi. Caddeden aşağı indiklerinde Sofi'nin dizleri artık onu taşıyamaz olmuştu. Genç kız destek alabilmek için bir apartman duvarına

yaslandı. Yağmur saçaklardan aşağı dökülüyordu. Nemli hava Natalya'nın şekilli saçını söndürmüştü.

Natalya yüzünü buruşturarak başını okşadı ve Rusça nefes nefese söylendi. "Bir an beni öldüreceğini sandım."

"İngilizce *lütfen*, Natalya. Başına bu yüzden böyle şeyler geliyor."

"Veronica çok sinirlenecek. Beni başka işe yollamayacak."

"Bunun daha hayırlı olacağını görmüyor musun? Neyin içine girdiğinden habersiz olduğunu bile bile buraya gelmene izin vermiş. İyi İngilizce okuyamadığını biliyor. Resmen sana söyleneni yapacağına dair bahse girmiş."

Natalya birkaç saniye düşündü. Bu esnada hızla yanlarından geçen siyah yağmurluklu iki genç adamın boynu, Natalya'ya bakmaktan kopacaktı.

"Bir manken ya da oyuncu olarak ciddi bir şekilde çalışmak istiyorsan, itibarını korumak zorundasın. Artık mankenlik yok."

"Ama Veronica..."

"Veronica'yı unut. O kadını sepetliyorsun. Yeni bir ajans bul."

Natalya'nın gözleri yaşardı. "Bulamam. İngilizcem çok kötü. Özellikle de yazmam. Kargacık burgacık yazılara bakıyorum, harfleri söylemeye çalışıyorum ama kelimeler ağzımdan tuhaf çıkıyor." Genç kızın yanaklarında iki maskara izi oluştu. "Başımı ağrıttıyorlar. Çok zor. Ya yine başıma aynı şey gelirse?"

"Gelmeyecek." Sofi, annesinin yıllar önce söylediği o sözleri hatırladı. *Kuzenlerin gibi güzel değilsin. Ama harikulade çalışan bir beynin var. Kuzenlerin ne zaman başları sıkışsa sana koşuyor.* "Gelmeyecek çünkü seni ben yöneteceğim."

Sam, Sam, Sam... Lena'nın aklında başka hiçbir düşünceye yer yoktu. Tek düşündüğü Sam'in gülen gözleri, uzun bukleleri ve sıcacık elleriydi. Akıllı bir karış havadayken günler bir belirsizlik içinde geçiyordu. Film yıldızı olma isteğini unutmuştu. Rusya'yı ve babasını da... Yeni bir şehre uyum sağlama önceliği kafasından silinip gitmişti. Eskiden önemli olan her şey şimdi önemini yitirmişti.

Her çarşamba gecesi Sam'le işlerini aynı anda bitirir ve prova odasına giderlerdi. Bu oda, önceden Hint yemeği paket servisi yapan boş bir dükkânın üzerindeydi. Yarım kalmış döşeme tahtaları hâlâ kakule ve kırmızıbiber kokuyordu. Bina'nın sahibi bateristin öngörülemez amcası olduğundan grup her an dışarı atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Prova aralarında kilitledikleri malzemeler şu an için güvendedi. Ayrıca odada birkaç eski kanepa, ucuz bir sehpa ve içinden izmarit eksik olmayan seramik, ağır bir kül tablası vardı.

Uzun yaz günleri geride kalmıştı, havadaki soğuk sonbaharın habercisiydi. Prova odasına geldiklerinde saat epey geçti. Gazete bayisindeki son müşterinin piyango numaralarını seçmesi çok uzun sürmüştü. Sam ve Lena, odayı karanlık bulduğundan genç adam, lambalardan birini yaktı. Lambanın üzeri büyük bir ustalıkla şal desenli bir eşarpla kaplanmıştı. Lena'nın dikkatini amplifikatörün üzerine iliştirilmiş bir not çekti.

Chris gelemiyor. Artık bıktım. Prova iptal, tamam mı? Evde görüşürüz, James.

Sam gitarını eline alırken, "Alçak herif," diye mırıldandı.

Lena, kanepeye oturdu. “Chris’in bu kaçınıcı prova iptali? Üç mü, dört mü?”

“Dört.” Sam, Lena’nın yanına ilişip gitarın tellerini hafifçe çekmeye başladı. “Bu işi ne kadar ciddiye alıyor bilmiyorum ama çok iyi bir baterist.” Amplifikatör olmadan sesler güçsüz ve alçak çıkıyordu.

Lena, büyülenerek Sam’in parmaklarını izledi.

Sam, Lena’nın onu izlediğini fark ederek, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu. Lena’nın güçlükle duyduğu müzikten bahsediyordu.

“Şey... Evet.”

Sam uzanıp amplifikatörü açtıktan sonra çalmaya devam etti. Bu sefer şarkı da söylüyordu. Sessiz ve güzel bir şarkıydı. Şu aşk şarkılarından ama acılı halk şarkılarından değildi. Genç adam nakarata geldiğinde Lena aptal aptal sırtıttı. *My Russian Girl*’ü* söylüyordu. Şarkı, Lena hakkındaydı. Genç kız, birden tüm objektifliğini kaybetti; bu, hayatında duyduğu en güzel şarkıydı. Sam şarkıyı bitirdiğinde Lena, kollarını boynuna dolayıp onu öptü.

“Teşekkür ederim. Çok güzel.”

“Sen de öylesin.” Genç adam, biraz uzaklaşıp gitarını amplifikatöre dayadıktan sonra tekrar Lena’nın kollarına döndü. Sıcacık çenesi kirli sakalla kaplıydı. Lena’nın kulağına iyice yaklaşmış fısıldadı. “Sen başıma gelen en güzel şeysin.”

Lena, Sam’in kulak memesini öpmesine izin verdi. Yanagını ve boynunu da...

“Lena? Bu gece baş başayız. Sence...?”

Lena, Sam’le birlikte olmayı reddedeli uzun zaman olmuştu. İki aydır tanışıyorlardı ve Sam giderek sabırsızlanmaya

* İng. Benim Rus Kızım. (Çev. N.)

başlamıştı. Tabii, bu sabırsızlığını Lena'ya belli etmiyordu. Her hareketinde büyük bir nezaket vardı, Lena'ya ihtiyaç duyduğu zamanı verebileceğini söylüyordu. Ama Lena daha ne kadar zamana ihtiyaç duyacaktı? Lena, bakire değildi. Yirminci doğum gününde bu işi bitirmeye karar vermiş ve biriyle birlikte olmuştu. Ancak o günden beri vücudunu paylaşma konusunda çok dikkatli davranıyordu. Ve genellikle bu konuda haklı çıkıyordu. Önceki iki erkek arkadaşı birlikte olma teklifleri reddedildiği için ondan ayrılmıştı. Lena'ya göre bu, onların iyi adamlar olmadığının göstergesiydi. Şimdi Sam'in de onu bırakmasından korkuyor olabilir miydi? Bu Sam'in şerefini ölçen bir test miydi?

Genç kız, boğazındaki dudakların sahibine sonsuz derecede güveniyordu. Ayrıca içinde oluşan arzu onu ikna etmeye yetiyordu.

"Haydi Lena." Sam'in gri gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Bir daha ne zaman yalnız kalacağız ki?"

Lena, yüzüne düşen saçlarını geri itti. "Tamam."

"Gerçekten mi?" Sam'in dudaklarında beliren gülümseme Lena'nın kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu.

"Evet, gerçekten."

Sam, uzanıp Lena'nın yüzüne dokundu, parmaklarını çene çizgisinde yavaşça gezdiriyordu. "İnan çok nazik olacağım."

Sam'in Lena'yı öpmesiyle genç kız erimeye başladı. Sam, onu lamba ışığının altında soyarken zaman yavaşlamıştı. Genç adamın dudakları Lena'nın yumuşak tenini izleyen bakışlarını takip ediyordu. Sam'in teni sıcak ve pürüzsüzdü. Bedenini Lena'ninkine bastırduğunda genç kız gözlerini kapatıp Sam'in parmaklarıyla yarattığı duyguya teslim oldu. İçinde acı bir

zevk hissetti, daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemişti. Bu his giderek artıp vücudunu sardı ve dudaklarının arasından küçük bir çığlık kaçtı. Ağzından çıkan bu ses, fazlasıyla utanmasına neden olmuştu.

Lena nefesini toparlayarak hemen, “Özür dilerim,” dedi.

“Özür dilemene gerek yok.” Sam, kendi bedenini genç kızın vücudunun üzerine getirdi. “Bu ilk seferin mi?”

Lena, başını iki yana salladı. “Hayır. Ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

Sam kıkırdadı. Ardından vücudunu hazırlayıp yavaşça Lena’nın içine girdi. Genç kızı sarıp sarmaladığında bukleleri Lena’nın yüzünde geziyordu. Lena, bu anın sonsuza dek sürmesini isteyerek Sam’e sıkıca sarıldı. Eski kaneppe, lambanın üzerindeki eşarp, bayat kül kokusu ve Hint sosları... Her şey imkânsız derecede romantik geliyordu. Birden korunmadıklarını fark edip telaşlandı ama sonra bu endişesini bir kenara bıraktı. Bu ilk geceleriydi, yaşlandıklarında hafızalarını sıcak tutacak bir an yaşıyorlardı. Aralarına girecek en ufak bir şey istemiyordu.

Sonrasında birbirlerine sarılarak kanepeye uzandılar. Baterinin üzerinden çıktıkları eski battaniye onları sıcacık tutuyordu. Lena tam uyuklamaya başlamıştı ki Sam’in sesini duydu. “Sanırım seni seviyorum, Lena.”

Genç kız doğruldu ve başını eğerek Sam’e baktı. “Ben seni sevdiğimden *eminim*.”

Sam gülümseyerek Lena’yı kendine çekip öptü. Lena, kocaman güneşli bir mutluluk balonunun içinde gibi hissediyordu. Sam, onu seviyordu. Hem de binlerce kez kitaplarda okuyup filmlerde seyrettiği aşkla seviyordu. Onu hep es geçmiş gibi görünen aşkla. Ama işte, şimdi Sam’in kollarındaydı.

“Kız kardeşin ve kuzeninle ne zaman tanışacağım?” diye sordu Sam.

Lena bu soruyla birlikte duraksadı. Evet, Sam onu seviyordu. Natalya, Sam’i elinden alamazdı. Zaten korktuğu bu değildi. Şu an güzel olan oydu. Dünyadaki en güzel kızdı. Ama Sam Natalya’yı gördüğünde Lena’nın dünyanın en güzel kızı olmadığını anlayacaktı.

“Lena? Sessizleştin.”

Fakat bu sırrını Sam’den sonsuza kadar saklayamazdı.

“Lena, bu isteksizliği bana açıklamak zorundasın. Ailenin beni bilmesini istemediğini düşünmeye başladım.”

Lena hızla araya girerek, “Hayır hayır,” dedi. “Düşündüğün gibi değil.”

“O zaman nasıl?”

Genç kız tekrar doğrulup battaniyeyi göğsüne çekti. Ardından derin bir nefes aldı. Çok güzel bir aşk yaşarken mutlak doğruları gizlemenin hiçbir anlamı yoktu. “Ablam Natalya çok ama çok güzel bir kız.”

“Ama sen de çok güzelsin.”

“Benden daha güzel. Bu gerçeği hayatım boyunca kabullendim.”

Bunun üzerine gülmeye başlayan Sam, başını iki yana sallayarak Lena’yı yakınına çekti. “Güzellik öyle bir şey değil, Lena. İngilizcede güzellik bakanın gözlerindedir diye bir söz var. Hiç duydun mu?”

Lena başını evet anlamında sallayarak, “Duydum,” dedi.

“İşte o çok doğru bir söz. Yaşlı adamlar eşlerinin gördükleri en güzel şey olduklarını düşünürler ama aslında kırıış kırııştırılar.” Genç adam, Lena’yı okşadı. “Eğer yaşlandığımızda yanında olacak kadar şanslı olursam sana bunu kanıtlarım.”

Lena, gözlerine batan yaşların sebebini bilmiyordu. Rahatlamış olabilir miydi? Belki de beraber yaşlanma düşüncesi kalbinin güçsüzleşmesine sebep olmuştu?

“Tamam, o zaman. Gelip Natalya ve Sofi’yle tanışabilirsin. Onlarla konuşup bir gün ayarlayacağım.”

Sam, Lena’nın çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. “Aferin sana uslu kız.” Genç adamın bedeni tekrar sertleşmeye başlamıştı. “Lena? Hazırsan bir kere daha yapalım mı?”

Lena, “Tabii,” diye cevapladı. “Tamamen seninim.”

Geceler Sofi’ye aitti.

Akşam yemeği sohbeti ve işleri bittikten sonra kuzenleri ya dışarı çıkar ya da programlarını izlemek üzere televizyonun karşısına geçerlerdi. Nihayet yataklarına yattıklarında ise Sofi, sandığını getirip içindeki boncuk ve telleri yemek masasının üzerine yayar, üstüne eğilen lambanın ışığında elleri acıyana kadar çalışırdı.

Camden High Caddesi’ndeki birkaç pazar standına takılmasının altı tanesini alıp alamayacağını sormuştu. Ama hepsinin cevabı aynıydı: ‘Kendi standını kirala.’ Sofi, sistemi anlayamadığı için aptal gibi hissediyordu. Aslında kendi standını açmaya yetecek kadar takı yapamamaktan korkuyordu. Fakat kafasında yeteri kadar tasarım olduğu bir gerçektir. Natalya ve Lena malzeme alabildiği için Sofi adına seviniyorlardı. Artık tek ihtiyacı zamandı.

Genç kızın günleri Natalya’yı organize etmekle geçiyordu. Önce yeni bir ajans bulmakla uğraştı ki bu bir haftadan uzun

sürmüştü. Veronica Hanson'ın gönderdiği tarzda işler sunan bir sürü ajans vardı ve hepsi Natalya'yı kabul ediyordu. Birçoğu ise çuvala para isteyip hiçbir iş garantisi vermiyordu. Sonunda Regent's Park'taki bir ajansta, televizyon için sakız reklamı buldu, Natalya'nın bunun için harika bir yüze sahip olduğunu düşünmüştü. Reklamda hiçbir diyalog yoktu, böylece yoğun Rus aksanı sorun çıkarmayacaktı. Tek yapması gereken eline iki parça sakız döküp gülümseyerek ağzına atmaktı. Natalya nihayet kabul edildi ve rolü kaptı. Sofi artık kendi yoluna gidebilirdi.

Fakat dört hafta geçmesine rağmen başka iş gelmedi.

Ajans, Natalya'yı bir düzine rol dağılımına gönderdi, güzelliği sayesinde ilk aşamayı kolayca geçiyordu. Fakat sıra replik okumaya geldiğinde -Sofi'yle tekrar tekrar prova yapmışlardı- Natalya ağzını açar açmaz çekimi kesiyorlardı.

Natalya, "Bu hiç adil değil!" diye sızlanıyordu. "Diğer kızlar sokakta yürürken keşfediliyor!"

Sofi, kuzeninin İngilizce öğrenmesi için elinden geleni yapıyordu ama genç kız çok yavaş öğreniyordu. Sonra Natalya'nın İngilizceyi Rus akrabalarından öğrenmesinin pek yararlı olmadığını fark etti. Bu yüzden Natalya'yı Lena gibi düzenli bir işe girmesi için ikna etti. Kısa bir süre de olsa çalışması gerekiyordu. İngilizceyi doğru düzgün öğrenmesi için tek yol İngilizceyi günlük hayatının bir parçası yapmaktı.

Natalya bu fikre hiç hoş bakmadı. Tabii, Sofi bir televizyon istasyonu olan STC'deki bir çay salonunda iş ilanı bulana kadar... Görüşme pazartesiydi.

Sofi, esneyerek arkasına yaslandı. Nihayet dizi dizi renkli kabukları kaşların üzerine dizmiş, ortaya çok zarif bir iş çıkarmıştı. Yarın gece bu kaşları bir araya getirip bir bileklik

yapacaktı. Boncuklarını masaya yaydı; pembe, krem, şeftali rengi... Hayır hayır. Şeftali rengi, pembe, krem... Bir türlü karar veremiyordu, zaten renkleri doğru sıraya sokmak her zaman çok zor olmuştu. Bilekliği ne kadara satması gerektiğini düşündü. İşinin değeri hakkında hiçbir fikri yoktu ama kabukların ve cam boncukların ucuz olduğunu biliyordu. Bir gün değerli taşlarla çalışmayı umuyordu; gül rengi kuvarslar, pembe topazlar, kunzitler, turmalinler bilekliğine çok hoş bir ağırlık verecek, güzel bir hava katacaktı.

Sofi, kabukları masaya yaymaya devam ederken gözleri giderek ağırlaşıyordu. Yorgunluğu yalnızca saatin geçliğinden değil, sürekli yeni bir dille boğuşmaktandı. Lena zaten akıcı bir şekilde konuşabiliyordu, evdeki Rusça yasağına uymakta hiç zorluk çekmemişti. Ama Sofi söyleyeceklerini hâlâ kafasında çevirmeye çalışıyor, bu da doğal olarak iki kere düşünmesine neden oluyordu. Ayrıca kira kontratı, fatura, sözleşme ve ödeme formu gibi evrak işlerinde hâlâ sorun yaşıyordu.

Genç kız sonunda yorgunluğuna yenik düşüp malzemelelerini toplarken kapı sessizce açıldı ve içeri Lena girdi. Yüzü dışarıdaki soğuk havadan kızarmıştı. Genç kız Sofi'yle göz göze gelince gülümsedi.

"Hâlâ ayaktasın."

"Tam yatağa gidiyordum," diye yanıtladı Sofi.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Sofi, başını evet anlamında salladı ve Lena karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Sofi. Ben âşık oldum."

Natalya, zaten Lena'nın biriyle görüştüğünden şüphelendiğini söylemişti.

"Biliyoruz."

Lena kaşlarını kaldırdı. “Biliyor musunuz?”

“Natalya tahmin etti. İşten biri.”

“Evet. Sam. O...” Lena birden sustu, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Onunla ne zaman tanışacağız?”

“Yakında. Çok yakında. Ama bu konuda biraz zorlanıyorum. Natalya... Natalya çok güzel.” Lena, kendi hâlini düşünüp güldü. “Biliyor musun, çok endişeleniyorum.”

Sofi, güzel bir kız olmadığı için mutlu olmuştu. Ona göre güzellik insanı endişeden başka hiçbir şey kazandırmayan bir yarışa sokardı.

Genç kız, Lena’nın elini okşayarak, “Endişelenmemelisin,” dedi. “Eğer Sam de seni seviyorsa...”

“Seviyor. Sevdiğini söylüyor.” Lena’nın yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı. Sofi bunun sonbahar soğuğundan olmadığını biliyordu. “Bana kendimi unutturuyor, Sofi. Resmen dünyayı durduruyor.”

“Onu akşam yemeğine getir. Rus yemeği yaparız. Bizim oraların böreğini bir denedi mi sonsuza dek senin olacaktır.” Sofi, ayağa kalkıp gerindi. “Yatağa geliyor musun?”

“Birkaç dakikaya geliyorum.”

Sofi, kuzenini karanlıkta dalgın dalgın otururken bıraktı. Yerdeki rahat, şişme yatağına yattığında Lena’nın kendine olan güvensizliğini düşündü. Onunla ilgilenen bir adamın Natalya’yla ilgilenmeyeceğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi. Güzelliğe önem veren biri Sofi’yi seçmezdi ve genç kız bunun için çok mutluydu.

On Birinci B6f6m

A cton'daki binanın yarısından 66ğunu kaplayan STC binasındaki 6ay salonunun acil bir dekorasyona ihtiya6ı vardı. En azından etrafta dolanıp 6ay fincanlarını toplayan Natalya, b66yle d66ş66n66yordu. Masaları sildi66i k66p66kl66 66zelti gen66 kızın parmak u66larını soymuşt66. Aslında karanlık, 6izik duvarları boyasalar, mavi beyaz linolyum kaplamaları ve tavan-
dandan sarkan tozlu borak lambaları de66ti66rseler i66erisi binanın geri kalanı gibi g66sterişli ve modern g66r66nebilirdi. O zaman belki Natalya, burada 6alıştı66ı i66in bu kadar karamsar olmazdı.

Gen66 kız işe başlayalı d66rt hafta olmuştu ve İngilizcesi hızlı bir şekilde gelişmişti. Sofi haklıydı. Etrafında onu her sıkıştı66ında rahat bırakan kardeşi ve kuzeni olmadan her g66n İngilizceyle i66 i66e olunca 6ok hızlı bir şekilde yeni kelimeler ve c66mle yapıları 6666reniyor, hatta okuyabiliyordu. Ancak Natalya, bu yararı dışında, işinden hi66 hoşlanmıyordu. Giymek zorunda oldu66u 6izgili, 6irkin 66nl66kten ve sa66nı sıkıca atkuyru66u yapmak zorunda olmaktan da... Otoriter ifadeli, a66ır makyajlı televizyon sunucularının 6666le yeme66i artıklarının

toplamaktan nefret ediyordu. Gelen ünlüleri görmeyi bile sevmiyordu. Doğrusu buraya filmlerde, dizilerde oynayan ya da farklı programlarda röportaj veren birçok ünlü uğruyordu. Ama Natalya onları görüp hayatlarının arasındaki kesin boşluğu hissetmek değil, bir ünlü *olmak* istiyordu. Birkaç ünlü kadının onunla aynı çekicilikte olduğunu görmek canım sıkmıştı. Onlar ünlüydü, kendi değildi. Kadınlar ona ayakkabılarına bulaşmış bir çamur lekesi gibi davranıyorlardı. Natalya, asık suratla da olsa tüm bunlara katlanıyor ve hasretle bir şeylerin değişmesini bekliyordu.

Genç kız birkaç rol dağılımına daha gönderilmişti, fakat ajansı Natalya'nın aynı sebeple geri çevrildiğini fark etti. Çekici bakışları kameralar tarafından büyük ilgi görüyordu ancak reklamcılar garip aksanından hoşlanmıyordu. Genç kız aynı ajansın gönderdiği bir işte tuvalet kâğıdı reklamı için fotoğraf çekti. Tüm ruloyu harcamış bir çocuğun cefakâr ama güzeller güzeli annesini oynuyordu. Anne! Evet, dümdüz karnı ve tazecik cildiyle bir anne olmuştu! Daha kötüsü hâlâ ödeme alamamıştı. Sofi, bir türlü gönderilmeyen para için ajansı her gün arıyordu. Bu sırada Natalya, acıyan parmakları ve sürekli ıslanan önlüğüyle St. Petersburg'da gördüklerinden bile daha berbat olan, bu kirli çay salonuna tıkalı kalmıştı.

Lena, kardeşinin şikâyetlerini dinlemeyecekti. Cevabı belliydi: "Ben de çalışmak zorundayım." Ama Lena son altı haftadır her cumartesi akşam yemeğine gelen olağanüstü, yakışıklı Sam'le birlikte çalışıyordu. İçinde bulundukları durum asla karşılaştırılmazdı.

"Natalya?"

Natalya başını kaldırdığında karşısında patronu Carmen'i gördü. Carmen, yüzündeki koyu çiller ve kırmızı kafasıyla kimsesizleri andırıyordu.

“Sigara molasına çıkıyorum. Benim için kasaya bakabilir misin?”

Saat üç olmuştu, bu saatte pek müşteri olmazdı. Natalya başını tamam anlamında sallayıp kirli fincanlar ve tabakların bulunduğu tepsisini kalçasına dayayarak kasaya döndü. Carmen’in en az yirmi dakika dönmeyeceğini biliyordu, bu yüzden kahve çekirdeği öğütüp kendine bir espresso yaptı. İçecek dolabının arkasındaki taburede oturuyordu. Güzel giyimli, platin saçlı bir adam kasaya geldiğinde dikkat çekmeye çalıştı.

Genç kız, gülümsemeden elindeki fincanı bırakıp kasaya yaklaştı. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Adam, Natalya’ya baktı ama biraz sersemlemiş görünüyordu. Natalya, adamın saçlarındaki beyazlığın yaşlılıktan değil, boyadan olduğunu fark etti. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Kısık gözleri ve ince, kalkık bir burnu vardı. Siyah polo yaka kazağın üzerine koyu gri bir takım elbise giymişti. Yüzü ve güzelce manikür yapılmış elleri iyice yanmıştı.

Adam, “Carmen bugün çalışıyor mu?” diye sordu. “Kahvesini içmek için hep uğrarım.”

Natalya başını iki yana salladı. “Sigara içiyor. Kahvenizi ben yaparım.”

“Ama Carmen çok güzel yapar.”

“Ben de yapabilirim.”

“Ah, öyle mi? O zaman sana güveniyorum,” dedi adam. “Double shot macchiato. Alıp gideceğim.”

Natalya, kahve yaparken adamın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Aslında gözlerin üzerinde olmasına alışkındı ama bu seferki farklıydı. Adam ona aşkla değil,

değer biçer gibi bakıyordu. Genç kız, önlüğünün pisliği ve affı olmayan saç modeli yüzünden kendini rahatsız hissetti.

Adama kahvesini uzattığında adam ödeme yapmak yerine, “İsmim Rupert Palmer,” dedi.

Natalya tedbirli bir biçimde cevapladı. “Natalya Chernova.”

“Hımm. Polonyalı mısın?”

“Rus.” Genç kız milli bir gururla omuzlarını dikleştirdi.

“Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?”

Natalya başını hayır anlamında salladı. Ne kadar meraklansa da ifadesiz bir yüz takınmayı başarmıştı.

“Ben *Lonely Shores*’un yaratıcısıyım.”

Natalya, ifadesini bir kez daha gizledi. Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. *Lonely Shores* çok ünlü bir İngiliz dizisiydi, Lena ve o bu diziyi her gece izliyorlardı. Genç kız, Rupert Palmer’a bakıp yavaşça gülümsedi. “*Lonely Shores*’u çok severim. Gerçekten çok güzel bir dizi.”

“Teşekkür ederim. Ama maalesef reklamcılarımız şu an bu kadar olumlu bakmıyor.”

Natalya, adamın ne dediğini anlamadığından hiçbir şey söylemedi.

“Her neyse.” Rupert Palmer, rahatlamış bir şekilde gülümsedi. “Bu akşamüstü yeni bir rol için seçme yapacağız, Natalya Chernova. Bridget Connell’in yeğeni geliyor, taze bir surata ihtiyacımız var. Güzel bir surata. Benimle deneme çekimine gelir misin?”

İşte şimdi hiçbir çaba Natalya’nın hislerini saklaması için yeterli değildi. Ağzı bir karış açılmış şekilde, öylece durduğunun farkındaydı.

Genç kız hızla çıkardığı önlüğünü kasanın altına tıkararak, “Gelirim,” dedi.

“Patronuna söylemen gerekmiyor mu?”

Natalya, elini sallayarak adamın söylediğini geçiştirdi. “Sorun değil.”

Rupert yüksek bir kahkahanın ardından Natalya’nın elini yakaladı. “Madem öyle haydi o zaman.”

Ardından Natalya’yı halı kaplı dönemeçli bir koridordan geçirerek binanın ortasında yer alan cam tavanlı bir avluya soktu. Stüdyolar avlunun hemen diğer tarafındaydı. Birlikte, duvarın yanına dizilmiş replik çalışan bir dizi güzel kıza doğru yürüdüler.

“İşte geldik,” dedi Rupert.

Natalya, Rupert’ın onu sıranın sonuna yerleştireceğini düşündü, fakat öyle yapmadı. Tersine elini bırakmadan tüm kızları geçti. Kızlar öfkeli bakışlarla Natalya’nın geçişini izlediler. Açılır kapanır bir kapıdan geçen Natalya ve Rupert, yüksek çatı kireşli, büyük bir odaya girdiler. Kocaman, iki parlak ışığın önünde duran metal çerçeveden büyük bir kâğıt rulosu sarkıyordu. Kâğıdın önünde bir kamera vardı.

“Ginny? Dan? Haydi çabuk.” Rupert, üzerinde hamur işi ve çaydanlık bulunan bir sehpa da gülüşen kadınla adama işaret etti. “Bu zavallı kızcağızı çay salonunda işinin başından aldım. Onu hemen çekime alabilir miyiz?”

Ginny, hızlı bir adımla yerine dönerken Dan eline birkaç çörek alıp ışığın önündeki masaya geçti. Natalya, adamla kadının önünde bir monitör olduğunu görebiliyordu. Karnında hâlâ kelebekler uçuşan genç kız, adamla kadına doğru gülümseyerek, “Özür dilerim ama repliğim yok,” dedi.

Ginny’nin yüzü aniden sertleşti. “Rupe? Aksan?”

“Ona bir şans ver,” diye yanıtladı Rupert. “Yüzüne bak-sana!”

Natalya o aşına çöküntüyü tekrar hissetti. Aksanı. Bir İngiliz gibi konuşmak için fazlasıyla çabalaması gerekecekti.

Rupert, Natalya'ya bakarak, "Şuradaki kırmızı noktaya bak," dedi. "Sana ne diyeceğini söyleyeceğim."

Natalya, ışıklar bu kadar parlak olduğu için minnettardı, böylece Ginny'nin kınayan bakışlarını göremiyordu. Kafasındaki tokayı çıkarıp saçlarını omuzlarına döktü. Rupert, dizinin popüler müdavimi Bridget Connell'in kimselere söylemediği bir sırrını bilen kişiyi oynayacağını söylemişti. Ginny, Bridget'in repliğini söyledikten sonra Rupert, Natalya'nın cevap vermesi için sufle verdi. Natalya, hayatında hiçbir şeye bu kadar odaklanmamıştı. Rupert'ın kendine has bir aksanı vardı, genç kız tüm dikkatini toplayıp bu aksanı taklit etmeye çalıştı. Ancak iki repliğin ardından masadan gelen kıkırtılarla duraksadı.

"Kusura bakma Rupert," dedi Dan, kahkahalara boğularak. "Ama aksanına baksana!"

Rupert yatıştırıcı bir ses tonuyla Natalya'ya döndü. "Natalya, hayatım. Sen bu kaba iş arkadaşlarıma kulak asma. Replikleri kendi aksanıyla söyle. İngiliz gibi olmaya çalışma çünkü değilsin."

Natalya, kafası karışmış bir hâlde Rupert'ın söylediğini yaptı. Rus gibi konuştuğunda İngiliz kızı rolünü alması nasıl mümkün olabilirdi ki? Birkaç dakika sonra deneme çekimi bitmişti, Rupert Natalya'yı kapıya götürüyordu.

"Üzgünüm. Ama bu rol için uygun değilsin."

Natalya, içinde büyüyen hayal kırıklığı yüzünden güçlükle yutkundu.

Rupert, Natalya'nın gitmesi için kapıyı açtığı anda gülümseyerek ekledi. "Ama çok güzel kahve yapıyorsun."

Genç kız, adama kaşlarını çatı ve öfkeyle uzaklaştı. Doğuştan şanslı ve avantajlı İngiliz kızlarından oluşan kuyruğu geçerken başını dik tutuyordu. İçlerinde kendininkinden daha güzel bir yüz görmemişti, üstelik hepsi de bunun farkındaydı.

Çay salonuna döndüğünde Carmen hızla genç kızın üzerine atıldı. “Sen ne halt yediğini sanıyorsun?”

“Rupert Palmer uğradı. Beni deneme çekimine götürdü.”

Carmen, “Saçmalığa bak!” diye bağırdı. “Bu kasayı *asla* boş bırakamazsın. İnsanlar gelip bir şey çalabilir. Bunun için bir saatlik paranı keseceğim.”

Natalya, gözlerini Carmen’e dikti. Birden umutlanıp ansızın yaşadığı hayal kırıklığı, lanet aksanı yüzünden asla oyuncu olamayacağının kesinliği ve bu kasvetli çay salonunda çalıştığı bu aşağılık pozisyonda Carmen’den azar işitmek... Ve o an öfkesine hâkim olamadı.

“Canın cehenneme.” Bu kelimeleri bir İngiliz gibi söylemiş olmak genç kızı mutlu etmişti. “Çay salonunun da canı cehenneme. Ben gidiyorum. Geri gelmeyeceğim.”

“Hiçbir yere gidemezsin. En az iki saat daha çalışmak zorundasın. Ödemenden keseceğim. Fikrini değiştirmeye çalışsan iyi edersin.” Natalya yürüdükçe Carmen’in sesi giderek azaldı, genç kız sırtını dimdik tutarak çekip gitti.

Lena, şampanyasını içemedi. Bu kadar dar kafalı olduğu için kendine kızıyordu; kıskançlığının kölesi olup midesinin bulanmasına sebep olmuştu. Bir perşembe günü, öğleden sonraydı. Natalya’nın sakız reklamı bugün saat dördü on üç geç

yayımlanacaktı. Sofi, şampanya almış, Sam'i davet etmiş -zaten Sam sürekli gelmeye başlamıştı- ve Lena'ya bu büyük olay için öğleden sonra izin almasını söylemişti.

Lena, Natalya için elbette mutluydu. Natalya onun ablasıydı, onu çok seviyordu. Ama çocukluğundan kalma duygularından bir türlü kurtulamıyordu. Natalya televizyona çıkacaktı, İngiltere'nin dört bir yanındaki yabancılar onun güzelliğine hayran kalacaktı. Tabii *Sam* de. Onun makyajlı, göz alıcı, giyinmiş hâlini gördükten sonra hayran kalmaması mümkün müydü? O ana kadar Sam, ne kadar sıcakkanlı davransa da Natalya'yı özellikle görmezden geliyordu. Bu, muhtemelen Lena'nın daha iyi hissetmesi içindi. Ama bugün Natalya'nın ilginin merkezinde olması gerekiyordu. Lena, midesinin bir kez daha çalkalandığını hissetti. Kısırcağıktan gidip kusmuştu. Resmen bir bebek gibiydi.

Sofi, saatini kontrol etti. Bir yemek programının ortasındaydılar. "Bir sonraki reklam arasında çıkar herhâlde."

Natalya gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Aslında bu olaydan çok zevk alıyor gibi görünmüyordu ama geçen hafta televizyon istasyonundaki işinden çıktığından beri çok üzgündü. Klasik Natalya'ydı işte. Hiçbir işte uzun süre tutunamıyordu.

"Ah!" Natalya, yemek programı reklama girip kendi suratını ekranda gördüğünde heyecanla ciyakladı.

Sam gülmeye başladı, Lena karşısındaki görüntünün olağanüstü olduğunu itiraf etmeliydi. Ablası Natalya. Geriye taranmış saçları o çekici elmacık kemiklerini ortaya çıkarmış, göz makyajında dumanlı renkler kullanılmıştı. Avucuna döktüğü iki parça sakızı ağzına attı. O sakızını çiğnerken, arkadaşları ses şekersiz sakızın faydalarını anlatıyordu. Ve en sonunda ısı ısı ısı parlayan dişleriyle gülümsedi.

Sofi, “Dişlerini mi boyadılar?” diye sordu. “Çok beyaz duruyorlar.”

“Galiba.” Natalya, ekrana yaklaştı. O sırada reklam birden kesildi. İşte bitmişti.

Sofi, alkışlamaya başladı. Sam de ona katıldı. Lena tam ellerini kaldırmıştı ki içinde korkunç bir kusma isteği uyandı. Ellerini hemen ağzına götürdü ve kusmak için tuvalete koştu.

“Lena? İyi misin?” Tuvaletin kapısından gelen ses Sofi’ye aitti. Lena klozete yaslanmış midesinin yatışmasını bekliyordu.

“Sanırım,” diye yanıtladı.

Sofi içeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Sana bir şey getireyim mi?”

Lena başını iki yana salladı. Sofi, klozetin kapağını kapatıp Lena’nın oturmasına yardım etti. Genç kızın midesindeki bulantı biraz olsun yatışmıştı.

Sofi, kuzeninin önüne çömelip Lena’nın saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Miden ne zamandır bulanıyor?”

“Sabahtan beri.” Lena, Sofi’nin sorusunu düşündüğünde bulantılarının daha önceye dayandığını fark etti. Sonra omzunu silkti. “Bir şey dokunmuş olmalı.”

Sofi’nin havaya kalkan kaşları yüzüne öfkeli bir ifade verdi. Aslında öfkeli değildi ama Lena bu ifadenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir şey düşünüyor, iyiden iyiye kafa yoruyordu.

“Ne oldu?” Lena, bedeninin saydam olmasından ve Sofi’nin kalbindeki kıskançlığı görmesinden korkuyordu.

“Hamile olma ihtimalin var mı, Lena?”

Lena başını hayır anlamında salladı, beyninde yarattığı inkâr soruyu düşünmesini engellemişti. “Elbette yok.”

“Emin misin?”

Lena, bu sefer düşündü ve en son ne zaman regl olduğunu hatırlamadığını fark etti. O an tüm parçalar yerine oturdu. Son zamanlarda çok yorgundu, sabah yataktan kalkmak ölüm gibi geliyordu. Midesindeki bulantı bir haftadan uzun bir süredir devam ediyordu. Genç kızın midesi birden buz kesti. “Ama biz çok dikkatli davranıyoruz. Prezervatif kullanıyoruz.”

“Sürekli mi?”

Lena başını yukarı aşağı salladı.

“Her seferinde mi?”

“İlk sefer hariç.”

“Ne kadar önceydi?”

Lena geriye doğru bir hesap yaptı. “Sekiz ya da dokuz hafta önce. Ah, Tanrım. Sofi. Ben ne yaptım böyle?”

O esnada hiçbir şeyden haberi olmayan Sam, gülümseyerek kapıda belirdi. “Neyin var bakalım, kusmuklu kız?” Genç adamın sesinde bile neşe vardı.

Sevgili, olağanüstü Sam. Lena, Sam’in bunu da gülümseyerek karşılayacağına emindi. Elini tutacak ve ne kadar öyle olmasa da her şeyin yolunda olduğunu söyleyecekti. Tüm bunları bilmesine rağmen aklındaki şeyi Sam’e söylemeye dayanamıyordu. Sam’in hayatı sonsuza dek değişmek üzereydi ve hayatını değiştiren kişinin kendisi olmasını istemiyordu.

Sofi ayağa kalktı. “Sizi biraz yalnız bırakayım.”

Sam şaşkın görünüyordu. “Ne oldu? Her şey yolunda mı?”

Lena, dudaklarında beliren zayıf gülümsemeyle derin bir iç çekti.

On İkinci Bölüm

Camden Pazarı'ndaki tezgâhında ilk gününü geçiren Sofi, hava konusunda oldukça şanslıydı. Çok güzel ve serin bir sonbahar sabahıydı. Havaya yayılan kızarmış soğanların kokusu genç kızın karnını guruldatıyordu. Sofi, kahvaltı edemeyecek kadar telaşlanmıştı, fakat tüm korkusu yersizdi. İnsanlar takılarını inceliyor, onunla sohbet ediyor, yaptığı işlere hayran kalıyordu. Sofi, takılarında annesine ithafen *Anastasia Tasarımı* demeye karar vermişti. Hem takıları son Rus kraliyet ailesinin egzotikliğini ve gizemini de çağırıyordu. Hatta bir logo bile tasarlamış, logosunda soyadının ilk harfi olan 'ç' harfini kullanmıştı. Sonra bu Rusça harfi küçük kâğıtlara yazmış ve takılarının ucuna bağlamıştı. Takılar çok hızlı satıldığında koyduğu fiyatların çok düşük olduğunu fark etti. Tahminen giderlerini hesaplamış ve fiyatlarını arttırmasa dahi masraflarını karşılayacak şekilde koymuştu. İlk gün için tek bir takı satmanın bile büyük şans olacağını düşünüyordu, oysa tam on bir tane satmıştı. Yolda gördüğü başka bir takı tezgâhı misina ve tutkalla yapılmış takılarını aynı fiyatlara satıyordu. Sofi'nin hünerlice dizilmiş boncukları ve kaliteli zincirleri çok

ucuza gitmişti. Ancak bunun için çok canını sıkmadı. Daha ilk günüydü. Bir dahaki sefere daha deneyimli olacaktı.

Müzik, sohbet eden insanlar, birbirlerine seslenen çocuklar... Her yerden sesler geliyordu. Güneş, yakınlardaki bir tezgâhta satılan renkli uçurtmalara vuruyor, rüzgâr uçurtmaların kuyruklarını dalgalandırıyordu. Sofi, tüm sabah boyunca yan tezgâhtaki yaşlı kadınla konuşmuştu. Kadın, çocuklar için küçük cüce ve peri kostümleri diken bir terziydi. Sofi'nin içinde Londra'da geçirdiği dört aydan beri ilk defa güçlü bir his oluşmuştu. Bu sefer resme dışarıdan bakan değil, resmin içerisindekiydi.

Genç kız, siyah pamuk zeminin üzerindeki takılarını düzenleyip başını kaldırdığında uzakta çok tanıdık bir yüz gördü. Kaşlarını çattı ve bu adamı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Tam hatırlamıştı ki adam bir tezgâhın ardında gözden kayboldu. Julien Blanchard. St Petersburg'da sergisi-ne âşık olduğu Fransız ressam. Bir resminin bulunduğu kart hâlâ şifonyerlerinin üzerindeki aynada asılıydı. Sofi nabzının hızlandığını hissetti. Julien da aynı onun gibi Londra'daydı. Hemen yanına gidip merhaba dememek, İngiltere'de ne yaptığını sormamak için kendini zor tutuyordu. Bu kaçınılmayacak bir fırsat gibi görünüyor olabilirdi ama sonuçta onu tanııyordu. Hepsinden önemlisi tezgâhının arkasında oturup takılarını satması gerekiyordu. Bu sırada Julien gezinip duracaktı, belki de sonsuza dek...

Genç kız sırtını doğrultup Julien'ın hâlâ görüş açısında olup olmadığını görebilmek için boynunu uzattı. Belki de gitmesine izin vermeliydi.

Ancak böyle bir şey yapamazdı. Sebebini bilmese de düşüncesi bile onu üzme yetiyordu.

Tezgâhında peri kostümleri satan kadına dönüp, “Monica,” dedi. “Bir... tanıdığımı gördüm de. Acaba...?”

“Tezgâhına mı bakayım? Elbette.”

Sofi, teşekkür etmek için başını salladıktan sonra hızla tezgâhının arkasından çıktı. Önce hangi yöne gideceğini bilemeyerek duraksadı, sonra kararlılıkla sola döndü ve direkt Julien’a koştu.

“Ah.” Başını kaldırdığında adamın neredeyse üzerine çıkacağı fark etti.

Julien göz teması kurmadan, “Özür dilerim,” dedi.

“Mösyö Blanchard?” Sofi, bir sonraki cümlesinde ne diyeceğini bilmiyordu.

Julien bir an durup geriledikten sonra Sofi’yi incelemeye başladı. Genç kız, içine kapanık bir edayla saçlarını okşadı.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu Julien.

“Evet. Bir bakıma. Bir süre önce St Petersburg’da serginize gelmiştim. Resimleriniz. Gerçekten çok güzellerdi.”

Julien mavi gözlerinin kenarlarını kırıştırarak gülümsedi. “Özür dilerim ama hafızam hiç iyi değildir.”

“Ben Fransızca konuşamıyordum, siz de Rusça.”

“Ama şimdi ikimiz de İngilizce konuşuyoruz, artık iletişim kurabiliriz.” Julien, hafifçe gülerek omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bunlar senin takıların mı?”

“Ben... Evet, benim.”

Julien eğilip siyah cam boncuklardan yapılmış bir kolyeyi inceledi. Boncukların her biri el yapımı kopçalara takılmış, halka ve çengellerle yanındakine bağlanmıştı. Ayrıca büyük bir cam parçasının etrafına gümüş bir çiçek dokunmuştu. “Bu çok güzelmış. Cam mı?”

“Aslında akik taşı kullanmak isterdim. Ya da ametist.”

“Anladığım kadarıyla on dokuzuncu yüzyıl takılarını seviyorsun. On dokuzuncu yüzyıl matem takıları.”

Sofi gülümseyerek, “Evet, kesinlikle,” diye cevapladı. “Bu parçayı, Kraliçe Victoria’nın bir portresinden esinlenerek yaptım.”

Julien, sarı saçlarını düzelterek doğruldu. Boyu Sofi’den yalnızca üç dört santim uzun olduğundan gözleri aynı seviyede sayılırdı. Cildi öyle yumuşak görünüyordu ki sakal uzatmakta bile sıkıntı çeker gibiydi. “Biraz tezgâhını bırakma şansın var mı? Benimle kahve içmeye gelir misin?”

Sofi, bir an tereddüt etti. Julien’la gitmeyi çok istiyordu ama takılarını toplaması çok uzun sürecekti...

Genç kız ve Julien’in sohbetini dinleyen Monica, “Git git,” diye seslendi. “Ben tezgâhına bakarım.”

Sofi, kol çantasını kaparak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Tezgâhtan uzaklaştıkları sırada Julien tekrar Sofi’ye döndü. “Üzgünüm ama ismini bilmiyorum.”

“Sofi.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Sofi. Bir kez daha memnun oldum.”

Birlikte pazara bakan kalabalık bir kafede masa buldular. Sofi, damarlarını sıkıştıran telaşla savaşıyordu. Normal şartlarda bile erkeklerle sohbet edemezdi, üstelik karşısında Julien Blanchard, yani ünlü bir ressam duruyordu. Dilinin tutulmamasını istiyorsa tüm dikkatini vererek odaklanması gerekecekti.

“Size anlatmaya çalıştım,” diye söze başladı. “Bir süre önce St Petersburg’dayken resimlerinizi nasıl beğendiğimi söylemek istedim.”

Julien alnını kırıştırdı. “Evet? Bu beni çok mutlu eder. Bugün pek güzel bir gün değil. Nedense her fırça darbem yanlışmış gibi geliyor.”

Sofi, Julien'ın kendinden şüphe edebiliyor oluşuna şaşır-mıştı. Belki de benzer bir yönleri vardı.

Julien ve Sofi koyu bir sohbe daldılar, sohbetleri İngilizceye tam olarak hâkim olamadıklarından yer yer komik bir hâl alıyordu. Julien misafir sanatçı olarak altı aydır Londra'daydı, fakat burada kalmak pek hoşuna gitmiyordu. Londra ona çok gri ve kalabalık gelmişti, Loire Vadi'sindeki evini anlatırken ise sesi coşkuyla yükseliyordu.

"Kasabaya Richelieu diyorlar. Yüksek duvarlar ve hendekle çevrili bir on yedinci yüzyıl kasabası. Tabii hendeğin yerini şimdi çimenler aldı. Evim çok eski bir taş ev. Hatta duvarlarının bir kısmı 1600'lerden kalma. Üç yıl önce, annem ölünce ev bana kaldı."

Julien güzelce betimleyerek hikâyesini anlatmaya devam etti. Sıcak yazlar, yumuşak geçen kışlar, kestane ve meşe kirşlerinin altındaki köy pazarı, temmuz aylarında şöalesini koyup etrafında vızıldayan helikopter böceklerini çizdiği bahçe terası... O an Sofi, tüm hayatının şehirlerde geçtiğini fark etti. Bu ruhunun hiç dışarı açılmadığı, rüzgârla dalgalanan çimlerden oluşan güneşli çayırların üzerinde uçmadığı anlamına gelebilir miydi? Ruhu içindeki kaba, sıkıcı objelerin içinde sıkışıp kalmıştı. Ve bu kuşkusuz bir sanatçı için çok korkunç bir şeydi.

"Gösterişli bir hayat yaşamıyorum," diye devam etti Julien. "Az param var. Ama çok güzel bir hayata sahibim. Çok kişi böyle söyleyemez." Sonra bir iç çekip kendini toparladı. "Ah. İşimden çok geri kaldım, Sofi."

"Gitmeniz mi gerekiyor?" Genç kızın içine ağır bir hayal kırıklığı çöktü.

Julien kahvesinin sonunu bitirdi. “Bence ikimiz de gitmeliyiz, yanılıyor muyum? O tatlı yüzün olmadan takıların satılmayabilir.” Genç adam ayağa kalkıp başını salladı. “Bana arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim.”

Sofi, “Sizi tekrar görebilir miyim?” demek için ağzını açtı ancak sadece, “Çok güzel vakit geçirdim,” diyebildi.

Julien yürümeye başladı ama çok geçmeden durup geri geldi. “Numaranı rica edebilir miyim, Sofi?”

Sofi gülümseyerek, “Elbette,” dedi. “Ama arayacağınıza dair söz verirsiniz...”

“Sabit tut.”

“Tutuyorum.”

“Güzel tutmuyorsun, Natalya. Sofi’ye ver. Onun elleri daha az titriyor.”

Sofi, Lena’nın iğneden geçirdiği uzun pamuk ipliğini alıp kuzeninin çıplak göbeğinin üzerinde sabit bir şekilde tuttu. Lena yatakta yatıyordu, Natalya ve Sofi de iki yanına diz çökmüştü.

“Yatağa çarpma Natalya,” dedi Sofi.

“Çarpmıyorum.” Natalya sadece üçü varken yaptığı gibi yine Rusça cevap vermişti.

Sofi ipi tuttu, Lena ve Natalya hiç hareket etmiyordu. İplik sallanmaya başladığında hepsinin gözü iğnedeydi.

Natalya bir nefeste, “Kız,” diye haykırdı.

“Hımmm.” İğnenin ucu daire çizer gibi olduğunda Sofi, “Galiba daire çizecek,” dedi.

“Erkek mi?” diye sordu Lena.

“Yastığın kuzeye bakıyordu, yani erkek,” dedi Natalya.

Sofi, ipliği parmaklarına sararak bir iç çekti. Sanki hâlâ küçüklerdi de o aptal oyunlarından birini oynuyorlardı.

Natalya kendini yatağın üzerine, Lena’nın yanına atıp Sofi’nin aklından geçenlere tercüman oldu. “Gerçek gibi gelmiyor, değil mi? Sanki karnında bebek yok.”

Lena, bluzunu çekerek henüz düz olan karnını kapattı. “Belki karnım büyümeye başladığında daha gerçekçi olur. Ama emin olun kusmalarım iyice arttığında bana çok gerçekçi gelecek.”

Natalya’nın dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. “Londra’daki hayat planlarımıza pek uymadı, değil mi?”

Sofi, projesi devam ettiği sürece doğru yolda ilerleyeceğinden bahsetmedi. Pazardaki başarısı onu çok neşelendirmişti. Ürün stoku yapıp yeni yılda çevredeki dükkânlara götürmeyi umuyordu. Aklında şimdiden iki butik ve küçük bir aksesuar zinciri vardı. Tüm bunlara artı olarak bir hafta içinde Julien’la randevuya çıkacaktı. Julien’in bir tanıdığı Greenwich’in yakınında küçük bir galeride sergi açıyordu ve Julien Sofi’yi açılışa davet etmişti.

Sofi, telefondaki konuşmalarını hatırlayınca kaşlarını çatı. Julien bunun bir *randevu* olduğunu söylememişti, öyle değil mi? Belki de sadece arkadaşlık etmek istiyordu. Genç kız bu tip işaretleri asla anlayamıyordu, ayrıca randevu ve aşkla ilgili her şeyi korkunç derecede karışık ve stresli buluyordu. Şu ana kadar sadece bir erkek arkadaşı olmuştu, o da üniversitedeki sınıf arkadaşısıydı. İlişkileri iki yıla yakın sürmüştü ancak Sofi çocuğun ona uygun olmadığını daha ilk haftadan biliyordu. Ama başka ne yapacağını bilemediğinden ilişkide ısrarcı olmuştu. Çocuk mezun olduğunda iki yıl çalışmak için şehirden

ayrılıp uzaklara gitmişti. Sofi, sınıf birincisi olarak mezun olduğundan yaşadığı yerde iş bulmayı başarmıştı. Sonuç olarak aralarındaki mesafe onu zorlamış ve ilişkisini bitirmişti. Tabii üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Lena, Natalya'nın yorumuna çıkışarak, "Bu hamilelik yüzünden mutsuz değilim," dedi. "Sam'i seviyorum. Zaten bir gün evlenip çocuk sahibi olacaktık."

"Ama şimdi film yıldızı olamayacaksın, yalan mı?"

Lena sertçe yanıtladı. "Sen olacak mısın sanki? Yoksa çikabileceğin en üst nokta sadece bir sakız reklamı mı?"

Sofi, ağzı açık bir şekilde kuzenlerini izliyordu, birbirlerine karşı nasıl bu kadar sert olabildiklerine her zaman şaşardı. Aslında bu onların yakınlığını gösteriyordu, kız kardeşler birbirlerine kavga edebilecek kadar güvenirdi. Sofi'ye karşı ise her zaman daha yumuşak ve nazik olmuşlardı. Belki de ona daha temkinli yaklaşıyorlardı. Sofi'ye göre her üçlüde birbirine tutkalla yapıştırılmış gibi sıkı sıkıya bağlı bir ikili olurdu ve bu ikili üçüncüyü yavaşça, hiç hissettirmeden dışarı atardı.

Natalya cevabını vermek üzere öne doğruldu, fakat hemen sonra bir kahkaha attı. Lena da kendini tutamayıp güldü, çok geçmeden Sofi de onlara katıldı.

Lena doğrulup karnını okşayarak, "Benim için endişelenmeyin," dedi. "Bir bakıma istediğimi aldım. Hayatımın aşkını buldum. Hollywood'a gittiğimizi düşünsenize... O zaman Sam'le asla tanışamayacaktım."

Natalya bir şaka patlatarak, "Ben de kadınlar hapisanesinde olurdum," dedi. "Roy Creedy kendine yeni bir araba almış mıdır merak ediyorum."

Sofi, birinin onları dinlemediğinden emin olmak için az kalsın arkasına bakacaktı. Creedy'den ve bu dolandırıcılık

işinden hiç bahsetmiyorlardı. Buraya gelirken tüm anılarını Baltık Denizi'ne atmış gibiydiler, böylece kötü anılar bir daha asla yüzeye çıkmayacaktı. O adamın ismini duymak bile içini ürpertiyordu.

Natalya bir kahkaha patlattı. “Bu kadar telaşlanmana gerek yok, Sofi.”

“Roy’a gülmemelisin,” dedi Lena. “Adamın arabasını çaldın.”

“Çaldık,” diye düzeltti Sofi. “O işte hepimiz vardık, sadece Natalya’yı suçlama. Ama evet, bence de gülmemeli. Onun hakkında konuşmak bile beni huzursuz ediyor.”

“Ama o da resmen davetiye çıkardı,” dedi Lena.

“Yanlışlıkla hamile kalman için de ortam hazırlamış oldu, ayrıca bana göre hayatımın fırsatını kaçırmak büyük aptallık olurdu.” Natalya gözlerini devirerek devam etti. “Ona teşekkür etmediğim için kusuruma bakmayın.”

Sofi, “Haydi, biraz neşelenelim,” diye araya girdi. “Birkaç yıl sonrasını hayal edelim. Natalya sen film yıldızı olmuşsun, Lena sen de bir pop yıldızının karısısın. İkiniz de kırmızı halıdasınız. Tabii, üzerinizde benim takılarım var.”

“Bu hikâye çok hoşuma gitti,” dedi Natalya, yatağa yerleşerek. “Bana bir kez daha anlatsana.”

On Üçüncü Bölüm

Natalya televizyonun karşısında mekik çekerken kapı çaldı. Genç kız her sabah biraz kilo verme umuduyla yarım saat egzersiz yapıyordu. Açma germe, kas güçlendirme, zıplama... Daha zayıf olursa daha uzun görüneceğine, böylece daha çok mankenlik işi alabileceğine inanmıştı. Tabii, bu umutsuz bir dilekti. Kariyerinin henüz başlamadan bittiğine emindi. Oyunculuk derslerine para vermesi için Sofi'ye yalvarmak hiçbir işe yaramıyordu. Sofi, böyle büyük meblağlar vermeden önce başka bir iş bulup bir ay daha çalışmasını ve İngilizcesini geliştirmesini önermişti. Natalya, Sofi'nin planının çok mantıklı olduğunu biliyordu ama yine aşağılayıcı bir işte çalışacak olmak onu hem öfkeliyor hem endişelendiriyordu. Bir oyuncunun oyuncu olmadığını kabul etmek zorunda kalması için ne kadar süre garsonluk yapması gerekirdi? Lena'nın hayallerinin bir işin, bir erkek arkadaşın -tabii çok çekici bir erkek arkadaşın- ve plansız bir hamileliğin ağırlığı altında ezilip gittiğini görmüştü. Aklında aşktan başka hiçbir şey yoktu. Gençliğini çok erken kaybedeceğinin farkında değil miydi? Çocuğunu doğurur doğurmaz güzelliğini

kaybedecekti. Hayallerin bir örümcek ağı kadar ince olduğunu ve üzerine hiçbir yük binmemesi gerektiğini bilmiyor muydu?

Natalya kapıya bakmadı. Üç yüz yirminci mekiğindeydi, yani yüz seksen mekik daha çekecekti. Büyük ihtimalle karşı kapıdaki meraklı kadın şeker istemeye gelmişti. Kapı tekrar çaldı, ancak bu sefer daha ısrarcıydı.

Natalya bir iç çekerek yere uzandı. “Geliyorum. Lütfen bekleyin.”

Sonra ayağa kalktı. Ne kadar da sıcak olmuştu. Tişörtü terden yer yer ıslanmıştı. Kapıyı açtığı anda bir an şok geçirdi. Karşısında Rupert Palmer duruyordu. Hemen durumu gözden geçirip doğru bir ifade takındı. Çekici, hatta biraz da soğuk. Sonuçta Rupert onu geri çevirmişti.

“Günaydın Rupert.” Genç kız tişörtünün altını tutup havalandırdı, vücuduna yapışmayacak kadar kuru olmasını umuyordu. “Seni tekrar görmeyi beklemiyordum.”

Rupert, siyah güneş gözlüğünü çıkarıp platin saçlarının üzerine yerleştirdi. “Seni bulmak çok zor oldu. İçeri girebilir miyim?”

Natalya kenara çekilerek, “Tabii,” dedi.

Rupert, küçük odayla uyumsuz mobilyaları inceledi. Natalya kapıyı kapattı ve bir sandalyenin sırtına yaslanıp Rupert’ın tekrar ona bakmasını bekledi.

Rupert, “Şey... bir kahve içelim mi?” diye sordu.

Fakat Natalya’nın yanıtı oldukça sertti. “Hayır.”

“Ah, hayır mı?”

“Ben bir oyuncuyum. Kahveci değil, anladın mı? Sana en son kahve yaptığımda hiç hoş şeyler yaşamadım.”

Rupert gülümsedi, Natalya da karşılık olarak tebessüm etti. Ancak ne oturdu ne de Rupert’a oturmasını söyledi. Rupert’ın

ondan hoşlanmaya başladığını düşünüyordu, sonuçta geçmi-
şinde bunu çok kez tecrübe etmişti. Rupert'ın ona teklif ede-
bileceği tek şey arzuları ise hayır, istemiyordu.

“İşte beni buldun. Ee?”

“İşinden çıktın. Seni seçmelere götürdüğüm gün. Çıkmak
zorunda değildin. Carmen'e neden gittiğini açıklayabilirdim.”

“Zaten o işi sevmiyordum.”

“Seni bulmak için çalışan kayıtlarına bakmak zorunda kal-
dım. Aslında sana telefon edebilirdim ama seni tekrar görme-
yi çok istedim.” Rupert gülümseyerek başını iki yana salladı.
“İşten çıktığın için seni suçlamıyorum. Zaten o iş için fazla
iyisin. Küçük düşürücü bir işti.”

Rupert tam da Natalya'nın duymak istediklerini söylüyor-
du, genç kız adamın içinden geçenleri görebiliyordu. Tertemiz
bir İtalyan takımıyla şahsi olarak görüşmeye geliyor, onun ne
kadar zavallı olduğunu fark ediyor, çay salonundaki iş için
çok daha iyi olduğunu söylüyordu. Onu elde edip yönetmeye
çalışıyordu ki bu, Natalya'yı çok eğlendirmişti. Bu duruma
daha önce defalarca düşmüştü.

“Onca yolu bunu söylemek için mi geldin?” Genç kız sesi-
ne kasti bir soğukluk vermişti.

“Hayır. Başka bir şey söylemek için geldim. Deneme çeki-
mini izledim. Tekrar tekrar seyrettim.”

“Güldün mü? O gün herkes çok gülmüştü.”

“Gülmedim. Bir kez bile.”

Natalya bekledi.

“Ben *Lonely Shores*'un yaratıcısıyım, Natalya. Ne istersem
yapabilirim. Ve sana bir rol teklif etmek istiyorum.”

Natalya'nın kalbinde küçük, ani bir çarpıntı oldu.

“Evet, bir İngiliz rolü için çok kötü olurdun ama aklımdaki şey için muazzamsın. Kısa bir sözleşme. Sanırım on iki haftalık. Ama önemli bir rol. Bayan Bradley’nin evinde temizlikçi olarak çalışmaya gelen Rus kız Tatiana’yı oynayacaksın. Tatiana kadının kocasını baştan çıkaracak.” Rupert kaşlarını çatıp gıcır gıcır takım elbisesinin manşetini çekerek saatine baktı. “Umarım kabul edersin.”

“Düzenli ödeme alacağım. Alacağım ücreti kuzenim Sofi’ye söyleyeceksin.”

“Eğer istediğin buysa, tamam. Ona bu akşam telefon ederim. Seni yeni yıla kadar çekime almayacağız. Ayrıca ismini biraz İngilizceleştirmeliyiz diye düşünüyorum. Natalya Chernova telaffuzu zor bir isim. Ayrıca soyadın kulağa Çernobil gibi geliyor ki bu kimsenin hoşuna gitmez. Natalie Chernoff nasıl?”

Natalya o an her şeyi kabul edebilirdi. Ama bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. “Sen bir şeyleri daha kolay yapacağını düşünüyorsan...”

“Güzel. Asistan yapımcım birkaç hafta içinde uğrayıp senaryoyu getirir.” Rupert bir an duraksadı. “İngilizce okuyabiliyorsun, değil mi?”

Natalya göğsünü kabartarak, “Tabii ki,” dedi. “Sorun yok.” Fakat repliklerini öğrenmek için büyük miktarda Sofi’ye güvenmek zorunda kalacaktı.

“Güzel. O zaman anlaştık. Sözleşmen için Sofi’yle konuşacağım.” Rupert saatine vurdu. “Gitmem gerek. Yazmam gereken bir senaryo var. Tabii, sen de içindesin.”

Natalya ışıltılar saçarak gülümsedikten sonra Rupert’ın elini kuvvetlice sıktı. “Teşekkür ederim Rupert. Binlerce kez teşekkür ederim.”

Sofi, Lena'yı işten alıp eve birlikte yürümeyi alışkanlık hâline getirmişti. Lena çok yorgundu, sürekli kusuyordu. Sofi hâlâ çocukluktan kalma korumacı duygularının etkisi altındaydı. Lena'nın hep şaşkın bir havası vardı, her an kendini kaybedecekmiş gibiydi.

Sofi öğleden sonrasını dükkânları gezip eski, ucuz takılar alarak geçirmişti. Bunları parçalara ayıracak ve malzemelerinden yeni takılar yapacaktı. Gümüş albenisinin hâkim olduğu, paslanmış bir bilekliği yalnızca dört pounda almak en büyük ödülü oldu. Planı onu bir düzine farklı parçada kullanmaktı, bu yüzden eve gidip bilekliği parçalara ayırmak için sabırsızlanıyordu.

Lena, Sofi'yi gördüğünde her zamanki gibi mutlu oldu. O sabah küçük mutfağın lavabosuna kustuğunu ve bir kez daha işi erken bırakmak zorunda kalacağını söyleyip şikâyet ediyordu. İki kuzen evlerinin kapısına geldiklerinde hâlâ bu kararın artı ve eksilerini tartışıyorlardı. İçeri girdiklerinde Natalya'yı salonda elinde toz beziyle dans edip bağıra bağıra eski bir Abba şarkısı söylerken buldular.

Genç kız onları görünce Rusça bağırdı. "Girin girin! İçeri girin!"

Lena şaşkın bir hâlde, "Temizlik mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Yerimde duramadım. Hayatımın en heyecanlı şeyi oldu."

Sofi'nin kalbi çarpmaya başladı. "Ne oldu?"

Natalya hızla konuşmaya başladı, yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Rupert Palmer uğradı. Bana *Lonely Shores*'ta

rol teklif etti. Üç aylık. Seksi, baştan çıkarıcı bir kızı oynayacağım. Televizyon yıldızı olacağım!”

“Ah!” Sofi başka bir şey söyleyemedi. İşte gerçekleşmişti. Gerçekten olmuştu. İçlerinden birinin hayali gerçek olmuştu.

Lena’nın dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. “Senin adına çok mutlu oldum, Natalya.”

Natalya kollarını kardeşine sarıp onu sertçe kucakladı. Sofi ise durmuş yeni haberleri hazmetmeye çalışıyordu. Natalya’nın hayali gerçek olmuştu, genç kız artık kendi hayallerinin de gerçek olabileceğine inanıyordu. *Gerçekten inanıyordu*. Sonra kendi kendine bir hayal kurdu; takıları dergilerde, dükkânlarda, ünlü insanların parlak tenlerindeydi...

Kısa bir süre sonra Natalya dışarı çıkıp akşam yemeği ve şampanya eşliğinde kutlama yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Oysa Sofi haftalardır Natalya’yı gece yemek yerken görmemişti. Genç kız, Sofi ve Lena’dan onay beklemeden üzerini değiştirmek üzere yatak odasına koştu.

Sofi, Lena’ya döndü. Kuzeni ona bakıp gülümsedi, fakat daha çok doğum günü partisinde kek yiyememiş küçük bir kıza benziyordu. Sofi, hızla Lena’nın elini alıp okşadı. “Korkma, senin sıran da gelecek.”

“Gelecek mi?” Lena, elini karnına bastırdı. “Emin misin?”

Sofi onu rahatlatacak bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Natalya içeriden gelip giyinmeleri için seslenince bir şey diyemedi. Zaten ne diyeceğini de bilemiyordu.

Sofi, kuzenlerine Julien'dan bahsetmedi. Aslında amacı bunu bir sır olarak saklamak değildi, fakat randevuyla ilgili şüpheleri günden güne artıyordu. Kendini Julien'ın onu sadece arkadaş olarak görmek istediğine ikna etmeyi başarmıştı. Uluslararası ünlü bir ressam onunla başka nasıl ilgilenebilirdi ki? Üstelik onunla *neden* dışarı çıktığının sebebinin kesin olarak bilmiyordu, bu yüzden kuzenlerine bir şey söylememeyi tercih etmişti.

Zil çaldığında Natalya Julien'ı içeri almak için yerinden fırladı. Ancak gelenin uzun süredir beklediği senaryosu olduğunu düşündüğü aşikârdı. Sofi, kuzenlerinin şaşıracağına, muhtemelen öfkeleneyeceğinin ve ona acımasızca sataşacağına farkındaydı.

Genç kız kendine bakmak için odasına gitti. Makyaj yapmayı hiç beceremiyordu, bu yüzden ipeksi sarı saçlarını güzelce taramış ve kot pantolon yerine elbise giymişti. Odasından çıktığında Natalya'nın ondan en az beş santim kısa olan Julien'a kapıyı açtığını gördü.

"Merhabalar," dedi Natalya. "Siz Rupert'ın asistanı mısınız?"

"Hayır, ben... Ah, Sofi, demek buradasın." Julien, Sofi'ye ışıltılı bir şekilde gülümserken Sofi, onu içeri davet etmek için hızla kapıya koştu.

Genç kız, kuzenlerini tanıştırmak, "Kuzenlerim Natalya ve Lena," dedi. "Bu da Julien Blanchard. Kendisi ressam. Bu akşam birlikte bir sergi açılışına gidiyoruz."

Natalya ve Lena birbirlerine bakıp şeytanca gülümsediler.

"İyi eğlenceler," dedi Natalya.

Lena, "Biz seni beklemeyiz," diye ekledi.

Sofi suratının kızardığını hissederek Julien'ı hızla dışarı çıkardı. Sokağa indiklerinde onları bir taksi bekliyordu.

Genç kız Julien'a bakarak, "Taksiye mi bineceğiz?" diye sordu. "Trenle gideceğimizi sanıyordum."

"Kurum yol masraflarını da karşılıyor. Biraz kullansak iyi olur."

Sofi tüm taksi yolculuğu boyunca Julien'ın ona olan ilgisi-ne anlam vermeye çalıştı. Aşk gibi bir şeyler mi vardı, yoksa tamamen başka bir şey miydi? Ama Julien hiç ipucu vermi-yordu. Emniyet kemerleri aralarında küçük bir uzaklık yarat-mış, Sofi'nin tereddütleri sohbetlerini yüzeysel kılmıştı. Hat-ta kendilerini birden kışın ülkelere düşen yağmur miktarını karşılaştırırken bulmuşlardı. Fransa, İngiltere, Rusya... Daha çok bir okul ödevi gibiydi. Galeriye geldiklerinde hava harici hiçbir şeyden konuşmamışlardı. Sofi çok sıkıcı olduğunu dü-şünüp paniğe kapıldı. Julien'ın ona karşı bir ilgisi varsa bile şimdiye fikrini değiştirmiş olmalıydı.

Galeri nehrin arkasındaki dar sokaktaki bloktaydı. Kalaba-lık kaldırıma dökülmüştü. Sigara içen, sohbet eden, kahkaha-lar atan insanlar geç gelen sonbaharın soğuşundan korunmak için kış montlarına sarınmışlardı. Julien ve Sofi taksiden in-diklerinde düzinelerce çift göz onları incelemeye başladı. Bu insanlar değer biçme konusunda profesyoneller miydi? Julien, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi Sofi'yi dirseğinin altından tutup nazıkçe giriş kapısına götürdü. Sofi, sigara dumanının ve Thames'in metalik kokusunu alabiliyordu, içeri girdikle-rinde kendini çıplak döşemeleri olan, beyaz duvarlı sıcak bir odada buldu. Yanlarına gelen gözlüklü bir genç isimlerini lis-teden silip onlara gidecekleri yolu gösterdi.

Genç adam, "Resimlerinizin hayranı olduğumu söyleyebi-lir miyim, Mösyö Blanchard?" diye söze girdi. "Hem de bü-yük bir hayranıyım."

Julien gülümseyerek başını salladı, fakat cevap vermedi. Sofi, Julien'ın şu ana kadar elini tutmadığını fark etmiş ve bu düşünce canını yakmıştı. Bu yeteri kadar açık bir işaret değil miydi? Ellerin aniden ısındığını ve ağırlaştığını hissetti. İki yanında öylece sallanıyor, hiçbir işe yaramıyorlardı...

“Ah, Simon orada. Müsaadenle.”

Julien kalabalığa karışıp eski arkadaşını buldu ve arkadaşının elini samimi bir şekilde sıktı. Sofi bir an durduktan sonra bu belirsizliğin utanç verici olduğunu düşünerek yiyecek içecek masasına yöneldi. Ardından bir elinde şampanya, diğer elinde küçük bir sandviçle odada küçük daireler çizmeye başladı, her resmi incelemek için duruyordu.

Simon Phillips-Pritchard'ı duymuş olsa da eserlerini hiç görmemişti. Bunları Julien'ın eserleriyle kıyaslamamak imkânsızdı. İkisinde de dışa vurumcu bir akım vardı ama Julien bu akımı güzelliği bulmak için kullanırken Simon ahenksizliği yansıtmak için kullanır gibiydi. Sinmiş şehirlerin üzerinde kara, geometrik gökyüzleri, içinde şeytani gölgelerin beklediği dar sokaklar ve endüstriyel boş araziler... Sofi, her resmi tüm dikkatiyle inceledi, bir kenarda durup Julien'ı beklerse bunun uzun bir akşam olacağını farkındaydı. Eserlere baktıkça içindeki umutsuzluk giderek büyüyordu.

Genç kız, hepsinden daha rahatsız edici bir resmin önünde dururken kırmızı elbiseli, kızıl saçlı bir kadının ona seslendiğini işitti. “Ne düşünüyorsunuz?”

Sofi, kadına döndü. Kadının boynunda büyük incilerin dizildiği kalın bir kolye vardı. Sade inciler Sofi'ye her zaman ziyanlık gelirdi. Ona göre incilerin yumuşak pırıltıları bir tezat oluşturmak için vardı. Genç kız kadının kolyesini aklmda

yeniden tasarlamayı bıraktı ve dürüstçe cevap verdi. “Bence çok çirkinler.”

Kadın biraz daha yaklaştı. “Devam edin lütfen.”

“Yani bence ressam yetenekli ama bu yeteneğini neden güzellikle yansıtmamış? Bu resimler çok kasvetli.”

“Size göre.” Kadının sesi sertleşmişti.

“Elbette, bu sadece bir düşünce.” Sofi, ağzını açtığı için şimdiden pişman olmuştu.

Kadın önce resme sonra Sofi’ye baktı. “Resimleri kocam çizdi. Beni bağışlayın ama size katılmıyorum.”

Sofi kadının gidişini izledi. Ağlayacak gibi hissediyordu. Söyledikleri Julien’in kulağına kesinlikle gidecekti. *Şuradaki sarışın kadın -şu, davet için giyinme gereği bile duymayan-resimlerinin çirkin ve kasvetli olduğunu söyledi.* Sergiyi terk etmek zorunda kalacaktı. İşte bu kadardı. Zaten bir an için de olsa bu dünyaya ait olduğunu düşünmek aptallıktı. Genç kız yarısı boşalmış kadehini masaya koyup hızla kapıya yöneldi.

“Sofi?” Julien Sofi’nin bileğini tuttu, parmakları kuvvetli fakat nazikti. Genç kız masaya giderken onun yanından geçtiğini fark etmemişti. “Benimle gel. Seni Simon ve eşiyle tanıştırmak istiyorum.”

Sofi, Julien’a dönüp bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı. Fakat hiçbir şey söyleyemedi. Tek yapabildiği üzgün bir iç çekmek oldu.

Julien şaşkın bir hâlde başını eğdi. “Her şey yolunda mı?”

“Ben... Hayır, hayır değil.” Genç kız hızlıca neler olduğunu açıkladı.

Julien’in kahkahalara boğulması onu şaşırtmıştı. Julien, kahkahalarını bastırmak için elini ağzına götürüp, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Gerçekten böyle bir şey söyledin mi?”

Sofi başını evet anlamında salladı, utancından ölüyordu.

Julien omzunun üzerinden tiyatral bir edayla arkasını kontrol ettikten sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Zaten bunu birinin söyleme vakti gelmişti.”

Sofi, yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştı.

“Yeteri kadar resim gördüm. Haydi akşam yemeğine gidelim. Güzel bir yere. Orada Simon’ın eserlerinde çirkin ve kasvetli bulduğun şeyleri bana gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin. Böylece ben de kendi resimlerimde aynı hatalara düşmem.”

Julien ve Sofi sergiden kaçıp kalabalık gecenin karanlığında nöbetçi bir eczanenin üzerindeki Çin restoranına sığındılar. Julien paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına asarken Sofi, karşısındaki profile hayran kalmıştı. Julien, bakışlarını yakaladığındaysa genç kız kızarmamak için hemen bakışlarını kaçırdı.

“İşte geldik,” dedi Julien. “Rus bir kadın ve Fransız bir adam İngiltere’de bir Çin restoranında.”

Sofi gülümsedi. “Komik, değil mi?”

“Jacinta Phillips-Pritchard’a kocasının hastalıklı bir deli olduğunu söylemen kadar değil.”

“Öyle bir şey demedim!”

“Ama bu doğru, Sofi. Resimleri okuma gibi bir yeteneğin var. Söylesene, ne gördün?”

Sofi, Julien’in resimlerinin arkadaşınınkinden daha iyi olduğunu duymaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Aslında böyle bir lütufta bulunduğu için mutluydu çünkü sonunda konuşuyorlardı. Sanat, güzellik, bakış açısı çeşitleri hakkında konuşup aynı şeyleri tekrar tekrar yorumladılar. Şarap geldi, yemekler geldi, tabaklar bitti, kaldırıldı. Hâlâ konuşuyorlardı. Julien’in sohbetteki tutku ve enerjisi Sofi’ye karşı kullandığı sakın vücut

diliyle büyük bir tezat oluştuyordu. Sandalyesinde nasıl da dik oturuyordu. Kadehlerine şarap dökerken eli Sofi'ninkine değmiş ve elini bir şey batmış gibi hızla geri çekmişti. Sofi, Julien'in göz teması kurmaktan kaçındığını bile düşünmüştü, oysa restoranın ön taraftaki kasasında hesabı paylaştıkları sırada Julien'ı yoğun mavi gözleriyle ona dik dik bakarken yakalamıştı. Ama akşamın sonuna geldiklerinde, Julien'in onun hakkında ne düşündüğünü hâlâ bilmiyordu.

Taksi apartmanın önündeki kaldırımda durduğunda Sofi Julien'a dönüp gülümsedi.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim." Genç kız hâlâ umutlu olduğunu fark etti, belki Julien duygularını bir şekilde belli ederdi.

Julien ona bir şey diyecekmiş gibi durdu, sonra şoföre dönerek, "Lütfen bekleyin," dedi. "Hanımefendiyi kapıya kadar geçireceğim."

Şoför başını anladığını gösterircesine salladıktan sonra Julien, Sofi'nin arkasından arabadan indi. Yağmur kokusu taşıyan soğuk bir rüzgâr insanın yüzünü kırbaçlıyordu. Birlikte giriş kapısına koştular. Sofi, Julien'a döndü ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Julien, Sofi'nin omzuna dokundu, genç kız hiç hareket etmiyordu.

"Sana bir şey sormak zorundayım, Sofi. Çünkü bir türlü emin olamıyorum. Seni öpmemi istiyor musun?"

Sofi bir an şaşırdı, doğru mu duymuştu? "Duruma göre değişir. Sen beni öpmek istiyor musun?"

"İstiyorum. Ama duygularını tahmin etmekte güçlük yaşıyorum."

Sofi, başını sertçe salladı. "Evet. Beni öpmeni istiyorum."

Bunun üzerine Julien, genç kıza yaklaştı. Burunları hafifçe çarpışınca biraz geriledi ve tekrar yaklaşarak Sofi'yi öptü. Dudakları ne kadar da sıcaktı. Eli, hızla saçlarına gitti. Boğazının derinliklerinden müsterih bir ses duyuldu. Yağmaya başlayan yağmurla birlikte isteksizce geri çekildi.

“Seni tekrar arayacağım.”

“Çok isterim.”

Julien hızla taksiye koşup gecenin karanlığında gözden kayboldu. Sofi elini kalbine götürdü, yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu fark etti. Natalya ve Lena bu gülümsemeyi fark edecek, ardından yatana kadar onunla dalga geçeceklerdi.

Ama o an hiçbir şey umurunda değildi.

On Dördüncü Bölüm

“**A**ma evleneceksiniz, değil mi?” Sam’in annesi bu soruyu aynı gün içinde üç kez sormuştu. Bu sefer hastane kafeteryasında saatin iki olmasını bekliyorlardı. Bu Lena’nın kadın doğum uzmanıyla ilk randevusuydu. Aslında Sam’le yalnız olmayı tercih ederdi. Çok gergin ve kırlıgandı. Ancak Wendy bir gün önce Sam’in kız kardeşi Becky’yle birlikte yanlarına gelmişti. Genç kız, Sam’in annesine asla hayır diyemediğini yeni öğreniyordu.

Wendy, “Geliyoruz,” diye cırlamıştı. “İlk torunumun her anında yanında olmak istiyorum.”

Sam’in annesi kırklı yaşlarının başında, etkileyici bir kadındı. Sam’i doğurduğunda henüz on sekiz yaşındaydı, Becky’yi doğurduğundaysa yirmi. İki çocuğunu da bir başına büyüttü. Uzun saçları, kahverengimsi kızılın gösterişli bir tonuna boyanmıştı. Yüzündeki makyajın hünerli eller tarafından büyük bir titizlikle yapıldığı belliydi. Uzun tınaklarının üzerine özenle desenler çizilmişti. Büyük göğüsleri üzerindeki leopar baskılı bluzu iyice germişti. Altında kot bir pantolon ve yüksek topuklu botlar vardı. Sarı, mat saçlarını kısacık kesen

Becky ise annesinin aksine makyajsızdı. Genç kız annesinin söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye tahammül edemiyordu. Bu yüzden de Wendy'nin sorusunu yanıtlayan Becky olmuştu.

“Tanrı aşkına anne! Evlilikten bahsedip durmayı keser misin artık?”

Wendy, “Seni beklesek evleneceğin yok, haksız mıyım?” diye çıktıktan sonra bakışlarını Lena’ya çevirdi. “Becky erkekler yerine kızları tercih etmeye karar vermiş.”

“Ah.” Lena, herhangi bir dilde verebilecek uygun bir cevap bulamamıştı.

“Henüz evlilik hakkında konuşmadık, anne.” Sam’in annesine olan tahammül sınırı şaşılacak seviyedeydi. “Her şeyi sırasıyla yapıyoruz.”

Lena elini masanın altına kaydırıp Sam’in elini sıktı. Gürültülü kafeteryanın içler acısı bir hâli vardı. Etraf doktor ya da hasta arkadaşlarını görmeyi bekleyen insanlarla doluydu. Tavandan tozlu gümüşî şeritler ve folyo Noel ağaçları sarkıyordu. Kızarmış patatesin ve pişmiş kahvenin kokusu ıslak paltoların kokusuna karışmıştı. Dışarıda korkunç bir yağmur vardı. Kollarının altındaki masa örtüsü nemden yapış yapış olmuştu.

“Gelip bizimle yaşamalısınız,” diye devam etti Wendy. “Lena işe gittiğinde bebeğe ben bakabilirim.”

Sam sertçe, “Londra’da kalacağız,” dedi. “Lena bebeğe kendi bakacak.”

“Tek gelirle asla idare edemezsiniz. Hem ne yapacak? Seninle James’in kanepesinde mi uyuyacak?”

“Yeni bir yer bakacağım. Halledeceğiz.”

Lena tezgâhın üzerindeki duvar saatine baktı. Beş dakika. Karnı kazınıyordu. Sonra Sam’e dönüp, “Gitsek iyi olacak,” dedi.

Wendy hemen çayını bitirip sandalyesini itti. “Biz de sizinle yürüyelim.”

Lena, randevudan önce Sam’le birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu, fakat belli ki bu mümkün olmayacaktı. Ebe yarım saat kadar gecikti, bekleme odasında geçirdikleri süre boyunca Wendy bebekler hakkında bitmek bilmeyen tavsiyelerde bulundu. Annelerini duymazdan gelip dergilerini okuyan Sam ve Becky’nin ona alıştığı aşikârdı. Fakat Lena için kaçış yoktu, gerç kız başını sallayıp gülümsemek ve tekrar tekrar ‘teşekkür ederim’ demek zorunda kalmıştı. Oda, karınları çeşitli boyutlara ulaşmış kadınlarla doldu. Lena kadınları görünce elini karnına bastırdı, karnının bu kadar gerilebileceğine inanamıyordu.

Genç kız, nihayet ismini duyup Sam’le birlikte ayağa kalktı. Ancak arkalarından Wendy’nin de kalktığını görünce telaşla Sam’e döndü.

Sam, “Hayır anne,” dedi. “Burada bekle.”

“Ama ya o ultrason makinelerinden varsa? Bebeğinizi ilk defa göreceksiniz. Yeni büyükanne olmuş bir kadıncağız torununu görmeyi hak etmiyor mu?” Sesi oldukça ağlamaklıydı, Lena bu tavrın göstermelik mi yoksa gerçek mi olduğundan bir an emin olamadı.

Ebe, Lena’yı göstererek, “Lütfen içeri girin,” dedi. “Bugün epey geri kaldık.”

“Akrabalar da girebilir mi?” diye sordu Wendy.

“Eğer isterseniz girebilirsiniz.”

“Hayır.” Lena nihayet konuşabilmişti. “Bu benim için çok özel.”

Wendy olduğu yerde durdu, dudakları aşağı doğru sarkmıştı. “Ah, anlıyorum. Peki madem. O zaman burada bekliyoruz.”

“Anne.” Becky’nin sesinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. “Biraz rahat bıraksan olmaz mı?”

Lena, Sam’in ellerini avuçlarına alarak doktorun peşinden ahşap panel kaplı duvarlarla çevrili danışma odasına girdi. Masanın üzerinde yeni doğan bebeklerin fotoğraflarının asılı olduğu bir pano vardı. Hepsi kıpkırmızıydı; kimi bağıyor, kimi avucuyla bir şeyler tutmaya çalışıyordu. Lena, bir an içini saran bir korku hissetti. Beş yaşındayken Natalya’yla birlikte büyük bir karton parçası alıp büyükannelerinin evinin yanındaki çimenli bayırdan aşağı kaymışlardı. Kartonla ilk kayan Natalya olmuştu. Lena da peşinden gitmişti ama yokuşun bu kadar dik olduğunu fark edememişti. İşte şimdi o duyguyu tekrar hissetmişti; sanki dünya altından kayıyordu. İçten içe hamileliğini neden sonlandırmadığını merak ediyordu. Sam, buna da saygı duyacağını açıkça belirtmişti... Ama yapamamıştı. Sam’le sonsuza dek beraber olma niyetindeydi. Zaten bir gün çocukları olacaktı. Sadece bir zaman hatası yüzünden nasıl bu çocuğun hayatını sonlandırmaya karar verebilirdi ki? Bebeğinin kimden hangi geni aldığını her zaman merak edecekti. Sam’in kıvrıcık saçlarını mı alacaktı, yoksa onun düz saçlarını mı? Teni Sam’in yanık teni gibi mi olacaktı, yoksa onun beyaz teni gibi mi? Ya gözleri? Sam’in gri gözlerine mi benzeyecekti, yoksa onun ela gözlerine mi? Ayrıca kürtaj ona kısmen cinayet gibi geliyordu. Ama bunu aksi konuda oldukça ısrarcı olan Natalya’ya hiç itiraf edememişti.

Ebe düzinelerce soru sordu. Bazıları Sam’in önünde bile cevaplayamayacağı kadar özeldi. Ama artık anne ve baba olacaklardı. Aralarında en ufak bir gizeme yer yoktu. Sorular sona erdiğinde ebe, Lena ve Sam’i bitişikteki odaya gönderip Lena’nın dar yatağa yatmasını söyledi.

“Kalp atışlarını duymak için biraz erken.” Ebe kadın, açıklama yaparken bir yandan ultrason makinesini hazırlıyordu. “Burada beklerseniz doğum uzmanımız şöyle bir bakıp bebeğin sağlığı hakkında bilgi verecek.”

Lena dar yatakta beklerken zaman geçmiyordu. Nihayet güzelce giyinmiş bir doktor içeri girdi. Birkaç kelimelik selamlaşmadan sonra Lena’nın mahrem yerlerini kontrole başladı. Genç kız bebeğinin ekranda görünmesini beklerken bedenindeki her kas geriliyordu. Bebeği ekranda görüldüğünde anlam veremediği gri bir karaltı gördü. Bunun üzerine doktor ekrana yaklaşarak homurdandı. “Hımmm...”

Sam, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Ah, evet. Gördünüz mü?” Kadın, beyaz bir leke gösterdi. “Bu kafası. Ve bu da...” Sonra parmağını benzer bir şeklin üzerine götürdü. “Bu da diğer kafa...”

Lena başta anlamamıştı. Bir an bunun İngilizce bir deyim olduğunu sandı. Ancak Sam anlamıştı. Genç adamın yüzü birden sarardı, Lena karşısında sekiz yaşında bir çocuk görür gibi oldu. O an Sam küçücük bir çocuktan farksızdı. Çok geçmeden kendine gelip, “Şaka mı yapıyorsunuz?” diye sordu. “İkiz mi?”

Doktor, Sam’e bakıp göz kırptı. “Ah evet. İki bebek. Tebrik ederim.”

Doktor birkaç dakikalığına onları yalnız bıraktı, bu sırada Lena da kıyafetlerini düzeltiyordu. Endişesi doruklara ulaşan genç kız, daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladı. Sam kollarını hemen ona doladı.

“Hey hey, sorun yok. Her şeyi halledeceğiz.”

“İki bebek. İki bebekle nasıl başa çıkacağız?”

“Küçük bir yer bulacağız. Dükkânda daha çok mesai alacağım.”

“Ya grup?”

“Gruba da devam edeceğim. Akşamlar, hafta sonları var. İmzayı attığımızda daha büyük bir eve taşınabileceğiz. Bir bakıcı tutarız. Başta zor olabilir ama her şey yoluna girecek.”

Lena biraz neşelendi. Belki de Sam haklıydı. Natalya bir televizyon dizisinde çalışır, Sam’in grubu kayıt sözleşmesi yaparsa her şey yoluna girebilirdi. Ancak Natalya’nın düşünceleri tekrar telaşlanmasına neden oldu: Peki hayallerine ne olacaktı? Hayallerinden çok hızlı ve kolay bir şekilde vazgeçmişti. Hayatının akışının onu hayallerine tekrar dönemeyecek kadar uzaklara savurduğunun farkındaydı. Sam’in hırslarından bu kadar kolay vazgeçmeyeceğinden emin olmak zorundaydı. Bir pop yıldızının karısı olma hayalinde, bebeğine tasarım kıyafetler almak yerine Harrods’tan alışveriş yapmak gibi ufak değişiklikleri kabul edebilirdi.

Genç kız nihayet gülümseyebildi. “Haklısın. Her şeyi halledeceğiz.”

Ebe bebeklerin fotoğrafıyla geri döndü. Lena, bebeklerinin vücut bölümlerini hâlâ net bir şekilde çıkaramıyordu. Bu kötü bir anne olduğu anlamına gelir miydi?

Kadın, fotoğrafı Sam’e vererek, “Annenize göstermeniz için,” dedi.

“Düşüp bayılacak,” diye yanıtladı Sam.

“Gidip onunla yaşamamız gerektiğini söyleyecek.” Lena, Sam’i şimdiden uymayı tercih etmişti.

“Endişelenme,” dedi Sam. “Öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum.”

Hava soğuk olsa da gökyüzü açıktı. Sofi ve Julien, kızların apartmanının karşısındaki parkta oturuyordu. Kış geç de olsa gelmişti. Ağaçlar çıplak kalmış, geceler uzamıştı. Sofi pusetlerinde bebekleriyle sallanarak yürüyen anneleri, hızla geçen koşucuları ve tasmalarını çekerek sahiplerini peşlerinden sürükleyen köpekleri izliyordu. Bankta kucağına eskiz defterini almış, keyifsizce bir şeyler karalayan Julien'ı rahatsız etmeye cesareti yoktu. Julien'ın çizdikleri kendine bir şekilde yetersiz geliyordu. Güneş, soluk mavi gökyüzünde cılız bir şekilde parlıyordu. Julien tüm sabah soğuktan şikâyet etmiş, Sofi ona gülüp durmuştu. Genç kız bileklerine kadar kara batmadığı sürece kışa kış demezdi.

Sofi ve Julien'ın dışarı çıkma sebebi biraz temiz hava alıp yalnız kalmaktı. Sanatçı kurulunun kiraladığı odayı saran yoğun yağlı boya kokusu Sofi'ye dayanılmaz bir baş ağrısı veriyordu. Sofi'nin evi ise çok kalabalıktı. Karnı belirlemeye başlayan Lena kanepede oturmuş Sam'le birlikte bebek eşyası kataloglarına bakıyordu. Ağır Rus aksanıyla tekrarlar yapan Natalya ise elinde senaryosuyla etrafta dolanıyor, her otuz saniyede bir durup Sofi'ye bir şeyler soruyordu. Sofi, Natalya'nın isteklerinden bıkmıştı. Julien da Sofi'nin kuzenleri etraftayken çalışmıyordu. Ancak Natalya ve Lena'nın dışarıda olduğu günler çok güzel geçiyordu. Sofi ve Julien masaya oturuyor, rahatsız edilmeksizin saatler boyunca sessizce sanatlarıyla uğraşıyorlardı. Kuzenlerin evde olması Natalya'nın takıntılı bir şekilde repliklerini ezberlemesi ve işe gidemeyecek kadar yorgun olan Lena'nın sürekli kusması demekti.

Sofi, Natalya'yla finansal açıdan konuşmayı düşünüyordu. Genç kızın *Lonely Shores* için yaptığı on iki haftalık sözleşme karşılığında çok para alacağı bir gerçektir. Sofi onun repliklerini

çevirmek ve formlarını doldurmakla geçirdiği saatler yüzünden kendi projesi üzerinde çalışmıyordu. Takılarını çok yavaş yapıyor ancak hızlı satıyordu. Çünkü pazarlarda haftalık bir tezgâh tutabilecek kadar takı toplayamıyordu. Peri kostümleri satan Monica'yı para karşılığında tezgâhında ona küçük bir yer ayırmaya ikna etmişti. Ama sürekli Natalya'ya yardım etmek zorunda kalmasa işleri çok daha iyi ilerleyecekti.

Öfkeyle iç çeken Julien hızla sayfasını çevirdi. "Bu çizgi-lerden bir halt olmaz!"

Sofi gülümseyerek, "Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdi.

"Senin yaptığın işlerde müthiş bir kalite var, Sofi. Sen kararlısın. Benim gibi kararsızlık yaşadığını hiç görmedim."

Sofi'nin kalbini sıcak bir gurur sardı. Haftalardır görüşmelerine rağmen Julien'in ünlü bir ressam olduğu ve kendi düşünceleriyle yeteneklerini ikinci planda bırakacağı fikrini aklından bir türlü atamamıştı. Oysa Julien'in öyle bir niyeti yoktu. Sofi ve yaptıklarıyla gerçekten ilgileniyordu. Natalya ondan aşağılayıcı bir şekilde Napolyon diye bahsediyordu, fakat Julien'da zorbalıktan eser yoktu. Aksine her hareketinde büyük bir merhamet ve nazik bir teslimiyet vardı.

Julien burada üç ay daha kalacaktı, ardından Fransa'ya dönüyordu. Bu çok rahatsız edici bir zaman dilimiydi; âşık olup sonsuza dek beraber kalmaya karar veremeyecek kadar kısa ve kısa, tutkulu bir aşk yaşayamayacak kadar uzun. Bu düşünce Sofi'ye neredeyse sesli bir kahkaha attıracaktı. Julien tüm tutkusunu sanat için ayırmıştı. Ancak Sofi bunu pek umursamıyordu. Natalya, erkek arkadaşlarının başından aşağı güller döktüğünü, onu ay ışığında yürüyüşlere çıkardığını anlatmıştı, fakat o adamların hiçbirisi güvenilir ya da nazik değildi.

Julien bakışlarını Sofilerin apartmanına çevirip kaşlarını çattı. Bu onun genel ifadesiydi, kaşlarının arasında kalıcı bir çizgi oluşmuştu. “Şu kuzenin mi?”

Sofi, Julien’ın bakışlarını takip ettikten sonra bir iç geçirdi. “Evet.” Ve işte yine Natalya geliyordu. Genç kız elinden bir an olsun bırakmadığı senaryosuyla el salladı.

Julien eskiz defterini alıp ayağa kalkarak, “Kusura bakma,” dedi. “Şu an rahatsız edilemem.”

“Tamam.”

Natalya bir an yandaki banka geçen Julien’a bakıp duraksadı, ancak sonra yürümeye devam edip Sofi’nin yanına oturdu.

Sofi, “Bu sefer ne oldu?” diye sordu.

Genç kız, kuzenine bir zarf uzatarak, “Bana sinirlenmene gerek yok,” dedi. “Sana bir mektup getirdim. Postayla gelmiş. Stasya teyzeden.”

Sofi, zarfın içinden ne çıkacağını merak ederek mektubu açtı. İki hafta önce annesinin adına bir takı yapmış ve bu takı için yüksek bir fiyat belirlemeye niyetlenmişti. Olur da satılırsa parayı annesine gönderecekti. Şansına İspanyol erkek arkadaşıyla dolaşan yanık tenli genç bir kadın takısına âşık olmuş ve yanındaki adama hemen aldırılmıştı. Fırında mesaiye kalmak ve evini istemeden paylaşmak gibi derterle uğraşan Stasya için küçük rakamlar bile büyük değişiklikler yapabiliirdi.

Sofi, zarfın içinden düşen yırtılmış çek parçalarını görünce güldü. Annesinin gönderdiği mektubu okumasına gerek yoktu, daha sonra yalnız kaldığında okuyacaktı. Ayrıca bir dahaki sefere annesine yırtamaması için ruble gönderecekti.

Natalya senaryosundan bir sayfa açıp satırları gösterdi. “Burayı anlamadım, Sofi. Yanlış olmalı. Tatiana Bay Bradley’ye ondan hiçbir erkekten hoşlanmadığı kadar çok

hoşlandığını söylüyor. Ama Bay Bradley yaşlı bir adam, neredeyse altmış yaşında. Tatiana ise genç. Sence bunu parasını almak için söylüyor olabilir mi?”

Tüm senaryoyu defalarca okuyan Sofi başını iki yana salladı. “Bu gerçek hayat değil, Natalya.” O an içinde bir sancı hissetti. Aklına Roy Creedy’nin ciddi bir el yazısıyla yazdığı mektuplar gelmişti. “Ayrıca birini çekici bulduğunda yaşın bir önemi kalmaz.”

“Julien kaç yaşında?”

“Otuz beş.” Sofi neden bu kadar korumacı bir şekilde yanıt verdiğini merak etti.

“Yani senden büyük. Yine de altmış değil.”

Sofi bir kahkaha attı. “Yaşı benim için önemli değil.”

“Yani burada gerçekten âşığı mı oynamalıyım? Yoksa âşık gibi mi yapacağım?”

“Sanırım birincisi.”

Natalya kaşlarını çatı.

Sofi, kuzenine söylenmek için Rusçaya döndü. “Okumanı geliştirmek zorundasın, Natalya. Tüm senaryoyu birkaç defa okursan karakterini daha iyi anlarsın. Oradan buradan cümle ezberlemekle olmaz.”

“Deniyorum,” diye yanıtladı Natalya. “Çok uğraşıyorum ama beynim ağrıyor. Bak, kelime listesi bile yaptım. Benzer yazılan ama farklı okunan kelimeler.” Genç kız, senaryonun arkasını çevirip kuzenine listeyi gösterdi. “Rusçada kelimeler neredeyse hep yazıldığı gibi okunuyor!”

“Ne kadar okursan o kadar iyi anlarsın.” Sofi derin bir nefes aldıktan sonra aklındaki şeyi söyledi. “Sana yardım etmek için çok zaman harcıyorum, Natalya. Öyle çok vakit harcıyorum ki kendi işlerimi yapamıyorum.”

Natalya, Sofi'nin kendi ihtiyaçları olduğunu ilk defa fark ediyormuş gibi gözlerini açtı. "Ah, özür dilerim. Tabii." Sonra aksi bir tavırla, "Ama beni yöneteceğini kendin söyledin," diye ekledi.

"Bu kadar vakit alacağını tahmin etmemiştim."

Natalya bir an dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. Başlarının üzerinde esen rüzgâr uğultular çıkarıyordu. Sofi, göz ucuyla Julien'ın boynundaki atkıya iyice sarındığını gördü. İngilizce devam eden kuzeni bir kez daha cesurca konuya girdi. "Bir yöneticinin ödeme alması gerek, Sofi. Sorun bu, değil mi? Çalışıp çalışıp karşılığını alamaman?"

"Ben... Evet. Sanırım sorun bu."

"Ee, çözümü çok basit. Kazandığının yarısını sana vereceğim."

"Yarısı mı? Bu çok fazla, Natalya."

"O zaman yarısının yarısını. Bence bu adil olur."

"Kazancının çeyreğini mi?"

"Bu rol için. Kabul mü?"

Sofi, kuzeninin teklifini düşündü. Bu gerçekten iyi bir paraydı, üstelik bununla işi için yatırım da yapabilirdi. O an akıldan bir sürü güzel ihtimal geçti: Güzelce işlenmiş gümüş kalıplara sarılı akik, amber, ametist ve firuze taşları... Fakat Natalya'nın parasını alabilecek miydi?

"Lütfen Sofi. Sana çok ihtiyacım var."

"Tamam," dedi Sofi. "Kabul ediyorum."

"O zaman elini sıkayım. Sonuçta bu bir iş sözleşmesi." Natalya, Sofi'nin elini kavrayıp uzun, solgun parmaklarıyla sertçe sıktıktan sonra ayağa kalktı. "Gidip biraz kendim okuyacağım. Tatiana'yı daha iyi anlamak için."

"Güzel fikir."

Natalya uzaklaşırken Sofi, diğer banka gidip Julien'ın yanına oturdu. Julien, önündeki sayfayı doldurmaya başlamıştı. Sofi oturup Julien'ın işini bitirip onu fark etmesini bekledi.

"Natalya gitti mi?" Julien nihayet başını kaldırdı, bir rüyadan yeni uyanmış gibi gözlerini kırıştırtıyordu.

"Evet."

"Çok zayıf. Hiç yemek yemiyor mu?"

"Sadece kahvaltı ve öğle yemeği. Akşam yemeği yemiyor."

"Yazık. Biraz kilo alsa, belki güzel bir kız olabilir."

Sofi bir kahkaha attı ve kollarını Julien'ın boynuna dolayıp onu öptü.

"Dikkat et, dikkat et." Julien, eskiz defterini hızla kenara çekti. "Sayfaları katlama."

Julien olmadan hayat çok sıkıcı olacaktı. Sofi başını Julien'ın omzuna yasladı ve zamanın yavaşlamasını diledi.

On Beşinci Bölüm

Natalya Sofi'yle birlikte masada otururken dışarıdaki yağmur damlaları pencereye çarpıyordu. Genç kız ayaklarını radyatöre doğru uzattı. İki kuzen tüm senaryoyu sesli bir şekilde baştan sona okuyordu. Daha doğrusu Natalya okuyor, Sofi onu tekrar tekrar düzeltmek zorunda kalıyordu. Natalya bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Kendini okulda, sınıfa ayak uyduramadığı günlerdeki gibi şaşkın ve telaşlı hissetmekten nefret ediyordu. Aptal bir kız değildi, fakat insanların bazen onun aptal olduğunu düşündüğünü biliyordu. Aslında içten içe zeki olduğunu düşünüyordu. İçinde bulunduğu bir durumu hızlı bir şekilde çözebiliyor, insanların vücut dillerinden ve ses tonlarından beklentilerini, arzularını anlayabiliyor ve o duruma uyum sağlayabiliyordu. Ayrıca kendini herkese sevdirebilirdi. Zaten insanlar onu bir sevdi mi onun için bir sürü şey yapardı. Tabii, neredeyse herkes... Tüm bunlar Sofi'nin flört ettiği şu küçük, bencil Fransız adama işlemiyordu. Kuzeni onda ne buluyordu ki?

"Yine başka şeyler düşünüyorsun." Sofi, harcadığı vaktin karşılığını aldığından beri kuzenine karşı daha sabırlı olmuştu.

“Özür dilerim. Çaya ihtiyacım var. Sen istiyor musun?”

Sofi kollarını gerip esneyerek, “Evet,” dedi. “Lütfen.”

“Dün yine geç saate kadar oturdun mu?”

Sofi başını evet anlamında salladı. “Bu hafta sonu pazara götürecek kadar takı yapmaya çalışıyorum.”

Genç kız, çalan telefona cevap vermek üzere ayağa kalktı. Bu sırada Natalya, mutfak dolabının önüne eğilmiş şeker arıyordu. Sonra fikrini değiştirdi, artık çayına ve kahvesine şeker atmayacaktı. Bir televizyon yıldızı gibi düşünmek zorundaydı.

Bir süre sonra Sofi, yanına geldi. “Natalya, Rupert arıyor.”

Rupert. Natalya, kalp atışlarının neden hızlandığını bilmiyordu. Rupert’ın fikrini değiştirdiği için aradığını mı sanmıştı? Ama sözleşmesi vardı, artık onu kovamazdı.

Sofi gülerek, “Bu kadar endişelenme,” diye fısıldadı. “Bizi akşam çayına götürmek için aramış.”

Natalya ferahlayarak telefona gitti. “Alo?”

“Sofi’ye benimle Ritz’de çay içmek ister misiniz diye sordum. Reddetti, umarım sen de reddetmezsin.”

“Ben... Tabii çok isterim.”

“Güzel. Seni otuz dakika içinde evin önünden alacağım. Resmî giyin.” Telefonun kapanmasıyla Natalya ahizeyi indirdi.

Genç kız, Sofi’ye dönüp, “Gitmek istemiyor musun?” diye sordu.

“Rupert’ın gelmemi istediğini sanmıyorum,” dedi Sofi. “Evde kalıp biraz çalışacağım.”

Yarım saat sonra Natalya apartmanın önünde özenle yaptığı saçlarını şemsiyenin altında koruyarak Rupert’ın onu almasını bekliyordu. Köşeden dönen gümüş rengi bir Jaguar genç kızın tam önünde durdu. Natalya arabanın krem rengi, yumuşak, deri koltuğuna oturup paltosunu çıkardı.

“İyi akşamlar.” Rupert, tekrar trafiğin arasına karıştı. “Kemerini tak lütfen, Rusya’da değiliz.”

Natalya gülümseyerek kemerini bağladı. Selfridges’tan bulunduğu dekolteli, truvakar kol siyah elbisesinin içinde çok güzel hissediyordu. Bu onun tek güzel elbisesiydi.

“Normalde tüm ekip için Noel partisi düzenlerim,” dedi Rupert, silecekler sessiz bir ritimle çalışırken. “Ama sen henüz onlardan biri değilsin. Bu yüzden sana özel muamele edeyim dedim. Ah, ayrıca hazırlıkların nasıl gidiyor öğrenmek istedim.”

Natalya, “Tüm senaryoyu öğreniyorum,” diye yanıtladı.

Rupert kırmızı ışıktaki durduğunda genç kıza baktı. “Güzel çünkü... Tanrım, ne giydin öyle?”

Natalya şaşkın bir hâlde üzerine baktı. “Bu benim en güzel kıyafetim.”

“Korkunç bir şey. Önlüğünün, hatta iş elbisenin içinde bile daha güzel görünüyordun. Önü çok açık, seni bir fahişe gibi göstermiş.”

Natalya önce çok öfkelenmişti. Ona ne cüretle fahişe derdi? Fakat sonra öfkesinin utancını bastırmak için olduğunu fark etti. Çok güzel görüldüğünü düşünüyordu, ancak belli ki öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bu kadar tereddütlü olmak hiç hoşuna gitmezdi. Araba tekrar hareket ettiğinde Rupert konuşmaya devam etti, Natalya’nın ne denli kaygılanmasına sebep olduğunu fark etmediği açıktı.

“Birkaç ay önce New York’ta Dolce & Gabbana defilesine katıldım. Sana göre çok güzel şeyler vardı. Dantel eteklerin üzerine binici montları vesaire vesaire. Çok şık, çok moda. Senin öyle giyinmen gerek.”

“Dolce & Gabbana için param yok.”

“Boş ver. Yıldızın parlayınca tasarımcılar üzerine kıyafetler yağdırıyor olacak. Sende bu vücut olduktan sonra...”

“Manken olmak için çok kısayım.”

“Saçmalık. Seni mankenlik işlerine sokabilirdim.” Rupert parmağını şaklatıp devam etti. “Ama manken olmak istemezsin. Mankenler saygı görmez. Sen mankenden daha üstünsün, hayatım.”

Rupert’ın radyoyu açmasıyla arabanın içinde Andrew Lloyd Webber’ın müziği yankılandı. Bir süre sessizce yola devam ettiler. Natalya kendini garip ve rahatsız hissediyordu. Nihayet Rupert’a dönüp, “Bu elbise Ritz için uygun mu?” diye sordu. “Beni böyle içeri alacaklar mı?”

“Ne? Ah. Tabii ki. Çirkin giyinen çok kadın var. Emin ol aralarında sivrilmeyeceksin.”

Gidecekleri yere vardıklarında bir vale araca doğru koştu. Garsonlar onları ıslıl ıslıl parlayan altın-krem rengi bir Palm Court’a oturttular. Natalya elbisesinin uygunsuzluğunu öyle kafasına takmıştı ki koluyla dekoltesini gizlemek için bir eli omzunda oturuyordu.

“Rahatla Natalya,” dedi Rupert. “Bu bir emir.”

Natalya kolunu indirdi, fakat kendini hâlâ çıplak hissediyordu. Diğer kadınların da çirkin giyindiğini görüp avunmak için etrafına baktı ancak hiç de çirkin giyinmediklerini fark etti. Çenesine kadar suya batmış hissediyordu, parmak uçları zemine değmediğinden suda kalabilmek için çaresizce ayak çırpıyor gibiydi.

Rupert, “Süslere mi bakıyorsun?” diye sordu.

Natalya, Rupert’ın bakışlarını takip etti. Etrafta, üzerinde pembe süslemeler olan altın rengi Noel ağaçları vardı. “Bu benim ilk İngiliz Noel’im. Sovyetler Birliği’nde Noel böyle değil. Rusya’da da ocak ayında.”

“Ah, Londra’da nasıl Noel kutlanır çok iyi biliriz,” dedi Rupert. “Belki daha sonra sokakta biraz yürürüz. Işıklara bakarız.”

Natalya neşelenmeye başlamıştı. Çok nazik bir garson gelip ondan çayını seçmesini istedi. Genç kız çaylar hakkında bir şey bilmediğinden Rupert’in çayından seçti. Çaylar sandviç, küçük çörek ve minik pastalarla dolu üç katlı bir servis tabağıyla geldi. Rupert hızla ağzını doldururken Natalya nazikçe bir tane seçti.

“Aferin sana. Kameralar kilo konusunda çok acımasızdır.”

Natalya Rupert’in bu söylediği karşısında hem memnun hem de aşağılanmış hissetmişti.

Rupert ellerini silkip dirseklerini masaya koyarak öne yanaştı. “Evet Natalya. Şimdi seninle biraz iş konuşmam gerek.”

“Dinliyorum, Rupert.” Genç kız yarısı yenmiş çöreğini kenara bıraktı.

“*Lonely Shores*’un izlenme oranı son zamanlardaki gibi olağanüstü değil. Senin gelişin ve deneme çekiminde oynadığın rolü alacak karakterle diziye biraz hareket katmaya karar verdik. Yeni jenerikler, yeni tanıtım müziği... Diziye daha genç ve seksi bir hava katmaya çalışıyoruz. Ulusal bir reklam kampanyası planımız var, biraz reklam yapmayı umuyoruz. Bu yüzden röportaj ve benzeri şeyler yapman beklenebilir.”

Natalya’nın gözleri parladı. *Röportaj*.

Rupert’in sesi giderek sertleşiyordu. “Tabii, tüm bunlar sana verdiğim göreve ne kadar bağlı kaldığınla ilgili. İnsanları izlemeye teşvik edersek ve sen rolünü kötü oynarsan bir sürü para çöpe gidecek, anlıyor musun?”

“Kötü oynamayacağım.” Rupert’in bundan şüphe duyması genç kızı üzmüştü.

“Bir yıldız gibi parlaman lazım. Sana karşı dürüst olacağım. Aslında büyük bir risksin. Ginny ve Dan sana rol vermemi hiç istemediler. Ama ben sende bir şey gördüm...” Rupert bir an sustu, açık gri gözleri Natalya’nın kilitlenmişti. Genç kız utanarak bakışlarını kaçırdı. “Öyle veya böyle şansını çöpe atmasan iyi edersin. Sahip olduğun fırsat için canını verebilecek binlerce kız var.”

Natalya yine suda boğuluyor gibi hissetti. Hep bu dünyaya ait olmayı hayal etmişti, fakat görünen o ki henüz kuralları bilmiyordu.

Birden düşünmeksizin, “Rupert,” deyiverdi. “İyi bir oyuncu olmak için yardımına ihtiyacım var.”

“Elbette Natalya,” diye yanıtladı Rupert, yumuşak bir sesle. “Ben senin için buradayım. Peki, seni özellikle rahatsız eden bir konu var mı?”

Natalya, en büyük zorluğun senaryoyu okumak olduğundan hiç bahsetmedi. “Anlamadığım bir şey var... Karakterimin neden yaşlı bir adama âşık olduğunu anlayamıyorum.”

“Ah, şu mesele...”

“Bay Bradley... Diziyi izledim ve Tatiana’nın onu nasıl herkesten daha çok seveceğine anlam veremedim.”

Rupert gri gözlerini kaldırıp Natalya’ya tekrar baktı. Genç kız, adamın delici bakışları altında bir kez daha ezilmişti. “Natalya. Sende gerçek bir oyuncu ruhu var. Çoğu oyuncu replikleri okur ve söyler ama sen repliklerin altında yatan duyguları öğrenmek istiyorsun.”

“Evet.” Natalya, birden nefes nefese kaldığını fark etti.

“Craig Bradley Tatiana’ya daha önce hiç deneyim etmediği bir şey sunuyor. Akıllı bir adam. Kendi hayatını kontrol ediyor, ayrıca çok da güçlü. Tatiana, uzun yılların verdiği deneyimler sayesinde onun harika bir sevgili olabileceğini düşünüyor.”

Natalya, Craig Bradley'nin ona akıllı, güçlü ya da harika bir sevgili izlenimi uyandırmadığını söylemedi. Çünkü artık Craig Bradley'den bahsetmediklerinden emindi. Rupert, aklını çelmeye çalışıyordu. Genç kız, işaretleri sezmiş ve tüm bunlar gururunu okşamıştı. Evet, gururu aptalca okşanmıştı. Tebessüm ederken yüzünde muhtemelen o kocaman gülümsemelerinden biri oldu.

Rupert ciddi bir tavırla, "Ne istiyorsun, Natalya?" diye sordu.

Natalya şaşırarak başını salladı, yüzündeki gülümseme solmuştu. Kurallar yine mi değişmişti? "Ne demek istiyorsun?"

"Hayalin ne? Çocukken kalbinde ne yatıyordu?"

Natalya'nın aklına gelen ilk şey Amerikan prensesi oldu ancak bunu dile getirmede. "Oyuncu olmak."

"Oyuncu olmak mı, yıldız olmak mı?"

Genç kız ağırbaşlı bir şekilde, "Film yıldızı," diye yanıtladı.

Rupert bir süre hiç konuşmadı, Natalya bunu sesli söylediği için aptallık edip etmediğini düşünüyordu. Ancak Rupert'ın cevap vermesi uzun sürmedi. "Bunu gerçekleştirebilecek gücüm olduğunu biliyorsun. Bu yalnızca senin nasıl ilerlediğine bağlı. Beni hayal kırıklığına uğratmazsan sen de hayal kırıklığa uğramazsın."

Natalya, "Uğratmayacağım," diye söz verdi.

Rupert saatini kontrol edip kaşlarını çattı. "Sanırım bu akşamüstü yürüyüş yapacak vaktim yok. Şehrin diğer ucunda yapmam gereken çok önemli bir şey olduğunu hatırladım, anlatabiliyorum değil mi?"

"Ben... Tabii ki. Sen meşgul adamsın."

"Meşgul *bir* adamsın, Natalya. Cümlelerini sıfatla tamamlamak zorundasın."

Natalya görevine sadık bir tavırla, “Sen meşgul *bir* adam-sın,” diye düzeltti.

“Kesinlikle öyle. İşte...” Rupert elini cebine sokup çıkardı-ğ ı elli poundluk bir banknotu gelişigüzel bir şekilde masanın üzerine bıraktı. Natalya odadaki diğer insanların ona bir fahişe gibi ödeme yaptığını düşünüp düşünmediğini merak etti. “Eve taksiyle git, hayatım. Üç hafta içinde sette görüşürüz.”

Dışarıdaki soğuk, sinemadaki boğucu sıcak havayla büyük bir zıtlık oluşturuyordu. Lena ve Sam, Leicester Meydanı’na çıkıp eldivenlerini ve atkılarını taktılar. Dört bir yanlarından sesler geliyordu. Gece kulüplerinden yükselen monoton, gü-rültülü bas sesleri, uzaktaki meydanın sonundan gelen atlıka-rınca müziği, sohbet edip gülen insanlar, kırmızı beyaz önlük-lerle Noel şarkısı söyleyen gençler... Dükkânların ve barların ışıkları birbirleriyle yarışıyor, bir renk cümbüşü yaratıyordu. Kızarmış kestane kokusu Lena’nın iştahını açmıştı, genç kız aylardır ilk defa midesinin *bulanmadığını* fark etti. Öyle ra-hatlamıştı ki bunu hemen Sam’le paylaşma gereği duydu.

Sam kahkahayla, “Noel Arifesi hediyesi,” diye yanıtladı. “O zaman müthiş, haydi gidip pizza yiyelim.”

İki sevgili dar bir dükkândan dilim pizza alıp meydanda gezinmeye başladılar. Erken saatlerde yağın yağmurun ar-dından açan havayla birlikte yerdeki çamur birikintilerinin üzerine altın rengi ışıklar vuruyordu. Sam oturmak istiyordu ama kuru bir yer bulmak için epey dolanmaları gerekmişti. O esnada pizza Lena’nın midesine oturmuştu, genç kız keşke bu kadar çok ve hızlı yemeseydim diye hayıflanıyordu.

Sam, yüzünde ciddi bir ifadeyle Lena'ya döndü. "Lena. Seninle önemli bir şey konuşmam lazım."

Lena kendini hazırladı. İşte, ondan ayrılacaktı. Başka ihtimal yoktu. Kalacak bir ev bulamadığı için söylediği tüm bahaneler, kapora için para olmaması, James'le eşya paylaşımında yaşanan tartışma, bateristin babasından daha iyi ödeme yapan bir işin haberini beklemek... Birden hepsi yalan gibi gelmişti. Sam kendini bu ilişkiden nasıl kurtaracağını hesaplarken Lena'yı avutmaya çalışıyordu. Fakat o bunları düşünürken Sam, elini avucunun içine aldı ve banktan kalkıp önünde diz çöktü...

Lena, sağ eliyle Sam'in yakasını tuttu. "Sam?"

"Seni çok seviyorum, Lena. Sen başıma gelen en güzel şeysin." Genç adam, diğer eliyle cebini karıştırdı. "Bebeklerimiz sonsuza dek bizimle birlikte olacak ama sana böyle bir teklif yapmak istedim. Çünkü sen teklifi hak ediyorsun. Tabii bunu da..."

Lena, Sam'in cebinden çıkardığı küçük, mavi kutuyu titreyen parmaklarıyla açtı. Kutunun içinde üzerinde tek, küçük bir elmas bulunan gümüş şeritli bir yüzük vardı. Lena'nın aklında yine tilkiler dolanmaya başladı. Ev için kapora veremiyorsa bu yüzüğü nasıl almıştı? Ama aynı zamanda rahatlamıştı. Sam onu terk etmediği için çok mutluydu. Evleniyorlardı, kucağında iki bebekle eve, Rusya'ya dönmek zorunda kalmayacaktı.

"Ee?" Sam, yine aynı gülümsemesiyle Lena'ya baktı. Dondurucu Londra akşamını bir yaz güneşi gibi ısıtan o gülümsemeyle... "Benimle evlenir misin, Lena?"

"Ah, evet!" Genç kız, Sam'i kollarına çekti. "Evlenirim!"

Sonra hemen eldivenlerini çıkarıp yüzüğünü parmağına taktı. Yüzük biraz bol gelmişti, elmas olduğu yerde dönüp

avucuna doğru kayıyordu. Sam yüzüğü daraltacağına dair söz verdi, bunun üzerine genç kız yüzüğü nasıl aldığını sormak zorunda kaldı.

Sam, “Büyükbabamdan borç aldım,” diye cevapladı. “Büyükbabamın maddi durumu iyidir.”

Lena, Sam’in annesinin ve kız kardeşinin büyükbabayla yaşadıklarını biliyordu ama Wendy’nin sürekli parasızlıktan şikâyet etmesi zorluk çektiklerini düşünmesine neden olmuştu. Sam, yaşlı adamın insanların ondan parasını alacağını düşündüğü için Wendy’nin büyükbabadan hiç para istemediğini açıkladı. Wendy, yaşlı adamın mirasından olmak istemiyordu.

“Bir gün ona çok para kalacak, doğru zamanı bekliyor. Büyükbabama annem bakıyor. İlaçlarını veriyor, onu kliniğe götürüyor. Aslında henüz yetmiş yaşında ama tüm hayatı boyunca baca gibi sigara içtiğinden sürekli hasta. Bence annem bir an önce parasını alıp alışverişe gitmek için dört gözle büyükbabamın ölmesini bekliyor.” Sam, bir kahkaha atıp devam etti. “Ondan borç aldığımı bilse beni öldürür.”

Ve yine o kelimeyi kullanmıştı: *Borç*. Yani bu, parayı geri ödemek zorunda oldukları anlamına mı geliyordu? Madem bu kadar kolay borç alabiliyordu, o zaman neden eve çıkmaları için borç almıyordu? Genç kız, aklından geçen düşünceleri bir kenara bıraktı, böyle bir akşamda bu kadar nankör olduğu için kendine kızmıştı. Sorumluluk duygusunun romantik ruhlarının yerine geçmesini istemiyordu. Elmasını düzeltti ve ışıkların altında parlayan yüzüğüne hayran hayran baktı.

Sam, kolunu Lena’ya dolayıp onu kendine çekti. “Sevdim mi, Lena?”

Genç kız, “Bayıldım,” diye cevap verdi. Gerçekten de bayılmıştı.

On Altıncı Bölüm

Lena sabah karanlığında uyandı. Görünüşe göre tuvaleti ziyaret etmediği tek bir gece bile olmayacaktı. En kötüsü de bir kez uyanınca bir daha uyuyamamaktı.

Genç kız banyodan dönerken su içmek için mutfığa uğrayıp saate baktı. Sabahın üçüydü. Bir iç çekti ve yatağına dönüp tekrar uykuya dalmayı bekledi.

Mışıl mışıl uyuyan Natalya ve Sofi'nin yumuşak nefes sesleri onunla dalga geçiyor gibiydi. En çok dinlenmesi gereken oyken bu durum neden bu kadar imkânsızdı? Bu kadar yorulacağını bilseydi asla... Zaten bilerek hamile kalmamıştı, değil mi? Bu, devasa sonuçlar doğuran küçük bir hataydı. Bazen böyle bir başına kalıp Sam'i, kız kardeşini ya da Sofi'yi hayatının mahvolmadığına ikna etmeye çalışmadığında, içinde büyük bir pişmanlık hissediyordu. Tek duası bebekleri doğduğunda bu hissin yok olmasıydı. Çocuklarının, yüzüne baktığında gözlerinde pişmanlık görmelerini istemiyordu.

Lena, karnının üzerine dönüp altına bir yastık itti. Karnı giderek büyüyordu, artık böyle uyuyamayacaktı. Sonra gözlerini sıkıca kapatıp aklındaki düşünceleri uzaklaştırmaya

çalıştı. Ancak karanlık düşünceler aklını bir türlü terk etmiyordu. Geçen gün ebesiyle görüşmüştü, her şey normal bir şekilde ilerliyordu. Fakat Lena'nın şu ana kadar ısrarla düşünmekten kaçındığı bir konudan da bahsetmişlerdi: Doğum.

"Tabii, doğumunuzun nasıl geçeceğini bilme imkânımız yok," dedi ebe. "Ama çoğu kız annesine sorar. Annenizinki kolay geçmişse, muhtemelen sizinki de kolay geçer."

Lena bir an hiçbir şey söyleyemedi. Ebe, onu kendine getirmek için soğuk elini bileğine koymak zorunda kalmıştı.

"İyi misiniz?"

Lena, "Annem beni doğururken öldü," diye yanıtladı.

Ebe, gergin bakışlarını önündeki dosyada gezdirmeye başladı. Oflayıp pufluyor, doksanlı yıllar İngiltere tıbbının Sovyet Rusya'nınkinden çok farklı olduğunu söyleyerek genç kızı avutmaya çalışıyordu. Lena kadının onu avutmasına izin vermişti. Ancak şimdi, karanlıkta, aklı yine annesinin ölümüne gitti. Neden ölmüştü? Bunu kimseye soramamak onu öfkeliyordu. Şu an bu bilgiye acilen ulaşması gerekiyordu. Keşke babasına sorabilseydi. Aslında aklında belli belirsiz bir resim vardı. Babası o küçükken annesinin ölümünün çok şiddetli ve kanlı olduğundan bahsetmiş olabilirdi. Belki de bu sadece korkunç bir çocukluk hayaliydi.

Artık uyumanın imkânı yoktu. Lena sessizce kalktı, mutfığa gitti ve su ısıtıcısının düğmesine bastı. Sofi, uykuları kaçtığı için kahve içmesini yasaklamıştı, bu yüzden kendine papatya çayı yapıp televizyonu açtı. Gözleri acıdığından ekrana odaklanamıyordu, aklında sürekli aynı düşünceler vardı. Annesi, bebekler, kan...

Aslında Stasya teyze bir şeyler biliyor olabilirdi. Lena, tatsız çayını bitirip telefona gitti. Sofi, telefonun yanına küçük

bir adres defteri bırakmıştı; Stasya'nın numarasının yanında şu an saatin orada kaç olduğunu gösteren bilgiler vardı. Stasya şimdiye kalkmıştı, kahvaltısını edip iş için hazırlanıyordu. Genç kız bir an tereddüt etti. Sofi, annesine hamile olduğunu söylemiş miydi? Bir yetişkin olmasına rağmen hâlâ Stasya teyzesinin kötü düşünmesinden korkuyordu.

Bir süre sonra kendini en kötüsüne hazırlayıp ahizeyi kaldırdı. Normalde uzun mesafe aramaları yapmazlardı. Sofi, annesine haftada bir mektup gönderir, telefon hakkını özel durumlar için saklardı. Ama bu özel bir durumdu. Genç kız, Stasya'yla konuşmazsa bir daha asla uyuyamayacağını düşünüyordu.

“Günaydın, Ben Stasya Mikhailovna Chernova.”

Stasya telefona her zaman en nazik sesiyle cevap verirdi. Lena, bir an Stasya teyzesine karşı savunmasız hissetti. Stasya, başkalarının ne düşündüğünü çok önemseyen eski kafalı bir kadındı.

“Benim Stasya teyze, Lena.”

Kısa bir sessizlikten sonra tekrar Stasya'nın sesi duyuldu. “Öyle mi Lena? Söyle bakalım, tebrik mi bekliyorsun, teselli mi?”

Demek Sofi söylemişti. Lena, sesini iyice alçalttı. “Tebrik. İkizlerim olacak, Stasya teyze. Sam'le evleniyoruz.”

Tabii, önce kalacak bir yer bulmaları gerekiyordu. Sam, bu konuya pek önem vermiyordu; karşılarına elbet uygun bir yer çıkacaktı. Ama Lena sorumluluğunda iki bebek varken Sofi ve Natalya'yla kalmak istemiyordu.

“Hımm... Bence tam tersi olmalıydı. Yani bizim zamanımızda öyleydi. Önce evlenilir, sonra bebek yapılırdı.” Stasya'nın sesi birden yumuşadı. “Ama senin için her şeyin en iyisini diliyorum, çocuğum.”

“Seni bu kadar erken aradığım için kusura bakma,” diye devam etti Lena. “Ama uyuyamıyorum, sanırım bana senden başka kimse yardım edemez.”

“Nasıl?”

“Annemin ölümü hakkında bir şey biliyor musun?”

Stasya anlayışlı bir şekilde iç çekti. “Korkarım hayır. Sadece babandan duyduğumuz kadarını biliyoruz. Bu kadar telaşlanma, Lena. Sana hiçbir şey olmayacak.”

Lena, üzerinde babasının bilgilerinin bulunduğu küçük kartları düşündü. Bir tanesi bile gitmesi gereken adrese ulaşmamıştı. Onu aramaktan çok mu kolay vazgeçmişti? Artık İngiltere’deydi, babasının yerini bulmak için başka yollara başvurabilirdi.

Genç kız, “Keşke onu bulabilseydim,” dedi.

“Onu bulmak istemezsin.” Stasya’nın sesi buz gibiydi. “Hâlâ hayatta olsa bile pek işine yarayacağını sanmıyorum.”

“Ama bana annemin nasıl öldüğünü söyleyebilir. Kalıtsal bir şey varsa öğrenmiş olurum.”

Stasya hafifçe homurdanarak, “Sen doğduğunda baban ya-nınızda değildi, Lena,” dedi. “Arkadaşlarıyla içki içiyordu. Doğum hakkında Ivan’a sadece bunu söylemiş. Eve geldiğinde Natalya’yı komşularla bulmuş. Onu hastanede yeni doğmuş, annesiz bir bebek bekliyormuş. Yani hiçbir şey bilmiyor.”

Lena, duyduklarını hazmetmeye çalışırken nasıl hissettiğini bilmiyordu.

“Annen Natalya’yı sorunsuz bir şekilde doğurdu, Lena. Bu düşünceyi aklından çıkar.”

Lena, Stasya teyzesiyle konuştuktan sonra televizyonu ve ışıkları kapatıp yatağına döndü. Bu sırada arkasını dönen Natalya tek gözünü açıp boğuk bir sesle, “İyi misin?” diye sordu.

Lena, tekrar karnının üzerine dönerek, “Evet,” dedi. “Uyuyamıyorum, o kadar.”

Natalya yan yatıp yavaşça Lena’nın saçlarını okşamaya başladı. “O zaman uyuma. Sadece yat ve dinlen.”

Bu teselli dolu el ve loş karanlıkla birlikte Lena uykusuzluğunu yenmeye başladı. Tam uykuya dalıyordu ki... bir şey hissetti.

İçinde fokurdayan bir şey karın duvarına dayanmıştı.

Genç kız içine hızlı bir nefes çekti.

Natalya, “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Bebekler. Hareket ettiler!”

“Gerçekten mi?” Natalya, kolunu kardeşinin karnına doladı. “Ben de hissedebilir miyim?”

“Galiba henüz hissedemezsin. Çok hafif hareket ediyorlar.” Ve yine aynı şey oldu. Arka arkaya yumuşak, küçücük tekmelemler. Lena’nın gözleri yaşlarla doldu. *Bebekler: İki küçük, tatlı bebek.* Genç kız mutluluktan hafifçe hıçkırdı.

Natalya, karanlıkta kardeşinin yüzüne bakabilmek için Lena’yı kendine çekti. “Ağlıyor musun?”

“Mutluluktan,” diye cevapladı Lena.

Natalya kardeşinin elini kavrayıp yanına sokuverdi. “O zaman çok sevindim.”

Nihayet beklenen gün gelmişti, Natalya’nın karnında kelebekler uçuşuyordu. Genç kız, Sofi’yle onu alacak arabayı beklerken içinden repliklerini tekrarlıyordu. Nefesleri havada dumanlar oluşturuyor, uzaklardan, henüz şafağın sökmediği

caddelerden araba sesleri geliyordu. *Lonely Shores* setinin bulunduğu güney kıyısındaki Haysbridge-on-Sea’de hayret verici bir kalabalık vardı. Natalya, makyaj sandalyesinde otururken yan kapıdaki yemek odasından gelen yoğun kahve ve sigara kokusu settteki boya ile yağ kokusuna karışmıştı. Sosyal odasındaki gencecik, güzel kadın Natalya’nın üzerine birkaç kıyafet tuttuktan sonra deneme çekiminde giydiğinin aksine düğmeli, sade bir bluzda karar kıldı.

Sofî, sinir bozucu derecede telaşlıydı. “Nasıl hissediyorsun? Repliklerini hatırlıyor musun? Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Ama Natalya yalnızca kendini dinlemek istiyordu. Etrafındaki gürültü ve koşturmacayla savaşmak için sessizlik ve sükûnete ihtiyacı vardı. Sık sık Rupert’ı görebilmek için etrafına bakıyordu ama Rupert hiçbir yerde yoktu.

Lonely Shores dört yıldır STC’de oynuyordu ve dizinin arkasındaki beyin Rupert Palmer’dı. Rupert, daha önce aynı karnalda çok tutulmuş iki yarışma programı yapmıştı. Şirketinin son kazancını, Haysbridge-on-Sea’nin boş bir köyünden beş bitişik ev satın alıp sete dönüştürmekle büyük bir riske atmıştı. Bu da masraflı dış çekimlerin olmadığı anlamına geliyordu. Bir dış çekim yapılıyorsa, çekimlerin ikisi içeride olacaktı. Dizi büyük bir başarı elde etmişti, gazetelere ve dergilere çıkıp bölgeye turist çekmekle kalmamış, özellikle çok sevilen Bradley Ailesi olmak üzere dizi oyuncularına büyük bir ün getirmişti. Natalya rolü gereği, ayrılık ve barışmanın işlendiği bu çetin ilişkide Bradley Ailesi’nin arasını açacaktı.

“Tatiana seni yirmi beş numaradaki ünite bire alabilir miyiz, lütfen?”

Kostüm odasındaki asistan ayağına ayakkabı denerken Natalya oturduğu yerden başını kaldırdı. “Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

Natalya, Sofi’yle birlikte sokağa çıkıp yirmi beş numaralı odaya girdi. Set ışıkları o kadar parlaktı ki yorgun gözleri acımişti. Önce ilk sahnesinin çekileceğini düşündü, fakat öyle olmadı. Tatiana’nın gelişini gün ortasına, güneşin en yüksek noktada olduğu ana saklıyorlardı. Genç kız birden irkildi, repeliklerini sırasıyla ezberlemişti. Ancak Sofi kolunu okşayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Deneme çekimindeki adam sette de vardı. Kendini Dan Ellison olarak tanıtan adam ünite birin yönetmeniydi. Dan, Natalya’nın yanına gelip onu setteki yerine yerleştirdi. Burası en ufak ayrıntısına kadar gerçek bir mutfak gibiydi, buzdolabının üzerinde okul notlarını tutan magnetler bile vardı. Ama boyut olarak bir mutfağın ancak yarısı ederdi. Kamera dönüşleri için duvarlar kaldırılmıştı, tavandan elektrik kabloları sarkıyordu, eviye hiç su akmadığı için toz içindeydi, yerler sürtülen ayaklar yüzünden çizilmişti. Setin hemen dışında ekipmanlar ve sahne malzemeleri depolanmıştı. Uzun boylu bir adam, Natalya’nın yerini düzelterip ışığı kontrol etti. Sonra diğer oyuncu geldi. Bu kırklı yaşlarında, yumuşak tenli bir kadındı. Natalya onu diziden Meg Bradley olarak tanıyordu. Gülümseyip merhaba dedi ancak kadın yalnızca başını sallayıp kahvesini içmeye devam etti. Natalya kendine çok güveniyordu, bu sahneyi Sofi’yle defalarca oynamıştı. Hatta bu sahnede oyunculuğunu hiç olmadığı kadar güzel sergileyebildiğini düşünüyordu. Bir kez daha Rupert’ın burada olup onu görmesini diledi. Bir yıldız gibi parlayacaktı. Rupert da böyle düşünüyordu.

Herkesin hazır olması uzun vakit aldı. İnsanlar içeri girdi, tekrar çıktı. Biri ona bir önlük getirdi, genç kız önlüğü bir takip bir çıkardı. Önlük konusundaki anlaşmazlıklar bir süre böyle devam etti.

Parlak ışıkların ardından yükselen kimliği belirsiz bir ses, “Önlüğü yemek pişirecekse takmalı,” dedi. “Yemek pişirmiyor, temizlik yapıyor.”

“Temizlikçiler önlük giyer.”

“Ne zamandan beri?”

Meg Bradley’yi canlandıran oyuncu yardım etmek isteğiyle söze girdi. “Benim temizlikçim takıyor.”

“İzleyiciler önlüğü yemek pişirmekle bağdaştırır, temizlikle değil.”

“Yemek pişiriyor mu?”

“Bu sahnede değil.”

“Peki, pişirecek mi? Yani daha sonra?”

Senaryonun sayfaları çevrildi. Buz kesen Natalya cevap veremeyecek kadar korkmuştu. Sonunda, “Çok ilerilerde Tatiana’nın Bay Bradley’ye Rus yemeği yaptığı bir sahne var,” diyebildi. *Borshch*. Evet, böyle yazmışlardı. Oysa bir adamı baştan çıkarmaya kalksa kesinlikle kuzu şiş pişirirdi. Ya da krema kaplı ıslak bir elmalı turta olan *sharlotka*. Ama pancar çorbası yapmayacağı kesindi. Genç kız, “Ama bu bölümde değil,” diye devam etti.

“Önlük çıksın.”

“Ona bir eşarp verin.”

Kuaförün çağırılmasıyla birlikte bir ertelenme daha yaşandı. Kuaför Natalya’nın hem gerçekçi hem güzel görünmesi için eşarbyı kafasına geçirmekle on dakika uğraşmıştı. Nihayet

çekime hazırdılar. Biri motor diye bağırdı, klaket şakladı ve Meg Bradley ilk repliğini söyledi.

Fakat bu Natalya'nın bildiği bir replik değildi. Genç kız şaşkın bir hâlde kameralara baktı. "Özür dilerim ama, Dan?"

Karanlıktan tahammülsüz bir ses yükseldi. "Kestik! Ne oldu, Tatiana?"

Natalya, gerçek isminin bilinip bilinmediğinden emin değildi, belki de oyunculara hep karakterlerinin isimleriyle sesleniyorlardı. "Bu replik benim senaryomda yok."

Dan, elinde senaryoyla sete hızla girerek repliği Natalya'ya gösterdi. İngilizce harfler ve kelimeler genç kızın gözlerinin önünde âdeta uçuşuyordu. Tüm dikkatiyle odaklandı. Evet, replikler kesinlikle farklıydı.

"Güncellenmiş senaryo sana ulaşmamış sanırım. Bunu al." Dan, ona kendi senaryosunu verdi. "Tatiana bu sahneyi öğrenene kadar yirmi dakika ara veriyoruz."

Natalya'nın içine âdeta bir ateş düşmüştü. Yirmi dakikada sahne öğrenmek mi? Ama bu hiç adil değildi! Çok ama çok çalışmıştı.

Dan özür dilercesine gülümsedi. "Affedersin, bazen böyle şeyler oluyor. Özellikle de yeni oyuncularla. Muhtemelen son kontrol listemizde yoksun. Seni listeye ekleteceğim, sonra da eve götürmen için son sahnelerin kopyasını vereceğim."

"Ama diğerlerini çoktan ezberledim."

Dan seti terk ederken omzunun üzerinden, "Alışsın," diye seslendi.

Natalya terlemeye başladığını fark etti. "Rupert bugün gelecek mi?" diye sordu çaresizce.

Yanıt ışıkların ötesindeki karanlıktan geldi. "Genelde gün ortasında gelir."

Sofi, sete girip Natalya'nın yanına geldi. Yüzündeki çiller parlak ışığın altında daha belirgindi. "Gel Natalya, beraber oturup replikleri ezberleyeceğiz."

Natalya dişlerinin arasından, "Ezberleyemem," diye fısıldadı. "Yeteri kadar vakit yok. Diğer replikler hâlâ aklımda."

"Ezberlemek zorundasın. Telaşlanma, ben sana yardım etmek için buradayım."

Natalya olduğu yerde kalmıştı.

Sofi kuzenini çekiştirerek, "Haydi gel," dedi. Birlikte setin oturma odasını bulup boş, karanlık odada Bradley Ailesi'nin kanepesine oturdular.

Natalya, "Bu hiç adil değil," diye tekrarladı.

Sofi, önündeki sayfaya vurarak sertçe çıkıştı. "Ya oturup şikâyet edeceksin ya da repliklerini ezberleyeceksin."

Böylece okumaya başladılar. Natalya içini kemiren adaletsizlik duygusunu bir kenara bırakmaya çalıştıysa da konsantasyonunu etkiliyordu. Repliklerde büyük bir değişiklik yoktu, ancak karıştırılabilecek kadar farklılardı. İki konuşmanın yeri değiştirilmiş ve yeni şeyler eklenmişti. En sinir bozucu olan da Natalya'nın sevdiği yer, büyüdüğü kasaba hakkında konuştuğu kısım kaldırılmıştı. Genç kız, o haftanın geri kalan repliklerini tekrar ezberlemek zorunda kalacağı gerçeği karşısında yıkılmamaya çalışarak senaryodaki değişiklikleri kafasına sokmaya çalıştı.

Diğer odadan Dan, "Tatiana?" diye seslenmeye başlamıştı. "Tatiana! Neredesin?"

Natalya derin bir nefes aldı. Sofi, kuzeninin elini sıktı.

Bu gerçekten korkunçtu. Diğer senaryoyu çok iyi ezberlediği için aklına sürekli eski replikleri geliyordu. Kelimeler birbirine karışıyordu. Şu an İngilizce buraya ilk geldiği günkü

kadar yabancıydı. Bir yıldız gibi parlama fırsatı kalmamıştı. Tüm çabasını doğru yerde doğru repliği söylemeye odaklanmak için kullanacaktı. Etrafındaki herkes sabırsızlanmaya başlamıştı. Dan'ın sesi sertleşmiş, saatlerdir mikrofon tutan mikrofoncu şikâyet etmeye başlamıştı. Meg Bradley terini kurutmak için tişörtünü havalandırıyordu. Parlak ışıklar ve etrafa saçılan adrenalin Natalya'ya korkunç bir kâbus gibi geliyordu. "Kestik, *hâlâ* doğru değil!" Dan, on birinci kez aynı şekilde bağırduğında genç kız gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Sofi hiç vakit kaybetmeden kuzeninin yanına koştu ve teselli dolu bir sesle onu avutmaya çalıştı. "Tamam tamam, yok bir şey."

Dan, "Bu kim?" diye seslendi. "Setten çıkarın."

Sofi kuzeninin elini tutup onu tekrar setten çıkardı.

Bunun üzerine Dan hızla yanlarına yaklaşarak bağırды. "Tatiana'yı nereye götürüyorsun?"

Sofi, "Replikleri çok hızlı bir şekilde ezberleyemiyor," diye açıkladı. Natalya, onun nasıl bu kadar soğukkanlı olduğuna şaşırıyordu. "Daha çok vakte ihtiyacımız olacak."

"Vakit yok. O bir oyuncu mu değil mi? Bu tutumunu devam ettirdiği sürece bu işte fazla tutunamaz." Dan birden Natalya'ya saldırdı. "Seni almanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum."

Sofi tekrar devreye girdi. "Natalya'ya değişen senaryo verilmeli. Bu sizin hatanız. Şu an mağdur olan o ve bunu göz önünde bulundurmalısınız."

"Benim bildiğim tüm oyuncular birkaç repliği çabucak ezberleyebiliyor... Özellikle de büyük değişiklikler olmadığında... O aptal mı?"

“Hiç de değil. Ama İngilizce okumakta hâlâ zorlanıyor.”

Natalya Sofi’nin bileğini tekmeledi ama artık çok geçti.

“Sen ciddi misin? Dizi için İngilizce okuyamayan bir oyuncu mu aldık? Rupert bunu biliyor mu?”

“Burada neler oluyor?”

Natalya arkasını döndüğünde Rupert’ın koridordan onlara doğru geldiğini gördü. Genç kız birden hıçkırığını tuttu. İşte şimdi yolun sonuna gelmişti. Eve gönderilecekti, hem de son-suza kadar... Üstelik bunun sebebi yalnızca kalın kafası ve şu İngilizce harflerle kelimeleri bir türlü öğrenememesiydi. Belki de Dan haklıydı. Belki de gerçekten aptalın tekiydi.

Natalya’nın çıkarlarını takdire şayan bir şekilde koruyan Sofi hemen Rupert’a dönüp senaryo değişikliğinden, uğradıkları zorbalık ve hakaretten yakındı. Rupert soğuk, sert bir ifadeyle onu dinledikten sonra bakışlarını Natalya’ya çevirdi. Genç kızın aklında birden çocukluğundan bir kare belir-di: Camı kırdığı için öfkelenen babası ona bakıyordu. Ama Rupert babası gibi kendini kaybetmedi. Bunun yerine sessizce “Natalya,” dedi. “Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız.”

Sofi, “Natalya bensiz konuşamaz,” diye karşı çıktı.

Rupert kınayan bakışlarla kaşlarını çattı. Olaya hemen müdahale eden Natalya, Sofi’yi saf dışı bırakarak, “Hayır hayır, Sofi,” dedi. “Sorun yok. Gidip konuşacağım.”

Genç kız neden Rupert’la gittiğini bilmiyordu. Belki de orada değilmiş gibi konuşmalarından yorulmuştu. Ya da Sofi’nin önünde kovulma düşüncesi onu utandırmış olabilirdi. Ama Rupert’la gitmeyi kabul etmesinin asıl sebebinin Rupert öyle istediği için olduğunu düşünüyordu.

Natalya, Sofi’nin başını iki yana salladığını görünce elini kaldırdı. “Ne yaptığımı biliyorum. Ben aptal değilim.” Sonra

itham eden bakışlarla Dan'e döndü. "Her ne kadar herkes öyle düşünse de..."

Rupert, yumuşak bir ses tonuyla, "Akıllı kız," dedikten sonra Natalya'yı oradan uzaklaştırdı. Bu iltifat Natalya'yı biraz olsun yatıştırmıştı. Rupert onu evin girişindeki kilitli bir odaya soktu. Yerdeki döşemeler çıplaktı, odanın her köşesi içi sahne malzemeleriyle dolu karton kutular, düzgünce sarılmış elektrik kabloları ve teçhizatların bulunduğu alüminyum kasalarla kaplıydı. Pencere, başka bir ünitenin kurulduğu sokağa bakıyordu.

Rupert, kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı. "Evet, Natalya. Şimdi neler oluyor, anlat bakalım."

Genç kız, "Tüm senaryomu ezberledim," diyerek anlatmaya başladı. "Çok çalıştım ama yönetmen bana... O yönetmen bana yeni bir senaryo olduğunu söylüyor, ezberlenecek yeni replikler varmış."

"Peki, doğru mu? Dan'ın söyledikleri doğru mu? Gerçekten İngilizce okuyamıyor musun?"

"İngilizce okuyabiliyorum. Ama yavaşım."

Rupert elini kalın, beyaz saçlarında gezdirip gözlerini tavana dikerek bir iç çekti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Natalya."

Natalya'nın kalbi buz kesmişti.

"Sana bu rolü teklif ettiğimde senaryoyu okurken 'sorun yaşamayacağını' söylediğini çok iyi hatırlıyorum."

"Çok az yardıma ihtiyacım oluyor, hepsi bu. Sadece küçük bir yardım."

Rupert'ın bakışları Natalya'ya döndü. O an genç kız şaşkınlıkla bir şey fark etti; kovulmaktan çok Rupert'ın gözünden düşmekten korkuyordu. Fakat Rupert'ın ifadesi çok geçmeden yumuşamıştı.

“Ne düşünüyorum biliyor musun, Natalya?”

Genç kız başını iki yana salladı.

“Bu kız bunca derde değer mi diye düşünüyorum.”

Natalya sessizliğini bozmadı.

“Ve sonra sana bakıyorum... Sen... çok güzelsin.” Rupert bakışlarını kaçırdı, âdeta mahcup bir hâli vardı. Bu, bir sebepten Natalya’nın içinde bir kıpırtı yaratmıştı.

Rupert yanık bileklerindeki manşetlerini düzeltti, ciddi tavrı geri gelmişti. “Dan’le konuşacağım. Yeni senaryoyu zamanında almaman senin suçun değil. Bunu hesaba katmak zorunda...”

Natalya bir solukta, “Teşekkür ederim Rupert,” dedi. “İnan çok çabalayacağım.”

“Buna eminim.”

“Sofi bana yardım edecek, o...”

“Ah, Sofi. Her gün buraya gelecek mi?”

Natalya başını evet anlamında salladı. “Ee, evet.”

“Bu iyi bir fikir değil, Natalya. Ona bu kadar borçlanmak istemezsin. Ayrıca İngilizce onun ana dili değil. Sana bir koç getireceğim. Hem sana aksanında da yardımcı olabilir. Hafta sonuna kadar ayarlamış olurum, Sofi’ye artık sana eşlik etmesine gerek olmadığını söyle.”

“Çok cömertsin.”

Rupert önemsemez bir tavırla, “Bu bir iş kararı,” dedi. “Şimdi işe dönelim.”

Natalya Rupert’ın arkasından sete geldi. Rupert’ın ona kendisinin koçluk etmeyi teklif etmediği için biraz hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Ama o çok meşgul ve önemli bir adamdı. Üstelik onun için çok yaşlıydı. Keşke yirmi yaş genç olsaydı. Hatta on yaş bile yeterliydi. İşte o zaman ona âşık olabilirdi.

Sofi kalp atışlarını sakınleştirmeye çalıştı. Heyecanlanması gerektiğini biliyordu ama korkmamalıydı. Ancak daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştı. Çıplaklık banyoya özgü bir şeydi.

“Hazırım.” Genç kız mum ışığıyla aydınlanan odada sesinin çok kısık ve tereddütlü çıktığının farkındaydı.

Yatağın diğer ucunda, gözlerini yummuş bir hâlde oturan Julien, ellerini indirip Sofi’ye gülümsedi. Sofi, Julien onu incelerken kollarını karnının üzerinde bağladı. Üzerinde hiç kıyafet yoktu ama takı takmıştı. Hem de *kendi* takılarını. Boncuklu kolbantlar, gümüş-cam bir gerdanlık, ucunda dokunmuş gümüş bir yıldız olan tek firuze taşlı uzun bir zincir.

“Ah, bana takılarını gel.” Julien, Sofi’yi yanına çekip gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Bunu sonsuza dek hatırlayacağım.”

“Öyle mi?” dedi Sofi, nefes nefese. Ardından gözlerini kapattı ve kollarını başının üzerine kaldırıp üzerindeki acemiliği atmaya çalıştı. Julien’ın elleri göğüslerini kavradı, dudakları genç kızın göbeğine doğru indi. Odadaki boyalardan gelen mineral kokusu çok yoğundu, ayrıca yatak örtüsündeki toz Sofi’nin burnunu kaşındırıyordu.

Bir süre sonra nihayet yanıt veren Julien, “Ben öyle büyük aşklar yaşamış adamlardan değilim, Sofi,” dedi. “Senden önce bu şekilde yalnızca iki kadın tanıdım. Elbette hatırlayacağım.”

Sofi gözlerini açtı. Julien altındakini hâlâ çıkarmamıştı. Teni pek solgun, vücudu çok zayıftı. Göğsünün üzerindeki koyu kılların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Julien, “Ama şimdi her şeyin çıkma vakti geldi,” diye devam etti.

Ardından Sofi’nin kollarına uzanıp ilk bilekliği nazikçe çıkardı, sonra sıra ikincisine geldi. Gerdanlığının klipsini açtı, gümüş zinciri yavaşça göğüslerinden aşağı çekti. Sofi birden ürperdiğini hissetti, vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Julien’in sıcak dudakları tekrar tenindeydi, genç kız bir iç çekti ve göz kapaklarının kapanmasına izin vererek fısıldadı.

“Daha güzel olmaya çalışıyordum. Senin için.”

“Tenlerimizin altında hepimiz insanız,” dedi Julien. “Ve güzel olan da bu. Çok çeşitli, çok canlıyız, büyük kusurlara ve sonsuz bir iyi niyete sahibiz. Senin içinde bir ışıltı görüyorum, Sofi. Işıl ışıl parlıyor, öyle kuvvetli parlıyor ki aynı bir elmas gibi.”

Sofi, Julien’in kolyesini çıkardığını hissetti, artık sevdiği adamın önünde tamamen çıplaktı. Bu düşünce içine hoş bir ürperti vermişti. Gözlerini açtı ve Julien’in rüya gibi bakışlarla yüzüne baktığını gördü.

“Bana olduğun gibi gel,” dedi Julien. “Olmanı istediğimi düşündüğün gibi değil.”

Sofi gülümserken Julien onu yavaşça öptü.

“Öyle yapacağım.”

On Yedinci Bölüm

Akşam güneşi Julien'ın odasındaki perdelere vuruyordu. Oda şimdi boş ve topluydu. Tüm tuvaler Fransa'ya gönderilmiş, yatağın üzeri boşaltılmıştı. Julien'ın bütün eşyası ayağının dibindeki iki eski bavulun içine tıkılmıştı. Genç adam uçak biletini tekrar kontrol ederken Sofi, o korkunç özlem korkusu ve birkaç haftadır yüreğinden kopmayan acıyla onu izliyordu. İşte gidiyordu, artık bunu kabullenmek zorundaydı.

Julien uçak biletini ceketinin cebine koydu ve başını kaldırıp Sofi'ye gülümsedi. "Haydi bakalım Sofi, trene gitme vakti geldi."

"Havaalanına taksi tutmama izin vermeyecek misin?"

Julien başını iki yana sallayarak, "Trenleri seviyorum," dedi. "Yolda çok şeyden ilham alıyorum. Paranı iyi sakla, takılarının için harca." Genç adam ayağa kalktı, bavullarını almak için eğildi, sonra duraksayarak tekrar oturdu. "Sofi?"

"Efendim?" Genç kızın kalp atışları ansızın hızlanmıştı.

Julien solgun parmaklarını birbirine geçirip başını yana eğdi. "Hiç resmini çizmedim. Daha doğrusu çizmek istemedim. Daha romantik bir adam olsa çizebilirdi."

Sofi bir kahkaha atarak, “Hiç öyle bir beklentiye girmedim,” dedi.

“Sebebini açıklamak istiyorum. Bir gün sen ya da kuzenlerin neden vedamızın bir sembolü olmadığını sorarsa diye. Ressam seni neden mavi mor bir şezlonga yatırıp saçlarına düşen gün ışığını çizmedi diye sorarlarsa...” Genç adam Sofi’ye uzanıp saçlarına dokundu. “Gerçek olduğun için, Sofi. Ve bu benim için çok güzel bir şey. Hayatımın çoğunu hayal dünyamda yaşadım. Seni de hayal dünyama hapsetmek istemiyorum, anlıyor musun?”

Sofi, “Sanırım,” diye cevapladı.

“Seninle birlikte dünyayla iletişim kurdum. Bu çok güzel bir his. Bu duyguyu çok özleyeceğim.”

O hain, nankör gözyaşları yine Sofi’nin gözlerine batmaya başladı. Aynı acı geri dönmüştü, genç kız o an Julien’ı sevdiğini fark etti.

Julien sesini alçaltarak devam etti. “Duygularımdan çok kolay bahsetmem.”

“Sorun değil.”

“Benimle gelebilirdin.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sofi, Julien’ın bunu sorup sormayacağını merak etmiş, bu konu üzerine düşünmüş ve böyle bir şeyin imkânsız olduğuna karar vermişti. Şu an Natalya’nın çok ilgiye ihtiyacı vardı. Sofi hâlâ ona eşlik ediyor, haftada iki üç kez sete gidiyordu. Rupert’a güvenmediğinden varlığını hissettirmeliydi. Sonra Natalya’nın röportajlarının ve fotoğraf çekimlerinin organizasyon işi vardı. Bazı günler, Natalya’nın etrafında samimiyetsiz insanlar dolanırken o, fotoğraf stüdyolarının bir köşesinde Julien’la birlikte olduğunu düşünerek saatlerini harcıyordu. Natalya’nın parasını idare etmek de

cabasıydı. Kuzeni bu konuda çok umarsızdı ve kafası maddi işlere hiç basmıyordu. Sofi izin verse tüm parasını bir haftada harcayabilirdi. Genç kız, sözleşme bittiğinde kuzeninin geçinebilmesi için banka hesapları açıp bazı yatırımlar yapmıştı. Natalya bir gece sonra televizyona çıkacaktı, *BritSoap* dergisi mart kapağı için onu seçmişti. Bu arada *Lonely Shores*'la sözleşmesi bitmişti, artık yeni teklifler gelecek, gideceği yeni film setleri ve yardıma ihtiyaç duyacağı yeni replikler olacaktı. Üstüne üstlük bir de altı aylık hamile Lena vardı. Sam, hâlâ uygun bir yer bulamamıştı. Ardı arkası kesilmeyen bahanelerden sonra Sofi kuzeninin, Sam'in güvenilmeyecek bir koca olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Belki de bunun bir önemi yoktu. Ne de olsa iki bebek geliyordu, Lena'nın çok da bir seçeneği kalmamıştı. Sonuç olarak Sofi her şekilde onu yalnız bırakamazdı.

"Gelemem. Şimdi olmaz. Ama çok isterdim." Genç kız, Julien'a bakıp gülümsediğinde Julien'ın dudaklarında bir tebessüm oluştu.

"Bir şey söyleyeceğim. Beni iyi dinle, çünkü sadece bir kez söyleyeceğim. Seni seviyorum, Sofi Chernova. İşte, söyledim. Bunu benden bir daha duymayacaksın."

Sofi, "Peki sevgin bittiğinde de söyleyecek misin?" diye takıldı.

"Hayır." Julien'ın pek şaka yapar bir hâli yoktu. "Çünkü öyle bir şey olmayacak."

Sofi, kendini Julien'ın kollarına atıp bedenini onunkine bastırdı. Julien, genç kızın saçlarının arasından, "Zaman... Zaman..." diye fısıldadı. Ardından geri çekilip tekrar bavullarını aldı. "Sana sık sık yazıp fikrini değiştirip gelmen için uğraşacağım."

Genç adam odanın anahtarını Sofi'ye verdi. Sofi, Julien'ın ağır bavullarla şehrin diğer ucuna gitmemesi için anahtarı emlakçıya götürmeyi teklif etmişti. "Hoşça kal, Sofi."

"Güle güle."

Julien eğilip Sofi'yi öptü. O an zaman durdu. Hissedilebilen tek şey gün ışığı ve Sofi'nin kalbindeki sıcacık kalp atışlarıydı...

Genç kız sağ elindeki anahtarları sıkarak çıplak yatağın üzerine çöktü. Pencere açıktı, baharın umut dolu rüzgârı içeri giriyor, perdeleri uçuşturuyordu. Sofi, hızla ayağa kalkıp aşağı, sokağa baktı. Julien iki elinde iki bavulla gidiyordu.

Sofi, "Julien!" diye seslendi.

Genç adam başını kaldırıp yukarı baktı.

"Ben de seni seviyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ve Julien yoluna devam etti.

Sofi, sevdiği adamı uzun, gri sokakta gözden kaybolana kadar izledi.

Natalya evlerindeki küçük banyonun aynasına yaklaşıp çenesindeki makyajın düzgünce yayılıp yayılmadığını tekrar kontrol etti. *Lonely Shores*'un makyözü Lina, ona çok şey öğretmişti. Şimdi eski makyaj tekniğini düşündükçe utanıyordu. Yanak boşluklarına gerçekten allık sürmüş müydü? Genç kız, ışığın yetersizliğine lanet okuyarak bir adım geriledi. Hâlâ bu evde kalıyor, sürekli genişleyen kardeşiyle aynı yatağı paylaşıyordu. Ama o artık bir dizi yıldızıydı. Yani en azından bu akşamdan sonra öyle olacaktı.

Belki Lena Sam'le taşındıktan sonra bu evden çıkıp daha iyi bir yer bulabilirlerdi. Ama Sam hâlâ bas gitaristin kanepesinde uyuyor, Lena hâlâ evde dolanıyordu. Natalya'nın sözleşmesi dört gün önce bitmişti, artık para kazanacağı garanti değildi. Genç kız, derin bir nefes alıp bu konuyu kafasına takmamaya çalıştı. Bir şekilde bir şeyler olacaktı. Tek umudu buydu.

Partide giyeceği elbise yatak odasında idi. Bir *Chanel*. Cuma günü gelen kostümcü kız elbiseyi Rupert'ın gönderdiğini söylemişti. Hafif transparan, beyaz elbise belden oturtmalıydı, bileklerine kadar uzanan eteklerinde nakışlarla süslenmişti. Oldukça kadınsı ve seksiydi. Natalya bugün için siyah, kadife bir gece elbisesi almıştı ama Rupert onu *Chanel*'in içinde görmek istiyordu. Bu yüzden onu giyecekti. Genç kız elbiseyi giydiğinde bir boy aynasının eksikliğini hissetti.

Yatağının üzerine geçen hafta *BritSoap*'a çıkan reklamı asmıştı. Sayfanın bir tarafında *Lonely Shores*'un çok sevilen daimi oyuncularını Craig ve Meg Bradley'nin fotoğrafı vardı. Diğer tarafta da Natalya duruyordu. Üzerine Fransız bir hizmetçi kostümü giymiş, saçlarını omuzlarına dökmüş ve dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Bradleylerle arasına, beyaz fon üzerine siyah kalın harflerle *baştan çıkaran güzellik* yazıyordu. Bu yazının altındaysa '*Lonely Shores*'un yeni yüzü 14 Mart'ta sizlerle,' yazıyordu. Yani bu gece. Parti, Rupert'ın Londra'daki ofisindeydi. Genç kız, bunun Rupert'ı son görüşü olduğunu biliyordu. Ancak bu düşünce onda güçlü hisler uyandırıyor. Rupert onu çok kez savunmuş ve kurtarmıştı. İlk set gününden sonra hiç yalnız kalmamalarına rağmen Rupert için özel olduğunu hissediyordu. Rupert sık sık çekimleri izlemeye gelir, Natalya onu etkilemek için elinden geleni yapardı. Natalya'yı izlerken göz kırpar ya da o özel

gölümsemesiyle tebessüm eder, ardından saatine bakıp -evet, sürekli saatini kontrol ediyordu- çekip giderdi. Natalya, etrafta onu soruşturmaya başladığını fark etmişti. Evli miydi? Hayır. Peki, eşcinsel miydi? Kesinlikle hayır, aksine bir sürü çekici kadınla birlikte olmuştu. Ama şu an kimseyle görüşmüyordu. Kaç yaşındaydı? Tahminler kırk dokuz ve elli dört arasında değişiyordu. *Elli dört*. Natalya yirmi altısına yeni basmıştı. Yani Rupert'ın yaşının yarısı bile etmiyordu. İçinde dolaşan tuhaf duygular her neyse, Rupert bu hislere hiç cesaret vermemiş ve genç kız duygularını hiç açığa vurmamıştı.

Natalya, gardırobunun kapağını açıp ayakkabı kutularına bakmak için eğildi. Bu ayakkabılara çok para harcamıştı. Rupert, bu elbiseyle nasıl bir ayakkabı giymesi gerektiğini söylememişti, bu yüzden yanlış bir seçim yapmaktan korkuyordu. Altın rengi stiletto nasıl olurdu? Ya da düz, kahverengi bir sandalet? Genç kız, yatak odasının loş ışığının altında önündeki iki seçeneği inceledikten sonra stilettolarda karar kıldı. Sonuçta bu bir partiydi ve stilettolar da parti içindi.

O sırada kapı hafifçe tıklandı. İçeri giren Sofi'nin yüzü Natalya'yı görünce ışıldadı.

"Vay canına. Prenses gibi olmuşsun."

Natalya, Sofi için kendi etrafında döndü. "Partiye gelmek istemediğine emin misin?"

Sofi, başını olumsuz anlamda sallayarak, "Orada bulunmam pek münasip olmaz," dedi. "Ayrıca her geceki gibi Lena'yla kalıp televizyon izlemek istiyorum."

Natalya başını iki yana salladı. "Bazen bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Bu arada sana bir şey vereceğim." Sofi, hızla çekmecenin yanına gitti.

“Neymiş?”

Genç kız tekrar döndüğünde elinde bir kolye vardı. O an Natalya’nın içine bir hüznün çöktü.

“Sen mi yaptın?”

“Evet, bak. Ametist taşının etrafına gümüş bir çiçek sar-dım. Çok vaktimi aldı.”

Sofi, kolyeyi kuzenine vermek istedi, fakat Natalya elini uzatmadı.

“Aslında diğer elbisemle güzel olurdu. Ama... bu elbise Chanel, Sofi.”

Sofi bir an gözlerini kırıştırdıktan sonra yavaşça kolyeyi sallayarak elini indirdi. “Ah, tabii.”

“Ünlü bir tasarımcı yapmış. Bununla el yapımı bir takı takmamı.” Hem Rupert ne düşünürdü?

“Affedersin.” Sofi, kolyeyi tekrar çekmeceye koydu. Natalya, Sofi’nin çekmeceyi sertçe kapattığını hayal etmiş olabilir miydi? Çünkü Sofi genelde sinirlenmez, en azından öfkesini belli etmezdi.

Bu huzursuzluk Natalya’nın sessiz kalmasına sebep olmuştu, genç kız odadan çıkıp Lena’yı öptü ve sokağa çıkıp bir taksi çevirdi.

Rupert’ın aynı zamanda ev olarak kullandığı ofis çok küçüktü fakat siyah beyaz fotoğrafların bulunduğu koyu kırmızı çerçeveler ve led ışıklarla güzelce tasarlanmıştı. Masanın üzerindeki kâğıtlar, leziz yiyeceklere yer açmak için kaldırılmıştı. Natalya masada Rus karakterin onuruna bir tabak hamur kızartması olan *piroşki* olduğunu gördü. Karnı gurulduyordu ama hiçbir şeye el sürmedi. Saat beşten sonra yemek yemiyordu. Odayı dolduran insanlardan çoğu köşedeki büyük televizyonun etrafına toplanmıştı. Natalya, en güzel giyinmiş

kadın olduğunu fark edip tatmin olarak oyuncu arkadaşlarını selamladı, havada öpücükler uçuştı. Aslında mesai arkadaşlarına hiç ısınmamıştı. Tabii onlar da Natalya'ya. Genç kız, garsonun gümüş tepsisinden bir kadeh şampanya aldı, bu sırada gözleri Rupert'ı arıyordu. Rupert yine ortalarda yoktu. Rupert'ı sorduğu bir kameraman, onun henüz gelmediğini söyledi. Duyguları karışan Natalya, biraz daha şampanya içti, alkol alıp hafiflemeye kararlıydı. O esnada odada küçük bir hareketlilik oldu. Dizi başlamak üzereydi. Rupert neredeydi? İlk dizisini kaçırarak mıydı?

Hemen sonra kapıda Rupert'ı gördü. Rupert'ın içeri girmesiyle insanların etrafına toplanması bir oldu. Tabii öyle olacaktı. Herkes onu seviyor ve etkilemek istiyordu. Natalya kalbinin birden hopladığını hissetti, Rupert yanında birini getirmişti. Bir kadın. Genç kız daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştı. Rupert'ın kolunda genç bir kadın vardı. Kısacık kesilmiş sarı saçlarıyla oldukça güzel bir kadındı, ıslıl ıslıl parlayan pembe dudaklarında cömert bir gülümseme vardı. Natalya ilk bakışta kadının bir pop yıldızı olduğunu düşündü. Rupert, Natalya'yı görünce hemen ona doğru yürümeye başladı.

"Bu elbise sana harika olmuş, Natalya. Bu arada bu, Zoe."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Natalya. Aslında hiç de olmamıştı.

Rupert biraz daha yaklaşp, "Ama ayakkabıların korkunç," diye ekledikten sonra tekrar uzaklaştı.

Natalya elinde yarısı bitmiş şampanya kadehiyle olduğu yerde kalakaldı. Sanki kalbi yere düşmüş, binbir parçaya ayrılmıştı. Rupert'ın eli Zoe'nun belindeydi. Bu kadını bu kadar özel yapan neydi? Rupert'ın beğenisini kazandıran, beline bu kadar sıkı sarılmasını sağlayan şey ne olabilirdi?

“Tatiana? Başlamak üzere.” Ses Dan’e aitti, şu ana kadar Natalya’nın gerçek ismini bir kez bile kullanmamıştı.

Natalya şampanyasını bitirdi, bir kadeh daha aldı ve televizyonun yakınına gidip izleme pozisyonuna geçti. Tüm odada sessizlik hâkimdi. Biri, tepe lambalarını söndürmüştü. Reklam bitti, müzik başladı: Rock müzik ve yeni vokallerle yeniden düzenlenen o tanıdık *Lonely Shores* tanıtım müziği girdi. Dizinin başlangıcı bile değişmişti; her aile sokakta, bir fotoğrafçıya poz verir gibi duruyordu. Kimi tartışıyor, kimi kucaklaşıyor, kimiye birbirini görmezden geliyordu. Sonra da poz vermeyi bırakıp gülümsüyorlardı. Natalya, daimi bir karakter olmadığı için jenerikte yoktu. Genç kız bir an Rupert’la Zoe’ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar ekrana çevirdi.

Çok geçmeden Bradleylerin giriş kapısında Tatiana belirdi; üzerinde mavi, sade bir elbise vardı, saçları güzelce geriye taranmıştı. Sıradan kıyafetlerin içinde bile zayıf ve asil görünüyordu. Kalabalık neşeyle tezahürata başladığında Natalya gülümsedi. Biri, nazikçe omzunu okşadı.

Tatiana, “Temizlik işi için geldim,” dedi. Craig Bradley’nin gözleri az kalsın yuvalarından çıkacaktı. Sonrasında sahne, başka bir görüntüyle devam etti.

Natalya diziyi gurur ve kaygı karışımı bir duyguyla izliyordu. Çok güzel görünüyordu, sesi de oldukça iyiydi ama Tatiana’nın son repliklerini şimdiden söylemişti. Meg Bradley, evindeki yasak aşkı fark edip onu kovmuştu. Tatiana’nın son sahnesi çoktan çekilmişti: Elinde bir bavulla sokakta yürüyordu. Odadaki herkes yarın tekrar işe gidecekti. Ama onun bir işi yoktu.

Sofi ona endişelenmemesini söylemişti, farklı teklifler gelecekti. Ama Natalya tekrar konuşma olmayan reklamlara

döneceğini, hamile kardeşi ve dini bütün kuzeniyle aynı eve tıklılacağını düşünüyordu... Genç kız kendini çimdikledi. *Bu kadar çirkin olma*. Galiba sarhoş olmuştu. Sarhoş olduğunda aynı babası gibi suratsız ve sinirli olurdu. Hemen elindeki şampanya kadehini yakınlardaki bir saksının dibine döktü.

Nihayet kapanış ekranı geçtiğinde toplanan kalabalık ısılk çalıp alkışlamaya başladı. Genç kız ismine bakmayı unuttu, içini ani bir hayal kırıklığı kaplamıştı. Sonra listede gerçek ismi olmadığını hatırladı. Onun yerine dizi reklamlarının sponsoru votka markasıyla kafiyeli Natalie Chernoff vardı. Kalabalık çok geçmeden dağıldı, Natalya kendini kararsız bir hâlde televizyonun yanında dururken buldu. Televizyon hâlâ açıktı ama sesi kısıktı. Işıklar tekrar açılmıştı, parti devam ediyordu.

“Aferin sana.”

Natalya başını kaldırdığında karşısında Rupert’ı gördü. Gülümsedi, fakat gülümseyişinin cezbedici bir tarafı olmadığını biliyordu. “Teşekkür ederim. Zoe nerede?”

“Eve gitmek zorunda kaldı. Sabah erken kalkacak. Televizyonda çalışıyor.”

“Ah, onu daha önce gördüğümü biliyordum. Sabah haberleri.”

“Evet.” Rupert, Natalya’nın omzuna dokundu, parmakları elbisesinin kolunda hafifçe geziyordu. “Bu elbisenin sana çok yakışacağını biliyordum.”

“Ayakkabılar için kusura bakma.”

“Öğrenmen gereken çok şey var. Muhtemelen partiler ve etkinlikler için bir stiliste ihtiyacın olacak. Sana birkaç telefon numarası vereceğim.” Rupert elini indirdi ve rahatsız edici kadar uzun bir süre bir şey düşünüyormuş gibi Natalya’ya baktı.

Natalya kendini topladı, başını yana eğdi ve gülümsedi. Bu seferki daha özgüvenli bir gülümsemediydi. “Ne oldu Rupert?”

“Sanırım *Lonely Shores*’a dönmen lazım.”

Natalya’nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. “Gerçekten mi?”

“Gel de bunu konuşacak bir yer bulalım.” Rupert genç kızın elini tutup etrafına baktı. “Haydi gel, şurada bir oda var.”

Rupert, Natalya’yı koridordan geçirdikten sonra elini bırakıp bir dizi anahtar çıkardı. Onu fotokopi kâğıtlarıyla dolu iki kutunun bulunduğu depoya getirmişti. Odada metal bir raf harici hiçbir şey yoktu. Tavandaki lambayı yakıp rafa yaslandı. Lamba odayı rahat edilemeyecek kadar aydınlatmıştı. Rupert’in önünde duran Natalya, kollarını sıkılgan bir şekilde önünde kavuşturmuştu. Kalbi umutla çarpıyordu.

Rupert, ellerini açarak, “Düşünsene,” dedi. “Meg Bradley Tatiana’nın Rusya’ya döndüğünü düşünüyor. Ama Meg’in Londra’da üniversitede okuyan oğlu Trevor eve kız arkadaşıyla geliyor. Ve kız Tatiana.”

“Meg’in Trevor diye oğlu mu var?”

“Ah, evet. Her karakterin başka şehirlerde çok sayıda akrabası var. Zaman gelir de tanıştırmamız gerekir diye öyle yaptık. Şimdi oğluna da rol vermek zorunda kalacağız. Ama Tatiana’nın ayrılışıyla dönüşü arasındaki o ara harika olacak. Birkaç ay ekranlarda gözükmeyeceksin ki bu daha bir gerçeklik katacak. Gidiyor, Trevor’ı buluyor ve âşık oluyorlar. Bunun yol açacağı kaosu düşünebiliyor musun?” Rupert küçük odada hızla dolanmaya başladı. “Tatiana’yla ilgili çok güzel hislerim var. Bradley Ailesi yasak bir aşka karıştığında izlenme oranlarının artacağına eminiz. Bu, diziyi aylarca devam ettirmek için müthiş bir yöntem. Bir sözleşmeye daha ne dersin? En az altı aylık daha. Önceki koşullar geçerli?”

Natalya tam evet diyecekti ki Sofi'yi hatırladı. Ona danışmadan bir şey kabul ederse kuzeninin sinirleneceğini biliyordu. Sofi daha çok para alabilir, belki başka avantajlar da elde edebilirdi. "Sofi'ye telefon etmen lazım."

Rupert kaşlarını çatarak, "Hayır," diye karşı çıktı. "Sofi'ye telefon etmeyeceğim. Sana teklif ediyorum. Kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

"Tabii... Ben..."

"O zaman kuzenini bu konunun dışında tut. Seni aileden birinin temsil etmesi hiç profesyonel değil, Natalya. Özellikle de eğlence sektörü hakkında hiçbir şey bilmeyen yabancı birinin." Rupert elini kalbinin üzerine koyarak devam etti. "İnan bana, sana mükemmel bir anlaşma öneriyorum. Oyuncu olmak isteyen herkes bunun için canını verir. Nankörlük yapmak istemezsin, değil mi?"

Natalya Rupert'ın üzerine geldiğinin farkındaydı ancak akıllı alkol ve hırs yüzünden bulanmıştı. Çalışmaya devam eden bir oyuncu olmak bir kenara, bu mesleğin bağımlı olduğu artıları da vardı. Fotoğraf çekimleri, röportajlar, partiler, tasarım kıyafetler, stilistler, Rupert'a yakın olmak... Genç kız çenesini kaldırdı. "Nankörlük yapmıyorum. Nereden geldiğimin farkındayım. Teklifini büyük bir gurur ve memnuniyetle kabul ediyorum."

Rupert yavaşça gülümseyerek genç kızın yanağına uzandı ve parmaklarının arkasını hafifçe yanağında gezdirdi. Natalya'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "Çok sevindim. Ama sana sormak istediğim bir şey daha var."

Natalya, "Evet?" diye yanıtladı.

"Işığı söndürebilir miyim?" Rupert cevabı beklemeden ışığı kapatıp Natalya'nın ellerini avuçlarına aldı. Bu çok beklenmedik

bir durum olduğundan genç kız gerilmişti. Rupert, ikna edici kuvvetli bir ses tonuyla, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Bir şey yok... Ben... Peki Zoe?”

Rupert, “Zoe kim?” diyerek güldü. “Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun Natalya?” Bu sırada başparmakları Natalya’nın bileklerinin yumuşak etlerinde daireler çiziyordu. “Bence istiyorsun.”

Rupert, genç kızı kendine çekip sertçe öptü. Natalya’nın direnci oracıkta çökmüştü. Tek hissedebildiği Rupert’ın güçlü kolları, başına buyruk hareket eden tutkulu dudakları ve doku- nuşlarındaki emredici güvendi. Natalya’nın elbisesi çok narin bir yavaşlıkla çıktı. Rupert ceketini yere serip Natalya’yı üzerine yatırdı. Natalya daha önce hiç bu kadar deneyimli bir âşık görmemişti, şu ana kadar Rupert’ta çekici bulup görmezden geldiği ne varsa hepsi açığa çıkmıştı.

Artık üstlerini giyinip partiye dönme vakti gelmişti. Karanlık tavana bakan Rupert, Natalya’nın omzunu okşayarak sert bir ifadeyle konuşmaya başladı.

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Natalya yüzünü çevirip Rupert’ın yanağını öptü. “Ne demek?”

“Benimsin demek.”

Natalya, Rupert’ı göremiyordu, bu yüzden bunun bir şaka olup olmadığından emin değildi. “Öyle miyim?”

“Ah, evet.” Rupert, Natalya’nın elini sıkıca kavrayıp ağzına götürerek öptü. “Artık bana aitsin.”

Natalya karanlıkta hafifçe güldü. “Eğer öyle diyorsan. Benim için sorun yok.” Ancak Rupert gülmemişti.

Rupert, “Güzel,” diye cevapladı. “Artık bir anlaşma yaptık.”

On Sekizinci Bölüm

Lena, Sam'in ailesinden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Paskalya pazartesi gününe denk gelmişti. Sam'le birlikte Wendy'nin Briggsby'deki kiralık evine gitmişlerdi. Burası, Kuzey Yorkshire kıyısında bulunan küçük, önemsiz bir kasabaydı. Her zamanki gibi akşamüstü yorgunluğundan mustarip olan Lena, dinlenmek için kirli ön odadaki yer döşegine uzanmıştı. Sam ise eski okul arkadaşlarını görmeye gitmişti. Genç kız yattığı yerden tavanın köşesindeki rutubetin oluşturduğu lekeleri izliyordu. Pencere kapalı, perde çekiliydi ama birkaç metre ötedeki çakıl taşlı yoldan geçen kamyonun takırtısını duyabiliyordu. Bedeni bitkin bir hâldeydi. Bu yorgunluk birkaç gece erken yatmakla geçecek gibi değildi, âdeta kemiklerine işlemişti. Lena'nın tahminine göre bu bitkinlik ancak içinde kıpraşan bebekler çıktığında dınecekti. O vakte kadar tek istediği aynı yerde yatıp uzakları izlemektir.

Bu evde mahremiyet denen bir şey yoktu. Uyudukları oda aslında yemek odasıydı. Masa ve sandalyeler ziyaretleri sebebiyle oturma odasına taşınmıştı ancak büfe, camlı dolap,

Çamaşır dolabı ve Wendy'nin dikiş kutusu hâlâ buradaydı. Odanın kapısı yoktu, Wendy sürekli 'tık tık' diyerek içeri dalmayı alışkanlık hâline getirmişti. Kurulama bezi, düğme ya da benzeri gereksiz şeyler almak için sık sık içeri giriyordu. Banyo binlerce kilometre uzakta gibiydi, üstelik Lena'nın banyoya gitmesi için büyükbabanın her daim açık kapısının önünden gizlice süzülmesi gerekiyordu. Yoksa büyükbaba oksijen maskesinden yavaşça nefes alarak kasabanın anlamsız, karışık tarihini tekrar tekrar anlatabilir, onu saatlerce yorgun, şişmiş ayaklarının üzerinde tutabilirdi.

Lena, gözlerini kapatıp kalp atışlarını dinledi. O tanıdık neşeli sesi tekrar duyduğunda tam uykuya dalmak üzereydi. "Tık tık."

Genç kız yerinden sıçradı.

"Ah, özür dilerim, tatlım. Uyuduğunu fark etmedim." Wendy, hızla çarşaf dolabına gidip bir kucak dolusu katlı havluyu kollarına aldı.

Lena doğrulup, "Sadece sürekli yorgun hissediyorum," dedi.

Wendy güldü. "Alışırısın. İki afacan gece boyunca süt istediğinde ne yapacaksın?" Ardından döşeğın yanına gelip Lena'nın başına dikildi. "Haydi kalk. Hiç baş başa kalamadık. Falezlerden aşağı şöyle bir yürüyüş yapalım."

"Yürüyebileceğimi hiç..."

Wendy, genç kızın kolunu tutup onu yavaşça çekti. "Dur sana yardım edeyim. Deniz havası sana çok iyi gelecek."

Lena, Wendy'ye kabalık etmek istemediğinden ayağ a kalktı. Geldiklerinden beri onlara çok nazik davranmıştı. Tüm yemeklerini yapıyor, çamaşırlarını yıkıyor, neredeyse her gün kasabanın ikinci el dükkânından bebek kıyafetleri alıyordu.

Lena, ayakkabılarını giyip Wendy'nin peşinden giriş kapısına yürüdü. Ve çok geçmeden falezlere giden dar patikadan yan yana inmeye başladılar.

Briggsby'nin sahili yoktu, bu yüzden el kitapları bu kasa-baya çok yer vermemişti. Tek sahip olduğu suya batmış falezleri ve taşlı su birikintileriydi. Gelgit bugünkü gibi fazla olduğunda dalgalar falezlerin altındaki kayalara sertçe çarpar, sağır edici sesler çıkarırdı. Patika boyunca uzanan uzun, sarı çimler esen meltem yüzünden eğilmişti, bembeyaz martılar havada daireler çiziyordu. Gökyüzü griydi, anlaşılan baharın gelmesine daha çok vardı. Lena, üşüyen kulaklarının ısınması için keşke şapkamı alsaydım diye düşündü.

"Evet." Wendy, falezlerin bulunduğu patikada yürürken Lena'nın elini sıkı sıkı tutuyordu, suratında zoraki bir kız arkadaş ifadesi vardı. "Seninle yalnız konuşmak çok hoş."

Lena sadece, "Öyle," diyebilirdi.

"Bebekler için isim düşündünüz mü?"

"Ah, sen de biliyorsun, epey zor bir iş. İki kız ve iki erkek ismi bulmamız gerek, üstelik sadece ikisini seçmek zorundayız."

"Anna çok hoşuma gidiyor. Annemin ismiydi. Sam, büyük-annesiyile çok yakındı."

Lena, Sam'in bu ismi şu ana kadar hiç önermediğini söylemedi. "Babamın ismi Viktor'dı. Oğlum olursa bu ismi koymak istiyorum, kız olursa da Viktoria."

Wendy, suratında tiksinti dolu bir ifadeyle suratını astı. "Hımm... Bilmem ki. Kıza Vicky diye seslenebilirler. Bu hoşuna gider mi?"

"Benim için sorun değil."

"Peki, başka isimler düşündünüz mü? Yani yabancı olmayan isimler."

“Ben Rus’um, bu yüzden sevdiğim çoğu isim de Rusça. Anatoly, Ivan, Anya, Katria.”

“Hayır hayır, hiçbirini sevmedim. Oğlunu Anatoly ismiyle ortalıkta gezdiremezsin. Sarah nasıl? Simon? Ya da Matthew ve Jessica?”

“Matthew güzel. Sam de seviyor. Ama isimlerden birinin Rusça olmasını istiyoruz.”

Wendy onaylamadığını belirterek homurdandı. “O zaman bebeklerden birinin sana ait, diğersinin de Sam’e ait gibi hissetmesine sebep olacaksınız. Şurada bir yer var, oturmak ister misin?”

Wendy, eliyle ileriye gösterdi. Patikanın ilerisinde bir park, parkın karanlık köşelerinde de bir piknik bankı bulunuyordu. Çok rahat görünmüyordu ama yürümekten iyiydi.

Birlikte banka oturduklarında Wendy, gözlerini Lena’ya dikip, “Seninle ciddi bir şey konuşmam lazım,” dedi.

Lena’nın kalbine ani bir korku yerleşmişti. “Dinliyorum?”

Wendy, tüm diş dolgularını göstererek gürültülü bir kahkahattı. “Tanrım, bu kadar korkma. Kimse ölmüyor...” Sonra omzunu silkip devam etti. “Becky önümüzdeki ay taşınıyor. Bir arkadaşıyla...” Wendy son söylediğı kelimeyi parmaklarıyla tırnak içine aldı. “Leeds’te bir ev alacaklar. Yani boş bir odam olacak.”

Lena, bu teklifin devamını tahmin edip hızla başını salladı. “Hayır, Londra’da kalacağız.”

“Sam bir yer bulabildi mi?”

“Arıyor.”

“Sence de çok yavaş değil mi?”

Lena, gülmeden edemedi. “Biraz yavaş, evet.”

“Bence Sam korkuyor, Lena. Gelip burada kalmak istediğini söylersen tamam diyecektir. Buna eminim. Artık büyüdü ama hâlâ annesine ihtiyaç duyuyor.”

Wendy çantasını karıştırıp bir sigara çıkardı ve sigarasının ucunu dikkatlice tutup bir kibrit yaktı. Kibritin ışığını gören üç martı sigarayı almak için harekete geçti, ancak bunun yenecek bir şey olmadığını fark edince uçup uzaklaştılar. Wendy’nin havaya üflediği duman rüzgârla uzaklara gitti.

Lena bir cesaret, “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Londra’da grubu var. Şu an onları bırakamaz.”

“Grubu mu? Peh! O grubun bir yere varacağı yok. Doğruyu söylesene, kardeşin ve kuzeninle yaşamaktan bıkmadın mı?”

“Onları seviyorum. Tüm kalbimle seviyorum. Çok da iyi anlaşıyoruz.”

“Ama Sam’le yaşamayı tercih ederdin. Belki evlilik teklifi konusunda sözünde duracak mı görmek istiyorsundur.” Wendy, parmağıyla elmas yüzüğe vurdu. Sam’in tahmin ettiği üzere bu konu yüzünden büyük bir tartışma çıkmıştı. Wendy, büyükbabadan para istendiğini duyunca kendini kaybetmişti. “Bak sana söylüyorum, buraya taşınırsanız her şey rayına oturacak. Bebeklere bakmana yardım ederim, kısa süre sonra tekrar çalışmaya başlarsın. Sam de üzerinde bu kadar baskı hissetmez.”

Lena’nın Sam’le olmak istediğine şüphe yoktu. Tabii son birkaç aydır Sam’in onunla gerçekten evlenmek isteyip istemediğini de düşünüyordu. Ama Sam’in bir şeyler yapma konusundaki hızı herkesten daha farklıydı. Hamilelik Lena için su gibi akıp geçiyordu, Sam’e göreyse henüz hamileliğin başlarıydı. Greenwich’teki bir arkadaşı evini boşaltıyordu ve evini onlara devretmeyi teklif etmişti. Ancak Sam bunun ne

zaman olacağını ya da ne kadar mal olacağını bilmiyordu, böylece haftalar hiçbir şey elde etmeden akıp gitti.

Onları çok seviyor olmasına rağmen Lena'nın Natalya ve Sofi'yle yaşamaktan mutlu olmadığı doğrudur. Aslında tek sorun Natalya'ydı. Natalya'nın ıslıl ıslıl parlayan, zarif güzelliği... Lena sürekli gerilen vücudunu izliyordu; göbeğinin üzerinde derin kırmızı çizgiler belirmiş, bir zamanlar sıkı olan göğüsleri yumuşayıp dolmuştu. Natalya'nın hiç değişmediğini görmek kötü hissetmesine sebep oluyordu. Her gece televizyona çıkması, fotoğraflarının gazetecilerdeki dergilerde yer alması, bitmek bilmeyen gece partileri için giydiği binbir çeşit tasarım elbiseler Lena'ya katlanamayacağı kadar ağır gelmeye başlamıştı. Lena'nın ondan uzaklaşması lazımdı, artık daha fazla birinin gölgesinde kalmak istemiyordu.

“Bence ikiniz bebek bakımının ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz,” diye devam etti Wendy. “Yardıma ihtiyacınız var. Hem odam da var.”

Lena, en iyisi bu konuşmaya bir son vermek diye düşündü ve elini beline koyarak yavaşça yerinden kalktı. “Cömertliğin beni çok mutlu etti, Wendy. Gerçekten çok nazıksın. Ama bizim hayatlarımız Londra'da.”

Wendy kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Bu ağzı değiştireceksin,” demiş olabilirdi. Ayrıca ses tonu hiç kibar değildi.

“Anlamadım?” dedi Lena.

“Boş ver.” Wendy zoraki bir gülümseme takınarak sigarasından bir fırt aldı. “Haydi High Street'e uğrayıp bir akşamüstü çayı içelim.”

Böylece rahatsız edici bir şekilde kol kola girip altlarındaki kara kayaların üstünde çalkalanan gri deniz eşliğinde yürümeye başladılar.

Rupert Palmer'ın evi Mayfair'deki malikâne tarzında bir apartman dairesiydi. Sofi zili çalıp beklemeye başladı. Natalya'nın burada olduğunu düşünüyordu ve onunla acil olarak konuşması gerekiyordu. Genç kız, kapı çerçevesine yaslanıp düzenli çalı çitleri, parke taşlı yolu ve sokak boyunca park edilmiş ısıll ısıll parlayan yeni arabaları süzdü. Mayıs gelmişti, sıcak hava Sofi'ye Londra'dan uzaklaşmayı, rüzgârla dalgalanan uzun çimlerin ve sessiz köy yollarının olduğu herhangi bir yere gitmeyi düşündürüyordu. Bu Julien'ın hatasıydı. Sürekli gönderdiği mektuplarda Richelieu'ya gelmesini direkt olarak teklif etmezken yazdıklarından bu anlamı çıkarmak mümkündü. Uzun karaağaçların sıralandığı dar yolları, durgun göllerin üzerindeki güneş vuran taş köprüleri, sarı kır çiçekleriyle dolu büyük çayırları uzun uzun, tutkuyla tanımlıyordu. Hatta o bölgeye duyduğu aşk çeviri yapma yeteneğini elinden alıyor gibi mektubuna Fransızca -Sofi'nin öğrenmek için çok çabaladığı o güzel dille- devam ediyordu.

Sofi, zili tekrar çaldı. Natalya ondan kaçıyordu. Aslında telefon etmeyi denemişti ama Rupert'ın telefonu sekretere düşmüştü. Mesaj bırakmak istemiyordu, zaten bırakabileceği tek mesaj Natalya'ya geldiğini söyleyip onu uyarmak olurdu.

Bu sefer interkomdan Natalya'nın sesi geldi. "Kim o?"

"Benim, Sofi."

Kısa bir sessizliğin ardından Natalya canlı bir sesle, "Yükarı gel," dedi.

Aşağıdaki kapı açıldı, Sofi kapıyı itti ve dördüncü kata çıktı.

Natalya'nın üzerinde bir tişörtle tasarım bir kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Genç kız, kuzenini holün ucundaki büyük oturma odasına götürdü. Yan yana dizili çift camlı pencerelerden Oxford Caddesi ve çatılar görünüyordu. Natalya, kendini deri bir koltuğa atıp Sofi'ye oturmasını söyledi.

Sofi, "Rupert nerede?" diye sordu.

"Dışarıda, bir toplantıya gitti."

Sofi rahatlamıştı; soğuk bakışlı, samimiyetsiz gülüşlü Rupert'tan hiç hoşlanmıyordu. Belli ki Natalya onda farklı bir şeyler bulmuştu. Natalya'nın onunla birlikte olduğunu biliyordu, ancak Natalya bu gerçeği çekingen bir şekilde saklamaya çalışıyordu. Sabahları erkenden eve girer, gece çekimi, partide koltukta uyuyakalma gibi inanılması güç bahaneler sıralar ve üzerini değiştirip tekrar ortadan kaybolurdu. Sofi, Natalya'nın ilişkisini neden gizlediğinden emin değildi. Sorun Rupert'ın yaşı mıydı? Yoksa bir iş adamıyla, özellikle onun üzerinde büyük güç sahibi olan bir iş adamıyla birlikte olmanın büyük bir aptallık olduğunu biliyor muydu? Genç kız, ikinci seçeneğin gerçek olmasını umdu. Ama Natalya'nın son zamanlardaki kararlarına akıl sır ermiyordu. Zaten bu ziyaretin sebebi de buydu. Sofi bugünün postasında, Julien ve annesinden gelen mektupların yanında daha önce hiç görmediği bir sözleşme görmüştü.

Natalya ayaklarını altına alarak, "Seni görmeyi beklemiyordum," dedi. Sofi, kuzeninin ayak bileğindeki altın halhalı görünce içinde bir sızı hissetti. Natalya, onun takılarını takmayı reddetmeye devam etmişti. Oysa yeni parlayan bir yıldızın birkaç fotoğrafında çıkacak takıyla kuzeninin işini çok farklı boyutlara getireceğinin farkında değildi. Zaten ortada bir iş kalmış mıydı ki? Genç kız, Natalya'nın peşinde koşturup Lena'ya yardım etmekten tüm işlerini bir kenara bırakmıştı.

Sofi, kol çantasından çıkardığı sözleşmeyi sehpanın üzerine koydu. “Bunun için geldim.”

“Yine mi zarflarımı açtın?”

“Açmamı sen söylemiştin. Çünkü en son İngilizce okuyamıyordun. Ayrıca bildiğim kadarıyla bana bu tip belgeleri yönetmem için iş verdin.”

Natalya kendini gülmeye zorlayarak başını iki yana salladı. “Bu kadar öfkelenme Sofi. Kıpırmızı oluyorsun.”

Sofi, ona artık Natalya’dan hoşlanmadığını düşündüren rahatsız edici hislerle savaşıyordu. “Rupert’ın teklifini bana danışmadan kabul etmeni bir kenara bıraktım.” Aslında bu çok canını yakmıştı. Sofi Rupert’ı ikna edip daha çok para ve daha iyi şartlar elde edebilirdi. Ama Natalya Rupert’ın her söylediğini sözlü olarak kabul ettiğinden artık çok geçti. “Ama bu, son noktayı koydu. Bu senin isteğin ve buna saygı duyuyorum ancak... Natalya, bu konuyu konuşmuştuk, bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermiştik.”

Natalya’ya birinci sınıf bir dergiden, sözde fotoğrafa düşkün olanlara hitap eden fakat sürekli çıplak kadın fotoğrafları basan *Shutter*’dan teklif gelmişti.

“Bunca yolu herkesin gözünün önünde soyunmak için gelmedin.”

“Fikrimi değiştirdim. Derginin fotoğrafları çok güzel, ayrıca çok da sanatsal.”

“Sorun çıplaklık da değil. Sorun yalan söylemiş olman, Natalya. Bu teklifi konuştuk, reddettik. Ama sen bana söylemeden gidip sözleşme imzalamışsın.”

Sofi, arkasına yaslanıp Natalya’yı izledi. Kuzeni oyunculuğu bir an olsun bırakmıyordu. Çoğu durumda duygularını gizlemeyi başarırdı ama Sofi, yıllardır onun gerçek hislerini

okuduğundan artık bir uzman olmuştu. Natalya'nın yüzünde boş, makul bir ifade vardı, fakat Sofi onun sinirlendiğini biliyordu.

“Ne oldu Natalya? Söylesene.”

Natalya, kendini ifade etmeye çalışırken yaptığı gibi, yine Rusça konuşmaya başladı. “Çok kontrolcüsün.”

“Bunu yapmamı sen istedin.”

“Rupert diyor ki...”

“Rupert mı? İşverenin Rupert mı, yoksa sevgilin Rupert mı?”

Natalya dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı.

“Bana sadece bir şey söyle,” diye devam etti Sofi. “Rupert *Shutter* için soyunmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyor?”

“Evet,” dedi Natalya. “Ve onun kararma güveniyorum. Çünkü benim güzel pozlar vermem ve doğru giyinmem için çok uğraşı...”

“Üzerinde kıyafet yokken bile mi?”

“Konuyu ucuzlaştırıyorsun. Onlar sanat fotoğrafı. Kadın bedeni estetikdir. O küçük Fransız adamın hep çiziyor.”

Sofi derin bir nefes alarak tekrar İngilizceye döndü. “Bu konuyu çözmemiz gerek, Natalya. Sanki kanlı bıçaklıyız, bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Bana iyi kararlar almana yardım etmem için iş verdin ama bana karşı dürüst olmazsan işimi düzgün bir şekilde yapamam.”

Natalya hiçbir şey söylemedi.

“Lütfen Natalya. Konuş benimle. Aklında ne var?”

Natalya uzun saçlarını omuzlarına atarak öne yaklaştı. “Beni aileden birinin temsil etmesinin profesyonel olmayacağını düşünüyorum. Özellikle de yabancı olduğun ve eğlence sektörü hakkında hiçbir şey bilmediğin düşünüldüğünde.”

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Sofi.

“Bu sektörü çok iyi bilen birinden tavsiye almam lazım.”

“Rupert gibi mi?”

“Evet.”

“Ama Rupert’ın kendi çıkarları olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Benimle ilgilenmek istiyor.”

“O senin işverenin. İşine karşı duyduğu hisler ağır basabilir.”

Natalya meydan okurcasına başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Rupert beni umursuyor.” Sonra cilveli bir edayla bakışlarını indirdi. Sofi, bu ifadeye oynadığı diziden aşınaydı. “Beni sevdiğini söylüyor.”

Sofi, çatışan duygularıyla boğuşuyordu. İçinde, boğazını sıkı sıkı saran korkunç bir öfke vardı. Rupert, Natalya’yı böyle etkisi altına almaya nasıl cüret ederdi? Kuzeni iyice aptallaşmıştı. Diğer yandan ise nihayet Natalya’nın isteklerinden kurtulacağını hissediyordu. Artık enerjisini tekrar işlerine verebilirdi. Tabii kalbini de...

“Seni sevmediğine eminim, Natalya,” dedi Sofi ciddi bir ifadeyle. “Ama seni yönetmesini istiyorsan, öyle söyle.”

Natalya saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Ama para, Sofi. Para olmadan nasıl geçineceksin? Eğer istersen sana ödeme yapmaya devam edebilirim. Hiç sorun olmaz. Ben sadece...”

“Şişşt.” Sofi, kuzenini susturmak için elini kaldırdı. “Para umurumda değil. Çok para biriktirdim. Hatta biraz yatırımım bile var.” Sonra kaşlarını çatı. “Konusu açılmışken senin parayı yatırdığım tüm hesapları söylemem gerek.”

Natalya ilgisiz bir tavırla, “Belgeyi direkt Rupert’a gönder,” diye cevapladı.

“Bu kadar aptal olma. Kendi paranı kendin yönet.”

“Rupert *Ölümsüz Koschei* değil, Sofi.” Genç kız bir kahkahattı. Bahsettiği, genç kadınları avlayan kötü bir Rus masalı karakteriydi. “O, iyi bir adam.”

Sofi, kuzenini inceledi. Karşısında varlık ve lüks içinde, parlamak üzere olan bir televizyon yıldızı oturuyordu. Fakat bu özgüvenli güzelliğın altında küçük bir kız olduğunu görebiliyordu. Babası onu terk ettiğinde hiç canı yanmamış gibi yapan o küçük kız. Sofi, öfkesi dindiğinde içinde büyük bir korku hissetti.

Ve nazik bir ses tonuyla, “Lütfen dikkatli ol, Natalya,” dedi.

Natalya da yumuşamıştı. “Olacağım. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

“Hayır, uğratmadın,” diye cevapladı Sofi. “Bir şekilde beni özgür bıraktın.”

On Dokuzuncu Böhüm

“Demek annelik duygusu böyle bir şey, ha?”
Lena, arkasını döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yatak odasının girişinde duran Sofi’yi gördü.
“Sanmam. Natalya gittiği için gardıropta yer açıldı. Biraz düzenlemek istedim.”

Sofi, içeri girip yatağın üzerine uzandı.

“Ayrıca daha kolay toparlanabilmek için neyin nerede olduğunu bilmem gerek.”

Greenwich’teki kiralık oda, nihayet yeni evleri olacaktı. Sam’in arkadaşı bir hafta içinde taşınıyordu. Yani taşındıktan sonra beşik kiralayıp küçük kıyafetleri katlamak için yalnızca üç haftaları kalacaktı. Natalya, bir Rus batıl inancına göre doğumdan önce bebek kıyafeti alınmaması gerektiğini hatırlatmıştı. Ama her şey askıda kaldığından Lena’nın *bir şeyler* yapması gerekiyordu. Az vakit kalmıştı, zaman hızla geçiyordu. Genç kız bacaklarının arasında büyük bir kaya parçası taşıyor gibiydi. Karnının patlamadan dört hafta daha büyüyeceğine inanamıyordu.

Sofi, çalan telefonu cevaplamak için yerinden zıpladı. Lena, kuzeninin zarafetini kıskanmıştı. Hemen geri dönen genç kız, “Sam arıyor,” dedi.

Lena katladığı bluzu bırakıp sallanarak telefona gitti. Sam’in ses tonundan bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı.

“Özür dilerim, Lena. Arkadaşım vazgeçti. Yani evinden çıkmıyor.”

Kiralık oda. Hayal olmuştu. “Ama... kalacak bir yerimiz yok.”

“Sorun yok, başka bir yer bulacağım.”

Lena’nın uzun süredir içinde barındırdığı öfke bir anda patladı. “Bir aya kalmadan iki bebek doğuracağım, Sam. Bize bir yer bulacağına söz vermiştin. Sorun ne? Yalan mı söylüyorsun? Benimle, bizimle olmak istemiyor musun?”

Genç adamın sesi daha da sakinleşti. “Elbette, elbette istiyorum. Ben sadece... yetersiz kalıyorum. İşe yaramazın tekiyim, Lena. Yapamıyorum... Vakit su gibi aktı, arkadaşımın taşınacağına o kadar, *o kadar* emindim ki... Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm.”

Sam’in böylesine kendini suçlaması Lena’nın öfkesini dindirmişti. “Tamam. Tamam, sorun değil. İkimiz de yeni şeylerle mücadele ediyoruz, Sam. Çok sinirlendiğim için özür dilerim.”

“Sinirlenmekte haklısın.”

“Ama bu hafta sonu bir yer bulmalıyız.”

“Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm. Şimdi size geliyorum. Otobüs on dakika içinde kalkıyor. Biraz sürebilir. Tam iş saati.”

Lena hoşça kal deyip ahizeyi yerine bıraktı. Hemen yanında dikilen Sofi, onu endişeyle izliyordu. Lena başını iki yana sallayıp ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bir fikrim var,” dedi Sofi. “Ben gideyim. Sam de senin yanına taşınısın.”

“Nereye gideceksin ki?”

Sofi omzunu silkti. “Bilmem, belki Fransa’ya giderim.”

Lena’nın yüreği ani bir hüznle dolmuştu. “Artık kopuyoruz, değil mi? Oysa üçümüz ne yakındık. Birlikte çok şey atlat...”

Sözcükler genç kızın boğazına dizildi. O an aklına geçmişten bazı kareler geldi: Sofi’nin babasının kaybını unutması için oynattığı oyunlar, Ivan amcanın öldüğü gece, müşterek mutfaktaki masada birbirlerinin ödevlerine yardım etmeleri, film yıldızı olma hayalleri, Natalya’nın evinde beraber yemek yapmaları, Roy Creedy işi yüzünden duydukları korku ve vicdan azabı, Rusya’dan kaçışları...

Sofi, kuzeninin kolunu sıvazladı. “Şu hâline bak. Nasıl da duygusallaştın. Buraya kendi maceralarımızın peşinden koşmak için geldiğimizi unutuyorsun. Elbette, bu maceralar bizi farklı yollara sürükleyecekti. Sam geldiğinde ona kirayı devralmasını teklif edeceğim.”

“Buranın kirasını ödeyemez, Sofi. Gazete bayinde mesaiye kalmadan imkânsız. Mesaiye kalırsa grubu ne olacak? Kiralık bir oda bulmak zorundayız, ayrıca uzakta olmalı. Umarım yakın zamanda bir şeyler bulabiliriz.”

“Size para konusunda yardımcı olabilirim.”

Lena, tam kuzeninin teklifini reddedecekti ki yan tarafına korkunç bir acı saplandı. Ve ayaklarının arasındaki mutfak zeminine sular sıçraması bir oldu. Genç kız başta, *sonunda tuvaletimi kaçırdım*, diye düşündü.

Sofi, yerdeki su birikintisine baktı, sonra bakışlarını Lena’nın yüzüne çevirdi. “Bu...?”

Lena sadece, “Bilmiyorum,” diyebildi.

“Bebekler mi geliyor?”

“Henüz vakti değil.”

Sofi hızla havlu getirmeye koştu, olduğu yerde buz kesen Lena, doğru dürüst düşünemiyordu. Henüz hazır değillerdi. Bebeklerini bu gece doğurmak istemiyordu; yapması gereken çok şey vardı.

“Hastaneye gitmeli miyiz?” Sofi bir havluyu yerdeki suların üzerine koyarken diğerini kuzeninin eline tutuşturdu.

Lena başını olumsuz anlamda sallayarak, “Sam’i bekleyeceğim,” dedi.

“Gelmesi saatler sürebilir.”

“İlk doğum ortalama on iki saat sürüyor. İkizlerde muhtemelen daha çok sürer. Ben... Suyun gelmesi bir şey ifade etmiyor...” Genç kızın cümlesi derin bir acıyla yarıda kesildi. Zavallı soluk soluğa kalmıştı.

Sofi, Lena’yı kanepeye götürüp, “Oturman gerek,” dedi.

Lena yan yatıp acısının dinmesini bekledi. “Buna on iki saat daha katlanmak zorunda kalırsam...”

“Tamam tamam. Ben yanındayım.” Sofi, genç kızın saçlarını yüzünden çekip sessizce yanına oturdu. Fırının üzerindeki saat sesli bir şekilde ilerliyordu. “Bence bir an önce hastaneye gitmelisin.”

“Sam’siz gitmem. O olmadan doğurmak istemiyorum.”

“Ama bebekler erken...”

“Doğum çok uzun sürüyor, Sofi. Sam’i bekleyeceğim.”

Genç kız, kuyruk sokumuna saplanan baskıyla birlikte bacaklarını açtı. Homurtular çıkarırken dik oturmakta güçlük çekiyor, kanepenin arkasına doğru kıvrılıyordu. Acı tüm bedenini sararken vücudunu rahatlatmaya çalıştı. Sofi sırtını okşuyor, rahatlatıcı sesler çıkarıyordu.

Lena, kasılmaları geçtiğinde öne doğru yığıldı. Şimdi biraz daha derin nefes alabiliyordu.

“Kasılmaların arasında yalnızca üç dakika var,” dedi Sofi.

“Hayır, daha uzun...”

“Dakika tuttum.”

“Yanlış tutmuş olmalısın.”

“Sam’i *beklemiyorsun*, Lena.”

Lena, hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. O öldürücü baskı bedeninin altını bir kez daha sardığında korkudan titriyor, asla kesin bir karar veremiyordu.

Her zamanki kararlılığında çatlaklar hisseden Sofi, “Çabuk,” dedi. “Ayakkabılarını giy. Hastaneye gidiyoruz.”

“Ambulans ara.” Bir sonraki sancıyla boğuşan Lena güçlkle konuşur olmuştu. “Bu hâlde otobüse binemem.”

Sofi var gücüyle telefona koşarken Lena bir kez daha acı ve baskıyla savaşmakla meşguldü. Boğazından derin, boğuk sesler geliyordu. İçinde gayret etmeye dair ilkel, hayvansı bir his vardı. Sofi geri gelmişti, kuzeninin sırtını okşuyor, onu avutmak için bir şeyler söylüyordu. Lena, sırayla gelen bu acımasız acıyla kıvranırken zaman durmuştu. Önce büyük bir ağrı saplanıyor, sonra minnetlik bir sakinlik çöküyordu. Sofi onu rahatlatmak için ambulansın yolda olduğundan bahsetti ama Lena onu güçlkle duyuyordu. Giderek artan ağrılarla savaşırken içinde dolanan acı katlanılamaz derecede büyümüştü; Lena öleceğinden emindi. Bir feryat kopardı, sonra sustu. Birkaç dakika sakin bir şekilde soluk aldı. Ardından yere indi, tekrar yan tarafına yattı ve nefesini tuttu. Zaman tekrar akmaya başlamıştı.

Sofi, “Geçti mi?” diye sordu.

Bu seferki ağrı, yanıt verir gibi hepsinden daha şiddetli gelmişti. Genç kızın içinden âdeta trenler geçiyordu.

Bir solukta, “Sofi,” diyebildi. “Geliyorlar.”

“Hayır, hayır. Daha başlayalı yarım saat oldu.”

Bir sonraki sızı Lena’yı dizlerinin üzerine oturttu. Genç kız ıkmaya başlamıştı. Engel olamıyordu. Sofi, kuzeninin kot pantolonunu çıkarmasına yardım etti, sesindeki sakinlik tamamen yok olmuştu. Biri bas bas bağıırıyordu. Bu ses muhtemelen ona aitti. Uzaklardan, çok uzaklardan bir siren sesi geldi. Lena’yı almaya mı gelmişlerdi? Doğumu kaçırın sadece Sam değildi, ambulans da geç kalmıştı. Lena, içindeki büyük, sert şeyi çıkarma arzusuyla yanarak ıkmaya devam etti.

Dayanılmaz bir acıydı.

Sofi, “Başını görebiliyorum!” diye bağırdı. Sesi çok uzaklardan, denizlerin ötesinden geliyor gibiydi.

Çok geçmeden bebek dışarı kaydı ve Lena ağlayarak yere çöktü.

“Kız! Kız!” Sofi, kan içindeki pürüzsüz bebeği alarak Lena’nın göğsüne koydu.

Bebek ağzını açtı ve ağlamaya başladı. Lena hem şaşırmış hem de korkmuştu. Yeni doğan bebeklerin küçük oyuncak bebekler gibi sessiz olduğunu zannederdi, böyle kıpır kıpır gü-rültülü şeyler olacağını hiç düşünmemişti. Nazikçe bebeğine dokundu. Sanki gerçek değildi. Sonra kendi kendine *başardım*, dedi. Ölmedim.

“Ne yapayım?” diye sordu Sofi. “Göbek bağıını keseyim mi?”

“Bilmiyorum. Ambulans nerede? Geldi mi...”

O gayret içgüdüğü geri dönmüştü. Şimdiki hepsinden betterdi. Lena’nın ikinci kez suyu geldi, üstelik suyuyla birlikte içinden akışkan, parlak bir kan gölü çıkmıştı. O an beyni

telaşla doldu. O kadar telaşlanmıştı ki birinin kulağına fısıldadığını sandı. İkinci bebeği doğururken öldü.

“Sofi!” diye çığlık attı.

Sofi uzun mor göbek bağı sarkan küçük kızı alıp havluya sardı. Lena, Sofi’yi daha önce telaşlı görmediğinden bu durum onu korkutuyordu.

Genç kız, o ilkel içgüdülere tekrar teslim olarak dizlerinin üzerine çöktü. “İkınmam lazım.”

“Çok kan var, Lena.”

Ancak Lena kendini durduramıyordu. Tüm gücüyle çabaladı. İçinden kanlar boşanıyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı. Sofi, ona dayanması için yalvarırken zilin çaldığını duydular. Ambulans gelmişti.

Sofi doğan bebeğin sesini bastırarak, “İkınma!” diye bağırdı. “Bir ayak görüyorum, bebeğin gerisi gelmiyor.”

Lena gözlerini açtı ve aşağı baktı, bacaklarının arasındaki kan gölü yüreğini dondurmuştu. Dengesini kaybetti ve yan tarafının üzerine düştü. Ve her şey bulanıklaştı, bayılmıştı.

Acıdan aklını kaybettiği, karanlıkta bembeyaz ışıkların parladığı anlar olmuştu. Lena’nın yüzü öyle soluktu ki ambulanstaki görevli onunla bir çocukla konuşur gibi konuşmuştu. Dilini hareket ettiremiyor, suratından sarkan maskeyle karanlıkta ilerliyordu. Sonra bir boşluk oldu. Ama uyku gibi değildi, sanki... ölüm gibiydi. Nihayet sesleri işitir olmuştu. Ayak sesleri, uzakta takırdayan tepsiler... Gözlerini açtı ve kendini yeni bir hastane yatağında, tertemiz bir geceliğin içinde seruma bağlı

vaziyette buldu. Odadaki ışık gözlerini kamaştırıyordu. Pencereye arkasını döndüğünde Sam'in odada oturduğunu gördü. Hemen yanında, plastik bir beşiğin içinde küçücük bir bebek vardı.

Genç adam hızla ayağa fırladı. "Uyandın!"

Ansızın kendine gelen Lena, "Diğer bebek nerede?" diye bağırdı.

"Oğlumuz iyi." Sam'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "İkisi de iyi. Küçük oğlumuz bir şampiyon gibi mücadele etti. Şimdi özel bir bakıma ihtiyacı var ama bir iki gün içinde çıkacağını söylüyorlar."

"Oğlan mı?"

"Ve bir kız. Başardın Lena. Az kalsın seni kaybediyordum ama başardın."

"Az kalsın...?"

"Sana kan verdiler, genel anestezi altında acil sezaryene girdin." Bu bilimsel sözcükler Sam'in ağzında çok garip duyuyordu. "Ama şimdi dünyanın en güzel bebeklerine sahibiz."

Lena etrafına baktı. Diğer yatakların perdeleri çekilmişti, ancak bir perdenin altından bir çift hemşire ayakkabısı görülebiliyordu. Işık daha parlak bir hâl almıştı, genç kız kendini sersem ve güçsüz hissediyordu.

"Kızımı kucağıma alabilir miyim?"

"Bir hemşire çağırayım," diye cevapladı Sam.

Bir süre sonra ciddi suratlı bir hemşire hızla yatağa yaklaştı. Lena, doğrulmaya çalıştıysa da acısı hareket etmesini engelliyordu.

"Hareket etmeye çalışmayın," dedi hemşire, tecrübeli bir ses tonuyla. "Sizi kontrol etmem gerek ama önce şu minikle birkaç dakika geçirin." Kadın, beşikten aldığı pembe kundağa

sarılı bebeği Lena'nın sağ tarafına koyduktan sonra, "Hemen döneceğim," diyerek dışarı çıktı.

Sam, yatağa oturdu. Lena, hayretle küçük kızını izliyordu. Küçük şey, minik elini yüzünün yanına kıvrımış uyuyordu.

"İki kilo yedi yüz gram," dedi Sam. "Oğlumuz da iki kilo beş yüz gram."

"Çok güzel bir kız." Nefes nefese kalan Lena, âdeta bebeğine dokunmaya korkuyordu.

Genç adam, "Sofî, Natalya'yı getirmeye gitti," diye devam etti. "Şimdi gelirler. Ama sana söylemem gereken bir şey var."

Lena gözlerini bebeğinden alamıyordu. Küçük kız uyanmak üzereydi, ağzını açıp kapatıyor, başını bir oraya bir buraya çeviriyordu. "Neymiş?"

"Bakıma ihtiyacın var. Büyük bir operasyon geçirdin. Ayrıca bebekler için de yardıma ihtiyacımız olacak. Üstelik gidecek bir yerimiz yok... İyice afalladık. Haydi anneme gidelim."

Lena önce Sam'e sonra güzel kızına baktı. *Kızına*. Neredeyse gülecekti. Hastanenin çevresini saran karaağaçların üst kısımlarının bahar rüzgârında hışırdayıp eğildiğini görebiliyordu. İçini büyük bir ferahlık sardı ve hep birlikte oldukları sürece hiçbir şeyin sorun olamayacağına karar verdi.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu genç kız. "Grup ne olacak?"

"Zaten şu an bir yere varacağı yok. Baterist provalara hiç gelmiyor. James artık bıktı. Annem, yanı başımızda durup bize bakmak için ölüyor. Bırakalım da baksın."

"Tamam," dedi Lena. "Biz birlikte olduktan sonra..."

Yirminci Böhüm

Sofi'nin yatağı kiralanan iki beşiğe yer açılması için oturma odasının ortasına taşınmıştı. Natalya, çığlıklarla geçen bitmek bilmeyen gecelerden kaçmak için alelacele Rupert'ın dairesine kaçtı. Fakat bu gece gelmişti. Sofi'yle birlikte televizyonun karşısındaki döşekte oturmuş *Lonely Shores*'u izliyorlardı. Lena ise yatak odası kapısının ardından bir türlü uyumayan bebekleriyle savaşıyordu. Anna ve Matthew. *Natalya'nın yeğenleri*. Natalya, hırçın kediler gibi bağırان gürültüyü dinlemekten delirmiş olmasaydı kardeşi için üzülebilirdi. Bu son haftada, asla ama *asla* çocuk istemeyeceğinden emin olacak kadar çok bebek görmüştü.

Genç kız kuzenine dönüp, "Lena diziyi kaçırıyor," dedi.

Sofi düzgün bir biçimde, "Aklında başka şeyler var," diye yanıtladı. Amacı Natalya'ya dünyanın merkezinde olmadığını hatırlatmaktı çünkü birinin bunu sık sık hatırlatması gerektiğini biliyordu.

Bölüm bitmiş, jenerik geçmişti ancak bebekler ağlamaya devam ediyordu. Bu sefer yalnızca tek bir ses vardı. Sonunda yatak odasının kapısı açıldı ve Lena kollarında feryatlar koparan mavi bir kundakla odadan çıktı.

“Uyumuyor.” Genç kız bezgin bir hâldeydi. Şimdiden pijamalarını giymişti, belki de hâlâ pijamalarlaydı. Natalya bilemiyordu. Koyu saçları dağılmış, gözlerinin altında morluklar oluşmuş, omuzları çökmüştü. “Sanırım hâlâ aç.”

Sofi, ağlayan bebeğin sesini bastırarak, “Sorun değil, Lena,” dedi. “Matthew’u getir. Partimize katılabilir.”

Genç kız elinin tersiyle sehpanın üzerinde duran şişeyi ve üç boş kadehi gösterdi. Natalya, Rupert’in önerisi üzerine bu şampanyayı seçmişti. Sehpadaki kadehlerin yanında bir tabak salamura mantar ve salatalık, elma dilimleri, çavdar ekmeği ve Natalya’nın yemeyi hayal bile edemeyeceği yağlı bir et vardı.

Lena ayaklarını sürüyerek kanepeye geldi ve oturup pijamasının üzerini kaldırdı. İki saniye sonra Matthew sessizce annesinin memesini emiyordu.

Lena, “Çok yorgunum,” diye homurdandı.

“Zamanla kolaylaşacak,” dedi Sofi, onu avutarak. “Sam’in annesine gittiğinizde bizden daha çok yardımı dokunacak.”

“Bak, şimdiden uyudu. On saniye sürdü. Emmek istiyormuş.”

Natalya, “Bir emzik alsana,” diye araya girdi.

“Wendy dişleri için zararlı olduğunu söylüyor.”

Natalya, Sam’in annesiyle hastanede tanışmıştı. Sürekli kendi konuşan kuralcı zorbanın tekiydi. Sam gibi tatlı bir çocuğu nasıl doğurduğu tamamen bir sırdı. “Dişi yok ki.”

“Ağızları için zararlı o zaman.” Lena elini saçlarında gezdirdikten sonra bebeğini yavaşça göğsünden alıp kafasından tutarak kucağına yatırdı. “Aferin, uyu bakalım küçüğüm. Yarın bizi büyük bir yolculuk bekliyor.”

“Trendeki diğer yolcuların çok hoşuna gidecek,” dedi Natalya, şampanyaya uzanırken.

Karşı tarafın niyeti alay da olsa Lena gülümseyip başını salladı. “Şunları kim sevmez ki? Nasıl da mükemmeller.”

Sofi Natalya’ya doğru sırtıp kaşlarını kaldırdı.

Natalya, uzanıp kardeşinin bileğine dokundu. “Seni tatlı şey. Haydi biraz şampanya iç.”

“Dur Natalya. Mantar...”

Pat. Küçük Matthew gözlerini açıp hemen ağlamaya başladı. Lena onu tekrar kundağına sardı ve bebekle birlikte yürüyüp sallamaya başladı. Natalya önündeki kadehe şampanya döktü. Kanının biraz daha hızlanması gerekiyordu, bu çılgınlık çok sinirlerini bozuyordu.

“Al bakalım.” Genç kız, kadehi Sofi’ye uzattı. “Birlikte kaldığımız son gün için kadeh kaldırmalıyız.”

Lena tekrar kanepeye dönüp bebeğini emzirmeye başladı, yine tatlı bir sessizlik olmuştu. “Gördünüz mü?” dedi, Natalya’dan kadehini alırken. “Göğsüm ağzındayken çıt çıkarmıyor.”

“Tipik erkek.” Natalya bir kahkaha patlatarak kadehini kaldırdı. “Bize.”

Sofi, “Bize,” diye tekrarladı.

“Bize.” Lena, küçük bir yudum alıp kadehini bıraktı.

“İçmeyecek misin?”

“Wendy alkol almamam gerektiğini söylüyor, sütüme karıştırmış.”

“Ee, bebekler uyur. Ne güzel işte!”

Genç kız, kadehini tekrar alarak, “Belki bir yudum daha alırım,” dedi. “Çok güzelmiş.”

Sofi ve Lena yemeklerin tadını çıkarırken Natalya ekmeğin içinde peynire sarılı salamura salatalıklardan almak için ölüyordu. Ancak özellikle peynir olmak üzere hiçbir şey yemeye

cesareti yoktu. Üç hafta içinde *Shutter*'ın fotoğraf çekimi için kameraların ve parlak ışıkların önünde soyunacaktı. Karnında ya da kalçalarında en ufak bir yağ kıvrımı olmamalıydı. Eğer yemezse Sofi ve Lena'nın mızımızlanacağını biliyordu, bu yüzden tabağına birkaç şey alıp yenmiş göstermek için böldü. Bu konuda Rupert'ın evinde hiç zorlanmıyordu çünkü Rupert onun yanındaydı. İşi için zayıf kalmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Kuzenlerinden uzaklaşmak birçok konuda iyi olacaktı. Artık kendini televizyon dünyasında amatörce debelenen zavallı Rus kızı gibi hissetmeyecekti. Aksine bu sektörün tam ortasında olacak, etrafı insanlar ve partilerle çevrelenecekti. Hepsi birbirini anlayacaktı, artık içindeki vicdan azabını ve küçük utancı durdurabilirdi.

“Sanırım nihayet sustular.” Lena Matthew’u göğsünden uzaklaştırıp dikkatlice kaldırdı. “Gidip yatırayım. Sakın bir daha mantar patlatma, Natalya.”

Natalya kız kardeşinin gidişini izlerken vücuduna bakmama çalışıyordu. Doğumdan bir hafta sonra çok zarif ve zayıf görünen ünlülerin fotoğraflarını görmüştü. Ama Lena hâlâ altı aylık hamile gibi duruyordu. Genç kız, kardeşiyle aynı genlere sahip olduğunun farkındaydı ki bu da bebek sahibi olmaması için bir başka nedendi. Büyük ihtimal bu Rupert’a da uyardı. Ellili yaşlarında olan Rupert, çocuk için çok yaşlıydı. Natalya şampanyasını yudumlayıp bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Rupert'ın yaşı sadece iki rakamdan ibaretti, onda hayran kalınacak bir sürü başka şey vardı.

Genç kız, Sofi'ye dönüp, “Yarın Paris uçağın kaçta?” diye sordu.

“Akşam, geç vakitte. Önce Lena'yı geçireceğim. Tren işleri için yardımına ihtiyacı olabilir. Ameliyat yüzünden hâlâ canı yaniyor.”

“Sam bunun için var.”

“Biliyorum. Ama bu işi düzgünce becerebileceğine inanıyor musun?”

Natalya bir kahkaha atıp Lena’nın duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. “Sofi, sen tam bir terbiyesizsin. Sam çok nefis bir çocuk.”

“Ondan hoşlanmıyor değilim,” diye cevapladı Sofi. “Ama o henüz bir çocuk, adam değil.”

O esnada yatak odasının kapısı açıldı, Lena parmak uçlarına basarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Başparmağıyla bebeğin uyuduğunu işaret ettikten sonra tekrar kanepedeki yerini aldı. “Sonunda. Şanslıysak üç dört saat uyurlar.”

Natalya, “Ne zaman tüm gece boyunca uyuyacaklar?” diye sordu.

“Annem iki yaşına kadar deliksiz uyumadığımı söyleyip duruyordu,” dedi Sofi.

Bunun üzerine Lena hafifçe inledi. “İki yıl daha böyle devam ederse ölürüm.”

Ardından kadehine uzandı ama içmedi. Bir an düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Öyle yorgun ve yenik bir hâli vardı ki Natalya yanına gelip onu kendine çekerek sarıldı.

“Her şey yolunda mı?”

Lena zoraki bir şekilde gülümsedi. “Bizi düşünüyordum. Parçalandık. Birbirimizden kopmamızı istemiyorum. Biz... çok şeyler atlattık.”

Sofi öne doğru eğilip boş kadehini sehpa üzerine bıraktıktan sonra dizlerini göğsüne çekti. “Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum.”

Lena, “Mektup ve telefon yeterli değil,” diye devam etti. “Neden her yıl buluşmuyoruz? Ama hiç aksatmadan. Ne olursa olsun. Londra’ya Natalya’nın yanına gelebiliriz. Briggsby’ye

gelirsiniz. Ya da Fransa'ya Sofi'nin yanına gideriz. Sadece bir haftalığına. Böylece birlikte vakit geçirir, birbirimizi kaybetmeyiz.”

“Ama o haftayı kesinlikle Noel ve Yeni Yıl arasında seçmeliyiz,” dedi Natalya. “Çalışmayacağımı garanti edebileceğim tek zaman dilimi o.”

Lena hevesle öne eğildi. “Tamamdır, her kış. Aynı ilk kışımız gibi... Hatırlıyor musunuz? Ivan amca öldüğünde...”

Sofi, “Hiç unutmayacağım ki,” diye yanıtladı.

“Birbirimize sahip çıkacağımıza söz verdik.” Yıllar Natalya'dan hiçbir şey almamış gibiydi. Sanki hâlâ Sofi'nin yatağında oturan o küçük kızdı. Bir ömür yetecek kadar acı görmüş o küçük kız... “Hiçbir şeyin aramıza girmeyeceğine yemin etmiştik.”

“Aileler, kariyer, hiçbir şey,” dedi Lena, kuvvetli bir şekilde. “*Zeemoy sobraniye**. Yıllık Kış Buluşması. Karar verildi. O zaman bu yıl nerede toplanıyoruz?”

Sofi, “Sana geliriz,” diye yanıtladı. “Bebekler senden kopamayacak kadar küçük olacak.”

“Bunu her yıl yapacağız,” dedi Lena. “Ve hiçbir şey aramıza giremeyecek.”

Sofi gardırobunu son kez kontrol etti. Çekmecelerini ve yatağının altını da... Hiçbir şey kalmamıştı. Yaklaşık bir yıldır bu evde yaşıyorlardı, şimdi arkalarında hiçbir iz bırakmamışlardı. Buraya geldikleri ilk günü hatırlayarak gülümsedi.

* Rusça 'kış buluşması' demektir. (Çev. N.)

Heyecanları içlerini hâlâ yakıp kavuran vicdan azabını nasıl da bastırmıştı. O günden beri çok şey yaşamıştı. Aslında kuzenleri çok şey yaşamıştı. Biri iki çocuk sahibi olmuş ve deniz kıyısına yerleşmişti, diğeri ise televizyon yıldızı olup Londra'nın ortasında lüks bir daireye taşınmıştı. Sofi'ye gelince...

Genç kız omzunun üzerinden iki bavuluna baktı. Birinin içinde Rusya'dan getirdiği eşyaları ve kıyafetleri vardı. Takı malzemelerini taşımak için aldığı yeni bavulun içi ise boncuklar, giderek büyüyen koleksiyonda yer alan yarı değerli taşlar, gümüş tel makaraları ve takı yapımında kullandığı araç gereçlerle doluydu. İşte gidiyordu. Artık ona ihtiyaç duyan kuzenleri yoktu, hiçbir şey onu fikirlerinden alıkoyamazdı. Parmakları şimdiden kaşınıyordu. Nihayet onun sırası gelmişti.

Kuzenlerini çok özleyeceğine şüphe yoktu. Ama Julien onu bekliyordu. Geleceği onu bekliyordu.

Genç kız, dairelerinin kapısını son kez kilitlerken geleceği hayal etmeye çalıştı. Kuzenleriyle buluşmaya söz verdiği yıllar neler getirecekti? Ardından iki bavulunu iki eline alıp merdivene gitmek üzere koridora yöneldi. Onu nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyordu.

III

Yirmi Birinci Bölüm

1996

Natalya uyuyormuş gibi yaptı. Gerçi bu, şu ana kadar hiç işe yaramamıştı ama denemekten zarar gelmezdi. Rupert'ın dokunuşları giderek şiddetlenmişti. Natalya'nın uyuyup uyumaması umurunda bile değildi. İsteddiği her şeyi elde etmeye çok alışmıştı. Ve gün aşırı seks de bunlardan biriydi.

Natalya başta bunun romantik olduğunu düşünüyordu. Hatta heyecan vericiydi. Bazen günde ikiye çıktığı da oluyordu. Her türlü maceraya açık, tüm isteklere yanıt veren muhteşem, arzulu kız arkadaşı oynamak genç kadının hoşuna gidiyordu. Rupert'ın bıkıp yorulacağını sanmıştı, onun yaşındaki erkeklerin çok seks istemediklerini düşünüyordu, fakat Rupert bıkmadı. İlişkinin başlarında Natalya'nın aldığı zevk Rupert için ilk sıradayken şimdi ikinci sıraya düşmüştü. Genç kadın, Rupert'ın giderek artan sabırsızlığına yanıt vermek için zevk alıyor gibi yapmaya başlamıştı. İki yıldır birlikteydiler, artık tek zevki Rupert'ı hoşnut ve mutlu görmektir.

Çünkü memnuniyetsiz ve mutsuz olduğunda kaygılanmaya başlıyordu.

Natalya gülümseyerek Rupert'ın üzerine çıktı. Rupert'ın arzularına teslim olursa en azından bugünlük görevi bitecekti.

Sonrasında duş aldı, çamaşırlarını giydi ve kıyafet bulmak için yatak odasına döndü. Rupert film yapımcısı arkadaşı Liam Franks'i öğle kahvaltısına davet etmişti. Liam Franks geçen yıl *Altın Küre Ödülleri*'ne aday gösterilmişti, şimdi de Mata Hari isimli bir film yapıyordu. Natalya bu filmde rol almak için yanıp tutuşuyordu. Ancak adamın aklına başrol oyuncusu olabilme ihtimalini sokması bile çok güçtü. Bir televizyon yıldızıydı ve kariyeri boyunca yalnızca tek bir rolde oynamıştı. Geçen yıl tabloid bir gazeteden aldığı ödülден bahsetmeye bile gerek yoktu: *Rol yapamayan en seksi kadın ödülü*. Aslında rol yapabiliyordu, sadece ona verilen rol kötüydü. *Lonely Shores*'ta oynadığı iki yıl boyunca Tatiana, bazılarını iki kez olmak üzere neredeyse tüm sokak sakinlerini baştan çıkar-mıştı. Replikleri büyük bir aceleyle yazılıyor gibiydi, üstelik düzgünce ezberlemesi için yeteri kadar zaman verilmiyordu. Karakterinin motivasyonu tutarsız ve değişkendi, bu yüzden karakterinin üzerine oturmasına imkân yoktu. Ama doğru rol verilse parlayacağını biliyordu. Mata Hari hakkında bir şeyler okumuş ve senaryoyu kendiyle bağdaştırmıştı. İsteddiği rolün başkasına verildiğini düşündükçe canı yanıyordu. Bu da o rolün kaderine yazıldığının bir kanıtıydı. Genç kadın, Rupert'ı küçük bir davet vermesi için ikna etmişti. Liam Franks'in onunla tanışmasını ve içindeki potansiyel yıldız ışığını görmesini umuyordu. Güzel görünmesi lazımdı, şık fakat günlük bir şeyler giymeliydi. Onu etkilemek için çok özenmiş gibi görünmek istemiyordu.

Rupert perdeleri açmıştı, sabahın yumuşacık ışığı odaya giriyordu. Yatağa uzanmış, yatak örtüsünü beline kadar

çekmişti. Kolları kafasının arkasında Natalya'ya bakıp gülümsüyordu.

“Çok güzelsin.”

Genç kadının bunu duymaya ihtiyacı vardı. Çok yakında yirmi sekizine basacaktı. *Yirmi sekiz!* Artık genç değildi. Diesel marka kot pantolonuna uzanarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Yine mi kot pantolon giyeceksin?” Rupert’ın sesinden bu durumu onaylamadığı belli oluyordu.

“Ama bu İtalyan kotu,” diye karşı çıktı Natalya.

“Bence çok fazla günlük giyiniyorsun. Neden güzel bir elbise seçmiyorsun?”

Natalya kot pantolonunu rafa geri bırakıp gardırobunun yan kapısını açtı. Rupert’ın gözlerinin üzerinde gezdiğini hissedebiliyordu, sanki doğru bir seçim yapıp yapmadığını düşünür gibiydi. Genç kadın, bebek mavisi, truvakar kol bir elbise seçti. Bunu, Paris’teki bir butikten almıştı.

Rupert, beğeni dolu bir gülümsemeyle sırtarak, “Bu daha güzel,” dedi.

Natalya elbisesini giyip düğmelerini ilikledikten sonra yatağın ucuna oturdu. Gün ışığı Rupert’ın göğsündeki siyah kolların arasındaki bir avuç gri kılın üzerine vuruyordu, ancak genç kadın hiç fark etmemiş gibi yaptı. “Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Yoksa öğle kahvaltısını mı bekleyelim?”

“Sadece bir kahve içelim.” Rupert tam kalkıyordu ki Natalya onu durdurdu.

“Hayır hayır, izin ver ben getireyim.” Sonra öne doğru eğilip Rupert’ın omzuna bir öpücük kondurdu. “Beni deneme çekimine alması için Liam Franks’i ikna edersen sonsuza dek gönüllü kölen olurum.”

“Sen zaten benim kölemsin, Natalya.” Rupert’ın suratında tebessümden eser yoktu. “Bunu iyilik için yapmıyorum, seni sevdiğimden yapıyorum.” Rupert üzerindeki yatak örtüsünü itip duş almaya gitti.

Rupert’ın çıplaklık konusundaki rahatlığı Natalya’yı hep çok şaşırtırdı. Genç kadın, banyoda ılık çalan Rupert’ı rahat bıraktı ve mutfığa gidip espresso makinesinin düğmesine bastı. Makine ısınırken postalarla gazeteleri almak için yavaşça kapıya gitti, *The Times*’ı Rupert’a ayırdı ve uzun, granit mutfak tezgâhına geçip tabloid gazetenin sayfalarına göz gezdirdi. Sayfa sekizde fotoğrafını gördüğünde çok mutlu oldu. Fotoğraf, önceki tanıtım çekimlerinden birinden alınmıştı; başını yana eğmiş, saçları omzuna düşmüştü. Seksi bir şekilde fotoğraf makinesine bakıyordu. Sonra gazeteye eğilip başlığı okudu.

Ve o an kalbi duracak gibi oldu.

Seksi Dizi Oyuncusu Natalie Chernoff Erkek Bir Modelle Kaçamakta.

Kendi fotoğrafının altında güçlü çeneli çok çekici bir adamın küçük bir fotoğrafı vardı. Bu adamı daha önce hiç görmemişti. İsminin Stefano Raffadali olduğu yazıyordu. Genç kadın hızla habere göz attı. Bir ‘kaynağın’ söylediğine göre Ministry of Sound’da birlikte görülmüşler, bir köşede öpüşmüşler ve akşamın erken vakitlerinde birlikte kayıplara karışmışlardı. Haber Natalya’nın ‘yaşlanan milyoner’ Rupert Palmer’la ilişkisi olduğunu belirterek devam ediyordu.

İşte bu çok kötüydü. Çok çok kötü. Natalya kulüplere gitmeyi sevmezdi, zaten Rupert izin vermiyordu. Ama haberin söylediği gece gerçekten Ministry of Sound’daydı. Rupert

istemeden de olsa iki oyuncu arkadaşıyla bir doğum gününe katılmasına izin vermişti. Yani bu hikâyede Rupert'ta şüphe uyandırabilecek kadar çok gerçek vardı. Genç kadın, hemen önündeki sayfayı kapatıp gazeteyi imha etmek için çöp kutusuna yöneldi. Ancak aynı anda banyodan çıkan Rupert üzerinde ipek bir sabahlıkla söylenerek kahve makinesine doğru yürümeye başlamıştı.

“Makineyi çok ısıtma.”

“Affedersin.” Natalya, elindeki gazetenin parmaklarını yaktığını hissediyordu. Çöp kutusuna doğru yürüdü, tam gazeteyi atacaktı ki...

Rupert elindeki gazeteyi göstererek, “Haberlerde ilginç bir şey var mı?” diye sordu.

“Şey... Ah. *The Times* tezgâhın üzerinde.”

Rupert, Natalya'nın üzerine yürüyüp elindeki gazeteyi kapdı. “Sen bir oyuncusun, Natalya. Daha iyisini yapabilirsin. Ne gördün de saklamaya çalışıyorsun?”

Genç kadının karnına korkudan bir sancı saplandı. Şimdi durumu daha kötü bir hâle sokmuştu. *Aptal şey!* Dürüst bir şekilde gazeteyi gösterip gülseydi... Belki Rupert yine benzer tepki verecekti ama olay biraz daha hafifleştirilebilirdi. Natalya ansızın kuruyan boğazıyla, “Sayfa sekiz,” dedi. “Yalan söylüyorlar.”

Rupert Natalya'nın gözlerinin içine baktı. Genç kadın ‘soğuk bakmak’ ifadesini duymuştu ama daha önce hiç görmediğini fark etti. Rupert ondan milyonlarca ışık yılı uzakta gibiydi. Eline uzandı, fakat Rupert onu başından savarak gazeteyle mutfak masasına oturdu.

Genç kadın, kendi kendine, “Kahve,” diye mırıldandı. “Kahve yapacağım.”

Rupert onun kahvelerini sever ve bunu sık sık dile getirirdi. Her sabah makineyi fazla ısıttığından şikâyet edip kahvesine çok süt koymaması için onu uyardıktan sonra kahvesini içer ve kalçasına bir şaplak atıp bir gün oyunculukta tutunamazsa bu evde kahveci olarak kalabileceğini söylerdi. Genç kadın bu şakaya her sabah gülümseyerek karşılık verirdi, fakat bir yıldan sonra rahatsız olmamaya başlamıştı. Bu, artık aşağılayıcı bir şaka olmaktan çıkmış Rupert'ın onu sevdiğinin kanıtı olmuştu.

Natalya kafasındaki düşünceleri uzaklaştırıp önündeki işe odaklandı. Rupert, tüm haberi okuyordu, o ise sadece göz atmıştı. Belki de o kadar kötü bir şey yoktu. Belki arkasını dönüp gülümseyecek ve başını sallayarak her zaman dediği gibi tabloid gazetelerin saçmalıklarla dolu olduğunu söyleyecekti.

Natalya, elinde Rupert'ın kahvesiyle yanaşarak, "Rupert?" diye seslendi.

Rupert homurtular çıkararak döndü. "Bunu neden benden sakladın?"

"Çünkü seni üzeceğini biliyordum. Çünkü..."

"Doğru olduğu için mi?"

"Hayır! O adamı hayatımda bir kez bile görmedim. Tamamen kurmaca."

"Ama sen de oradaydın, değil mi? Söyledikleri gece?"

"Biri beni görmüş olmalı. Ama o adamla değildim. Yanımda hiç erkek yoktu. Ben seninim, Rupert. Seni seviyorum."

"Sevgi mi?!" Rupert'ın Natalya'nın eline vurmasıyla kahve fincanı sert bir şekilde yere düştü.

Sıcak kahve genç kadının koluna sıçradı, kahve damlaları mavi elbisesinin üzerinde lekeler bırakmıştı. Fakat Natalya hiçbir şey hissetmedi. Fincan arduvaz zemine düşüp paramparça olmuştu.

“Ne cesaretle sevgiden konuşuyorsun?” Rupert, aniden ayağa kalkıp Natalya’nın üzerine yürüdü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Ama yalan söylüyorlar.” Genç kadın avuçlarını göğüs hizasında kaldırarak yalvarmaya başladı. “Lütfen. Lütfen sakın ol.”

“Gizleyecek bir şeyin yoksa neden gazeteyi saklıyordun?”

Şimdi ne söyleyecekti? Sinirinden korktuğum için mi diyecekti? Bu onu daha da öfkeliendirirdi. “Düşünemedim. Zaten çok anlamsız bir şey. Yazılanlar gerçek değil. Böyle şeyler uydurduklarını biliyorsun. Bana inanmak zorundasın, Rupert. Bana böyle öfkelenmene dayanamıyorum.” Genç kadının aklına ansızın bir fikir geldi. “Kelly’yle Ann-Marie’yi ara. Tüm gece benimleydiler. Bunun yalan olduğunu biliyorlar.”

Rupert sessizleşti. Sonra derin bir nefes aldı. “Tamam. Arayacağım. O ahmak kadınlara hiç güvenmiyorum ama Kelly seni hor görüyor, bana doğruyu söyleyecektir.”

“Teşekkürler,” dedi Natalya. “Teşekkürler...”

Rupert hızla ofisine gidip kapıyı sertçe kapattı. Natalya yere dökülen kahveyi temizlemek için bez almaya gitti. Sol kolunun bembeyaz derisinde oluşan üç kırmızı izi yeni görüyordu. Yanmıştı. Patates almak için hemen kilere gitti, ardından patatesi ikiye kesip nemli nişastayı en büyük yanığın üzerine bastırdı. Çocukluklarında Stasya teyze yanıklara hep böyle yapardı. Elbisesi de lekelenmişti, genç kadın üzerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Ama bu sefer ona ne giymesi gerektiğini söyleyecek bir Rupert yoktu, hâl böyleyken kıyafet seçmek imkânsız gibiydi. Hangisini giymek daha uygun olacaktı? Rupert’ı memnun etmek için ne giymeliydi? Öğle kahvaltısına gelen yönetmene hoş görünmek için nasıl

bir seçim yapmalıydı? Natalya, bir zamanlar ne istediği konusunda kesin kararları olduğunu hatırladı, bu neredeyse her durumda geçerliydi. Oysa şimdi beynine büyük bir kararsızlık hükmediyordu. Bir süre sonra kendini üzerinde çamaşırlarıyla yatağa bıraktı ve kolunda patatesle Rupert'ın geri gelip onu affettiğini söylemesini bekledi.

Yarım saat geçmişti.

Genç kadın nihayet yerinden kalktı, üzerine sabahlığını geçirdi ve Rupert'ı aramaya koyuldu.

Evde çıt çıkmıyordu. Mutfaktaki kahve makinesinin ışığı hâlâ yanıyordu. Natalya düğmeye basıp makineyi kapattıktan sonra Rupert'ın ofis kapısına baktı. O an kaçabilmeyi diliyordu.

Kapıya yaklaştı ve yavaşça tıklattı.

“Gir.”

Genç kadın kapıyı aralayıp kafasını içeri soktu. “Rupert? Aradın...”

Rupert yüzünü ona dönmedi. “Kelly ve Ann-Marie ısrarla tüm gece onlarla birlikte olduğunu söylüyorlar. Kulüpten bire doğru ayrılmışsın. Eve ikiden önce geldin, yani anlaşılan gazete sana kötü bir şaka yapmış.”

“Çok sevindim. Ben...”

Rupert yüzünü döndüğünde Natalya, bakışlarının hâlâ buz gibi olduğunu gördü. “Ekibime telefon açıp özelimi anlatmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyor. Böyle saçma şeyleri ne cüretle evime, ilişkimize taşırsın? Beni rezil ettin.”

“Ama ben hiçbir şey yapmadım ki...”

“O aptal gece kulübüne gitmek için ısrar ettin. Artık otuz sayılırsın, Natalya. Artık genç bir kız değilsin. Süslenip püslenip senden on yaş küçüklerle takılman utanç verici.

Büyü artık.” Rupert, Natalya’nın üzerinde sabahlık olduğunu fark etti. “Kıyafetlerine ne oldu?”

Natalya, “Üzerine kahve geldi,” diye cevapladı. “Bugünkü toplantı için ne giymem gerektiğini bilemedim.”

“Ne toplantısı?”

“Öğle kahvaltısı.”

“Ah, ben onu iptal ettim. Bugün pek sosyalleşesim yok. Özellikle de ele güne rezil olduktan sonra...”

Natalya yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

“Ne giydiğin umurumda değil, Natalya. Gerçekten. Böyle şeylerde kendi kararlarını verebiliyor olman lazım. Hayatının her detayıyla ilgilenemeyecek kadar meşgulüm.” Rupert tekrar masasına döndü. “Haydi. Git yapacak bir şeyler bul.”

Natalya eşikte öylece kalakalmıştı. Rupert’in sakin olması iyi bir şeydi. Belki de en iyisi onu yalnız bırakıp dışarı çıkmaktı. Ama Mata Hari...

“Canının sıkın olduğunu biliyorum, Rupert. Ama gerçekten, *gerçekten* Liam Franks’le görüşmem lazım. Ben Mata Hari’de oynamak için doğdum. Beni onunla tanıştırsan onu ikna edebilirim.”

“Bu kadar aptal olma Natalya. Liam sana filminde başrol vermeyecek.”

“Ama sen dedin ki...”

“Onu seni deneme çekimine alması için ikna edeceğim dedim. Ama sana asla rol vermez. Binlerce yıl geçsin yine vermez. Bir dizi oyuncusuna rol vermek, ha? Bu filminin inandırıcılığını bozar.” Rupert, elini savurarak Natalya’nın gitmesini işaret etti. “Haydi. Alışverişe falan çık. Kartım yatağın yanında, cüzdanımda.”

Natalya gözlerinin yandığını hissetti.

Rupert sabırsızca, “Ne oldu?” diye sordu.

Genç kadın çenesini kaldırdı, savaşta galip gelmek üzere olan yaralı bir kahraman gibiydi. Rupert’ın bunu fark edip ayağa kalkmasını ve onu kollarına almasını umuyordu. Ama kalkmadı. Hiç televizyon şovlarındaki karakterler gibi davranmıyordu. Natalya arkasını dönüp kapıyı sertçe çekti. Rupert’ın onun aciz öfkesine güldüğünü biliyordu. Kendi kendine canı cehenneme dedi. Kartını alıp kamyonlar dolusu para harcayacaktı.

Lena, sokağa dönüp Wendy’nin evine giden tepeyi tırmanmaya başladığında bir şey fark etti. Bu, gün boyu çocuksuz geçen tek yirmi beş dakikasıydı. Matthew onu ağlama krizleriyle sabah dörde kadar ayakta tutmuştu. Saat yedi olduğunda ise Küçük Şen Günler Çocuk Yuvası’ndaki işine gidip tüm gün çocukların burnunu ve poposunu silmişti. Saat dörttü, şimdi o umutsuz mesaisi için eve dönüyordu. Akşam yemeğinin ardından banyo yapıp yatacaktı. Matthew ve Anna’yı gördüğünde daha mutlu olabilmeyi diliyordu. Etrafa kahkahalar saçan hayat dolu, yirmi aylık küçükler gerçekten de bu dünyadaki en güzel çocuklardı. Ama başkalarının çocuklarının saçma hareketleri ve bağımlılıkları yüzünden çok yorulmuştu. Tek umudu Sam’in çocukları gün ortasında uyutabilmiş olmasıydı. Özellikle Matthew uyumadığı zamanlarda çok mızız ve sakar oluyordu.

Genç kadın Anna ve Matthew’u kanepede, şişeden meyve suyu içip çizgi film izlerken buldu. Görünürde hiç yetişkin

yoktu. Gidip paltosunu ve çantasını attı. Başını kaldıran Matthew onu görür görmez ağlamaya başladı.

“Anneeeeeeee!” Küçük çocuk, tombul kollarını havaya kaldırmış, boş yere avuçlarını açıp kapatıyordu.

Lena, onu hemen kucığına alıp, “Ah, tatlım benim,” dedi. “Babanız bugün sizi yatırmadı mı?”

Bu sırada Wendy koşturarak içeri girdi. “Affedersin, telefondaydım. Sam evde değil, çocuklara ben bakıyorum.”

Lena zorla gülümsemeye çalıştı. Neden meyve suyu içtikleri belli olmuştu. Neden televizyon izledikleri de... Sonra küçük kızının gözlerindeki soluk, ipeksi saçları çekerek, “Anna uyudu mu?” diye sordu.

“İkisi de uyumadı. Yorgun değillerdi. Saat iki gibi televizyonun başına oturttum. Kanepede dinlendiler.”

Demek iki saattir televizyon izliyorlardı. Lena başkalarının çocuklarına parmak boyama etkinlikleri yapıp hikâyeler okurken, kendi çocukları çizgi film izleyerek büyüyordu. Genç kadının içi sızladı. Başını omzuna yaslayan Matthew, ağzından derin soluklar alıyordu. Küçük çocuğun sıcaklığı ve ufaklığı her zamanki gibi Lena’nın nefesini kesmişti. Anna’nın yanına oturup minik kızın pürüzsüz alnına bir öpücük kondurdu. Başparmağını emen Anna, gözlerini televizyon ekranından bir saniye olsun ayırmıyordu.

Lena, “Sam nerede?” diye sordu.

“Grup toplantısı olduğunu söyledi. Şu çocuk aradı... Adını sen söyle...”

“David mi? Tony?”

“Heh, evet. Tony. Şu üçkâğıtçı olan.”

Lena, Wendy’nin ne demek istediğini biliyordu. Sam, Briggsby’de yeni bir grup bulmuştu. Bas gitarist Tony’nin pek

müzik yeteneği yoktu ama sürekli insanlar tanıdığını söyleyip anlaşmalar ayarlayacağını ve işler bulacağını iddia ediyordu. Tabii, şu ana kadar verdiği sözlerin çok azını tutabilmişti. Sam ise Tony'den çok etkilenmiş görünüyordu, ondan saygılı bir şekilde bahsediyordu. Lena, şu kısa evlilik süreçlerinde Sam'in karakter analizi yapamadığını öğrenmişti.

Matthew burnunu çekerek, "Anne?" diye sızlandı. "Akşam yemeği?"

"Hemen bir şeyler yapacağım." Lena, uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Anna, bir büyüünün etkisinden çıkmış gibi annesine dönüp yemek istemeye başladı. Lena, çocuklara oynamaları için bir kutu lego verip mutfağa gitti. Kilere girdiğinde Sam'le erzaklarını koydukları sandığın bomboş olduğunu gördü. Anlaşılan Sam bugün alışveriş yapmayı unutmuştu. Genç kadın bir paket makarna bulup fırında makarna yapma niyetiyle ocağa koydu.

"Ben hızlı bir duş alırken çocuklara on dakika daha bakabilir misin, Wendy?" diye seslendi. "Bu sabah işte çocuklardan biri saçıma muz bulaştırdı."

Wendy, yuvarlak mutfak masasına oturup sigarasını yakarken, "Kırıklara iyi gelir," diye takıldı. "Bak, ablan gazeteye çıkmış. Görmek ister misin?"

Kesinlikle istemiyordu. Ama yanlış anlaşılacağından böyle söyleyemezdi. Ablasını seviyordu, onunla gurur duyuyordu, onun için her şeyin en iyisini istiyordu. Fakat talihlerinin arasındaki uçurum onu korkutuyordu. Natalya burada, bu odanın içinde olsaydı onu gördüğü için çok mutlu olurdu. Ama ünlü Natalya'yı, o yabancı Natalie Chernoff'u görmek ona sadece gerçekleştiremediğı planlarını hatırlatıyordu.

Ancak çok geçti. Wendy gazeteyi çoktan açıp plastik masa örtüsünün üzerine yaymıştı. Tabloid gazetede, Natalya'nın İtalyan bir mankenle aşk yaşadığına dair saçmalıklar vardı. Lena, Natalya'nın göz kamaştıran fotoğrafına bakıp saçındaki muzı, tırnaklarının arasındaki boyayı ve ayaklarındaki rahat ayakkabıları düşünmemeye çalıştı.

Wendy, "Ne hayat yaşıyor ama," diye devam etti. "Pahalı kulüpler, İtalyan sevgililer..."

"Sevgilisi olmadığına eminim," dedi Lena, gazeteyi geri verirken. "Natalya Rupert'la birlikte. Ablam birlikte olduğu insanı aldatacak biri değil."

"Aldatır demedim ki."

"İtalyan sevgilisi olduğunu söyledin. Habere ve Rupert'ın arkasından iş çevirdiğine inandın."

Wendy gözlerini devirdi. "Söylediklerimi bu kadar ciddiye alma. Sadece şaka yapıyordum."

Lena bir iç çekerek, "Affedersin," dedi. "Zor bir gündü. Duşa gireceğim."

Genç kadın banyoya gitmek üzere dar koridora yöneldi. Büyükbabanın odasının kapısını aralık görünce içeri hızlı bir şekilde göz attı. Yaşlı adam, dizlerinde ikizlerin eski battaniyelerinden biriyle, pencere kenarındaki sandalyesinde oturuyordu. Omuzlarının çöküklüğü, Lena'nın içinin hüznle kaplanmasına neden olmuştu. Ölmeyi beklediği her hâlden belliydi. Wendy'nin beklediği de buydu, üstelik büyükbaba muhtemelen bunun farkındaydı.

Genç kadın eşikten yavaşça, "Merhaba, büyükbaba," diye seslendi.

Büyükbaba başını kaldırdı. Sürekli asık olan ağzının iki kenarında daimi bir hoşnutsuzluk ifadesi oluşmuştu. "Çocukların tüm gün bağırıp durdu."

“Özür dilerim. Bugün onlarla Sam ilgilenenecekti.”

Büyükbaba yüzünü tekrar pencereye çevirdiğinde Lena içeri girip yaşlı adamın kucağındaki battaniyeyi düzeltti. “Soğuk.”

Büyükbaba hırıltılı bir nefesle, “Hep buz gibi,” diye karşılık verdi.

“Oksijen maskeni ister misin?”

Yaşlı adam eliyle gitmesini işaret etti, bunun üzerine Lena büyükbabayı rahat bırakıp odadan ayrıldı. Genç kadın, ne kadar gösteremese de büyükbabanın ona ayrılan vakit ve ilgi için mutlu olduğunu biliyordu. Eskiden onun aksi bir ihtiyar olduğunu düşünürdü, fakat şimdi bu sert kabuğun altındaki ruhu görmüştü. Artık onun kimsesiz bir şekilde arka odada çürümmesine izin vermek istemiyordu.

Lena duştan çıktığında Sam’in eve dönüp fırında makarnayı hazırladığını gördü. Çocukların ikisi de mama iskemlesindeydi. Matthew var gücüyle çığlık atarken Anna kaşığını tepsisine vuruyordu. Günün bu saatleri, yatma vaktine kadar koşturmaca ve gürültüyle geçerdi. Matthew, Lena ve Sam’in odasını ayıran perdenin arkasına götürülürken son bir feryat koparırdı. Ve Sam’le Lena ancak o zaman baş başa kalabilirdi.

Genç kadın iki bebeğin bu kadar koşturmacaya sebep olacağını asla tahmin edemezdi. Zamanında biri onu uyarmış olsaydı, onun yalancı ve aptal olduğunu düşünür, kulak asmazdı. Fakat ilk üç ay, geceleri kendisiyle ve pişmanlıklarıyla baş başa kaldığında gerçeği görmeye başlamıştı. Hayatı bir daha asla ona ait olmayacaktı. Artık yerinde durmayan bu iki yaramazın kölesiydi. Bırakın bir zamanlar gerçekleştirmek zorunda hissettiği hayallerini, uyku, yemek ya da duş gibi arzularının bile önemi kalmamıştı. Çocuksu hayalleri şimdi

komik gelir olmuştı. Hayatındaki tek görev bu iki zalimden biri sızlanmaya başladığında hemen koşmaktı. İşte her şey bu kadar basitti.

Anna üç aylıkken başparmağını keşfetmiş ve şafak vaktine kadar deliksiz uyumaya başlamıştı. Ancak Matthew gece bir şeyler yemeden duramıyordu. Lena sonunda pes edip emzirmeyi kesmiş ve gece yemeğini kalkıp biberon hazırlayabilecek herhangi birine devretmeyi kabul etmişti. Matthew çoğu gün hâlâ şafak sökmeden kalkıyor ve Sam'le Lena'nın arasına yatarsa sakinleşiyordu. Küçük afacan tombul bacaklarını öyle bir açıyordu ki anne ile babası yatağın iki ucuna kaymak zorunda kalıyordu. Lena, bölük pörçük uykularla dolu bitmek bilmeyen geceler korkusuyla beyninde daimi bir telaş olduğunu hissediyordu. Tekrar zayıflamıştı ama karnında gri-mor çizgiler kalmıştı. Üstelik derisi eskisi gibi gergin değildi. Aslında bu bile hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını görsel bir anımsatıcısıydı.

Sam, Lena'ya paltosunu uzatırken, "Biz bara gidiyoruz, anne," diye seslendi. İki perşembede bir, Sam manavdaki yarı zamanlı işinden ödeme aldığı anda, Briggsby Arms'ta kızarmış balık ve patates yiyip bir şeyler içmek için dışarı çıkarlardı. Lena, paralarını arabanın sigortası ya da düğün masraflarında kullandıkları kredi kartının faizlerini azaltmak için ayırmaları gerektiğini söyleyip duruyordu. Ancak Sam, birlikte geçirdikleri vaktin ödemeler kadar önemli olduğunu belirtmişti. Lena, Sam'in haklı olduğunu bilse de bu konuda yaşadığı gerginlik kırmızı şarabını yudumlayana kadar geçmezdi.

Briggsby Arms, aile tarafından işletilen küçük, tatlı bir bardı. Ufak bir şömine ışığıyla aydınlanan salondaki müzik kütusunda sürekli yetmişlerin şarkıları çalıyordu. Lena, gününü

Sam'e anlattığında Sam Lena'yı her zamanki gibi güldürdü. Şömine ışığı genç adamın tenine vuruyordu, Sam Lena'nın ona baktığını fark edince yanına oturup kolunu karısına doladı.

Ve yanağına bir öpücük kondurarak, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Mutluyum." Bu, o an için doğrudu. Sam'in varlığı Lena'yı her zaman yatıştırırdı.

"Bugün Tony ve Dave'le güzel bir konuşma yaptık. Gelecek hakkında."

"Ah, öyle mi?"

"Bir albüm çıkarmamız gerektiğini düşünüyoruz."

"Önce birkaç iş almayı denesiniz daha iyi olmaz mı?"

"Aslında deniyoruz ama kimseyi bulamıyoruz. Bir albümümüz olursa adımızı duymuş olacaklar. Ayrıca albümümüzü plak şirketlerine de gönderebiliriz. Bağımsız olanlara. Bu, bize büyük kapılar açacak."

Lena üzerindeki gerginliği atmak için omuzlarını çevirerek arkasına yaslandı. "Biraz pahalıya mal olacak gibi."

"Çok değil. Yani üçe bölündüğünde uyguna geliyor. Tony'nin Whitby'deki bir arkadaşının evinde stüdyo varmış. Bizim için altı bin pounda halledebileceğini söylüyor."

Lena şaşkınlıktan sessizleşmişti. Gerçekten iki bin pound bulabileceklerini mi düşünüyordu? Zaten borç içinde yüzüyorlardı. Sam, önündeki büyük bardağı alıp birasını bitirdi. Arka fonda eski şarkılardan biri çalıyordu.

Sam sırtarak, "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor-sun, değil mi?" diye sordu.

"Kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sadece bu parayı nasıl bulabileceğimizi bilmiyorum."

“Ah, işte sen burada devreye giriyorsun.”

Lena birden öfkelen-di. “Zaten tam zamanlı çalışıyorum. Ben...”

Sam, genç kadının koluna hafifçe vurarak kıkırdadı. “Hayır. Gidip ikinci iş bul demek istemedim. Yok artık! Hem bu kadar sorumsuz olduğumu mu düşünüyorsun?”

“O zaman ne yapacağım?”

“Büyükbabam. Seni seviyor. Ondan para istersen sana verir.”

Lena şarabını bitirip, “Ben bir şarap daha istiyorum,” dedi.

“Gidip yiyecek bir şeyler sipariş edeceğim.” Sam cüzdanını kontrol ettiğinde Lena, genç adamın cüzdanında sadece yirmi poundluk bir banknot olduğunu gördü. Yemek ve alkol arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

“Bana sadece kızarmış patates al.”

Sam sipariş için kalktığına Lena sandalyesine yaslanıp Sam’in teklifini düşündü. Aklında bir sürü şüphe vardı. Öncelikle büyükbabadan para istemenin yanlış olduğunu düşünüyordu, bakımı için herkes koşturuyor olabilirdi ama bu, yaşlı adamın onlara bir şey borçlu olduğu anlamına gelmezdi. Dahası büyükbabanın, para koparmak umuduyla ona iyi davranıldığını düşünme ihtimali vardı ki kulağa korkunç geliyordu. İkinci olarak Wendy’den korkuyordu. Wendy, büyükbabanın parasını korumayı görev edinmişti. Yaşlı adama sekiz yıldır bakıyordu ve vakit geldiğinde mirasının ona kalacağına inanıyordu. Büyükbabanın servetinden harcanan en ufak meblağın direkt olarak kendinden alındığını düşünüyordu. Hepsinden ötesi, Sam’in ilk çözüm önerisinin manavda daha uzun saatler çalışıp para biriktirmek olmaması ona çok adaletsiz gelmişti. Ama çalışması da hiç adil olmayacaktı. Sürekli çalışırsa nasıl sarkı yazıp prova yapabilirdi ki? Hem Anna ve Matthew’a kim

bakacaktı? Wendy bu görev için çok hevesliydi, fakat Lena kocasının annesine hiçbir şey borçlu olmak istemiyordu.

Sam elinde bir kadeh şarap ve masa numarasıyla geri döndü. Lena, şarabından bir yudum aldı. Bir süre başka şeylerden bahsettiler. Yemek geldi, biraz daha şarap içtiler. Lena'nın içinde sıcacık bir iyimserlik yeşermiştir.

Nihayet, "Tamam, soracağım," dedi. Büyük ihtimalle Sam bunu yapacağını zaten tahmin ediyordu. "Bu senin için önemli, değil mi?"

Sam öne eğildi. "Hem de çok önemli, Lena. Radyoyu açıp diğer grupları dinledim. Sonra neden biz de radyoda değiliz diye düşündüm. Oasis milyonlar kazanırken ben niye marul satıyorum? Biz de iyiyiz. Hem İngiltere popu çok gelişti, zaman doğru zaman." Genç adam arkasına yaslanıp sersemce gülümsedi. "Kulağa deli gibi geliyorsa özür dilerim."

"Hayır hayır. Daha çok tutkulu görünüyorsun. Zaten ben hep bu tutkunu sevdim." Lena, Sam'in uzun, kabarık saçlarına uzandı. *Yakışıklı pop yıldızı kocası...* "Çok başarılı olmanı istiyorum."

"Hepsi senin için Lena." Sam, Lena'nın elini kavrayıp şevkle öptü. "Güzel şeylere sahip olmanı istiyorum. Büyük bir evin, ısıll ısıll parlayan bir araban olsun istiyorum."

Lena bunların hiçbirini istemediğini, tek dileğinin çocuklarla birlikte yaşlanana kadar mutlu yaşamaları olduğunu söyleyecekti. Fakat sustu. Çünkü yalan söylemiş olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Sofi mutluluğun verdiği sersemlikle markette geziniyordu. Bir çiçek tezgâhında durup bir buket mis kokulu zambak aldı. Ödeme yaparken suratında koca bir gülümseme vardı; dört bir yanında Fransızca kelimeler yankılanıyordu. Genç kadının aklı bu kelimeleri çeviremeyecek kadar meşguldü. Taze, olgun ve leziz görünen ne varsa hasır sepetine attı. Bal kabağı, kuşkonmaz, kabak, mısır... Reyhan çok güzel kokuyordu, bir demet de ondan aldı. Tüm bunlarla ne yapacağına hâlâ karar vermemişti. Özel bir akşam yemeği planlıyordu, detaylarını daha sonra düşünecekti. Fırın kısmından kâğıda sarılı bir ekmek aldı. Hemen ardından gözüne bir şişe Chinon şarabı çarptı, bir an tereddüt ettiyse de şişeyi sepetine koydu. O içemese bile Julien içebilirdi.

Sofi o sabah uyandığında onu bu kadar mutlu bir gün beklediğini bilmiyordu. Uzun süre araba kullanmak zorunda kalmıştı ki araba kullanmak onu strese sokardı. Tours'taki bir butik takılarını satmış ve ondan biraz daha getirmesini rica etmişti. Özel, el yapımı kıyafetler satan butik, zengin evli kadınların ve bazı Fransız film yıldızlarının favori mekânıydı.

Burası Sofi'nin en sevdiği satış yerlerinden biri olmuştu, bu yüzden genç kadın satabileceği her şeyi toplamıştı. Hâl böyleyken aynı fikir üzerinde tekrar düşündü, haftada bir ona yardım edecek birini tutmayı planlıyordu. Başta evrak işlerinde yardımcı olurdu, sonrasında ona basit işler öğretir, böylece süreci hızlandırırdı.

Genç kadın butikten çıktıktan sonra kahve almak için yakınlardaki bir kafede durmuştu. Ancak kahve ansızın cazibesini yitirmiş, hatta düşüncesi bile midesini bulandırmıştı. Sofi'nin her şeyi anlaması iki saniye sürdü. Julien'la bir aydır çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı. Ayın kaçıydı? Hemen en yakın eczaneye koştu, hamilelik testi aldı ve personel tuvaletinin anahtarını rica etti. Ardından klozetin kapağına oturup iki dakika bekledi. Evet, iki çizgi olmuştu. Çizgilerden biri kalın, biri belli belirsizdi ama kesinlikle iki çizgi vardı. İçinden en yakın telefon kulübesine koşup annesini, Natalya'yı ve Lena'yı aramak geldi. Onlara 'hamileyim!' diye bağırarak istiyordu. Fakat bu tip işlerin belirli bir sırası olurdu, önce Julien'ın öğrenmesi gerekiyordu. Hem de özel bir akşam yemeğinde.

Gölgeler parke taşlı Rue des Gaultiers boyu uzanırken Sofi, eve doğru yürüyordu. Dükkânların kapılarının önündeki saksı çiçeklerini ve sokak boyunca dizili tabelaları arkasında bıraktı, tepesinde sallanan lambaların altından geçti. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, şimdiden hafif bir yağmur kokusu alabiliyordu. Evin giriş kapısına geldiğinde kedisi Masha var gücüyle miyavladı.

"Ne oldu Masha?" Genç kadın, ince paltosunu çıkarıp kapının arkasına astı. "Julien sana mama vermeyi yine mi unuttu?"

Şirin oturma odası toplu ve boştu. Sofi, lambayı yaktığında limon renkli tertemiz duvarlar ve lekeli pirinç kapı kolları aydınlandı. Mutfak da boştu. Tezgâha kullanılmış kahve fincanı ve tabak bırakılmamıştı, beyaz fayanslarda ya da kareli halıda en ufak bir kırıntı yoktu. Her şey sabah evden çıktığında nasılsa öyleydi. Julien tüm gün çalışmış olmalıydı. Bazen ilham gelip de hızlandığında böyle yapardı. Sofi, onu bu dönemlerinde yalnız bırakmayı öğrenmişti. Ama bugün başkaydı, ne kadar çalışırsa çalışsın bir ara mola verip bir şeyler yemek zorunda kalacaktı.

Sofi aldıklarını yerleştirmeye başladı. Zambakları suya koydu, ardından yemek yapmaya koyuldu. On beş dakika sonra arkasındaki plağın çalıştığını duydu. Amerikan caz. Bu, Julien'in en sevdiği müzikti. Julien, kollarını genç kadının beline dolayıp boynunu öptü.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordu Julien İngilizce. İngilizce konuşmaya alışmışlardı. Sofi, Fransızcada zorlanıyordu, beyni hâlâ İngilizce ve Rusçayla meşgul gibiydi.

"Sebzeli kiş. Şarap soruyorsan aldım."

Julien dolaptan kadeh aldıktan sonra kadehleri doldurmaya başladı.

"Bana koyma." Sofi, suratında boş bir ifade olması için gayret ediyordu. Julien'a sürprizi mum ışığı eşliğinde yemek yerken söylemek istiyordu. Ama işe yaramamıştı.

"Sofi şarap içmiyor, öyle mi? Hem de yemek yaparken?" Julien bir süre Sofi'yi inceledi. "Çok garip."

Sofi, istemeden gülümseyerek, "Evet," dedi.

"Ah. Yani uğraşlarımız başarılı sonuç verdi, öyle mi?"

Genç kadın bir kahkaha attı. "Öyle diyebiliriz."

Julien, Sofi'yi kollarına alıp ona sıkıca sarıldı. "Artık benim için iki kat daha değerlisin, sevgilim."

Bir süre bu şekilde kaldılar, Sofi çok geçmeden Julien'in bedeninin kıpraşmaya başladığını hissetti. "Yemekten önce resim için biraz vaktim var mı? Bu güzel haber bana ilham verdi de..."

"Git git," diye cevapladı Sofi. "Yemek hazır olduğunda seni çağırırım."

Julien, akordeon kapıdan terasa çıkılan, alt kattaki boş yatak odasında resim yapıyordu. Sofi, onun çalışırken ıslıkla müziğe eşlik ettiğini duyabiliyordu.

Fransa'daki hayat, Sofi'ye çoğu yönden uyuyordu. Richelieu, duvarlar ve hendeklerle dolu güzel bir kasabaydı. Masalsı şatoların arasındaki kısmen değerli, gösterişsiz taşları ve Loire Vadisi'nin uçsuz bucaksız çiçek dolu çayırlarıyla gerçekten nefis bir yerdi. Genç kadın evlerini de çok seviyordu, özellikle ıslıl ıslıl parlayan yeşil bahçesini ve evinin şirin sıcaklığını. Ayrıca buranın havasını da beğeniyordu, hem işi de giderek büyüyordu. Ancak çok sevmesine rağmen Julien tüm hayallerine karşılık vermiyordu. Sofi, Julien'ın söylediğini düşündü. 'Artık iki kat değerlisin.' Aslında onun için değerli olduğunu çok nadir hissederci. Julien bunu dile getiriyordu, fakat Sofi *hissetmiyordu*. Sanatının onun için birinci sırada olduğunu görebiliyordu, kendininse ikinci planda kaldığının farkındaydı.

Sofi masayı hazırlayıp Julien'ı çağırdı. Beş dakika sonra tekrar seslendi. Julien, "Bir saniye," diye mırıldandı. Genç kadın tabakları koyup üzerlerini süsledi, Julien'a bir kadeh daha şarap koydu. Julien hâlâ gelmemişti.

Genç kadın bir iç geçirerek Julien'ın tabağını soğumaması için fırına koydu. Julien gelmiyordu, çizdiği şey her ne ise

çok odaklanmıştı. Sofi, onu bölmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Akşamın erken saatleri dışarıda yenebilecek kadar sıcaktı, genç kadın tabağını alıp terasa çıktı. Ahşap parmaklıkları saran yabani mor salkım sarmaşıkları yaprak açmaya başlamıştı. Toprak kokulu kırmızı sardunyalar şimdiden çiçeklenmişti. Gece çökmeye başlıyordu, ay incecik bir bulutun arkasına saklanmıştı. Sofi tek başına yemeğini yerken karşısına sevebileceği başka birinin çıktığını düşündü. Onu aynı tutkuyla sevebilecek birinin...

Lena, salı gecesine kadar bekledi, Wendy her salı kadınlarla poker gecesine giderdi. Çocuklar uyuyordu, Sam ise prova için dışarı çıkmıştı. Genç kadın içten içe büyükbabanın, bazı geceler yaptığı gibi yüzünde oksijen maskesiyle erkenden uyumuş olmasını umuyordu. Fakat odanın önünden geçerken ışığın hâlâ yandığını gördü. Yaşlı adam ekoseli sabahlığıyla pencere kenarındaki sandalyesinde oturmuş, çengel bulmaca çözüyordu. Lena kapının yanında bir süre duraksadıktan sonra yavaşça kapıya tıkladı.

Büyükbaba başını kaldırmadan aksice, “Ne var?” diye seslendi.

“İçeri girebilir miyim?”

Yaşlı adam gazeteyi kenara bırakıp eliyle gelmesini işaret etti. “Çok gelmek zorundaysan gel madem.”

Lena yatağın köşesine oturdu. Yaşlı adamın sabahlığından gelen küf kokusu, gazetenin yağlı kokusuna karışıp nahoş bir koku yaratmıştı. “Nasılsın?”

“Ne istiyorsun?”

Lena bu cevaba gülebilirdi ancak gülmek yerine ellerini uzatıp bir iç çekti. “Sam’ın paraya ihtiyacı var.”

Büyükbaba homurdandı. Lena, önce bunun bir kahkaha olduğunu düşündü. Fakat yaşlı adam birden öksürmeye başladı. Kendini tekrar toplaması bir dakikasını almıştı. Lena pencereyi açmayı, su getirmeyi ve oksijen maskesini takmayı teklif etti ancak büyükbaba onu eliyle başından savarak öksürmeye devam etti. Öksürüğü geçtiğinde, “Ne kadar?” diye sordu. “Ve ne için?”

“İki bin pound. Grubu için.”

“Kendi gelmedi mi?”

Lena, dürüstçe cevap vermenin en iyisi olacağını düşündü. “Beni sevdiğini düşünüyor.”

Yaşlı adam kaşlarını çatı. “Seviyorum. *Seviyordum.*”

Genç kadın, içinde bir vicdan azabı hissetti.

Büyükbaba, “Ve sen de benden böyle bir meblağ istemeye geldin, öyle mi?” diye devam etti. “Hem de kendin ya da çocukların için değil, Sam’ın grubu için?”

Lena omzunu silkti. “Sam bunu istiyor. Kendini buna adanmış ve...”

“Bana tek bir şey söyle.” Yaşlı adam sandalyesine yerleşti. “Her öğlen gelip hatırımlı sorduğunda, battaniyemi düzeltip gazetemi getirdiğinde bunun için ortam mı hazırlıyordun? Tüm bunları paramı istediğin için mi yaptın?”

Genç kadın öfkeyle, “Hayır!” dedi. “Elbette hayır.”

“Bana sinirlenmene gerek yok. Gelip iki bin pound istediğinde böyle bir sonuca varmam çok doğal.” Yaşlı adam tekrar öksürdü, fakat bu seferki kısa sürmüştü.

“Ben senin için gerçekten endişeleniyorum büyükbaba. İnan bana.”

Yaşlı adam dudaklarını birbirine bastırıp yoğun, sarı ışığın altında solgun mavi gözleriyle Lena'yı inceledi. "Herkes paramın peşinde. Kabul et. Sen de öylesin."

"Hayır."

"İtiraf et, sana iki bin poundu vereyim."

Lena başta yanlış duyduğunu sandı. "Efendim?"

"Gerçeği itiraf et, son birkaç aydır beni yumuşatmaya çalışıyordun. Haydi, söyle. Eğer itiraf edersen hemen bir çek yazacağım."

Lena ağzını açtı, fakat ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hiçbir şey söylemedi. Midesi çalkalanmaya başlamıştı, yapamazdı. Asla *yapamazdı*. Böyle bir şeyi itiraf etmesi imkânsızdı. Zaten doğru değildi, yaşlı adamın bunun doğru olmadığını bilmesini istiyordu. Ama para... Sam...

"Ee?" diye sordu büyükbaba.

"Sam'e söyleyecek misin?"

"Tek kelime etmeyeceğim." Yaşlı adam, kazandığını hissederek sırıttı.

"Demek ki parayı almadan gideceğim." Lena, rahatlamış hissediyordu ancak içinde yüreğini yakan bir vicdan azabı da yok değildi.

Büyükbaba kâğıt gibi beyaz ellerini ovuşturarak güldü. "Aferin sana."

Lena kalktı, öne doğru eğildi ve yaşlı adamı alnından öptü. Büyükbaba bu hareket karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"İyi geceler büyükbaba."

Yaşlı adam, sessizce mırıldandı. "İyi geceler kızım."

Lena oturma odasına gidip televizyonu açtı. Televizyonda söyleşi programı vardı. Tüm oda sohbet ve kahkahayla dolmuştu. Genç kadın doğru şeyi yaptığından emindi. Peki, o zaman

neden Sam’i hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu? Neden hayallerini mahvettiğini düşünüyordu? Parayı alsaydı, bu hayatının ilk büyük yanlış olmayacaktı. Roy Creedy olayı bazı geceler hâlâ nüksediyor, tüm gece vicdan azabı ve kaygıyla yataкта dönüp durmasına sebep oluyordu. Üstelik anne olması sahip olduğu küçük zırhını iyice güçsüzleştirmiş, onu dayanılmaz derecede kırılgan yapmıştı. Büyükbaba ailesine yük olduğunu biliyordu, ona gösterdiği nezaketin sahte olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Elinden gelen tek şey olan bu nezaket, boyununun borcuydu.

Rosemary Simons gür sesli, minyon bir kadındı. Oturma odasında gergin bir hâlde bekleyen Sofi, uzaktan kadının ayak seslerini duydu. Masha ayağının altında gezinirken kapıya gitti ve kapıyı açıp parke taşlı sokağa baktı. Rosemary telefondaydı. Soluk pembe, tertemiz takımıyla yürürken hızlı İngiliz aksanıyla yüksek sesle konuşuyordu. Uzun sarı saçları, kırklı yılların film yıldızları gibi neredeyse kaşının üzerinde başlıyordu. Başını kaldırıp Sofi’yi gördüğünde konuşmasına devam edip gülümseyerek el salladı.

“Ben... Sesiniz kesiliyor... Telefon çekmiyor, bir daha tekrarlayabilir misiniz? Ah... Hiç duyamıyorum.” Kadın, telefonu kapatıp büyük deri çantasının içine attı. “Sofi, değil mi?”

“Buyurun, buradan.” Sofi, kapıyı genişçe açıp Rosemary’yi çizik parkeli loş girişe aldı.

“Bu kadar kısa süre içinde görüşme ayarlayabildiğiniz için teşekkür ederim.” Rosemary, Masha’yı görünce telaşla bir adım geriledi. “Ah, alerjim var da.”

Sofi Masha'yı aldı ve yavaşça dışarı atıp kapıyı kapattı. "Benim için bir zevk. Kahve ister misiniz?"

"Çay var mı?"

"Elbette. Lütfen oturun."

Sofi, hızla mutfğa gitti. Bu sırada sorgulayıcı bakışlarla atölyesinden dışarı bakan Julien, Sofi'nin başını salladığını görünce onu işleriyle yalnız bırakarak tekrar içeri girdi. Rosemary Simons, son moda takılar ve her çeşit aksesuarlar üzerinde ün salmış Avrupa'nın büyük mağaza zinciri Chantilly'ye takı almakla görevliydi. Bu sabah, gelecek yılın bahar koleksiyonu için takı toplarken Tours'tan Sofi'yi aramıştı.

Büyük bir hayranlıkla, "Takılarınızı gördüm," demişti. "Resmen ba-yıl-dım. Sizinle görüşebilir miyim? Bugün uygun musunuz?"

Kendi hızında çalışan ve alıcıların onunla iletişime geçmesine alışkın olmayan Sofi, çok şaşırmasına rağmen teklifi kabul etmişti. Elbette edecekti. Chantilly gibi büyük bir alıcı, iş dünyasında muazzam bir dönüm noktası olabilirdi.

Sofi, elinde çay tepsisiyle mutfaktan çıkarken, "Terasa gelin," diye seslendi.

Rosemary burnunu tatlı bir şekilde kırıstırdı. "Kedi ne olacak?"

"Gelirse banyoya kilitlerim."

Rosemary, "Peki madem," diyerek hızla ayağa fırladı.

Birlikte terastaki masaya oturdular. Sofi, evi ve eşyalarındaki eski, sıcak dokuyu hep çok sevmişti, fakat Rosemary'nin etrafı çok dikkatli incelediği gözlerinden kaçmamıştı. Sofi ve Julien zengin değildi, ancak fakir de sayılmazlardı. Hayatı boyunca hesap yapmak zorunda olan Sofi oldukça idareciydi, Julien ise resim yapmaktan para harcamaya vakit

bulamıyordu. Evleri tavan aydınlatmaları, deri ve krom eşyalarla tasarlanmadığı gibi kırsal bir hava yaratma konusunda da eksik kalıyordu. Tabii her duvarın resimlerle dolu olması hariç. Aslında bu çok normal bir durumdu ve Sofi'nin hep çok hoşuna gitmişti. Rosemary, onun Chantilly'nin takı tasarımcısı olabilecek kadar sanatkâr ve entelektüel olup olmadığını düşünüyor olabilir miydi?

Yaz güneşi sıcacıktı, bahçe limon ve gardenya kokuyordu. Çimler yine uzamıştı, kanatları güneş ışıklarının altında gümmüş renkler alan böcekler çimenlerin üzerinde geziniyordu. Bahçe duvarının hemen ötesindeki büyük kestane ağaçları çiçek açmıştı.

"Harika." Sofi, Rosemary'nin bahçeden mi, çaydan mı yoksa görüşmelerinden mi bahsettiğini bilmiyordu.

Yine de Sofi, "Teşekkürler," dedi. Bahçenin parlak ışığının altında Rosemary'nin yirmilerinde olmadığını görebiliyordu, ilk başta düşündüğü gibi kırklı yaşlarında oldukça bakımlı bir kadındı.

"Ne zaman doğuracaksınız?" diye sordu Rosemary.

Sofi'nin eli her zaman yaptığı gibi büyüyen karnına gitti. "Eylülde."

"Tanrım, çok kalmamış." Rosemary çayından bir yudum alıp fincanını geri bıraktı. "Peki aksan? Fransız değilsiniz."

Sofi, "Rus'um," diye yanıtladı. "Kocam Fransız."

"İçerideki resimler ona mı ait?"

"Evet. Julien Blanchard. İsmi duymuş olabilirsiniz."

"Tours'taki butiğin müdürü eşinizden bahsetti. Anladığım kadarıyla çok ünlüymüş." Rosemary, fincanını tekrar eline aldı. "Tüm bunlar kataloğumuz için harika olacak. Küçük, muhteşem bir Fransız kasabası, yemyeşil bir bahçe, ressam

bir eş ve Rus köken. Evinizin güzel açılarını yakalayacak bir fotoğrafçı gönderebiliriz. Hakkınızda reklam değeri taşıyan başka bir şey var mı?”

Sofi, Natalya'yı anlatmak için derin bir nefes aldı, fakat sonra kuzeninin takılarıyla bağdaşmaktan hoşlanmadığını hatırladı. “Hayır, yok.”

“Takılarınızı çok sevdim. Tek kelimeyle ba-yıl-dım,” diye devam etti Rosemary. “Tam aradığım gibi. El yapımı, güzel malzemeler, farklı ama şık. Çok fazla satabileceğime eminim. Benimle sipariş hakkında konuşmak ister misiniz?”

“Tabii.” Sofi, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İşte, gerçek oluyordu. *Anastasia Tasarımı* bir üst aşamaya atlıyordu. “Şimdi elimde otuz parça var. Çayımızı bitirdikten sonra şöyle bir göz atabiliriz.”

“Otuz mu? Bana üç yüz kadar lazım olacak.”

Üç yüz. Bu rakam Sofi'nin kafasında yankılandı. Genç kadının içini öyle korkunç, öyle anlamsız bir hayal kırıklığı sarmıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Rosemary bahar kataloğu için üç yüz parça isterse bu yedi ayını alırdı. Ve iki ay içinde doğum yapacaktı. Şu an haftada ortalama üç takı yapabiliyordu. Yani bu, matematiksel olarak imkânsızdı.

Rosemary hiçbir şeyden habersiz konuşmaya devam ediyordu. “Viyana’da yirmi üçüncü mağazamızı açmak üzereyiz. O kadar hızlı büyüyörüz ki yetişmekte güçlük çekiyoruz. İyi kalitede, birinci sınıf aksesuarlar bulmak sahiden çok zor. Özellikle de moda takılar. Elmas kullanmıyoruz. Gerçekten sizin gibi tasarımcılara ihtiyacımız...”

“Üzgünüm Rosemary. Ama ben tek kişiyim. Yani...” Genç kadın karnını okşadı. “Tabii iki can sayılırım. Ama bahar koleksiyonunuz için hayatta üç yüz parça yetiştiremem.”

“Ah, bir yardımcınız yok mu? Atölyeniz de mi yok?”

Sofi, eliyle arkasını göstererek, “Üst kattaki boş yatak odasını kullanıyorum,” dedi. Genç kadın kendini aptal gibi hissediyordu. Rosemary’nin etrafına bu kadar merakla bakmasına şaşmamak gerekirdi. Bir işletme, bir vitrin, Sofi’nin tasarımlarını yapan bir grup takı sanatçısı görmeyi beklemişti. “Üzgünüm, umarım sizi yanlış yönlendirmemişimdir.”

“Ah, hayır,” diye cevapladı Rosemary. “Buraya sizin hakkınızda hiçbir şey bilmeden geldim, fakat artık biliyorum. Ama sizin de anlayacağınız üzere otuz parça... Hatta altmış parça her dükkâna bir ya da iki takı düşmesi demek. Yani maalesef bir işe yaramaz.”

Sofi başını olumlu anlamda salladı. İçindeki bebek ansızın hareketlenmeye başlamıştı. Gerçek bir kez daha kendini göstermişti. Yardımcı tutmak ve bebek gelmeden onları eğitmek için vakit yoktu. Üstelik böyle önemli bir siparişte işini yabancıların eline bırakamazdı. Kısacası hiçbir olur yolu yoktu, Rosemary Simons’ın teklifini geri çevirmek zorunda kalacaktı.

“Bu çok güzel bir fırsat, başka koşullarda seve seve evet derdim. Belki ileride...”

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. İlerisi için garanti veremem.” Rosemary, yarısı dolu fincanını fincan tabağına bıraktı. “Bu kartım. Sizinle tanıştığıma sevindim. Ufaklık için şimdiden bol şans.”

Rosemary gittikten sonra Sofi ağır adımlarla üst kata, çalışma odasına çıkıp takılarını yaptığı çizik masaya çöktü. Masanın üzerinde yarısı tamamlanmış bir kolye vardı. Kehribar ve kül rengi tonlarında turmalin, akik ve kuvarz taşlarından, hafif yuvarlak hatlı, biraz silindirik, yer yer özenle dokuduğu gümüş çiçeklerle süslü bir kolye. Gerçekten çok güzeldi,

tam da Chantilly'nin bahar kataloğuna yaraşır cinstendi. Sofi birden hayallere daldı; Richelieu'nun ve Julien'in resimlerinin fotoğrafları, gıcır gıcır kara sayfalar ve takılarının eşsiz bir ışık altında çekilmiş fotoğrafları... Ama bu kolyeden yalnızca bir tane vardı ve Chantilly'ye yirmi üç tane gerekiyordu.

O esnada Julien içeri girdi. "Gitti mi?"

"Bahara kadar üç yüz parça istiyor."

Julien gülüp Sofi'nin yanına oturdu. "Bir sanatçının acele-ye getirilmemesi gerektiğini bilmiyor mu?"

Sofi, başını Julien'in omzuna dayadı. "Aslında yapabiliydim. Hamile olmasaydım yapabiliydim. Birilerini tutardım, daha uzun çalışır siparişleri tamamlardım. Bu işimin dönüm noktası olacaktı."

Julien, Sofi'nin sırtını okşayarak, "Boş ver," dedi. "Şimdi aldığın küçük siparişlerle de çok para kazanıyorsun."

Sofi birden öfkelenerek Julien'dan uzaklaştı. "Bunun parayla bir ilgisi yok. Bu dünyada bir yer edinmemle ilgili. Yatak odasında kolye yapan bir insandan daha fazlası olmamla ilgili."

Julien, şaşkın bir hâlde gülümsedi. "Bu öfke?"

Sofi bu durumda neşelenemezdi. Julien onun sanatçı ruhunu seviyordu, takı yapmasıyla hep ilgilenmişti. Ama bir şekilde bunu ekstra gelir elde etmek için yaptığını düşünüyordu. Aslında böyle düşünmesi normaldi, o uluslararası beğeni toplamış bir sanatçıydı. Ödüller kazanmış, hibeler almıştı. Eleştirmenler eserlerini tanımlamaya çalışırken üstünlük derecesi için sıfat bulmakta zorluk çekiyorlardı.

Julien, Sofi'nin saçına uzanarak, "Her şey düzelecek, Sofi," dedi. "Kısa süre sonra ilgilenecek küçük bir bebeğin olacak, bu konu senin için giderek önemsizleşecek. Belki böyle bir fırsat tekrar gelir. Biraz rahatlamalısın."

Sofi, masadaki kolyeyi alıp parmağını pürüzsüz taşlardan birinde gezdirdi. Julien'ın söyledikleriyle avunmaya çalışıyordu, fakat kafasında gitmek bilmeyen bir düşünce vardı. Julien'm, hatta hiçbir erkeğin, asla karşı karşıya getirilmediği bir seçim yapmak zorunda bırakılmıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İçerideki en önemli kişinin kendisi olmadığını bilmek Natalya'yı rahatsız ediyordu.

Londra moda haftasıydı. Donna Karan ya da Tommy Hilfiger'in tanıtımında olsalar rekabet edebileceği pop ve film yıldızları olabilirdi. Genç kadın, sol parmağındaki yeni, kocaman söz yüzüğünü birilerinin fark edip basına sızdırması için yanıp tutuşuyordu. Zaten Southwark Cling Caddesi'ndeki eskiden depo olarak kullanılan bir galeride yapılacak defileye gelme amacı da buydu. Planda olmayan bu defile için Rupert'a çok ısrar etmişti. Tabii, podyumun hemen arkasında oturmayı umuyordu. Ancak o kadar şanslı değildi. Genç tasarımcının adı kulaktan kulağa yayılmış, son derece ünlü insanlar ve müzisyenler defileye üşüşmüştü. Aslında Natalya da çok ünlüydü. Hatta televizyonun en büyük yıldızlarından biriydi. Sürekli televizyon rehberlerine ve dizi dergilerine çıkıyordu. ünlü davetlerinde gazetelerin olmazsa olmazıydı. *Loaded* dergisinin kapağına üzerinde sadece bir kürk bikini ve kafasında kırmızı yıldızlı bir *ushanka* ile poz vermişti. Sadece bir hafta önce *Ok!* dergisinin altıncı sayfasına, ünlülerin evlerine konuk

olan bölüm için çıplak ayakları ve dar Guess kot pantolonuyla söyleşi yapmıştı. Sokakta imza için defalarca durduruluyor, sabahları kahve almak ya da spora gitmek için dışarı çıktığında fotoğrafçılar peşine düşüyordu. Evet, çok ünlüydü. Fakat ünü televizyonla sınırlıydı. Üstelik bu ciddi bir televizyon programı da değildi, bir dizideki seksi bir kadını oynuyordu. Bu yüzden Rupert'a ve ona oturacakları yer gösterildiğinde kendini bir kez daha ikinci sırada bulmuştu.

Işıklar karardı, müzik başladı. Natalya, hemen önünde bir fotoğrafçının durduğunu görebiliyordu. Önünde oturan futbol oyuncusu ve bembeyaz eşinin kafasının arasındaki boşluktan görülebilmek için hemen koltuğunda kımıldandı. Ardından yüzüne uygun bir ifade takındı: Eğlendiğini gösteren hafif bir gülümseme ve ilgilendiğini belli eden odaklanmış bakışlar. Çenesini asilce doğrultması bile onu takip eden fotoğraf makinesinden rahatsız olmayan çok bağımsız ve egzotik bir kadın olduğunu ifade ediyordu. Tabii bu süre boyunca yüzüğünün görülmesi için sol elini çenesinin altına kıvrırmayı ihmal etmemişti. Bir süre bu şekilde kaldıktan sonra fotoğrafçının gitmesiyle rahatladı. Koltuğu çok rahatsızdı, bu mobilyacının sırtında gram yağ olmayan ünlü kadınlara yaptığı acımasız bir şaka olmalıydı. Natalya, gördüğü tasarımdan da hiç hoşlanmamıştı. Bir deri bir kemik modellerin üzerinden şeritler hâlinde basıklı kumaşlar dökülüyordu. Yine de gülümseyip alkışladı. Bu sırada Rupert, elini sıkarak yanağını öpmek için eğildi. Genç kadın, hızlanan müzikle birlikte Rupert'a sokuldu. İkinci sırada olmak çok fena sayılmazdı. Sonuçta en arkada oturan insanlar da vardı. *Hiç kimseler ve zamanın ünlüleri*. En azından onlardan biri değildi.

Işıkların maviye dönmesiyle sis makineleri devreye girdi. Erkek mankenler podyumdaki yerini almıştı. Natalya ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu. Rupert öne doğru eğilip izlemeye devam etti. Bugün üzerinde en sevdiği marka olan Armani'nin kömür karası bir takımı vardı. O kadar siyah Armani takımı vardı ki bu stil üzerine bir üniforma gibi yapılmıştı. Genç kadın arkasında oturanın kim olduğunu görmek için gizlice arkasına baktı. Hemen arkasında *Lonely Shores*'un ilk iki sezonunda oynayan kadın bir oyuncu vardı. Rupert, kadının diziden şarkıcılık kariyerinin peşinden gitmek için ayrıldığını söylemişti, sonra da adı bir daha duyulmamıştı. Kadının oldukça bitkin bir hâli vardı, görünüşe göre çok da kilo almıştı.

Rupert'ın kolunu sıkmasıyla Natalya tekrar önüne döndü. Podyumda sinekkaydı tıraşlarıyla üç erkek manken yürüyordu. Üzerlerindeki mavi, kadife takımların içinde hiçbir şey yoktu. Genç kadın önce fark edemedi, fakat sonra adamlardan birinin yüzü tanıdık gelmeye başladı. Stefano Raffadali. Bu, aşk yaşamakla suçlandığı mankendi. Natalya telaşlanarak Rupert'a baktı. Rupert, bir şey fark etmişe benzemiyordu. Belki de Stefano'nun yüzünü hatırlamamıştı. Sonuçta üzerinden aylar geçmişti.

Rupert, Natalya'ya dönüp şefkatle gülümsedi. Cevaben gülümseyen genç kadının tüm endişesi yok olmuştu.

Çoğu ünlünün defilenin ardından verilen kokteyle katılmaması Natalya'yı mutlu etti. Muhtemelen katılmaları gereken şovlar vardı. Odadaki ilgi tekrar ona yönelmiş gibiydi. Bakışlar, gülüşler, tanıştırmalar... Hepsi ona ithafendi. Rupert sahiplenilen, korumacı bir tavırla Natalya'yı sıkı sıkı tutuyordu. Etrafında daireler çizen bir fotoğrafçı Natalya'nın

fotoğraflarını çekti. Genç kadın, böyle fotoğraflar için nasıl poz vermesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Geriye attığı başını hafifçe eğerek, dilini dişlerinin arkasına alır, kaz ayaklarını çıkarmadan gülümser, kalçasını dikleştirir ve omuzlarına kışkırtıcı bir açı verirdi. Bu pek rahat bir duruş değildi ama deneyimleri ona bir fotoğrafta rahat durmanın hiçbir anlam taşımadığını öğretmişti. Sosyete sayfalarında yer eden ilk fotoğrafları onu çok şaşırtmıştı. Birinin taşradan gelmiş güzel, fakat yarım akıllı kardeşi gibi görünüyordu. Şöhretin parlak ışıklarında kapana kısılmış bir geyikten farksızdı. Fotoğrafta rahat çıkması için bile çok çalışması gerekiyordu.

“Parmığınızdaki söz yüzüğü mü?” diye sordu fotoğrafçı. “Açıklamak istediğiniz bir şey var mı?”

Natalya gizemli bir şekilde gülümseyerek elini yapmacık bir edayla arkasına sakladı. ‘Evlilik kararlarıyla ilgili resmî açıklamalar sıkıcıdır, genelde basında çok yer etmez. Bırak merak etsinler.’ Rupert aynen böyle söylemişti.

Fotoğrafçı uzaklaştığında Rupert, bir iş adamıyla konuşmak için Natalya’yı yalnız bıraktı. Natalya kendini mankenlerden biriyle sohbet ederken buldu. Ukraynalı kız Natalya’yı idol olarak gördüğünü ve Ukrayna’dan Londra’ya gelmesinin sebebinin o olduğunu söylemişti. Natalya bu hayranlık karşısında mutlu olmuştu, fakat birine idol olacak kadar yaşlı olmanın yarattığı korkuyu da yadsıyamazdı. O esnada dirseğine yumuşak bir elin değdiğini hissetti.

Ve arkasını döndüğünde karşısında Stefano’yu buldu.

“Affedersin.” Genç adamın aksanı İtalyancanın yanından bile geçmiyordu. Daha çok Londra’nın doğusuna ait gibiydi. “Sen Natalie’sin, değil mi?”

Saklanacak hiçbir yer yoktu. Adam tam önünde durmuş onunla konuşuyordu ve Rupert'ın onları görüp çıldırması an meselesiydi.

"Ben Stefano." Natalya, genç adamın uzattığı eli sıkamak zorunda kaldı. Midesi buz kesmiş, gözleri kararmıştı. Aslında sevgilisinden bu kadar korkmanın iyiye işaret olmadığını farkındaydı.

"Memnun oldum," diyebildi sonunda.

Bu sırada Ukraynalı manken Natalya'yı Stefano'yla yalnız bırakarak uzaklaştı.

Stefano gülümseyerek, "Niyetim kabalık etmek değil," dedi. "Başına bela açmak da istemem." Yüzünde olağanüstü bir güzellik vardı, tıpkı bir meleğin yüzü gibiydi. "Ama biraz komikti, değil mi? Yani bizim hakkımızda söyledikleri." Natalya'nın cevap vermediğini gören genç adam utançla kekelemeye başladı. "Ah, Galiba... Görmedin..."

Natalya, adamın hâline acıyarak, "Gördüm," diye yanıtladı. "Aylar önceydi. Önemli bir şey değildi, unuttum gitti."

Rupert geri gelmişti. Armani takım elbise giymiş bir ayıdan farksızdı. Gösterişli ve kendini beğenmiş görünüyordu, komik Andy Warhol saç modeliyle Stefano'nun yanında durup Natalya'nın kolunu sıkıca kavradı. "Natalya?"

"Natalya mı?" dedi Stefano. "Gerçek ismin bu mu? Natalie'den çok daha güzelmış."

"Gitmem gerek. Hoşça kal." Natalya'nın sesi oldukça tiz ve güçsüz çıkmıştı.

Rupert, genç kadını kalabalıkta önüne katarak giriş kapısına doğru sürükledi. Natalya, "Kalmıyor muyuz?" diye fısıldadı. "Eğer gidersek kötü bir izlenim vereceğiz."

Rupert yanıt olarak Natalya'nın kolundaki elini iyice sıkıp onu iteledi. "Bunu evde konuşacağız."

Eve dönerlerken Rupert'ın sıkıldığı yer çok acıyordu. Arabanın deri koltuklarının lüks yumuşaklığı, ısıtma sisteminin verdiği gizli rahatlık, pahalı ses sisteminden gelen hafif müzik, hiçbir şey Natalya'nın acısını dindirmeye yetmedi. Yarın kolunda büyük bir morluk olacağına emindi. Üstelik onu rahatsız eden tek şey çektiği fiziksel acı değildi. Rupert'ın tehlikeli olduğunu biliyordu. Başta Rupert'ı çekici kıldığını düşündüğü güç ve tehlikenin altında yatan ıskallılığı yeni yeni görebilmişti. Rupert kıskanç zorbanın tekiydi.

Natalya dönüp camdan dışarıyı izledi. St James's Park'ındaki çınar ağaçlarının sararan yaprakları dökülmeye başlamıştı. Sonbahar iyiden iyiye gelmişti. Natalya ilk kez Rupert'tan ayrılmayı düşündü. Fakat içindeki üzgün, küçük kızın sesi *ama onu seviyorum*, diyordu. Gerçi artık bundan da emin değildi. Onsuz olmaktan korktuğu bir gerçektir. Onsuz kaybolacak, akıntıda sürüklenip gidecekti.

Ancak Rupert'la evlenmek çok kötü bir fikir gibi geliyordu.

Lena bir adamdan ilgi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu yüzden başta neler olduğunu anlayamadı.

Genç kadın, Leeds'teki bir barın üst katında, dumanlı bir gece kulübündeydi. Sahnede Sam'in grubu vardı. Etraf çok kalabalıktı, Lena kendini günlük giyimli, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış bir adamdan kaçınırken buldu. Otuzlu yaşlarının başlarında olan adam, oldukça yakışıklıydı. Genç kadın adamın ona baktığını fark etti, ilk önce adamın bakış

açısında olduğunu düşündü. Fakat sonra durumu kavradı. Adam onu beğenmişti.

O an karmaşık duygular yaşadı. Sonuçta iki çocuklu, evli bir kadındı. Ancak kimse ona yıllardır böyle bakmamıştı. Özellikle de hamilelik döneminde... Anna ve Matthew'la dışarı çıktığında kimse onunla ilgilenmezdi. Sam'le dışarı çıktığında da öyle. Yuvadan çocuklarını almaya gelen babalar bile ona göz ucuyla bakmıyordu. Şimdiyse bir gece kulübünde, dar siyah elbisesi ve yüksek topuklularıyla nihayet hâlâ güzel olduğunu fark eden biri olmuştu. Adamın beğenisi genç kadının hoşuna gitti ama bir bakış ya da gülüşle ona cesaret vermemeye dikkat ediyordu.

Bir grubun bu kadar büyük bir kalabalığa çalması muazzam bir şeydi, fakat bu kalabalığın toplanma sebebi Sam değildi. İnsanlar büyük işler peşinde olan yerel bir grup için gelmişti. Grubun bağımsız bir şekilde kaydettiği CD'ler tam bin tane satmıştı. Üstelik kalabalığın içinde grubu dinlemek için Londra'ya davet eden bir plak şirketinin yöneticileri de vardı. Tony nihayet nüfuzlu kişiler tanıdığını kanıtlamış ve Sam'in grubunu destek olarak sahneye çıkacak diğer grupların arasına sokmayı başarmıştı. Bu, uğruna ölünecek bir fırsattı.

Son şarkı bittiğinde araya sessiz bir müzik kaydı girdi. Lena, tam Sam'i tebrik etmek için sahneye çıkacaktı ki yakışıklı adam ona dönüp, "Merhaba," dedi. "Ben Rob."

"Ah, ben de Lena." Genç kadın kollarını göğsünde bağlayarak ellerini saklamak için özen gösterdi. Tırnaklarının uçları boyalar yüzünden tupturuncuydu. Bugün yuvada el baskı yapan çocuklara o da katılmıştı. *Yıllık Kış Buluşması*'na ev sahipliği yapacak kişi her yıl özel bir davetiye hazırlardı. Natalya'nın kartları çok pahalı olurdu, Sofi'ye davetiyelerini

güzelce tasarlardı. Lena'nın uzman olduğu tek konu kreğti, bu yüzden bu akşam Royal Posta Şirketi'ne verdiği davetiyyede turuncu el baskısı kullanmıştı.

"Buralardan mısın?" diye sordu Rob.

Lena, çekip gitmesi gerektiğini biliyordu ancak Sam'in toparlanması çok uzun sürecekti. Üstelik  zerindeki ilgi hoşuna gitmişti. "Hayır, kıyı kesimdenim. Aslen de Rus'um."

"Vay, demek Rus'sun. Bunu asla tahmin edemezdim, hiç Rus aksanın yok."

Bu sırada yanlarına yaklaşan uzun boylu, zayıf, gözlüklü bir adam Rob'un omzuna dokunup kulağına bir Şeyler fısıldadı. Rob, kafasını iki yana sallayıp adamı başından savdıktan sonra Lena'ya dönüp, "Affedersin," dedi. "Ee, Leeds'e neden geldin?"

"Grubu dinlemeye geldim."

"Ah, Sarı Köpekleri mi? Ben de."

"Hayır, az önce çıkanı. The Sam Tait grubunu."

"Gerçekten mi?" Adam Şaşırmış görünüyordu.

Lena, "Evet," diye yanıtladı.

"Mesela nelerini seviyorsun?"

Bu, Lena'nın evli olduğunu ve kocasını izlemeye geldiğini söylemesi için bir fırsattı. Fakat merak tohumları bir kez serpilmiŐti. Sam, grup için çok vakit ve emek harcıyordu. Genç kadın onu bu kararlılığı ve tutkusu için su layamazdı. Tony, kayıt masrafları için önayak olmayı kabul ettiğinden haftanın iki üç gecelerini Whitby'deki stüdyoda geçiriyorlardı. Lena, bazen Sam'in bir rüyanın peşinden koşup koŐmadıĐını merak ediyordu. Şarkılarını seviyordu sevmesine ama... O zaman kendi de bir rüyanın peşinden koşuyor olmaz mıydı? Şimdi dışarıdan bir görüş öğrenme fırsatı doğmuştu.

Lena, “Şarkılarını seviyorum,” diye cevapladı. “Tabii, bu konunun uzmanı değilim. Peki, siz ne düşünüyorsunuz?”

“Çok acımasız görünmek istemem,” dedi Rob. “Ama ben-
ce ilgi gösterecek bir şey yok.”

“Yok mu gerçekten?”

“Hiç orijinal değil. Bir şarkıları Rolling Stones’un şarkısı-
nın melodisiyle tıpatıp aynı. Sözler garip. Ayrıca bas gitaristin
notalara ayak uydurabildiğini sanmıyorum.”

“Ah, ben bunu fark edemezdim.”

“İnan bana, hiç umut yok.” Rob gülümseyerek devam etti.
“Affedersin. Kabalaşmak istemedim. Sana bir içki ısmarlaya-
bilir miyim?”

“Hayır hayır. Gerçekten gitmem lazım. Yine de teşekkürler.”

Lena, adam ısrar edemeden uzaklaştı.

Malzemelerini toplayan grup, sütunun arkasında bir masa bulmuştu. Bir sonraki grup çıktığında Tony ve Dave grubu kö-
tüleyip sesli bir şekilde bu kuru gürültüye bir anlam vereme-
diklerini dile getirdiler. Yapısında bu tip bir acımasızlık barın-
dırmayan Sam, onlara katılmadı. Lena’nın kafasında Rob’un
söyledikleri yankılanıyordu. *Hiç umut yok.* Tabii, bu yalnız-
ca bir kişinin düşüncesi idi. Ancak Lena’nın bir yanı bunun
doğru olmasını ümit ediyordu. Sam grubu bir kenara bırakırsa
üzerlerindeki finansal baskıyı azaltacak normal bir iş bulabi-
lirdi. Genç kadın tırnaklarını hemen avucuna geçirdi. Nasıl
böyle bir şey düşünebiliyordu? Bu, Sam’in rüyasıydı, onun
hayallerini gerçekleştirene kadar devam etmesini istiyordu.

Gece devam ediyordu, Lena içkiyi biraz fazla kaçırmıştı.
Oda üstüne üstüne gelmeye başlamış, yüksek müzikte sesini
duyurmaya çalışmaktan boğazı ağrıyordu. Saat bire yaklaşı-
yordu, genç kadın Anna ve Matthew’un onları sabah ne zaman

uyandıracağını düşünmemeye çalışıyordu. Saatin bire geldiğini gören Tony, nihayet plak şirketindeki insanlarla konuşabileceğini anlamıştı. Kalabalık bu saate kadar dağılmıştı, Lena gruptakiler iş görüşmek için uzaklaştığında gitarlarla masada bekliyordu. Kalp atışları biraz hızlanmıştı, grup için küçük bir umut kırıntısı olsun istiyordu. Sütunun arkasından neler olduğunu göremediğinden ayağa kalkıp etrafına baktı. Sam, Tony ve Dave ayakta gözlüklü, uzun boylu, zayıf bir adamla konuşuyorlardı. Genç kadın adamı hemen tanımıştı. Ve çok geçmeden Rob da onlara katıldı.

Lena ilk önce kendi için korktu. Rob, onun hakkında bir şey söyler, onunla nasıl flört ettiğini anlatır mıydı? Genç kadının her şeyi anlaması uzun sürmedi. Rob ve gözlüklü arkadaşı plak şirketinden gelen adamlardı. O an kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Rob şu an Sam'e onları orijinal bulmadığını ve hiç umut olmadığını söylüyor olabilir miydi?

Lena tekrar sütunun arkasına geçip bekledi.

Grup geri döndüğünde suratlarında hayalleri yıkılmış gibi bir ifade yoktu.

Lena, Sam'e bakıp, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Hızla araya giren Tony, "Hayır dediler," dedi.

Sam, "Ama bizi cesaretlendirdiler," diye devam etti. "Yazmayı bırakmayıp provalara devam etmemizi söylediler."

Tony sigarasını yakarken gözlerini kısarak ekledi. "Tabii, kayıtlara da devam etmeliyiz."

Sam hevesle, "Evet!" diye bağırdı. "Bağımsız devam edebiliriz. Büyük şirketlere ihtiyacımız yok. Sarı Köpekler bin CD sattı."

"Bunu yapmak için paraya ihtiyacınız olacak," dedi Dave ceketini giyerken.

Bunun üzerine Tony, “Evet, Sam. Bana hâlâ iki bin pound borçlusun,” diye atıldı.

Lena birden buz kesti. Doğru mu duymuştu?

Sam hızla konuyu değiştirmeye çalıştı. “Şimdi işten konuşmayalım.”

Tony, bir Sam’e bir Lena’ya bakıp gülümsedi. Domuzu andıran gözlerinin kenarları kırış kırış olmuştu. “Ah, sanırım bu küçük hanımın hiçbir şeyden haberi yok? O zaman bir dahaki görüşmemizde gözlerini oymuş olacak. Haydi, malzemeleri taşıyalım.”

Lena alkolün etkisinde olmasına rağmen yokluk korkusu yaşıyordu. Para. Paraları yoktu. Zaten binlerce pound borçları vardı ve ödeyemiyorlardı. *Sam böyle bir şey yaparken ne düşünmüştü?*

Sam, malzemeleri toplayıp merdivenden sokağa indirdikleri sırada Lena’ya yanaşıp, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Onlar içerideyken yağmur yağmıştı, ay yerdeki su birikintilerinin üzerine vuruyordu. Taze, soğuk hava içerinin sigara dumanından sonra çok iyi gelmişti. Lena, Sam’i utandırmamak için soracağı soruları, yapacağı suçlamaları ve öfkesini eve saklıyordu. Zaten Sam’in ne söyleyeceğini biliyordu. Büyük-baba parayı vermeyecekti ama Tony vereceğini söylemişti. Kesinlikle zamanında ödeyecekti, grup kaydı çok önemliydi. Lena, Sam’in gözünde dırdırcı bir eş olmak istemediğinden onunla tartışamıyordu. Bu yüzden belki bu sefer sessiz kalırdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sofi yalnız kalabildiği nadir anlardan birinde ayaklarını stoplayarak kanepeye oturdu ve postalarını açmaya başladı. Annesinden uzun bir mektup gelmişti. Genç kadın mektubu daha sonraya saklayarak kenara koydu. İki butikten çek gelmişti. İşleri şu an çok yavaş ilerliyordu, bu yüzden dışarıdaki dünyayla hâlâ bir şekilde iletişimde olduğunu hatırlamak iyi gelmişti. Ve sonunda Lena'nın davetiyesini gördü. Üzerinde *1996 Yıllık Kış Buluşması* yazan davetiyede, turuncu el baskılarıyla renklendirilip yaldızlı yapıştırıcıyla süslenmiş bir kart kullanılmıştı. Sofi bir kahkaha atıp davetiyeyi buzdolabına asmak için ayağa kalktı.

O esnada yatak odasından hıçkırıkla karışık küçük bir ağlama sesi geldi. Birkaç saniye sonra Julien kucığında küçük bir kundakla arkasında dikiliyordu.

“Beni istemiyor. Seni istiyor.”

Sofi'nin yüzünde puslu bir gülümseme belirdi, altı hafta önce Nikita doğduğundan beri hep böyle gülerdi. Ellerini bebeğinin narin kaburgalarına koyup parmaklarıyla başını tuttu. Ufaklık küçük kollarını iki yanına kaldırmıştı. Genç kadın

bebeğini omzuna bastırırken kulağının arkasına yavaşça, “Buradayım küçük adam,” diye fısıldadı. “Şişşt, annen burada.”

Ağlama hemen kesilmişti. Zaten Nikita çok ağlamazdı. Sofi, onu şafağın sökmesiyle ağlamaya başlayıp akşam olana kadar susmayan -ve şafakta tekrar sızlanmaya başlayan- Lena’nın bebekleriyle kıyaslamadan edemiyordu. Nikita hep ciddiymi, uyanıkken düşünceler arasında kayboluyordu. Gece boyunca sekiz saat uyur, güzelce bir uyku çekerti. Yani annelik Sofi’yi Lena gibi dibe çekmemişti. Aksine Sofi isteyeerek girdiği bu suda kolayca yüzüyordu. Genç kadın telefonda annesine zamanında aynı hisleri paylaşp paylaşmadığını sorduğunda evet yanıtını almıştı. Annesi çok güzel hisler yaşadığını, evlerinin üzerine sessiz bir huzur çöktüğünü söylemişti.

“O zaman neden daha çok yapmadın?” diye sordu Sofi. “Mesela düzinelerce?” Genç kadın annesinin birden çok çocuk sahibi olmak istediğini düşünüyordu, Julien ise bu soruyu duymazdan geldi.

Ancak annesi eski kafalı bir kadındı ve üreme hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden sadece, “Tanrı bize bir tane verdi,” diyerek konuyu değıştirdi.

Küçük ağzını açıp kapatan Nikita, yemek istiyordu.

Sofi, bebeğinin yumuşak başını okşayarak, “Onu emzirmek için yatak odasına gidiyorum,” dedi.

“Güzel. Ben de tam bir fikrin üzerinde çalışıyordum... Anlıyorsun ya...”

“Tabii anlıyorum.”

Julien atölyesine girip gözden kayboldu. Son altı haftadır atölyesinde çok vakit geçiriyor, üstelik rahatsız edilmemek için kapısını kapatıyordu. Bu, Sofi’nin pek umurunda değildi. Julien haklıydı, bebek hep onu istiyordu ve Sofi, bebeğinin ona ihtiyaç duymasından çok memnundu.

“Kardeşinden mi?”

Natalya içinde sebebini bilmediği bir vicdan azabı hissetti. Az önce turuncu el baskılı kartı zarfından çıkarıp okumuştı. “Evet. Yıllık Kış Buluşması için Briggsby’ye gidiyorum.”

Rupert davetiyeyi Natalya’nın elinden alıp okudu. “Niye onları buraya çağırılmıyorsun? Niye onca yolu çekmek zorundasın ki? Londra’da buluşsanız senin için çok daha uygun olur.”

Deri kanepede oturan Natalya ayaklarını altına topladı. “Bana uygun olması önemli değil. Sofi, küçücük bebekle ta Fransa’dan geliyor. Çoktan plan yaptık. Bu sene ev sahipliği sırası Lena’da, o yüzden ona gidiyoruz. Seneye de bana gelecekler.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Natalya, içindeki endişenin yüzüne yansımamasını umarak, “Sen bilirsin,” dedi. “Ama yılın geri kalanında görüşmediğimiz için o hafta vaktimin çoğunu Sofi ve Lena’yla geçireceğim.”

Rupert bara gidip kendine bir içki koydu. “Bu hiç hoşuma gitmiyor, Natalya. Dünyanın bir ucunda pis bir motelde kalacaksın. Sen oraya ait değilsin, sen Londra’ya aitsin. Etrafında bu şaşalı şeylerle, benimle olmalısın.”

Natalya sertçe, “Gidiyorum işte,” dedi. En azından sesinin sert çıkmasını ummuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse biraz sessizce söylemişti...

“Seni durdurmayaacağım, hayatım.” Rupert, içkisinden bir yudum aldı. “Ben canavar değilim. Londra’da kalıp biraz yazı yazarım. Belki seni oraya bırakırım, kızlara da bir merhaba derim. İçki?”

Natalya kalorileri düşünüp başını hayır anlamında salladı.
“Hayır, teşekkür ederim.”

“Aferin sana. Kilo alıp şişmeni istemem.”

Rupert içkisini alıp ofisine gitti. Natalya uzun uzun davetiyeye baktı, Sofi ve Lena’ya artık mutsuz olmaya başladığını söyleyebilir miydi merak ediyordu. Peki ya Rupert? Yüzlerce kilometre öteden bile onun hakkında kötü konuştuğunu duyar mıydı?

Kapının sertçe tıklanmasıyla Lena kanepeden fırlayıp koştu. Natalya gelmişti.

Genç kadın, “Merhaba! Merhaba!” diye bağırarak kolunu ablasının boynuna dolayıp onu kendine çekti.

Natalya birden Rusça konuşmaya başlamıştı. “Sanki bir yıldan daha fazla oldu. Yüzyıl geçmiş gibi.”

Lena, Natalya’nın omzunun üzerinden dışarı baktı. Soğuk bir akşamüzüydü. Gri gökyüzü son derece kasvetliydi, denizden gelen kuvvetli meltemle titreyen çıplak ağaçların dökülen yaprakları gri sokağın benek benek görünmesine sebep olmuştu. Rupert siyah güneş gözlüğüyle gümüş rengi Jaguar’ının kapısına yaslanmış bekliyordu, boynunun etrafına sıkıca siyah bir atkı sarmıştı.

Lena ablasına, “Kalacak mı?” diye sordu.

“Beni otele götürmek istedi. Haydi, geliyor musun?”

“Elbette.” Lena hızla içeri girip Wendy’nin yanına koştu. Wendy mutfakta sigara içip dergi karıştırıyordu. “Natalya’nın yerleşmesi için otele kadar gidiyorum. Matthew ve Anna uyanınca onlara içecek bir şey verebilir misin?”

Wendy suratında kocaman bir gülümsemeyle gitmesini işaret etti. Son zamanlarda Lena'ya ayrı bir düşkünlüğü vardı. Çünkü genç kadın vaktinin büyük bir kısmını büyükbabayla ilgilenerek geçiriyordu. Her sabah işe gitmeden önce ona yarım saat kitap okuyor, çoğu gece yatağını hazırlıyordu. Dahası banyo görevini de üstlenmişti. "Git git. İyi eğlenceler."

Natalya motoru çalışan arabanın içinde kardeşini bekliyordu. Lena kapıyı açıp yumuşak, deri koltuğa oturdu. Bu arabayla Sam'in Briggsby'ye taşındıklarında aldığı eski Mazda arasındaki farkı anladığından kendini rahat hissedememişti.

Kemerini bağlarken, "Merhaba Rupert," dedi.

Rupert, soğuk bir tavırla, "Merhaba Lena," diye cevapladı. "Bu yıl küçük partiniz için ne gibi saçmalıklar planladın?"

Lena, Rupert'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Temkinli bir tavırla, "Bu bir parti değil," dedi. "Ayrıca hiçbir saçmalık planladığım da yok."

"Öyle bir söylüyorsun ki duyan da kına gecesi yapıyoruz sanacak, Rupert." Natalya, bıkkın bir ifadeyle güldü. "Oturup kahve içip sohbet edeceğiz."

"Sofî üç aylık bebeğiyle geliyor, yani başımızı pek belaya sokma şansımız yok," diye ekledi Lena. "Yani eğer bahsettiğin buysa." Lena, Rupert'ı sevmiyordu, Rupert çok kontrolcü bir adamdı. Ancak Natalya'nın onu sevdiği belliydi ve bu işe karışmak ona düşmezdi.

Natalya, Esplanade'deki Regency Otel'de rezervasyon yaptırmıştı. Gri denizi boylu boyunca gören dört yıldızlı otel Briggsby'nin en iyi oteliydi. Fakat Rupert'ın arabayı durdurmasıyla burnunu kıvrması bir oldu.

Rupert, Natalya'nın bavullarını indirmesine yardım ederken, "Daha uzakta ama daha güzel bir yerde kalamaz mısın?" diye sordu.

Lena hızla müdahale ederek, “En yakın beş yıldızlı otel Whitby’de,” dedi. “Arabayla bir saat. Eğer arabayı burada bırakırsan Natalya’nın akşamları gidip sabahları döndüğünden emin olurum.”

Rupert’ın dudakları ince bir çizgi hâline geldi, fakat hemen sonra gülmeye başladı. “Çok komiksin Lena.” Lena, Natalya’nın çok rahatladığını fark etmişti.

Hızla esen buz gibi bir rüzgârın yüzlerini kırbaçlamasıyla Natalya, “İçeri girsek iyi olacak,” dedi.

“Hoşça kal aşk pastam.” Rupert, bir baba edasıyla Natalya’yı alnından öptü. “Yeni telefonunun şarjı dolu kalsın. Ara ara açık mı diye kontrol et.”

Natalya, “Peki,” dedikten sonra ufak bir açıklama yapmak için Lena’ya döndü. “Rupert bana Noel’de yeni bir telefon aldı. Çok tatlı değil mi?”

Lena, “Ah, öyle,” diye cevapladı.

Rupert ve Natalya kucaklaşırken Lena arkasını döndü ve Natalya’nın çantalarından birini alıp güzel Gürcü binasına uzanan patikaya yöneldi. İçinden bir ses tüm bu *aşk pastam* ve *tatlıların* sahte olduğunu söylüyordu. Otelin giriş kapısında durup çalkalanan denize baktı.

“Bekle Lena.”

Lena, omzunun üzerinden arkasına baktı. Jaguar hızla uzaklaşırken Natalya, Lena’ya yetişmek için koşturuyordu. Genç kadın cep telefonunu yukarı kaldırarak, “Sence bu ne demek oluyor?” diye sordu.

Lena telefonun küçük ekranına baktı. “Sinyal yok. Burada dünyanın bir ucundasın. Bir sonraki durak buzlu sular. *Lonely Shores*’taki küçük tatlı kasabaya benzemez.”

Natalya, küçük daireler çizip ekrana bakarak mırıldanmaya başladı. “Rupert çok sinirlenecek. Ah, bak. Şimdi çekiyor.”

“Yani bütün gün burada durup Rupert’ın seni aramasını mı bekleyeceksin?”

Natalya telefonunu çantasına atarak, “Haklısın,” dedi. “Haydi, şu soğuk rüzgârdan kurtulalım.”

İki kardeş içeri girdiler. Otelin girişi sıcaktı, Noel süsleri hâlâ kaldırılmamıştı. Resepsiyondaki kadın Natalya’yı görünce ansızın kekelemeye başladı.

“Ah, Tanrım! Siz Tatiana’sınız, değil mi?”

Natalya nazikçe gülümsedi, bu durumdan çok keyif aldığı belliydi. “Günaydın. Rezervasyonum vardı.”

Lena’ya mı öyle geliyordu, yoksa Natalya Rus aksanını iyice abartmış mıydı?

“Sizin gibi bir televizyon yıldızının Briggsby’ye gelmesi ne büyük bir onur.”

“Kız kardeşimle kalmaya geldim. Burada yaşıyor.”

Kadın gözlerini Lena’ya çevirdi. “Ne kadar heyecan verici! Kardeşiniz ünlü!”

Lena kadına gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Rezervasyon Chernova soyadıyla yapıldı.”

Yukarı çıktıklarında Natalya bavullarını açarken Lena pencereden dışarıyı izliyordu. Pencerenin camlarına vuran deniz tuzu manzaranın net bir şekilde görünmesini engelliyordu. Genç kadın pencereden dönerek, “Buranın dört yıldızlı olmasının senin için bir önemi var mı?” diye sordu. “Rupert önemiyor gibi.”

“Elbette yok.” Natalya, eteklerini ve ceketlerini gardıroba asıyordu. “Ama en iyisine alıştığında onlar normal geliyor.”

“St Petersburg’daki evimizi düşünüyorum da... Perdelerin uçları çürümüşü.”

“Sen hiç Tolya’nın evini gördün mü? Duvarlar eski gazete kâğıtlarıyla kaplıydı.” Natalya başını iki yana sallayarak, “O günleri hiç özlemiyorum, Lena,” dedi.

Lena, Natalya’ya hayatın onun için hâlâ çok farklı olmadığını söylemek istiyordu. Sam’le binlerce pound borçları vardı. Üstelik Wendy’nin kirası artmıştı, şimdi haftada on pound daha bulmak zorundaydılar. Sam’in grubunun Whitby’de yaptıkları kayıt, uzun bir sürece girmişti. Bu da her hafta fazladan benzin parası demekti. Arabanın o kadar uzun yol yaptığı için eskiyen dört lastiğinin karşılanması imkânsız masraflardan bahsetmeye gerek bile yoktu. Lena, arabanın onları bir ağaca savurmasından korktuğu için özellikle yağmurlu günler olmak üzere ikizleri her yere bebek arabasıyla götürüyordu. Tüm hafta Natalya’ya bu üzücü olayları anlatmak için kendini cesaretlendirmeye çalışmıştı. Ablasının geniş imkânları vardı, Lena onun yardım teklif edeceğinden emindi. Ancak utanç dilini bağlıyordu. Küçük Lena her zaman ağlayan ve kurtarılmaya ihtiyaç duyan olmuştu.

“Sofî ne zaman gelecek?”

Sohbetin gidişatının değişmesi Lena’yı hem rahatlatmış hem hayal kırıklığına uğratmıştı. Natalya katladığı kıyafetlerini çekmecenin gözüne yerleştiriyordu. Ne kadar da çok kıyafet getirmişti.

“Akşamüzeri. Tüm gün bebekle seyahat etmekten çok yorgun düşecek.”

Natalya kendini yatağın üzerine attı, o an o özgüvenli televizyon yıldızından çok Lena’nın yanında büyüdüğü küçük Rus kıza benziyordu. Lena da yanına uzandı. Natalya hâlâ sağa sola eğerek telefonunu kontrol ediyordu.

“Sinyal yok,” dedi. “Rupert sinirlenecek. Belki de onu normal telefondan aramalıyım.”

“Daha Londra’ya gitmemiştir ki. Daha sonra ararsın, endişelenme. Senin hatan değil.” Lena dirseklerinden destek alıp Natalya’ya baktı. “Ondan korkmuyorsun, değil mi?”

Natalya gülerek, “Elbette korkmuyorum,” dedi. “O benim nişanım, unuttun mu?” Sonra bunu kanıtlamak ister gibi büyük elmasının ışıldadığı sol elini salladı.

Lena, sol elindeki küçük elması ve büyükbabaya henüz ödemedikleri borcu düşündü. Ve o an bir karar verdi. Sofi gelip işler daha karışık bir hâl almadan Natalya’ya açılmak zorundaydı.

Büyük bir utanç ve huzursuzlukla, “Natalya,” dedi. “Böyle bir şey sorduğum için üzgünüm. Ayrıca istersen hayır diyebilirsin...” Sonra birden sustu.

Natalya kaşlarını kaldırarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Lena doğruldu. “Sam’le başımız dertte. Çok borcumuz var, arabaya yeni tekerlek almamız lazım... Biliyorsun işte, ah kendimi aptal gibi hissediyorum. Kusura bakma...”

Natalya doğrulup kardeşinin elini sıktı. “Bir şeye mi ihtiyacın var? Paraya mı?”

Lena konuşamayacak hâldeydi. Gözlerinden süzülen utanç yaşlarıyla başını evet anlamında salladı.

“Tabii ki! Tabii ki Lena. Sen iste yeter.” Çoktan yerinden fırlayan Natalya, ince bedeniyle kanepenin üzerindeki kol çantasına eğilmişti. “Bir çek defterim var. Şimdi sana hemen bir çek yazacağım. Sadece tekerlek için mi gerekiyor? Daha lazım mı? Ne kadar borcunuz var?”

“Üç bin beş yüz pound.”

Natalya çek defterine bir şeyler yazarak, “Hiçbir şey değil,” dedi. “Gerçekten hiçbir şey değil.”

Lena dilini ısırđı, Natalya'ya bu rakamın *onun* için hiçbir şey olmadığını söylemek istiyordu. Ama kendi için aşılama-yacak bir dağ gibi ydi. Natalya çekici gösterişli bir edayla çekip Lena'ya uzattı. *Beş bin pound*. Lena için bulutlar aralanmış, güneş tekrar aralarından parlamıştı. Yaşlarla dolu kızarmış suratıyla kollarını Natalya'ya sardı.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” Bu sırada ablasının parlak saçları ağzına girmişti.

“Rica ederim,” dedi Natalya. “İşler o kadar mı kötü? Sam işini mi kaybetti?”

“Hayır hayır. Çok kazanamıyoruz. Çocuklar da çok masraflı... Para ellerimizin arasından kayıp gidiyor gibi.” Lena Sam'in grubunun parayı içine çeken kara bir delik olduğunu itiraf edemedi.

Çeki katladı ve Natalya'nın tüm ziyareti boyunca yaşayacağı acı veren utançtan kurtulmaya çalışarak kot pantolonunun cebine koydu.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Ee, sevdin mi?” diye sordu Sam. En azından Sofi böyle söylediğini düşünmüştü. Walkman’in kulaklıklarından gelen gürültü yüzünden ne söylediğini tam olarak seçmek güçtü.

Sofi, kulaklıkları çıkardığında kulağına tekrar kayalara çarpan denizin sesi geldi. Sofi, Natalya, Lena ve Sam, hep beraber sıkı sıkı sarınıp falezlerin oradaki patikada yürüyüşe çıkmışlardı. Yürüyüşleri sırasında Sofi istemeden Sam’in grubuna çok ilgi göstermişti. Şimdi albümlerinin kayıt sürecindeydiler ve Sam, Sofi’nin ilk şarkılarını yüksek sesle dinlemek istediğine iyice emin olmuştu. Lena, bilmiş bir edayla gülümsedi, Sofi daha az hevesli görünmeyi öğrenmek zorundaydı.

Sofi, Walkman’i geri verip Sam’den bebek arabasını alarak, “Müthiş,” dedi. “Tek kelimeyle gerçek gibi.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Sofi başını olumlu anlamda salladı. Aslında pop müzik hakkında çok az şey bilirdi, ayrıca bu müzik türünden hiç hoşlanmadığı için Sam’in müziği de pek farklı gelmemiştii.

Sam, kulaklıklarını takıp arkalarından gelmeye başladı. Sofi, Sam'i seviyordu. Uzun bacakları ve dağınık saçlarıyla dost canlısı bir köpek gibiydi. Ama iki çocuklu bir adam gibi davranmıyordu. Genç kadın, Lena'nın önünde ittiği büyük bebek arabasına baktı. Şimdi iki buçuk yaşında olan Anna ve Matthew, öyle sıkı sarmalanmıştı ki iki ciddi surattan başka bir şey görünmüyordu. Soğuk ve kat kat kıyafetleri hareket etmelerini engellemiş gibiydi, bu yüzden sessizce oturup önlerine bakıyorlardı. Sofi, bir gün Nikita'nın da bu kadar büyü-yebileceğine inanamıyordu ama Lena'nın çocukları göz açıp kapayıncaya kadar büyümüştü.

Sohbet ve şakalar eşliğinde uzun bir müddet yürüdüler. Sam, müziğine odaklanmış bir hâlde arkalarından geliyordu. Sofi, *Yıllık Kış Buluşması*'nın ona huzur veren özel bir şey olduğunu hissetti, onu en az kendi kadar tanıyan insanlarla bir arada olmak harikaydı. Güneş hâlâ uzaktaydı, öğle vaktine kadar ufkun biraz yukarısına çıkmış olmasına rağmen çok güzel bir gündü. Bebek arabasındaki Nikita, eldivenli ellerini pembe yüzünün iki yanına kıvrımış uyuyordu.

Natalya, okul dönüşü araba çarpan bir arkadaşlarından bahsederken hepsi, garip cıvıltılı bir sesle olduğu yerde kaldı.

Lena etrafına bakarak, "Bu ne?" diye sordu. "Kuş mu, böcek mi?"

Natalya, Sam'in Walkman'ine bakarak alnını kırıştırdı. Genç adam hiçbir şeyden habersiz yürümeye devam ediyordu.

"Çantandan geliyor Natalya," dedi Sofi.

Natalya, "Ah!" diye bağırdı. "Galiba telefonum." Ardından çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı ve doğru tuşu bulup yanıtladı. "Efendim? Ah, merhaba hayatım... Ne? Du-yamı... Bekle, daha iyi çeken bir yer bulmaya çalışacağım."

Genç kadın patikadan çıkıp caddeye doğru yürümeye başladı. Önlerinde yürüyen Sam, hâlâ ilerliyordu.

Lena, Sofi'ye dönüp, "Rupert ona Noel için almış," dedi. "Takip mekanizması."

Sofi bir kakhaha atıp önlerindeki bankı gösterdi. "Oturup bekleyelim mi?"

"İyi fikir."

Böylece bebek arabalarını durdurup oturdular.

"Şu hâlimize bak," dedi Lena. "İki anne."

"Sen pek anneye benzemiyorsun," diye cevapladı Sofi. "Hâlâ çok çekicisin."

Lena gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama hiç çekici hissetmiyorum." Sonra Sofi'nin bebek arabasını gösterdi. "Uyandı."

Sofi, başını eğip bebek arabasının içine baktı. Nikita küçücük ağzıyla esneyerek geriniyordu.

"Hiç ağlıyor mu?" diye sordu Lena.

"Elbette. Ama genelde çok huzurlu."

Lena, bebek arabasına doğru eğilip üst üste örtülmüş battaniyelerin üzerinden Nikita'nın göbeğini gıdıkladı. "Anna ve Matthew'un bu kadar küçük olduğunu hatırlayamıyorum."

"Hem de daha küçüklerdi," dedi Sofi. "Özellikle de Matthew. El kadardı."

Lena, hâlâ Nikita'yla oynuyordu. "Ufaklık pek ciddi, değil mi?"

"Aynı babası."

"Hâlâ güldüremedim."

"Henüz gülüyor."

Bunun üzerine Lena hızla Sofi'ye baktı. "Gerçekten mi? Hiç mi?"

Sofi başını olumsuz anlamda sallarken yüreğini ani bir korku sarmıştı. “Evet, niye ki?”

“Genelde bebekler beş altı haftalıkken gülmeye başlar. Matthew biraz gecikti, on haftalıktı. Nikita kaç aylık?”

“Neredeyse dört.” Sofi’nin bakışları tekrar bebeğine, kıymetli oğluna gitti. İçindeki korku hızla yok olmuştu. O sadece kusursuz bir bebektir, başka ne olabilirdi ki? “Ama Nikita çok ciddi. Aynı Julien gibi. Kalıtsal olduğuna eminim. Sonuçta her bebek farklıdır.”

Lena hemen, “Tabii,” dedi. Sofi’nin kendini rahatlatmaya çalıştığının farkındaydı. “Bebeğini en iyi sen tanırırsın.”

Bu sırada dönen Natalya, telefonunu sallayarak, “Kesildi,” diye bağırdı. “Ne lanet şey!”

Lena ayağa kalktı. “Haydi, Sam’e yetişelim.”

Sofi, biraz arkada kalmıştı. Lena’nın, kafasına böyle endişeler sokması büyük acımasızlıktı. Belki de niyeti bu değildi ya da Nikita’yı kıskanmış olabilirdi. Sonuçta o, çok huzurlu bir bebektir, Lena’nın bebekleri bu yaştayken onu çok uğraştırmıştı. İlişkilerine bu tip küçük kıskançlıklar sokmaları utanç vericiydi. Özellikle de bu kadar seyrek görüşürken. Sofi, Nikita’ya baktı, ufaklık koyu sulu gözleriyle ona bakıyordu. Vakti geldiğinde o da gülümseyecekti, üstelik Sofi bu gülüşün olağanüstü olacağını biliyordu.

Natalya, Rupert’in Jaguar’ında uyukluyordu. Çok yorgundu, göz kapakları oldukça ağırlaşmıştı. Gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu. Araba ilerlerken dışarının manzarası

yanından akıp geçiyordu. Gün ışığının altındaki çayırılar ısıldı. Sonra birden gece oldu. Ay sarımsı, garip bir renk aldı. Nereye gittiklerini unutmuştu, Rupert'a durmasını ve arabayı kenara çekip ona yumuşak bir yatak bulmasını söylemek istedi.

"Dur." Ama sesi çıkmamıştı. Rupert'a döndü, fakat yanında artık Rupert oturmuyordu. Roy Creedy sırtıarak ona bakıyordu...

Natalya nefes nefese uykusundan sıçradı, kalbi küt küt atıyordu. Kendine gelmesi biraz sürdü. Sabahtı, gün ışığı perdelerin arasındaki boşluktan içeri sızıyordu. Genç kadın hâlâ Briggsby'deki oteldeydi ve uyuyakalmıştı. Lena ve Sofi bu sabah kahvaltıya geliyordu. Sonrasında Sofi eve dönecek, Rupert da Natalya'yı almaya gelecekti. Yani her an burada olabiliyorlardı.

Natalya, kâbusun etkisinden çıkmayı dileyerek hızla duşa koştu. Banyoda, çocukken yaptığı gibi kâbusunu fısıldayarak duş başlığına anlattı. Babası, kötü rüyalarından kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu söylemişti. Banyodan çıktığında daha iyi hissediyordu, ancak üzerinde hâlâ bir ağırlık vardı. Kapı tıklandığında yalnızca saçlarını tarayabilmişti.

Neşeyle, "Günaydın," deyip kuzeni ve kardeşini içeri alarak kapıyı çekti. "Uyuyakalmışım, kusura bakmayın. Henüz toparlanamadım."

"Ama kahvaltı siparişi verdin, değil mi?" diye sordu Sofi. Genç kadın bebeğini bir kanguruyla göğsüne bağlamıştı.

"Ah, tabii. Dün gece verdim. Sekizde gelmiş olur. Çocuklar nerede, Lena?"

"Sam'in yanındalar." Genç kadın küçük yemek masasının sandalyesini çekip oturdu. "Umarım bugün kahvaltı yaptırmayı unutmaz. Harika bir baba ama çok unutkan."

Lena ve Sofi derin bir sohbeta daldılar. Natalya, Lena'nın Sam'den nasıl şikâyet edebildiğine şaşıyordu. Öyle bir eşe sahip olduğu için çok şanslı olduğunun farkında değil miydi? Sam çok sakin ve sevgi doluydu, Lena'ya tapıyordu. Üstelik sevgisinde baskıcılık ya da sahip olma dürtüsü de yoktu. Ayrıca çok yakışıklı olduğu da dikkatinden kaçmamıştı ama kardeşinin kocası olduğu için Sam'in çekiciliğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Kahvaltı gelmişti. Sofi, Nikita'yı kangurusundan çıkardı ve Natalya'nın yatağına yatırıp dört yanını yastıklarla çevreledi. Kollarını kulaklarının hizasına kaldıran ufaklık kirpikleri yarım ay şeklinde yanaklarına düşerken huzurlu huzurlu nefes alıyordu. Çocuk sahibi olmaktan çok korkan Natalya bile Nikita'nın çok güzel bir bebek olduğunu kabul etmişti.

Hep birlikte masaya oturup kahvaltı etmeye başladılar.

Natalya, üzerine yağ sürülmemiş kızarmış ekmek dilimini kemirirken, "İçinizde Roy Creedy'yi düşünen var mı?" diye sordu.

"Zaman zaman," dedi Lena. "Neden sordun?"

"Peki, hiç rüyanızda görüyor musunuz? Ben bu sabah gördüm. Rupert'ın arabasını kullanıyordu." Genç kadın cümlesini tamamladığında bilinçaltının bir şekilde Rupert'la Roy'u ilişkilendirdiğini fark etti. Bunu sesli bir şekilde dile getirdiği için utanmıştı. Rupert, ondan yaşlı ve zengin olabilirdi ama Roy Creedy'yle uzaktan yakından *ilgisi yoktu*.

Sofi, Natalya'yı utancından kurtararak söze girdi. "Onu göremeyiz çünkü onunla hiç karşı karşıya gelmedik. Ama sıra ben de düşünüyorum. Bazen aklıma para biriktirip ona göndermek bile geliyor. Ama bunun için onunla iletişime geçmek zorunda kalacağız... Ve anlattıklarına bakılırsa iletişime geçmemek en iyisi."

“Böyle bir şey yaptığımıza hâlâ inanamıyorum,” dedi Lena. “Üzerinden bir ömür geçmiş gibi.”

Sofi, kabullenen bir edayla, “Cahildik,” dedi. “Sovyetler Birliği’nde büyüdük, dış dünyayla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk. Şimdi büyüdük, akıllandık. Pişmanım ama kendimi affedebiliyorum. Onun parasıyla neler yaptığımıza baksanıza. Parayı lüks şeyler için ziyan etmedik, önemli şeyler yarattık. Üç hayat kurduk, çocuklar kariyerler yaptık...”

Lena buruk bir ifadeyle gülümseyerek, “Benim bir kariyerim yok,” dedi.

Kardeşinin rahatsızlığını hisseden Natalya, hemen araya girerek, “Ama bir gün olabilir,” dedi. Para istemek onun için hiç kolay olmamalıydı. “Hâlâ genç ve güzelsin.”

Bir an Rupert’tan Lena için televizyonda bir iş bulmasını isteyeceğini söylemeyi düşündü ama Rupert’ın böyle bir şey yapacağına garanti veremiyordu. Natalya’nın işini Sofi’den uzak tutma konusunda çok hassastı, bu yüzden kız kardeşine de aynı hoşnutsuzlukla yaklaşabilirdi.

“Elbette. Belki de ihtiyacım olmaz. Sam’in grubu büyük işler başardığında...” Lena gülerek düzeltti. “Sam’in grubu büyük işler *başarırsa*.”

“Çok iyiler Lena,” dedi Sofi. “Başarılı olacaklarına eminim.”

Lena, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Kardeşinin gözlerinin ışıldadığını gören Natalya, “Elbette,” diyerek onlara katıldı. “Şu ana kadar bazı şanssızlıklar yaşadılar o kadar.”

“Bunu en çok o hak ediyor,” dedi Lena. “Çok çalışıyor.”

Natalya, “Onunla turnelere gidecek misin?” diye sordu. “Çocukları da alıp gider misin?”

“Çok heyecan verici olmaz mıydı?” Lena’nın yüzünde hayalperest bir uysallık belirdi, heyecanlı bir gelecek hayal ettiğinde hep böyle bakardı. “Ne hayat olurdu ama.” Sonra başını iki yana sallayıp dikkatini tekrar kahvaltısına verdi.

Oyuncular ve mankenlerle arkadaşlık etmeye alışan Natalya, Lena ve Sofi’nin iştahını kıskanmıştı. İkisi de büyük bir iştahla kahvaltı ediyordu. Natalya üç yıldır diyeteydi. Rupert, yemek yiyen kadınları itici bulduğunu bile söylemişti. Ve bugün o dünyaya geri dönecekti.

Sofi, kuzeninin düşüncelerini okumuş gibi, “Ee Natalya,” dedi. “Rupert’la düğün tarihi belirlediniz mi?”

“Hayır ama önümüzdeki sene sonu gibi olacağını umuyorum. Rupert dergilerden birinin düğüne ayrıntılı bir şekilde yer vermesi için çok uğraşacak. Bu yüzden düğünü de ona göre yapmak zorundayız.”

“Güzel. Sonunda içimizden biri büyük bir düğün yapıyor,” diye yanıtladı Lena. “Sofi’yle benim yaptığım gibi nikâh me-muruna gidip sessiz sedasız evlenmeyeceksin.”

“Yıllık Kış Buluşması seneye Londra’da,” dedi Sofi. “Belki kış düğünü yaparsınız? Rupert’a bir sor bakalım.”

Natalya, “Sorarım,” diye cevapladı, ancak sormayacağını biliyordu. Kararı Rupert verecek o da hayır diyemeyecekti. Genç kadın yatağın arkasındaki saati kontrol etti. Rupert onu almak için yola çıkmış olmalıydı.

Sonra bugün üzerinde hissettiği ağırlığın Roy Creedy’nin kâbusuyla alakalı olmadığını fark etti. Bu, Rupert’ın yaklaşan gelişiyile ilgiliydi. Bunu fark etmek Natalya’nın yüreğinde boğucu bir sıkıntı yaratmıştı. Rupert’tan kaçış yoktu.

Lena, Sofi'yi otobüs istasyonuna bırakmış, eve dönüyordu. Rupert Natalya'yı beklenilenden çok daha erken almıştı. Lena, Rupert'ın Natalya'yı kontrol ettiğini hissediyordu. Natalya araçlarına binmeden önce Lena'ya yaklaşıp, "Ne zaman para-ya ihtiyacın olursa istemen yeter," dedi.

Çok utanan Lena, kendi kendine bir daha asla para isteme-yeceğine yemin ederek başını olumlu anlamda salladı.

Sofi, önündeki uzun yolculuk yüzünden yorulacağını söyleyip dursa da Lena bunu pek önemsemedi. Nikita rüya gibi bir bebektir. Sofi'nin, aynı anda ağlamaya başlayan ikizleri gördükten sonra şikâyet etmeye hakkı yoktu. Lena bazen Matthew ve Anna kazayla olduklarını tahmin ederler mi diye düşünüyordu. Belki de bu kadar muhtaç olmalarının sebebi buydu. Özlemle beklenen Nikita dikkatlice planlanmış, bu dünyadaki yerini garanti altına almıştı.

Lena içeri girdiğinde ev sessizdi. Kanepede oturan Sam, Lena'yı görünce ayağa kalkıp eşinin elini avucuna aldı. "Annem çocukları dışarı çıkardı. Büyükbabam da şekerleme yapıyor. Sana bir sürprizim var."

Lena gülümseyerek, "Neymiş?" diye sordu.

"Gözlerini kapaman gerek." Sam, kolunu Lena'nın beline doladı. "Ben seni götüreceğim."

Lena gözlerini kapatıp Sam'in sıcak ellerinin onu yönlendirmesine izin verdi. "Hoşuma gidecek mi?"

"Bayılacaksın." Sam'in sesindeki umut Lena'nın içinde sıcak, tatlı bir ürperti yaratmıştı. Yatak odalarının kapısının açıldığını duydu, sonrasında kapı tekrar kapandı. Genç kadının burnuna hafif hafif gül kokuları geliyordu.

"Tamam," dedi Sam. "Gözlerini aç."

Lena gözlerini açtı. Yatak odasının perdeleri çekilmişti, yatağın yanındaki lamba yanıyordu. Genç kadın lambanın loş ışığının altında tüm yatak odasının uzun saplı güllerle dolu olduğunu gördü. Yatağın üzeri, çizik şifonyer, birbirine uyumsuz komodinler... Her yer güllerle kaplıydı. Yerlere bile güller saçılmıştı. Lena birden nefessiz kaldı. Aklına ilk önce grubun sözleşme imzalayıp büyük bir ödeme aldığı geldi. Sam, sürprizini böyle açıklıyor olmalıydı. Fakat sonra daha mantıklı düşündü. Sam çok aceleci bir adamdı, böyle bir haberi sürpriz yapacak kadar bekletemezdi. Lena, gül paralarının nereden geldiğini hemen anladı, Sam Natalya'nın çekini bozdurmuştu.

Lena, içindeki hayal kırıklığının anın büyüsünü bozmasına izin vermemeye çalıştı. "Çok güzel, Sam."

Sam, yatağın üzerinde ikisi için yer açtıktan sonra bir gül aldı ve taç yapraklarını koparıp Lena'nın başından aşağı dök-tü. Ardından dudakları, Lena'nın güller içinde kalan köprücük kemiklerinde gezdi ve sonunda genç kadının düğmelerini açmaya başladı. Lena, güllere harcanan parayı hesaplamadan duygularının esiri olmaya ve bu güzel jestin tadını çıkarmaya çalıştı. Sevişmeye başladıklarında çok fazla paraları olduğunu ve bir oda gülün karşılayamayacakları bir lüks olmadığını düşünüyordu. Kocasının annesinin kirli evinde değil, deniz manzaralı şatafatlı bir otel odasındaaydılar. Güllerin kokusu ve Sam'in teninin tuzlu tadı bağımlılık edici bir karışım yaratmıştı, o an Lena tüm dünyayı unuttu.

Ve gözlerini açtığı anda yine eski dünyasına dönmüştü.

Elindeki gülü Sam'in çıplak göğsünde gezdirirken, "Böyle bir şey yapmamalıydın Sam," dedi. "Biz bu kadar masrafı karşılayamayız."

Sam, “Karşılabiliriz,” diye yanıtladı. “Evet, normalde karşılayamayız. Zaten o yüzden yaptım. Hiç paramız olmuyor. Ama bugün var.”

“Bu şartlar altında yarın yine olmayacak.”

“Elimizdeki para her şekilde bitecek, Lena. En azından böyle yaparak tadını çıkarıyoruz.”

Bu mantıkta yanlış bir şeyler vardı, ancak Lena savaşılmayacak kadar yorgundu. Para çoktan harcanmıştı, gülleri iade etme imkânları yoktu. Genç kadın Sam’in yanında birkaç dakika sessizce yattı. O sırada radyatör uğuldamaya başlamıştı, dışarıdaki kuvvetli rüzgâr pencerenin camlarını dövüyordu.

“Borçlarımızı ödeyince paranın geri kalanıyla ne yapacağız, Lena?”

“Sanırım zor günler için kenara koyarız.”

“Tony’nin muazzam bir fikri var.”

“Bu fikirden hoşlanmayacağım, değil mi?”

Sam o güzel, sevecen gülümsemesiyle Lena’nın alnını öpmek için eğildi. “Tony’yi çok hafife alıyorsun.”

Sam, Tony’nin albümlerini bağımsız bir şekilde çıkarmayı çok istediğini açıkladı. CD’ler satmaya başladığında parayı hızla geri kazanacaklarına emin olduğundan tüm masrafları karşılamak istiyordu. Sam’in niyetiye kapağın profesyonel ve sanatsal bir görseelliğe sahip olması için Natalya’nın parasından bin pound almaktı.

“Gerçekçi görünürse insanlar daha çok alır,” dedi. “Tony CD’lerden kazandığımız tüm parayla önce senin borcunu ödeyeceğimize söz verdi. Her CD’yi beş pounda satarsak paranı geri verebilmemiz için yalnızca yüz elli tane satmamız gerekecek. Tony, senin paranı ödeyene kadar kendine tek kuruş almayacağına yemin etti. O kötü bir adam değil.”

Lena, bir an düşündü. Plak şirketi öyle söylemese de Natalya ve Sofi, Sam'in grubunun gelecek vadettiğini söylüyordu. Genç kadın tüm objektifliğini kaybettiğini itiraf etmeliydi. "Parayı o kadar çabuk toplayabileceğinize emin misin?"

"CD'leri birkaç yerel dükkâna verip tezgâhlarda satacağız. Haydi ama, sadece yüz CD. Hiçbir şey değil. Muhtemelen bir haftada satılırlar." Sam, o sahte sinsi ifadesini takındı. "Ya da kapağımızı yuvadaki çocuklardan birine çizdirebilirsin."

Lena bir kahkaha attı. "Sanırım tamam diyeceğim. En fazla biraz banka faizi kaybederiz."

Sam, Lena'nın elini kavrayıp sıktı. "Sen dünyanın en mü-kemmel eşisin."

Lena yavaşça, "Hayallerinin yok olmasına izin verme Sam," diye fısıldadı. Çünkü benimkiler çoktan *suya düştü*.

Sofi eve gelir gelmez eşyalarını yerleştirmeye başladı. Temiz ve kirli kıyafetleri ayırırken yatağa yatırdığı Nikita, bacaklarını hafifçe savuruyor, yumruklarını emiyordu. Julien onlar için akşam yemeği hazırlamakla meşguldü, yağda kavrulan sarımsağın leziz kokusu tüm eve yayılmıştı. Sofi, kuzenleriyle uzun uzun sohbet edip sosyalleştikten sonra evindeki huzuru seviyordu. Ama Lena ve Natalya'yı çok özlediği de bir gerçektir. Julien yıllardır kimseyle iletişime geçmeyi denemediğinden yalnızca birkaç arkadaşı vardı. Aslında Sofi arkadaşlık kurmaya çalışıyordu, ancak Fransızcası kötü olduğu için markette ya da parkta gerçekleştirdiği küçük sohbetlerde geriliyordu. Annesini ve kuzenlerini daha çok arar olmuş, iyice içine kapanmıştı.

Fakat tüm bunlar kısa süre içinde değişecekti. Genç kadın, ona siparişleri yetiştirmesi için yardım edecek bir yardımcı için ilan vermişti. Siparişler fazlasıyla artmıştı, aslında Nikita'nın doğumundan sonra hiç iş aramamıştı. Ama şimdi Nikita'nın istekleri daha öngörülebilir bir hâl aldığından artık o uyurken çalışabileceğini düşünüyordu. Tabii, babasıyla geçirdiği günler de büyük bir fırsat olacaktı. Genç kadının parmakları takı yapmak için sabırsızlanıyordu. Gördüğü her şey aklıma taş ve gümüş örnekleri getirir olmuştu.

Sofi bavulunu yatağın altına koyup Nikita'nın yanına uzandı. Ufaklık bakışlarını ona çevirdiğinde genç kadın parmaklarını oğlunun göbeğinde gezdirerek, “Merhaba küçüğüm,” dedi.

Nikita'nın yüzünde bir tebessüm oluştu. Hafifçe aralanan dudakları ve yukarı kıvrılan dudak kenarları yumuşacık, eşsiz bir gülümseme yaratmıştı.

Sofi, birden kahkaha atmaya başladı. “Julien! Julien koş!”

Julien yüzünde korku ve panikle hızla odaya girdi. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Bir şey olmadı. Nikita. Gülüyor.”

Julien oğlunun üzerine eğildi ancak onu bir daha gülmeye ikna edemedi. Sofi, bir süre baba oğlu izledi. Nikita tekrar cildileşmişti, babası onu gıdıklayıp şarkılar söyleyerek güldürmeye çalışıyordu. Sofi, nasıl rahatladığını fark edince şaşırıldı ve o an kendi kendine bir söz verdi. Bir daha asla insanların oğluyla ilgili yorumlarına kulak asmayacaktı. Kimse çocuğunu ondan iyi tanıyamazdı.

Viktor Chernova çarşamba geceleri eve karısı Ulyana'dan önce gelir, ancak ona asla yemek yapmazdı. Aslında birkaç kez denemişti, fakat Ulyana yaptığı her şeyi eleştiriyordu. *Çok fazla sarımsak atmışsın, yeteri kadar zencefil koymamışsın, çok pişmiş, çiğnenmiyor, yumuşak kalmış, içi pişmemiş...* Bu yüzden kanepesine oturdu ve Ulyana'nın gelip yemek pişirmesini bekleyerek televizyon izledi. Bir iki kadeh zamanın daha hızlı akmasına yardım edebilirdi. Kapı açıldığında Ulyana'nın her zamanki gibi suratsız bir şekilde ayaklarını sürmesini bekliyordu ancak Ulyana içeri neşeyle girmişti.

Elinde bir deste dergi vardı. Moskova'daki büyük bir alışveriş merkezinin kitap bölümünde çalıştığından genelde satılmayan dergileri eve getirirdi. Dergilerin çoğu Rusça olurdu, bazısıysa Almanca, İsveççe ve İngilizceydi. Evin her odasında aylarca gezen dergiler, sonunda Viktor tarafından koridora atılırdı.

Viktor, "Akşam yemeği için ne pişireceksin?" diye sordu.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Ulyana, kol çantasını yere bırakıp kucağında dergilerle kanepeye, Viktor'un yanına oturdu. Ardından bir süre bir şeyler arayarak dergileri karıştırdı.

"Umarım ilginç bir şeydir çünkü çok açım ve geç kaldın."

"Görmek isteyeceğine eminim. Ah... İşte burada." Ulyana, kucağındaki dergilerden bir tanesini alıp diğerlerini yere attı. Viktor, biri onları almaya tenezzül edene kadar dergilerin orada kalacağını biliyordu. Ulyana, aradığı sayfayı bulduğunda derginin kapağını arkasına kıvrarak Viktor'a uzattı.

Viktor, karşısında çok güzel bir kadının fotoğrafını buldu. Ama yazılar Rusça olmadığı için kadının kim olduğu hakkında bir fikri yoktu.

“Tanımadın mı?”

Viktor daha yakından baktı. “Ah...” Viktor çıplak, güzel kız fotoğrafları bulmak için sık sık Ulyana’nın dergilerini karıştırdı. Gardırobunun kendine ait kısmının kapağında bu fotoğraflardan düzinelerce vardı. Üzerinde yalnızca önlük olan, parlak tenli seksi kadının siyah beyaz fotoğrafı en sevdiğiydi. Koleksiyonun bu nadide eserini diğer fotoğrafların ortasına asmıştı. Şimdi ona bakan kadın dolabındaki kadının ta kendisiydi, fakat bu sefer üzerinde renkli kıyafetler vardı. Gözleri gerçekten masmaviydi. Sayfanın geri kalanı pahalı mobilyalarla dolu ıslıl ıslıl parlayan bir evin fotoğraflarıyla kaplıydı.

“Senin küçük hizmetçin.” Ulyana’nın yüzündeki mağrur çatıklık yerini anlık bir gülümsemeye bıraktı.

Viktor dergiyi geri vererek, “Üzerinde daha az kıyafet olduğunda daha çok hoşuma gidiyor,” diye homurdandı.

“Seni aptal. Bunu koleksiyonuna ekle diye göstermedim. İngilizce okuyamıyorsun, ama okuyabilseydin kızın adının Natalie Chernoff olduğunu görürdün.”

Viktor bir şeyleri anlamak üzereydi.

“Tabii üzücü hikâyesini de okurdun. Annesi iki yaşındayken ölmüş, babası onu yedi yaşındayken Leningrad’da terk etmiş... Daha devamı da var. Bu senin kızın, Viktor.”

Şok olan Viktor âdeta buz kesmişti. “Ünlü mü olmuş?”

“İngiltere’de televizyon yıldızı olmuş.”

“Bu onun evi mi?”

“Bir dairesi var. Londra’da.”

Viktor fotoğrafları yakından inceleyerek kızının servetini hesaplamaya çalıştı. “Ah, Tanrım. Tanrım...”

“Daha sonra hepsini okurum. Şimdi yemek yapacağım.”

Viktor gözlerini haberdan alamıyordu. Kızı zengin bir televizyon yıldızıydı. Üstelik annesi gibi çok güzeldi... Sonra birden öldürücü bir utanç duydu, hemen dergiyi bıraktı ve yatak odasına gidip hızla gardırobunu açtı. Dolap kapağındaki fotoğrafı bir saniye düşünmeksizin yırttı ve tuvalete atıp sifonu çekti.

Arkasını döndüğünde Ulyana'nın banyonun kapısında durduğu gördü. "İyi misin?"

Viktor omuzlarını doğrultarak, "Olacağım," dedi.

Ulyana gülümsedi. Ancak bu içten değil, şeytani bir gülümseme idi. "Sence bunca yıldan sonra babasından haber almak ister mi?"

"İsteyeceğini sanmam," diye yanıtladı Viktor. "Ama kardeşi isteyebilir."

Yirmi Altıncı Bölüm

“İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar büyük-büyükbaba!” Lena ellerini çırparken içinde çocukları için saçma bir gurur duydu. Anna ve Matthew, üç yaşına girmelerine daha bir ay olmasına rağmen uyum içinde, güzelce şarkı söyleyebiliyorlardı. Hiç kuşkusuz bu yeteneklerini Sam’den almışlardı. Ancak bunu yalnızca genlerle ilgisi yoktu. Sam onlarla saatlerce şarkı söylüyor, müzikal oyunlar oynuyordu.

Büyükbaba ağzına verilen bir kaşık mısır gevreği ile huy-suz bir sabırla gülümseyerek ayağa kalktı. Her zamanki yerinde, erken bahar rüzgârının içeri girmesi için birkaç parmak aralık bırakılan pencerenin yanındaydı. Kucağında, Lena’nın elleriyle örüp sabah telsim ettiği yeni bir battaniye vardı. Şifonyerin üzerindeki duvar, çocukların onun için çizdiği resimlerle doluydu. Şifonyerin hemen yanında ise birbirinin üzerine düzgünce konulmuş üç büyük karton kutu duruyordu. Sam’in CD’leri. Basılan üç yüz CD’nin iki yüz seksen sekizi ellerinde kalmıştı. Çocukların hâlâ perdenin arkasında uyuduğu odada yer olmadığından kutular büyükbabanın odasına konulmuştu.

“Tamam bakalım, çocuklar,” dedi Lena. “Haydi gidip kahvaltınızı edin.”

Matthew ve Anna, kıkırdayarak koştular. Anna’nın saçları sarı ve kıvrırcık kalırken Matthew’unkiler koyulaşıp düzleşmişti. *Lena için bir kız, Sam için bir oğlan.* Lena, çocukların koşuşunu izledikten sonra boyalı pencere pervazına ilişerek konuşmaya başladı.

“Kendini nasıl hissediyorsun büyükbaba?”

“Yetmiş beş yaşına girdim. Yaşlı hissediyorum. Senin işe gitmen gerekmiyor mu?”

“Yirmi dakika daha yanında kalabilirim.”

“Wendy daha beni görmeye gelmedi.”

“Çok işi var. Eminim mutfığı temizledikten sonra gelecektir.”

“Doğum günüm olduğunu unuttu.”

Lena, bir an bunun doğru olabileceğinden şüphelendi. Aslında Wendy’ye bilerek haber vermemiştii, sebebini bilmesede içinde amaçsız, ilkel bir rekabet vardı.

Yaşlı adam üzgün bir ses tonuyla, “Sam de unuttu,” dedi.

“Sam doğum günün olduğunu biliyor,” diye yanıtladı Lena. “Hâlâ uyuyor. Uyandığında gelip seni görecektir.”

“Bir tek sen yanımdasın. Üstelik benim kanım da değilsin. Benimle onlardan daha çok ilgileniyorsun.”

“Saçmalama büyükbaba, ailen seni çok seviyor.”

“Şu odada tıkılıp kaldım. Çoğu zaman da makineye bağılıyım. Beni her gün görmeye kim geliyor? Sen. Beni falezlere yürüyüşe kim götürüyor? Sen. Doğum günümü kim hatırlıyor? Sen.”

“Ama tüm yemeklerini Wendy pişiriyor.”

Yaşlı adam önündeki kâseyle kaşığı gösterdi. “Kahvaltımı sen hazırlıyorsun.”

“Fakat gerisini Wendy yapıyor. Sana o bakıyor, büyükbaba.”

“Sadece paramı istediği için. Ben bir yüküm, yük olduğumu biliyorum.”

Bu konuşma daha önce yüzlerce kez tekrarlanmıştı. Lena, yaşlı adamı bu konuda cesaretlendirmemesi gerektiğini biliyordu, fakat haklıydı. Wendy onunla kendi ailesinden daha çok ilgilenmişti ancak hepsinin ölümünü beklediği bir gerçektir.

Lena, iki gün önce sehpadaki dergi yığınının altında bir Volkswagen Gold broşürü görmüştü. Fakat broşürü açmasıyla Wendy’nin elinden kapması bir olmuştu.

Genç kadın, “Yeni bir araba almayı mı planlıyorsun?” diye sordu.

Wendy, broşürü hızla koltuk altına sıkıştırarak, “Her kızın hayalidir,” dedi. “Olamaz mı yani? Sonuçta sonsuza kadar yaşamayacak.”

Büyükbaba, tekrar pencereye eğilerek homurdandı. “Çok soğuk.”

Lena, daldığı hayaller âleminden uyanarak, “Bu akşamüstü dönünce seni yürüyüşe çıkaracağım,” dedi. “O zaman güneş açar.”

Ardından ayağa kalkıp eğilerek büyükbabayı alnından öptü. Büyükbabanın onu bileğinden tutması genç kadını şaşırtmıştı. Yaşlı, güçsüz bir adama göre kuvvetli bir eli vardı.

Yaşlı adam hızla, “Lena,” diye fısıldadı. “Sana bir şey söylemem lazım.”

Lena, hayretle büyükbabanın önüne eğildi. “Nedir?”

“Kimseye söylemeyeceğine yemin et.”

Genç kadın, hiçbir şey üzerine yemin etmeyi sevmezdi, ancak merakına yenik düşmüştü. Hızlanan kalp atışlarıyla, “Ben... Yemin ederim ki söylemeyeceğim,” diye kekeledi.

Büyükbaba kapıya baktı. İçeriden radyo sesi geliyor, mut-fakta çatal bıçaklar tangırdıyordu. Lena beklerken yaşlı adam bakışlarını tekrar ona çevirdi. “Aslında para falan yok.”

Lena birden şok olmuştu. “Bu da ne demek, büyükbaba?”
 “Hesabımda bin pounddan daha az var.”

Genç kadın kahkahalarla gülmek istiyordu ama ailesinin -artık onun da ailesiydi- büyük bir tepki vereceğinin farkındaydı. “O zaman neden herkes paran olduğunu düşünüyor?”

“Wendy’nin öyle düşünmesini sağladım. Çünkü onu tanıyorum, para kalacağını düşünmese beni çoktan huzurevine verirdi.”

Lena, büyükbabanın şeytanlığı ve bunu söylerken gözle-rinde beliren acımasız parıltı yüzünden telaşlanmalıydı. Fakat tek hissettiği hüzündü. İstenmeyen hasta, yaşlı bir adam ona bakmaları için yalan söylemek zorunda kalmıştı. Genç kadın onu kollarının arasına alıp bir insan olarak ne kadar değer-li olduğunu söylemek istiyordu ama tam o sırada koridorda Wendy’nin neşeli ıslığı duyuldu. Lena hemen geri çekildi, büyükbaba bakışlarını tekrar pencereye çevirmişti.

Wendy neşeyle içeri girip direkt yatağı düzeltmeye gitti. “Günaydın baba.”

Büyükbaba kuvvetlice öksürdü, Lena iki arada bir derede kalmıştı. Öğrendiği bu yeni bilginin ağırlığı kendini göstermeye başlıyordu.

Wendy, Lena’ya sert bir bakış atıp, “İşe gitmeyeceksen Sam’i kaldırırsan iyi olur,” dedi. “Bugün Anna ve Matthew’a ayıracak vaktim yok. Arkadaşlarımı sabah çayına davet ettim, çocuklarının pandispanyamın etrafında dolanmalarını istemiyorum.”

Lena aniden öfkелendi. “Hiç merak etme.”

Ardından hızla Wendy'nin yanından geçti, fakat bunu yaparken yanaşarak kulağına fısıldamayı da ihmal etmemişti. "Bugün doğum günü." Wendy'nin yüzü bir an dondu, Lena Wendy'nin sıkıntısının onu ne kadar tatmin ettiğini düşünüp utanarak uzaklaştı.

Oturma odasına itinayla yerleştirilmiş on iki hoparlörde *Operadaki Hayalet*'in film müziği yankılanıyordu. Kitap taşıyamayacak kadar hassas kitap raflarına konulmuş pahalı cam mumluklarda kokulu mumlar yanıyordu. Zaten Rupert kitapları içeriği için değil kapakları için alırdı ve genelde seçimi dekora uyan mavi kaplardan yana olurdu. Mutfaktan Rus mutfağının leziz kokuları yükselmektedir. Natalya bu konuda çok ısrarcı olmuştu. Aslında Rupert bir şef tutmak istemişti, yemek yiyen kadınlara duyduğu tiksinti yemek yapanlar için de geçerliydi. Fakat Natalya iyi bir aşçıydı ve yemek yapma şansı eline çok nadir geçiyordu. Bu gece çok özel bir geceydi, herkesi etkilemek istiyordu. Bu yüzden Rupert'ı akşamüzeri dışarı gönderip kendini iyice şımartmıştı. Taze kayısılar, incirler, hurmalar ve fındıklar masadaki yerlerini şimdiden almıştı. Menüde başlangıç için peynir ve patatesle doldurulmuş *pagach* ekmeğiyle servis edilecek zengin *zaprashka* sosuyla hazırlanmış mantar çorbası vardı. Sonrasında kızarmış kaz ve sabahtan beri kısık ateşte pişen, üzerine patates rendelenmiş sarımsak çeşnili fasulye, tatlı bezelye, baharatlı lahana ve leziz bir çikolatalı puding. Natalya sofrasının harikulade olacağını, fakat hiçbirinin tadına varamayacağını biliyordu.

Genç kadın bir kadehe bolca kırmızı şarap koyup içti. Rahatlamak ve mutlu olmak istiyordu. Rupert, akşam yemeğine Hollywood'da sağlam bir ün sahibi olan İskoç yönetmen Glynn Kendrick'i davet etmişti. Glynn Kendrick'in sayısız projesi vardı ve Natalya bu projelerden birinde ona uygun rol olacağına emindi.

Evin kapısı açıldığında genç kadın Rupert'ı karşılamak için hızla mutfaktan çıktı. Ancak Rupert'ın yüzünün sirke sattığını görünce olduğu yerde kalakaldı. Birden suçlu hissetmişti. Bir şeyi yanlış yapmış olmalıydı. Müzik seçimi mi yanlıştı? Bu müziğe ne kadar dayanamıyor olsa da Rupert'ın koleksiyonundan seçmişti. Belki de elbise seçiminde yanılmıştı. Hızla kendini süzdü, evet sorun ayakkabılarındaydı. Bunları hangi akla hizmet giymişti ki? Evde rahat bir akşam yemeğinde topraklı ayakkabı mı giyilirdi?!

Genç kadın hemen, "Özür dilerim," dedi. Fakat çok geçmeden Rupert'ın suratının yumuşadığını fark etti.

Rupert, bir elini ona uzattı. Diğer elinde de iki şarabın bulunduğu bir poşet vardı. "Hayır, asıl *ben* özür dilerim, Natalya. Korkarım sana çok kötü bir haberim var."

Natalya içinde bir hüznün hissetti, tüm bu leziz yiyeceklerin çöpe gideceğini düşünmüştü. "Gelemiyor mu?"

Rupert başını iki yana sallayarak, "Ah, hayır," dedi. "Glynn geliyor. Başka bir konu. Düğünle ilgili."

Genç kadın güçlükle yutkundu, düğünden bahsetmek her seferinde kalbinin buz kesmesine neden oluyordu. "Ne oldu?"

"Bizim istediğimiz ücreti kabul etmediler. Sözleşme iptal oldu. Tarihi ertelemek zorundayız. Tabii, bir de düğüne yer verecek başka bir dergi bulacağız."

“Ertelemek mi?” Natalya’nın *Lonely Shores*’ta yaptığı hiçbir rol şimdikininkine eline su dökmezdi, genç kadın oldukça dikkat kesilmiş duruyordu. “Peki, ne kadar erteleyeceğiz?”

“*BritSoap*’la ön sözleşme yaptım. Düğünü seneye bu zamanlarda yapacağız. Haklarımız için istediğimiz ücreti ödeyecekler. Korkarım başka seçenek kalmadı.” Rupert durup elini saçlarında gezdirdi. “Özür dilerim, hayatım. Ama seneye kadar beklememiz gerekecek.”

Natalya içindeki ferahlığı saklamaya çalıştı.

Rupert, mutfığa girip şarap şişelerini bırakırken, “Ama sene başında bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yapacağız,” diye devam etti. “Sen otuz olmadan... Gelin için yirmili yaşlar her zaman daha iyidir, sence de öyle değil mi? Otuzlu yaşlarında hep daha umutsuz görünürler.”

Natalya yanıt vermedi. Bir yıl. Ne yapacağına karar vermek için bir yılı daha vardı. Rupert’la evlenmediğini hayal edemiyordu, fakat bu devamlılık onu korkutuyordu. Belki de bu çocukluğuyla ilgiliydi, küçük yaşta terk edildiği için olabilirdi. Ya da onun durumunda hangi kadın olsa böyle hissedirdi. Ancak etrafını saran tüm bu sorunların suçlusu Rupert değildi. Tek suç, çok sahiplenici ve baskıcı olmasıydı.

“İyi misin, hayatım?” Rupert arkasını dönüp parmaklarının tersiyle Natalya’nın yanağını okşadı. “Geceni mahvettim, değil mi?”

Natalya gülümseyerek, “Hayır,” dedi. “Önemli olan hâlâ beraber ve mutlu olmamız.”

O sırada çalan zil genç kadının kalbini az kalsın yerinden çıkaracaktı. “Geldi geldi!”

Glynn Kendrick genç ve enerjik bir adamdı. Tutkusu bedeninden âdeta dışarı akıyordu, bu yüzden her konuştuğunda

odadaki herkesten daha canlı görünüyordu. Amerikalı eşi Roxanne eski bir mankendi, kadın Natalya'dan bile daha az yiyordu. Herkesin büyük bir heves göstermesine rağmen güzel yiyeceklerin çoğuna el sürülmemişti.

Natalya tabakları temizlerken Glynn oturup Rupert'ı överek şakalar yapmaya başladı. "Evinde çok iyi bir aşçı ve temizlikçi var."

Roxanne, "Eviniz de çok güzelmiş," diye ekledi.

"Seksenlerde tasarlanmasına rağmen güzel," dedi Glynn.

Odada kahkahalar yankılanıyordu, fakat Natalya Rupert'ın söylenenleri fazlasıyla dikkate alacağını biliyordu. Genç kadının tekrar oturup bir şişe şarap daha açtı. Onlar iş konuşurken konu dışında kalan Roxanne Natalya'ya döndü.

"*Lonely Shores*'un bağımlısı olduğumu itiraf etmeliyim. Buraya geldiğimizden beri her gece izliyorum. En iyi karakter sensin, Natalya! Peki, bebek ne olacak?"

Natalya cevap vermeden önce iyice düşünmek zorunda kalmıştı. Diziyi artık pek takip etmiyordu, çekimlerse birkaç ay önde devam ediyordu. Ama küçük, saçma protez bir karın taktığı sahneyi hatırlaması uzun sürmedi.

"Ah, söyleyemem ki. Rupert beni öldürür."

"Bebek doğduğunda Amerika'da olacağım," diye cevapladı Roxanne. "Lütfen."

Aniden lafa karışan Rupert, "Tatiana bebeği evlatlık veriyor," dedi. "Ama Mary Peterson..."

Ancak Roxanne hızla sözünü kesmişti. "Bebeğin babası kadının kocası mı?"

"Elbette. Üstelik bebeğin evlatlık almak isteyen Mary Peterson."

“Hem de kocasının sadakatsizliğini sürekli hatırlatacak olmasına rağmen! Ah, ne kadar muazzam! Böyle şeyler aklına nereden geliyor, Rupert?”

Natalya, Rupert’ın yanaşıp elini tutmasına şaşkınlıkla bakmıştı. “Benim ilham kaynağım burada.”

Kıpkırmızı kesilen Natalya, gülümsemesini saklayamamıştı.

Glynn, “Natalya,” diye söze başladı. “Çok kuvvetli bir aksanın var. İtiraf etmeliyim ki dizi için yaptığını düşünmüştüm.”

Natalya, bu yorum üzerine nasıl hissedeceğini bilemedi. Oysa aksanın bir İngiliz’inkinden farksız olduğunu düşünüyordu. “Hayır, gerçekten Rus aksanım var.”

“Bir proje üzerinde çalışıyorum. Aslında henüz başlarındayım ama... Ama Moskova’nın ellili yıllarıyla ilgili. Bir casus hikâyesi. Kadın rol için seni deneme çekimine almak isterim. Çok standart bir hikâye. Kurşunun önüne atlayıp başının üçte biri havaya uçan âşığın bulunduğu aşk hikâyelerinden.” Glynn kendi kendine güldü. “Ama sen bu rol için harika olursun. Gerçekten çok doğal durur.”

Natalya heyecanlandığını hissetti. “Çok isterim.”

O andan sonra resmen bulutların üzerindeydi. Daha çok şarap koydu, daha çok içti. Yarın bir saat koşup acısını çıkaracağına yemin ederek tatlı bile yedi. Kahkahaları gürültülü bir hâl aldı, Roxanne’e Rusça küfürler öğretti... Hatta Glynn’le flört etmiş bile olabilirdi. Misafirler gittiğinde saat sabah bir-di. Natalya, bulaşıkları toplayıp ışıkları kapattığında Rupert karanlık yatak odasında onu bekliyordu.

“Bu gece çok iyi vakit geçirdin.”

Genç kadın sarhoş ve yorgun bir hâlde yatağa atladı. “Evet.”

“Şimdi sıra bende.” Rupert, Natalya’ya doğru uzandı, fakat genç kadın sevişemeyecek kadar yorgun hissediyordu.

“Sabaha kadar bekleyemez misin, Rupert? Çok yorgunum.”

Rupert dişlerini sıkarak, “Bekleyemem,” diye cevapladı. Sonra Natalya’nın elbisesini sertçe omuzlarından aşağı çekti. “Glynn’i buraya ben getirdim, bana borçlusun.”

Natalya fermuarının sesini duydu ancak hiç kıpırdamadı. Rupert oldukça kararlıydı, onu uyumaya ikna etmeye çalışmak için gram enerjisi yoktu.

Rupert, sertçe genç kadının üzerine çıkarken kulağına, “Bu gece çok güzeldin,” diye fısıldadı. Âdeta onu cezalandırmak ister gibiydi. “Kahrolası bir güzellik...”

Natalya gözlerini kapattı ve Hollywood’u düşündü.

Yirmi Yedinci Bölüm

Viktor sonunun böyle olmasından korkmuştu. Başta küçük, beyaz karttaki adrese gitti, fakat adreste oturan iki genç adam Lena diye birini hiç duymamıştı. Kendi kendine kızdı. Sabahın köründen beri otobüsteydi, kızının karşısına çıkarsa planını daha iyi icra edeceğini düşünüyordu. Lena mektupları görmezden gelebilir, telefonları açmayabilirdi, ancak babasının fiziksel varlığını asla reddedemezdi. Binanın önünde durup ne yapacağını düşündü, kardeşi Ivan ve karısı Stasya'yı görmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Viktor kapıyı çalmak üzereydi. Yürümekten ter içinde kaldığından biraz durup soluklanması gerekiyordu. Koridor loş bir ışıkla aydınlatılmıştı, zemindeki muşambalar çatlak ve çizikti. Ivan, onunla konuşmak istemeyebilirdi, çocuklarını terk ettiği ve ailesiyle hiç iletişime geçmediği için çok öfkelenmiş olmalıydı. Bir süre öylece durup düşündü. Sonunda zengin kıızıyla iletişime geçecekse her şeye değerdi. Zaten kendini pek umursayan bir adam değildi, insanların onun hakkındaki düşüncesi canını asla yakamazdı.

Kapıyı tıklayıp bekledi. İçeriden ayak sesleri geldi. Çok geçmeden kapı açıldı ve tanıdık, solgun bir surat ona baktı. Bu, Stasya'ydı. Yıllar onu fazlasıyla yıpratmıştı, ancak hiçbir zaman güzel bir kadın olmadığından bu değişiklik şok edici bir boyutta değildi. Başta suratını asıp kapıyı kapatmaya kalktı.

Ancak Viktor hızla araya girerek, "Dur Stasya," dedi.

"Ne istiyorsun?"

"Ailemi görmek istiyorum." Viktor, Stasya'nın kapıdaki elinin eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini fark etti. "Lütfen içeri girmeme izin ver. Yaptığımı şeyin çok yanlış olduğunu biliyorum ama artık yanlışlarımı düzeltmeye geldim."

Stasya kapıyı açtı ve Viktor'un içeri girip kanepeye oturmasını işaret etti. Evde çok bir değişiklik yoktu, yalnızca geçen yıllarla mobilyalar yıpranmış ve kirlenmişti. Viktor oturup etrafına bakarak, "İvan işte mi?" diye sordu.

Stasya bir süre sessizliğini koruduktan sonra Viktor'a doğru yürüyüp başına dikildi. "Pişmanlıklarını sayıyor musun Viktor? Bir pişmanlığa daha yerin var mı?"

Viktor, karnında tuhaf bir huzursuzluk hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Bunun üzerine sallanan kitaplığa yürüyen Stasya, raftan aldığı kil kavanozu Viktor'a fırlatarak hırladı. "Al, kardeşin!"

"Ne?"

"İvan öldü. Hem de öleli yirmi yıl oldu."

Viktor şok olmuştu. Kardeşi yirmi yıldır ölü müydü? Nasıl bu kadar umursamaz olabilmmişti? Ulyana için çocuklarına, kardeşine ve annesine sırtını çevirmişti. Ancak içten içe onların hayatlarına devam ettiğini ve fikrini değiştirip döndüğünde her şeyi bıraktığı yerde bulabileceğini düşünüyordu. Ivan'ın ölümü ona çok ağır gelmişti. Kardeşinin kül kavanozunu nazikçe tutup Stasya'ya uzatırken hayatında ilk defa utandığını hissediyordu.

Stasya, kavanozu tekrar kitaplık rafına koyarken, “Ee, şimdi kim için üzülüyorsun Viktor?” diye sordu. “Kendine mi yoksa başkasına mı?”

“Ben... Çok aptal olduğumu biliyorum. Çok... çok kötü bir baba olduğumu da... Ama her şeyi değiştirmeye geldim. Kardeşimin ölümü, bunca yıldır hak ettiğim cezalardan yalnızca biri. Hayatımdaki hataları düzeltmem lazım.” Viktor, sesinin yeteri kadar üzgün çıktığını umuyordu. Hatırladığı kadarıyla Stasya vefakâr bir kadındı. “Kızlarım ile görüşmek istiyorum.”

“Bunu aklına bile getirme.”

“Önümde durmamalısın Stasya, ben onların babasıyım.”

“Seni görmek istemiyorlar.”

“Bu doğru değil.”

Viktor, üzerinde Lena’nın ismi olan küçük, beyaz kartı çıkarıp Stasya’ya uzattı. Stasya bir an karta baktıktan sonra gözlüğünü almaya gitti. Ardından kanepenin yanında durup kartı okudu ve bir süre düşündü.

“Gördün işte, beni bulmak istiyor.”

“Evet, biliyorum, uzun zaman seni aradı.”

“Bu kart elime geçeli birkaç yıl oldu. Fikrini bu kadar çabuk değiştirmiş olamaz.” Viktor, Stasya’ya biraz olsun gülümsemeye çalıştı. “Lütfen Stasya, bana adresini ver. Bir uğrayıp kızımı göreyim, sana söz veriyorum sonrasında seni bu iş için rahatsız etmeyeceğim.”

Stasya bir kahkaha attı. “Ah, maalesef yürüme mesafesinde değil.”

Viktor bir an umutsuzluğa düştü. Lena, Moskova’ya mı taşınmıştı? Bunca yolu boşuna mı gelmişti? “Nerede?”

Stasya, "İngiltere," diye yanıtladı. "Evli, iki çocuğu var. Adresini vereceğim."

İngiltere. Bu, ansızın kapısında belirebileceği bir mesafe değildi. Stasya'ya Lena'nın da zengin olup olmadığını sorması gerekiyordu. Dikkatli bir şekilde, "Peki Natalya?" diye sordu.

Stasya mutfağa gidip bez ciltli küçük bir defterden Lena'nın adresini aldı. "Natalya senden hiç bahsetmedi. Onun adresini vermem."

"Evli mi?"

"Nişanlı. Londra'da yaşıyor." Stasya, Natalya'nın ünü ve refahı hakkında tek kelime etmiyordu.

"Ya kızın Sofi? O da mı İngiltere'de?"

"Fransa'da. Evlendi, Nikita isminde küçük bir oğlu var." Stasya, buzdolabına yapıştırdığı tombul bebeği göstererek ilk defa gülümsedi. "Sofi çok iyi bir evlat, annesine hep para gönderiyor. Kendi fırınıımı aldım."

Stasya, Viktor'a yanaşıp Lena'nın adresini yazdığı kâğıdı uzattı. "Sana bu adresi yalnızca kartı gösterdiğin için veriyorum. Aslında Lena'nın seni görmek istemediğini ve ona ulaşmamanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Kızların artık kendi hayatları var, ansızın çıkagelen bir hayalete ihtiyaçları yok."

"Bırakalım da buna Lena karar versin. Ona mektup yazacağım."

"Cevap vermeyecektir."

İşte Viktor'un korktuğu da buydu. Onunla yüz yüze görüşüp af dilemesi lazımdı. Ama İngiltere'ye nasıl gidecekti? Ulyana'nın kenarda çok az bir parası vardı, ancak ödünç alırsa hiç kızmazdı. Sonuçta bu gelecekleri için mükemmel bir yatırımdı. Natalya'yı bir kez kendine bağladı mı ondan rahatlıkla

para isteyebilirdi. Zavallı, yaşlı babasına binlerce pound vereceği kesindi.

“Ne düşündüğünü biliyorum Viktor,” dedi Stasya.

Viktor, “Bilmiyorsun,” diye cevapladıktan sonra adresi okudu. Briggsby. Burası da neresiydi? Seyahatini ayarlamak ve İngilizce okumayı öğrenmek birkaç ayını alacaktı. “Buraya geldiğimi ona söyleme.”

Stasya her şeyin cevabını biliyormuş gibi gülümsedi. Viktor, karşısındaki surata tükürmemek için zor duruyordu.

“Merak etme, söylemem,” diye yanıtladı Stasya. “Zaten onu yeteri kadar hayal kırıklığına uğrattın, artık onu umutlandırmam.”

Viktor adresi katlayıp cebine koydu. “Yardıma için teşekkür ederim, Stasya. Seni görmek güzeldi.”

Stasya, “Saçmalama,” dedi. “Haydi git. Bu iyiliğimin karşılığı olarak seni bir daha görmek zorunda kalmayacağımı garanti et, yeter.”

Viktor omzunu silkip ayağa kalktı. Bu, kabul etmesi kolay bir teklifti.

Nikita, parkı çok sevdiğinden Sofi onu her akşamüzeri parka götürüyordu. Grande Rue ve Place du Marché’de yer alan heykelin yanından her geçtiklerinde Nikita durmak ister ve bebek arabasında zıplayarak minik ellerini çırpardı. Küçük oğlunun gökyüzüne bakışına hayret eden Sofi, bebek arabasını hava koşullarıyla yıpranan taş kolonların çevresinde defalarca döndürmek zorunda kalıyordu. Yaz yerini sonbahara

bırakıyordu. Yanan yaprakların kokusu gri, taş sokaklardan hâlâ kalkmamıştı. Yüksek ön kapıdan çıkıp park alanlarına girildiğinde kuvvetli rüzgârlar sayesinde özgür kalan yapraklar etrafta döne döne uçuşuyordu. Sıkı bir sıra hâlinde dizilmiş dişbudak ağaçlarının arasındaki toprak patikada yürürken, ağaç yapraklarının gün ışığına son kez direndiklerini görmek mümkündü. Nihayet çocuk parkına varan Sofi, durup etrafına baktı. Oyuncaklarda kimse yoktu. Ardından Nikita'yı bebek arabasından çıkarıp sallamaya başladı.

Nikita'nın birinci yaş gününü kutlayalı çok olmamıştı. Artık kendini hafifçe doğrultmaya başlamıştı ama hâlâ yürüyemiyor olması Sofi'yi çok üzüyordu. *Yıllık Kış Buluşması* için üç ay içinde Londra'da olacaklardı, genç kadın küçük oğlunun etrafta yürürken fotoğraflarının olmasını istiyordu. Fakat Nikita, fiziksel yetersizliğini zekâsıyla telafi ediyordu. Ufaklık, neredeyse annesinin söylediği her kelimeyi tekrar edebiliyordu.

Sofi, Nikita'yı salıncaktan indirirken küçük çocuk homurdanarak ellerini çırpı.

“Atlıkarınca?”

“Ayyıkayınca?” Nikita, annesinin sesini birebir taklit etmişti.

Sofi, oğlunu atlıkarıncalara götürdü. Ancak Nikita atlıkarıncalara binmeyi değil, onları izlemeyi seviyordu. Bu yüzden annesinin atlıkarıncaları döndürmesi çok hoşuna giderdi. Küçük çocuk, gözlerini atlıkarıncalara dikip çimlere oturdu. Bu sırada Sofi de parkı izliyordu. Yanına küçük bir oğlanla bir anne daha gelmişti. Ufaklık hemen demir çubuklara tırmanıp sallanmaya, maymun gibi bağırıp zıplamaya başladı.

Sofi, kadına yanaşıp, “Oğlunuz kaç yaşında?” diye sordu.

“On beş aylık. Sizininki?”

Genç kadın sevgili bebeğine bakarak, “On iki,” diye yanıtladı. Nikita çok huzurlu bir çocuktü. Öyle oraya buraya tırmanıp zıplamaz, çığlıklar atmazdı. Annesini bugüne kadar hiç üzmemiştü. Bir süre sonra Sofi, atlıkarıncaları döndürmekten yorulup Nikita’yı tekrar bebek arabasına yerleştirdi.

“Annenin biraz yürüyüş yapması lazım. Vermesi gereken büyük bir karar var.”

Anne oğul, tazecik soğuk akşamüstünde tekrar yola koyuldular. Gerçekten çok yoğun bir yıl olmuştu. Yaz için stok yapan butikler mart ayında siparişler yağdırmıştı. Julien, Sofi’yi gelen siparişleri geri çevirmemesi için ikna edip kendine bir yardımcı tutmasını söylemişti. Böylece genç kadın, yan sokakta oturan on dokuz yaşındaki Francette’i yanına almıştı. Genç kızın eli çok hızlıydı, tasarımlar tamamlandıktan sonra tüm can sıkıcı işleri hızla bitiriyordu. Kopçaları, halkaları ve ilmekleri takıyor, Sofi’nin talimatlarına uyarak kolyeleri diyor, siparişleri paketleme ve kargolama işlerinin tümüyle ilgileniyordu. Artık Sofi’nin tasarım yapmak, stokları ayarlamak ve telefonda müşterileriyle ilgilenmek için vakti vardı. Elbette, elinin işten uzak kalmadığından da emin oluyordu, sonuçta parmaklarını kullanmak zorunda olan bir sanatçıydı. Nikita’ya sabahları genelde Julien bakıyordu, akşamüstüyse sorumluluk Sofi’ye aitti. Tabii geçen ay hariç. Julien saygın bir galeri için New York’a gitmişti. Üç hafta daha oradaydı ve gelecek yıl...

Asıl sorun gelecek yıldı.

Julien, altı aylığına Sidney’e davet edilmişti. Sofi gitmek istemiyordu ama Julien’ı durduracak değildi. Ayrılık onlar için problem değildi. İlişkilerini uzaktan yürütebilirlerdi, üstelik bir ömürle kıyaslandığında altı ay hiçbir şeydi. Zaten Nikita

babasının yokluğunu fark etmeyecek kadar küçüktü. Birbirlerine güveniyorlardı, her gün telefon açabilecek paraları da vardı. En azından Sofi kendine böyle söylüyordu.

Fakat asıl sorun Nikita'ya yalnız başına bakacak olmasıydı. Rosemary Simons ona bir kez daha teklifte bulunmuştu. Her Chantilly mağazasında *Anastasia Tasarımı*'na özel bir köşe vermek için beş yüz parça istiyordu, takıları sonbahar kataloğunda tanıtacaktı.

Sofi eşikte durdu. Bunun kariyeri ve Julien arasında bir seçim olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü Julien onun için hiçbir şeyden vazgeçmesini istememişti. Fakat Sidney'e gitmediği takdirde Sofi'nin Rosemary'ye hemen evet diyeceğini de biliyor olmalıydı. Genç kadın bunun Nikita ve işi arasında bir seçim olduğunu da düşünmek istemiyordu, kazananın Nikita olacağı zaten belliydi. Daha fazla yardımcı bulabilirdi ama kaç kişi Sofi Chernova tarafından yapılmayan takılarla ilgilenecekti? Rosemary'nin siparişleri gibi sorumlu olduğu düzenli müşterileri de vardı. Takılarının kalitesi kesinlikle devam etmeliydi. O zaman bakıcı mı tutmalıydı? Bu düşünce, içinde bir ağlama isteği uyandırdı. Nikita'ya başkası mı bakacaktı? Hem de sevdiği için değil, para kazanmak için...

Daha çok çalışacaktı. Evet, cevabı bulmuştu. Nikita uyuduğunda geceleri daha çok oturacak, sabahları daha erken kalkacaktı. Not defterini parka getirebilir, Nikita atlıkarıncaları izlerken birkaç tasarım karalayabilirdi. Bunu başarabilirdi. Yorulacaktı ama Nikita hep böyle küçük kalmayacaktı, bu tip fırsatlar geldiğinde onları sıkıca tutup bırakmamak gerekirdi.

Sofi, durup bebek arabasına eğildi. Nikita berrak, koyu gözleriyle ona bakıyordu. Hâlâ gülen bir bebek değildi. Sofi, Nikita'nın yapısında ciddilik olduğunu artık anlamıştı. "Ne düşünüyorsun küçük adam?"

“Düçük ayam?”

Genç kadın oğlunun yumuşak yanağını okşayıp ona gülümsedi. Aralık ayında Londra’da Rosemary’yle buluşacak ve evet diyecekti. Fakat Nikita ve işi başka insanlara güvenemeyeceği kadar değerliydi. Bu yüzden her şeyi tek başına halletmek zorundaydı.

Rupert evi yenileme konusunda bir şeyler geveleyip duruyordu. Natalya, Rupert’m bu ilgisinin Glynn Kendrick’in mobilyalarının eskiliği hakkında yaptığı patavatsız şakadan ileri geldiğini anlamış ve başkalarının düşüncelerinin Rupert’ı bu kadar kaygılandırabilmesine üzülmüştü. Normalde yenilmez bir görüntüsü vardı. Son birkaç aydır eve sürekli iç mimarlar ve dekoratörler girip çıkıyor, yeni fikir önerileri ve fiyat teklifleri veriliyordu. Nihayet Rupert bir proje yöneticisiyle anlaşmıştı, iş yeni yıldan hemen sonra başlayacaktı.

Günlerden çarşambaydı, Natalya’nın o gün sette işi yoktu. Rupert bazı toplantılar için ofisine gitmişti. *Lonely Shores*, Danimarka ve İsveç’e satılmak üzereydi. Ancak gitmeden önce Natalya’ya marangozun mutfakta ölçü almak için geleceğini söyleyerek sıkı talimatlarda bulunmuştu.

“Eski bir arkadaşım. En azından çalışanlardan biri güvenebileceğim biri olmalı.”

Natalya, *Yıllık Kış Buluşması* için gelecek olan Sofi ve Lena’ya yer bulabilmek adına sabah boyunca yakınlardaki daireleri aradı. En son Londra’ya geldiklerinde evlerindeki boş yatak odasında kalmışlardı. Ama Rupert bunu bir kez daha

kabul etmemişti, hem ev çok küçük ve kalabalık görünüyordu. Üstelik ustalar ölçü almak için girip çıktıkça daha da kötü olacaktı. Genç kadın, Lena'nın kalacak yerin ücretini karşılayamayacağını biliyordu. Bu yüzden rezervasyonu yaparsa tartışmaya ve utangaçlığa yer bırakmayacağını düşündü.

Çalan kapı ziliyle birlikte Natalya marangozu içeri almak için yerinden kalktı. Rupert'ın ne istediğini bilmediğinden marangozun ona tuzak sorular sormamasını umuyordu. Ona kalsa mutfak bu hâliyle çok güzeldi.

Genç kadın kapıyı açtı.

“Merhaba. Ben Marcus.”

Natalya genç bir adam beklemiyordu. Rupert'ın ‘eski bir arkadaşı’ gelecekti. Karşısında ellilerinde, aksi bir esnaf bulmayı beklemişti. Marcus ise henüz yirmilerinde olmalıydı. Genç adamın saçları kısa ve koyuydu, yüzünde çok rahat bir gülümseme vardı. Uzun, ince bacaklarıyla Natalya'dan üç dört santim kadar uzundu.

“Şey... Marangoz?” Marcus'un sesinde küçük bir tereddüt vardı.

O an Natalya konuşmadığını fark etti. “Özür dilerim. Tabii, içeri girin. Rupert eski bir arkadaşı olduğunuzu söyledi de... Ben öyle birini bekliyordum.”

Marcus iş botlarını paspasa silerek, “Ah,” dedi. “Babam. Rupert babamla aynı okula gitmiş. Ama şimdi yarı emekli sayılır. Bugünlerde zor işlerin çoğunu ben yapıyorum.” Genç adam, Natalya'ya gülümseyerek devam etti. “Bana mutfağı gösterir misiniz?”

“Tabii ki. Buradan. Ama lütfen Rupert'm ne istediğini sormayın. Kendisi şu an işte.”

“Sorun değil, çok detaylı bir talimat verdi.” Marcus, elini granit tezgâhta gezdirerek, “İyi durumda,” dedi. “Neden değiştirmek istiyor ki?”

Natalya gülerek, “Bilmiyorum,” diye cevapladı. Sonra birden durdu. Başka bir adamla onun hakkında konuşup gülmek Rupert’ı aldatmak olurdu. “Ne sevdiğini çok iyi bilir ve her zaman istediğini elde eder.”

Marcus tek kaşını kaldırarak dönüp Natalya’ya baktı. “Anlıyorum. Peki, o zaman ben başlasam iyi olacak.”

Natalya, genç adamı çalışması için yalnız bıraktı. Marcus, metresini çıkarırken Natalya omzunun üzerinden ona bakıyordu. Mesleği dolayısıyla çok fazla yakışıklı adamla yüz yüze gelmişti, tanıştığı bazı mankenlerin çekiciliği ve yakışıklılığı Marcus’ta yoktu. Ama bu genç adamı çekici yapan başka bir şey vardı. Gerçek görünüyordu, şekil verilmiş gibi değildi. Kasları, sıcak spor salonlarında harcanan saatler sayesinde değil, gerçek iş yükü yüzünden olmuştu.

Marcus başını kaldırdığında Natalya’nın onu izlediğini görerek gülümsedi.

Genç kadın kalbinin hızla çarptığını hissetti. Yüreğine ani bir telaş yerleşmişti. Hızla arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

“Dışarı çıkmam lazım. Kapıyı arkanızdan çekmeniz yeterli. Otomatik kilitlemiyor.”

Marcus, “Tamamdır,” diye seslendi.

Natalya kapının yanındaki portmantodan paltosuyla çantasını aldı. Taze, soğuk hava aklını temizleyecek, başını belaya sokacak şeyler düşünmesini engelleyecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Noel'e bir hafta kalmıştı. Lena tüm gün Noel şarkıları söyleyip palyaçolar çiziyor, yarın akşamki Noel konseri için yuvadaki çocuklara kostüm hazırlıyordu. Çok yorulmuştu. Uzun sokak soğuk ve griydi. Sanki güneş o gün hiç doğmayacak, sonsuz alacakaranlık hiç bitmeyecekti.

Ama kısa bir süre sonra tatile gidiyordu. Bu seneki *Yıllık Kış Buluşması* için Anna ve Matthew'u Sam'le evde bırakacaktı. Bu uçarı özgürlük adımlarım hafifleştirmişti. Ailesini ne kadar sevse de Londra'nın ısıllı sokaklarında özgür bir kadın olarak yürümek insanı mutlu eden bir hayaldi. Natalya, onlara Bloomsbury'de bir daire kiralamıştı. Genç kadın buradan kaçmak için sabırsızlanıyordu.

Lena, yokuşun altındayken sokakta bir silüet gördü. Başta adamın komşunun kapısında durduğunu düşündü, ancak yaklaştıkça kendi kapılarında dikildiğini fark etti. Evin ışıkları yanmıyordu, sonra Wendy ve Sam'in çocukları Noel Baba'yı görmeye High Street'teki oyuncak dükkânına götüreceklerini hatırladı. Büyükbaba ev yansa kapıya bakmazdı. Bu yüzden kapıdaki her kimse beklemeye devam ediyordu.

Adamın sırtı Lena'ya dönüktü. Üzerinde ağır bir palto ile el örgüsü, gri bir şapka vardı. Genç kadın, "Size yardım edebilir miyim?" diye sorarak hızla adama yaklaştı.

Ve adam arkasını döndü.

Yıllar geçmişti.

Genç kadın birden inledi. "Ah..." Adamın yüzü, duruşu, her şeyi tanıdıktı. Lena'nın kalbi sıcacık oldu, gözlerinden ansızın yaşlar boşandı. Sonra yine küçük bir kız gibi koşup, "Baba," dedi. Babasını sıkıca kucaklarken küflü, ağır kokusunu fark etmişe benzemiyordu.

Viktor Rusça, "Kızım," diye haykırdı. "Sonunda seni buldum."

Lena bunun bir rüya olmasından korkuyordu. Radyatörleri açmak, su ısıtıcının düğmesine basmak ve babasının paltosunu asmak gibi sıradan işler yaparken halüsinasyon görüyor olabileceği fikriyle savaşıyordu. *Babam geri geldi.*

Viktor kanepede oturmuş sessizce Lena'yı beklerken, genç kadın elinde iki çay kupasıyla döndü. Ardından karşısına oturup babasına baktı. Hatırladığından daha yaşlıydı fakat güçlü, yakışıklı yüzü hiç değişmemişti. Bir şekilde görevinden alınmış, asil bir kralı andırıyordu. Viktor çayından bir yudum alıp suratını buruşturdu.

"Daha sert bir şeyin yok mu?"

Lena hemen ayağa fırladı. "Kocamın annesinin bir şişe viskisi var. Sanırım özel günler için saklıyordu ama..."

Viktor araya girerek, "Viski iyi olur," dedi.

Lena viskiyi bulup bardağa boşalttı. Bu da özel bir gündü, Wendy dır dır edecek olursa ona yeni bir şişe alabilirdi. Babasını mutlu etmek istiyordu, hoş karşılanmadığını düşünmesine izin veremezdi.

Viktor viskisini bir dikişte içip titreyen eliyle boş bardağı uzattı. “Bir tane daha verir misin, lütfen?”

Genç kadın babasına üzüldü. Çok gergindi, geri çevrilme korkusuyla bunca yol gelmişti. Ellerinin neden titrediği beliydi.

“Elbette.” Bardağı tekrar dolduran Lena, bu sefer şişeyi babasının önündeki sehpa da bıraktı. “Ama bana anlatman gerekenler var, baba. Sana ne oldu? Neredeydin? Neden dönmedin?” Genç kadın titreyen sesini toparlamak için derin bir nefes aldı, babasına kendisini suçlu hissettirmek istemiyordu.

Karanlık pencerelere çökerken Viktor, kızına tüm hikâyesini anlattı. Planladığı gibi Vladivostok için yola çıkmıştı. O zamanlar bölge ağır bir kontrol altındaydı. Balıkçı olmayı hiç istememiş, göçmen tehlikesine karşı tüm kıyıyı koruyan önemli bir pozisyona getirilmişti. Haftada iki kez kızlarına mektup yazmış ama sonra KGB’nin düşmanların yerini öğrenebileceği korkusuyla mektupları göndermemişti. Sonra subayı korkunç bir hata yapıp bir bot dolusu Rusya ajanının Japonya’ya kaçmasına neden olmuştu. Üstelik suçu ona atmıştı. Bir süre KGB ajanlarıyla dolu karanlık bir odada gizlice sorgulandıktan sonra Sibiry’a’daki bir esir kampına gönderilmişti. Orada, Sovyetler Birliği çökene kadar yıllarca ağır işlerde çalışmıştı. Tüm bu zaman boyunca aklı kızlarındaydı. Onlara hayatta olduğunu, onları hâlâ çok sevdiğini ve hep aklında olduklarını nasıl haber verebilirdi? Nihayet özgür kaldığında ilk iş Stasya’yı aramıştı. Fakat Stasya kızların adresini vermeyi reddederek iletişime geçmesini engellemişti. Kardeşinin öldüğünü bile söylememişti. Kızların ondan bir daha haber almamasının en iyisi olacağını düşünüyordu. Sonunda Stasya’ya yirmi bin ruble ödemiş ve Lena’nın adresini öğrenmişti.

Lena'nın kalbi babasının hikâyesini dinlerken hissettiği binlerce farklı duygu yüzünden yorulmuştu. Fakat en yoğun duygusu öfkeydi.

"Yani Stasya teyze olmasaydı bizi daha erken bulacağını mı söylüyorsun?"

"Hem de yıllar önce."

Geri alamayacağı yıllar. Stasya babasına hep olumsuz bakmıştı, bu yüzden genç kadının Stasya teyzenin onu ve Natalya'yı koruma bahanesiyle babasını geri çevirebileceğine inanması hiç zor değildi. Ama bu Stasya'nın verebileceği bir karar değildi. Artık kocaman bir kadındı, üstelik büyükbabalarıyla hiç tanışmamış iki çocuğu vardı.

"Stasya teyzene kızma," dedi Viktor. "O doğru düşündüğü şeyi yaptı."

"Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor." Lena, avu- cuyla akan gözyaşını sildi. "Bu affedilmez bir şey."

Viktor, hiç düşünmeksizin viski şişesine uzanırken Lena kanepeye geçip babasına ilişti. Viktor ellerini nereye koyacağına bilemiyordu, bardağını doldurmak için kolunu hafifçe gevşetti. Zaten eskiden de sevgi dolu bir baba değildi.

"Seni seviyorum, baba," dedi Lena. "Seni hep çok sevdim. Bekledim, bekledim... Yıllarca bekledim..." Ve genç kadın bir kez daha gözyaşlarına boğulmuştu.

"Şişşt. Artık yanındayım. Ağlama."

O esnada kapı açıldı ve Sam'le Wendy çocukları içeri soktu. Akşam havası ve Noel heyecanı Anna ile Matthew'un gözlerini ıslı ıslı parlatmıştı. Wendy, Viktor'u görünce aniden dondu.

Lena hızla ayağa fırlayıp, "Bu benim babam," dedi. İngilizce ağzına yine yabancı gelmişti. "Geri döndü."

Viktor, genç kadının arkasından ayağa kalktı ve onları başıyla selamlayarak acınası bir İngilizceyle kendini tanıttı. “Ben Viktor Chernov.”

Lena, babasını temkinle yaklaşan Wendy’yle, şok içindeki Sam’le ve gözleri kocaman açılan iki çocuğuyla tanıştırdı. Tüm bu süre boyunca kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Babasını sevmezlerse ne olacaktı? Peki ya babası onları sevmezse? Tekrar gider miydi?

Çocuklarına bakıp, “Bu büyükbabanız Viktor,” dedi.

Viktor kollarını açarak Rusça seslendi. “Gelin de size bir bakayım.”

Matthew, Sam’in bacağına sarılıp arkasına saklandı. Anna ise parmağını ağzının köşesine götürerek geriledi.

“Onlara Rusça öğretmedin mi?” diye sordu Viktor.

“İngiltere’de gerek yok,” dedi Lena. Wendy ona çocuklara iki dil öğretmemesini söylemişti. Genç kadın öğretmeninin kınayan bakışlarıyla karşı karşıya gelmiş bir okul çocuğunun suçluluk duygusuyla yüzünün yandığını hissediyordu. Cılız titrek bir sesle, “İsterlerse büyüdüklerinde öğrenebilirler,” diye ekledi.

“Çok kalacak mısınız?” Wendy’nin sesi oldukça duygusuzdu.

“Belki bir süre,” dedi Viktor.

Lena, “Babam haftaya benimle Londra’ya gelecek,” diye araya girdi. “Natalya’ya söylemeyeceğim. Sürpriz olacak.”

“Peki. Madem birkaç gün burada kalacak ona kalacak bir yer bulsak iyi olur.”

Günler geçerken Sam ve ailesi isteksiz de olsa bu yeni duruma ayak uydurmaya çalışıyordu. Viktor'a kanepede uyuması tek-lif edilmişti, Wendy Noel yemeği de dâhil olmak üzere Viktor için masaya her gece tabak koyuyordu. Noel ziyaretine ge-len Sam'in kardeşi Becky, Viktor'la konuşmayı reddetmiş ve Lena'ya babasının çok kötü koktuğunu söylemişti. Sam ise bu konuda tamamen çekimserdi.

Sam tüm gece kanepede oturup sabırla Lena ve babasının konuştukları akıcı Rusçayı dinlemişti. Gece olup yataklarına yattıklarında genç kadına dönerek, "Burada olması seni mutlu ediyor mu?" diye sordu.

Lena duygularını açıklamaya çalışarak, "Tıpkı bir rüya gibi," dedi. "Çocukken hep babamın döndüğü anı hayal ederdim. Öyle çok hayal ettim ki gözümde sihirli güçleri olan peri masalından çıkma bir prens oluverdi."

"Ama olmadığını görebiliyorsun, değil mi?"

Lena kabullenerek, "Evet," dedi. Babasının saçları dökül-müştü, çok fazla içki içiyordu, göbeği de çok şişmişti. Üstelik banyo yapıp dişlerini fırçalama gereği duymuyordu. "Ama o her şeye rağmen benim babam. Yirmi yıldır hayatımda eksik olan şey. Yapbozun son parçası."

"Tekrar üzüldüğünü görmek istemiyorum," dedi Sam.

Lena, "Üzülmeyeceğim," diye cevapladı. "Babam artık döndü. Tüm üzüntüler geride kaldı."

Lena babası için bir sandalye çekerek, "Burada oturup bekle-yebilirsin," dedi. Kafe ısıltılı ve gürültülüydü, içerisi çekilmiş

kahve ve pişen pastırmanın kokusuyla dolmuştu. Lena'nın karnı gurulduyordu. Babasıyla birlikte sabah altı otobüsüyle Briggsby'den Londra'ya gelmişlerdi. Viktor, otobüs garında bir şeyler yemişti, ancak Lena kahvaltı edemeyecek kadar gergindi.

Babasına dönüp, "Sana kahve almamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır hayır. Hiçbir şey istemiyorum. Dönmen uzun sürecek mi?"

"Gidip bavulumu bırakacağım ve Natalya'yla Sofi'ye bir sürprizim olduğunu söyleyeceğim..." Lena ablasının ve kuzeninin babasının dönüşüne onun kadar önem vermediklerini bilse de gülümsemeden edemiyordu. "Sonra gelip seni alacağım. Hemen yolun karşısındayız."

Babasını bırakmak Lena için hiç kolay değildi. İçinde sisli bir bulutun arkasında tekrar kaybolacağına dair çocuksu bir korku vardı. "Hiçbir yere kıyımdama, tamam mı?"

"Ben çocuk değilim."

Genç kadın gülümseyerek, "Biliyorum," dedi. Ardından arkasını dönüp sıcak kafeden çıkarak gri Londra sabahında yürümeye başladı.

Doğrusu Natalya'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. İçten içe o da babasını özlemiş olmalıydı, değil mi? Sonuçta bu çok doğal bir şeydi. Sam'in Viktor hakkında şüpheleri olduğunu ya da Anna'yla Matthew'un gözlerini korkudan iri iri açtıklarını fark edebilmişti ama Natalya'nın babasına ısınacağını düşünüyordu.

Genç kadın yolun karşısına geçerken babasının hâlâ bıraktığı yerde olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden arkasına baktı. Elbette oradaydı. Derin bir nefes aldı ve kendi kendine rahatlamasını söyledi.

Kiralık daire Victoria dönemine ait kırmızı tuğla bir apartmanın ikinci katındaydı. Genç kadın kapıyı çaldığında bir gece önce gelen Sofi, Natalya’yla birlikte onu hemen içeri aldı. Kucaklaşmalar ve kahkahalar havada uçuştı. Küçük Nikita oturma odasının yerinde oturmuş, tombul elleriyle ters çevirdiği kamyonunun tekerleklerini döndürüyordu. Lena, bavulunu yatak odasına götürürken dairede boş, üçüncü bir yatak odası olduğunu görüp sevindi. Geleli on dakika olmuştu, Sofi su ısıtıcısında su ısıtırken Natalya, Nikita’nın tekerleklerini çevirmesine yardım ediyordu. Lena derin bir nefes alıp, “Size büyük bir sürprizim var,” dedi. “Özellikle de sana Natalya.”

Sofi, “Yine mi hamilesin?” diye sordu.

“Bu benim için nasıl özel bir sürpriz olabilir?” dedi Natalya.

“Hamile ve senin çocuğu evlat edinmeni istiyor.”

Ama Lena’nın şaka kaldıracak hâli yoktu. “Lütfen, bu önemli bir konu. Bir dakikalığına aşağı inmem gerek. Burada bekleyin. Kanepeye geçin.”

Sofi şaşkın bir ifadeyle su ısıtıcısını kapatıp Natalya ve Nikita’yla kanepeye geçti.

“Güzel,” dedi Lena. “Teşekkür ederim. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

“Kafamız karıştı Lena.”

“Her şey bir dakika sonra açığa kavuşacak. Burada bekleyin.”

Genç kadın hızla çarpan kalbiyle dışarı fırladı. Babası hâlâ bıraktığı yerdeydi. Kafenin içindeki kara silüetinin hiç kıpırdamadan oturduğunu görebiliyordu. Arabaların durmasını bekledikten sonra yolun karşısına geçti. Viktor başını kaldırıp onu gördü ve küçük bavulunu eline alıp sokağa, yanına geldi.

“Tamam,” dedi Lena. “Seni bekliyorlar.”

Lena, babasının ellerinin titrediğini fark etti. O da çok ger-
gindi.

Sonra babasının elini tuttu ve arabaların azaldığı bir boş-
lukta onu karşıya geçirdi. “Merak etme. Her şey yolunda gi-
decek.”

“Burası Natalya’nın evi mi?”

“Hayır, bu hafta bizim için kiralamış. Onun evi daha gör-
kemli.”

Lena ve babası, Natalya hakkında çok konuşmuştu, Viktor hem şaşırmış hem gururlanmıştı. Lena önemsiz kar-
deş gibi hissetmemeye çalışıyordu. Viktor, torunlarına çok
az ilgi göstermişti, çocuklar onu her gördüğünde koşarak
uzaklaşıyordu. Ve Lena’nın böbürlenerek anlatacağı güzel
bir kariyeri yoktu.

Basamaklar Viktor’u soluk soluğa bırakmıştı. Lena, kapıya
vardıklarında babasının paspasta soluklanmasına izin verdi.

“Hazır mısın?”

Viktor, “Evet,” diye cevapladı.

Ve Lena kapıyı açıp babasını içeri soktu.

Sofi ve Natalya sessizce sohbet ediyorlardı. İkisi de birden
başını kaldırdı. Natalya’nın ağzı bir karış açılmış, Sofi içgüdü-
sel bir hareketle Nikita’yı kollarına almıştı.

Lena güçsüz bir sesle, “Sürpriz,” dedi. Genç kadının kulak-
ları çınlıyordu.

Natalya kendini toparlayıp, “Burada ne halt ediyor?” diye
çıkıştı.

Lena birden öfkeleni. “Babam geri döndü. Bizi bulmaya
gelmiş.”

“Hepimize çay yapacağım,” dedi Sofi, ayağa kalkarak.

Viktor, büyük kızına yönelerek, “Natalya,” dedi. “Kızım.”

Natalya onu durdurmak için elini kaldırdı. “Bana sakın dokunma.”

Lena babasının acınası hâline çok üzülmüştü. “O senin baban, Natalya.”

“O bizi terk etti Lena, unuttun mu?”

“Terk etmedi,” diye yanıtladı Lena. “KGB almış.”

Natalya gözlerini devirdi.

Viktor, “Dahası da var,” diyerek araya girdi. “Ama şimdi açıklayamam.”

Lena, babasının dirseğine dokunup, “Ben ona anlatacağım,” dedi. “Ama daha sonra.” Genç kadın, Sofi’nin önünde Stasya hakkında kötü konuşmak istemiyordu.

“Seninle mi kalacak?” diye sordu Natalya.

“Sorun olmayacaksa...”

Natalya ayağa kalktı. “Benim için sorun değil. Ben eve gidiyorum.”

“Natalya...”

Viktor bir kez daha araya girerek, “Anlıyorum,” dedi. “Tüm bunları düşünmen için biraz zamana ihtiyacın var.”

Natalya babasına buz gibi bir bakış attı. “Anlamıyorsun. Kesinlikle anlamıyorsun.”

Sofi, kalçasına dayadığı Nikita’yla mutfaktan çıkıp Natalya’yı kapıda yakaladı. “Natalya? Sabah Nikita’ya bakacaksın, değil mi?”

“Evet, ama burada değil. Evimde. Oraya getir.”

Sofi, Viktor’a baktı. “Elbette.”

Lena çok mutsuz olmuştu. Babasından nefret ediyorlardı, onun yanında durmak bile istemiyorlardı. Kızlarından uzak düşüp bu kadar uzun süre ayrı kalması onun suçu değildi. Ama

onlar babasını suçluyordu. Üstelik sevgisini içten bir şekilde sunmak için buraya kadar gelmişti.

Natalya dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe çekti. Sofi, gülümsemek için kendini zorlayarak, “Ee, kim çay istiyor?” diye sordu.

Lena kendini yaşayacaklarına hazırlamaya çalıştı. Natalya bundan hiç hoşlanmamıştı ama alışmak zorunda kalacaktı. Babası geri dönmüştü ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Natalya erkenden kalkmıştı. Zaten dünün şokunu hâlâ üzerinden atamadığından uyuyamamıştı. Babası dirilmiş bir ceset gibi ayaklarını sürüyerek odada geziyordu. Çocuk bakışlı Lena ona âdeta tapıyordu. Rupert, Natalya'nın saat üç gibi uyanık olduğunu fark etmiş ve genç kadın ona gözyaşlarıyla tüm hikâyeyi anlatmak zorunda kalmıştı. Rupert onu avutarak doğru şeyi yaptığını, babası olmadan daha iyi olduğunu söylemişti.

Peki, gerçekten öyle miydi? İnsanın kanı canı her şeyden daha önemli değil miydi? Babasına en azından bir açıklama için şans vermeli miydi?

Öyle veya böyle bu sabah hiçbir şey yapmayacaktı. Sofi, büyük bir müşterisiyle kahvaltı ederken Nikita'ya bakacağına söz vermişti. Matthew ve Anna'ya bakmayı hayatta kabul etmezdi ancak Nikita çok sessiz ve dertsiz bir çocuktu.

Rupert üzerinde günlük bir pantolon ve bol bir gömlekle mutfağa geldi. Bu yıl çok kilo almıştı ama Natalya bu durumu görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Kahve ister misin, sevgilim?”

“O küçük canavar ne zaman gelecek?”

“Nikita bir canavar değil. Sen bile seveceksin.”

“Hiç sanmam. Sakın benden çocuk yapayım deme.”

Natalya başını iki yana salladı. Ne kadar tatlı olursa olsun birine gün boyu bakma düşüncesi onu korkutuyordu. “Hiç merak etme.”

“Tamam bakalım, kahvemi alıp ofise gideceğim. Küçük çocuğun Rupe amcasını rahatsız etmesine izin verme, tamam mı? Öğlene kadar bir haftalık senaryonun taslağını bitirmem lazım.”

Natalya evi toplamaya başladı, Nikita’nın erişebileceği tüm tehlikeli ve değerli şeyleri kaldırmıştı. Onun için birkaç oyun kitabı almıştı ama aldıklarına hâlâ bakmadığından kitapları alışveriş poşetlerinin arasından bulmak çok uzun sürmüştü. Aklında Lena ve babası vardı, ancak bu düşüncelerin onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Odaklanmak ve iyi bir teyze olmak zorundaydı. Biraz şansı varsa Viktor çok geçmeden affedilemez bir şey yapacak ve Lena kendine gelip gerçekleri görecekti.

Sofi, yarım saat içinde kapıda belirdi. Kıpırmızı kesilen genç kadın, Nikita’yı Natalya’nın kucağına verirken oldukça gergin görünüyordu.

“Yağmur yağıyor. Hem de sağanak. Korkunç bir zamanlama.”

Natalya uzanıp kuzeninin alnındaki yağmur damlasını sil-di. “Önemli bir toplantı, değil mi?”

“Büyük bir sipariş aldım,” diye cevapladı Sofi. “Chantilly’den.”

“Gerçekten mi? Harika!”

“Öyle ama tüm vaktimi yiyecek, kadın gelecek yıl tasarım yapmaya devam etmem için sözleşmeyi uzatmaktan

bahsetmek istiyor. Çoğu müşterimden vazgeçmek zorunda kalacağım. Bu yüzden iyi bir ödeme yapmasını isteyeceğim.” Sofi bir kahkaha attı. “Bu tip konuşmalarda hiç iyi değilim.”

Nikita Natalya’nın kollarında mutlu mutlu oturuyordu. “Ah, peki bakalım. Sen sözleşme işini hallederken Nat teyze oğluna çok iyi bakacak. En azından bunun için endişelenmeyeceksin.”

Sofi, Nikita’nın çantasını uzatarak, “Bezleri, biberonu, birkaç bisküvi ve oyuncakları,” dedi. “Kamyonu da içinde. En sevdiği oyuncak, huysuzlanırsa kamyonunu ver, hemen sakinleşir.”

“Tamam, merak etme.” Natalya sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. “Babamdan hiç haber var mı?”

“Evden çıkarken hâlâ uyuyordu. Gece yarısına kadar içki içti. Ömrümde bu kadar içen birini görmedim.”

“Alkolü nereden buldu?”

“Para verdim.”

Natalya suratını buruşturarak, “Ona para vermemelisin,” dedi.

“Biliyorum ama Lena’nın çok az parası var. Ve ona son penisine kadar verecek.”

Natalya, Lena’nın kırılğanlığını yüreğinde hissetti. Sonra Nikita’nın çırpıtığı küçük elini tutarak, “Gitsen iyi olacak,” dedi. “Bak, Nikita güle güle diyor.”

Sofi eğilip oğlunu yanağından öptü. “Hoşça kal, hayatım.”

Natalya’nın kucağında duran Nikita ne debelendi ne de ağladı, sabit ve mutlu bir şekilde oturuyordu. Sofi gittikten sonra Natalya, küçük çocuğu oturma odasına götürdü. Yağmur pencerelere sertçe çarparken ıslak sokaklarda randevusuna yetişmeye çalışan Sofi’yi düşünüp sıcak, kuru evinin tadını

çıkardı. Nikita, oyun kitaplarıyla hiç ilgilenmemişti. Natalya onu izlerken pişik kreminin kapağıyla oynuyordu. Genç kadın bir an bebeklerin bu kadar korkunç olmadığını görmesi için Rupert'ı çağırmayı düşündü. Fakat ayağa kalkıp ofis kapısına tıklayamadan zil çaldı.

Natalya interkoma gidip, “Kim o?” diye sordu.

“Lena.”

Natalya kapı otomatına basmadan önce duraksadı. Tekrar Viktor'u görmek istemiyordu. Sonra önceki kuruntularını düşündü. Bu, Lena için çok önemli bir olaydı. Bu yüzden onları içeri almak üzere kapıyı açtı.

Ancak Lena'nın tek geldiğini görünce şaşırdı.

Genç kadın çıkardığı ıslak ayakkabıları kapının önünde bırakırken, “Babam hâlâ uyuyor,” diye açıkladı. “Seninle yalnız konuşmamız için başka şansımız olmayacağını düşündüm.”

Natalya kardeşini içeri aldı. Bu sırada Nikita, kitaplığa doğru emeklemiş ve Rupert'ın mavi kitaplarından birini aşağı indirmişti. Bunu gören Natalya, Nikita'yı hızla kitaplıktan uzaklaştırıp eline kamyonunu verdi. Zevkle kamyonuyla oynayan küçük çocuğun dikkati hemen dağılıvermişti.

Lena, önce Nikita'ya sonra Natalya'ya baktı. Ardından gülümseyerek, “Konuşmamız lazım,” dedi.

“Evet.”

Yağmur hızlanmış ve evin içi kararmıştı. Natalya ayağa kalkıp ışıkları yaktı.

“Bence babama karşı çok acımasısın. Onu yargılamadan önce bir hikâyesini dinle. Babam bizi terk etmemiş.”

Natalya kardeşini önyargısız bir şekilde dinlemek için hazırlandı. Ve Lena babasının açıklamalarını anlatmaya başladı. Onlar konuşurken yağmur iyiden iyiye hızlanmıştı.

Natalya bunun uydurma bir hikâye olduğuna karar vermişti, fakat buna hikâyenin hangi noktasında karar verdiğinden emin değildi. İçindeki küçük çocuk, babasının seyyar bir balıkçı değil, KGB için önemli bir güvenlik elemanı olduğunu düşünmek istiyordu. Eski rejimde çok insan ortadan kaybolmuş ve Sibirya'da bulunmuştu. Ancak Stasya'nın onları bulmasını engellediğine inanmak zordu. Hele para aldığına inanmak imkânsızdı. İnanılması en güç olansa Lena'nın bu kadar saf olabileceğiydi.

Lena anlatacaklarını bitirdiğinde Natalya yavaşça, "Lena," dedi. "Tüm bunlara gerçekten inanıyor musun?"

Lena başını olumlu anlamda sallayarak, "Evet," dedi.

"Hepsine mi? Stasya teyze hakkında söylediğine de mi?"

"Stasya teyzenin bazen öfkeli ve eski kafalı olabileceğini biliyorsun. Üstelik fakir ve çaresiz... Sofi'den para alıyor."

"İlk iki yıl Sofi'nin gönderdiği paraları kabul etmedi."

"Bu da şimdi daha fakir ve çaresiz olduğunu gösterir."

Natalya arkasına yaslanarak Lena'ya baktı, fakat dilini tuttu. Lena, son zamanlarda çabaları ailesinin baskısı altına girmiş olsa da hayatı boyunca babasını aramıştı. Natalya, kardeşinin başından beri bu kayboluşun daha derin sebepleri olduğunu hissettiğini biliyordu. Sonra onun her gece Stasya teyzenin penceresinin yanına oturup aşağıdaki sokağı izlediğini hatırladı. Her zaman babasının dönüşünü beklemişti. Şimdi dileği gerçekleşmişti, babasına iyimser yaklaşmasının sebebi her neyse, ona inanıyor olmalıydı.

Natalya, Viktor'u kendi sorgulaması gerektiğini biliyordu, ona özel sorular soracak ve yalanlarını açığa çıkarıp çıkaramayacağına bakacaktı. Şüphelerinde doğruysa Lena'nın kalbiyle oynamasına asla izin vermeyecekti.

“Biliyorsun işte,” dedi. “Sanırım hâlâ şoktayım.”

Lena, “Anlıyorum,” diye yanıtladı. “Bu arada Sofi’ye söylediklerimize dikkat etmeliyiz. Annesinin yaptıklarını duymak onu çok üzebilir.”

Natalya öfkesini saklayarak, “Haklısın,” dedi. “Galiba babamla yalnız görüşmeliyim. Onu bu akşam bir şeyler içmeye çıkarsam sorun olur mu?”

Lena’nın yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Asla. Hatta harika olur. Zaten benimle çok vakit geçirdi.”

“Güzel. Saat altı gibi size gelirim.”

Lena, dikkatini Nikita’ya çevirerek, “Aile,” dedi. “Çok önemli, değil mi?”

“Tebrik kartlarında yazan şeyler gibi konuştun.”

Lena bir kahkaha attı. “Sanırım çok mutluyum.” Ardından bir süre Nikita’yı izledikten sonra, “Sanki bir sorunu var, değil mi?” diye sordu.

Natalya’nın kafası karışmıştı. Kardeşinin hâlâ babasından bahsettiğini düşünerek, “Gerçekten bir fikrim yok,” dedi.

Bunun üzerine Lena, Nikita’yı gösterdi. “Bu yaştaki çocuklarla çalışıyorum. Gün boyu, her gün... Bu çocukta bir şey var.”

“Ah, sence nesi var ki?”

“Neredeyse yarım saattir kamyonun tekerlekleriyle oynuyor.”

“Güçlü bir dikkati var da ondan.”

“İzle bak.” Lena eğilip kamyonu aldı. Nikita gık çıkarmadan kamyonun bıraktığı boşluğa bakmaya devam etti. “Normalde on beş aylık bir çocuk ağlardı.” Genç kadın kamyonu geri bırakıp tekerleklerinin üzerine koydu. Nikita kamyonu hemen ters çevirip tekrar tekerlekleri çevirmeye başladı. “Sanırım otistik olabilir.”

Natalya çok şaşırmıştı. “Asla olamaz. Çok zeki. Rusça, Fransızca, İngilizce konuşabiliyor.”

“Hayır, Rusça, Fransızca ve İngilizce kelimeler *söyleyebiliyor*. Arada fark var. Ayrıca konuşmuyor, taklit ediyor. Hiç anne dediğini ya da bir şey gösterdiğini görmedim. Sadece... Sadece el çırpıyor.”

Natalya Nikita’ya daha dikkatli baktı. Sakinliği, dikkati ve ciddi tavrı... Tüm bunlar olgunluktan değil, farklı çalışan bir beyne sahip olduğu içindi. Aklına hemen Sofi geldi. Oğluna nasıl da hayrandı, onun harika bir çocuk olduğunu düşünüyor-du. “Sofi bilmiyor, değil mi?”

“Bilmiyor.”

“Ona söylemen gerek.”

Lena bir iç geçirerek Nikita’nın başını okşadı. “Sanırım.”

“Yattı mı?”

Sofi yatak odası kapısını arkasından çekip Lena’ya doğru başını salladı. “Sorun yok.”

“Bir şey ister misin? Çay? Bir kadeh şarap?”

Sofi kanepeye oturup ayaklarını altına topladı. Televizyonun sesi çok kısıktı, dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Natalya’nın Viktor’u dışarı çıkarması Sofi’yi çok şaşırtmıştı. Sanırım Viktor konusunda Natalya da onun gibi hissediyordu; seilmeyen yabancıya karşı güvensizlik.

Lena iki kadeh şarapla dönüp televizyonu kapattı. Sofi’nin içinden bir şaka yapmak geldi. Baban gelip bitirmeden önce hızlı hızlı içsek iyi olur demek istemişti. Ancak Lena mizah

duygusunu Briggsby’de bıraktığından sessizce oturup gevşemeye çalıştı.

Bugün kariyerinin en büyük günlerinden biriydi. İki yardımcı daha almadan asla başaramayacağı sözleşmelere imza atmıştı. Bu da bir atölye, hatta bir vitrin kiralaması demekti. İşler bir at gibi dörtnala koşuyor, genç kadın istese de önlerine geçemiyordu. Yapabileceği tek şey dizginleri sıkıca tutup atın istediği yöne gitmesine izin vermektir. Fransa’ya döndüğünde Julien Sidney’e gitmeden önce -üç ay gibi kısa bir vakitte vermesi gereken çok karar vardı.

Tüm bunları tekrar tekrar düşünürken Lena’nın da uzun bir süredir konuşmadığını fark etti. Kuzeni uzaklara bakıp dudaklarını kemiriyordu. Sofi, onun için endişelenmişti. Viktor’un dönüşü içinde deli bir mutluluk uyandırmıştı. Bundan sonra bürüneceği ruh hâli belliydi.

Sofi nazikçe, “Babanı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Lena dönüp gülümseyerek, “Hayır,” dedi. “Aslında Nikita’yı düşünüyordum.”

Birden Viktor’u unutan Sofi, çocuğunun özel olduğunu düşünen her annenin hissettiği gururla mutlu oldu. “Gerçekten mi?”

Lena derin bir nefes alıp ellerini gezdirdiği saçlarını yüzünden çekti.

Sofi içinde gereksiz bir belirsizlik hissetmişti. “Neyini düşünüyorsun ki?”

“O yaştaki çocuklarla çalıştığımı biliyorsun.”

“Sanırım seninkiler daha büyük.”

“Bazıları. Çoğunlukla yeni yürümeye başlayanların sınıfindayım. Sofi, Nikita... Sanırım Nikita’nın bir sorunu var.”

İçinde büyük bir patlama yaşayan Sofi, ansızın nefessiz kaldı. Bu çok ilkel ve ani bir öfkeydi. Hayatında hiç bu kadar

sinirlendiğini hatırlamıyordu. “Saçmalama. O kusursuz bir çocuk.”

Fakat Lena geri adım atmamıştı. “Çok tatlı bir ufaklık olduğuna şüphem yok, onu gerçekten çok seviyorum. Seni de öyle. Bunu sana söyleme sebepim de bu. Bir çocuk doktoruna gitmelisin. Nikita’nın otistik olduğunu düşünüyorum.”

Sofi bir an konuşmadı. Lena bunu ona neden yapıyordu? Sakin, söz dinleyen küçük oğlunu gerçekten kıskanıyor olabilir miydi?

“Sinirlendiğini görebiliyorum,” diye devam etti Lena.

“Ben... ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“O zaman beni dinle.” Lena, Sofi’nin küçük tatlı kuşunda gördüğü tüm belirtileri bir bir saymaya başladı. Sevgi eksikliği, kayıtsızlık, obsesif oyunlar, hatta el çırpması... “Yaşıtları gibi değil, Sofi.”

“Her çocuk farklıdır.”

“Bu kadar değil.”

Sofi’nin içindeki öfke tekrar patladı. “Neden bunu yapıyorsun?”

“Çünkü seni ve Nikita’yı umursuyorum.”

“Kafama böyle fikirler sokmaya nasıl cesaret ediyorsun? Ne cüretle her şeyi mahvediyorsun?”

“Amacım...”

“Daha fazla dinlemek istemiyorum.” Sofi hızla ayağa kalkarken yanlışlıkla şarap kadehini döktü. Dökülen kırmızı şarap, soluk mavi halının üzerine yayılmıştı. Genç kadın hızla odasına gidip kapıyı arkasından kapattı. Kendini yatağa fırlattığında ateş gibi yanan yüzü yaşlarla kaplanmıştı.

Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. Sonra tekrar ayağa kalktı ve Nikita’nın karyolasına gitti. Küçük çocuk karnının

üzerine yatmıştı, yumuşacık ritmik nefesleriyle ufak poposu hafifçe havaya kalkıyordu. Gizlenmiş şüpheler yüzeye çıkar-ken Sofi'nin içi soğuk bir korkuyla çalkalandı.

Lena'ya bu kadar sinirlenmesinin sebebi kuzeninin haklı olması olabilir miydi?

Natalya'nın yapması gereken ilk şey babasına bol bol alkol içirmektir. Zaten bunu başarmak çok kolaydı. King's Cross'taki bir barın kalabalık bir köşesinde bir masa bulup oturdular. İçerinin gürültülü ve dumanlı sıcaklığı dışarıdaki yağmurdan kaçanlara sığınak olmuştu. Genç kadın bar bölümüne geçtiğinde etrafı imza isteyen insanlarla doldu. Natalya onlara imza verip sigara istedikten sonra -dumanlı bir yerde bulunduğu canı hep sigara çekerdi- hayranlarını gönderdi. Sırtını kalabalığa dönüp yüzünü babasına çevirmeye dikkat etmişti. Babası yalnızca Rusça konuşabildiği için birilerinin onları duymasından korkmuyordu. Viktor, votka içti. Natalya'nın tercihi ise madden suyundan yana oldu. Tabii, şeker içerdiği için limonunu çıkarmayı ihmal etmemişti. Baba kız sigara içip Rusya'dan ve Natalya'nın çocukluğundan hatırladığı şeylerden bahsettiler. Natalya, Viktor'a annesi hakkında bir şeyler sordu. Genç kadın, beş altı içkiden sonra babasının kontrolünü kaybetmeye başladığını fark ettiğinde kızlarından ayrı kaldığı yıllar hakkında sorular sormaya başladı.

Viktor'un şimdi anlattığı hikâyeye Lena'ya anlattığıyla tutarsızlık gösteriyordu. KGB'deki görevi çok daha büyümüş, her hafta gönderdiği mektupların sayısı artmış, dertleri daha

acınası, kızlarını arama çabaları daha tehlikeli bir hâl almıştı. Nihayet Stasya'ya Lena'nın adresi karşılığında yüz bin ruble verdiğinden bahsetti.

Natalya birden atılarak, "Yüz bin ruble mi?" diye sordu.

Başını ciddiyle sallayan Viktor, kelimeleri birbirine karıştırarak devam etti. "Benden hep nefret etti. Onu sevdiğini, anne olarak gördüğünü biliyorum. Ama asıl istediği Ivan değil, bendim. Ona ilgi göstermediğim için hep kıskandı."

Natalya her zamanki oyunculuk yeteneğiyle içinde büyüyen öfkeyi gizliyordu. Hayatlarına dönüp umarsızca söylediği yalanlarla aralarına nifak tohumu sokmaya, Lena'yı umutlandırmaya ve hepsine aptalmış gibi davranmaya nasıl cesaret ederd? Sohbetlerinde uzun bir sessizlik oldu. Natalya sigarasını söndürdü, birden midesi bulanmıştı. Babasını net göremiyordu, görüşü bulanıklaşmıştı.

"Lena'ya yirmi bin demişsin."

Viktor birden kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Lena'ya Stasya'nın yirmi bin ruble istediğini söylemişsin."

"Onu üzmem istemedim. Teyzesi hakkında çok da kötü düşünsün istemedim. Çok yufka yürekli olduğunu biliyorum. Sen kardeşlerin güçlüsü olduğun için sana doğruları söylüyorum."

Natalya tam ağzını açıp, *aptal olduğumu mu sanıyorsun?* diyecekti ki sustu. Öyle sandığı kesindi. *Herkes* öyle sanıyordu. Bunun yerine, "Gitmek için ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

Viktor duygularıyla savaşıırken Natalya onu izliyordu. Viktor'un beklediği an gelmişti ancak amacına bu kadar hızlı ulaşacağını beklemiyordu. "Ne demek istiyorsun? Gitmem için bana para veremezsin. Sizi daha yeni buldum."

“Ne kadar?”

“Çok sefil hâldeyim, son yüz bin rublemi...”

“Kes. Neden burada olduğunu biliyorum. Senin ciğerini biliyorum. Ciğerin bile kapkara. Bizi umursuyor gibi davranmayı kes çünkü sinirlerimi bozuyor. Konu çok basit. Lena’yı yalnız bırak, sana para vereyim. Anlaştık mı?”

Viktor uslanmış bir edayla başını salladı.

“Fiyatım söyle.”

“On bin.”

“Ruble mi?”

Viktor bir kahkaha atarak, “Sence?” diye sordu.

Rublenin değeri çok azdı. “On bin pound mu?”

“Kesinlikle.”

Natalya, çek defterini bulmak için kol çantasını masaya koydu. Bu işin bittiği için rahatlamıştı ama Lena için üzülüyordu. Zavallı, çok hayal kırıklığına uğrayacaktı. Natalya Viktor’a para vermek değil, tekme atmak istiyordu. Resmen bir kurttu, hepsinin üzerinde kara bir gölge gibiydi. Biraz şans varsa bu parayı ölene kadar içmek için kullanırdı.

Genç kadın babasına çeki vererek, “Şimdi git,” dedi. “Sakın eve dönme.”

“Ama biletim, pasaportum?”

Natalya tekrar çantasına uzanıp belgeleri uzattı. “Ben hepsini düşündüm.”

“Kıyafetlerim?”

“Artık zengin bir adamsın, yenilerini al. Haydi git. Anlaşma bu.”

Viktor İngilizce harflerde zorlanarak çeki inceledi. Rakamlar onu tatmin etmişe benziyordu. “Çeki bu sabaha kadar bozduramam. Bu gece otel parasını nasıl ödeyeceğim?”

“Ödemeyeceksin. Yağmurun altında sokakta uyuyabilirsin.”

Viktor’un dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sen iğrenç küçük bir fahişesin.”

Natalya, “Kanımda var,” diyerek ayağa kalktı. “Güle güle.”

Viktor hareketsizce oturup içkisini yudumlarken tekrar tekrar çeki okuyordu. Muhtemelen hayatında hiç bu kadar fazla parayı bir arada görmemişti. Natalya giderken yaşlı adam başını kaldırıp bakmadı bile.

Lena oturma odasında dolanan ayak seslerine uyandı. Ardından komodinin üzerindeki saate baktı. Biri erken kalkmıştı. Seslerin babasına ait olabileceğini düşündü. Genç kadın babası eve gelmeden uzun süre önce yatağına gitmişti. Natalya’yla gecelerinin nasıl geçtiğini sormak için uyanmasını bekleyemiyordu. Ablası ve babasının ilişkisi tamir olduğunda babasıyla bir geleceğe daha olumlu bakabilecekti.

Genç kadın yataktan çıkıp sabahlığını giydi. Oturma odasındaki Nikita yerde, Sofi’nin bavullarının yanında oturuyordu. Lena neler olduğunu hemen anlayamadı. Sofi’nin mutfakta kızarmış ekmeğine yağ sürdüğünü duyabiliyordu. Hemen Nikita’yı kucağına alıp Sofi’yi bulmaya gitti.

“Gidiyor musun?”

Sofi başını kaldırdı. Lena gözlerinin altındaki mor halkaları görünce kuzeninin hiç uyumadığını anlamıştı. Sofi, “Sanırım bu en iyisi,” diye yanıtladı.

Ardından yağ bıçağını bırakıp Nikita’yı Lena’nın kollarından aldı. Tavrı sahiplenici ve korumacıydı. Lena kuzeninin bu hareketine alınmamaya çalıştı.

Lena, merak ve suçluluk duygusuyla, “Bana sinirli misin?” diye sordu. Dün gece Sofi’yle Nikita’nın problemleri hakkında konuşmasının sebebi Stasya teyzenin çevirdiği dolaba öfkelenmesi miydi, merak ediyordu. Bekleyebilirdi. Daha nazikçe açıklayabilirdi.

“Bu hiç hoş bir durum değil,” dedi Sofi. “Ama şu an en önemlisi Nikita’yı eve, Julien’a götürmem ve... geleceği hakkında ne yapacağımıza karar vermemiz.”

Sofi’nin sesi  atallandığında Lena ağlamamak için dudaklarını ısırđı.

“Bu kadar kötü olduğunu sanmıyorum, Sofi. Nikita...”

Sofi elini kaldırarak kuzenini susturdu. “Bana sakın Nikita şöyle bir  ocuk, böyle bir  ocuk deme. Onun hakkında tek kelime daha etmeni istemiyorum. Bir uzmana g r neceğiz,  ocuk yuvası çalışanına değil.”

Bu yorum Lena’nın kalbini acıtmıştı, zaten amacın da bu olduğunu düşünüyordu.

Sofi kızarmış ekmeğini alıp gönülsüzce ısırđıktan sonra saatini kontrol etti. “Yirmi dakika içinde tren var. Gitsek iyi olacak.”

“Bu daha önce hiç olmamıştı.” Lena, sesinin küçük bir kız gibi çıktığının farkındaydı. “Yıllık Kış Buluşması daha önce hiç erken bitmemişti.”

Sofi birden yumuşadı. “Natalya’yla bensiz de eğlenebilirsiniz. Babanızı daha iyi tanırırsınız.”

Ve birkaç dakika içinde Sofi çıkıp gitti.

Lena televizyonu açıp babasının uyanmasını bekledi. Televizyonda kahvaltı programları vardı. Yattı, biraz şekerleme yaptı. Pencerenin dışındaki bulutlar yükselmişti. Genç kadın Sofi’yi, sorunlarını ve bu sorunlara sebep olduğu için hissettiği

vicdan azabını düşünmemeye çalıştı. Bugün yürüyüş için harika bir gündü. Belki babasını Hyde Park'a, Serpentine'deki kürekli teknelere götürürdü. Sonra alnını kırıştırdı. Park kış yüzünden kapanmış olabilirdi. Ama Natalya bilirdi. Ablasına telefon etmeyi düşündü ama babası hâlâ uyuduğuna göre büyük ihtimalle Natalya da uyuyordu.

Sonra eve telefon edip Sam ve çocuklarla konuştu. Kahvaltı etti, mutfağı topladı. Duş aldı, giyindi, saçlarına fön çekti. Biraz daha televizyon izledi. Saat on bire geldiğinde tüm günün çöpe gideceğini düşünmeye başladı. Babasına bir kahve yaptı ve yavaşça kapısını tıklattı. Cevap yoktu.

Genç kadın kapıyı iterken içine bir korku düştü. *Lütfen öl-müş olmasın, onu daha yeni buldum.* Ama yatak boştu. Perdeleri açtı. Yerlere ve mobilyaların üzerlerine fırlatılan kötü kokulu kıyafetler hâlâ odadaydı ama babasından hiçbir iz yoktu. Lena içinde büyük bir huzursuzluk hissetti. Natalya'yı aramaya giderken ayakları neredeyse birbirine karışıyordu.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Artık iyice panik olmuştu. İki-si de ölmüştü. Belki de otobüs çarpmıştı. Biri onları öldürmüş ya da başlarına *herhangi bir şey* gelmiş olabilirdi. Genç kadın kafasında bunları kurarken kapıda anahtar şangırtısı duydu. Ve Natalya içeri girdi.

Lena soluk soluğa, "Babam nerede?" diye sordu. "İyi mi?"

"İyi olduğuna eminim."

"Nerede?"

Natalya kardeşini küçük yemek masasına götürdü. "Otur Lena. Sana söylemem gereken bir şey var. Ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Lena içindeki mutluluğun paramparça olduğunu hissederek oturdu. "Öldü mü?"

Natalya acıyla gülerek, “Hayır,” diye cevapladı. “Ölmedi. Yaşıyor. Ama gitti.”

“Gitti mi?” *Yine mi?*

Natalya kardeşine olanları anlatıp durumu açıkladı. Lena babasının onu çok sevdiğini ve yıllarca onu aradığını düşündüğünden bu açıklamalar ona hiç mantıklı gelmemişti. Natalya tamamen başka şeyler söylüyordu. Sözde Natalya’nın zengin olduğunu bir şekilde duymuş ve para için gelmişti. Her zamanki Natalya’ydı işte! Çok önemli olduğunu düşünüyordu. Babası önce Lena’ya geldiği için Natalya buna dayanamamıştı.

Lena ellerini kulaklarına götürerek bağırды. “Sus sus! Bunlar gerçek değil, tek kelimesi bile doğru değil.”

“Değil mi? Adam gitmek için on bin pound aldı.”

Lena birden afallamıştı. “Babamı sen mi gönderdin?”

“İsteyerek gitti.”

“Ama gitmesini sen söyledin!”

Natalya bir çocukla konuşur gibi yavaşça devam etti. “Anlamaya çalış, Lena. Eğer gitmek istemeseydi parayı almazdı.”

“Paraya ihtiyacı vardı. Hiçbir şeyi yoktu ve Stasya...”

“Hayır, o da doğru değil. Yalan söylüyor.”

Lena kafasında filler zıplıyor gibi hissetti, neler olduğunu kavramakta güçlük çekiyordu. Yeni düzene koyduğu dünyası yine ekseninden kaymıştı. Hem de ablası yüzünden.

“Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum, Lena ama bize sadece para için geldi. Şimdi istediğini aldı ve gitti. Zamanla hayatımızın bu şekilde daha iyi olduğunu anlayacaksınız.”

Lena, Natalya’ya bakmaya daha fazla dayanamıyordu. Güzelce yapılmış saçları ve gösterişli zayıflığı onu rahatsız etmeye başlamıştı. “Ne güzel bitti ama. Babama bir güle güle bile diyemedim.”

“Emin ol bu en iyisi. Sen çok hassas bir kızsın. Seni korudum.”

“Ben çocuk değilim!”

“Tanrı aşkına, Lena. Sana *parayı aldı* diyorum. Seni on bin pounda değişti. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama gerçek bu.”

Bu kelimelerden sonra uzun bir süre sessizlik oldu, zaman âdeta durmuştu. Lena’nın kalbi Natalya’nın söylediklerini yalanlıyordu. Anlatılanlardan daha fazlası olmalıydı. Babası onu arayıp açıklayacaktı. Ve o vakte kadar hain ablasının ağzından tek bir kelime dahi duymak istemiyordu.

Lena sadece, “Eve gidiyorum,” diyebildi. “Yıllık Kış Buluşması bitti.”

Otuzuncu Bölüm

Sofi ve Julien, Nikita'yı iki ay içinde altı farklı doktora götürmüşlerdi. Sorular sorulmuş, başlar iki yana sallanmış, doktorların hiçbiri teşhis koymak istememişti. *Daha çok küçük. Seneye getirin, emin olamıyorum, belki de başka bir doktora götürmelisiniz...* Sürekli geri çevrilmiş, beklemleri söylenmişti. Sofi kendini birçok kez Nikita'nın hiçbir sorunu olmadığına inandırmıştı. Ancak bu çok tehlikeli bir düşüncedydi. Lena, Nikita'nın hastalığını fark ettiğinde tüm kanıtları önüne sermişti.

Bu sabah Gelişim Uzmanı Doktor Louis Anjou'nun Paris'teki muayenehanesine gelmişlerdi. Doktor Louis ülkenin en iyisi olarak bilinirdi. Bir gün önce eve telefon gelmiş ve randevuları olduğu söylenmişti. Biri randevusunu iptal etmiş olacaktı. Sofi ve Julien önlerindeki uzun yolu aşırıp randevu saatine yetişebilmek için sabah beşte kalkmışlardı. Sofi saatin erkenliği ve içinde bulunduğu durumun ciddiyeti yüzünden kahvaltı edememişti. Ağzına attığı yarım lokma kızarmış ekmek hâlâ boğazında gibiydi. Fakat Julien kahvesini içmiş, kızarmış ekmeğini yemiş, hatta yumurtasını kırıp tavayı dö-nünce yıkamak üzere eviyenin içinde bırakmıştı.

Doktor Anjou, Sofi ve Julien'a yarım saat boyunca benzer sorular sorup durdu. Nikita'yı gözlemledi, küçük çocukla iletişim kurdu ve nihayet masasına oturup defterine sessizce bir şeyler karaladı.

Sofi bekliyordu. Saatin sesi kulaklarını sağır edecek gibiydi. Julien, Sofi'nin elini sıkıca kavrayıp ona cılız bir şekilde gülümsedi. Sofi'nin hâlâ umudu vardı; doktor, Nikita'nın davranışlarının normal olduğunu söyleyebilirdi.

Doktor, kalemini bırakıp başını kaldırdı. Sofi nefesini tuttu ve Fransızca kelimelerin hiçbirini kaçırmamak için tüm dikkatiyle odaklandı.

“Kesinlikle otizm.”

Genç kadın ağlayacağını tahmin etmemişti ama sıcacık gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Doktor Anjou ona sabırla bir kutu mendil uzatıp konuşmasına devam etti. Julien sorular sorarken Sofi hüznü yüzünden diyalogları takip edemez olmuştu. Nikita'yı kucaklayıp hıçkırmaya başladı. Küçük çocuk, annesinin gözyaşlarına tepki vermiyordu. Genç kadın bir süre sonra dikkatini tekrar doktorla Julien'ın söylediklerine vermeye çalıştı.

“Konuşmakta güçlük yaşar mı bilemiyorum. Bunu söylemek için henüz çok erken ancak ses tekrarları yaşayabileceğini gösteriyor. Bir şey istemiyor ya da bir isim söylemiyor. Sadece ona söyleneni anlamadan tekrar ediyor.”

Sofi birden araya girerek, “Anlamadığını nereden biliyorsunuz?” dedi.

Doktor sabırla Sofi'ye döndü. “Nikita'ya bir şey içmek ister mi diye sorun.”

Sofi küçük çocuğun dikkatini çekmeye çalıştı. “Nikita, bir şey içmek ister misin?” diye sordu İngilizce.

“İşmek istey misin?” Küçük çocuk, annesinin sesini taklit etmişti.

Genç kadın suçlayan bakışlarla doktora baktı. “Gördünüz mü?”

“Ah, korkarım siz göremiyorsunuz. Sadece söylediğinizi tekrar ediyor. Ona içecek bir şey vermezseniz ağlayıp şikâyet etmeyecek. Ya da bluzunuzu çekip anne diye sızlanmayacak. Çünkü aslında bir şey içmek istemiyor.”

Sofi bekledi. İçerideki sessizlik giderek uzuyordu. Nikita mutlu mutlu elleriyle oynamaya devam etti. Doktor haklıydı.

Julien, Sofi’nin saçlarına dokunarak, “Tamam hayatım,” dedi. “Üstesinden geleceğiz.”

Sofi konuşamıyordu, fakat Julien’in bir aylığına evden ayrılacak olmasına rağmen nasıl bu kadar kendinden emin olduğunu merak edip duruyordu.

Julien doktora dönüp, “Yapılabilecek bir şey var mı?” diye sordu.

Doktor Anjou gözlerinde ışıltıyla öne eğildi. “Ah, evet. Tabii ki var. Çoğu doktor bunun umutsuz bir vaka olduğunu söyler ama ben asla böyle düşünmüyorum. Zaten iki yaşından önce teşhis koymak istememin sebebi de bu. Diğer doktorlar ertelerler. Çocuk üç yaşına geldiğinde çok geç kalınabilir. Küçük Nikita akıllı ve sakin bir çocuk. Erken teşhisle çok iyi olabilir.”

Sofi’nin içini tekrar bir umut sardı. “Yani tedavi edilebileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Hayır, tedavi değil. Ama otizm bazı vakalarda yönetilebilir.” Doktor, tekrar bir şeyler karalayıp defterinden bir sayfa kopardı. “Burada size başlangıç olarak yardım edebilecek bazı kitaplar var. Sakın hata yapmayın, çok vakit alır ama umut verici sonuçlar doğurur.”

Julien ve doktor birkaç dakika daha konuştular. Nikita'yı kucağında tutan Sofi, oğlunun yumuşak saçlarını koklayıp küçük bedenini yavaşça sallıyordu. İçgüdüsel olarak onu sıkıca tutmak ve kaybolacağı karanlıklara gitmesini engellemek istiyordu. Ama bunun için çok geçti. Oğlunu ne kadar sıkı tutarsa tutsun bu durumu değiştiremezdi. Konuşma yavaşça toparlandı, randevu bitiyordu. Fakat Sofi'nin sorması gereken bir soru daha vardı.

Genç kadın titrek bir sesle, "Doktor Anjou," dedi. "Nikita beni sevebilecek mi?"

Genç kadın göz ucuyla, arkasını dönen Julien'ın gözyaşlarıyla burun köprüsünü sıktığını görebiliyordu. Doktor uzanıp Sofi'nin eline dokundu.

"Her otistik çocuk farklıdır. Bu teşhisin Nikita ve geleceği için ne anlama geldiğini söyleyemem. Ama sevgisini göstere-mese bile muhtemelen sevecektir."

Doktorun yanından ayrıldıktan sonra Sofi ve Julien Les Halles'daki bir kafede oturuyorlardı. Annesinin kucağında oturan Nikita, mutlu mutlu önündeki pipetle oynuyordu. Hayır, mutlu değildi. Sofi'nin artık kabul etmesi gereken bir şey vardı; bu saatten sonra oğlu mutlu mu, yoksa sadece kendi dünyasında mı bilemiyordu. Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadılar. Genç kadın sahip olduğu seçenekleri kafasında döndürüp duruyordu. Yapması gerekeni bulduğundaysa bunu neden daha önce düşünmediğine şaşırdı.

Sessizliği bozan Julien olmuştu. "Sence Sidney'i iptal etmeli miyim?"

Sofi hemen, "Hayır," dedi.

"Peki, büyük siparişin ne olacak? Nikita'nın bu kadar ilgiye ihtiyacı varsa..."

“Yani kariyerinden kim vazgeçecek mi demek istiyorsun?”

“Evet, öyle diyorum.”

Sofi, Julien’in bu kadar kolay gidebiliyor olmasına şaşır-mıştı. Böyle bir zamanda nasıl olur da kalıp yanlarında olmak istemezdi? Ancak Julien hep geziyordu, işinin doğasında bu vardı.

“Hiçbirimiz bir şeyden vazgeçmek zorunda değiliz,” diye yanıtladı. “Bir fikrim var.”

“Neymiş?”

“Rusya’ya gidiyorum. Annemi getireceğim.”

Tadilat yeni yılla birlikte başlamıştı. Fakat evde bir an olsun durmayan Natalya ve Rupert tadilatla ilgilenemeyecek kadar meşgullerdi. Sabah ilk iş set için dışarı çıkıyorlar, akşam dön-düklerinde yıkılmış bir duvar, yeni yerleştirilen ışıklar ve ta-kılan gardirop kapaklarıyla karşılaşıyorlardı. Rupert, ev için Japon esintili bir tasarım istediğinden her taraf pirinç kâğıtları ve bambularla kaplıydı. Natalya, marangoz Marcus’u tadilatın ikinci haftası tekrar gördü.

O gün sette olması gerekmiyordu, Rupert iste kulağına ya-pışan telefonla toplantıları ayarlamak için odadan odaya koş-turup duruyordu. Marcus gelmiş ve bir kez daha mutfaklarını yıkmaya başlamıştı. Natalya, genç adamdan uzak durmak için yatak odasında senaryosunu ezberliyordu. Kapıyı çekmiş ol-masına rağmen Rupert’in şaşkın bir sesle, “Sen de kimsin?” diye sordüğünü duyabilmişti.

“Ben Marcus. John Pringle’in oğluyum.”

“Ah, John gelecek sanıyordum.”

Marcus gülerek, “O artık çalışmıyor,” dedi. “Çok yaşlandı.”

Natalya irkildi. Rupert bu yorumdan hiç hoşlanmayacaktı. Marcus’un babası onunla aynı yaşıydı.

Birkaç dakika sonra kapıda beliren Rupert, “Haydi, dışarı çıkıyoruz,” diye seslendi. “Bu gürültüye dayanamıyorum.”

Rupert, Natalya’yı kimseye göstermek istemediği bir ödül gibi dışarı sürükledi. Marcus, genç kadını gördüğünde neşeyle, “Merhaba,” dedi. Ancak Natalya cevap vermeyecek kadar zekiydi.

Marcus’un tüm hafta boyunca mutfakta olması Rupert’ı çok huzursuz etmişti. Rupert evden çıkmaları için sürekli yeni bir bahane uyduruyordu. Hatta tadilat bitene kadar bir otele gitmekten bile bahsetmişti. Natalya, mutfakta çalışan Marcus’un yağsız, kaslı vücuduna göz atıyor ancak onunla tek kelime konuşmuyordu. Marcus, muhtemelen onun çok kaba biri olduğunu düşünmüştü. Ama kaba biri sanılması Rupert’ın Marcus’la flört ettiğini düşünmesinden daha iyiydi.

Nihayet mutfak bitmişti, Marcus’un gitmesiyle Natalya rahat bir nefes almıştı. Elektrikçiler geldi, yeni cihazlar takıldı. Düğün tarihi yaklaştığından Natalya hazırlıklarla uğraşıyordu. Önünde seçim yapması gereken kapsamlı bir menü vardı. Çiçekler, davetlilere masa yerlerinin gösterildiği kartlar, yiyecek seçenekleri, şarkılar... Genç kadın kardeşini arayıp yardım almak istiyordu, ancak Lena telefonlara cevap vermiyordu. Üç dört kez Sam’i aramış ve gizlice Lena’nın sinirinin geçip geçmediğini sormuştu. Sam, üzgün bir şekilde hayır demişti ama Lena’yı yakından gözlemleyecekti. Her zamanki gibi yine mükemmel bir eştı. Natalya, kardeşinin hiç bu kadar öfkelenmediğini hatırlamıyordu. Haftalar geçtikçe Lena’nın

yumuşayacağına ve onu arayıp her şeyin düzeldiğini söyleyeceğine dair inancı azalıyordu. Her şey lanet olası babası yüzünden olmuştu. Tek bir ziyaretle arkasında korkunç bir hasar bırakmıştı.

Soğuk, temiz bir mart sabahıydı, düğün gününe dört ay kalmıştı. O sabah Natalya ikinci gelinlik provasına gitmek için işe gitmemişti. Tam evden çıkacaktı ki zil çaldı.

“Kim o?”

“Ben Marcus Pringle. Marangoz.”

“Ah, yukarı gel.”

Marcus’un kapıya gelmesi birkaç saniye sürmüştü. Natalya, Rupert’a duştan çıkmasını söylemeliydi ama onun yerine en yakın aynaya koşup saçını ve makyajını kontrol etti. Marcus, kapıyı tıklatınca genç kadın hızla kapıyı açtı. Genç adam kollarını saran siyah bir tişört ve eski bir kot pantolon giymişti. Ancak pantolonu, bir tasarımcının atölyesinde itici bir şekilde beyazlatılan, taşlanıp eskitilenlerden değildi, yılların etkisiyle kendi kendine yıpranmıştı.

Natalya çok mutlu görünmemeye çalışarak, “Günaydın,” dedi. Bu sırada banyoda suyun kesildiğini duyabiliyordu.

Marcus, muhtemelen geçmişte kaba davrandığı için Natalya’ya karşı mesafeliydi. Şımarık bir prenses olduğunu düşünüyor olmalıydı. “Elektrikçi aradı. Mutfak dolaplarından birinin yerini değiştirmem gerekiyormuş.”

“Rupert’ı çağırayım.” Natalya kapıyı açıp Marcus’u içeri aldıktan sonra geriledi. “İçeri gir.” Arkasını döndüğünde kalbinin bu kadar hızlı çarpmasına şaşırılmıştı. Fakat bunun sebebi Marcus’u çok çekici bulması değil, Rupert’ın aklını okuyabileceğini düşünüp içten içe korkmasıydı. “Rupert! Marangoz geldi.” Marcus’un ismini bilerek kullanmamıştı, bu bir tanışıklığı, hatta samimiyeti ifade edebilirdi.

Rupert koridorda gömleğinin düğmelerini ilikleyerek Natalya'nın yanına geldi. "Bugün izinli misin?" Genç kadının bir an önce evden çıkmasını istediği belliydi.

"Evet."

Rupert, Natalya'yı alnından öperek, "Ne yediğine dikkat et," dedi. "19 Temmuz'a kadar tek bir gram bile almamalısın. Sadece gelinlik değil, fotoğraflar için..."

"Biliyorum."

Genç kadın arkasını dönüp Marcus'a bakmadan hızla evden çıktı.

Natalya'nın gelinliğini Rupert seçmişti. Gelinlik, Marble Arch'ın yakınlarındaki genç bir İngiliz tasarımcının elinden çıkmış özel bir tasarımdı. Kadın, gelinliği *BritSoap*'ta reklam yapmak amacıyla ücretsiz vermişti. Bu, Natalya'nın şu ana kadar gördüğü en güzel elbiseydi. Askısız, ipek dantellerle süslü fildişi gelinliğin belden oturtmalı çan eteğinin ucuna kum inciler işlenmişti. Genç kadın ne zaman gelinliğini giyse kendini tanrıça gibi hissediyordu. Tasarımcı elbise üzerindeki son rötuşlarını ve ayarlamalarını yaparken Natalya bir saat boyunca etrafındaki üç boy aynasında kendini izlerdi. Tasarımcı işini bitirip kendi kıyafetlerini giydiğinde ise kendini sıradan ve küçülmüş hissediyordu.

Natalya Oxford Caddesi'nde gezinerek eve dönerken Rupert'ın alışveriş yapmasına asla izin vermeyeceği ayakkabı dükkânlarına bakıyordu. Birinin ona seslendiğini duydu ancak bunun bir hayran olabileceğini düşünerek hemen tepki vermedi. Sonra gerçek isminin söylendiğini fark etti. Seslenen kişi takma ismi 'Natalie'yi ya da şaşkın hayranların genelde kullandığı 'Tatiana'yı' tercih etmemişti. Genç kadın arkasını döndüğünde yönetmen Glynn Kendrick'in karısı Roxanne'in el sallayarak hızla ona doğru yürüdüğünü gördü.

Roxanne, Natalya'yı en az beş altı santim uzaklıktan öperek, "Merhaba!" dedi.

"Seni görmek ne hoş!"

Roxanne kanıt olarak alışveriş poşetleriyle dolu ellerini kaldırarak, "Alışveriş yapıyordum," dedi.

"Ben de gelinlik provasındaydım."

"Ne heyecan verici!" Roxanne'in güzel dudakları birden hafifçe aşağı sarktı. "Rolü kabul etmemene çok üzüldük."

Natalya şaşırmişti. "Nasıl?"

"Özellikle Glynn çok üzüldü. Tüm kalbiyle senin oynamanı istemişti."

Natalya kanının hızlanmaya başladığını hissetti, duymak üzere olduğu şeyden korkuyordu. Fakat Roxanne'in bilinçsizce konuştuğunu fark ettiği için susmasından korkarak tam olarak neden bahsettiğini de soramıyordu. "Öyle mi? Bilmiyordum."

"Ah, evet. Çok ciddiym. Amerikan bir kızı oynatmak zorunda kaldı. Kadının Rus aksanı yapması *yıllar* alacak."

Film. Roxanne, Glynn Kendrick'in ona rol vermeyi düşündüğü *Soğuk Savaş* filminden bahsediyordu. Peki, bu nasıl olmuştu? Natalya rolü reddetmemiști, hatta henüz teklif dahi gelmemiști. Genç kadın ellerinin titremesine engel olmak için avuçlarını iki yanında sıktı.

Rupert ne yapmıști?

Natalya yüzüne barışçıl bir gülümseme takındı. "Ama Glynn neden kabul edemediğimi anladı, değil mi? Umarım gücenmemiști?"

"Elbette gücenmedi. Sözleşme sözleşmedir. *Lonely Shores*'taki sözleşmen uzun aralara izin vermiyorsa kimse bir şey yapamaz. Ama..." Roxanne bir suflör gibi fısıldayarak devam etti. "Rupert

neden serbest kalman için biraz çabalamadı anlayamıyorum. Sonuçta onun dizisi.” Sonra omzunu silkti. “Yine de böyle söylememeliyim. Eminim kendi sebepleri vardır.”

“Tabii, öyle. Her neyse.” Natalya öfkesini nazik bir maskenin altında saklamakta zorlanıyordu. Rupert onun ilk ciddi film rolünü elinin tersiyle itmişti. Hem de ona bahsetmeden.

“Gidip kahve içelim mi?”

“Üzgünüm ama gelemem. Hemen eve gitmem lazım. Benim... yapacak çok işim var... Gitmeliyim.” Genç kadının sesi titriyordu. Kalkanını indirmeden önce Roxanne’den kurtulmalıydı. Yoksa Oxford Caddesi’nin ortasında öfkeden kuduracak, çılgınlık atıp ağlayacaktı.

Natalya güle güle deyip hızla uzaklaşarak Kuzey Audley Caddesi’nden aşağı koşmaya başladı. Öyle dalgındı ki karşıya geçerken neredeyse bir arabanın altında kalacaktı. Aklında mantıklı tek bir düşünce yoktu. Tek istediği eve gidip Rupert’a bağırırmaktı. Ona ne diyeceğini düşündü ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu. İçinde ölümcül bir öfke fırtınası vardı. Nasıl böyle bir şey yapardı? *Nasıl?*

Hızla apartmana giren genç kadın, merdivene yöneldiğinde ağladığını fark etti. Avuçlarıyla gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes alıp büyük bir gürültüyle kapıyı açarak bağırdı.

“Rupert! Rupert!”

Fakat Rupert görünürde yoktu. Sesi duyan Marcus, yüzünde endişeli bir ifadeyle mutfaktan çıktı. “İyi misin?”

Natalya kendini tutmaya çalıştı. Marcus’un burada olduğunu unutmuştu. “Rupert nerede?”

“Dışarı çıktı. Sanırım dolabı sökerken çok ses yaptım.” Genç adam Natalya’nın bileğini hafifçe kavradı. “Çok kötü

görünüyorsun Natalya. Ne oldu? Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Natalya bileğinin üzerindeki ele baktı, kalbi delice çarpıyordu.

Marcus elini hızla çekerek, “Özür dilerim,” dedi.

Genç kadın o an Rupert’tan intikamını alabilmek için harika bir yol buldu. Ve uzun saçlarını omzundan çekerek nefes nefese Marcus’a döndü.

“Bana sarılmana ihtiyacım var.” Bu, diziden bir replikti ama gerçek hayatta da işe yarıyordu.

Marcus bir an yutkunduktan sonra genç kadının bedenini güçlü kollarıyla göğsüne dayadı. “Tabii.”

Sonra dudakları kulağına yöneldi. Oradan yanağına, oradan da ağzına. Genç kadının içi sıcacık bir hazla dolmuştu. Marcus çok sert, çok genç ve canlıydı. Natalya ellerini Marcus’un tişörtünde gezdirip tişörtü hızla başından çıkardı. Marcus, genç kadının bluzunu çekiştirirken üzerindeki düğmeler fırlıyordu. İki ten buluşmuştu. Natalya en son çıplaklıktan ne zaman zevk aldığını hatırlamıyordu. Marcus onu kucaklayıp kancpeye götürdü ve üzerine çıktı. Natalya’nın eteği beline çıkmış, çamaşırı yere inmişti. Marcus’un kot pantolonu ayak bileklerindeydi. Genç kadın gözlerini kapatıp başını geri attı. Arzunun sıcaklığına teslim olurken tüm hayal kırıklığını, öfkesini, korkusunu ve vicdan azabını unutmıştı.

Marcus, Güney Londra’daki atölyesinin üzerinde, küçük bir dairede yaşıyordu. Burası Rupert’ın evinde buluşmaktan çok daha güvenliydi.

Natalya resmen hayal dünyasında yaşıyordu ve belli belirsiz de olsa bunun farkındaydı. Akşamları Rupert'la birlikte kaliteli şaraplar eşliğinde düğün planları yapıp her şey normalmiş gibi sohbet ediyorlardı. İşe aynı arabayla gidiyorlar, birlikte yemek yiyorlar ve her zamanki gibi sevişiyorlardı. Fakat Rupert yabancı ülkelere satış işlemleri, replikler, senaryo toplantıları, iş yemekleri ya da solaryum gibi şeyler için dışarıda olduğunda Natalya hemen bir taksiye atlayıp Marcus'un atölyesine gidiyordu. Marcus elindeki her işi bırakıp onu hemen yukarı çıkarır ve ter, talaş kokusu hâlâ üzerindeyken sert ama şefkatli bir şekilde sevişirdi.

İkisi de aşktan bahsetmeyecek kadar zekiydi. Aşkın bu denklemde işi yoktu, ilişkileri kalp değil, şehvet ve vücutlarına duydukları açlık üzerineydi. Natalya'nın Marcus hakkında sevdiği bir başka şey de yemek yemektir. Marcus mükemmel bir aşçıydı, ona öğle yemeği için yağlı, sarımsaklı ve kremalı makarnalar yapıyor, sürekli çok zayıf olmasından şikâyet ediyordu.

Çok zayıf! Oysa gelinliğini son dikişine kadar patlatacaktı.

Natalya, bir bahar akşamüstü yine Marcus'taydı. Ancak cep telefonu çaldığında seksin değil, yemeğin tadını çıkarmakla meşguldü. Genç kadın telefonun sesiyle birlikte kordudan, omurgasından aşağı buz gibi bir soğukluk indiğini hissetti. Hemen yerinden kalktı, çantasına koştu ve ağzındakini hızla çiğneyip yutkunarak telefonu açtı.

"Efendim?"

"Neredesin Natalya? Eve erken geldim, yoksun."

Natalya güneşli mutfak masasında çatalıyla makarnasını döndüren üstsüz Marcus'a baktı. "Mağazalara bakıyorum."

"Mağaza için fazla sessiz."

“Öğle yemeği molası verdim.”

“Neredesin? Geleyim de buluşalım. Bir haftadır dışarıda yemedik.”

“Affedersin hayatım. Yemeğim bitmek üzere. Zaten birazdan evde olurum.”

Rupert, Natalya’nın söylediklerine inanmış gibi duruyordu fakat genç kadın bunun bir tehlike işareti olduğunun farkındaydı. Rupert ondan şüpheleniyordu. Elbette şüphelenecekti. Geçmişte sebepsiz yere çok kez şüphelenmişti. Bir süre çok dikkatli olması gerekiyordu.

Natalya telefonu elinden bırakırken Marcus arkasına yaklaşmış ellerini göğüslerine yaklaştırdı. “Eve gitmeden önce biraz vaktin var mı?”

“Hayır. Rupert sıkı takipte.”

“Durum o kadar vahim mi?” Kulağına yaklaşan Marcus’un sesi Natalya’nın boynunu gıdıklıyordu. “Onunla evlenemezsin. Şimdi olmaz.”

Natalya Marcus’un kollarından sıyrılarak, “*Seninle de evlenemem,*” dedi.

“Sana evlen demiyorum ki. Sadece söylüyorum, onu sevmiyorsun. O zaman evlenme.”

Natalya, Marcus’u yanağından öperek, “Gitmem gerek,” dedi. “Seni ilk fırsatta arayacağım.”

“Ben buradayım.”

Genç kadın kendini sokağa atıp bir taksi çevirdi. Bu sırada aklından Marcus’un söyledikleri ve o basit çözümü geçiyordu. *O zaman evlenme.* Fakat genç adam gerçeği göremiyordu. Natalya’nın içinde olduğu tren aşağı atlayamayacağı kadar hızlı ilerliyordu. Artık ne istediğinin bir önemi yoktu. Dergi düğün fotoğrafları için fiyat vermiş, tasarımcı reklam

karşılığında ücretsiz bir gelinlik yapmıştı. Çiçekçi, kırtasiyeci, hediyeci, yemek şirketi... Düğünle ilgilenen kim varsa Natalya'dan daha çok söz sahibiydi. Düğünü iptal edemezdi, hazırlıklar son sürat devam ediyordu.

Genç kadın taksiye bindiğinde Hintli şoför, "Nereye gidiyoruz, hanımefendi?" diye sordu.

Natalya kafasındaki can sıkıcı düşüncelerden kurtuldu ve parlak bir şekilde gülümseyerek, "Mayfair," dedi. "North Row. Yalnız hızlı olmanız iyi olur. Yoksa başım büyük belaya girecek."

Otuz Birinci Bölüm

Lena yatak odası kapısının sertçe tıklandığını duyunca şifonyerinin yanında, yerde duran şişeyle bardağı hızla sakladı.

“Gel.”

Wendy kapıyı açarak, “Telefon sana,” dedi.

“Natalya’ysa istemiyorum.” Genç kadın Natalya’yla konuşmuyordu. Aslında herkes bunu biliyordu fakat Wendy bir yıldız hayranı olduğundan Natalya aradığında her istediğini yapardı.

“Hayır. Kuzenin Sofi.”

Lena şaşırmıştı. Sofi’den *Yıllık Kış Buluşması*’ndan beri haber almamıştı. Zaten kimscyle iletişime geçmeye çalışmamıştı, kendi yaraları geçmişi kurcalayamayacak kadar yeniydi. Natalya’ya karşı hissettikleri aşikârdı; çok öfkeliydi ve babasının gidişi için onu suçluyordu. Ama Sofi için hissettikleri biraz karmaşıktı. Nikita’nın gelişimi hakkında konuşurken takındığı tavır için suçluluk duygusu ve utanç hissediyordu. Fakat Sofi, Stasya’nın kızı olduğu için ilişkilerinde bir öfke ve güvensizlik olduğunu da düşünmüyor değildi.

Genç kadın Wendy'nin peşinden mutfağa gidip telefonu kulağına götürdü. Saate baktı, akşam sekizi gösteriyordu. Çocuklar hemen uyumuştı, Sam ise provadaydı. Oturma odası Wendy'nin en sevdiği yarışma programının gürültüsü ve alkış sesleriyle inliyordu.

Lena nazikçe, "Efendim?" dedi. Wendy kulak misafiri olmasın diye Natalya ve Lena'yla hep Rusça konuşurdu.

"Haklıydın. Teşekkür ederim."

Lena önce anlamadı. Sonra içini büyük bir hüznün kapladı. "Nikita konusunda mı?"

"Evet." Kuzenininki sesi gözyaşlarını tutuyormuş gibi boğuk boğuk çıkıyordu. "Sana hemen söyleyemedim. Endişelenmiş olmalısın."

Gerçekten endişelenmiş miydi? Oturup Nikita'yı düşünmüş müydü? Yoksa tüm enerjisini kendine üzölmek için mi harcamıştı? Genç kadın mutfak bankına oturdu. Akşam yemeğinde kullandıkları tabaklar yıkanıp kurumaya bırakılmıştı, kızarmış tavuğun ve patatesin kokusu hâlâ mutfaktaydı. Mutfak içeride radyatör olmadığından her daim soğuk olurdu. Lena içinde kalan sıcaklıkla ısınma umuduyla ayaklarını fırının kapağına dayayarak konuşmaya devam etti.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Devam etmek zorundayım. Onu çok seviyorum, ben... Yapılabilecek şeyler varmış. Yoğun dil gelişimi gibi. Ona daha sosyal olmayı öğretebilirmişim. Ama asla normal bir çocuk olmayacakmış, hiçbir zaman dünyaya ayak uyduramayacak. Seksen yaşına geldiğimde ona hâlâ bakmak zorunda olabilirim." Sofi acı acı gülererek devam etti. "Gördün mü? Bu aynı anda iki çocuğa sahip olmaktan çok daha kötü."

"Ya işin ne olacak?"

“Onu da devam ettirmeyi umuyorum. Şu an işe hiç olmadığım kadar ihtiyacım var.”

Lena bir an durup Sofi’nin işe ve oğluna ayıracağı vakti hesap etmeye çalıştı. “Julien yine de gidiyor mu?”

“Evet, gidiyor. Ama sorun değil. Sanırım yardım alacağım.” Sofi’nin ses tonu anlayışlı bir hâl aldı. “Natalya baban hakkında olanları anlattı.”

Natalya’nın ismini duyan Lena tekrar gerilmişti. “Eminim hikâyeyi tek taraflı anlatmıştır.”

Sofi, ağzından çıkan kelimelerin tarafsız olmasına dikkat ediyordu. “Hayal kırıklığına uğradıysan gerçekten çok üzuldüm.”

Hayal kırıklığı mı? Bu kelime hissettiklerini karşılamaya yeter miydi? Natalya’ya karşı hissettiği cayır cayır yanan sinir için öfke denilebilirdi. Babasını ikinci kez kaybetmesi ve avuntu bulamayan çocukluk dramının tekrar ortaya çıkması için *acı* uygun olurdu. Yakınında onu anlayacak kimsenin olmaması için de *yalnızlık*. Sam, kaybettiği bir güneş gözlüğünden ibaretmiş gibi ‘Neşelen, Lena’ diyor, Wendy omzunu silkip babası olmadan daha iyi olduğunu söylüyordu.

Fakat içindeki hislerin en baskın olanı o kaçınılmaz nefret duygusuydu. Kendinden nefret ediyordu. Hâlâ Natalya’nın yalan söylediğine inanmak istiyordu; babasına gitmesini söylemiş, babası da huzur bozmamak için gitmişti. Şimdi sabırla doğru zamanı bekliyor olmalıydı, yakın zaman içinde Lena’yı arayacaktı. Genç kadın işten eve dönerken bir mektup bulabilme umuduyla heyecanlanıyor, adına hiçbir şey gelmediğini görünce üzülmüyordu. Gün sayıyordu. Kendi kendine Natalya’nın anlattıklarına yüz gün boyunca inanmayacağını söylemişti. Babasına tekrar güvenini kazanmak, mektup yazıp açıklama yapmak için yüz gün vermişti. Şimdi on beş günden

az kalmıştı. Gün geçtikçe Natalya'nın haklı çıkmasından korkuyordu. Babası onu değil, parayı seçmişti. Çünkü o sevilme-yecek, değersiz bir çocuktuk. İçten içe kusurluydu. Babası ilk seferinde hangi sebeplerle gittiyse hepsi hâlâ geçerliydi.

“Lena?”

Lena, uzun süredir konuşmadığını fark etti. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Umarım Viktor amcanın annem hakkında söylediklerine inanmamışsındır,” dedi Sofi. “Annemin asla seni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorsun. Seni kızı gibi sever.”

Lena bir an dilini tutamadı. “Bazen insanlar sırf sevdikleri için kötü şeyler yapıyor. Çünkü kendi başının çaresine bakamayan bir bebek olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca Stasya teyze beni hiç kızı gibi görmedi. Natalya ve ben her zaman senin evin gerçek kızı olduğunu hissettik, biz hep ikinci planda kaldık.”

Genç kadın bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Bunun suçlusu olarak odasında içtiği üç büyük cam bardak şarabı görüyordu. Sam'in provaya gittiği geceler kendine gizli, küçük bir ödül verirdi.

Sofi uzlaşıcı bir ses tonuyla, “Hâlâ çok üzgünsün,” dedi. Bunun altında *kendine geleceksin, tekrar mutlu olacaksın, sen hep duygusaldın, her şey kısa süre içinde normale dönecek* gibi cümleler yatiyordu.

Lena insanların onu kendinden daha iyi tanıdığını iddia etmesine dayanamıyordu. O an Sofi'nin verdiği kötü haberi unutup kendine acılamakla uğraştığını fark etti. Babasının onu neden terk ettiğine şaşmamak gerekirdi.

Sofi hızla, “Kapatmam gerek,” dedi. “Yine konuşalım.”

Normalde telefon konuşmaları fotoğraf gönderme sözleri, özel günlerde arama teklifleri ve sevgi sözcükleriyle sonlanırdı. *Yine konuşalım* çok soğuk bir ifadydi.

Lena, “Hoşça kal,” diyerek telefonu yerine bıraktı.

Ardından banktan kalkıp kiler kapısındaki çividen sarkan kilime dokunmuş takvime yaklaştı. Kanaviçe işi, koca gözlü iki yavru kedi ona bakıyordu. Genç kadın günleri saydı. On gün kalmıştı. Peki, babası bu on gün içinde ona ulaşmazsa ne olacaktı?

Babasını arayamayacak kadar gururlu değildi.

“Şişko, tembel herifin tekisin.”

Viktor tek gözünü açıp eşikte dikilen silüete baktı. Baştan ayağa yeni kıyafetler giyen Ulyana kapının önünde duruyordu. Saçları yeni boyanmış, tırnaklarına ışıltılı beyaz ojeler sürmüştü. Viktor parasıyla onun gençlik güzelliğinin bir kısmını geri getirirken şimdi *tembel herif* hakaretini işitiyordu. Viktor, “Ne demeye dırıdırılanıyorsun?” diye mırıldandı. “Bırak da uyuyayım.”

“Git iş bul.”

“İşe ihtiyacım yok. Ben zenginim.”

“Bu şartlar altında zenginliğin uzun sürmeyecek.”

“Daha fazlası gelecek.”

Ulyana yatak odasının kapısını sertçe kapattı. Viktor, işe giden kadının uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Ulyana onu kıskanmıştı. Kendisi tatildeyken -çok çok uzun bir tatil- o her gün çalışmak zorundaydı. Çalışmak aptallar içindi.

Tabii, Viktor parasını başka şekilde harcamalıydı. Ulyana’yı Karadeniz’e, Odessa’ya tatile götürmeli, araba ya da mobilya almalıydı. Fakat patronuna gidip suratsız, soğuk bir fahişe olduğunu söylemek paha biçilemez bir zevkti.

Zaten çok yorulmuştu. Bir araya ihtiyacı vardı.

Ulyana, Viktor'un İngiltere'den bu kadar parayla döndüğünü görünce başta korkmuştu. "Ama karşılığında senden bir şeyler isteyecekler. Hep iletişimde kalmak isteyecekler, hayatlarının bir parçası olacaklar."

"İşin güzel tarafı da bu ya. Bu parayı gitmem için verdiler."

Fakat bu tam olarak doğru değildi. Gitmesini isteyen Natalya'ydı. Lena tamamen başka bir konuydu ve Viktor'un aklı sık sık Lena'ya kayıyordu.

Viktor sırtüstü yatıp tavana bakarak içinden atamadığı pişmanlık ve utanç için kendine kızdı. Lena'nın gözleri şefkat doluydu, sevgisi nasıl da gerçektir. Dahası kızında ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ağız hareketlerini kendi çenesinin hareketlerine benzetiyor, hızlı kıkırdaması ona kendi gençliğini hatırlatıyordu. Viktor gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. *Lanet olası Ulyana!* Neden gelip onu uyandırmak zorundaydı ki? Sonra bu düşünceleri aklından çıkardı. Pişman olmak için çok geçti. Duygusallık ondan daha çaresiz adamlar içindi.

Lena bir telefon kulübesinden babasını aramaya karar verdi. Sam'le Wendy'nin ne yaptığını ve kimi aradığını sormasını, çocukların etrafta bağırarak koşup kıkırdamasını istemişti.

Genç kadın çocuk yuvasından çıktığında yağmur hafifçe çiseliyordu. Tüm gün bu anı beklemişti, babasının özensiz bir yazıyla adresini ve telefon numarasını yazdığı küçük kâğıdı açarken elleri titriyordu. Briggsby'ye geldiği ilk akşam güneş doğmadan yok olur korkusuyla ondan telefonunu ve adresini yazmasını istemişti. Lena, kâğıt parçasını telefonun üzerine

yerleştirdikten sonra bir jeton atıp telefonu çevirdi. Kalbi küt küt atıyordu, söyleyeceklerini kafasında defalarca tekrarlamıştı. *Merhaba baba, ben Lena. Natalya sana ne demiş olursa olsun benimle konuşup doğruyu anlatmalısın.*

Fakat hat düşmemişti. Telefon çalmıyordu. Genç kadın telefonu kapatıp tekrar denedi ama sonuç değişmedi. Sonra babasının numarasının altına Stasya teyzesinin numarasını yazıp rakamları saydı.

Babasınınki daha kısaydı. Bir rakam eksikti.

O eksiklik ve sevilmezlik korkusu tekrar içini sarmıştı. Babası yazarken yanlışlıkla bir rakam eksik yazmış olabilir miydi? Yoksa gerçekten onunla iletişime geçmek istemediği için bilerek yanlış numara mı vermişti? Peki, şimdi ne yapacaktı? Adresine bir mektup yazıp cevap için yüz gün daha mı bekleyecekti? Ya gelmezse? O zaman da mektubun yanlış adrese gittiğini mi düşünecekti? Belki de sonunda babasının ondan haber almak istemediğini kabul ederdi.

Genç kadın elindeki kâğıt parçasına baktı. Stasya teyzenin numarası. Tabii ya! Babası adresini ve telefonunu ona kesinlikle bırakmış olmalıydı. Bunca yıldır kızlarını arıyor ve o yardım etmeyi reddediyorsa iletişim bilgilerini illa ki bırakmış olmalıydı.

Tabii... Natalya ile Sofi haklıysa ve bu sadece babasının uydurduğu bir hikâyeyse işler değişecekti. Babası Natalya'nın zengin olduğunu öğrenene kadar onları aramaya hiç kalkışmamışsa, onun yufka yürekli olduğunu bildiği için Lena'yı hedef almışsa...

Lena kaburgaları içine çöküyor gibi hissetti. Noel'den önce, babası gelene kadar hayatına onsuz bir şekilde gayet güzel devam ediyordu. Belki de onu bir daha asla görmeyeceğini nihayet kabullenmişti. Dönüp bir kez daha ortadan kaybolması dayanılmaz bir acıydı.

Lena başını telefon kulübesinin duvarına yasladı. Nefesi camın üzerinde dumanlar oluştıruyordu. İyice hızlanan yağmurun damlaları sertçe camlara vuruyordu. Genç kadın cesaretini toplayarak Stasya teyzesini aradı.

Bu sefer hat bağlandı ve Stasya telefonu açtı.

“Stasya teyze?”

“Natalya?”

“Hayır, ben Lena.”

Kısa bir sessizliğin ardından Stasya yavaşça, “Senin aramanı beklemiyordum, Lena,” dedi.

Elbette. Natalya, Sofi’ye babasının hikâyesini anlatmış, Sofi de annesine aktarmıştı.

“Bak Stasya teyze,” dedi Lena. “Seninle ikimiz önemli bir konuda anlaşılamıyoruz ve bu yaptığının kendince iyi sebepleri olduğuna inanıyorum...”

Stasya’nın sesi, Lena’nın çocukluğundan hatırladığı gibi ansızın sertleşmişti. “Ben hiçbir şey yapmadım, Lena. Baban geldi, ona adresini verdim. Onu yirmi yıldır görmedim. Kardeşinin öldüğünü bilmiyordu. Hiç umursamadı da... Sana ne zırvaladıysa kendi çıkarları için... Zaten tek umursadığı da bu. Dili tatlı olabilir ama kalbi taş gibidir.”

Lena kendini toparladı. Artık çocukları olan yetişkin bir kadındı. Kimse ona bu şekilde konuşamazdı. “Sen istediğini düşünebilirsin, Stasya teyze. Bana sadece babamın numarasını ve adresini vermeni istiyorum. Sonra ne yapacağıma kendim karar vereceğim.”

“Bende yok.”

Lena afallamıştı. *Yalancı.* Ayaküstü yalan söylerken nasıl bu hikâyenin masumu olduğunu iddia edebiliyordu?

“Bu doğru değil. Olması gerek.”

“Yok. İstemedim. Onu tekrar görmek ya da sesini duymak istemedim. Neden numarasını isteyeyim?”

“Bunu beni korumak için yaptığının farkındayım...”

“Ah... Şişşt sus artık. Seni aptal kız. Birden kapımda belirdi, beş dakika kadar durduktan sonra senin adresini verdim. Kaldı ki şimdi bu yaptığımı çok pişman olduğumu da söylemeliyim. Sonra da gitti. Aramızda hoş sözler ya da telefon numarası alışverişleri olmadı. Şimdi eğer istersen onun saçma hikâyesine inanabilirsin ama sana baktığım uzun yılları bir düşünmeni isterim. O yanımızda değildi.”

“İlk fırsatta geldi!”

“Kapatıyorum, Lena. Seninle bu konu hakkında tartışmayacağım. Sana yardımcı olamam.”

Genç kadının sesi giderek çaresiz bir hâl aldı. “Eğer babam gelirse ya da ararsa...”

“Hoşça kal. Umarım kısa sürede kendine gelirsin.” Ve Stasya telefonu kapattı.

“Lanet olsun!” Lena duvara bir tekme attı. Hissettiği öfkeyle birlikte artık bir şeyleri fark etmeye başlamıştı. Ne kadar korkunç bir gerçek olsa da Stasya doğru söylüyordu. Stasya teyzenin sesini duymak genç kadının anılarını canlandırmıştı. Stasya sıcaktı, şefkatliydi, pratikti ve her zaman onlarla yakından ilgilenirdi. Çizilen dizlerin ve okuldaki acımasız çocukların verdiği zararların acısı onun sayesinde dinerdi. Bilgece sözler ve batıl inançlar dilinden düşmezdi. Lena bunları hatırlayınca babasının hikâyesine inanmaya devam edemiyordu. Natalya’nın söylediklerine inanmak çok daha kolaydı.

Seni on bin pounda değişti.

Genç kadın yağmura çıktı ve yüzünü yukarı kaldırıp yağmur damlalarının gözyaşlarına karışmasına izin verdi.

Otuz İkinci Bölüm

Natalya hafif bir sesle kendine geldiğinde arabanın içinde uyumak üzereydi. “Affedersiniz Bayan Chernoff. Ama eve geldiniz.”

Genç kadın doğrulup başını kaldırdı. Karanlıkta sokak lambaları parlıyordu. Şehir çok sessizdi, duyulan tek şey uzaktaki arabaların uğultusuydu. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Gün bitmişti. Natalya’nın oynadığı karakter iki aile arasında büyük bir çatışmaya sebep olmuştu. *Lonely Shores*’ta altı haftadır ne yaşıyorsa olayların merkezinde hep Tatiana vardı. Bu da günler boyunca uzun çekimler demekti. Natalya’nın kafasında yeni yeni şüpheler uyanmaya başlamıştı; Rupert film teklifini reddettikten sonra haklı çıkmak için onu bilerek meşgul ediyor olabilir miydi? Bu konuyu hâlâ konuşmamışlardı. Genç kadın güçsüz ya da sefil görüneceğinden korktuğu için bu konuyu açmak istemiyordu. Rupert’ı Marcus’la birlikte sırtından bıçaklarken kusursuz nişanlı rolünü oynamayı tercih ederdi.

Genç kadın şoföre teşekkür edip esneyerek binanın giriş kapısına yöneldi. Beş saatlik uykudan sonra tekrar sette olması gerekiyordu. Bu gerçekten acımasızlıktı.

Yukarı çıktığında ışıkların hâlâ açık olduğunu gördü. Koltuğunda oturan Rupert, başı göğsüne düşmüş uyukluyordu. Önündeki televizyon açık kalmıştı. Natalya bir an durup onu izledi. Yanakları yaşlılıktan sarkmış, uyuyakalmış şefkatli bir yüz... Rupert'ın babasından yaşlı olduğunu görebiliyordu. Bu düşünceyle birlikte midesi buz kesti. Onunla evlenemezdi, fakat kaçması da imkânsızdı.

Genç kadın Rupert'ın yanma gidip eğilerek onu nazikçe sarstı. "Rupert?"

Rupert hızla doğrulup başını salladıktan sonra saatine bakarak, "Çok geç kaldın," dedi. Her zaman çok şüpheliydi. Senaryo yazarken, hatta araç organize ederken dahi çoğu gün sette olanlardan haberdar oluyordu.

Natalya koltuğun kol kısmına ilişip, "Yapacak çok işim vardı," diye cevapladı.

Rupert genç kadına uzanıp yanağını nazikçe okşadı. "Çok yorgun görünüyorsun, sevgilim."

"Sen de öyle."

"Film izliyordum," dedi Rupert, kumandaya uzanıp televizyonu kapatarak. "Artık nasıl bittiğini öğrenemeyeceğim."

Natalya hafifçe güldü, fakat televizyon önünde uyuyakalmanın yaşlı insanlara özgü bir şey olduğunu düşünmeden de edemedi.

"Sana bir şey söylemem gerek Natalya. Bir haftalığına New York'a gitmem gerek. Ama sensiz."

"Ne zaman?"

"Perşembe sabahı. Saat onda çıkıyorum. Sen sette olacaksın. *Lonely Shores*'la ilgilenen bir Amerikan kanalı var. Büyük bir anlaşma. Sensiz gitmem sorun olmaz, değil mi?"

Natalya'nın aklı türlü ihtimallerle çalkalandı. Demek Rupert bir haftalığına yoktu. Hem de buna hafta sonu da dâhildi. Marcus iki günlüğüne buraya gelebilir ve evin her odasında sevişebilirlerdi. Rupert'ın yatağında, Rupert'ın banyosunda, Rupert'ın çalışma masasında... Genç kadın bunları düşünürken bacaklarının karıncalandığını hissetti. Marcus, Rupert'ın tüm eşyalarında o muhteşem etkisini bırakacaktı.

Yine de suratını asar gibi yaptı. "Sakın bensiz defilelere gideyim deme."

Rupert ayağa kalkıp esneyerek, "Söz veremem," dedi. Esnerken açılan ropdöşambır kıllı göbeğini ortaya çıkarmıştı. "Haydi yatağa gidelim."

Natalya uslu bir şekilde arkasına takılıp Rupert'ın her istediğini yapmasına izin verdi. İstedikini alan Rupert, arkasını dönüp uyumadan önce onu yanağından öpüp, "Seni seviyorum," dedi.

Natalya karanlıkta, "Ben de seni," diye mırıldandı. Genç kadın saatin geçliğine ve derin yorgunluğuna rağmen uzun saatler ayakta kaldı. Rupert'ı gerçekten seviyor muydu? Bazı zamanlar ondan nefret etmesine rağmen gerçekten seviyor olabilirdi. Düğüne sekiz hafta kalmıştı, Natalya tüm kaygılarına rağmen bununla da baş edebileceğini biliyordu. Rupert film teklifini reddetmişse ne olacaktı ki? Hollywood olmadan da şaşalı ve lüks bir hayat yaşayabiliyordu. Rupert ona bakıyordu. Marcus'la yaşadığı saçmalık sadece eğlenceden ibaretti. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Rupert yokken Marcus'u tüm sisteminden çıkarıp hoşça kal diyecek ve kendini sonsuza kadar Rupert'ın hürmetkâr karısı olmaya hazırlayacaktı.

Lena, başında korkunç bir ağrıyla irkilerek yatağından kalktı. Yanı başındaki dijital saat on biri gösteriyordu ve Sam hâlâ yatakta değildi. Grup toplantısına gitmişti ama şimdiye dönmüş olması gerekiyordu. Genç kadın şakaklarını ovuşturdu. Dün gece çok fazla şarap içmişti. Akşam yemeğinde bir kadeh Wendy'yle birlikte içmiş, çocuklar yatağa gittikten sonra ikinciyi almıştı. Sonra üçüncü, dördüncü... Sam yokken odada beşinciye de içmiş olabilir miydi? Belki de daha fazlasıydı. Bir şişeyi tek başına devirmişti. Tabii, bu arkasında tuzlu bir tat bırakıp korkunç bir baş ağrısına sebep olan ucuz şarapları dandı.

Lena Sam'in yokluğunun verdiği huzursuzlukla savaşıyor yataktan çıktı. Yıpranmış sabahlığı yatağın ucunda asılı duruyordu. Sabahlığını giydi ve yatak odasının kapısını açtı. Fakat kapıyı açar açmaz evin başka bir odasından bir ışık sızdığını fark etti. Sonra Sam'in sesini duydu. Ah, Wendy'yle geç saatlere kadar sohbet ediyorlardı. Ama Wendy'nin sesi gelmiyordu. Konuşan yalnızca Sam'di. Genç kadın merakla koridora yönelip oturma odasının girişine yakın bir yerde durdu.

"Biliyorum... Onunla konuşmam gerek... Belki de, kim bilir?"

Sam gecenin bu saatinde fısıldayarak kiminle konuşuyordu? Lena, mutfığa biraz daha yaklaşmak isterken bacağını sehpaye vurdu. Çıkan sesle birlikte Lena'nın geldiğini fark eden Sam hemen, "Kapatmam gerek," dedi. "Hoşça kal."

Lena'nın içi telaş ve kıskançlık karışımı bir duyguyla dolmuştu. Sam onu aldatıyordu. Aldatıyor olmalıydı. Yoksa neden telefonu böyle aceleyle kapatacak? Mutfaktan çıkıp yanına gelirken neden böyle mutlu ama gergin olacaktı?

"Lena, uyanmışsın."

“Kiminle konuşuyordun?”

“Önemli biri değil. Gruptan biri. Haydi yatağa gidelim.”
Sam, kolunu Lena’ya sarıp onu yatak odasına götürdü.

Ancak Lena bir türlü uyuyamıyordu. Sam’in ona yalan söylediğine çok ikna olmuştu. Kendini altından hızla kayan bir kum tepeciğinin üzerinde gibi hissediyordu. Uzunca bir süre yatakta dönüp durdu. Sonra aklma bir şey geldi. Arayan kişi Sam’se -ki bundan emin değildi- kiminle konuştuğunu öğrenmek için tek yapması gereken tekrar ara tuşuna basmaktı. Ama bunun için sabahı beklemek zorundaydı, karşıdaki kişi Sam’in sevgilisi çıkmazsa bu saatte araması hiç hoş olmayacaktı. Genç kadın bir süre daha şüpheleriyle savaştıktan sonra düşündüğü şeyi hemen yapmazsa asla uyuyamayacağını fark etti. Böylece sessizce ayağa kalkıp mutfığa gitti.

Ahizeyi kaldırdı.

Ve tekrar ara tuşuna bastı. Karanlıkta hafif bir *bip* sesi duyuldu.

Telefon uzun uzun çaldı. Saat çok geç olduğundan kimse cevap vermiyordu. Sonra devreye sekreter girdi. Bu bir erkek sesiydi. “Merhaba, Rupert Palmer ve Natalie Chernoff’un evini aradınız...”

Lena’nın bacakları titremeye başladı. *Natalya*. Ahizeyi yerine bıraktı ve mutfak zeminine çöktü. Sam gecenin bu saatinde neden ablasını arıyordu ki? Ne yapacağını bilmiyordu. Sam’i uyandırıp yüzleşmeli miydi? İyice düşündü ama Sam’in Natalya’yla özel ve gergin bir şekilde konuşması için hiçbir mantıklı sebep bulamadı. Aklma tek bir şey geliyordu ve bu düşünce tüm gücünü ondan almıştı.

Ayağa kalkan genç kadın, koridora yönelip yatak odasına döndü.

Titreyen bir sesle, “Sam?” dedikten sonra birden ağlamaya başladı.

Sam uykulu ve şaşkın bir hâlde uyanarak Lena’yı hemen kollarının arasına aldı. “Hey hey. Ne oldu?”

“Neden Natalya’yla konuşuyordun?”

Genç adam birden gerildi. “Ne?”

“Natalya’yla aranızda bir şey mi var?”

Sam bir iç çekerek Lena’yı kendine çekti. “Hayır hayır. Ah, Lena. Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Asla böyle bir şey yapmam.” Ardından saçlarını okşamaya başladı.

Lena’nın ferahlığının yerini şüpheli bir şaşkınlık almıştı. “O zaman neden onunla konuşuyordun?”

“Çünkü sen konuşmuyorsun. Ne zaman arasa senin telefona gelmeyeceğini söylemek zorunda kalıyorum. Senin için çok endişeleniyor, sürekli onu arayıp nasıl olduğunu haber vermemi istiyor.”

Lena kalbinde bir ağırlık hissetti. Bir ilişkileri yoktu ama Sam, onun arkasından iş çeviriyordu. Ablasıyla ortak sırları vardı.

Sam oturup Lena’nın gözlerinin içine baktı. “Sana dürüst olacağım, Lena. Bu gece ablanı beni biraz korkuttuğunu söylemek için aradım.”

“O ne demek?”

“Sefil bir hâldesin. Çok içiyorsun... Boş şişeleri gördüm, aptal değilim. O adam geldiğinden beri...”

Lena öfkeyle, “Babam mı?” diye araya girdi.

Sam’in sesi tekrar şefkatli bir hâl aldı. “Sana biyolojik balıktan başka bir şey yaptı mı? Natalya bana çocukluğunuzun her anında sizi başından attığını söyledi. Ben de babayım. Çocuklarımla aynı evde yaşıyorum. Onları her gece yataklarına

yatırıyorum. Bezelyelerini yediler mi, dişlerini fırçaladılar mı kontrol ediyorum. Bunlar yapılması gerekenler. Bunları yapmayan bir adam kendine baba demeyi hak etmiyor.”

Lena’nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Seni mahvetti. Gayet güzel yaşıyordun, çok da mutluydun. Sonra o geldi ve...”

“Anlamıyor musun, Sam? Bu taze bir mutsuzluk değil. Bu mutsuzluk zaten içimdeydi, sonra birden ortaya çıktı. Hep hissediyordum ama bastırılmıştı.”

“Evet, ama ortaya çıkmasına da o sebep oldu.”

“Ama emin olamayız ki... Açıklamaları...”

“İnanılacak cinsten değil. Tutarsızlıklarla dolu. Sürekli böbürleneceği şeyler anlatıyor.”

Lena başını eğdi. Aslında bunu kendi de fark etmeye başlamıştı ama bu kadar aptal olmaktan utandığı için itiraf edemiyordu.

“Sen bu değilsin, Lena. Bu gece Natalya’yı senin hakkında konuşup ne yapabileceğimizi bulmak için aradım. Bence ablanla konuşup orta yolu bulmaya ihtiyacın var. Abla sevgisi kadar değerli bir şeyi kaybetmeni istemiyorum.”

“Peki.” Lena daha fazla karşı çıkamayacak kadar yorulmuştu. “Yarın onu arayacağım. Ama benden bir daha bir şey saklama, Sam.”

“Özür dilerim.”

Genç kadın, özellikle de ablasıyla bir olup diyecekti, fakat demedi.

Stasya teyze sürekli en büyük korkuları dile getirmenin uğursuzluk getireceğini söylerdi.

Parlayan güneş Natalya'nın ruh hâline oldukça uyuyordu. Genç kadın çok hafif ve mutlu hissediyor, gülümsemesine engel olamıyordu.

Güneş pencereden içeri sızarken Marcus ve Natalya bir kutu İsveç çikolatasıyla yatakta -Rupert'in evinde, Rupert'in yatağında- yatıyorlardı. Natalya bu sabah ilk defa Marcus'un yanında uyanmıştı. Genç adam yanında getirdiği jambon ve yumurtalarla Natalya'ya geleneksel İngiliz kahvaltısı hazırlarken telefon çaldı. Lena, aralarında geçen tartışmayı geride bırakmak istiyordu. Natalya öyle rahatlamıştı ki nasıl gerildiğini o an fark etti. Aylardır Lena'yla konuşmamak ne demekti? Daha önce hiç böyle bir şey yaşanmamıştı. İki kardeş birbirlerini ne kadar sevdiklerini dile getirdikten sonra gündelik hayattan konuşmaya başladılar. Sohbetin sonunda hâlâ biraz soğuk olsalar da bu beklenen bir şeydi. Tekrar eskisi gibi olmaları biraz zaman alacaktı. En azından konuşuyorlardı.

Kahvaltıdan sonra Natalya ve Marcus yatağa döndüler. Şekerleme yaptılar, seviştiler, yemek yediler. Natalya vücudunun tüm ihtiyaçlarının karşılandığını hissediyordu. Ancak Marcus gibi o da bunun devam etmeyeceğinin farkındaydı. Yasak aşklarının sonuna gelmişlerdi ama bir son ancak bu kadar güzel yaşanabilirdi.

Saat on iki olmaya yakın telefon çaldı. Natalya arayanın Rupert olabileceğini düşünerek Marcus'un sessiz olmasını tembihleyip telefonu açtı.

"Efendim?"

"Natalya, sevgilim. Nasılsın?"

"İyiyim. Hava çok güzel. New York'ta nasıl?"

"Ah, çok gri ve kapalı. Toplantılarım da pek iyi geçmiyor."

Çift bir süre sohbet etti, Natalya bugün ne yapacağı hakkında yalanlar sıralıyordu. Rupert'a repliklerini ezberleyip uzun bir yürüyüşe çıkacağına söz verdikten sonra telefonu kapatıp tekrar Marcus'un kollarına döndü ve zevkin sıcaklığında kendini kaybetti.

Peki, evin içinden gelen o ses de neydi? Natalya buz kesip dikkatle etrafını dinledi.

"O ses neydi?" diye sordu Marcus.

"Kapıdan geliyor gibi."

Kapının kapandığı gayet aşikârdı. Biri içeri girip anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

Marcus, "Evde biri var," dedi.

Natalya kıyafetlerine uzanmak için hızla ayağa fırladı ama çok geç kalmıştı. Yatak odasının kapısı açıldı. Rupert eşikte duruyordu. "Sürpriz."

Genç kadın önce neler olduğunu anlayamadı. Rupert, New York'taydı. Onunla daha şimdi konuşmuştu. Nasıl karşısında durabilirdi ki? Hem de sevgilisiyle çikolata kâğıtlarıyla dolu bir yatakta çırılçıplak yataarken...

Marcus kıyafetleriyle boğuşuyordu. Sadece Natalya'yla ilgilenen Rupert, genç kadına kıyafetlerini fırlatıp, "Giyin, küçük fahişe," dedi.

"Ama... Nasıl?"

"Seni taksiden aradım."

Natalya her şeyi anlamıştı. Her şey başından beri bir kurguydu. Rupert aptal değildi, onu aldattığını biliyordu. New York seyahati doğru olsa bile onu suçüstü yakalamak için dönüş tarihi hakkında yalan söylemişti.

Genç kadın Marcus'a bakarak, "Gitsen iyi olur," dedi. Zaten başka ne diyebileceğini bilmiyordu.

Marcus, “Merak etme,” diye cevapladı. “Gidiyorum.”

Rupert, Marcus eşyalarını toplayıp gidene kadar öylece dikildi. Natalya, elbisesini kafasından geçirirken titremelelerini engellemek için dizlerini kasıyordu. Karnına korkudan kramplar girmişti.

“Ne kadar onur kırıcı!” Rupert’ın ses tonundaki ağırbaşlılık oldukça şaşırtıcıydı. “Eski okul arkadaşlarımdan birinin oğluyla. Onu sırf canım yansın diye kasti olarak mı seçtin?”

Natalya ne diyeceğini bilmediğinden hiçbir şey söylemedi.

Ancak yüzüne çarpan ilk tokat çok ağır bir şok yaratmıştı. Rupert’ın ileri atılıp elinin tersiyle vurmasıyla genç kadın kendini sıcak, karışmış çarşafların arasında buldu. Rupert’tan kaçmaya çalışıp gerilerken can havliyle bir kez inledi. “Rupert!”

“Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?”

Hızlı adımlarla yatağa yaklaşan Rupert, Natalya’yı bileğinden tutup çekerek sırtına bir tekme geçirdi. Genç kadın acıdan kıvranıyordu, korkudan aklını kaybetmek üzereydi. Kaçmaya çalışıyordu ancak sırtındaki ayak yüzünden kımlıdayamıyordu.

Rupert dişlerini sıkarak, “Şimdi beni dinliyor musun?” diye tısladı.

Natalya hızla başını salladı, saçları gözyaşları yüzünden suratına yapışmıştı.

“Yirmi dakikalığına dışarı çıkıyorum. Döndüğümde gitmiş olacaksın. Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Pazartesi her zamanki gibi sette olacaksın. Düğünü iptal edeceğim ve tüm dünya düğünü senden soğuduğum için iptal ettiğimi sanacak. Bir daha asla konuşmayacağız. Yeterince açık mı?”

Genç kadın başını tekrar salladı. Rupert ayağını çekip uzaklaştı ve evin kapısının kapandığı duyuldu. Gitmişti. Natalya hemen saate baktı. *Yirmi dakika*. Tek uyarı yeterli olmuştu.

Hızla yerden kalktı ve sırtındaki acıyı umursamadan bavullarını getirip deli gibi toplanmaya başladı. Ne bulursa, en elzem eşyası hangisiyse bavulların içine attı. Bir sürü elbisesini ve ayakkabısını bırakmak zorunda kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden fotoğraf albümlerini ve CD'lerini kaptı. Taksi çağırmaya koştu, sonra toplanmaya devam etti. Dış fırçasını, makyaj malzemelerini aldı. Zaman dolmuştu, artık gitmek zorundaydı. Sokağa koştu, güneş hâlâ ışıldıyordu. Nasıl da güzel bir bahar günüydü.

Bekleyen taksi Şoförü, "Nereye?" diye sordu.

Natalya nereye gideceğini bile düşünmemişti. Ama Rupert'ın köşeden dönüp eve doğru yürüyen kara silüetini görür görmez sızlayan sırtıyla bir solukta, "Sürün," dedi. "Buradan uzaklaşalım yeter."

Natalya, Haysbridge-on-Sea'da *Lonely Shores*'a yürüme mesafesinde bir otelde rezervasyon yaptı. Otelde kimliğini saklama şansı olmadığı için Londra'daki evinde tadilat olduğunu, bu yüzden sete yakın bir yerde kalmak istediğini söylemişti. Doğrusu ne kadar süre kalacağını bilmiyordu. Kalacak başka bir yer bulana kadar en az bir haftasını burada geçirecek gibiydi.

O sabah makyajını yaptırırken Rupert'ı görmekten korkuyordu. Fakat Rupert gelmedi. Genç kadın programını gözden geçirip Tatiana'nın Meg Bradley'le yüzleştiği sahnenin çekimi için yirmi yedi numaralı odaya gitti. Tatiana ve Meg Bradley düzenli yüzleşmeler yaşar ve bu sahnelerin izlenme oranları hep yüksek olurdu.

Natalya, sette beklerken birinci ünitenin yönetmeni Dan Ellison elinde bir deste kâğıtla içeri girdi. “Yeni senaryo.”

Artık bu duruma alışan genç kadın hızla sayfalara göz gezdirdi. Replikleri tamamen aynıydı, bu yüzden hızla diğer sayfalara geçti. Sahnenin sonuna geldiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu, satırları bir bir okumaya başladı.

TATIANA kapıyı çarparak çıkar. MEG kendini ağlayarak kanepeye atar. Tiz lastik sesleri ve bağışmalar duyulur. TREVOR içeri koşup MEG'e ambulansı aramasını söyler. TREVOR: Tatiana! Babam Tatiana'ya çarptı!

Natalya elinde senaryoyla Dan'ın yanına gidip, “Bu ne?” diye sordu.

Dan, arkasını dönüp gülümseyerek omuz silkti. “Emir büyük yerden.”

“Bunu Rupert mı yaptı?” Elbette o yapmıştı. “Tatiana ölüyor mu?”

“Evet.”

“Peki, ölüm sahnesi var mı? Yolda ya da hastanede ölüm sahnesi çekecek miyiz?” Genç kadının sesi giderek çaresizleşiyordu. Rupert ona bunu yapamazdı. Sözleşmesi Ocak 2000'e kadar devam ediyordu, yani daha on sekiz aydan çok vardı.

“Hayır. Kapıdan çıkıyorsun, o kadar.”

İşte her şey bu kadardı.

Dan, Natalya'ya yaklaşıp sesini alçaltarak, “Merak etme,” dedi. “Sözleşmen devam ettiği için ödeme almaya devam edeceksin.”

Bu, genç kadının Dan'den şu ana kadar gördüğü en büyük şefkatti.

“Bana bunu neden yapıyor?”

“Bildiğini söyledi.”

Dan, sohbetlerini bölen ışık yönetmeniyle giderek Natalya'yı yalnız bıraktı.

Genç kadın kapı eşiğine yığıldı. Rupert'ın ondan intikam almayacağını gerçekten düşünmüş müydü? Dan haklıydı, Rupert'ın bağlı kalması gereken bir sözleşme vardı. Ama kendisinin yok muydu? Rupert'ın izni olmadan başka hiçbir işte çalışamazdı ki Rupert'ın böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini biliyordu.

“Evet, Tatiana,” diye seslendi Dan. “Hazırız.”

Natalya ayaklarını sürüyerek sete gitti ve korkunç bir performans sergiledi. Artık bir önemi yoktu. Dan yeterli olduğunu söyledi. Genç kadın kamera operatörünün yanında durmuş Trevor'ı canlandıran oyuncuyu izliyordu. Tatiana'nın eski kocası, Tatiana'ya araba çarptığını söyleyerek içeri koşuyordu. İşte hepsi bu kadardı. Son gösterisini de yapmıştı. Sahne bittiğinde setin ışıkları kapandı ve insanlar başka bir şey çekmeye gittiler. Gürültü ve koşturmacanın arasında Natalya sokağa çıkıp bilinmezliğe doğru yürümeye başladı.

Kimse güle güle bile dememişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Beş yıl sonra St Petersburg'a, annesinin sokağına dönmek Sofi'ye çok tuhaf hissettirmişti. Şehir çok yönden değişmişti, fakat kirli görüntüsü, eğri büğrü yolları ve uyulmayan trafik kurallarında hâlâ bir değişiklik yoktu. Genç kadının büyüdüğü binanın pencerelerinin kenarları pas tutmuş, alçıları dökülmüştü. Yeni takılan dış kapı ısı ısı parlıyordu. Sofi, kalçasına dayadığı Nikita'yı yukarı kaldırıp doğru zili ararken apartmandan çıkan incecik bir kadın ona kapıyı açtı.

Asansör her zamanki gibi bozuktur. Genç kadın bavulunu aldı ve basamakları tırmanmaya başladı. Yukarı geldiğinde soluk soluğa kalmış bir hâlde koridora döndü. Yeni takılan lambalar duvar yazılarıyla dolu duvarları aydınlatıyordu. Annesinin kapısının önüne geldiğinde bavulunu yere bıraktı ve kapıyı tıklattı.

Kapıyı açan Stasya eşikte durup onlara bakarak, "Benim canım Sofi ve güzel oğlu!" diye haykırdı.

Sofi, Nikita'yı yere bırakıp annesinin kollarına koştu. Onu görmeyeli, kucağının sıcaklığını hissetmeyeli yıllar olmuştu. İçine dolan huzuru kelimelerle anlatmak mümkün değildi.

Genç kadın nihayet annesinin kollarından ayrıldığında Nikita hareketsiz bir şekilde durmuş odanın köşesine bakıyordu.

Stasya Nikita'nın önüne diz çöküp, "Büyükanneye sarılmak yok mu?" diye sordu.

Nikita büyük bir ciddiyetle, "Büyükanne," dedi. Ancak hiçbir sarılma girişiminde bulunmadı.

"Ah, baksana! Ne güzel bir kelime!"

Sofi annesinin ayağa kalkmasına yardım ederek cılız bir şekilde gülümsedi. Stasya, Sofi gittiğinden beri hiç yaşlanmamıştı, güçlü çenesi ve parlak gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu. Sofi, Nikita ya da ziyaret sebebi hakkında henüz hiçbir şey söylememişti. Genç kadın etrafına baktı; odada tek bir leke yoktu, her yer mobilya cilası kokuyordu. Annesinin ziyaret sebebiyle çok temizlik yaptığını düşünüp üzüldü. O etkilenmesi gereken bir yabancı değildi.

"Haydi çay içelim." Stasya, oturma odasının ucuna, küçük bir mutfığa dönüştürülmüş köşeye giderek seslendi. "Nikita süt ister mi?"

Nikita odada tereddütle birkaç adım attıktan sonra vantilatörün önünde durup dönen bıçakları izlemeye başladı.

"Sanırım. Yardım edeyim mi?"

"Hayır hayır, sen misafirsin. Otur. Birkaç günlüğüne de olsa geldiğin için öyle mutluyum ki."

Stasya üzerine çay, süt ve bisküvi koyduğu tepsiyle geri döndü. Nikita'ya seslenip gelip bir bisküvi almasını söyledi ama Nikita umursamadı. Çok geçmeden anne kız sohbete daldı. Sofi annesine Nikita'nın sorununu hâlâ anlatmamıştı, annesinin kendi kendine fark etmesini istiyordu. Stasya, Viktor amca ve Lena'yı şikâyet edip fırındaki işinden bahsetti. Sonra kirasını tek başına ödemeye cesaret edene kadar katlanmak

zorunda olduğu kiracıları anlattı ve Sofi'ye para gönderdiği için tekrar tekrar teşekkür etti. Konuşmaya devam ederken Nikita'ya bakıyor, onunla konuşması için bir şeyler söylüyordu. Sofi ise arkasına yaslanmış dinleyip izliyordu.

Bir buçuk saat sonra Nikita büyükannesinin sehpasındaki altlıkları alıp yere mükemmel bir daire yaptığında Stasya, Sofi'ye dönüp, "Çok sessiz," dedi.

"Evet."

Sonra tekrar iletişime geçmeye çalışarak İngilizce konuşmaya başladı. "Nikita?" diye seslendi. "Gel bakalım büyükanneye?"

Nikita etrafına bakmadı. Sofi ayağa kalktı ve Nikita'yı alıp annesinin kucığına bıraktı. Stasya, tekrar Rusçaya dönerek, "İşte güzel bir oğlan," dedi.

"Güzel oğlan."

"Tanrım! Şimdiden Rusça mı konuşuyor?"

"Hayır. Sadece duyduklarını tekrar ediyor."

Stasya kaşlarını çatı. "Artık anlatsan iyi olur, Sofi. Çocukla ilgili bir sorun var, değil mi?"

Sofi itiraf eder gibi, "Evet," dedi. Sesi titriyordu, bu gerçeği ne zaman anlatmak zorunda kalsa yüreğini yine acı sarıyordu. "Otizm teşhisi kondu."

Stasya yüzünde hiçbir hüznün ifadesi olmaksızın başını salladı. "Ah. Demek çok ilgiye ihtiyacı olacak?"

"Bilmiyorum. Her çocuk farklıymış. Ama doktorumuz dünyaya ayak uydurabilmesi için milyon tane öneride bulundu." Sofi, öne doğru eğilip annesinin elini kavrayarak devam etti. Sözcükler ağzından büyük bir telaşla çıkıyordu. "Benimle Fransa'ya gelmeni istiyorum anne."

Stasya başını hızla iki yana salladı. "Ne saçmalıyorsun?"

“İşlerim büyüyor. Julien kasım ayına kadar yok. Nikita’ya bakacak biri lazım. Her şeyi aynı anda yapmam mümkün değil.” Sofi dudağını ısırıp gözyaşlarını tuttu. “Sana ihtiyacım var, anne. Şu an gerçekten çok ihtiyacım var. Ben yapamı...” Genç kadının giderek fısıltıya dönen sesi kesildi.

“Ah, tatlım...” Stasya’nın gözleri de dolmuştu.

“Sensiz hiçbir yere gidemem. Mahvolurum.”

Stasya, Nikita’yı yavaşça kucağından indirip Sofi’yi kollarının arasına aldı. Nikita’ya teşhis konduğundan beri Sofi ilk hıçkırıklarına teslim olmuştu. Gözyaşları yanaklarından ve çenesinden süzülüyordu, yüzü sıcacık olmuştu. Stasya, genç kadın sakinleşene kadar tekrar tekrar, “Şişşt,” dedi.

Sofi, “Gelecek misin anne?” diye sordu.

“Uzun zamandır kimse bana ihtiyaç duymuyordu, Sofi. Elbette geleceğim.”

Sofi’nin eskiden atölye olarak kullandığı boş oda, yeni perdeler ve perdelerle uyumlu yatak örtüsüyle bir yatak odasına çevrilmişti. Sofi, annesinin bavulunu yere bırakıp diğer eliyle perdeleri açtı. Akşam olmak üzereydi, Nikita omzunda uyuyordu. Gün boyu seyahat ettiklerinden Sofi de çok yorgun düşmüştü. Stasya her şeyi büyük bir sabırla karşılıyordu.

“Mavi,” dedi Sofi. “En sevdiğin renk...”

Stasya yatağa oturup ayakkabılarını çıkardı. “Geleceğime çok eminmişsin.”

Sofi gülümseyerek, “Gelmeme ihtimalini düşünemezdim,” diye cevapladı.

Genç kadın evinde olduğu için çok mutluydu, etrafını saran tanıdık kokular ve sesler içinin huzurla dolmasına sebep oluyordu. Tabii, yanında annesinin olması mutluluğunu daha da arttırmıştı. Sadece Nikita'yılayken koşturmak çok zordu. Uykusundan uyanan küçük çocuk gözlerini ovuştururken Sofi, oğlunun yumuşacık yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben yarım saatliğine atölyeye gitsem olur mu? Bir haftadır gitmedim, biraz vakit geçireyim istiyorum."

"Yani mesai başladı mı?"

"Korkarım evet. Umarım senin için sorun olmaz. Teslimatıma çok az bir süre kaldı da."

Stasya ayağa kalkıp Nikita'yı yavaşça kızının kollarından aldı. "Elbette olmaz. Kızım ve torunumla olduğum için çok mutluyum. Odam ve yatağım için de."

"Ve haftalık ödeme," diye ekledi Sofi sert bir ifadeyle.

"Asla kabul etmem."

Sofi annesine karşı çıkmadı, zaten günlerdir bu konuyu tartışıyorlardı. Genç kadın annesinin adına bir hesap açıp para yatırmaya başlayacaktı. "Mutfağı istediğin gibi kullan. Nikita acıkmıştır."

"O zaman ona Rus pankeki yapacağım." Stasya, Nikita'ya Rus yemekleri yapıp duruyordu, tabii Nikita da bu durumdan pek memnun görünüyordu. "Sen git haydi, ben her şeyle ilgileneneğim."

Evden çıkıp tek başına atölyeye gitmek Sofi'ye çok tuhaf gelmişti. Son birkaç haftadır Nikita'yı yanında götürüyordu. Ona bir kutu boncuk verir ve Nikita bir saat boyunca odaklanıp boncuklarını dizerken kendi odanın bir köşesinde çalışırdı. Fakat çalışırken kendini çok suçlu hissediyordu. Oğluyla birebir vakit geçirip onu konuşma egzersizlerine götürmeli,

odaklanma yeteneklerini geliştirmeli, tek başına asla kazanamayacağı sosyal ipuçlarını öğretmeliydi. Ama şimdi tüm bunları annesi yapacaktı. Küçük Nikita'yı Tours ve Paris'teki randevularına götürecek, öğle yemeklerini yedirecek ve ağzından sesler çıkararak hapır hupur yemeğini yerken yanında oturacaktı. Ayrıca Nikita annesini de özlemeyecekti.

Kasabanın akşamüstü güneşiyle parlayan sokakları sırlı-sıklamdı. Bahar gelmiş, havayı keskin tatlı kokular sarmıştı. Kış göçünden dönen kırlangıçlar insanların başlarının üzerinden geçip pencere kenarlarına ve çatı kirişlerine yuva yapıyordu. Komşusuyla karşılaşan Sofi hoş bir sohbeta daldığında artık Fransızca düşünebildiğini fark edip şaşırdı. Annesi de Fransızca öğrenmek zorunda kalacaktı. Ondan çok şey mi istiyordu? Genç kadın bir an St Petersburg'daki karanlık evi buradaki baharın canlı güneşiyle karşılaştırdı, sonrasında bu düşünceyi hemen aklından çıkardı.

Rue Henri Proust'un güney ucundaki mağazaya vardığında kapının önünde durup anahtarını aradı. Karşısındaki yapı, kırık dökük pencere pervazları ve boyaları soyulmuş kapılarıyla çok bakımsız bir binaydı. Fakat içerisi geniş ve aydınlıktı.

Francette Sofi'yi kucaklamak için ciyaklayarak oturduğu yerden fırladı. "Sofi, döndün!" Diğer iki kadın da Sofi'yi selamladı, ancak karşılamaları Francette kadar sıcak değildi. Hayat dolu Francette çok tatlı ve zeki bir kızdı. Genç kız bir şekilde kendi kendini atölyenin müdürü ilan etmişti, zaten Sofi stokların ayarlanması, ürünlerin gönderilmesi ve fatura işlemleri konusunda ona çok güveniyordu.

Atölyenin ortasında üzeri yarı tamamlanmış kolye, bilezik, kelepçe, küpe, halhal ve yüzüklerle dolu dört büyük masa vardı. Aslında atölyeyi büyütmek çok kolaydı, arkada boş bir oda

olmak üzere hâlâ kullanılmamış alanlar mevcuttu. Yarım yamalak yapılmış parkeler birisi yürürken gıcırdayıyordu. İçerisi büyük pencereler sayesinde doğal güneş ışığıyla aydınlanıyordu fakat her masanın üzerinde çalışmak için halojen lamba vardı. Sofi köşeye, lekeli banyonun yanına bir buzdolabı, masa, kahve makinesi ve birkaç sandalye koymuştu. Bir kadının evden getirdiği radyodan hafif hafif klasik müzik çalıyordu. Şu an ekip aynı bilezikten yetmiş dört tane yapmakla meşguldü. Pudra rengi, mercan ve som gümüş telle dokunmuş koyu yeşil turmalin taşı... Sofi, bileziklerden birini incelemek için eline aldı. Binbir rengi olan turmalin taşını nasıl da seviyordu. Bir Mısır efsanesine göre bu taş rengini gökkuşaklarından almıştı.

Genç kadın, Francette'e dönüp, "Hiç gümüş kabuğumuz var mı?" diye sordu.

"Evet, yüze yakın."

"Burada çok güzel duracaktır, sence de öyle değil mi? Mercan ve deniz yeşiliyle?"

"Bakayım."

Kendini işe kaptıran Sofi gümüş kabukları farklı pozisyonlarda deneyerek telleri büküp büküp açtı. İşe yeni aldığı iki kadının toparlanıp eve gittiğini bile fark etmemişti. Başını ancak Francette'in zayıf elini omzunda hissedince kaldırdı.

"Sofi? Affedersin ama saat yediyi geçti. Gitmem gerek."

"Ah, tabii! Çok özür dilerim, kendimden geçmişim." Genç kadın Nikita'yla yalnız kalan annesini düşündü. "Benim de gitmem gerek."

"Yarın sabah gelecek misin?" diye sordu Francette.

"Evet. Artık her gün geleceğim. Yapmam gereken çok iş var." Sofi, Francette'e gülümseyerek devam etti. "Yarın geç gel. Seni tüm gün burada tuttum."

“Sorun değil, ben yine erken gelirim.”

Sofi ve Francette birlikte caddeye çıkıp yollarının ayrıldığı Rue Traversière kavşağına kadar sohbet ettiler. Sofi annesinin onu kınayacağını düşünerek çocukça bir korkuyla hızla eve koştu.

Ama telaşlanmasına gerek yoktu. Stasya Nikita’yı doyurmuş, yıkamış ve yatağına yatırmıştı. Üstelik mutfağı temizleyip fırına Sofi için bir tabak pankek bile koymuştu. Sofi duyduğu minneti kelimelerle ifade edemiyordu. Sonra Julien’a yıllardır böyle hizmet ettiğini ve Julien’ın bir kez bu minneti duymadığını fark etti.

Sofi yemeğini yerken anne kız masada oturuyordu. “Bana her gece yemek yapmak zorunda değilsin anne.”

“Yemek yapmayı seviyorum.”

Genç kadın çatalını tabağındaki kremaya daldırarak, “Ama şişmanlayacağım,” diye yanıtladı.

“Çok zayıfsın.”

Sofi, Nikita’nın doğumundan sonra göbeğinin etrafında kalan simidi düşünerek güldü. “Bunu ancak annem söyleyebilir.” Yemeğini bitiren Sofi, konuyu değiştirerek konuşmaya devam etti. “Bu gece çok geç kaldığım için üzgünüm.”

Stasya mutfağın sert ışığının altında kızına baktı. “Benim için üzülme Sofi. Ama Nikita’nın yatma vaktini çok sık kaçırma, olur mu?”

Sofi’nin aklı birden başına geldi. Nikita’nın onu özleyeceğini hiç düşünmemişti, tek umursadığı annesine ayıp etmektir. Sonra ihtiyatlı bir tavırla, “Burada olup olmadığımı fark etmez ki...” dedi.

“Nereden biliyorsun? Seni özlediğini ifade etmediği için mi böyle düşünüyorsun?”

“Öyle değil anne. Otistik çocuklar...” Genç kadın cümlesinin sonunu getiremedi, istemeden aklında dolanan bir düşünce tüm dikkatini dağıtmıştı. *Seni sevmes. Seni asla sevmeyecek.*

Stasya sandalyesini Sofi’nin yakınına çekip nazikçe elini tuttu. “Şimdi beni iyi dinle Sofia Ivanovna Chernova. Her çocuk annesini sever. Bu nefes almak gibi, doğuştan gelen bir şey. Nikita’nın seni sevdiğinden asla şüphe etme. Bir gün haklı olduğumu göreceksin. Bunca zamandır sevgisini gösterdiğini ama bunu kendi anladığı şekilde yaptığını fark edeceksin. Elbette, kendini işine kaptır. Ancak yakınlarında olup Nikita’nın sevgisini göstermesine izin ver, anladın mı?”

Sofi, gözyaşlarıyla başını salladı.

Stasya bakışlarını uzaklara çevirip duygu dolu bir sesle, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Baban olsa baban da duyardı.” Ardından ayağa kalkıp Sofi’nin boş tabağını eviyeye götürdü.

Sofi kendini bırakıp ağlamaya başladı. Babasının yokluğu, Julien’in uzakta olması, Nikita’nın engelleri, annesinin fedakârlık ve zorluklarla geçen hayatı... Sonra gözyaşlarını avuçlarıyla silip derin bir nefes aldı. Ağlamak için vakit yoktu, işler önünde çığ gibi yükseliyordu. Yapılacak çok iş vardı.

Şöminenin etrafına dizilen Noel ışıkları ılık ılık parlıyordu. Kızarmış etin ve et suyunun kokusu tüm odaya yayılmıştı. Bu yılki *Yıllık Kış Buluşması* çok kalabalıktı. Sofi, yemek masaları çok küçük olduğundan bugüne özel büyük, yuvarlak bir masa almıştı. Julien odanın girişine yakın oturuyordu. Hemen

yanında oturan damadının dönmesiyle pek keyiflenen Stasya, Julien'ın şakalarından birine gülüyordu. Stasya'nın yanında heyecandan yerinde duramayan Anna ve Matthew vardı. Çocukların gelmesine çok sevinen Stasya, Anna ve Matthew'dan ona büyükanne demelerini istemişti. Sam'le sohbet esnasında içtiği şarap yüzünden kızaran Lena, çocuklarının yanındaydı. Sam, otuzuna basmış olmasına rağmen uzun bukleleri ve rahat gülümseyişi sayesinde hâlâ bir ergen gibi görünüyordu. Bir sonraki sandalye Sofi'ye ait olduğundan boştu. Yuvarlak masanın diğer tarafında, Julien'ın yanında, yemeğini yemekle meşgul olan Natalya oturuyordu. Müzik çalıyor, şaraplar su gibi akıyordu. Çok neşeli ve mutlu bir sahne gibi görünse de odada gizli gizli kara bulutlar dolaşıyordu.

Lena ve Stasya birbiriyle konuşmaktan kaçınıyorlardı. Stasya yanlış bir şey yapmadığından ve Lena'nın özür dilemesi gerektiğinden bu durum Sofi'yi sinirlendiriyordu. Anna ve Matthew zaman zaman coşup gürültü yaptığında Sofi kendini sertçe çıkışırken buluyordu. Bu tahammülsüzlüğün sebebi onları her çocuğun yapması gerektiği gibi gülüp sohbet ettikleri için kıskanması olabilir miydi? Belki de Lena'nın, eline uzanıp saçını okşayan Matthew'un hareketleri karşısında minnet duymamasına sinirleniyordu. Natalya cömert bir ödeme almaya devam ediyordu ama aylardır çalışmadığı gibi sözleşmeden kurtulmak için Rupert'ın şirketiyle boğuşup duruyordu. Konuştuğu tek konu buydu. Daha o sabah Julien, sürekli kendine acıdığı için onu hafifçe azarlamış ve Natalya'nın bir türlü üzerinden atamadığı kasvetli ruh hâline geri dönmesini sağlamıştı. Lena ve Natalya'nın arasındaki nezaket ortadaydı. İkisi de ilişkilerini düzeltmeye çalışıyordu ancak Sam Natalya'yla konuştuğunda Lena'nın gerilmesi, durumu iyice çıkmaza

sürüklüyordu. Lena'nın sesi daha yüksek ve tiz bir hâl alıyor, daha zoraki kahkahalar atıyor, elleri sevgisini kanıtlamak ister gibi Sam'e gidiyordu.

Sofi, Julien'in yanındaki sandalyesine oturdu. Julien, Stasya'yla konuşmasına devam ederken Sofi'nin elini tuttu. Natalya, Sofi'nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu; Sofi, Julien'in suçuna yardım ve yataklık ediyor olabilirdi. Sofi, şampanyasından bir yudum alıp pencereden dışarıdaki karanlığa, sertçe yağan kara baktı. Evet, didişmeleri ve küçük dargınlıklar yaşamaları normaldi. Ancak bu yılki *Yıllık Kış Buluşması* farklıydı. İlişkileri bir çömlek kadar güçlüydü. Yıllar geçtikçe çömlekte bazı çatlaklar belirmiş fakat asla büyük hasarlar olmamıştı. Geçen yıl Viktor'un gelişi çömleği kırmıştı. Çömlek onarılmıştı ama çatlakların bıraktığı izler gözle görülüyordu.

Ve Sofi'nin tek korkusu çömleğin üzerindeki izlerin sonsuza dek kalmasıydı.

IV

Otuz Dördüncü Bölüm

2000

Natalya, artık dolgun maaşlı bir işsiz olmadığı için mutlu-
luydu.

Rupert'in sözleşmesine bağlı kaldığından bir buçuk yıldan fazladır hiçbir rolü kabul edememiş, röportaj ya da fotoğraf çekimine gidememişti. Tekliflerin arka arkaya geldiği ilk altı ay Rupert'a yalvarmıştı. Tabii, ondan çok korktuğu için bu ricalarını ofisi aracılığıyla yapıyordu. Ancak Rupert hiç yu-
muşamamıştı.

Sekreter ve çalışanların yanıtı hep aynıydı: "Bay Palmer sözleşmeye bağlı kalmak istiyor."

İlk altı ayın ardından tekliflerin arkası kesildi.

Natalya'nın tuttuğu avukat onunla birlikte sözleşmeyi ince-
leyip her maddeyi bir bir açıkladı. Anlaşmaya göre Rupert'tan ayrılması kariyerinin sonu anlamına geliyordu. Sözleşmenin elle tutulur tek yanı Sofi'nin ısrar ettiği maddeydi; *Lonely Shores*'tan aldığı ücretin dörtte biri sözleşmenin feshinden sonra teslim alınmak üzere Natalya'nın adına bir hesaba ya-
tacaktır.

Şimdi Natalya parasıyla ve özgürlüğüyle ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. *Gentlemen's Club* dergisinin açık

beyaz kanepelerinin bulunduğu bebek mavisi bekleme odasına gelme sebebi de buydu. Arkada hafif bir saksafon sesinin yankılandığı odanın duvarlarında, cam çerçeveli posterlerdeki çıplak kadınlar şehvetli bakışlarla Natalya'ya bakıyordu.

Tatiana'nın İngiliz televizyon ekranlarından ansızın kayboluşunun ilk iki haftası gazetelerdeki magazin köşeleri Rupert'la ayrılığı hakkında çılgınca yazılar yazmış ve altı erkek dergisi onunla iletişime geçmek istemişti. Natalya bu teklifin yanı sıra düzinelerce reklam teklifini ve en az üç tane kaliteli diziyi reddetmek zorunda kalmıştı. En çok canını yakan ise yeni bir kozmetik şirketinin ürün yüzü olma şansını kaçırmaktı.

İlk günlerde sözleşme feshedildikten sonra kaldığı yerden devam edeceğini düşünmüştü. High Street Kensington ve Notting Hill arasında tertemiz boyalı, büyük cumbalı tek yatak odası olan güzel bir eve taşındı. Sözleşmenin bitmesini beklerken çok da üzülmemeye çalışıyordu. Hiç değilse baştan çıkarıcı, gizemli bir kadın oluvermişti. Diziden çıkarılmış, yılın evlilik skandalını yaşamıştı. Alışveriş için dışarı adım atmasıyla fotoğrafçıların peşine takılması bir oluyordu.

Sonra yeni bir ünlü skandalı yaşandı. Pırıl pırıl yeni bir genç kız ve *Lonely Shores*'un yeni yıldızı. Rupert, bu konuda gerçekten çok kurnazdı. Natalya'yı magazin köşelerinden alıp derin bir bilinmezliğe sürüklemişti. Genç kadın, eski rol arkadaşlarıyla arkadaşlığını sürdürmeye çalışmış ama Rupert'layken onlarla pek dostluk kuramadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Sıkı bir bağ kuramadığından tüm arkadaşlarını kaybetmesi çok kolay olmuştu. Marcus telefonlarını açmaya korkuyordu, bu yüzden onu kendi hâline bırakmıştı. Telefonları artık çalmaz olmuştu. Kendi kendine insanların

onu reddedileceklerini bildikleri için aramadığını söylüyor, piyasadan silindiğine inanmayı reddediyordu.

Vaktini alışveriş yaparak, seyahat ederek ve bakım yaparak geçiriyordu. Yakışıklı ama tek gecelik adamlarla çıkıyor, Lena ve Sofi'yi ziyaret ediyordu. Bazen kitap okumaya çalışıyor, fakat çoğu kitabın ortasında sıkılıyordu. Bir ara yazmaya başlamaya karar verdi, hayatını yazabilirdi. Ama aldığı pahalı dizüstü bilgisayara rağmen bir türlü yazmaya başlayamamıştı. Zamanının çoğu internette kendi ismini aramakla geçiyor, onur kırıcı bir yorum görmesiyle bilgisayarın ekranını kapatması bir oluyordu. Oyunculuk dersleri almayı da düşündü, ancak o seviyeyi çoktan geçtiğine inanıyordu. Tembellik hayatının merkezine oturmaya başlamıştı, zaman günlere ve haftalara bölünerek ölüyordu. Sürekli yorgun ve bezgindi, hiçbir şeyin ruhunu aşındırmaya değmeyeceğinin farkındaydı.

Sözleşme biter bitmez iş bulma sürecine girdi. On sekiz ay önce onu arayan insanları tek tek aradı. Fakat bir bir reddedildi, bazıları kim olduğunu bile sormuştu. Onunla bir tek *Gentlemen's Club* görüşmek istemişti.

Bekleme odasında oturmuş, etrafındaki çıplak tenlere bakan Natalya'nın içini bir kuşku kemiriyordu. Çıplak fotoğraflar ne kadar güzel olursa olsun poz ve ışıkla bir ilgisi olmadığı ortadaydı. Mankenlerin para ve üne çok ihtiyaç duydukları belliydi. Başta dergi için soyunmuş olsaydı şimdi büyük bir zafer elde edecekti. Rupert'a burun kıvrıp karşılaştığı yoğun ilgiye cevaben muhteşem güzelliğini sergilemiş olsaydı şimdi tüm adamlar onu isteyecek, bütün kadınlar tarafından kısıknılacaktı. Ancak bu camiaya şimdi adım atmak tam bir çaresizlikti.

"Natalie?"

Natalya başını kaldırdı. Kırklı yaşlarının başlarında, güzel giyimli bir adam, kısa kesilmiş koyu saçlarıyla ona yaklaşıyordu. Natalya ayağa kalkıp sıkıca adamın elini kavradı. “Ted, değil mi?” Bu adam telefonda konuştuğu baş editördü.

“Seninle tanışmak büyük bir zevk. Parlak döneminde sıkı bir hayranındım. Gel, baş fotoğrafım yanımda.”

Natalya bu ‘parlak dönem’ tabirinden hoşlanmamıştı ama mutlu bir ifade takınmaya devam etti.

Ted, onu bir toplantı odasına soktu. Masanın üzeri deste deste dergilerle doluydu. İçeride atkuyruklu, gri saçlı bir adam onları bekliyordu. “Bu, Carlo.”

Natalya ve Carlo hızla selamlaşıp yerlerine geçtiler.

“Beni çağırdığınız için teşekkür ederim.” Natalya ezberlediği cümleleri dikkatlice söylemeye başladı. “Sözleşmeden nihayet kurtuldum. Kaliteli bir dergide çıkacak güzel bir fotoğrafımın tüm dünyaya geri döndüğümü ispatlayacağını düşünüyorum. Sizin için poz vermemi istediniz, teklifiniz hâlâ geçerli mi merak ettim.” Genç kadın gerilmesine rağmen sesi kontrollü ve güçlü çıkıyordu.

“Ah, hayır,” dedi Ted. “Sana bu konuda açık olacağım. Teklifte bulunduğumuzda şartlar çok başkaydı. Carlo?”

Natalya kalbine bir hüznü çöktüğünü hissetti.

Carlo, Natalya’yı bir eşyaymış gibi soğuk bakışlarla incelemeye başladı. “Çok güzel fotoğraflanacağından şüphem yok.”

Ted, “Gördüğün üzere Club’da iki tür manken var,” diye devam etti. “Senin gibi ünlüler ya da bir zamanlar ünlü olanlar. Ve sadece... Sadece vücutları için seçilmiş isimsiz kızlar.”

“Ve senin o şekil bir vücudun yok,” dedi Carlo, ellerini göğsüne bastırarak. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ama haklısın. Fotoğrafın basıldığında geri döndüğünü anlayacaklar. Asıl problem geri dönmemiş olman. Dönmedin, değil mi? Hâlâ çalışmıyorsun? Yakınlarda bir dizi ya da film yok?”

Natalya başını iki yana salladı.

“Gerçekten geri dönmüş olsan ilgilenirdik. Hatta aradığın ilk dergi biz değilsek güvenirdik.”

Carlo, telefonunun çalmasıyla müsaade isteyip kapıyı açık bırakarak odadan çıktı. Eşiğin ardından resepsiyonistlerin konuşmaları ve koridordaki ayak sesleri duyuluyor, bir yerlerden yüksek bir kahkaha geliyordu. Natalya onlara çıplak vücudunu teklif ettiği ve geri çevrildiği için çok incinmişti.

“Yani yalnızca bir iş girişimim olursa ilgileneceğinizi söylüyorsunuz.”

“Kesinlikle,” dedi Ted gülümseyerek. “Hâlâ çok güzelsin. Kaç yaşına bastın? Otuz dört mü?”

Natalya gücenerek, “Otuz bir,” diye yanıtladı. Her hafta spor salonunda birkaç saat fazladan kalıyordu, alnına birkaç şırınga işlemi yaptırmıştı ama her zamanki gibi hâlâ çok güzeldi.

“Seni güzel olmadığın için reddettiğimi düşünmeni istemem,” dedi Ted. “Seni koruduğumu düşün. Fotoğrafını çekmem senin için pek iyi olmayacak. Magazin köşelerinin acımasız yorumlarına maruz kalacaksın. Yok olup çaresiz kaldığını söyleyecekler. Çok utanacaksın.”

Natalya ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Teşekkürler.” Bu kadar yaşlı, çirkin ve aptal hissederken neden teşekkür etmesi gerektiğini de bilmiyordu.

Ted, genç kadının eline uzanıp parlak bir gülümsemeyle sırıttı. “Yapma ama... Seni bir şeyler içmeye çıkarmamı ister misin?”

Natalya şok içinde karşısındaki adamın yüzünü inceledi. Çok bakımlı, güçlü ve zengin bir erkek... Sonra kafasında çalan uyarı çanlarıyla hızla elini çekti ve itibarını toplayarak, “Hayır,” diye yanıtladı.

Ted, soğukkanlılıkla hafifçe omzunu silkerek, “Tamam o zaman,” dedi. “Başka bir şey yok herhâlde?”

Natalya kovulmadan önce yerinden kalktı. “Hoşça kalın.”

Genç kadın bu imkânsız durumu tekrar tekrar düşünerek eve yürüdü. İşe başlamak için önce bir profil oluşturması gerekiyordu, fakat çalışmadığı için kimse onunla röportaj ya da fotoğraf çekimi yapmak istemiyordu. Bir ajansa, bir yıldız yaratıcısına ihtiyacı vardı. Henüz pes etmeye hazır değildi.

Lena, büyükbabanın çarşafını yataktan çıkarırken etrafa yayılan tertemiz yumuşatıcı kokuları ona çocukluğunda oynadıkları oyunu hatırlattı. Bu oyunu oynarken Natalya’yla hep tartışırlardı. Natalya her zamanki gibi prenses olurken Lena’ya yine hizmetçi olmak düşerdi. Hizmetçi olmaktan her zaman nefret etse de rolünü ablasından daha iyi beceriyordu. Sofi hizmetçi olmaktan kaçınır, genelde kraliçenin filozofu gibi olmayacak görevler edinirdi. Lena küçücük yumruklarını sıkar ve asla bir hizmetçi olmayacağını herkese göstereceğine söz verirdi. Peki, neden hayatı boyunca insanların çarşaflarını değiştirip çocukların popolarını silmişti?

Genç kadın, yastıkları kabartıp düzgünce yerleştirdikten sonra pencerenin yanına gidip büyükbabanın sandalyesinden kalkmasına yardım etti.

“Haydi büyükbaba, yatağına gel.”

“Kendim gidebilirim.”

Aslında gidemiyordu. Her geçen gün yaşlı adamın yeni hastalıkları çıkıyordu. Vücudundaki kireçlenmeler eklemlelerini ağrıtıyor, derisindeki yaralar bacaklarını ve sırtını acıtıyordu. Yüksek kan basıncı yüzünden bir sürü hap alıyordu. Ciğerleri o kadar kötü değildi ama sürekli hayatının son neşesinin akşamüzeri pencereden temiz hava almak olduğunu söylüyordu. Ancak meltem yüzünden üşüteceğini düşünerek pencereyi kapatmalarını istemesi çok sürmüyordu.

Lena, büyükbabayı yatağına yerleştirip gazetesıyla kalın gözlüğünü verdikten sonra gitmeye yeltendi.

“Bekle Lena.”

Genç kadın durup yaşlı adama döndü.

Büyükbaba sandalyeyi göstererek, “Biraz kalır mısınız?” diye sordu.

Lena, bitirmesi gereken bir yığın çamaşırı düşündü. Cumartesi günleri çamaşır günüydü. Aslında Sam, hafta içi o işteyken çamaşırları yıkamayı unutmasa özel bir çamaşır günü yapmalarına gerek olmayacaktı. Genç kadın bir iç çekip sandalyeye oturdu ve vücudunu öne, yatağa eğip yaşlı adamın elini tuttu. “Ne düşünüyorsun bakalım?”

“Para konusunda kimseye bahsetmedin, değil mi?”

“Elbette bahsetmedim,” diye yanıtladı Lena. “Kimseye söyleme dedin.”

Aslında Lena bu konuyu açmayı zaman zaman düşünmüştü. Wendy aldığı kanepenin ödemesini üç yıl ertelediğinde ya da Sam’in doğum günü için eve dönen Becky, üniversiteye kaydolmak için büyükbabanın ölmesini bekleyeceğini, böylece okurken çalışmak zorunda kalmayacağını anlattığında ortada para olmadığını söylemek istemişti. Sam yeni bir gitar için

büyükbabadan üç yüz pound istemiş, olumlu yanıt alamayınca parayı Tony'den almıştı. Lena'nın en çok üzüldüğü nokta da buydu. Ama yaşlı adam ondan sırrına ortak olmasını istediğinden kimseye bir şey söylememişti.

Büyükbaba suratını astı. "Beni bir yerlere göndermek istiyor. Daha rahat edeceksin diyor."

"Biliyorum. Bana da bahsetti."

Yaşlı adam çok iş çıkarıyordu. Ama Lena'ya göre başka bir yere gitmesine lüzum yoktu. Tek sorun, Wendy'nin yorulup tembellleşmesiydi. Lena, yaşlı insanların kesinlikle evlerinde, aileleriyle birlikte olmaları gerektiğine inanıyordu. Bir gün yaşlanıp elden ayaktan düştüğünde Matthew ve Anna'nın da böyle düşünmesini umuyordu.

"Ama merak etme, seni hiçbir yere göndermeyecek. Asla izin vermem."

Yaşlı adam Lena'nın elini sıktı, parmakları yılların etkisiyle yıpranmıştı. "Tanrı seni korusun, Lena." Gözleri yaşlarla dolan büyükbaba, bakışlarını başka yöne çevirdi. Tekrar kendine geldiğinde, "Ölmekten korkmuyorum," diye devam etti. "Ölmeden önce yaşayacaklarımdan korkuyorum."

"Daha fazla kötü konuşmak yok. Uğursuzluk getirir." Genç kadın, büyükbabanın elini okşayıp ayağa kalkmak istedi ama yaşlı adam onu bir kez daha durdurdu.

"O adam seni hak etmiyor, Lena. Gelip baban olduğunu iddia eden o ayyaş."

Genç kadın göğsünün sıkıştığını hissetti. "O benim babamdı. Yani hâlâ babam..."

"Birden ortaya çıkıp bir anda kayboldu," dedi yaşlı adam. "Senin gibi bir kıza sahip olmanın ne güzel bir şey olduğunu fark etmesi gerekirdi."

“Şişşt büyükbaba. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ben istiyorum. Ayrıca geceleri ışığımı kapatmaya geldiğinde nefesindeki alkol kokusu hakkında da konuşmak istiyorum.”

Genç kadın artık sinirlenmeye başlamıştı, öğüt dinleyecek hâlde değildi. “Çoğu insan akşamları bir iki kadeh içer.”

“Her akşam değil. Üstelik şişeyi bitirmezler.”

Lena başını iki yana salladı, yaşlı adamın onun ne kadar içtiğini bilme ihtimali yoktu. Lena asla sarhoş olmuyordu. “Korkarım saçmalıyorsun, büyükbaba.”

“Hayır, mantıklı konuşmamdan korkuyorsun.”

Lena sessizleşti, utanmış ve yakalanmış hissediyordu.

Yaşlı adam soluksuz, boğuk bir sesle, “Her şey ters mi gidiyor kızım?” diye sordu.

Lena derin bir iç çekti. “Ters değil... Ama güzel de değil. Aynı yerde sonsuza dek hapsolmuş gibi hissediyorum. Briggsby’yi asla terk edemeyeceğim. Oturup Sam’in para harcayışını izleyeceğim... Sanki...” Sonra susup omzunu silkti. “Büyükbaba, bana gençliğinle ilgili bir sürü hikâye anlattın ama hiç yaşadığın bir aşktan bahsetmedin.”

“Wendy’nin annesi Anna’yı anlattım ya.”

“Ama çok değil. Onu sevdin mi?”

“Elbette.”

Lena başını kollarına dayadı. “Peki, körkütük âşık mıydın? Yoksa bir aptal ben miyim?”

Büyükbaba genç kadının saçlarını okşayarak, “Aşk başlı başına bir aptallıktır,” diye yanıtladı. Ardından Lena’nın çenesini yavaşça kaldırıp gözlerine baktı. “Bana bir söz verir misin?”

“Nedir?”

“Önce söz ver.”

“Ne olduğunu bilmeden veremem.”

“Beni mutlu edecek tek şey.”

Lena gülmeden edemedi. “O zaman nasıl hayır derim?”

Yaşlı adam beyaz kaşlarını sertçe birbirine yaklaştırarak, “İçkiyi bırak,” dedi. “Bir aylığına.”

Lena gözlerini kapattı, yorgunluk tüm bedenini sarmıştı. Yaklaşmakta olan bir ağız dalaşı yüzünden cevap vermekten kaçınıyordu.

“Annem sana çok kızacak.”

“Yalan söyleme!”

Çocuklar birden odaya daldı. Lena yine o tanıdık tabloyla karşılaştı: Matthew’un alt dudağı titriyor, Anna’nın gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Matthew, Lena’ya koşup kendini kollarına atarak Anna’nın, izlediği videoyu kapattığını söyleyerek ağladı. Anna gururlu bir şekilde durmuş, sarı buklelerini Sam’in bu sabah yaptığı düzgün örgüden dışarı çıkarıyordu. Lena, kendine acımayı bırakıp büyükbabayı gürültüden kurtarmak için çocukları oturma odasına götürmek üzere yerinden kalktı.

Tam kapıyı açıyordu ki yaşlı adam, “Lena,” diye seslendi. “Söz veriyor musun, vermiyor musun?”

Bırakın koca bir ayı, bir günün bile içkisiz geçtiğini düşünmek Lena’nın tüylerini diken diken yapmaya yetiyordu. Ama içten içe büyükbabanın haklı olduğunun da farkındaydı. Belki de birinin onu durduracak kadar önemseydiğini görmeyi beklemişti.

“Tamam. Söz veriyorum.”

Sam, grubuyla dışarıdaydı. Çocuklar ve büyükbaba uyuyor, Wendy *Hearthbeat*'i izliyordu. Lena ise içki için resmen kuduruyordu.

İlk gün çok güzel geçmişti. Genç kadın büyükbabanın yanına gitmiş ve içkiyi bırakmasının çok kolay olduğunu söyleyip böbürlenmişti. İkinci gün biraz can sıkıcıydı, fakat etrafta iki küçük çocuk varken bu durum normaldi. Ancak üçüncü gün, yani bugün cehennemden farksızdı.

Lena mide bulantısı, titreme ve baş ağrısı gibi belirtiler bekliyordu ama bunların hiçbiri olmadı. Tüm vücudunu korkunç bir endişe sarmıştı. Normal bir gün olmasına rağmen vücudu sebepsiz bir adrenalin salgılıyordu. Aklına sürekli garip ve korkunç düşünceler geliyordu: Sam, ondan habersiz Tony'den borç para almış olabilir miydi? Çocuklarından biri hastalanıp asla ödeyemeyecekleri bir tedaviye ihtiyaç duyarsa ne olacaktı? Peki, çocuk yuvası alkol problemi olduğunu öğrenip onu kovarsa ne yapacaktı? Genç kadın sıcacık yatak odasında gayet güvende olmasına rağmen panikten ölmek üzereydi.

Yatağın altındaki eski kıyafetlerin arasına sakladığı kırmızı şaraplardan azıcık içse tüm bu duyguların yok olacağını biliyordu. Küçücük bir bardak... Zaten birden bırakmak aptalca bir hareketti. Yavaş yavaş bırakabilirdi...

Hemen kapıyı kilitledi ve yatağın altından çıkardığı eski bavulun fermuarını açtı. Bavulun içinde, Anna ve Matthew'un bebeklik kıyafetlerinin arasında en ucuz şaraplardan üç şişe vardı.

Lena şişelerden birine uzandı. Eklem yerinin arkası küçücük bir tulumun yumuşak kumaşına değmişti. Birden

suçluluk duygusuyla durup tulumu eline aldı. Uçuk mavi, kalın beyaz çizgili tulum Wendy'nin Matthew'a aldığı ilk hediyelerden biriydi. Genç kadın, tulumun küçük paçalarından birinde kocaman bir şarap lekesi görünce pişmanlıktan kahroldu.

Şaraplarını gerçekten bebek kıyafetlerinin arasına mı saklamıştı? Bunun büyük bir saygısızlık olduğunu düşündü, çok güzel bir şeyi mahvetmiş gibi hissediyordu. Üç gün alkol almamak, zihnini gerçekleri görebilecek kadar temizlemişti. Sonra büyükbabayı ve verdiği sözü düşündü.

Hızla yerinden fırlayıp şarap şişelerini tuvalete götürdü. Şarapları dikkatlice lavaboya döktükten sonra leke ve kokuyu yok etmek için lavabonun altında çamaşır suyu aradı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Bu sırada kapı eşiğinden bakan Wendy, "Lena?" diye seslendi.

Lena başını kaldırmadan mırıldandı. "Evet."

"Bir fincan çay ister misin?"

Genç kadın koltuğa oturup Wendy'yle dedikodu yapamayacak kadar endişeli olduğunun farkındaydı. "Teşekkürler ama yatacağım."

Wendy, her zamanki gibi somurttu, bu ifade güzel yüzünde kalıcı izler bırakmaya başlamıştı. "O zaman başka sefere."

Lena ellerini yıkayıp yatağına döndü. Yüreğindeki endişe tüm bedenini sararken eğilip küçük, lekeli tulumu uzandı. Vahşi, açık bir denizde çalkalanırken titreyen parmaklarının arasındaki tulumu güvende kalmasını sağlayan bir ip gibi sıkı sıkı tutuyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Telefonun zamanlaması daha kötü olamazdı. Sofi zaten çok geç kalmış, Julien şimdiden Sofi'ye söylenmeye başlamıştı. Uçağa binmekten hoşlanmadığı için erkenden havaalanına gitmek ve bir bara geçip birkaç sert viskiyle sinirlerini gevşetmek istiyordu.

Sofi, telefona cevap vermemeyi düşündü ama annesi Nikita'yla dışarıda olduğundan önemli bir telefonu kaçırmaktan korkuyordu.

"Alo, benim Natalya."

"Selam Natalya! Çok üzgünüm ama seni bu gece ya da yarın arasam olur mu? Julien'ı havaalanına bırakacağım."

Natalya, her zamanki gibi duymazdan gelerek devam etti. "Hemen kapatacağım. Sözleşmemde yazan parayı nihayet alabildim. Yani artık param var ama ne yapacağımı bilemiyorum. Sen bu işlerde iyisin."

Natalya haklıydı, Sofi bu işleri iyi beceriyordu. Natalya'dan aldığı ödemeleri doğru yatırım sayesinde iyice büyütmüş ve Nikita'nın bu zamana kadar gördüğü tedavi masraflarında kullanmıştı. "Yatırım yap. İyi bir borsacı bul."

"Senin Londra'da tanıdığın biri var mı?"

“Hayır, ben...”

Julien eliyle telefonu kapatmasını işaret ediyordu.

Ancak Natalya konuşmaya devam etti. “Sence neye yatırmalıyım? Şu an çalışmıyorum, bu yüzden bana iyi kazandıracak bir şeyler istiyorum.”

Sofi, Natalya’nın bir borsacıyla konuşmaktan çekindiğini biliyordu. Borsacı işlemleri çok hızlı açıklayacak ve Natalya hiçbir şey anlamayacaktı. Sofi’nin ona yardım edeceğine emindi. “Şu an çok mu acil, Natalya? Bu işleri aceleye getirmek istemezsin.”

Natalya’nın sesinde o bilindik sabırsızlık belirdi. “Aceleye getirmeyeceğim. Sadece bir şeyler önermeni istiyorum. Senin gibi araştırma yapacağım. Çok mantıklı davranacağım.”

“Peki. Son zamanlarda teknoloji senetlerinden iyi paralar kazandım. İnternet şirketleri. Onlara bir bak.”

“Başka?”

“Değişik alanlara yönel.” Sofi, bu kelimeleri vurgulamak için Rusça söylemişti. “Bütün yumurtalarını aynı sepete koyma, tamam mı?”

“Ama sence...”

“Üzgünüm Natalya, kapatmak zorundayım. Yarın ara, ayrıntılı bir şekilde konuşalım.”

Julien giriş kapısında bekliyordu. Sofi’nin işi için aldığı açık sarı kamyonet hazır bir şekilde beklemeydi.

“Çabuk ol, Sofi.”

“Endişelenme,” diye cevapladı Sofi.

Julien kamyonete binip kemerini bağlayana kadar yanıt vermedi. “Endişelenme demesi kolay. Benim için o kadar kolay değil, anlıyor musun?”

“Uçakları sevmiyorsan binme.” Sofi, sesinin bu kadar sert çıkmasını istemiyordu, nabızı birden hızlanmıştı. Tartışmak istemiyordu.

Sofi, kamyoneti sürerken Julien sessizleşti. Araç Route de Tours’a girip yola çıktıklarında Julien nihayet söze girdi. “Gitmemi istemiyorsan bunu ben uçağa gitmeden söyle.”

Sofi cevap vermedi. Bu konu şimdi tartışılmayacak kadar karışıktı. Sonra dudak kıvrarak düşündü. Bu konuyu ertelerse başka ne zaman konuşacaklardı ki?

Julien nazikçe, “Sofi,” dedi. “Kanada’ya gideceğimi söylediğimde sorun ettiğini söylemedin.”

“Söyleyemezdim,” diye yanıtladı Sofi. “Zaten öyle ya da böyle gidecektin. Söylersem vicdan azabı çekecektin ve aramız açılacaktı. Hiçbir şey söylememek daha iyi diye düşündüm.”

“Şaşırdım. Birbirimizi anladığımızı düşünüyordum.”

Sofi bir an düşündü. Julien her yıl en az üç ay uzakta olurdu, fakat bu yıl hepsinden beter olacaktı. Mayıs’a kadar Kanada’da olacaktı, yazın eve dönecek ve Noel’e kadar Beijing’de kalacaktı. Julien’a göre tüm bunlar güzel bir maceradan ibaretti. Seyahat ve alkışlarla dolu bir hayat yaşıyordu, üstelik onu evde bekleyen güzel bir ailesi vardı. Sofi için ise bu bitmek bilmeyen bir mücadeleiydi. Julien döndüğünde onun etrafta olmasına alışıyor, tam varlığında huzur bulurken onu tekrar kaybediyordu. Ayrıca kendinden uzak kaldığında neden canının yanmadığını düşünür olmuştu. Nikita’nın refahını kedisi Masha’dan daha fazla umursamıyor gibiydi. Oğulları iyi olduğu sürece mutluydu. Stasya’nın yardımlarına elbette minnettardı ancak Nikita’nın geçirdiği küçük ataklara şaşmıyor da değildi.

Sofi, Nikita'nın üçüncü doğum gününden sonra yaşananları hatırladı. Stasya, Nikita'ya içecek bir şeyler istemeyi öğretmişti. Nikita normalde buzdolabının yanında durup ritmik bir şekilde dolaba vururdu. Ama Stasya ısrarla, 'düzgünce iste,' demişti. Bu ısrarcılığını Nikita ağlayıp kızarana kadar sürdürdü, öyle ki Sofi olsa çoktan kıyamayıp içeceğini verirdi. Nihayet Nikita titrek nefeslerle yavaşça, "içecek," demeye başladı. Sofi bunu duyduğunda mutluluktan havalara uçmuş, Nikita'yı kollarına alıp Lena ve Natalya'ya telefonda hızla olanlardan bahsetmişti. Julien mutlulukla gülümsemiş ve tek kelime etmeden oğlunun sarı saçlarını karıştırıp resim yapmak için atölyesine dönmüştü.

Sofi, Julien'in atölyesinde geçirdiği uzun saatlerin, yokluğunun ve Nikita'nın gelişimine dâhil olmayışının sebebini biliyordu. Kendini korumak istiyordu. Nikita'nın durumu hakkında konuşmazsa, günlük işleri görmezse yaşananlar hiç olmamış gibi yapabilirdi. Sofi onu suçlamıyordu, aslında onun yapmak istediği de buydu. İşleri iyice büyüdüğünden -artık yanında on sekiz kişi çalışıyordu ve Francette nisan ayında Paris'te bir mağaza daha açıyordu- sabah erkenden çıkıp gece dönecek, evden uzak durmak çok daha kolay olacaktı. Uğraştığı bunca iş varken ikinci bebek fikri sürekli erteleniyordu. Stasya, onun evde kalıp Nikita'yla vakit geçirmesi için vicdanına yükleniyordu. Nikita annesinin varlığını fark etmiyor gibi dursa da yanında olması gerekiyordu.

"Anlıyoruz," diye mırıldandı Sofi, kaloriferi açarak. "Özür dilerim."

Genç kadın eve vardığında hava kararmış ve soğumuştü. Giriş kapısının üzerinde yanan ışık rüzgârla savrulan yağmur damlalarını aydınlatıyordu. Sofi, hızla içeri koştu. Stasya oturma odasında televizyon izliyordu.

“Oğlunu öpüp iyi geceler demek istersen hâlâ uyumadı.”

Sofî ayakkabılarını çıkarıp Nikita’nın odasına gitti. Gece lambasının ışığında Nikita’nın yana kıvrılmış bir hâlde ellerini açıp kapadığını görebiliyordu.

Genç kadın yatağa, oğlunun yanına oturarak, “Nikita?” diye seslendi.

Küçük çocuk başını kaldırmadan ellerini incelemeye devam etti. Bu hareketi yorgunken yapar, uyuyakalana kadar ellerini izlerdi. Sofî oğlu önce gözlerini mi kapatıyor, yoksa ellerini oynatmayı mı kesiyor merak ediyordu.

Eğilip Nikita’yı öperek, “İyi geceler hayatım,” dedi.

“İyi geceler.”

Genç kadın birden soluksuz kaldı. Doğru mu duymuştu? Nikita bu sefer söylediğini taklit etmemişti. Eğer etseydi *iyi geceler hayatım* derdi.

“Sen ne dedin?”

Fakat yanıt alamadı, Nikita hâlâ ellerini açıp kapatıyordu.

“Benim akıllı oğlum.” Sofî, gülümseyerek oğlunun yanağını öptükten sonra içeri gidip annesine seslendi.

“İyi geceler dedi.”

“Biliyorum. Ben öğrettim. Bugün öğrendi. Sana sürpriz yapmasını istedim.” Stasya, kumandaya uzanıp televizyonu kapattı.

“Benim yüzümden kapatma.”

“Zaten Fransızca konuşuyorlar. Fransızcadan bıktım.”

Evlerindeki çoklu dil durumu Stasya için çok zordu. Julien yokken çoğu zaman Rusça konuşuyorlardı. Dışarıda ve Nikita’yla Fransızca konuşuluyor, Julien varken nadir de olsa İngilizce kullanılıyordu. Ancak Stasya hiç şikâyet etmiyordu, anlamadığında ya da yanlış bir kelime kullandığında

asla utanmazdı. Her şeye ayak uydurmaya çalışıyordu ve bu, Sofi'nin çok takdir ettiği bir hareketti.

"Julien uçağına yetişt mi?" diye sordu Stasya, yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle.

"Elbette. Ama uçağına bindiğinde sarhoştı."

Stasya başını olumsuz anlamda sallayarak, "Düşünmemek için içiyor," dedi. "Kendine hâkim olmak için başka bir yol bulmalı."

Sofi, kanepeye oturup bacaklarını uzattı. "Sadece uçağına binerken böyle yaptığını biliyorsun. Diğer zamanlar âdeta ılımlılığın resmi."

"Viktor amcan da çok içer. Ivan bu huyundan hep nefret ederdi. İçki içen bir kocam olmadığı için çok mutluyum."

Sofi geçmişi düşünüp kendi kendine gülümsedi. Perşembe geceleri o kızlarla birlikte dışarıda beklerken babası Stasya'dan gizli arkadaşlarıyla içki içerdi. Sonra başını iki yana salladı. "Julien'in içkisi en son endişeleneceğim şey."

Stasya'nın sesi yumuşamaya başladı. "Senin için zor, değil mi? Yani ayrılık..."

"Evet." Sofi, gözlerinden ansızın boşalan yaşlara şaşırmişti.

"Yapma ama... Şıştt." Stasya, kızını kendine çekip saçlarını okşadı.

"Onu çok seviyorum anne. Ama beni sevdiğini hissedemiyorum."

"Sevmez olur mu, seviyor."

"O zaman neden gidiyor?"

"Onunla evlendiğinde bu şekilde yaşadığını biliyor muydun?"

Sofi üzgün bir ifadeyle başını olumlu anlamda salladı. "Sanırım evet. Tanıştığımızda seyahatteydi. İki karşılaşmamızda da."

“İşte, huylu huyundan vazgeçmez.”

Sofi, Stasya’nın koynuna sokulup annesinin yumuşacık hü-
zünlü rahatlığında huzur buldu.

“Bazen Tanrı’nın verdiği güzel şeyleri düşünmek işe yarar,
Sofi. Ben zor vakitlerin üstesinden böyle geldim. Kariyerin
çok iyi gidiyor. Güzel bir evde yaşıyorsun. Çok paran var.”

“Ama ne kocam sevgisini gösterebiliyor, ne de oğlum,”
diye ekledi Sofi. “Bunun için sahip olduğum diğer her şeyi ve-
rirdim. Bu nasıl bir şanssızlıktır anne? Küçükken kırık aynaya
mı baktım, ne yaptım?”

Stasya, üç kez tükürür gibi yaparak, “Öyle şeyler söyleme,”
dedi. “Şansızlık hakkında konuşma. Şansızlığı hak edecek bir
şey yapmadın. Kötü bir şey yapmadın. Bunu aklımdan çıkar.”

Kötü bir şey yapmadın. Fakat yapmıştı, değil mi? O ve ku-
zenleri Roy Creedy’nin kalbiyle oynamış, parasını almışlardı.
Ve tüm bunlar Sofi’nin ısrarı üzerine olmuştu. Annesinin bun-
dan haberi yoktu, bu konudan Julien’a asla bahsetmemeye ise
kararlıydı. Yaşananlar geçmişte kalmıştı; hepsi başka zamana
ait bir sırdan ibaretti. O zamanlar Sofi aynı Sofi değildi.

Sofi’nin normalde batıl inançları yoktu, fakat yorgun ve
gergin olduğundan bu düşünce içini sıkırmıştı. Yaptıklarıyla
öyle kötü bir talih çağırırmıştı ki oğlu engelli doğmuş, kocası
onu sevemez olmuştu. Teni birden buz gibi oldu, sonra silki-
nip kendine geldi.

“Haklısın anne. Böyle şeyler düşünmemek gerek.”

Natalya evine iyi bir moralle girdi. Nihayet her şey kaldığı
yerden devam ediyordu. Eğlence sektörleriyle ilgili ajanslarla

yaptığı bir dizi toplantıyla geçen dört haftadan sonra bünyesinde büyük aktör ve mankenleri barındıran Leida Frost'un ajansında yer edinmeyi başarmıştı. Leida, Natalya'ya iş bulabileceğine emindi ama bunun için az paraya ve beklenmedik yerlerde çalışmaya hazır olmalıydı.

"Bana güvenmek zorundasın," demişti Leida. "Çok dolambaçlı bir yol gibi görünebilir ama söylediklerimi yaparsan seni tekrar yıldız yapacağım."

Natalya Leida'nın söylediklerini rahatlıkla kabul etti. Paranın henüz bir önemi yoktu. Sofi'nin tavsiyesi üzerine yatırım yapmıştı ve bu paranın onu bir süre idare edeceğini düşünüyordu. Tekrar çalışmak onu dış dünyaya açacak, meşgul tutacak ve belki de *biriyle* tanışmasına sebep olacaktı. Umutsuz olmak istemiyordu, her ne kadar bu zor olsa da hayatında bir adamın varlığını özlemişti.

Genç kadın çantasını yere bırakıp hayranlıkla tırnaklarındaki Fransız manikürüne baktı. Zaferini kutlamak için kendine küçük bir hediye vermişti. Ardından çalan telefonu açıp ileri uzattığı sol elini incelemeye başladı. Küçük tırnağındaki oje düzgün müydü? Kuaförde gayet düzgün duruyordu.

"Efendim?"

"Benim Natalya, baban."

Viktor. Sesi, söyledikleri öyle beklenmedikti ki Natalya neredeyse telefonu düşürecekti.

"Numaramı nasıl buldun?"

"Kocan verdi. Rupert."

Elbette o vermişti. "O benim kocam değil. Ne istiyorsun?"

"Param bitti."

Natalya bir iç çekti, bunun olacağından şüphelenmeliydi. "Bana ne? Beni rahat bırak."

Genç kadın telefonu kapattı ve mutfak tezgâhının yanında durup parmaklarını mermer vurmaya başladı. Telefon, tahmin ettiği üzere tekrar çaldı.

Viktor, kızına bir şey söylemesi için şans tanımadan söze girdi. “Biliyorsun ki Lena’nın da numarası var.”

Viktor, Natalya’yı ele geçirmişti. En son geldiğinde Lena’yı büyük bir depresyona sürüklemiş, iki kardeşi kopma noktasına getirmişti. Natalya bunun tekrarlanmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Babasına teslim olmaktan nefret ederek derin bir iç çekti. “Geçen seferki anlaşımdan mı?”

“Evet.” Viktor’un rahatlayan sert sesi birden cılızlaşmıştı. “Aynısından.”

“Ama bu sefer beni bir daha aramayacaksın.”

Aslında bu şartı geçen sefer de koymuştu. Viktor’un parası yine bitecekti. Tekrar arayacaktı ve Natalya, Lena’yı korumak istediği sürece ona para vermeye devam edecekti. Bunu çok iyi biliyordu. Tabii, artık Viktor da bu gerçeğin farkındaydı.

“Söz veriyorum.”

Natalya, babasının verdiği sözlerin hiçbir değeri olmadığını bilerek anlaşma üzerine son sözleri söyledi.

Otuz Altıncı Bölüm

İki gün önce bahar ayına girilmişti, fakat kış Paris'in sokaklarını hâlâ terk etmemişti. Sofi kollarını ağrıtan şampanya kolisiyle mağazasına doğru ilerlerken hava kararmak üzereydi. Artık Marais bölgesinde, Village Saint-Paul'da *Anastasia Tasarımı*'ni sergilediği yeni bir butiği vardı. Yosunlarla kaplı eski taş kemerin altındaki parke taşlı sokaklardan başka yürünecek yer yoktu. Dar mağaza, bir antika dükkânının ve pastanenin yanında kalıyordu. Akşam saatinde kapanan iki dükkân karanlıktı. Sofi'nin mağazasının ışıkları camekânlarına vuruyor, küçük ama kalabalık butiği aydınlatıp takıları gözler önüne seriyordu.

Sofi kapıyı itip içeri girdiğinde zil çaldı. Francette başını kaldırdı ve hızla toplanan kalabalık aynı anda alkışlamaya başladı.

Heyecan ve utançtan kızaran Sofi, şampanya kolisini cam bir tezgâhın altına bırakarak, "Geç kaldığım için üzgünüm," dedi. "Küçük oğlum otellerden pek hoşlanmıyor da."

Her ne kadar Stasya'nın yardımı olsa da Nikita'yı Paris'e getirmek büyük bir hata olmuştu. Tedavinin en önemli

kurallarından biri Nikita'nın hayatının tamamen öngörülebilir bir hâl alması için katı bir program oluşturmaktı. Küçük çocuk bu karar alındığından beri akşam yemeği saatlerinde hep evde olmuştu. Otelde yemek istemiyor, kâsesini ters çevirip ellerini içine sokuyor, her yere çorba fırlatıyordu. Sofi'nin parti için aldığı yepyeni beyaz elbisesi de nasibini almıştı. Şimdi siyah bir elbise giymişti, zaten kendi takılarını taktığı sürece ne giydiğinin pek bir önemi yoktu.

Patlayan şampanyanın ardından Sofi, etrafındakilerle derin bir sohbete daldı. Açılışa bu kadar kişinin gelmesi gururunu okşamıştı. Ekibindeki insanlar eşleriyle birlikte gelmişti. Mallarını stoklayan butik sahipleri, işlerinin her zaman büyük destekçisi olan Chantilly'den Rosemary Simons... Herkes oradaydı. Göze çarpan en büyük eksiklikse ailesiydi. Annesi, Nikita, Julien ve kuzenleri yanında değillerdi... Lena işten izin alamamıştı ama güzel bir kart göndermişti. Sofi, Natalya'yı davet etmemişti. Yaptığı çocukça bir hareket olabilirdi ama Natalya, *Anastasia Tasarımı*'yla ilk günden beri hiç ilgilenmemişti. Özellikle de ilgisinin büyük değişikliklere sebep olacağı dönemde... Sofi, tekrar reddedilmek istemediğinden kuzenini çağırmamayı tercih etmişti.

Saat ilerliyordu, herkes çok şampanya içmişti. Nihayet dağılmaya başlayan insanlar Richelieu'ya, otellerine ya da akşam yemeğine gitmek üzere ayrıldılar. Geriye sadece Francette ve Sofi kalmıştı, birlikte kadehleri ve mantarları toparlayıp mağazayı ertesi günkü açılışa hazırlıyorlardı.

Francette yerleri süpürürken, "Julien'ın burada olmaması çok kötü," dedi. Genç kızın sesinde üstü kapalı bir suçlama vardı. Francette, Julien'ı çocukluğundan beri tanıdığı için Sofi genç kızın bu laubaliliğini sorun etmiyordu.

“Kanada gelinebilecek bir yol değil.”

“Senin onun için bu kadar önemli olan bir şeyi kaçıracağını hiç sanmıyorum.”

“Ben de onun yarım düzine sergisini kaçırdım.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen de hayal kırıklığına uğramadın mı?” Francette kendini savunur gibi ellerini kaldırdığında süpürgesi yere düştü. Bu gece başının üzerinde topladığı siyah saçlarıyla çok güzel görünüyordu. “Hiç bana sinirlenme.”

Sofi, süpürgeyi tekrar Francette’e vererek güldü. “Haydi, süpür süpür.”

“Bir süre hiçbir şey konuşmadan çalıştılar.

Sofi, cam temizleyiciyle vitrini temizlerken, “Sence yarın mağazaya gelen olur mu, Francette?” diye sordu.

“Kesinlikle. İlk gün olmasa bile yakın zamanda geleceklerdir.” Francette, Sofi’ye bakıp gülümsedi. “Sakin endişelenme.”

“Sen işin başında olduğun sürece endişelenmem.”

Francette kendini çoktan kanıtlamıştı. Takı yapımı, hesap yönetimi, müşteri hizmeti olmak üzere Sofi’nin işiyle ilgili her şeyde Francette’in zekâsı ve keskin detaycılığının izleri vardı. Francette, Paris’te bir mağaza açma fırsatının verilmesi için çok ısrarcı olmuştu, Sofi genç kız henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen bu teklifi mutlulukla kabul etmişti. Sofi ve ekibi Richelieu’daki atölyede takı yapacak, Sofi stokları iki haftada bir Paris’e götürecekti. Francette, zincir mağazalarının büyük siparişleri olmak üzere tüm siparişleri oradan kontrol edecekti. En güzeli de Sofi’nin en sevdiği işe geri dönüyor olmasıydı, tekrar tasarım yapıp takılar yaratacaktı.

Genç kadın fikirlerinin bir gün tükenip tükenmeyeceğini merak ediyordu. Değerli taş ve gümüşleri kendini tekrar

etmeden kaç farklı şekilde dokuyabilirdi? Ama tam tersiydi; ne kadar farklı tasarım yaparsa ufku o kadar açılıyordu. Her hafta farklı ülke ve dönemlere ait takıların araştırmalarını yapıyor, aklına yeni fikirler geliyor ve çılgınca tasarımlar yapıyordu. Bu bazen korkunç sonuçlar doğurabiliyordu, yola çıktığı farklı fikirlerin ortaya koyduğu takılar kimi zaman üç yaşındaki bir çocuk tarafından yapılmış gibi duruyordu. Bazense aynı parçadan üç yüz tane yapıp tüm Avrupa'ya satıyordu. Sanat büyük bir riskti. Julien hep böyle söylerdi.

Francette, başında kabarık tüylü şapkası ve omzunda deri çantasıyla kapının yanında duruyordu. "Gitme vakti, değil mi?"

"Bir dakika," dedi Sofi. "Seninle konuşmam lazım."

Francette başını olumlu anlamda sallayıp kapının yanındaki deri kaplı banka oturdu. Sofi de yanına ilişti.

"Düzenini bozup mağazamı yönetmek için Paris'e geldiğin için çok minnettarım."

"Senin için çalışmak da çok güzel, Paris'te olmak da. Son-
suza dek Richelieu'da kalamazdım. Kasabadan çıkmam gere-
kiyordu."

"Kalacak güzel bir yer buldun mu?"

"Evet. Birkaç kızla Montparnasse'de eve çıktık. Çok küçük bir daire ama güzel. Bir macera işte."

Sofi Londra'ya geldiğinde kuzenleriyle paylaştığı daireyi düşündü, hepsi tek bir yatak odasına tıkmıştı. Gerçekten bir maceraydı.

"Gençken maceralar yaşamak çok önemli, değil mi?" diye devam etti Francette. "Hislerimi anlıyor olmalısın, sonuçta sen de Rusya'dan geldin."

"Evet." Sofi, kendini birden yaşlı hissetmişti. "Sen sadece bir mağaza sorumlusu değilsin Francette. Seni terfi ettirmek ve maaşını arttırmak istiyorum."

Francette sessizce bekledi.

“Bence Anastasia Tasarımı’nın müdür yardımcısı olmalısın. Maaşını iki katına çıkaracağım.”

“Çok cömertsin.”

“Hayır, bu senin cömertliğin. Tüm vaktini ve ilgini işim için harcıyorsun. Sana güvenebiliyor olmam müthiş bir şey. İş dünyasındaki akıllı insanlar tüm işleri kendi başına yapmaz.” Sonra Francette’in dizini okşadı. “Seni tebrik ederim.”

Sofi ve Francette birlikte mağazayı kilitleyip soğuk geceye adım attılar. Sofi uzaklardan gelen hafif müziği ve Seine yolu boyunca akan trafiğin sesini duyabiliyordu. Genç kadın, Francette’le vedalaşıp oteline döndü. Francette haklıydı. Julien’in gelmemesi onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Oysa ona eve gelmesini bir ay önce söylemişti. Ancak Julien kararından dönmemiş, onunla çok gurur duyduğunu ve bu yaptığının büyük bir başarı olduğunu söylemişti. Fakat davranışlarının söyledikleriyle bağdaşmadığının farkında değil miydi?

Sofi, başını iki yana salladı. Kanındaki şampanyanın etkisi yok oluyor, giderek karamsar bir ruh hâline bürünüyordu. Yarın Nikita ve annesiyle eve dönüp tekrar işinin başına geçecekti. Çalışmak her şeyi çözüyor gibiydi.

Leida az paraya çalışacağını söylerken Natalya bir hiç uğruna çalışacağını tahmin etmemişti.

Ajanstaki kadın, saçlarındaki beyaz sarı çizgileri tertemiz ofisin ışığında parlatırken, “Bana güven,” demişti. “Hem hasta çocukları mutlu etmek istemez misin?”

Haysbridge-on-Sea'nin dışındaki çocuk hastanesinde bağış toplama günüydü, hastane *Lonely Shores* ekibini davet etmişti. Leida kimsenin gelmeyi kabul etmediğini duyduğunda bunun Natalya'nın ün kazanması için harika bir fırsat olabileceğini düşündü. Ayrıca yanında parlamak üzere olan bir pop yıldızı, televizyon çalışanı ve koltuk kostümü giymiş masal anlatıcısı gönderiyordu.

"Çocuklar beni tanımaz bile!" diye karşı çıktı Natalya.

"Tanımasalar bile çok güzel ve gösterişli bir kadın olduğunu görecekler. *Lonely Shores* ekibi için gelen basın senin fotoğraflarını çekecek. Birkaç magazin yazarı arkadaşımı çağırđım. Düşünsene tüm *Lonely Shores* onları önemsemezken bir tek Tatiana geliyor." Leida kendiyile gurur duyarak o tanıdık kıkıltısını attı.

Natalya tüm gün balonların üzerine yüz çizip onu tanımayan çocuklar için fotoğraf imzaladı. Çekici babalarla flört etti, üzerinde yeşil plastik bir önlükle sosisli yaptı. Tırnaklarının arasına dolan domates salçasına rağmen gülümsedi, gülümsedi ve gülümsedi...

Ertesi sabah olduğunda çekildiğı fotoğraflardan basılan oldu mu diye hevesle uyandı. Gazetelerle postaları topladı, kahvesini yaptı ve yatağına döndü. Her şey düzeliyor olabilir miydi? Pahalı çarşafının üzerine hafifçe düşen gün ışığında öğlene kadar yatmak, sert bir kahve ve yükselmekte olan bir kariyer. Genç kadın yüreğinde büyük bir umutla gergince say-faları çevirmeye başladı.

Ve işte oradaydı! On sekizinci sayfanın eğlence rehberinin hemen yanındaydı. Yatağın kenarında, güçsüzce gülümseyen küçük bir çocuğun yanında duruyordu. Gerçekten harika çıkmıştı; sempatik ve huzurlu görünüyordu. Başlıkta NATALIE

CHERNOFF TÜM *LONELY SHORES* EKİBİNİ GEÇTİ yazıyordu. Natalya sesli bir kahkaha attı. Leida haklıydı, her şeye değmişti.

Genç kadın diğer gazetelere göz gezdirdi, diğerlerinde hiç fotoğrafı yoktu ama umurunda da değildi. Gazeteleri alırken postasında bir yatırım şirketine ait bir zarf bulmuştu. Zarfı hevesle açtı. İlk üç aylık hesap özeti gelmişti. Ne harika bir sabahıtı! Ne kadar para kazandığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Önce anlayamadı. Sayfanın altında gördüğü rakamlar üç ayda kazandığı tutarı mı gösteriyordu? Ama bu çok fazlaydı. Sonra tekrar baktı. Hayır, bu kalan parasıydı. Ve hesabında kalan para yatırdığı paradan biraz daha fazlaydı.

Natalya kalbindeki çarpıntıyla doğruldu. Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar para kaybedebilmişti? Sofi, bu ihtimalden hiç bahsetmemiştir.

Hemen yataktan fırlayıp yatırım şirketini aramak için telefona koştu. Parasını yatırdığı adamın adını hatırlamaya çalıştı. Barry miydi? Hayır, sekreter Barry isimli birini hiç duymamıştı. Gary Moffatt demek istemiş olabilir miydi?

“Evet evet, o. Hemen onunla konuşmam lazım.”

“Korkarım bu imkânsız. Gary Moffatt önümüzdeki haftanın sonuna kadar yıllık izinde. Bir mesajınız varsa ilet...”

“Hayır. Beni dinleyin. Bu sabah hesap özetime baktım, paramın yarısı gitmiş. Bunu nasıl açıklayacaksınız?”

Sekreterin sesi ansızın sertleşti, hatta öfkelenmişti. “Affedersiniz Bayan Chernoff ama Gary Moffatt burada değil. Sizi müdürümüze bağlayabilirim, fakat önce size gönderilen sözleşme içerikli mektubunu okumalısınız...”

Natalya, “Nasıl böyle bir şey olabiliyor?” diye bağırdı. Elbette, sözleşme mektubunu okumamıştı, nasıl olsa anlamayacaktı.

“Dot-com Balonu’nda para kaybeden tek yatırımcı siz değilsiniz,” dedi sekreter, küçümser bir tavırla. “Müdürümüzle konuşmak istiyor musunuz?”

Dot-com Balonu mu? Bu da ne demekti? Natalya birle riyle konuşmanın anlamsız olacağını biliyordu. Daha teknik terimler kullanacaklarından hiçbir şey anlamayacaktı. Hemen Sofi’yle konuşması gerekiyordu.

Sekretere, “Tüm paramı çekmek istiyorum,” dedi. “En kısa zamanda.”

“Peki. Size bir form göndereceğim. Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?”

Natalya çok kibar bir sesle telefonu kapattıktan sonra hızla Sofi’nin numarasını çevirdi. Atölyenin numarasını almak için Stasya teyzeyle konuşmak zorunda kalmıştı. Fakat uğraşları bir işe yaramadı, Sofi atölyeden çıkmıştı. Genç kadın atölyeye numarasını bırakıp telefonu kapattı. Daha çok öfkelenmişti, kafası çok karışmıştı. Olanları anlayabilmek için çabaladı. Haberleri ya da mali piyasayı izlememişti, çok önemli ve korkunç bir şey yaşanmıştı da onun mu haberi yoktu? Bilgisayarı açıp internetten araştırma yapmak istiyordu ama o zaman da Sofi ararsa hat meşgul olacaktı. Tek yapabildiği çok büyük bir hata yapıldığını umarak etrafta volta atmaktı.

Telefon çaldığında hızla telefona koştu. “Efendim?”

“Natalya. Mireille sesinin üzgün geldiğini söyledi.”

“Çünkü üzgünüm. Paramın yarısı gitmiş.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ah, anlıyorum. Söylediğim gibi tüm yumurtalarını farklı sepetlere koydun, değil mi?”

“İki farklı şirkete yatırdım.”

“İkisi de internet şirketi mi?” diye sordu Sofi endişeyle.

“Evet, söylediğin gibi.” Natalya, nabzının boğazında attığını hissediyordu. “Sen öyle demedin mi?” Sonra neler konuştuklarını düşündü ve parasını yatırmadan önce Sofi’yle tekrar konuşması gerektiğini hatırladı. Fakat öyle heyecanlanmıştı ki bu ayrıntı aklından çıkıvermişti. Yatırım şirketi ona bir sürü talimat vermiş, birçok tavsiyede bulunmuştu. Ama o hiçbirini anlamamış ve dinlememişti. Sadece Sofi’nin söylediğini yapmıştı.

Sofi’nin sesi giderek daha sabırlı bir ton alıyordu ve bu sabır Natalya’yı sinirlendirmişti.

“Yüksek para artışları büyük risk demektir,” dedi Sofi. “Dot-comlar borsaya bağlı. Çok yükseldiler. Ben de biraz kaybettim.”

“Biraz dediğin ne kadar? Paranın yarısı mı?”

“Farklı sepetler derken demek istediğim buydu. Paranı farklı hisselerle yatır. Benimle doğru düzgün konuşmadan bir şey yapmamayı söylemiştim, Natalya.”

“Ama böyle bir şey olabileceğini söylemedin.”

“Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum, Natalya. Benim tavsiyem yüzünden parayı kaybettiğin için kendimi çok kötü hissediyorum ama benimle tekrar konuşmanı söylediğime eminim. Hatta tavsiye için bir borsacıya danışmanı da söyledim.”

“Şimdi ne yapacağım? Hâlâ çalışmıyorum, birikimimle geçiniyorum. O kadar parayı kaybetmeyi kaldıramam. Paramı nasıl geri alacağım? Daha nereye gittiğini bile anlamadım.” Söylediklerinin çılgın ve aptalca olduğunu fark eden Natalya, kendini kontrol ederek kısık bir sesle ekledi. “Yani geri almanın bir yolu var mı?”

“Hayır. Para gitti. Akıllıca yatırım yaparsan zamanla çoğalır ama...”

Natalya öfkeyle, “Kalanı banka hesabına yatıracağım,” dedi. “Yani kaybolmayacağı bir yere.”

“Tavsiye edebileceğim kadarıyla...”

“En son tavsiyelerin bir işe yaramadı.” Natalya sert konuştuğunu fark ederek sakinleşmek için kendini zorladı. “Özür dilerim. Böyle bir tavrı hak etmiyorsun.”

“Evet, bence de.”

Kendine gelen genç kadın Sofi, ondan sonsuza kadar nefret etmesin diye konuyu değiştirdi. “Mağaza nasıl gidiyor?”

“Harika. Paris’e gelip görmelisin. Bir öğle yemeği yeriz.”

“Yakın zamanda Paris’e gelmeyeceğim,” dedi Natalya, karamsar bir şekilde. Artık etrafa saçacak parası yoktu. Bir bütçe çizmek zorunda kalacaktı. Leida’yla konuşmalı, ona ün değil para olarak dönecek işler yapması gerektiğini söylemeliydi.

Genç kadın telefonu kapatıp tekrar yatağına döndüğünde hesap özetine bir kez daha baktı. Bu hiç adil değildi. Sofi böyle bir şey olabileceğini bilip onu uyarmalıydı. Mantıksız olduğunu bilse de Sofi’yi suçlamadan edemiyordu. Nasıl olsa parasını kaybedip yalnız kalan Sofi değildi. Üstelik hayatı onunkinden çok daha iyi gidiyordu.

Wendy’nin evi altı yaşındaki çocuklarla dolunca daha bir küçük görünmüştü. Aslında ikizlerin doğum günü partisi parkta olacaktı, fakat denizden gelen yağmurla birlikte on altı küçük çocuk oturma odası ve mutfığa doluşmuştu. Hepsi

birden ıgıllıklar atarak oyunlar oynuyordu. Mutfağa sıkışan Lena, başında mor külahla bir oyun oynayan Sam'i izleyerek meyve kesiyordu. Wendy ve büyükbaba yatak odalarına çekilmişlerdi, Lena bu konuda onları suçlayamıyordu.

Sam ve Lena çoktan taşınmalıydı. Yatak odalarının bir perdeyle bölünmüş olması özel hayatlarına zarar veriyordu. Artık daha az sevişir olmuşlardı. Lena, çocukların yemek odasına taşınmasını istemiş, ancak Wendy kirayı iki katına çıkarmıştı. Genç kadın kendilerine ait bir evin hayalini kurup duruyordu. Kasabanın dışında, küçük ama şahsi bir ev istiyordu. Sam ise pek hevesli değildi. Wendy'yi çocuk bakıcısı olarak kullanmak çok işine geliyordu. Arabaları artık kullanılmayacak hâldeydi, Tony'nin Sam'i sürekli grup provasına taşımak zorunda kalmaması için para biriktirip yeni bir araba almaları gerekiyordu. Ama Lena'nın da kalmak için sebepleri vardı. Her şeyden önce büyükbaba için endişeleniyordu. Giderse yaşlı adam ne yapardı? Böylece her şey eski düzeninde devam etti. Lena çocuklar ergenliğe girdiğinde hâlâ Wendy'nin evinde olup olmayacaklarını merak ediyordu. İlk altı yıl ne olduğunu anlamadan geçmişti, bir altı yılın daha geçeceğine şüphe yoktu.

Lena, pastayı dolaptan çıkarırken telefon çaldı. Önce duymazdan geldi, fakat telefon çalmaya devam etti. Genç kadın pastanın mavi tarafına Matthew için, pembe tarafına Anna için olmak üzere altışar mum koydu. Telefon tekrar çalmaya başladı. Arayan öyle ısrarcıydı ki Lena acil bir şey olduğundan şüphelenerek mumları yakmayı bırakıp telefonu açtı.

"Efendim?"

"Ben Tony. Sam orada mı?"

Lena, tutmadığı sözler ve Sam'e gözünü kırpmadan verip hemen ödemesi için baskı yaptığı paralar yüzünden Tony'den nefret ediyordu. "Çocuklarının doğum günü partisinde. Daha sonra konuşsanız olmaz mı?"

"Olmaz. Acil."

Lena bir iç çekerek telefonu tezgâha bıraktı. "Sam! Tony arıyor. Acilmiş."

Lena ve Sam yer değiştirdiler. Lena kargaşanın ortasına girip oyun oynamaya başladı. Az saçlı bir oğlan çocuğunun onu elinden yakalaması uzun sürmedi. Sam nihayet telefonu kapatmıştı. Fakat çok şaşkın görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Sam. "Daha sonra konuşuruz."

Lena meraklanmıştı ama Anna pasta istemeye başladığından mutfığa dönüp mumları yakmak zorunda kaldı.

Bir yandan Sam'in gülümseyerek çocuklarının fotoğrafını çekişini izliyordu. Bir an kalbinde o tanıdık korku belirdi. Sam yine borç para almıştı ve Tony geri ödemesi için baskı yapıyordu. Hayır hayır, elbette böyle bir şey yapmamıştı. Sam'e para almamasını tembih etmişti. Hem parayı ne yapacaklardı ki? Arabalarını satmış, aldıkları kırk poundu hızla uzayan Matthew'un yeni okul önlüğü için harcamışlardı. Lena kendine sakin olmasını, gereksiz endişelerle doğum günü partisini mahvetmemesini söyledi. Beklemeli ve Sam'in söyleyeceklerini dinlemeliydi. Kocasından bu kadar şüphe etmesi çok korkunçtu.

Parti bittiğinde yağmur durmuştu. Anna ve Matthew yeni oyuncaklarıyla oynamak için odalarına giderken Sam ve Lena ortalıktaki pislikleri temizliyordu. Saat geç olduğunda Wendy'den çocuklara bakmasını isteyip yürüyüşe çıktılar.

Güneş batmak üzereydi, bulutlar dağılmıştı ama sokaklar hâlâ ıslaktı. Lena ve Sam su birikintilerinin üzerinden iskeleye doğru yürüdüler. Tüm banklar ıslak olduğundan iskelenin ucunda durup yaş, tahta parmaklıklara dayandılar.

“Ee, Tony ne istiyormuş?” diye sordu Lena.

Sam yavaşça gülümsedi. “Gruptan ayrıldı.”

Lena içinde beklenmedik bir suçluluk duygusuyla umutlandı. “Bunu duyduğuma üzıldüm.” Sonra bir an durup denizi izleyen Sam’e baktı. Rüzgâr Sam’in uzun saçlarını karıştırıyordu. Kocasına karşı hissettiği büyük aşk nefesini kesmişti. Ardından Sam’in nabzını yoklamaya kalktı. “Ama onun yerine başka birini bulabilirsiniz, değil mi?”

Sam başını hayır anlamında salladı. “Bence artık sona geldiğimizi kabul etme vakti, Lena.”

“Gerçekten mi?”

Sam sırtı parmaklıklara dayalı bir şekilde dönüp Lena’nın yüzüne baktı. “Bu yıl otuz üç olacağım. On yıldır bu camiaya girmeye çalışıyorum. Henüz hiçbir yere varamadım. Grup on iki ayda sekiz iş aldı, otuz CD sattık. Artık gerçeklerle yüzleşme vakti. Asla bir pop yıldızı olamayacağım. Sana asla malikâne ve yeni bir araba alamayacağım. Tüm zamanımızı ve paramızı aptalca bir hayal uğruna ziyan ettim.”

“Hayalin aptalca falan değil.”

“Aptalca.” Sam ellerini ceplerine soktu. “Yani aptalcaydı. Artık bitti.”

“Emin misin?”

Sam kaşlarını çatarak, “Nasıl emin olmayız ki?” diye sordu. “Sence devam etmeli miyim? Eğer öyle düşünüyorsan edeceğim. Senin için her şeyi yaparım.”

Lena hiçbir şey söyleyemedi. Söyleyeceklerine öyle büyük bir sorumluluk yüklenmişti ki nefes almaya devam etmesi bile imkânsızdı. Yanlarındaki parmaklığa iki martı kondu, hayvanların tüyleri rüzgârla uçuşuyordu. Kapkara gözleri çok acımasız bakıyordu, sanki her şeyin cevabını biliyorlar da söylemiyorlardı. Lena, bu anın hızla bitmesini isteyerek, “Hayır,” dedi. “Devam etmen gerektiğini düşünmüyorum.”

“Öyle mi? Muhtemelen uzun bir zamandır böyle düşünüyordun, değil mi? Gruptan çıkıp tam zamanlı bir işe girmemi, tekrar araba alıp kendi evimizin olmasını istiyordun. Haklı mıyım?”

“Evet, bazen istiyordum,” diye cevapladı Lena temkinli bir şekilde. “Ama sana hayallerin solana kadar destek olacaktım.”

Sam omzunu silktilti. “Pek mantıklı bir hareket değil. Zaten ikimiz de çok mantıklı değiliz. Tanrı aşkına Lena, biz ebeveyniz. Düşünmemiz gereken çocuklarımız var.”

Lena çocuklarını düşünmekten asla vazgeçmediğini söylemedi. Onun yerine, “Üzgünüm Sam,” dedi. “Şu an hissettiğin hüznü silebilmek için her şeyi yapardım.” Sonra neşesini toparlayıp devam etti. “Belki de müzikle ilgili başka bir iş bulursun. Gitar öğretmeye ne dersin?”

Sam acı acı güldü. “Kendi kendime zor çalışıyorum. Hangi notayı çaldığımı bilmiyorum ki... Notaları içgüdüsel olarak çıkarıyorum. Öğretemem.”

“Bir müzik marketinde çalışamaz mısın?”

Sam omzunu silkerek, “Briggsby’de yok ki,” diye yanıtladı.

“Taşınabiliriz. Gider...”

“Değmez. Burada iş bulmak zorundayım, bana ekstra saat verecekler. Alışmak zorundayım. Sen çocuk yuvasında

yıllardır sürünüyorsun. Sen de oyuncu olmak istiyordun ama alıştın. Ben de alışabilirim.”

Lena kollarını Sam’in beline doladı ve onu kendine çekip kulağını kalbine dayadı. Onu bu kadar mutsuz görmeye dayanamıyor, içinden ağlamak geliyordu. Ama aynı zamanda çok rahatladığını da inkâr edemezdi, öyle rahatlamıştı ki gülümsemek için kendini zor tutuyordu.

Gri bir sabaha uyanan Sofi, rahatsız bir şekilde gerindi. Yerde, döşekte yatmayalı uzun zaman olmuştu. Lena yanında, saçları yastığına saçılmış bir hâlde uyuyordu. Sofi ayağa kalkıp elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalışarak mutfığa gitti ve Natalya’nın kahve makinesini açtı. Ancak Lena onu duyp uyanmıştı.

Uykulu uykulu, “Saat kaç?” diye sordu.

“Sekiz.”

Lena güldü. “Altı buçuk yıldır bu kadar geç kalkmıyorum.”

Natalya’nın evindeki *Yıllık Kış Buluşması* pijama partisinden farksız geçiyordu. Kocalar ve eşler yoktu, üçü Natalya’nın Londra’daki apartman dairesine tıkmıştı. Kahvaltıyı sıra sıra hazırlıyorlardı ve bu sabah sıra Sofi’deydi. Natalya üzerinde ipek sabahlığıyla odasından çıktı, dağılmış olmasına rağmen hâlâ harika görünüyordu. Birlikte mutfaktaki banka oturan üçlü, çay içip domatesli maydanozlu omlet yiyerek gün içinde neler yapacaklarını planladılar.

“Henüz alışverişe çıkmadık,” dedi Sofi. Genç kadın dışarı çıkıp takılarının satıldığı mağazaları görmek için yanıp tutuşuyordu. Natalya’nın onu nihayet ciddiye alacağı kesindi.

“Ben de gelip bir şeyler bakarım,” diye yanıtladı Lena. “Ama alışveriş için fazladan param yok.”

Natalya suratını astı. “Al benden de o kadar.”

Sofi içinde öfke ve suçluluk duygusu hissetti. Natalya’nın kendini sürekli maddi zorluk çeken Lena’yla bir tutması hiç adil değildi. Sonuçta Londra’da güzel bir dairede yaşıyordu. Sofi bu yıl Lena’nın tren biletini ödemiş, dışarı çıktıklarında öğle yemeğiyle kahvesini ısmarlayacağına söz vermişti. Suçluluk hissetmesinin sebebi ise Natalya’ya borsanın nasıl işlediğini açıklamak için vakit ayırmamasıydı. Natalya için soruşturma yapmayı unutmuş, onu kontrol etmek için geri aramamıştı. Natalya’nın hâlâ çok parası vardı ama yaşadığı kayıp, düşünmeden para harcama lüksünü elinden almıştı.

Lena’nın içinde kıskançlık varsa da bunu saklamayı çok iyi başarıyordu. Genç kadın elini yavaşça Natalya’nın omzuna koyup, “Yakında tekrar çalışmaya başlayacağına eminim,” dedi.

“Aslında bir iş teklifi aldım ama Leida kabul etmeme izin vermiyor. Gece kulübüyle ilgili. Bağımsız bir film.”

“Banyodaki senaryo mu?” diye sordu Lena telaşla. “Pornografik sayılır.”

“Gece kulübü içerikli bir filmde oynamak istemezsin,” dedi Sofi. “Silindiğini ve çaresiz kaldığını düşünecekler.”

“Zaten silindim ve çaresizim.” Natalya koyu kahvesinden bir yudum aldı. “Silinmemişim gibi davranmaya gerek yok.” Ardından Lena’ya dönüp, “Sam’e söyle bir an önce ünlü ol-sun,” dedi. “Klibinde oynayıp ekranlara geri dönebilirim.”

Suratı kızaran Lena, bir süre lafı dolandırdıktan sonra sonunda Sam’in grup işinden vazgeçtiğini itiraf etti. Sam’in son zamanlarda ne kadar üzgün ve dalgın olduğunu anlatırken Natalya kaybettiği parası ve işsizliği yüzünden yakınıp duruyordu. Mesafeli evliliğini ve oğlunu düşünen Sofi ise yine batıl

korkularıyla savaşıyordu. Tüm bu belaları kendileri çağırmış olabilirler miydi? Bu fikir inandığı her şeye ters düşmesine rağmen aklında yer etmişti. Bunun sebebi etrafta sürekli batıl inançlarla dolaşan annesi olabilirdi. Belki de sağlıklı ve normal bir çocuğu olmadığı içindi. Mantığı geri çekiliyor, ortada ilkel korkularla dolu bir kalp kalıyordu. Genç kadın bir sessizlik olduğunu fark ederek başını kaldırdı. Lena ve Natalya ona bakıyordu. Bir soru sormuşlardı.

Sofi yanıt vermek yerine, “Bence Roy Creedy’ye yaptıklarımızı ödüyoruz,” dedi.

Lena’nın rengi birden attı. “O ne demek?”

“Uğursuzluk. Resmen bir uğursuzluk yarattık. Onu kandırıp kalbini kırdık, en değerli şeylerini çaldık. Ya yaşadığımız bu uğursuzlukların sebebi buysa?”

Natalya burnunu çekerek, “Aptal aptal konuşma,” dedi.

Ancak Lena bu fikre çok kapılmıştı. “Evet. En büyük suçlu benim, yaptığımız işte en büyük rolü ben oynadım. Mektupları ben yazdım, adamı ben âşık ettim.”

Sofi kendinden emin bir şekilde, “Hayır,” dedi. “En büyük suç bende.” Duygularının onaylanması genç kadını hem rahatlatmış hem de korkutmuştu. “Her şeyi ben başlattım. Benim fikrimdi. Bu uğursuzluğu hepimizin üzerine ben getirdim. Özellikle de kendimin.”

Natalya inanamayarak ellerini açtı. “İkiniz de aklınızı mı kaybettiniz? Sofi sen uğursuzluğa inanmazsın bile. En büyük suçluya gelince yatak odasına girip mücevherleri ve arabanın anahtarını alanın kim olduğunu unutmayın lütfen. Ben suçlu hissetmiyorum, yaşadığım uğursuzluğun sebebinin bu olduğunu da düşünmüyorum. Yine olsa yine yaparım.”

Lena şüpheyle kuzenine baktı. “Bir şey yapıp her şeyi yoluna koyma şansımız yok mu?”

“Ona para gönderebiliriz,” diye cevapladı Sofi. “Yani ben gönderebilirim. Zaten şu an ikiniz de gönderemezsiniz. Sonra da bir özür mektubu yazarız.”

Natalya başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Hayır hayır hayır. Geçmiş geçmişte kaldı. Kesinlikle olmaz.”

“Bence bu iyi bir fikir,” dedi Lena. “İkiye bir. Biz kazandık, Natalya.”

“Hayır!” Natalya’nın gözleri öfkeyle parladı. “Hayır dedim. Tehlikeli olabilir. Ve birine zarar vermek isterse o kişi ben olacağım. Ne kadar suçlu hissederseniz hissedin size bir şey yapmaz. Amacınız para göndermek ya da özür dilemek olsa bile onunla asla iletişime geçemeyiz. Buna kesinlikle izin vermem.”

Sofi, Natalya’nın kolay vazgeçmeyeceğini fark ederek ellerini havaya kaldırdı. Mantığı geri dönüyordu. “Tamam tamam.”

Lena, “Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsunuz?” diye sordu. Sofi, kuzenine umut verdiği için vicdan azabı çekiyordu.

“Natalya haklı. Kendimizi suçluyoruz ama o, Natalya’yı suçlayacak. Bu yüzden son söz Natalya’nın.”

“En büyük uğursuzlukları ben yaşadım, bu yüzden son söz benim olmalı,” dedi Lena.

Sofi, onu çok seven bir kocası ve iki sağlıklı çocuğu varken Lena’nın nasıl böyle bir şey düşündüğünü merak etti.

Natalya, “Konu kapandı,” diyerek araya girdi. “Biri tek kelime daha ederse çıkar giderim.”

Lena sessizleşerek çatalını tabağındakilerin üzerinde gezdirmeye başladı.

Sofi bu konuyu açıp tartışmaya sebep olduğu için pişman olmuştu. Ama içindeki korku hâlâ kaybolmamıştı. Yüreğine çöken batıl inançla, onları ne denli kötü günlerin beklediğini merak ediyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

Sofi 'mutluluk sarhoşluğu' kalıbını daha önce duymuştu, fakat kendinin böyle bir şey yaşayacağını hiç beklemiyordu. Bu rol ondan daha muhteşem birine ait gibiydi. Doğru vakitte doğru insanlarla iletişime geçebilmek üzerine muhteşem bir yeteneği olan Francette'e çok şey borçluydu. Tabii çok sayıda manken, moda tasarımcısı ve stil danışmanı tarafından keşfedilen mağazasına da... Sofi takılarını yarım düzine defile için modacılar ve konfeksiyonculara ödünç vermiş, takıları Fransızca *Elle*'de modanın doruklarına ulaşmıştı. Bu büyük ilgi hızla televizyona sıçramış ve İngiltere'deki *Vogue* dergisi Sofi'yle kasabası, mağazası ve işi hakkında özel bir röportaj yapmak istemişti. Basının ona 'yeni' tasarımcı demesi Sofi'ye komik geliyordu çünkü Paris'teki mağazayı açalı bir yıl olmuştu, kendi de neredeyse yedi yıldır profesyonel olarak takı tasarımı yapıyordu. Ama en güçlü silah ağızdan ağza yayılan tavsiyelerdi, moda bilinci olan ünlülerin *Anastasia* kelepçeleri ve gerdanlıklarıyla kırmızı halıda beliren fotoğrafları gün geçtikçe artıyordu. Sofi kişiye has yaptığı parçalardan en az bir düzine özel sipariş alıyordu, üstelik müşteriler takıları Sofi'nin yapması için ısrarcı oluyorlardı.

Sofi artık küçük bir işletmeci değildi; iki ayrı yerde çalışan otuz bir çalışanı vardı. Artık bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine karar verme vakti gelmişti. Şimdi bu amaçla Francette'le, Ackroyd Reklamcılık'ın baş yaratıcıları Miranda ve Bryan Ackroyd ile birlikte Boulevard Saint-Germain'deki bir kafenin tenteli bahçesinde oturuyorlardı. Miranda ve Bryan moda ile estetik konusunda uzmanlaşmış, İngiliz ve Avrupa dergileri için düzinelerce reklam tasarlamışlardı.

Mevsimlerden bahardı, gökyüzü masmavi, güneş sıcaktı. İnsanlar Paris'i bu hâliyle hayal ederdi; sokak köşesinde çalan bir akordeon, pişen kruvasanların kokusu, esintiyle gelen sigara dumanı ve yakınlardaki çiçekçinin zambak kokusu. Miranda ve Bryan reklam kampanyası fikirlerini dikkatlice ortaya koyarken önce moda dergilerine ilan vermeyi düşündüler, fakat sonra planlarına küçük bir sınırlama getirip sadece kadın dergilerini hedef almakta karar kıldılar. Ücret dudak uçuklatacak cinstendi ama Francette bunun kesinlikle değeceğine inanıyordu. Sofi, Miranda ve Bryan'ı dinleyip hesaplar yapıyor, reklamın tutmama ihtimalini düşünüyordu. Ancak çok geçmeden reklamın tutacağına ikna olmuştu. Sohbet esnasında sürekli kahve içiyorlardı, Miranda Ackroyd bir sigarayı söndürüp diğerini yakıyordu. Küçük masa birden boş kupalarla dolmuştu. Nihayet konu reklam için bulacakları mankenin nasıl biri olacağına gelmişti.

"Miranda ve ben, reklamda tanınmayan bir manken oynatmaman gerektiğini düşünüyoruz," dedi Bryan. Bu sırada altıncı kahvesine attığı üç şekeri karıştırıyordu. "Tutarlılık istiyorsun, bu yüzden bir ürün yüzü bulmak isteyeceksin. Seçeceğin kişiyle özel bir sözleşme yapmalısın, böylece sözleşme boyunca başka takı ve moda işlerinde oynayamaz. Reklam

yüzü olacak kişinin tanınmasını istiyoruz ama manken olmasını tercih etmiyoruz. Fotoğraf çekimleri dışında da bir hayatı olan, şahsiyetli biri olmalı.”

Sofi, “Bir film yıldızı gibi mi?” diye sordu.

Ancak Miranda hızla karşı çıktı. “Bütçemiz film yıldızını karşılamaya yeterli değil. Çok ünlü kişilerin ücretini veremeyiz. Başarıyı yakalamak üzere olan biri uygun olabilir. Mesela birkaç küçük rolde gördüğümüz ve büyük işlere imza atmak üzere olan biri. Genç, taze ve güzel. Aynı takıların gibi. İşte tam böyle birini oynatacağız.”

“Ama bu da ekstra masraf demek,” diye araya girdi Bryan. “Özel anlaşmalar her zaman daha fazla para demektir. Tuttuğumuz kişiyle iki üç yıllık sözleşme yapıp onu her türlü işten soyutlayacağız.”

Sofi, Francette’e döndü, Francette başını hafifçe olumlu anlamda salladı.

“İki yıl,” dedi Sofi. “Masrafları kısın. Zengin biri değilim.”

Aslında yalan söylüyordu. Yeteri kadar parası vardı ama bu güzel konuşan iki insanın onu ikna edip elindeki tüm parayı harcatmasından korkuyordu.

İş sohbeti iki saat sonra son buldu, Sofi’nin kulakları kafein ve açlık yüzünden uğulduyordu. Çok güzel bir gündü, Sofi ve Francette köprüden ve Ile de la Cité’den geçip yanlarına pırl pırl Seine manzarasını alarak rıhtımdan mağazaya kadar yürümeye karar verdiler. Tazecik, hafif bir hava vardı. Bir sokak satıcısından krep alıp reklam, iş ve satışlar hakkında konuşarak yürüdüler. Sofi üzgün küçük bir kız gibiydi, yetişkinlere ait tüm bu işlerden kaçıp tekrar iplere boncuk dizmek istiyordu. Richelieu’ya ve atölyesine dönüp işleri Francette’e bırakma vaktinin geldiğini biliyordu.

Genç arkadaşına dönerek, “Francette,” dedi. “Bu reklam kampanyasının sorumluluğunu sana verebilir miyim?”

“İstersen neden olmasın.”

“Sana bir terfi daha vermeliyim...”

Francette güldü. “Bir terfi daha alırsam beni şirketin sahibi yapmak zorunda kalacaksın.” Güneş, genç kızın koyu saçlarına kırmızı ışıklar yansıtıyordu. “Ama beni gururlandırıyorsun.”

“O zaman maaşını arttırayım. Biraz araştırma yap, senin pozisyonundaki insanların ne kadar ödeme aldığını öğren. Şu an sadece eve gidip takı yapmak istiyorum. Sen işlere bakarsın. İstersen mağazayı yönetecek yeni birini bul.”

Her zaman pratik bir kız olan Francette, başını olumlu anlamda sallayarak, “Tamam o zaman,” dedi. “Sana onaylaman için satış bilgilerini gönderirim. Sen eve gidip sevdiğin işle meşgul olabilirsiniz.”

Natalya iki haftada bir Shaftesbury Bulvarı’ndaki tertemiz ofiste temsilcisi Leida Frost’la buluşuyordu. Varsa tekliflere bakıyorlar, ona uygun olabilecek rolleri kontrol ediyorlardı. Leida sürekli Natalya’nın her an büyük bir iş alabileceğini söylüyordu.

Ama her an gelebilecek o büyük iş gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Natalya bazı işlerde çalışmıştı ama bunlar hayal ettiği türden işler değildi. İsveç’te bir mobilya şirketi için yüksek ücretli bir televizyon reklamında oynamıştı ama bu *Lonely Shores*’taki rolünün çok daha altında bir roldü, bu yüzden

Tatiana işi bırakmıştı. Televizyon dizilerinde de küçük roller almıştı, fakat bu rolleri seçerken çok dikkatli oluyordu. Her rolün üzerine atlayan umutsuz biri olarak değil, misafir yıldız gibi görünmek istiyordu. Şu ana kadar oynadığı karakterler ya cinayete kurban gitmişti ya da birilerini baştan çıkarmıştı. Öyle az rol geliyordu ki Leida'nın planından şüphe etmeye başlamıştı. Başta her teklifi kabul edip etmediğini düşündü, aldığı küçük rollerle kendini topluma hatırlatabilirdi. Leida güvenilir roller aldığı uzun dönem bir kariyer planı yapıyordu. Ama otuz üç yaşındaki Natalya en büyük kozu olan güzelliğinin zamanla tükendiğini çok iyi biliyordu.

Genç kadın asansörden çıkıp antreden geçtikten sonra Leida'nın çilekeş asistanı Alannah'ya selam verdi. Masasının arkasında oturan Leida, Natalya'yı görür görmez eline yapıştı. "Bir rol geldi, çok heyecanlıyım."

Natalya'nın nabızı hızlandı. "Gerçekten mi?"

Leida onu koltuğa oturtup kolunun altına sıkıştırdığı dosyayla birlikte karşısına oturdu.

"Büyük bir rol teklifi mi?" Natalya, güzel bir haber için yanıp tutuşuyordu.

"Hayır. Şu an seni isteyen biri yok. Ama masama bir reklam işi geldi... Gerçek soy ismin Chernova, değil mi?"

"Evet." Natalya'nın kafası karışmaya başlamıştı.

"O zaman işi gönderen kişiyle akrabalığın olmalı?" Leida dosyayı açıp aralarındaki kahve sehpasına koydu.

Natalya öne doğru eğildiğinde dergiden kesilmiş bir makale gördü. Fotoğrafta Sofi, Richelieu'daki evindeydi. Genç kadın hayretle, "Kuzenim," dedi.

"Haberin yokmuş gibi davran," diye yanıtladı Leida. "Şu an Avrupa'nın en revaçta tasarımcılarından."

“Sofi mi?”

Natalya kuzeninin işinin iyi gittiğini biliyordu ama bir mağaza zincirine seri üretim hâlinde bilezik yaptığını düşünmüştü. Moda dünyasından bu kadar mı uzak kalmıştı? En son ne zaman defileye gitmişti ki? Arka sırada oturmamak için moda haftalarına katılmıyordu. Peki, Sofi neden ona söylememişti? Genç kadın aklına gelen yarım düzine sebeple birlikte irkildi. Kuzeninin takılarını takmayı reddetmek zorunda kaldığı durumlar çok iyi bir sebep olabilirdi.

“Bu muhteşem. Onunla gurur duyuyorum,” dedi Natalya. “Ama bunun benimle ne ilgisi var?”

“Reklam şirketi özel bir anlaşma arıyor. Anastasia Tasarımı’nın yüzü. On iki ülke çapında büyük bir reklam kampanyası. Senden daha iyisini bulabilirler mi? Rus’sun, tasarımcının kuzenisin, güzelsin ve hâlâ ünlü sayılırsın. Tam sana uygun bir iş. Kuzeninle aran iyi, değil mi?”

“Biz çok yakınız.”

Peki, hâlâ yakınlar mıydı? Birbirlerini hevesle aradıkları günler geride kalmıştı. *Yıllık Kış Buluşması* hariç Sofi’yle çok nadir konuşuyorlardı. Natalya parasını kaybettikten sonra çok gücenmiş ve kuzeniyle konuşamayacak kadar utanmıştı. Ama birbirlerini hâlâ çok seviyorlardı. Hâlâ bir aileydiler.

“Bunun gibi bir sözleşme senin için *harika* olacak. Meşhur bir reklam anlaşması. Tüm kadın dergilerinde yüzün görünecek. Bilindik bir sponsorluk ‘geri döndüm, artık beni ciddiye alabilirsiniz,’ demek. Onu arayıp reklamı istediğini söyleyebilir misin?”

“Ben...” Natalya kesin bir cevap veremiyordu. “Belki de önce ilgilendiğimizi söyleyip onun beni aramasını beklemeliyiz. Yüzsüzlük yapmak istemiyorum.”

“Şimdi yüzünüz olma vakti Natalie,” dedi Leida sertçe.

Natalya başını evet anlamında salladı. “Reklamcılara özgeçmişimi gönder, ben de Sofi’yi arayıp reklamı istediğimi söyleyeceğim.”

Genç kadının içinde kuvvetli bir inanç oluştu, Sofi ona rolü verecekti. Natalya âdeta bu rol için yapılmıştı, fakat içten içe Sofi’nin neden onu arayıp direkt olarak teklif etmediğini merak ediyordu... Sonra içindeki şüpheleri bir kenara bıraktı.

“Çok heyecanlandığımı söylemeliyim Natalie,” dedi Leida.

“Ben de öyle.”

Lena, iki yıldır hiç hastalık izni kullanmamıştı, ancak bu sabah yataktan çıkamıyordu. Bir düzine küçük çocukla baş edecek hâli yoktu. Büyük ihtimalle yurttaki çocuklardan birinden soğuk algınlığı kapmıştı. Anneler işlerine gidebilmek için çocuklarını her gün yuvaya getiriyorlardı. İlaç yüklenen çocukların burunları sabah çayına kadar kuru kalıyor, sonrasında vücutlarındaki mikroplar çocuk yuvasındaki herkese geçiriyorlardı.

Genç kadın yuvayı arayıp hasta olduğunu söyledi. Sam üzerini giyinip manava gitmişti. Haftalık alışverişini yapmak üzere dışarı çıkan Wendy, arabayı sokağa çekiyordu. Lena ise yatakta uzanıyordu. Başı çok ağırlaşmış, ateşi çıkmıştı. Tek istediği uykuydu.

Saat ona gelirken duyduğu hafif sesle uyandı, doğruldu ve etrafını dinledi.

“Lena? Lena?” Bu büyükbabanın sesiydi, güçsüz bir ses tonuyla ona sesleniyordu.

Lena üzerindeki yorganı kaldırıp hızla yaşlı adamın odasına koştu. Başı kaya gibi ağırdı, üzerinde hâlâ eski geceliği vardı.

“Büyükbaba? Ne oldu?”

“İyi hissetmiyorum.”

Genç kadın yaşlı adamın yatağına yanaştığında renginin çok soluk olduğunu fark etti. “Ne demek iyi hissetmiyorum?”

“Korkuyorum Lena. Sanırım vakti geldi.”

Genç kadın büyükbabanın ne demek istediğini hâlâ anlamamıştı. Çaresizce yaşlı adamın elini tuttu. Eli gerçekten buz gibiydi.

“Galiba ölüyorum.”

Lena vücuduna salgılanan sıcacık adrenalinle hemen odadan çıkmaya yeltendi. “Ambulansı arayacağım.”

“Hayır hayır.” Yaşlı adam Lena’nın elini öyle bir sıktı ki genç kadının parmakları kırılacaktı. “Gitme. Beni bir saniye bile yalnız bırakma. Yalnız olmak istemiyorum.”

“Canın mı yanıyor? Nasıl hissediyorsun?”

“Ben... Üşüyorum. Tüm vücudum buz kesti. Bozulmak üzere olan bir saat gibiyim.”

Lena yaşlı adamın yanına oturdu ve elini avucuna alıp kırışık alnını okşamaya başladı. “Tamam tamam... Belki de bir şey yoktur.”

“Hayır hayır, ölüyorum.” Büyükbaba nefes nefese kalmıştı. Genç kadın oksijen maskesini almak için uzandı ama yaşlı adam onu bir kez daha çekti. “Hayır... Beni bırakma.”

“Oksijen masken...”

“Artık işe yaramaz... Artık...”

Büyükbaba birden yıkıldı. Göz kapakları titriyor, nefesi boğuk boğuk çıkıyordu. Lena ne yapacağını bilmiyordu ama

bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı. Yaşlı adama hoşça kal deyip onu ne kadar çok sevdiğini haykırmak istiyordu. Onu içkiyi bırakmaya ikna edecek kadar umursadığı için minnettar olduğunu söylemeliydi. Ama artık onu duyabildiğinden ya da anlayabildiğinden emin değildi, bu yüzden ninni söylemeye başladı. Söylediği Rusça ninni Stasya teyzenin her gece Sofi'ye söylediği 'Bayushki bayu' idi. O an düşünebildiği tek şey buydu. Kimsesiz, loş odadaki küçük sesi...

Sonra büyükbabayla tanıştığı ilk anı hatırladı. Anlatacak uzun hikâyeleri olan, sert bakışlı korkunç yaşlı bir adamdı. Bir gün onun için bu kadar anlamlı olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Genç kadının sesi yaşlı adamın ölümünün hayatında bırakacağı boşluğu düşünürken çatallaştı. Ruhu büyük bir sevgiyle dolmuştu ve bu sevgi şimdi ellerinden kayıp gidiyordu.

Büyükbaba panikle gözlerini açtı. Derin bir nefes alıp konuşmaya çalıştı.

Ancak Lena onu hemen susturdu. “Şişşt, konuşma. Söyleyeceğin her şeyi söyledin.”

“Hayır,” diye yanıtladı yaşlı adam zorlukla. “Ben... doğru seçim yapmışım.”

Lena, büyükbabanın ne demek istediğini bilmiyordu. “İyi ya işte,” dedi. “O zaman diğer dünyaya hiç pişmanlık götürmeyeceksin.”

“Götürmeyeceğim.” Yaşlı adam gülümsemeye çalıştı ama daha çok dişlerini gösterir gibiydi.

Lena ninnisine devam etti. Büyükbaba gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Ve nefes alışı kesildi.

Lena titremeye başladı. Yanaklarından sıcacık yaşlar dökülüyordu. “Hoşça kal büyükbaba. Hoşça kal...”

Lena çocukların odasında, yerde oturmuş atılacak ve taşınırken paketlenecek oyuncakları ayırmaya çalışıyordu. Büyük-babanın ölümünden sonraki iki ayda ev garip, soğuk bir hâl almıştı. Çocukların canı çok sıkındı, Wendy acısı ve vicdan azabı yüzünden hiç konuşmuyordu. Lena hüzünden ve Wendy'nin sivri dilinden kurtulup gittikleri için çok mutluydu. Ama onu kendi babasından daha çok seven yaşlı adamın yaşadığı evle vedalaşacağı için üzülüyordu.

Anna her zamanki gibi annesinin işini zorlaştırıp çöpe attığı oyuncakları geri çıkarıyordu.

Yırtık pırtık bir ayıcığı ayağından tutup sallayarak, “Bunu atamazsın!” diye karşı çıktı. “Onunla hâlâ oynuyorum.”

“Saçmalama Anna. O ayıyla yıllardır oynadığını görmedim. O artık bebek oyuncağı, sen yedi yaşındasın.”

Anna, ayıyı göğsüne bastırıp başını iki yana salladı. Lena kızı kadar inatçı birini görmemişti. Daha duyarlı bir çocuk olan zavallı küçük Matthew, Anna’dan çok çekiyordu. Ancak Lena, kızının savaşıını nasıl yöneteceğini öğrenmişti. “Tamam, atacak beş bebek oyuncağı bulursan ayı kalabilir.”

Anna dolaptaki tıksık tıksık oyuncakları karıştırıp Matthew’un en sevdiği iki oyuncağı atmayı önerdi. Matthew’un ağlamaya başlamasıyla Sam kendini kaybedip ikisine de bağırdı. Lena başını indirip oyuncakları paketlemeye devam etti. Kamyon ertesi sabah yedide gelecekti, kolileme işi Lena’nın düşündüğünden çok daha uzun sürüyordu.

Genç kadın eski oyuncaklarla dolu bavulu arabaya koyup Matthew’a onunla geri dönüşüm merkezine gelmesini söyledi.

“Eve dönerken yiyecek bir şeyler alın,” diye seslendi Sam.
“Morrie’s’ten sosisli yiyelim mi?”

Lena taşındıklarını ve Morrie’s’ten öğle yemeği yiyecek paraları olmadığını söylemek istiyordu ama çocuklar heyecanla bağırıp zıplamaya başladığından artık bunun için çok geçti. Bu yüzden arabanın anahtarını ve oğlunu alıp evden ayrıldı.

Otuz dakika sonra döndüğünde Wendy’nin odada sertçe bir şeyler fısıldadığını duydu. Annesini dinleyen Sam, kucığında bir sürü çocuk kitabıyla ranzada oturuyordu. Sersemlemiş bir hâli vardı. Lena’nın tüyleri diken diken oldu. Ters giden bir şeyler olmalıydı.

Genç kadın neşeyle, “Öğle yemeği geldi,” dedi.

Wendy hızla arkasını döndü, gözleri buz gibi soğuktu.

“Her şey yolunda mı?”

Wendy derin bir nefes aldı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Hayır, *değil*.”

Wendy’nin öfkesinden korkan Matthew, annesinin bacağına yapıştı. Lena, hemen Sam’e baktı, Sam’in suratında suçlu bir ifade vardı.

“Annem tuhaf bir şey öğrenmiş,” dedi Sam.

Wendy parmağını Lena’ya doğru kaldırıp elini hafifçe salladı. “Avukatın bürosundan geliyorum. Babamın avukatının... Görünüşe göre mirasını bu haziranda değiştirmiş. Ve Lena Chernova-Tait’ı tek mirasçısı olarak göstermiş.”

Lena başını iki yana salladı. “Wendy...”

“Benimle konuşma. Burada geçirdiğin süre boyunca kuyumu kazıp durdun. Şimdi istediğini aldın, mutlu musun?”

Lena sessizleşerek Matthew’un sırtını okşadı. Büyükbabanın sahip olduğu küçük miktarı ona bırakması yüreğine dokunmuştu, fakat yaşlı adam bunun büyük bir sorun olacağını

nasıl olur da fark etmezdi? Yine de suçun biraz kendinde olduğunu düşündü. Wendy ya da Sam'e büyükbabanın yüklü bir mirası olmadığını söylememiş, Wendy çılgınca paranın ne kadar olup mirasla neler yapabileceğini hesaplarken ağzını açmamıştı. Hatta Wendy'nin avukatla konuşup büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını düşündükçe acımasızca zevk almıştı. Fakat Lena da kendini korumak zorundaydı, şimdi büyükbabanın parasının olmadığını bildiğini söylerse bu sırrı yıllardır sakladığı ortaya çıkacaktı.

Wendy gözyaşlarına teslim olarak, "Bunu nasıl yaparsın?" diye söylendi. "Nasıl?! Nasıl?!"

"Sakin ol anne." Hızla yerinden fırlayan Sam, başını ranzaya vurdu. "Biz sana para veriyoruz, yardımcı oluruz."

Lena, birden kendine gelerek Sam'e döndü. Sam, Lena'nın zengin olduğunu sanmıştı. Parayı şimdiden kafasında harcıyordu: Grup çoktan geri dönmüştü, yeni bir araba, hatta altında kayıt stüdyosu olan bir ev almışlardı. Sam daha fazla hayal kurmadan her şeyi söylemeliydi.

Genç kadın aniden, "Sus," dedi. "İkiniz de susun. Ortada para falan yok."

Wendy ve Sam aynı anda Lena'ya baktılar.

"Avukat büyükbabanın ne kadar parası olduğunu söyledi mi Wendy?"

"Henüz değil. Mal varlığını araştırıcakmış. Babam her şeyi listelememiş."

Lena derin bir nefes aldı. "Büyükbaba vadesiz hesabında çok az bir miktar olduğunu söyledi. Zaten hiç çok parası olmadığını, onu huzurevine kapatmaman için seni zengin olduğuna inandırdığını anlattı. Sanırım en fazla birkaç yüz poundu vardır."

Wendy ağzını açıp kapadı, hiçbir şey söyleyemiyordu.

“Bunu sana ne zaman söyledi?” diye sordu Sam.

Lena yavaşça, “Yaklaşık beş yıl önce,” dedi. “Özür dile-
rim. Ama sır olarak kalmasını istedi.”

“Sır saklamamalısın.” Bir yetişkine parmak sallama şansını asla kaçırmayan Anna hızla araya girmişti. “Eğer insanların canını yakacaksa asla sır saklayamazsın.”

Sam, Anna ve Matthew’u yanına çekip dışarı çıkarak oynamalarını söyledi. Wendy çocuklar gider gitmez Lena’ya döndü. Rengi atmış, titremeye başlamıştı.

“Parası olmadığını beş yıldır biliyor muydun? Onun zengin olduğunu düşünmeme izin verdin, öyle mi?”

Birden umutlandığı için yüreği acıyan Sam de annesine katıldı. “En azından bana söylemediğine inanamıyorum, Lena.”

“Ama yaşlı bir adama söz verdim,” dedi Lena.

“Şimdi sebep olduğun hasara bak!” diye bağırdı Wendy. “Bunca zaman aptalmışım gibi davrandın, asla gerçek olmayacaklarını bile bile gelecek planlarımı dinledin. Bana çok güldün, değil mi?”

Lena ellerini önüne götürerek, “Bu durumda komik bir şey yok,” diye cevapladı. “Elbette gülmedim.”

Sam elini saçlarında gezdirerek, “Bize söylemeliydin Lena,” dedi. “Kesinlikle söylemeliydin.”

“Söz verdim.”

“Bana da söz verdin. Evlendiğimiz gün karı koca olarak birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımıza söz verdik.”

Sam’in sonradan ortaya çıkan borçlarını ve yaptığı yarım düzine vukuatı düşünen Lena sinirlenmeye başlamıştı. Wendy ve Lena onun ahlakını sorguluyorlardı ama asıl konu parayı kaçırdıkları için hissettikleri hayal kırıklığı ve utançtı.

Lena sosislilerin bulunduğu poşeti kaldırarak, “Söyleyebileceğim başka bir şey yok,” dedi. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Çocuklarla yemek yemek için dışarı çıkıyorum.”

Sam’in Lena’yla tekrar konuşması gecenin geç saatlerini bulmuştu. Yatağa yattıklarında, aralarındaki dargınlığa batıl inançlar yükleyen Lena, Sam’e onu affedip affedemeyeceğini sordu.

Sam bir iç çekerek kendini yastığına attı. “Elbette affettim, Lena. Sen büyükbabama çok iyi davrandın. Belki hak ettiğinden bile iyi davrandın. Bunun için seni suçlayamam. Ama... O yarım saatte, yani zengin olduğumuzu sandığım vakitte... Tanrım. Sanki özgür hissettim, Lena. O hissi yaşadıktan sonra nasıl bir hapiste olduğumu fark ettim.” Sam iki elini yüzüne koydu, Lena bir an Sam’in gözyaşlarını saklamaya çalıştığını düşündü.

“Üzgünüm. Büyükbabanın parasını bana bırakacağını bilseydim seni önceden uyarırdım. Böylece bu kadar hayal kırıklığı yaşamazdın.”

Sam ellerini çekti. “Hâlâ anlamıyor musun? Hiçbiri sorun değil. Ne büyükbabam ne annem ne de sen. Kimin ne söylediği, ne zaman söylediği, hiçbirinin bir önemi yok. Unutulup gidecek aptal bir aile tartışmasıydı o kadar. Asıl sorun, *hissettiğimdi* Lena. Özgürlüğü hissettim. Şimdi o özgürlüğe asla sahip olmayacağımın farkındayım ama artık kaçırdığım şeyin ne olduğunu hep bileceğim. Sonsuza kadar.”

Lena, “Bir gün o özgürlüğe sahip olabilirsin,” demek istedi. Ancak bu doğru değildi. Ayrıca boğazı bir şey söyleyemeyecek kadar çok acıyordu.

Otuz Sekizinci Böhüm

Sofi'nin evindeki *Yıllık Kış Buluşması* resmî bir aile toplantısı hâline gelmişti. Sofi, parasızlıktan yakınıp duran Natalya dâhil olmak üzere herkesin yol parasını ödüyor, kalmaları için kasabayı çevreleyen duvarların ötesindeki tatil evlerinden birini ayarlıyordu. Hava bu yıl yumuşaktı, uçuk mavi gökyüzündeki beyaz güneş ısıllı ısıllı parlıyordu. Sofi, Julien, Nikita, Lena, Sam, Anna, Matthew ve Natalya her sabah hep beraber park alanlarına yürüyorlardı. Stasya ise evde kalıyor, ayaklarını uzatıp kanaviçesini yapıyordu. Lena'nın oğlu Matthew, Nikita'ya bayılıyordu. Onu oyunlarına dâhil etmeye çalışıyor, etrafında dört dönüyor, ellerini çırpıp şarkı söylemeyi öğretiyordu. Natalya'nın makyaja buladığı Anna ise gözlerine bile bakamayan bu tuhaf, sessiz küçüğe karşı daha tahammülsüzdü.

Hep birlikte kış yüzünden kapanan bir havuzun yanında durdular. Top oynamaya başlayan Julien ve Sam, Matthew ve Anna'yı topu ayaklarından almaları için kışkırtıyorlardı. Çok geçmeden bağırışlarla birlikte macera dolu bir rekabet başladı. Stasya'nın emekleri karşılığını çok yavaş da olsa vermeye

başlamıştı. Nikita artık beş yaşındaydı ama hâlâ dünyayı algılayamıyordu. Düzeni bozulduğunda öfkelenip huysuzlaşıyor, Julien, Stasya, Sofi, bazen de ‘anne’ diye sesleniyordu. Diğer çocuklar onu hem büyülüyor hem de şaşırtıyordu. Konuşurken kullandığı kelimeler oldukça kısıtlıydı. Bazense bir ışıltı beliriyor, Sofi havalara uçuyordu. Küçük çocuk basit oyunlara ayak uydurabiliyor, oyuncak bir bebeği oyuncak sepetine koyabiliyor ya da gülünç bir ses çıkardığında Sofi’ye gülümseyip ufak bir kahkaha atabiliyordu. Sofi artık hayal kurmuyordu: Nikita’nın tedavisi yoktu. Fakat dünyaya alışmak için her gün bir adım daha attığını hissedebiliyordu.

Sofi, Lena ve Natalya bir bankta oturmuş, oyun oynayan çocukları izliyorlardı.

“Keşke Anna’ya makyaj yapmasaydın Natalya,” dedi Lena. “Daha çok küçük.”

“Küçük kızlar makyaja bayılır,” diye yanıtladı Natalya. “Ayrıca çok istedi.”

O sırada yere kapaklanan Matthew, yüzünü çimlere gömdü. Henüz haykırmaya fırsatı olmamıştı ki Lena hızla yerinden fırlayıp ona doğru koştu.

Natalya, her zamanki patavatsızlığıyla Sofi’ye dönüp Lena’nın arkasından konuşmaya başladı. “Çocuğu ana kuzusu yapacak.” Ancak Sofi’yle aralarında eski rahatlık yoktu, Sofi kuzeninin gözlerine rahatça bakamıyordu.

Hepsi anlaşma yaptığı aptal reklamın hatasıydı. Ancak Natalya’nın bu işi isteyeceği yüz yıl düşünse aklına gelmezdi. Televizyonda çalışmaya başladığından beri Sofi’nin takılarına bir kez olsun ilgi göstermemişti. Bu yüzden telefon etmesi Sofi için tam bir şok olmuştu. Genç kadın hemen bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Natalya çok güzeldi, daha da

önemlisi Rus'tu. Kuzenine reklamdan sorumlu kişilere haber vereceğine dair söz verdi. Fakat böylesine bir kararlılıkla karşılaşmayı beklemiyordu. Francette bu fıkre hemen karşı gelmişti, ancak reklam şirketinin direnci çok daha büyüktü.

Miranda Ackroyd havaya küçük bir sigara dumanı saçarak, "Bu iş için uygun değil," demişti. "Özellikle de İngiltere'de."

"Neden uygun olmasın ki?" diye sordu Sofi.

Miranda her yere kül dökerek parmaklarıyla sebeplerini saymaya başladı. "Çok yaşlı, çok kalitesiz. Hepsi işimize ters." Sonra hafifçe güldü. "Bunları söylediğim için üzgünüm ama sen sordun."

Sofi'nin önünde korkunç bir ikilem oluşmuştu. Kampanyayı aylarca erteleyerek düşünmek için zaman istedi. Francette baskı yapmaya devam ediyordu: Reklamı hemen şimdi, isimleri duyulmuşken yayımlamak zorundaydılar. Miranda ile Bryan ona sürekli genç ve güzel oyuncu fotoğraflarıyla dolu e-postalar gönderiyordu. Büyük bir kazanç hayal ettiklerine ve kampanyanın ellerinden kaçmak üzere olduğunu düşündüklerine şüphe yoktu. Ama sorun da zaten bu değil miydi? Sofi bu kadar para harcayacağı için yanlış manken kullanamazdı. Eğer Natalya İngiliz toplumunun önünde gerçekten silinmiş bir seksi kızdan ibaretse Sofi onu seçemezdi. Bu çok kötü bir iş kararı olurdu.

Natalya karar verilen aşamada yaşanan ertelemeye anlayış gösteriyor gibi yapmıştı, fakat bu Richelieu'ya geldiğinden beri milyonlarca soru sormasını engellememişti. Yönetimde başka kimler vardı? Reklamlar kaç ülkede oynayacaktı? Hangi dergilerde yer alacak, ne kadar süre kalacaklardı? Sofi, Natalya'nın tüm bunların onun kararında olmadığını

düşünmesi için pek bir şey bilmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Ancak biliyordu. Bu onun şirketiydi; son söz elbette ona aitti.

Tanrı'ya şükür ki Lena geri dönüp onu bu sohbetten kurtardı. İki dirseğinde iki sıyrıkla dönen Matthew, annesinin kucağında sızlanarak oturuyordu. Lena, oğlunun saçlarını okşadı. Matthew'u gören Nikita ona doğru geldi ve avucunu zorla açarak içine birkaç çim parçası koydu.

Sofi kalp atışlarının durduğunu hissetti. Nikita ona birediye verip Matthew'u neşelendirmeye çalışıyordu.

Matthew minnettar bir ifadeyle Nikita'nın başını okşayıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Sofi, oğlunu kucağına kaldırıp göğsüne bastırdı. "Ah, seni güzel çocuk!" Nikita her zamanki bağımsızlığı ve sessizliğiyle annesinin onu kucaklamasına izin verdi. Sofi'nin Natalya ve işiyle ilgili tüm endişeleri, oğluyla yaşadığı bu güzel anla birlikte önemsizleşmişti.

Ocak ayı gelip geçmiş, Francette artık bıkmıştı.

Telefonda sert bir sesle, "Sofi," dedi. "Reklam için *bugün* de karar vermezsen moda dergilerinin bahar sayılarını kaçıracağız. Artık bir şeyler yapmak zorundasın."

Anastasia Tasarımı'nın yüzünü bulmuşlardı. Yeni yüzleri beklenmedik bir şekilde patlayan bir filmde küçük bir rol alan yirmi iki yaşındaki bir oyuncuydu. Kıza teklifler yağıyordu, onu başkasına kaptırmadan harekete geçmeliydiler.

"Ama kuzenim..." Ancak Sofi'nin cümlesi yarım kaldı.

“Kuzeninin yaptığın bir Anastasia kolyeyi Chanel elbise-
siyle giymediğini anlatmıştın. Şimdi Chanel giyen insanlar
defileler için senin takılarından istiyor.”

Sofi birden irkildi.

“Lütfen Sofi. Ya şimdi ya hiç...”

“Peki,” diye yanıtladı Sofi, gözlerini kırıştırarak. “Ta-
mam, Natalya yok. Oyuncuya teklif gönderin.”

“Güzel. Doğru kararı verdin.”

“Öyle mi?”

“İşin için evet.”

Bu cevap genç kadını biraz da olsa rahatlatmıştı.

“Bana bir iyilik yapar mısın, Francette? Natalya’yı sen ara-
yıp söyler misin? Böylece ajansından duymamış olur.”

“Neden sen aramıyorsun?”

Güzel bir soruydu.

“Arayamam ki. Bu kararın benim dışımda alındığını dü-
şünmesi daha iyi.”

Ancak Natalya aptal değildi. Sofi’nin boyun eğdiğini ve
onu, yardımına en çok ihtiyaç duyduğu anda hayal kırıklığına
uğrattığını anlayacaktı.

Düzenli bir şekilde dizilen koliler kapının önünde bekliyordu.
Natalya taşınıyordu. Kensington’daki dairesinin kirası biriki-
mini çok hızlı bir şekilde yediğinden genç kadın Finchley’de
küçük ama güzel tasarlanmış başka bir daire bulmuştu. Kirası
daha uygundu, zaten artık alışverişe gidecek parası olmadı-
ğından evinin mağazalara yürüme mesafesinde olması da ge-
rekmiyordu.

Aslında parası yok değildi, çalıştığı çeşitli işlerden para kazanmıştı. Bankada hâlâ çok parası vardı. Fakat yüklü bir gelire alışık olup bir şeyleri düşünmeden alabildiğinden şimdi parası yokmuş gibi davranıyordu. Konu güzelliğini korumak olduğunda ise masrafları asla kısmıyordu. Özellikle yaşlanmaya başladığı bu dönemlerde güzelliğine daha çok dikkat etmeliydi. Bu yüzden taşınmak tek seçeneğiydi. Kendi kendine kariyerinin tekrar parlayacağını ve başka bir yer bulabileceğini söyledi. Ama o parlak kariyer şu an için imkânsız görünüyordu. Leida Frost bile inancını kaybetmiş gibiydi. İki haftada bir yapılan buluşmalar iki ayda bire düşmüştü. Leida kendini göstermesi için ‘doğru’ fırsat olduğunu düşündüğünden Natalya’yı hâlâ düşük ücretli işlere gitmesi için zorluyordu. En son, Natalya’yı soran Rus bir yönetmenle görüşmesini önermişti. Rus yönetmen, St Petersburg’da düşük bütçeli bir film çekiyordu. Natalya’nın alacağı ücret içler acısıydı. Ancak hepsinden önemlisi genç kadın *geri dönemezdi*. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve dönerse pes etmiş olacaktı. Onu bir türlü anlamayan Leida, giderek öfkeleniyordu. Ne kadar öfkelenirse de sonuç olarak her şeyi boş verip Butlers Wharf’taki çatı katına gitmişti, bu hayati kararlarla boğuşmak zorunda olan Natalya’ydı.

Nakliye firmasının gelmesine bir saat vardı. Natalya biraz keyiflenmek için bir dergi aldı, kanepeye oturup ayaklarını uzatacak ve bir şeyler okuyacaktı. Fakat beş sayfa geçtikten sonra gördüğü şey onu şok etti. *Anastasia reklamı*. Reklam iki sayfayı kaplıyordu. Genç bir oyuncu... Adı neydi? Olivia mıydı? Natalya oynadığı filmi görmüş ve genç kızın çok sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse siyah saten sabahlığıyla kırmızı bir şezlonga uzanmıştı. Çıplak ayaklarının hemen

üzerinde birbirinden güzel iki nefis halhal vardı, vücudunun her bölümü Sofi'nin takılarıyla doluydu. Genç kız muazzam görünüyordu, aynı bir yıldız gibiydi. Natalya midesinin çalkalandığını hissetti, kıskançlıktan midesi bulanmıştı. Dergiyi hızla kapatıp çıplak döşemeye fırlattı ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini yumdu. *Bu hiç adil değildi, hem de hiç.* Sofi onu bir yıldız yapabilirdi ama yapmamayı tercih etmişti.

O esnada zil çaldı, nakliyeciler erken gelmişti. Genç kadın adamları içeri almak için kafasındaki kötü düşünceleri uzaklaştırıp ayağa kalktı. Natalya'nın kutuları merdivenden indirip kamyonu yüklemesi adamları şaşırtmıştı, fakat hiçbiri bundan şikâyet etmedi. Genç kadın kamyonu binen nakliyecilerin gidişini seyrettikten sonra kol çantasını alıp küçük dairesinin kapısını son kez kilitlemek için merdivenleri çıktı.

Tam son ışığı da söndürüyordu ki telefon çaldı. Telefon beklemeyen Natalya, hayretle telefonu açtı.

"Alo? Natalya?"

Telefondaki Rus bir adamdı. Sesi alamayan genç kadın arayanın onu filminde isteyen Rus yönetmen olabileceğini düşünerek temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Efendim?"

"Benim, baban."

Natalya'nın üzerindeki baskılar nihayet patlak vermişti. Natalya birden gülmeye başladı, öyle bir kahkaha atmıştı ki yanaklarından yaşlar süzüldü. "Yine mi para istiyorsun? Ah, ne komik..."

"İki yıl oldu," diye yanıtladı Viktor. "On bin pound ömür boyu yetecek değil. Bu sefer iki katını versen daha iyi olur."

Natalya aldırış etmeden gülmeye devam etti. "Param yok. Artık sana saçacak param kalmadı. O yüzden defol. Beni bir daha arama. Bitti."

“Eğer Lena’yı ararsam bitmiş olmayacak.”

Natalya’nın aklı birden başına geldi. “Onu rahat bırak. Param yok diyorum. Yalan söylemiyorum. Artık bittim, baba. Artık yıldız değilim, şöhretim gideli üç yıldan fazla oldu. Paramın çoğunu borsada kaybettim. Hatta bugün Tanrı’nın unuttuğu bir yere, küçük bir daireye taşınıyorum.” Tabii, tüm bunlar farklı olabilirdi. Sofi ona kötü bir tavsiye vermiş olmasaydı, reklamında onu oynatmış olsaydı... O an Natalya’nın aklına bir fikir geldi. “Sen en iyisi Sofi’yi ara. O sana para verir.”

“Sofi mi? Sofi neden bana para versin ki?”

“Ben neden veriyorsam o yüzden. Seni Lena’dan uzak tutmak için.” Natalya yanlış bir şey yaptığının farkında olsa da kendini tutamayarak devam etti. “Kalemin var mı? Numarasını vereceğim.”

Lena yeni evlerindeki telaşlı sabahların hızına henüz alışamamıştı. Wendy ayakkabılarını bulmadan ya da Anna’nın saçlarını örmeden Lena ve Sam iki çocuğu zamanında okula hazırlamak için büyük bir uğraş veriyordu. Hep birlikte arabaya bindikten sonra Lena herkesi gideceği yere bırakıyordu; Sam manava, Anna ve Matthew okula, kendisi de çocuk yuvasına. Ayrıca çocukları okuldan alma sorumluluğu da Wendy’deydi. Lena okula yetişebilmek için öğle arasını kullanmış, çocukları eve götürüp tekrar işe dönmüş ve ağzına tek lokma atmadan günü bitirmeye çalışmıştı. Fakat tüm bunlara rağmen Wendy’nin evinden taşındığı için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. İlk kez kendisinin ve Sam’in yetişkin olduğunu

hissediyordu. Yeni evleri temiz ve düzenliydi. Denize çok yakın olmadığı için fırtınanın sertliğinden uzaktı, ayrıca cad-denin hemen ucunda bir park vardı.

Sam yeni hayatları konusunda Lena'nın mutluluğunu pay-laşmıyordu.

Evlerindeki ilk akşam, Lena dikkatlice açtığı şampanyayı küçük kadehine dökerken Sam, hafif hafif söylenmeye başla-dı. "Annemle yaşarken yaptıklarımın geçici olduğunu hissediyordum. Ama bu... bu hayat gerçek ve değişmeyecek. Benim hayatım işte bu."

Lena tüm bunların geçeceğine inanarak Sam'in melan-kolisine sabretmeye çalışıyordu. Ama taşınalı altı aya yakın olmuştu. Lena'ya büyükbabadan kalan dört yüz yirmi sekiz poundluk miras, kapıları hızlı kapandığında üzerindeki paslar dökülen ikinci el bir araba yüzünden bir haftadan kısa bir süre içinde tükenmeye başlamıştı. Genç kadın paranın bitişini iz-lerken Sam hâlâ kendi dertleri ve hüznleriyle boğuşuyordu.

Lena, o sabah kapının önündeki posta kutusuna baktı. Ço-cukları arabaya bindirdi ve motorun ısınması için arabayı ça-lıştırarak Sam'in dişlerini fırçalayıp evi kilitlemesini bekledi. Lena, Sam her zamanki gibi çok geç kaldığından beklenmedik bir fatura korkusuyla gerilerek mektupları karıştırmaya baş-ladı. Elindeki zarf yığınının arasında büyükbabanın mirasıyla ilgilenen avukattan bir mektup vardı. Bu hiç beklemediği yasal bir belgeydi. Genç kadın zarfı açıp hızla mektuba göz gezdirdi.

Sonra durdu. Başa döndü ve dikkatlice bir kez daha okudu.

Büyükbabanın ölümünden sonra avukat, yaşlı adamın mal varlığını hâlâ araştırdığını söylemişti ancak bir şey bulama-yacakları konusunda Lena'yla hemfikirlerdi. Oysa ikisi de

yanılmıştı. Little Ayton'ın kırılıklarında büyükbabanın adına bir ev ve bir arazi bulunmuştu. Lena kalp atışlarının durduğunu hissetti, kulakları uğuldamaya başlamıştı. O esnada kapı açıldı ve Sam koltuğa oturdu. Genç kadın mektubu içgüdüsel olarak kol çantasına saklayıp zoraki bir gülümsemeyle tebesüm etti. "Tamam mıyız?"

"Hasta mısın?" diye sordu Sam. "Çok solgun görünüyorsun."

Genç kadın vitesi değiştirdi. "Ben mi... Şey... Biraz tuhaf hissediyorum, o kadar."

Sam, "Şu yuvadaki çocuklar yüzünden," diye homurdandı.

Lena yola devam ederken heyecanlanmamak için çok çabaladı. Belki de yanlış okumuştı, kanuni terimlerden pek anlamazdı. Avukatı araması ve mektubun ne anlama geldiğini sorması gerekiyordu. Sam'i bırakırken ve çocukları okul bahçesinde öperken akıllı bir karış havadaydı. Çocuklar okula girdikten sonra eve dönüp iş yerini aradı ve hasta olduğunu söyledi. Avukatın ona geri dönmesi için yarım saat beklemek zorunda kalmıştı. Beklediği süre boyunca tüm gücüyle mutfakçıyı temizledi. Bir umutlanıyor, bir umutsuzluğa düşüyordu. Ve nihayet telefon çaldı.

"Efendim?"

"Bayan Chernova-Tait'le mi görüşüyorum?"

Genç kadın çarpan kalbiyle, "Evet?" diye yanıtladı.

"Size nasıl yardım edebilirim?"

"Gönderdiğiniz mektup. Ev. Şu ev..." Lena hayal kırıklığına uğramaktan korktuğu için sormaya cesaret edemiyordu.

"Evet, ev sizin. Büyükbabanız bu evi gizli tutmak için çok uğraşmış. Evi bulabilmek için çok sayıda yazışma yapmam gerekti."

Lena büyükbabanın ölmeden önce söylediği şeyi nihayet anlamıştı. *Doğru seçim yapmışım*. Kararını değiştirip mirasçısını Lena olarak gösterdiğinden bahsetmişti. Mirasını onun yanı başında duran, her şeyine koşan, parası olmadığını bildiği hâlde onu sevmeye devam eden Lena'ya bırakmıştı...

“Haftalarca çalışmam gerekti. Korkarım yüklü bir fatura göndereceğim.”

Ancak Lena kötü haberi değil, sadece iyi haberi duyuyordu. “Gidip evi görebilir miyim?”

“Elbette. Sizin için girişteki masaya bir paket bırakacağım. Paketin içinde gerekli belgeler ve anahtar var. Ama lütfen beklentinizi düşük tutun. Evin harabe durumda olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen evi satmayı daha mantıklı bulacaksınız.”

Böylece Lena kendini kırlara doğru giderken buldu. Yola devam ederken kalbi resmen göğüs kafesini dövüyordu. Yabani otların bittiği tarlalar henüz çiçek açmamış fundalıklarla doluydu. Güneşin önünden hızla ilerleyen bulutların gölgeleri yere düşüyordu. Lena, Roseberry Topping'in ufak tepesinin ardında küçük bir köy buldu. Biraz daha gittikten sonra yolu sormak ve kahve almak için durdu. Ardından küçük paslı arabasını sarsan taşlı köy yolunda ilerlemeye devam etti. Çok geçmeden iki kapı numarası arasında kalmıştı, üzerinde rakam olmayan çitler gördü ve yolun karşısına geçti. İki yanındaki evler muhtemelen yeni komşularıydı.

Arabadan inerken elleri titriyordu. Karşısında saz çatısı ve iki bacası olan eski bir çiftlik evi duruyordu. Küçük duvar, yosun ve asmalarla kaplanmıştı. Evin bahçe kapısı menteşelerinden sallanıyordu. Genç kadın çimlerle kaplı patikada yürüdü. Ev -*Lena'nın evi*- gri taşlardan yapılmıştı. Beyaz pencere pervazları soyulmuş, camlar yer yer kırılmıştı. Lena evin kapısını bulup anahtarı kilide soktu.

İçerisi çamur birikintileri ve örümcek ağlarıyla doluydu. Mutfak pislik içerisindeydi, şömine simsiyahtı. Dar koridorun ucunda üç küçük yatak odası vardı. Tavanın yarısı yoktu, çatı kirişlerinde çukurlar oluşmuştu. Banyo küften kararmıştı, içerisi hayvan ölüsü kokuyordu. 'Harabe' evi tanımlamaya yetecek bir kelime değildi. Ama... Lena bir an evin onarıldığını, boyandığını ve içinin mobilyalarla döşendiğini hayal etti. Çocuklarının fotoğraflarının bulunduğu çerçeveler koridorun duvarlarını süsleyecekti. Mutfakta yeni bir ocak olacak, fayanslar temizlenecek, o yemek yaparken Anna ve Matthew'un ödev yapacağı ahşap bir masa koyulacaktı...

Tabii, böylesine bir tadilat çok para gerektirecekti ve paraları yoktu.

Genç kadın mutfak kapısından çıkıp dışarıya baktı. Önünde yeşil araziler uzanıyordu, hemen evin yanında eski çitlerle çevrili taş bir ambar vardı. Burası da ona mı aitti? Bir küme ağaç, komşu bahçelerin çiçekleri, uzakta yürüyen inekler... Hepsi gün ışığının altında ıslık ıslık parlıyordu. Lena bu dünyada bir şeye sahip olabilmenin keyfini çıkararak uzun uzun manzaraya baktı.

Ne yazık ki bu evi tamir edip içinde yaşama imkânları yoktu. Böyle bir meblağı borç alamazlardı. Bankadan kredi alsalar bile -ki bu çok küçük bir ihtimaldi- yakınlarda iş bulmayı umarak borç içinde yaşamak zorunda kalacaklardı. Söz konusu para oldu mu Sam'e güvenmek çok zordu, kira öderken bile güçlük çekiyorlardı. Ev kredisi onları tamamen bitirirdi.

Peki, ne yapacaktı? Evi satacak mıydı? Yasal işlemler için de paraya ihtiyacı olacaktı. Bunları düşünmek bile Lena'nın umutsuzluğa düşmesi için yeterliydi. Sam'in eline para geçerse neler olacağını biliyordu. Hiç düşünmeden harcayacaktı.

Hem de hepsini. Hemen yeni, kullanışlı bir araba alacak, daha büyük bir eve çıkmak, para harcamak isteyecekti. Hayatın onu mutlu edecek çok az şey verdiğini düşündüğünden eğlenip keyif çatmak istiyecekti. Tanrı korusun belki işten çıkıp tekrar gruptan bahsetmeye bile başlayabilirdi. Kısaca tüm paranın bitmesi ve başladıkları yere geri dönmeleri birkaç yılı bulmayacaktı. Lena, Sam'i evlendikleri günkü kadar çok sevse de onun bu huyunu kabul etmekten nefret ediyordu. Ancak bu bir gerçektir. Zaten bu sabah mektubu saklama sebebi de buydu. Belki daha güçlü bir kadın onu yönetmeyi becerebilirdi ama miras onun büyükbabasına aitken nasıl paranın kendisinin olduğunu ve ona elini süremeyeceğini söyleyebilirdi ki?

Ancak üçüncü bir seçenek daha vardı. Çocuklar. Ağzını kapatıp evden bahsetmez ve evin yıllarca durmasını sağlarsa evin değeri artacaktı. Belki Matthew ve Anna'nın büyüdüklerinde iyi birer işi ve maaşı olurdu. Böylece evi onarıp içinde yaşayabilirler ya da evi kilitleyip arsayı satarlardı. Buna zamanı geldiğinde kendileri karar verebilirdi. Genç kadın kısa bir an Anna'yı evinde iki çocuğuyla düşündü. Küçük kızı yemek pişiriyor ve ev işleriyle uğraşıyordu. Ama Lena'nın yaşadığı endişelerin hiçbirini yaşamıyordu. Genç kadın gülümseyerek dolan gözlerini kırıştırdı. Evet, kararını vermişti.

Kapıyı kilitledi ve en kısa zamanda pencereleri yaptırmak için döneceğine söz verdi. Belki içeri su girmemesi için birini çağırıp çatıdaki deliği bile yaptırabilirdi. Eve döndüğünde Sofi'yi aramaya karar verdi. Sofi'nin akıllı mal mülk işlerine iyi çalışıyordu, o ne yapacağını bilirdi. Hepsinden önemlisi de çok iyi sır saklayabiliyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sofi, Nikita'nın eli avucunda posta kutusuna doğru yürüyordu. Nikita hareket ederken -arabadayken, hatta yürürken- aklının meşgul edilmesi çok önemliydi. Yoksa boş bakmaya başlıyor, afallıyordu. Bu yüzden Sofi ona gözleriyle, bulabildiği kadar yuvarlak obje bulabilmesini söyledi. Genç kadın, oğlunun olağanüstü bir gözlem gücü olduğunu kabul etmeliydi. Küçük çocuk tampon etiketlerinin üzerindeki tasarımlardan, binaların tepelerindeki saçaklara kadar daire şeklinde bir sürü şey bulmuştu. Sofi, Lena'ya göndereceği parayı zarf içinde posta kutusunun içine attı. Kuzeni onu arayıp miras kalan çiftlik evinden bahsetmiş ve evi çocuklarına bırakabilmek için şimdilik bunun bir sır olarak kalmasını istediğini söylemişti. Sofi, resmî belgeler ve çatı tamirâtı için kıbarca para göndermeyi önermişti. Bu iyiliğe minnettar kalan Lena, tutulan diliyle bir şeyler geveleyerek imkânı olduğunda hemen borcunu ödeyeceğini söyledi.

"Hayır hayır, borç değil," dedi Sofi. "Benden bir hediye. Senin için değil, Matthew ve Anna için."

Lena bu açıdan baktığında kuzeninin teklifini rahatlıkla kabul edebilmişti.

Sofi ve Nikita büyüyen gölgelerin arasında yürürken bu sefer kare objeler buluyorlardı, ancak Nikita yorulmaya başlamıştı. Bu dünya tek bir adım atamayacağı kadar zorlu gibiydi. Baktığı her şeyle duygusal bir etkileşim yaşıyordu. Sofi oğlunu kucağına aldı ve rahatsız oluyorsa gözlerini kapatmasını söyledi ama Nikita'nın omzunun üzerinden donuk gözlerle geldikleri yolu izlediğini görebiliyordu.

Eve geldiklerinde Julien yemek yapıyordu. Bu, Julien'in atölyede kötü bir gün geçirdiği anlamına geliyordu. Julien'a her zaman iyi davranan Stasya, onun sanatsal krizlerinin altında ezilmesine izin vermiyordu. Eline bir süpürge ya da tava tutuşturur, ona katılıp bir süre gerçek dünyaya dönmesini söyler, fiziksel ve tatbiki bir şeyler yapmasını önerirdi. Sarımsak yağın içinde kızarıp müzik setinde Ella Fitzgerald çalarken Julien, Stasya'yla birlikte mutfakta kahkahalar atıyordu. Bu gürültü Nikita'ya ağır geleceğinden Sofi oğlunu sessiz yatak odasına götürüp bir kaset koydu. Küçük Nikita hâlâ bebek videoları izliyordu Ardından kocasıyla bir kadeh şarap içmek için mutfaka döndü.

Julien ona kremalı ve fesleğenli sosunu denetirken yanlışlıkla çenesine damlatınca eğilip çenesinden öptü. O esnada telefon çaldı ve Stasya telefonu açmaya gitti.

Sofi, şarabından bir yudum alırken, "Kötü bir gün müydü?" diye sordu.

"Bербattı," dedi Julien gülerek. "Tanrı'ya şükür annen var."

Genç kadın kendini yetersiz hissetmemeye çalıştı. Bunca yıldır tek yaptığı Julien'ı kötü resimler ürettiği dönemlerde rahat bırakmaktı. Ona çok saygı duyar, ilhamını kaçırmamak

için bir dakika bile rahatsız etmek istemezdi. Ancak Stasya, Julien'ı hemen çözmüştü. Sofi, kocasına başından beri yanlış davranıp davranmadığını düşündü. Belki daha çok şey istemeli, Julien'ın evde kalmasını emretmeli, her gün sevildiğini duymak için ısrarcı olmalıydı. Belki de yüreğinin derinlerine sakladığı ikinci çocuk hasretinin tekrar alevlendiğinden bahsetmeliydi. Ama bu hasreti kendi bile yeni fark etmişti. İkinci çocuğun, Nikita'nın kendini yetersiz hissetmesine sebep olmasından korkuyordu. Eksikliğinin annesinde büyük bir boşluk yarattığını ve bu boşluğu ikinci çocukla doldurmaya çalıştığını hissedebiliirdi. En kötüsü de hayatına bulaşan uğursuzluğun ikinci çocukta tekrar ortaya çıkmasından korkuyordu.

Sofi, annesinin sert sesini duyunca hayaller âleminden çıktı. Stasya Rusça konuşuyordu. "Hayır. Onunla konuşamazsın."

Sofi içeri gittiğinde annesi telefonu kapatmak üzereydi. Genç kadın telefona koşup ahizeyi kaparak, "Kim?" diye sordu.

Stasya titrek bir sesle, "Viktor amcan," dedi.

Sofi hem şaşırmış hem öfkelenmişti. "Ne istiyor?"

"Kapa gitsin."

Sofi annesine nazikçe gitmesini işaret edip telefonu kulağına götürdü. "Numaramı nasıl buldun?"

"Natalya verdi."

Bu cevap Sofi'yi şaşırtmamıştı. *Anastasia* reklamının mankeni seçildiğinden beri Natalya'yla konuşmamıştı. Resmen birbirlerinden kaçıyorlardı. Ama Natalya'nın öfkeleneyeceğini çok iyi biliyordu.

"Anladım. Peki, ne istiyorsun?"

"Para. Lena'dan uzak durmam için."

"Korkarım tehdidine kanmayacağım Viktor amca. Cevabım hayır."

Viktor bu yanıtı beklemiyordu. Sofi, Natalya'nın ona kaç kez para gönderdiğini merak etti. Viktor aceleyle, "O zaman Lena'yı arayacağım," dedi. "Yine onu görmeye geleceğim. Pişman olacaksın."

"Hayır, gelmeyeceksin," diye cevapladı Sofi. "Onu görmek istediğin yok. Hiçbirimizin sana verecek bir şeyi kalmadı. Artık uzak duracağına eminim."

Peki, gerçekten emin miydi? Aslında değildi ama Viktor'un tuzağına düşmeyecekti. Viktor, hiçbir şeyi hak etmiyordu ve Sofi ona hak ettiği gibi davranacaktı.

"Hoşça kal." Genç kadın telefonun tekrar çalmasından korkarak ahizeyi bıraktı. Belki de Viktor daha aramadan önce yenildiğinin farkındaydı.

Stasya, "O adamla konuşmamalıydın," diye çıkıştı.

"Endişelenme anne," dedi Sofi. "İçimden bir ses bir daha onun adını bile duymayacağız diyor. Bizimle işi bitti."

Natalya uzun zamandır böyle yiyip içmediğinden şu anki hâlimden pek keyif alıyordu. Covent Garden'daki Browns isimli restoranda şarabını yudumlayıp İtalyan mantısını yerken karşısındaki adam onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Fakat maalesef erkek arkadaşı değildi. Genç kadının, karşısındaki adamın çapkın ve boş biri olduğunu anlaması için dört buluşma yeterli oluyordu. Belki de kötü tercihler yaptığı içindi. Yüreğini saran yalnızlık içinin yaşlanma ve işsizlik korkusuyla dolmasına neden olmuştu.

Fakat karşısında oturan adam bir yönetmendi. Şu an *Skin Crawlers* isimli bilim kurgu-korku karışımı bir film çeken

Arnold Grassman kırka yakın bağımsız iş yapmış varlıklı bir yapımcıydı ve kadın başrol için Natalya'yı istiyordu.

"Bu role uygun olma sebebin güzelliğin. Çok gösterişlisin, asilsin. Bu aptal yaratıklar çok sümsük ve leş." Arnold 'leş' derken öyle vurgulamıştı ki dudaklarının arasından fırlayan tükürüğü masaya yapıştı. Adam tükürüğünü eliyle silip devam etti. "Henüz adı duyulmuş bir yapımcı olmayabilirim Natalie, ama çok param var. Sana çok iyi bir ödeme yapmak istiyorum. Bu rol için doğru kişi olduğuna ikna oldum. Sen dikkatlerin filmimin üzerine toplamasını sağlayacaksın."

Tabii, Natalya'nın endişeleri vardı. Filmin ikinci kısmının çoğunda üzerinde çamaşır, elinde silah uzaylıları kovalayacak, sonrasına uzaylılar bağırsaklarına kadar çıkaracaktı. ona Grassman iki film daha yapmıştı ve filmleri direkt CD yapılmıştı. Fakat bu sektörde kimin zirveye çıkacağını söylemek zordu. Leida, Natalya'yı sert bir dille uyarıyordu. "O adama güvenilmez. Maxim Levitsky seni hâlâ istiyor. Daha geçenlerde Cannes Film Festivali'nde Belirli Bir Bakış ödülünü aldı. Onunla görüşemez misin?"

Ancak Maxim Levitsky'nin parası yoktu, üstelik filmi St Petersburg'da çekiyordu. Arnold Grassman bir milyonerdi ve Londra'daydı. Bu yüzden Natalya, Leida'ya haber vermeden onunla bir görüşme ayarlamıştı.

Natalya, para konusu açıldığında heyecanlanmamış gibi görünmeye çalıştı. "Teklifini yeteri kadar cömert bulursam sözleşmenin bir taslağını görmek isterim, Arnold. Böylece daha ciddi bir şekilde evet diyebilirim."

Adam heyecanla teşekkür ederek bazı gerekli, küçük belgelerle birlikte sözleşmeyi göndereceğine söz verdi. Natalya Arnold'ı inceledi, karşısındaki zengin, güçlü ve beceriksiz

koca adama hayretle bakıyordu. Sonra zarifçe gülümseyip tekrar şarabını yudumladı. Biraz bekle, fakat sormadan edemeyecekti. “Arnold, bağımsız bir yapımcı için büyük bir bütçen olduğunu söyledin. Peki, bu değirmenin suyu nereden geliyor?”

Arnold gururla soludu. “Ah, ben hiç cimrilik yapmam. Özellikle de başroldeki kadınlara.” Sonra kendinden emin bir şekilde güldü. “Maden makineleriyle ilgili bir şirketim var. Yirmi bir yaşına bastığımda miras kaldı. İngiltere’deki en büyük maden makinesi üreticisi biziz.” Omzunu silkip devam etti. “Ama maden makineleri hiç ilgimi çekmedi, Natalie. Hep bilim kurgu filmi yapmak istedim.”

Natalya tabağını önünden itip saçlarını omzunun üzerine aldı. “O zaman sözleşmede ne görmeyi ummalıyım?” Arnold’ın vereceği teklifi öğrenmek için daha ne kadar beklemek zorundaydı? Sadece esip gürleyen beş kuruşsuz bir adam olabilir. Belki de ‘çok para’ dediği beş rakamdan ibaretti. İsteddiği beş rakamlı bir ücret olsa zaten herhangi bir İsveç reklamında oynayabilirdi.

“Bu akşamüstü üzerinde çalışacağım. Ama... seni teklifimle gücendirmek istemem.”

Ne diyeceği şimdiden belliydi. Genç kadının umutlarının yıkılması an meselesiydi. Kesinlikle kâr ortaklığı önerecekti. Bu da Lonely Shores’ta aldığı bir haftalık ücret anlamına geliyordu.

Adam boğazını temizleyerek, “Bir milyon pound senin için yeterli mi acaba?” diye sordu.

Natalya bir an sesinin çıkmadığını fark etti.

Arnold, hüzünlü bir edayla devam etti. “Elbette değil, değil mi? Korkarım daha önce hiç bu kadar büyük bir yıldızla çalışmadım.”

“Avans olarak mı?” diye sordu Natalya.

“Filme başladığımız gün. Temmuzun ilk günü. Çekim on iki hafta sürecek.”

“Anlaştık.” Natalya çok hızlı konuştuğunu fark etti. Gü-lümsedi ve uzuvlarına çöken ağırlığı yok etmeye çalıştı. “Kesinlikle anlaştık Arnold, seninle çalışmak bir zevk olacak.”

Sofi, Noel boyunca tüm çalışanlarına izin verirdi. Ocak ayında herkesin dönüp üretime geçtiği o günü görmek çok hoşuna gidiyordu. İki katlı atölyeye girdikten sonra gelen ilk kişinin kendisi olup olmadığını kontrol etti. Işıkları yaktı, radyoyu açtı, buzdolabına süt koydu ve öğütücüye tazecik kahve çekirdeği döktü. Ardından masaların etrafında dolanıp tek tek masalara baktı, hepsinin üzerinde yarım kalmış işler vardı. Duvarlar, Sofi’nin mavi kalemle krem kâğıda çizdiği tasarımlarıyla kaplıydı. *Anastasia Tasarımı*’nda yapıştırıcı kullanılmadığı için atölyede yapıştırıcı kokusu yoktu. Her şey elle dokunmuş gümüşlerle yapılıyordu. Sofi’ye takıları için bir bütçe grafiği teklif edilmişti, fakat onun cevabı elbette hayır olmuştu.

Çok geçmeden kapı açıldı ve içeri en yeni çalışan Elita girdi. Elli yaşındaki Elita, çocuklarını büyütmek için yirmi yıldır iş dünyasından uzaktı. Ona Sofi’den başka kimse iş vermemişti. Sofi çalışanlarında deneyim aramıyordu, ihtiyacı olan tek şey

çevik eller ve hevesli bir beyindi. Sofi ve Elita oturup yarım saat ametist ile inci bir kelepçe üzerinde çalıştılar. Diğer çalışanlar geldiğinde oda sıcak bir hava ve sohbetle doldu. Çalışanlarının mutlu olması Sofi'nin çok hoşuna gidiyordu. İnsanlar ellerinde kahve kupalarıyla masaların arasında geziniyor, birbirlerine yardım edip gümüş desenler örerken özel hayatlarından bahsediyorlardı. Sofi, elinden geldiğince yanlarında oturmaya çalışır, o çok sevdiği el yapımı takılardan yapardı. Tasarım ve evrak işleri için üst katta küçük bir ofisi vardı, fakat burada pencereden kasabanın parke taşlı sokaklarını, soluk renkli on yedinci yüzyıl binalarını ve yavaşça yürüyen insanları izlerken çok vakit harcıyordu. İnsanlar ellerinde poşetlerle yavaşça marketten dönüyor, kafelere gidiyor ya da zevk için yürüyüş yapıyordu. Zaten Richelieu'da kimsenin acelesi yoktu. Kasaba hayatı Sofi için idealdi. Francette'in yetkilerini giderek arttırmış, kendini özgür bırakmıştı. Francette çok hırslı bir kızdı. New York'un en büyük iki mağazası *Anastasia Tasarımı*'yla ilgileniyordu ama Sofi, Atlas Okyanusu'nu geçme taraftarı değildi. Şirket biraz daha büyürse kaliteden ödün vermekten ve kontrolü kaybetmekten korkuyordu.

Sofi'nin işlerinin son adımında görevli uzun ince bacaklı, eşcinsel genç Gabriel, Sofi'ye tatilinin nasıl geçtiğini sordu. Sofi, Briggsby'den, kuzenlerinden, gri okyanustan ve uzun falez yürüyüşlerinden bahsetti. Böyle anlatıldığında insanın gözünde çok mutlu ve pastoral bir manzara canlanıyordu. Fakat Lena'nın ne kadar gerildiğini ve kocasından bir ev saklamaya çalıştığını anlatamazdı. Tabii, Natalya'nın gişe rekorları kıracak bir film için bir milyon dolar aldığını söyleyip sürekli böbürlendiğini de... Natalya'nın bunu yapma sebebi aşikârdı; Sofi'nin onu *Anastasia* reklamında oynamadığı için pişman

olmasını istiyordu. Sofi, kuzeniyle ilişkisinin düzelmesi için bir süre geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Genç kadın, Natalya'yı yalnız yakaladığında neden Viktor'a numarasını verdiğini öğrenmek istemiş, Natalya gözyaşları içinde özür dilemişti.

"Verecek param yoktu. Ama senin verebileceğini düşündüm. Ayrıca Lena'ya çok değer verdiğini de biliyorum. Bu yüzden... Umarım çok para vermemiştir."

"Hiç vermedim ki."

Natalya birden başını kaldırdı. "Ne?"

"Tehdidine hiç kanmamalıydın. Lena'yla iletişime geçmeyeceğini biliyordum. Lena umurunda değil. Rahatını bozup bunca yol masrafını göze almaz. Ve haklı da çıktım. Lena'ya telefon bile etmedi."

Lena'nın içeri girmesiyle Natalya ve Sofi sessizleşti. *Yıllık Kış Buluşması* Sofi için sırlarla dolu olmuştu. Bir yandan Viktor olayını Lena'dan saklamaya çalışıyordu, diğer yandan ise Lena, Natalya'nın mirastan haberdar olmamasını istiyordu. Sofi ve Lena küçük çiftlik evini görmek için bir sabah erkenden kaçmayı başarmışlardı.

"Artık içeri su girmiyor, para için teşekkür ederim," dedi Lena, mutfak pencerelerindeki örümcek ağlarını temizlerken. "Sanırım ara ara buraya gelsem iyi olacak. Sam'den kaçabilirsem ön kapıyı boyar, banyoyu temizlerim. Tabii, sadece keyif için."

Sofi, evin boya ve temizlikten çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu. Yine de Lena'nın şu an yaşadığı küçük evden daha güzeldi. Genç kadın sessizce kuzeninin elini tutup, "Lütfen evi onarıp taşınman için para yardımı yapmama izin ver," dedi.

“Ah, hayır veremem. Bu çok fazla olur. İçerideki her şeyin değişmesi gerekiyor. Tüm dolapların, küvetin, klozetin, ocağın... Sıvalar çok kirli, kazınmaları gerekecek. Sanırım bir duvarın komple yıkılıp tekrar örülmesi lazım. Ayrıca tüm çatı baştan yapılacak. Elektrik ve su tesisatından bahsetmiyorum bile...” Lena ağzının içini kemirerek devam etti. “Senden böyle bir iyilik isteyemem. Hem verdiğin parayı geri ödeyebilir miyiz, onu bile bilmiyorum.”

Sofi, bu konuyu zamana bırakmaya karar vererek sessizleşti. Gelecek yıllarda Lena’yı yavaş yavaş ikna ederek nihayet kazanabilirdi. Lena’nın Sam’e ya da bir başkasına evden bahsetmemesi onun için de çok önemliydi.

Sofi, daldığı düşlerden uyanarak Gabriel’in hâlâ annesinin Languedoc’taki evinde geçirdiği tatilden bahsettiğini fark etti. Genç kadın, tam Gabriel’e bir şey soracaktı ki Julien atölyenin kapısını açıp içeri daldı.

Julien hızla Sofi’ye yürüyüp bileğini yakaladı. Sofi hemen Nikita’ya kötü bir şey olduğunu düşünüp buz kesti. “Ne oldu?”

“Harika bir haberim var.”

Genç kadın rahatlayarak gülmeye başladı. “Ofisime gel.”

Ardından Julien’ı eski taş merdivenden çıkarıp ofisine sokarak arkasından kapıyı kapadı. İçeride ahşap, antika bir çalışma masası vardı, duvardan Julien’ın üç resmi asılıydı. Genç kadın masaya geçti, Julien ise pencereye gidip pervaza oturdu.

“Ee?” diye sordu Sofi.

“Brezilya’da bir yıllık burs kazandım.”

Sofi’nin yüzündeki gülümseme ansızın dondu. ‘Harika haber’ bu muydu? Julien iki yıldır evdeydi, genç kadın kocasının gezgin günlerinin son bulmuş olabileceğini düşünmüştü.

Julien gergin bir gülümsemeyle, “Bir şey söylemeyecek misin?” dedi.

“Yine bursa başvurduğunu bilmiyordum.”

“Ben... kazanacağımdan emin olmadığım için seni boş yere üzmemin anlamsız olacağını düşündüm.”

“Bunun beni üzeceğini biliyordun yani?”

“Kısmen. Ama aynı zamanda heyecanlanacağını da düşündüm.” Julien, Sofi’nin ellerine yapıştı. “Benimle gel, Sofi. Tasarımlarına orada da devam edebilirsin. İşleri Francette yürütür.”

“Nikita’nın randevuları var.”

“Annen Nikita’yla kalabilir.”

Sofi, Julien’in böyle bir teklifte bulunmasına şaşırmıştı. *Ama Nikita’yı bir yıl bırakmak!* Aslında Julien bunu hep yapıyordu. Gidiyor ve canı zerre yanmıyormuş gibi, onları arkasında bırakıyordu.

“Hazirana kadar gitmek zorunda değilim. Karar vermek için çok vaktimiz var.”

Sofi derin bir nefes aldı. “Ben gitmeni istemiyorum, Julien.”

Julien, Sofi’ye Rusça konuşuyormuş gibi bakıyordu. “Efendim?”

“Bence burada kalmalısın. Ailenle. Benimle.” Sofi’nin sesi şimdiden güçsüzleşmişti. Ne cesaretle Julien’in sanatının karşısında durabiliyordu ki? Sonra Julien’in, kalbindeki gerçekleri duyma vaktinin geldiğini düşünerek kendini azarladı. “Uzakta olmandan hoşlanmıyorum. Bizi terk ediyormuşsun gibi hissediyorum. Bizim etrafımızda olmaya dayanamıyormuşsun gibi...”

Julien’in bakışları yumuşadı. “Ah, hayatım. Hayır hayır, asla.”

“Ya Nikita?”

“Nikita’yı çok seviyorum, onun için deliriyorum. O benim küçük oğlum. Ama gitmemi sorun etmiyor, sen de biliyorsun.”

“Bizi severken nasıl uzakta kalabiliyorsun?”

“Çünkü uzaktayken resim yapıyorum. Başka hiçbir şey hissetmiyorum. Etrafımda bilmediğim bir dil, tanımadığım insanlar oluyor.” Julien’in sesi ciddileşmişti. “Ve buna *ihtiyacım* var, Sofi. Benim öyle bir yerde olmam gerek. Tüm dünya gerçeklerinden uzaklaştığım, sadece benim, renklerin ve şekillerin olduğu bir yerde. Eğer olamazsam ölürüm.”

“Ama gerçek dünyaya da ihtiyacın var.” Sofi, sesinin sinirli çıktığını fark etti. “Bir keresinde öyle demiştin.”

“İki yıldır buradayım. Artık gitme vaktim geldi. Ama lütfen benden kalmamı isteme çünkü istersen kabul etmek zorunda kalacağım.”

Sofi, önündeki seçenekleri düşündü. “Tamam, git. Ama...”

“Ama ne?” dedi Julien, başını eğerek. “Başka ne var, Sofi?”

“Gitmeden önce...” Bunu gerçekten söylemek istiyor muydu? Ya da gerçekten böyle bir şey *istiyor muydu*? “Gitmeden önce bebek yapmayı deneyebilir miyiz?”

Julien’in suratında gördüğü korku ifadesi Sofi’nin tüm umudunu yıktı.

“Hayır. Ah, Sofi. Tekrar olmaz.”

Julien’m onu reddetmesi Sofi’yi birden annelik hasretiyle yaktı. “Neden olmaz?”

Julien tekrar masaya yaslanarak, “Çünkü yine kötü bir sonuçla karşılaşsak bu sefer dayanamam,” dedi.

“Ama karşılaşmayabiliriz...”

“Diğer ailelerle tanıştın, Sofi. Çoğunun diğer çocukları da hasta.” Julien, her zamanki gibi ‘otistik’ diyecek cesareti bulamıyordu.

Sofi bir iç çekerek, “Ya ısrar edersem?” diye sordu.

“Cevabım yine hayır olacak.”

“Ya seni tuzağa düşürürsem?”

Julien kaşlarını öfkeyle indirdi. “Uzaklarda daha uzun kalmamı mı istiyorsun? Daha sık mı gideyim istiyorsun?”

Sofi şaşırmıştı. “O çok değerli sanatını beni tehdit etmek için kullanabileceğini fark etmemiştim.”

Julien bir süre ona baktıktan sonra yumuşadı, zaten pek kavga adamı değildi. “Böyle yapma, Sofi. Harika bir hayatımız, güzel kariyerlerimiz, sağlam bir evliliğimiz var. Eksik olan şeyin ne olduğunu biliyorsun ve unutup görmezden geliyorsun.” Ardından Sofi’nin elini alıp kalbinin üzerine koydu. “Bir çocuk daha yaparsak ve bu çocuk da Nikita gibi olursa bu kalp o stresi kaldıramaz. Beni anlıyor musun? Bu, alınamayacak kadar büyük bir risk.”

Sofi başını indirdi, Julien onun en büyük korkularını yüzüne vuruyordu. Sofi, çok kolay ikna olmuştu, belki de içindeki istek düşündüğü kadar güçlü değildi.

“Gerçekten işe dönmem lazım.”

“Yani burs organizatörlerine kabul ettiğimi söyleyebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Julien gittikten sonraki akşam Sofi, kanepeye annesinin yanına oturup ağladı. Stasya, başını okşayıp soğuk ellerini sıcağına yüzüne koyarak kızını teselli ediyordu. Sofi, her açıdan boş hissediyordu. Kalbi boştu... En önemlisi de rahmi boştu. Julien bu konunun konuşulmasını bile istemiyordu. Asla ikinci çocukları olmayacaktı.

Sofi, annesine dönüp uzun zamandır boğuştuğu batıl inancı, üzerine getirdiği korkunç uğursuzluğu anlattı.

“Saçmalama Sofi,” diye yanıtladı Stasya. “Sen uğursuzluk getirecek ne yaptın ki?”

Bunun üzerine genç kadın her şeyi itiraf etti. Yaptıkları dolandırıcılığı, Roy Creedy’yi, hırsızlığı... Annesinin çok sinirlenip hayal kırıklığına uğrayacağını bilse bile vicdan azabı çeken kalbinin yükünü hafifletmeye ihtiyaç duyuyordu. Stasya, elini bir süre sabitçe tuttuktan sonra yavaşça çekti. Sofi doğru olarak derin bir nefes aldı.

“Anne? Benden nefret ediyorsun, değil mi?”

Stasya başını iki yana salladı. “Hayır, etmiyorum. Sen benim çocuğumsun. Ama yaptığın, korkunç bir şey.”

“Lena ve Natalya’ya adamla iletişime geçip parasını geri ödemeyi teklif ettim. Ama Natalya bu konudan bahsetmek bile istemiyor. Adamın tehlikeli olabileceğini düşünüyor.”

“O zaman kendini bile bile böyle bir tehlikeye atma.”

“Peki, uğursuzluk ne olacak, anne?”

Stasya lambanın sıcak ışığının altında bir süre düşündü. “Sen uğursuzluğa inanmazsın ki.”

“Belki de içten içe inanıyorumdur.” Sofi, annesinin elini tuttu. “Beni affedebilecek misin, anne? Beni affedersen bu kadar kötü hissetmeyeceğimi biliyorum. Sanki çok kötü bir şey yapmışım ve sonsuza dek lekelenmişim gibi hissediyorum.”

Stasya gergin bir ifadeyle gülümseyerek, “Kesinlikle affedebilirim,” dedi. “Annelerin öfkesi baharda yağan kar gibidir. Ne kadar yağarsa yağsın hemen erir. Zaten üzerinden çok zaman geçmiş.”

“On yıl. Üzerinden çok sular aktı.”

“On yıl geriye baktığında tek gördüğün uğursuzluk olmamalı, Sofi.” Stasya’nın sesi eski sıcaklığını almıştı.

“Biliyorum biliyorum.”

“Elinde bir avuç altın tozu varken avucundaki kiri gören aptaldır.”

Sofi bu cümleyi aklına kuzenlerini getirerek tekrar tekrar düşündü. Lena’nın güzeller güzeli, sağlıklı çocukları vardı. Natalya hem güzeldi hem zengin. Üçü de diğerinin sahip olduğu şeyi kıskanıyordu. Genç kadının uğursuzluk hakkındaki fikirleri şimdiden saçma gelmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim, anne. Yaptığım şeyden hoşlanmadığının farkındayım ama sana anlattığım için çok mutluyum.”

Kırkınıc Bösüm

Lena Wendy'nin yakınında olmamasına üzüldü çünkü şu an bir çocuk bakıcısına çok ihtiyacı vardı. Aslında çocukları sabahtan ona bırakabilirdi ama Wendy çok soru soracaktı. *Nereye gidiyorsun? Ne kadar kalacaksın?* Günlerden cumartesiydi, Sam işteydi. Lena çiftlik evinin çatısına bakıp fiyat vermesi için alelacele bir saz çatı ustası ayarlamıştı. Tabii, bu gerçek bir delilikti. Masrafları karşılayacak gücü yoktu, ancak kendini kesin bir şekilde ikna edebilmesi için masrafların ne kadar tutacağını da bilmesi gerekiyordu. Böylece Matthew ve Anna'yı istemeden de olsa yan komşusuna bıraktı.

Yalnız bir anne olan Jillian çok tatlı bir kadındı. Arkadaş canlısı ve sıcaktı, üstelik her daim birilerine yardım etmek istiyordu. Asıl sorun on iki yaşındaki kızı Izzy'ydi. Küstah, büyümüş de küçülmüş, erkek düşmanı Izzy, Anna'nın kahrmanıydı. Jillian ise kızının kusurlarını görmezden geliyordu.

"Kusura bakma Jillian, acil bir işim çıktı da. İki saatten önce gelemem." Lena, çocukları sırtından iterek Jillian'ın evine soktu.

“Ah, çocuklara bakmak benim için bir zevk. Anna ve Izzy çok iyi anlaşıyor. Haydi, içeri gelin çocuklar. Sen keyfine bak Lena.”

Böylece Lena, Little Ayton’ın aşına olmadığı yollarına çıkarak uzaklaştı.

Genç kadın bir türlü çiftlik evinden uzak kalamıyordu. Giriş kapısını kırmızıya boyamış, banyo fayanslarındaki küfleri ovalamış, yerleri temizlemişti. Yaptığı hiçbir şey evi yaşanabilir kılmamıştı ancak bir şeyler yapmak hoşuna gidiyordu. Tüm bunlar niyet ettiğinden daha büyük bir gizlilik gerektiriyordu. Evden gizlice çıkmalar, mektup saklamalar, belli belirsiz bahane bulmalar... Ancak Sam her şeyden habersiz gibiydi. Grup dağıldığından beri düştüğü kara çukurdan nihayet çıkıyordu. Tekrar gitar çalmaya başlamış, Briggsby Arms’ta solo işler alarak çalışmaktan bahseder olmuştu. Hatta, “Artık bu eski müzik kutusunun fişini çekebilirler,” diye takılıyordu. Pop yıldızı olma hayalleri sonsuza dek yıkılmıştı, Lena’nın film yıldızı olma hayallerinin yanma gömülmüştü.

Lena arabayı çiftlik evinin kapısına çekip giriş kapısına doğru yürüdü. Erken gelmişti, ustanın gelmesine henüz on beş dakika vardı. Genç kadın tepedeki uzun çimlerin üzerine oturup arazileri izlemeye başladı. Evin ona kaldığı yıl, bu manzara onu çok etkilemiş, hafızasına kazınmıştı. Geceleri uykuya dalarken gözünün önüne sık sık aynı manzara geliyor, batıl bir şekilde evin onu çağırıyor olabileceğini düşünüyordu. Belki de kaderinde orada yaşamak vardı ve Sofi’den evi yenileyip taşınması için borç almasını engelleyen guru ru yalnızca bir inattan ibaretti. Sofi vereceği paranın faizsiz olacağını ve Lena’nın istediği zaman ödeyebileceğini söylemişti. Diğer bir deyişle resmen bir hediye idi. Ama böyle bir

hediyeı nasıl kabul edebilirdi ki? Zaten bu evi bile hiçbir şey yapmadan elde etmişti. Yoksa hâlâ herkesin ilgilendiği küçük Lena mıydı?

Genç kadın bu fıkırın zaman geçtikçe çok da tuhaf gelmediğini itiraf etmeliydi. Belki de bir gün...

Lena omzunun arkasından gelen tekerlek sesleriyle hayaller âleminde çıktı. Ayağa kalktı ve saz ustasını karşılamak için evin etrafından dolandı.

Fakat gelen usta değil, Sam'di.

Vücudunu adrenalin saran genç kadın, "Sam!" diye ciyakladı.

Sam uzun adımlarla ona doğru yürüyerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Beni nasıl...?"

"Takip ettim. Tüm sabah tuhaf davrandın. Aylardır tuhaf davranıyorsun. Bir arkadaşımın arabasını alıp evden çıkmanı bekledim. Kimi bekliyordun? Beni aldatıyor musun?"

Lena, ne kadar işe yaramayacağını bilse de Sam'i sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır hayır, elbette aldatmıyorum. Sana asla böyle bir şekilde ihanet etmem." Ama aslında etmişti, değil mi? Sam'den çok büyük bir sır saklamıştı çünkü bu Sam'e güvenemeyeceği kadar değerli bir sırdı.

"O zaman burada ne yapıyorsun? Burası kimin evi?"

Lena ustanın kamyonetinin durduğunu görüp sesini alçalttı. "Her şeyi açıklayacağım. Bana sadece bir saniye ver."

"Yanımdan gitme."

Lena, Sam'in elini iterek, "Sorunlarımızı tüm dünyanın bilmesini mi istiyorsun?" diye tısladı. "Burada bekle."

Genç kadın ustayı karşılamaya gidip her şey normalmiş gibi ufak bir sohbet etti. Ancak kanı damarlarında hızla

dolaşıyordu. Usta merdiveni için kamyonete gittiğinde Lena acımasızca ona bakan Sam'e döndü.

"Benimle gel."

"Lena?"

"Burası benim evim, Sam. Benim. Büyükbaba burayı bana bıraktı."

Sam birden donakaldı. "Büyükbabamın hiçbir şeyi olmadığını söylerken yalan mı söylüyordun?"

"Hayır hayır. Asla. Bana öyle söylemişti. Ev altı ay sonra ortaya çıktı."

Sam bir süre kafasında hesap yaptıktan sonra, "Bu ev bir yıldır senin ve bana söylemedin, öyle mi?" diye sordu.

Lena Sam'i küçük bayırdan aşağı iteleyip çalıların uzadığı arazilere doğru yürütürken, "Benimle gel," diye tekrarladı. Kesilmiş çimlerin ve nemli toprağın kokusu tüm havayı sarmıştı. Lena tüm olan biteni elinden geldiğince anlattı, tabii anlatış şekli ne olursa olsun Sam'in çok sinirleneceğini biliyordu. Sam, hiçbir şey söylemeden Lena'nın bahanelerini dinledi. Sonra durdu ve Lena'ya döndü, gözleri buz gibi soğuktu.

Genç kadın cesaretini toplayıp, "Çok sinirlendin, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Umarım neden böyle bir şey yaptığımı biraz olsun anlaya..."

"Anlıyorum. Evi sakladın çünkü benim işe yaramaz ya da aptal bir adam olduğumu düşünüyorsun. Belki ikisi de."

"Hayır Sam, hayır. Sadece istedim ki..."

"Lanet evin senin olabilir. Ben istemiyorum. Zaten asla burada yaşamak istemem."

"Böyle yapma Sam. Bu konuyu konuşmalıyız. Biz..."

Fakat Sam, Lena'nın cümlesini bitirmesine izin vermeyecekti. "Bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum. Sır olarak kalmasını istemiyor muydun? Kalsın o zaman. Benim haberim yokmuş gibi davran. Bu şekilde ikimiz için de daha iyi olur."

Sam hızla tepeyi aşp arkadaşının arabasına yönelirken Lena çaresizce Sam'in gidişini izledi. Belki de yalnız kalıp sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Ama onun yerinde olsaydı asla sakinleşemeyeceğinden emindi. Bir süre öylece durduktan sonra çimlere oturup uçuk mavi gökyüzüne bakarak her şeyi nasıl mahvettiğini düşündü.

Natalya bir Batı Ucu Galası ummuştı. Ödünç bir tasarım gece elbisesi ve elmaslarla, bir yığın fotoğrafçının önünde kırmızı halıda yürüyeceğini düşünüyordu. Fakat *Skin Crawlers*'ın galası Shepherds Bush'taki Oak Street Twin'deydi. Halının sarı rengi göz alıyordu, Natalya'nın üzerindeki gece elbisesi Galliano'ya ait tasarımın geri dönüştürülmüş bir Dior ürünüydü ama takısı, Sofi'nin özür mahiyetinde gönderdiği özel el yapımı takılarındandı. Toplam altı fotoğrafçı vardı, Natalya bunun hiç yoktan iyi olduğunu biliyordu. Arnold Grassman'ın son iki filmi CD olarak çıkmıştı, bu yüzden sinemada gösterilmesi de hiç yoktan iyiydi. Film küçük bir dağıtıcı tarafından toplanmıştı, filmin iyi yorumlarla diğer sinemalarda da gösterime girmesini ve gişe rekorları kırmasını umuyorlardı. Tabii, Arnold üretim ücretlerini esirgememiş ve filmin ön sürümü *İngiltere'nin Gözde Bekârları* listesini yayımlayan bir internet sitesi tarafından yapılmıştı.

Peki, Natalya'nın içini kemiren bu şüphenin sebebi neydi? Senaryonun kötü ve zayıf olduğunu bildiği için olabilir miydi?

Sinema Natalya girdiğinde dopdoluydu. Birden etrafını alkışlar sardı. Genç kadın el sallayarak gülümsedi. Bu sırada daha önce bir temizlik ürününün kahramanı olarak tanınan erkek başrol ona yerini gösteriyordu. Onun da en az Natalya kadar umutlandığına şüphe yoktu. Natalya aşına bir yüz görebilmek için sinemaya şöyle bir baktı. Arnold, biraz sert ama gururlu duruyordu. *Lonely Shores*'tan iki oyuncu arkadaşı da oradaydı. Gelmeleri ne kadar hoştu. Lena ve Sam de gelmişlerdi. Genç kadın onları hafifçe selamladı. Sam geri el salladı, ancak Lena onu görmedi. Çift, gece yakınlardaki bir otelde kalacaklardı.

Natalya sinemanın diğer tarafına baktı. Ve o an kalbi buz kesti. *Rupert*. Üstelik kolunu genç, güzel bir kadına dolamıştı. Burada ne işi vardı ki?

Natalya içten içe homurdanarak gözlerini kapattı. Resmen başarısızlığını görmeye gelmişti.

Işıklar kapandı, kalabalık sessizleşti. Ve film başladı.

Natalya ekranda göründü. Zayıf, seksi, göz alıcı bir gökbilimcisi... İzleyicilerden hafif bir kakhaha yükseldi. Film komedi türünde olsaydı gerçekten gişe rekoru kırabilirdi. Natalya ekranda harika görünüyordu, belki de bu sefer başarılı olacaktı.

Ama filmin sıkıcılığını hiç hesaba katmamıştı.

İlk on dakika münasebetsiz kakhahalar da olsa gayet güzel ilerlemişti ancak nereye gittiği belli olmayan gereksiz uzun sahneler filmi karmaşık bir hâle sokmuş, insanlar koltuklarında kıpırdanmaya başlamıştı. Sıkıcılık bir süre sonra beraberinde tahammülsüzlüğü getirdi. Senaryodaki ters köşeliğin

saçmalığı eğlencesini kaybetmiş, rahatsız edici olmaya başlamıştı. Önlerde oturan gür sesli bir adam, aktörlerin replikleri arasında, hafif kahkahalarla sohbe başlamıştı. Natalya koltuğunda gizlendikçe gizlendi.

Sinemayı ilk terk eden kırk beş dakika dayanabilmişti. Arkasından bir kişi daha çıktı. Ve biri daha... İnsanlar birbirini takip edip çığ gibi çoğaldı. Gitmelerinin birçok sebebi vardı. Kimi sıkıldığı için gidiyordu, kimi kızdığı için... Bazısıysa sadece başarısız bir filmde çıkmanın eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Oysa Natalya tam üzerindeki çıkarıp silahını eline almak üzereydi. Ama artık çok geçti. Kimse onun düz karnını umursamıyordu. Tüm o mekikler boşa gitmişti. O an herkes Arnold Grassman'ın milyonlarını ne kadar umursamadığını göstermişti.

Natalya kimseye görünmeden sinemadan çıkmak istiyordu. Ama Rupert'ın hâlâ içeride olup onu izlediğinden emindi. Lena'ya bakarsa kardeşinin gözlerinde sempatik bakışlar bulacağını biliyordu, ancak önünden başka bir yere bakamıyordu. Umutlarının yıkılışı acı vericiydi. Leida haklıydı. Ama onu dinlememişti ve Leida onu çoktan listesinden çıkarmıştı. Natalya bir milyon pound kazanmış olsa da bu kesinlikle kariyerine çaktığı son çiydi.

Jenerik geçtikten sonra içeride üç düzine kadar insan kalmıştı. Fakat onlar da acıyarak alkışlıyorlardı. Natalya koltuğunda oturup herkesin çıkmasını bekledi. Sinema neredeyse boşaldığında başını kaldırıp Lena ve Sam'e baktı. Çift, koltukların arasından ona doğru gelerek iki yanına oturdu.

"Harikaydı, Natalya," dedi Sam.

Lena, "Çok güzel görünüyordun," diye ekledi.

Natalya hissiz bir şekilde yanıtladı. “Teşekkür ederim. Ama galiba çoğu kişi sizin gibi düşünmüyor.”

O sırada Arnold Grassman yanlarında bitti. “Teşekkür ederim Natalya. Daha harika bir başrol bulamazdım.”

Natalya, “Herkes nefret etti, Arnold!” diye inledi.

Arnold omzunu silketti. “Bu benim ilk galamdım. Küçük bir adım. Tabii, aynı zamanda telafisi olmayan büyük bir zarar...”

Natalya birden öfkelenmişti. *Telafisi olmayan büyük bir zarar mı?* Onun kariyeri sonsuza dek yıkılırken Arnold bunu sadece bir zarar olarak mı görüyordu? Genç kadın koltuğundan fırlayıp hızla Arnold’ın yanından geçerek, “Gitmem gerek!” diye bağırdı.

Lena, ablasının arkasından seslendi. “Natalya? Yemeğe gitmek istemiyor musun?”

Natalya arkasına doğru, “Hayır!” diye bağırdıktan sonra kendini sokağa attı.

Lanet hava çok yumuşak ve güzeldi, yağmur yoktu. Sokak lambaları ısıltı ısıltı parlıyor, hiç titremiyordu. Yanından geçen lanet insanlar sessizce ve soğuk bir ifadeyle geçip gitmek yerine ona seslenip, “İyi misin hayatım?” diyordu. Hayat film gibi değildi. Genç kadın senaryoyu unutmuş, repliklerini birbirine karıştırmış, mutlu sonlarda kaybolmuştu. Saklanmak için var gücüyle eve koştu.

Natalya erkenden kalkıp gazete almak için sokağa indi. Çoğu *Skin Crawlers* için yorum yazma gereği bile duymamıştı ama bulduğu iki eleştiri -ikisinde de kocaman fotoğrafı vardı- çok acımasızdı. Genç kadın bilgisayarını açtı ve internete

girip daha çok yorum aradı. Bir çöküş, bir rezalet, bir utanç... *Natalie Chernoff sersem seksiyi çok güzel oynuyor. Sonra e-postalarını kontrol etti. Rupert bir e-posta atmıştı. Tebrikler. İzlediğim en berbat film.*

Genç kadın birden ağlamaya başladı. Kendine acırken dök-tüğü gözyaşlarının ardı arkası kesilmiyordu. Silinmişti, yalnızdı, her saniyeyle birlikte biraz daha yaşlanıyordu. Birkaç hafta içinde otuz beş olacaktı! İçgüdüleri kaçmasını söylüyordu. Londra'dan ve tekrar var olmak için verdiği umutsuz savaş sahnesinden kaçmalıydı. Gözyaşlarını yuttu ve telefona uzanıp Lena'yla Sam'in otel odasını aradı.

Telefonu açan Lena oldu. "Natalya? Senin için çok endişelendim."

"Her şey bitti," diye hıçkırdı Natalya. "Sizinle eve gelebilir miyim?"

Başta Natalya'nın niyeti yalnızca birkaç gün kalmaktı, bu süre zarfında kafasını toparlayacak ve bir sonraki adımında ne yapacağına karar verecekti. Fakat Lena ve Sam'in karşısındaki sokakta boşalan ev ona bir işaret gibi gelmişti. Kalması gerekiyordu. Böylece Londra'ya gidip kariyerini düşünme işini altı ay erteleyerek bir kira sözleşmesi imzaladı. Tabii, ortada bir kariyer kaldıysa... Ve biraz ailesiyle vakit geçirmeye karar verdi.

Natalya çok uzun zamandır Londra'daydı. Yıllardır aynı evde oturuyor olsa da kapı komşularının isimlerini bile bilmiyordu. Bu yüzden sevdiği insanların yakınlarında olması çok hoşuna gitmişti. Sokakta durup komşularla sohbet etmek,

her yerde arkadaş canlısı suratlar görmek çok güzeldi. Yaşadığı yer çok daha çirkin olmasına rağmen *Lonely Shores*'taki kurgu dünyayı andırıyordu. Daha önce dünyada böyle ilişkiler olduğunu hiç fark etmemişti. Lena'nın komşusu Jillian, biraz ünlü hayranlığı olsa da oldukça arkadaş canlısı bir kadındı. Lena'nın çocuk yuvasından arkadaşları sabah kahvelerine geliyordu. Çamaşır makinesinin yeri değiştirileceğinde ya da gevşeyen bir fayans olduğunda Sam hemen yardıma koşuyordu. Natalya, geceleri etrafı yine kara gölgelerle çevrilse de gündüzlerini yüzünde koca bir gülümsemeyle atlattığını fark etti. Kaderinde ömrünün bu döneminde kaybolmak yazıyorsa, bunu kız kardeşinin yanında yaşaması çok büyük bir şanstı.

Genç kadın kendi sorunlarına öyle dalmıştı ki Lena ile Sam'in iyi olmadığını anlaması bir aydan uzun sürdü. Sam ve Lena normalde birbirlerini çok seviyorlardı. Natalya, çiftin birbirine böylesine anlayış göstermesini kaç kez kışkırttığını tam olarak sayamamıştı. Her zamanki sıcacık kucaklaşmaları, utanmaksızın öpüşmeleri, hiç ayrılmayan elleri... Ancak son zamanlarda bu yakınlığı göremiyordu. Aslında Lena'yı kenara çekip neler olduğunu sormuştu ama Lena her zamanki gibi bir sorun olduğunu kabul etmemişti.

“Sadece meşgulüz o kadar. İki iş, iki çocuk...”

Bu, Natalya'nın boş geçen uzun günleri için bir iğneleme olabilir miydi? Anna ve Matthew artık anlaşılması zor, gürültücü yaratıklar olmaktan çıkmışlardı. Aslında Natalya, yeğenlerinin varlığından mutlu olmaya bile başlamıştı. Haftada üç akşam çocukları almak için eve uğruyordu. Matthew'u mutlu etmek için iki kutu Lego alırdı, Anna ise elbise ve makyaj malzemeleriyle oynamayı seviyordu. Lena ve Sam'in sorunlarını çözebilmek için biraz baş başa kalmaya ihtiyaçları olabilirdi.

Ama haftalar geçtikçe Natalya, çiftin arasındaki soğukluğun daha da arttığını fark etti. Ve en sonunda Sam'e neler olduğunu sormaya karar verdi.

Yazın ortasında bir pazar sabahıydı. Gökyüzü mavi ve bulutsuzdu, okyanustan esen rüzgâr taze ve yumuşaktı. Çınar ağaçlarının yere dizilen yaprakları güneşte parlıyor, soluk gri sokağa bile güzel bir görüntü katıyordu. Natalya, kız kardeşinin kapısını vurup beklemeye başladı. Bir süre sonra kapıyı Matthew açtı.

"Merhaba Nat teyze. Anneme mi geldin?"

"Aslında babana. Televizyon ünitemin yerini değiştireceğim." Genç kadın çelimsiz vücudunu göstererek devam etti. "Ama sanırım gücüm yetmeyecek. Gidip babana gelmesini söyleyebilir misin?"

Matthew, Natalya'yı kapıda bekleterek içeri girdi. Birkaç saniye sonra Sam, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek kapıya geldi. Altında kot pantolonu vardı, ayakları çıplaktı. Uzun, kıvrıkcık saçları karman çorman olmuştu.

"Affedersin, hâlâ pijamalarlaydım."

"O kadar erken olduğunu fark etmemişim."

Sam, "Çok da erken sayılmaz," diyerek güldü. "Ben tembellik ediyorum. Haydi gidelim."

Natalya ve Sam yolun karşısına geçtiler. Genç kadın, Sam'i on dakika kadar kiralık mobilyasıyla uğraştırdıktan sonra nihayet çay yapmayı teklif etti.

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu Sam. "Lena da içer."

"Ben... Bak, Sam. Sana karşı net olacağım." Natalya birden utanmıştı. "Seninle Lena için endişeleniyorum. Ters giden bir şeyler var ve bana söylemiyor..."

“Söylemiyor mu?” Sam, kaşlarını kaldırarak devam etti.
“Çiftlik evi hakkında bir şey söylemedi mi?”

“Çiftlik evi mi?”

Kanepenin arkasına oturan Sam, başını gülerek iki yana salladı. “Demek sadece benden saklamıyormuş.”

“Anlamadım.”

“Bir yıl önce büyükbabam Lena’ya eski bir çiftlik evi bırakmış.”

“Öyle mi? Lena’ya miras mı kalmış?”

“Benim büyükbabamdan kalmasına rağmen, kocası olma-
ma rağmen bana hiçbir şey söylemedi. Tabii, onu birkaç ay
önce yakaladım.” Sam, sesindeki acıyı saklayamıyordu.

“Ama... sana neden söylemedi ki?” *Bana neden söylemedi?*

“Sofi’ye söylemiş,” diye yanıtladı Sam.

Natalya, canının ne kadar yandığını fark edince şaşırdı.
Demek Sofi’ye söylemişti ama kendi ablasından saklamıştı.

“Bunu bizden neden saklamış olabilir? Yani ona en yakın
olan iki insandan neden saklasın ki?”

“Lena’nın çözemediğim bir huyu var,” dedi Sam. “İnsanla-
rı kendi kendine yargılayıp sınıflandırıyor. Sebepsiz yere kime
güvenip güvenemeyeceğine karar veriyor. Evi satıp tüm para-
yı harcayacağımı düşünmüş. Sanki yetişkin değil de güvenil-
mez bir ergenim.”

“Peki, evi ne yapacak?” diye sordu Natalya. “Oturacak mı,
satacak mı?”

“Bilmiyorum. Zaten umurumda da değil.” Sam’in ses tonu
kırılğan bir hâl almıştı. “Bu kararın dışında olduğumu biliyor.
İstenmediğim bir şeye asla ortak olmam.”

Natalya, Lena’yı korumak için bir şey söylemesi gerek-
tiğini bilerek Sam’e baktı, fakat kendi öfkesi yüzünden tek
kelime edemiyordu. “Peki, *bana* neden söylemedi?”

Sam yavaşça, “Çünkü seninle bir geçmişimiz var Natalya,” dedi. Bu kelimeler bir sebeple Natalya’nın içinde asla olmaması gereken duyguları harekete geçirmişti. “Viktor’un gidişinden sonra sen onu kontrol etmek için sürekli beni arıyordun. Büyük ihtimal bilseydin bana söyleyeceğini düşündü.”

Natalya bakışlarını çevirerek dudağını ısırdı.

“Söylers miydin?” diye sordu Sam. “Benim sorumlu davranacağıma inanır mıydın?”

Natalya tekrar Sam’in gözlerine baktı. Karşısında üzgün, küçük bir çocuk duruyor gibiydi. Aslında Lena, bunun sır olarak kalmasını istese kardeşine ihanet etmezdi. Ama Sam, güvenilir biri olduğunun tasdiklenmesine ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden başını olumlu anlamda salladı. “Elbette, seni hemen arardım.” Fakat bu cümle ağzından çıkar çıkmaz bunları çok yanlış bir sebepten söylediğini fark etti. Bu sözleri Sam’i tasdiklemek için değil, onu biraz daha kendine çekmek için söylemişti. Genç kadın, suçluluk duygusuyla huzursuzca yanarak kendine kızdı. Sonra mutlu bir ses tonu takınmaya çalışarak devam etti. “Haydi bu sevimsiz konuşmayı bırakıp çay içmeye size gidelim. Sizin Lena’yla ilişkiniz bir kaya gibi sert, her şey geçecek.”

Sam omzunu silkerek yanıtladı. “Umarım haklısındır.”

Kırk Birinci Böhüm

“**A**nnem geldi! Annem geldi!” Lena işten döndüğünde büyük bir coşkuyla karşılandı.

Çocuklar odalarına koşarken Natalya kardeşini koridorda durdurdu. “Önce salona gelmen lazım. Gözlerini kapat.”

Lena, Natalya’nın onu salona götürmesine izin verdi. Aslında biraz dinlenmek, çantasını bırakmak ve koşturmaya başlamadan önce bir fincan çay içmek istiyordu.

Genç kadın kanepeye oturdu. Sehpa kaldırılmıştı. Natalya CD çaların düğmesine basıp müzik açarak monoton bir ses tonuyla, “Briggsby moda haftasına hoş geldiniz,” dedi. “Şimdi ilk mankenimiz Matthew sizlerle.”

Yatak odasının kapısı açıldı. Ancak dışarı çıkan olmadı. Natalya başını köşeden uzatıp, “Matthew!” diye seslendi.

Matthew kendi tasarımıyla -üst üste giydiği dört tişört ve incecik belini saran Sam’in kemeriyle- podyumdan salona doğru yürümeye başladı. Lena yorgunluğuna rağmen kahlkaha atmadan edemedi.

Okul tatili bir türlü bitmek bilmiyordu. Lena akşamları işten geldiğinde, onu tüm gününü Sam, Natalya ya da Wendy’yle

geçiren dokuz yaşındaki yorgun, kırmızı suratlı çocukları karşılıyordu. Anna ve Matthew'u yatmadan önce sakinleştirmek imkânsızdı. Uzun günler Lena'yı yormuştu, genç kadın okulun başlamasını ve hayatının eski ritmine dönmesini çok istiyordu. Belki o zaman Sam'le de eskisi gibi olabilirdi.

Natalya yanlarına çok kötü bir zamanda gelmişti. Sam'le ne zaman çiftlik evi -Sam'in bir ihanet olarak gördüğü sır hakkında konuşmaya kalksa Natalya kanepede bitiyordu. Hiçbir özel hayatları kalmamıştı. Yaşananlar hiç olmamış gibi yapıyorlardı. Natalya gittiğinde Sam'in duyguları kaskatı keşilecekti. Bu konu hakkında konuşmak istememesindeki ısrarı zamanla daha kuvvetli bir hâl alıyordu. Lena gün geçtikçe bu konuyu açmamaktan başka bir seçeneği olmadığını anlamıştı.

Matthew koridorda dönüp geri yürüdü.

Natalya, "Şimdi de huzurlarınızda hazır giyim tasarımcısı ve manken Anna ile Izzy!" diye bağırды.

Lena, Izzy'nin burada olduğunu bilmiyordu. Natalya, Lena'nın aksine Izzy'yi seviyordu, çünkü Izzy'nin de aynı onun gibi ünlü ve moda takıntısı vardı. İki kız koridora çıktığında Lena şaşkınlıkla irkildi. Natalya çocuklara kendi kıyafetlerinden giydirmiş, elbiseleri üzerlerine uyması için kıyırmış katlamış ve iğnelemişti. İki kızın gözlerinde ağır bir makyaj, dudaklarında ruj vardı. İkisine de rahat durmayı ve seksi bakmayı öğretmişti. Oturma odasına omzunu dergilerdeki mankenler gibi tutarak giren Izzy gayet başarılıydı. Ondan daha küçük olan Anna, arkadaşına hayranlıkla bakıyor, aynı şekilde durmaya çalışıyordu. Lena oturduğu yerde kıpırdadı. Çocukların eğlencesini mahvetmek istemiyordu ama...

Izzy dönüp ellerini Anna'nın kalçalarına koydu ve vücudunu manalı bir şekilde onunkine sürterek dilini Anna'nın

kulağına yaklaştırdı. Bunu bir klipte görüp komik olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu fakat Lena öfkesini daha fazla saklayamadı.

“Hey hey! Kesin şunu!” Genç kadın hızla ayağa kalkıp kızları nazikçe ayırdı. “Onlar daha çok küçük, Natalya.”

Natalya’nın gözleri kocaman oldu. Belli ki şaşırmıştı. “Sadece biraz eğleniyorduk.”

Izzy gözlerini devirerek esner gibi yaptı, Lena bu ifadeyi daha önce yüzlerce kez görmüştü. Fakat onu görmezden geldi. Bu Natalya’yla ilgili bir problemdi. Çocuklarla ilgilenmeyi seviyordu ancak ebeveyn olma konusunda hiçbir fikri yoktu. Sağduyudan yoksundu.

“Haydi Anna,” dedi Lena. “Git yüzünü yıka.”

Anna, “Ama henüz defilemiz bitmedi,” diye karşı çıktı.

Izzy, Anna’ya döndü. “Annen çooooo sıkıcı.”

Lena, “Hey!” diye çıkıştı. “Bu kadar yeter, küçük hanım. Evine gidebilirsin.”

Anna annesine dönüp bağırdı. “Sıkıcısın işte! Niye Nat teyzem gibi olamıyorsun? O çok tatlı.”

Natalya CD çalara gidip kapatma tuşuna bastı. Bangır bangır bağırان müzik kesildiğinde Lena öfkeyle pompalanan karnının sesini duyabiliyordu. “Odana git, Anna.”

Üzerinde hâlâ podyum kıyafetleri olan Matthew kenarda, ne yapacağını bilemeden duruyordu. “Anne?”

“Tamam, Matthew. Senlik bir şey yok.”

Anna, kardeşine Lena’yı korkutan bir bakış attı. Büyük bir ergen kavgası patlamak üzereydi. Ama Anna henüz dokuz yaşındaydı, bu yüzden Lena tekrar Izzy’ye yüklendi. “Evine git dedim.”

Izzy bir hışımla kapıya yöneldi, Anna ise odasına koştu. Matthew sıranın ona geleceğinden emin bir şekilde eşikte bekliyordu. Lena oğlunu kolundan tutup onu yavaşça kanepeye itti. “Televizyonu aç hayatım. Nat teyzenle konuşmam gerek.”

Lena, Natalya’yı mutfığa götürdü ve çaydanlığı doldurup ocağa koydu. “Çay?”

“Haydi bir an önce konuş. Bana kızdın, değil mi?”

Lena bir iç çekerek mutfak tezgâhına yaslandı. “Kızılmaktan çok şaşırdım. Onlar çok küçük, Natalya.”

“Izzy’nin fikriydi.”

“O çocukta bir sorun var. Anna’nın onunla oynamasından hoşlanmıyorum. Anna’nın bu kadar çabuk büyümesini istemiyorum. Senden Anna’yı makyaj ve moda gibi şeylerin içine sokmamamı rica ediyorum.”

“O bir kız. Böyle şeylerle ilgilenmek doğasında var. Biz de öyleydik.”

“Artık farklı. Artık her şey cinsellikle bağdaştırılıyor.” Lena Natalya’nın gücendiğini görse de devam etti. “Çocuk gibi değil de biraz yetişkin gibi davranabilir misin?”

“Çocuksu olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır. Ebeveyn gibi olmadığını söylüyorum.” Lena gerginliği dağıtmak için bir kahkaha attı.

Natalya ellerini kaldırarak, “Artık çocuklara bakmamı istemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Ama bana güvenmiyorsun?”

“Güveniyorum.” Lena havada şikâyet kokusu almaya başladı ama konunun ne olduğundan emin değildi. “Neden böyle söyledin?”

“Çünkü çiftliği bana söylemedin. Sofi’ye söyledin, bana söylemedin.”

Lena anlamaya çalışarak bir süre düşündü. “Nereden...?”

“Sam söyledi.”

Sam sorunlarını Natalya’ya mı anlatıyordu? Genç kadın içinin buz kestiğini hissetti.

“Neden bu kadar önemli bir şeyi bana değil de Sofi’ye söyledin?”

Lena şu anki konuya odaklanmaya çalışarak, “Anlamak zorundasın,” diye cevapladı. “Bu bir sırdı. Ne kadar kişiye söylersem Sam’dan saklamam o kadar zor olacaktı.”

“Ya Sofi?”

“Tavsiyesine ihtiyacım vardı.”

“Ah, çünkü Sofi zeki, ben aptal kardeş.”

Lena birden sinirlendi. Natalya bir anda tartışmanın kurbanı oluvermişti. “Her şey seninle alakalı değil, Natalya. Maddi durumum, evliliğim... Bunların seninle bir ilgisi yok. Sam’le konuşmamalıydın. Bu konu hakkında konuşmak istemedim, sen de boş vermeliydin.”

“Yardım etmek istedim.”

Lena’nın yumuşaması çok sürmemiştir. “Biliyorum ama yardım etmek istiyorsan olabilecekleri düşünmelisin. Anna’yı direk dansçısı gibi giydirmen bana yardımcı olmuyor. Sam’i yanına alıp problemlerimi tartışmak da...”

Lena babasının kısa ziyaretini ve ani gidişinden sonraki ayları düşündü. Natalya ve Sam ondan habersiz ne kadar telefonda konuşmuştu?

O esnada çaydanlık ötmeye başladı. Lena tekrar, “Çay istiyor musun?” diye sordu.

Natalya sırtını doğrultarak cevapladı. “Hayır. Eve gitmem lazım.”

Lena, Natalya gittikten sonra mutfak tezgâhına oturdu ve salondaki çizgi filmde gelen silah seslerini dinleyerek çayını yudumladı. Sonunda sessiz bir an bulabilmişti. Natalya’yla tartışmasını tekrar düşündü. Bu onu neden bu kadar rahatsız etmişti? Onlar kardeşti. Tartışıp barışabilirler, kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Fakat işin içinde Sam olunca... Aslında ablasıyla kocasının iyi geçinmesi onu mutlu etmeliydi.

Asla bu kadar endişelenecek bir şey yoktu.

Natalya yatağını yapıyordu, yatak odasının kapısını rüzgârın, boğucu sabah sıcaklığını dağıtması için sonuna kadar açmıştı. Biri kapıyı çaldı. Sam ve çocuklar gelmişti.

“Selam Natalya. Scarborough’a kumsala gidiyoruz. Çocuklar gelmek ister misin diye sormamı istedi.”

Anna, “Lütfen gel,” diye sızlandı.

“Lena nerede?”

“İşte,” dedi Sam. “Ben bugün izinliyim. Hava çok güzel.”

Natalya içinde hissettiği suçluluk duygusunu bastırarak kendine bu davetten bir şey beklememesini söyledi. Çocuklar onu çok seviyordu, neden gitmeyecekti ki? “Tamam, bekleyin üzerimi değiştireyim.”

Natalya hızla yatak odasına gitti ve bir şortla tişört giyip bikinisini buldu. Bu bikiniyi en son İspanya’da giymişti. Zaten İngiltere’de bronzlaşma imkânı pek yoktu. Sonra ayağına bez ayakkabılarını geçirip aynada kendine baktı. Fakat bakışlarını

çevirmesi çok sürmedi, nasıl görüldüğünün ne önemi vardı ki? Ailece dışarı çıkıyorlardı.

Anna ve Matthew el ele tutuşup karşıya geçtiler. Gürültüyle bağırان ikizler çok heyecanlıydı, arabaya binip yola çıktıklarında bu heyecanları daha da arttı.

Sam konuşmuyordu, ikizlerse çok bağıırıyordu. *Nesi var* oyununu yüzüncü kez tekrarladıklarında ve Matthew gaz çıkarak iyice saçmaladığında Sam birden kükreyerek bu kadarının yettiğini söyledi. Natalya, Sam'in biraz sert olduğunu düşündü, sonuçta onlar sadece çocuktı. O yaştayken Sofi ve Lena'yla ne aptallıklar yaptıkları hâlâ aklındaydı. Ama Sam onlarla yaşıyordu, Natalya ise bir gün vardı, bir gün yoktu.

Sam, kalabalık Esplanade'de bir otopark bulduktan sonra hep birlikte bahçelerin arasından kumsala doğru yürümeye başladılar. Kumların üzeri şezlonglar, kum kaleler ve güneşlenen annelerle doluydu. Hemen soyunan Anna ve Matthew sular sıçratarak sığda gezinmeye başladılar. Natalya Sam'le yalnız kalmıştı, bikiniyle kalamayacak kadar utanmıştı, gözünü kuma oturup çocukları izledi. Sam ise tişörtünü çıkarıp kumdan kale yapmaya başladı. Hava sıcak ve yumuşaktı, denizden gelen sürekli esinti Natalya'yı rahatlatıyordu. Genç kadın Sam'in zayıf sırtına ve köşeli omuzlarına bakmaya çekiniyor, fakat bu isteğı için kendini affediyordu.

Natalya Sam'in yaptığı iki kaleye ve üstü açık surlara baktı. "Baya başarılısın."

"Çocukken çok pratik yaptım," diye cevapladı Sam. "Yazın her gün buraya gelirdik. Briggsby'de kum yoktu. Kumsalda gözüme güzel bir kız kestirirdim. Ama gidip konuşamayacak kadar utangaç olduğumdan belki beni fark eder diye kale yapmaya başladım."

“Hiç fark ettikleri oldu mu?”

“Bir ya da iki kez.” Sam, bir kahkaha atıp devam etti. “Ama dilim bir türlü çözülmediği için onlarla konuşamaz, kaçardım.”

“Kalen çok güzel oldu. Ama sakın kaçma.”

Sam gülümseyerek Natalya’ya baktı. “Ne zaman taşınmak isterseniz majesteleri?”

Natalya kraliçeyi andıran sahte bir ses tonuyla, “Hemen,” diye cevapladı. “Şimdi pis bir kasabada, tek odalı bir dairede yaşıyorum...” Sonra bu şakanın Sam’e komik gelmeyeceğini düşünerek sustu. Sam’in Briggsby’yi bırakıp daha iyi bir yerde yaşama şansı yoktu.

Sam, kumun üzerine oturup bakışlarını denize çevirdi. Anna ve Matthew sığda timsah yürüyüşü yapıyorlardı. Sonra Natalya’ya dönüp, “Zengin ve ünlü olmak nasıl bir his, Natalya?” diye sordu.

“Ben... Yani... Artık ünlü değilim, ayrıca...”

“Arzulanmak, seni seven insanların olması, deste deste para kazanmak nasıl bir şey?”

Genç kadın *Skin Crawlers*’tan sonra kimsenin sevgisini görmemişti. Zaten burada bulunmasının öncelikli sebebi de buydu. Fakat sonra Sam’in grubundan ve hayallerinden vazgeçtiğini düşündü. O en azından başarıyı tadabilmişti. “Harika. Dünyadaki en güzel duygu diyebilirim.”

Sam başını olumlu anlamda sallayarak, “Bence de,” dedi. “Hiç adil değil, değil mi? Bazılarımızın büyüleyici hayatları varken bazılarımız mücadele edip duruyor. Tek bir büyük piyango şansı; kaybedersen bitiyorsun.”

“Büyüleyici bir hayatım olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Natalya. “Emin ol, dışarıdan görüldüğü gibi değil.”

“Nereden bakarsan bak, sonuç olarak ünlü, zengin bir oyuncusun.” Sam, ellerini iki yana açarak devam etti. “Hayallerin gerçek oldu. Bir de bana bak, manavda çalışıyorum. Geçen hafta mağaza müdürlüğü teklif ettiler ama geri çevirdim. Çünkü bu orada uzun zaman tıklı kalacağım anlamına geliyordu. Ama zaten çoktan tıkıldım kaldım, değil mi?”

“Başka bir iş yapabilirdin.”

“Yapabilirdim. Hiçbiri işe yaramaz. Bir bara haftada bir çıkmayı teklif ettim ama reddettiler. Lena’ya söylemedim.” Sam bir an durup iç çekti. “Lena haklı. Çiftlik evini sattırır-dım, parayı aptalca harcardım. Düşündüğüm ilk şey tatil olur-du. Çocukları alıp Disneyland’e gidelim derdim.” Genç adam çok yenik görünüyordu, gözleri hüznü doluydu.

“Çok üzgünüm, Sam.”

Sam, biraz rahatlamış bir şekilde Natalya’ya baktı. “Üs-tesinden gelebileceğimi umuyorum. Hayatın devam etmesini ve her zamanki gibi hiçbir şeyin değişmemesini umuyorum.” Ardından güneşte saçlarını savuran yaz esintisiyle kalelerini yapmaya devam etti. “Sonra da alışacağım zaten.”

Sonbahar gelmişti. Natalya bir an önce taşınması gerektiğini biliyordu. Fakat bunun sebebi Briggsby’nin acımasız yağmur-ları ve tufanları, uzun gri sokakları, sıkıcı mağazaları ve nor-malleşmiş çirkinliği değil, Sam’le aralarında olanlardı.

Görünüşte her şey eskisi gibiydi. Natalya ve Lena eskisi gibi sohbet ediyor, kakhaha atıyor, bazense kavga ediyor-lardı. Genç kadın, aileyle yemek yiyor, çocuklarla oyunlar

oynuyordu. Lena ve Sam eski sıcaklıklarını geri kazanmamıştı ama dışarıdan bakıldığı kadarıyla yeteri kadar iyi anlaşıyorlardı. Gerçekte ise durumlar çok daha karışıktı. Natalya, Sam'le ne zaman yalnız kalsa konu hemen Sam'in evliliğine, yanlış anlaşılmalara ve Lena'nın ona tahammül edemeyişine geliyordu. Sam, Natalya'ya onu anladığını söylüyordu. Lena'ysa ona karşı fevriydi, kalbinin içini bir türlü göremiyordu. Natalya Sam'i bazen ona bakarken yakalıyor, ancak bakışlarına direniyordu. Sam giderek Natalya'nın ilgisini çekmeye başlamıştı ve Natalya bu durum daha kötüye gitmeden kaçması gerektiğinin farkındaydı.

Yıllardır kayıtsız gibi görünen böylesine yakışıklı ve iyi kalpli bir adamın onunla ilgilenmesi onur vericiydi, elbette. Ve Natalya'nın yalnız kalbi şu aralar çok güçsüzdü.

Ekimin ilk günü Natalya ayın sonunda sözleşmeyi bozacağıнын haberini verdi. Londra'ya dönecek, Leida Frost'a, hatta belki daha iyi birine gidip tekrar şansını deneyecekti. Sam'in o berrak gözlerini aklından çıkaracaktı.

Her zamanki gibi kasvetli bir gündü. Gökyüzü, deniz, evler... Her yer griydi. Yağmur kendini gösteriyor, ancak bir türlü yağmıyordu. Natalya hızla evine koşup Leida'nın onu aramasını bekledi. Dersini aldığını kanıtlayıp söylediği her şeyi yapacağına söz vererek onu bir şekilde etkilemeliydi. Telefon çaldığında genç kadın hızla ahizeyi kaldırdı. "Bana sinir olduğumu biliyorum, Leida ama önce beni bir dinlemen lazım."

"Ben Lena."

"Ah, sen misin..."

"Ajansından telefon mu bekliyordun?"

"Ben... ben Londra'ya dönüyorum."

“Gerçekten mi? Ne zaman?” Lena rahatlamış mıydı, yoksa Natalya bunu kendi kafasından mı uyduruyordu?

Natalya gücenmemeye çalışarak, “Ayın sonunda,” diye yanıtladı. “Sen neden aradın? Niye gelmedin?”

“İşteyim. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim ama hemen yapman lazım. Bana yardım edebilir misin?”

Lena, sabah çürük tahtaları çıkarmak için çiftlik evine, fiyat vermeye gelen bir adamın anahtarı geri getirmek yerine paspasın altına bıraktığını anlattı.

“Saçma geldiğini biliyorum ama kimsenin içeri girmesini istemiyorum. İçeriye biraz temizledim. Duvarlara duvar yazıları yazsınlar istemem. Bugün gitme şansım yok, böyle bir şeyi Sam’den de isteyemem. Benim için gidip anahtarı alırmısın?”

Doğrusu Natalya, Lena için bu kadar sorun yaratan evi görmek istiyordu. Ama o dışarıdayken Leida ararsa ne olacaktı?

Kimi kandırıyordu ki? Leida onu hemen aramazdı. Önce burnunu sürtecek, mümkünse haftalarca geri dönmeyecekti.

Natalya, “Elbette,” diye cevapladı.

“Gidip Sam’den arabayı iste. Ama lütfen nedenini söyleme. Bu ev konusunda çok hassas.”

Natalya yolun karşısına geçip kapıyı tıklattı. Kapıyı açan Sam oldu. Sam, Natalya’yı görme hevesini büyük bir titizlikle gizliyordu.

Genç kadın direkt lafa girerek, “Arabayı ödünç almam lazım,” dedi.

“Tabii. Nereye gidiyorsun?”

Ama lütfen nedenini söyleme. “Lena çiftlik evine gidip anahtarları ona götürmemi rica etti.”

“Neden benden istemedi?”

Natalya hafifçe omzunu silkti. “Sanırım seni sinirlendirmek istemiyor. Ya da kırmak...”

“Evin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Yolu tarif etti.”

Sam kapının yanındaki askılıktan ceketini alarak, “Ben seni götürürüm,” dedi.

“Ama Lena...”

“Bilmek zorunda değil. Haydi.”

Kızarıp kahverengileşen yaprakların yerde yarattığı derin koyuluk gri gökyüzünde büyük bir tezatlık oluşturuyordu. Kırkların karşısındaki çukurlara sis çökmüştü. Natalya’yla Sam hiç konuşmuyordu ve bu uzun sessizlik Natalya’yı korkutmaya başlamıştı. Genç kadın, yanlış bir şey yaptıklarını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Fakat hissettiği suçluluk duygusu çiftlik evine yalnız gitmediği ya da Sam’e haber verdiği için değil, çok daha kötü bir sebepten dolayıcıydı. Radyodaki müzik, arabanın arkasındaki kırık anten yüzünden sürekli kesilip duruyordu. Arada bir konuşma sesleri duyuluyor, bir pop yıldızı güçlü bir kuzey aksanıyla röportaj veriyordu. Natalya, yıldızın kim olduğunu duymak için dikkat kesildiği sırada Sam radyoyu kapattı. Ve kısa bir süre sonra arabayı harabe bir çiftlik evinin önüne çekti. Natalya birden hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bu mu?”

“Evet.” Sam kemerini çözüp arabadan indi.

Natalya, Sam’in peşinden giderek, “Şimdi anlıyorum,” dedi. “Burada yaşayamazdınız.”

“Tepemize yıkılırdı.” Sam, Natalya’yı girişe götürüp paspası kaldırarak anahtarı aldı. “İçeri bakmak ister misin?”

Genç kadın hırkasını bedenine iyice sararak cevapladı. “Evet.”

İçerisi küf kokuyordu. Etraf temizdi, fakat çok onarıma ihtiyacı vardı. Dolap kapaklarının kimisi eğilmiş, kimisi yerinden çıkmıştı. Tezgâh bel vermiş, duvarlardan biri yamulmuştu. Fayanslar çatlak ve kalkıktı, tavanın sıvası pul pul olmuştu.

Natalya, “Yüce Tanrım...” diye inledi. “Bu evi neden elinde tutuyor ki? Hemen yıkılması lazım.”

“Çocuklara saklamak istiyor.”

Genç kadın yatak odalarına bakmak için koridora yönelirken seslendi. “Ev onların büyümesini beklemeden yıkılır.”

“Sanırım evi onarabileceğini düşünüyor. Buraya sürekli adamlar getirip asla ödeyemeyeceği fiyatlar alıyor. Çekmece-de bir sürü fiyat listesi buldum. Mutfak, banyo, boya, sıva, çatı... Neredeyse yeni bir ev fiyatı.” Sam omzunu silkerek devam etti. “Bu konuda ona hiçbir şey söylemiyorum. Ama sen beni anlıyorsun, değil mi?”

Natalya durup Sam’e baktı. Aralarındaki çekim kuvveti artık karşı konulamaz bir hâle ulaşmıştı. Genç kadın yüreğinde büyük bir vicdan azabı hissediyordu. “Ben bu ayın sonunda gidiyorum, Sam.”

Aniden ifadesi yumuşayan Sam, omuzlarını düşürdü. “Gidiyor musun?”

“Sorunlarınızı Lena’yla çözmelisiniz. Ben aranıza giriyorum.”

“Hayır hayır. Sen daha kolay atlatmama yardım ediyorsun. Seninle konuşmak bana gerçekten iyi geliyor. Kime gideceğimi bilmediğim zamanlarda hep sen vardın.” Sam, bakışlarını çevirdi, muhtemelen sesinin çok tutkulu çıktığını fark etmişti. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni.” Natalya, Sam’e doğru bir adım attı. “Lena’nın sana yalan söylediğini, sana güvenmediğini biliyorum ama bu

sorunun daha büyük problemlere sebep olmasına izin vermemelisin.”

Natalya Sam’in kolunu sıvazladı ve o an aralarında bir kıvılcım oldu. Sam’in bakışları Natalya’nın parmaklarına odaklandı. Natalya âdeta buz kesmişti. Kendi kendine hareket edip elini bir an önce ondan çekmesini söylüyordu. Ama Sam, Natalya’nın parmaklarını yakalayıp onu kendine çekmişti bile. Sonra bir yavaş çekim gibi saçlarına uzanıp parmaklarını bir saç tutamının etrafına doladı.

“Hayır Sam...” Natalya bunları dışından söylemiş miydi, emin değildi. Sam onu saçlarından tutup yavaşça kendine çekti ve eğilip dudaklarına yapıştı.

Hayır hayır hayır. Natalya başını iki yana sallasa da Sam’in dudakları artık dudaklarındaydı. Genç kadın vücudunu onunkine yasladı. Bedeni arzu ve vicdan azabıyla yanarken yaşanan her şey bir sis perdesinin ardında gibiydi. Yakışıklı Sam, her zaman hayran olup gıpta ettiği adam onu öpüyordu. Arzulu ve emin dokunuşları nasıl da sertti. Kim ona böyle dokunmuştu? Aksi Rupert olmadığı kesindi. Onu neredeyse tanımayan Marcus da böyle dokunmuyordu. Güzelliğine hayran olan ancak ruhunu anlamayı umursamayan tek gece geçirdiği bir düzine adamın hiçbirisi böyle değildi. Natalya Sam’in pürüzsüz tenini hissetme isteğiyle yanarak ellerini sırtına götürüp gömleğinin altına soktu. Genç kadın bir an bayılacağını düşünüp hava almak için yukarı baktığında Sam’in dudakları boynuna kaydı. Parmakları düğmelerinde gezindi ve kısa süre içinde ikisinin üzerindikiler de yere serildi. Uzanacak hiçbir yer yoktu. Natalya bacaklarını Sam’in beline dolayıp içine girmesine yardım etti.

Ve sonrasında her şey için çok geçti. İşte bitmişti. Elinde imkân varken durmamıştı. Sam'e sımsıkı sarıldı ve yüzünü kollarına gömüp gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Sam önce vücudunu sertçe onunkine bastırdı, sonra durdu.

“Yapamam.”

Natalya, “Artık çok geç,” dedi.

Sam, hızla geri çekilip giyindi, arzusun yarattığı tüm o sis kaybolmuştu. Natalya gerçek dünyaya geri dönmüştü. Bu büyük bir arzu değildi, yıllardır görmezden gelinmiş ve birden hayata geçirilmiş kaçınılmaz bir şeyden ibaretti. O, küflü, eski bir evde kardeşinin kocasıyla birlikte olarak her şeyi mahveden işsiz, yaşlanan bir dizi yıldızıydı. Titreyen elleriyle düğmelerini iliklemeye çalışırken gözyaşlarını daha fazla tutmadı.

“Özür dilerim... Özür dilerim...” Sam aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

“Biz bu dünyanın en iğrenç insanlarıyız,” dedi Natalya. “Kendimden nefret ediyorum.”

“Hayır, benim hatamdı. Ben başlattım. Ben...”

Natalya, “Beni geri götür,” diye cevapladı. “Burayı bir daha asla görmek istemiyorum.”

Natalya kendini el arabasında dört valizle Heathrow Havaalanı'nda buldu. Akşam olmak üzereydi, genç kadın kalabalığın ortasında ne yapacağını bilmeden dikiliyordu. Londra yaptığı şeyden kaçmak için yeteri kadar uzak değildi. Ayrıca Leida Frost'un onu *Skin Crawlers* felaketinden sonra tekrar yanına alacağını zannediyorsa kendini kandırıyordu.

Natalya öylece durup gidecek bir yer bulmak için beklemeye devam etti.

O sırada yanından bir grup genç adam geçti. Muhtemelen öğrencilerdi. Adamların Rusça konuştuğunu duyunca içinde ani, acı bir ev özlemi hissetmişti.

Ve kararını verdi. Artık hareket edebilir, buz kesen ayakları tekrar adım atabilirdi. Gidip St Petersburg'a uçak bulacaktı. Eve dönüyordu.

Kırk İkinci Bölüm

Lena işten eve geldiğinde çiftlik evinin anahtarı mutfak tezgâhının üzerindeki zarfta onu bekliyordu. Genç kadın zarfı ihtiyatlı bir şekilde komodininin çekmecesine koyduktan sonra akşam yemeğini yapıp çocukları yatmaya hazırladı. Ardından da ütü yapıp evi topladı. Yolun karşısına geçip Natalya'ya teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu, fakat Sam'de şüphe uyandırmak istemiyordu. Sam çok sessizdi, artık kendini her şeyden geri çekmişti. Lena, Sam'in ona karşı öfkeli olup olmadığını merak etti. Saat dokuza yaklaştığında Natalya'ya uğrayacağını söyledi ve Sam hiç itiraz etmedi.

Fakat Lena ön camdan Natalya'nın tüm ışıklarının kapalı olduğunu gördü. Ablası hiç bu kadar erken yatmazdı ama Lena omzunu silkip tekrar evine döndü.

Ertesi gün akşamüzeri Natalya yine dışarıdaydı. Gece ışıklar yine yanmıyordu. Lena, kötü bir şey olmasından şüphelenmeye başladı.

Sabaha kadar bekleyip tekrar yolun karşısına geçti ve öfkeyle kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Kamında küçük bir sızı hissetti. Natalya iki gündür evde değildi, ne bir not bırakmıştı ne de telefon etmişti... Başına kötü bir şey gelmiş olabilir miydi?

Genç kadın polisi aramak için panikle eve koştı.

Sam çocukların beslenmeleri için sandviç yapıyordu. Lena içeri girdiğinde başını kaldırdı. “Ne oldu? Rengin atmış.”

“Natalya. İki gündür eve gelmiyor.”

Sam, omzunu silkti ama Lena kocasının vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. “Muhtemelen seçmeler için Londra’ya gitmiştir.”

“Öyle olsa bana söylerdi. Şimdiye telefon etmesi gerekirdi.”

“Natalya’yı biliyorsun. Aklına eseni...”

“Hayır Sam. Gitse bana söylerdi. Ölmüş olabilir. Belki hâlâ can çekişiyordur. Ya da... Bilmiyorum.” Lena hızla telefona uzandı. “Polisi arayacağım.”

Fakat Sam telefonu Lena’nın elinden alıp yavaşça kapattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Natalya’nın nerede olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun? Anlamadım, ne?”

“Biraz sakinleş.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Çocuklar gidince konuşuruz.”

“Hayır, şimdi konuşacağız. Beni korkutuyorsun.” Lena bundan hiç hoşlanmamıştı. Çevresindeki önemli kanıt parçalarını fark edemez olmuştu, içinde kötü bir his uyandı. Mutfağın eşiğine gidip çocukları kontrol etti. Matthew televizyon izliyordu, Anna ise yoyosuyla dolaşıyordu. Genç kadın Sam’e dönüp sesini alçaltarak, “Şimdi konuşacağız,” dedi.

Sam gözlerini yumdu, ölmek ister gibi bir hâli vardı. Lena’nın kalbi birden buz kesti. Sam’in bir şey söylemesine gerek kalmamıştı, genç kadın her şeyi anlamıştı. *Anlamıştı.*

Dolan gözleriyle yavaşça inledi. “Hayır Sam... Hayır.”

“Özür dilerim. Çok üzgünüm. Sadece bir kez oldu. O da tam bir felaketti. Çok özür dilerim.”

Lena’nın vücudu tüm gücünü kaybetmişti. Kolları, bacakları, göğsü... Dokunsalar yıkılacak gibiydi. Mutfak tezgâhına yaslanıp başını eğdi. İşte olmuştu, zaten bunun bir gün yaşacağını biliyordu. Ama olayın kaçınılmaz olması, daha az acı vermesi anlamına gelmiyordu. Sam’le ilişkilerini düzeltme umudu bir anda yok olmuştu. Eski sıcaklıklarını ve yakınlıklarını kazanma şansları kalmamıştı. Natalya, ablası tüm geleceğini silip atmıştı. Artık önünde uzun ve boş yıllar vardı. Ya yalnız olacaktı ya da bir daha asla güvenemeyeceği bir adamla yaşayacaktı.

“Senden ayrılmak istemiyorum Lena. Çok büyük bir hata yaptım. Korkunç bir hataya düştüm.” Sam birden ağlamaya başladı. Yanaklarından süzülen gözyaşları Lena’nın ona garip bir şekilde üzülmesine sebep olmuştu. “Beni affedebilecek misin? Aptal bir rüyada gibi hissediyorum. Çiftlik evi, diğer sorunlar... Hiçbir şeyin önemi yok. Belki de ihanete uğramış gibi hissettiğim için senden intikam almak istedim. Ama hata yaptım. Aptalın tekiyim işte. Beni affedebilir misin?”

Lena birden sinirlendi. “Çiftlik evini saklamamla ablamla yatmayı bir mi tutuyorsun?” Genç kadının sesi fazla yüksek çıkmıştı, çocuklar onu duyabilirdi.

“Ben...” Sam çok şaşkın görünüyordu, Lena başını çevirmek zorunda kaldı. Şu an en son istediği şey onun için üzmektir. “İhanet...” dedi Sam. “Sır sakladığın için.”

“Sen beni aldattın,” diye yanıtladı Lena. “Hem de herhangi biriyle değil. Natalya’yla.”

“Ama hiçbir anlamı yoktu...”

“Hayır, çok *anlamı* var. Bu, senin bile onun benden daha güzel olduğunu düşündüğünü gösteriyor.” Lena’nın gözyaşları yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

Matthew mutfak kapısının önüne gelmiş, şaşkın bir hâlde dikiliyordu. “Anne? Baba?”

Sam, gitmesini işaret ederek, “Sorun yok, Matt,” dedi.

“Ama annem ağlıyor.”

Bunun üzerine Sam, “Bizi yalnız bırak!” diye bağırdı.

“Çocuğa bağırma!” Lena hızla Matthew’a gidip oğlunu kollarına aldı. “Bağırılmayı hak eden biri varsa o da sensin. Pislik. *Pislik herif.*” Genç kadının öfkesi kendini bile korkutmaya başlamıştı, artık sinirini kontrol edemiyordu. “Her şeyi mahvettiğini görmüyor musun? Hemen gitmen gerek. Seni affedemem. Affedemeyeceğim tek şeyi yaptın.”

Bir süre sonra onlara katılan Anna, kocaman gözlerle kavgayı izlemeye başladı.

Sam, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Lena onu hemen susturdu. “Git. Hemen şimdi.”

“Hayır anne!” dedi Anna. “Gitme babacığım.” Matthew ağlamaya başlamıştı.

Lena neredeyse pes edecekti. *Neredeyse.*

Ancak genç kadın tüm duygularına karşı durup tekrarladı. “Git dedim.” Bunları söylerken sesinin güçlü ve sessiz çıkması için çabalıyordu. “Evliliğimiz bitti.”

“Sofi?” Telefonun ucundaki ses çok güçsüzdü.

“Lena? İyi misin? Ağlıyor gibisin.” Sofi, telefonu salona götürüp kanepeye oturdu. Stasya ve Nikita sohbet ederek oyun oynuyorlardı.

Lena direkt konuya girerek, “Sam Natalya’yla yatmış,” dedi. “Sam’i kovdum.”

Duyduğu bu haber Sofi’nin vücudunu parçalara ayırmıştı. “Hayır, Sam öyle bir şey yapmamıştır. *Natalya* asla böyle bir şey yapmaz.” Genç kadın İngiltere’ye koşmak ve Lena’yı kollarına alıp avutmak istiyordu. Bu Lena’ya yapılabilecek en acımasız şeydi, üstelik bir şekilde kendini suçladığına da hiç şüphe yoktu. Kesin Sam’i elinde tutamayacak kadar sevgi dolu olmadığını düşünmüştü. Peki, Natalya bunu nasıl yapmıştı? Bu nasıl bir delilikti?

“Hiç Natalya’dan haber aldın mı?” diye sordu Lena. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Hayır, almadım.” Natalya’nın yaptığından utanıp Sofi ve Lena’dan saklandığı ortadaydı.

“Beni aramaz, biliyorum. Ama seni eninde sonunda arayacaktır. Bu yıl Yıllık Kış Buluşması’nı o düzenleyecekti. Onu göreceğime zehir içmeyi tercih edeceğimi söyle. Söylersin, değil mi?”

“Neden çocukları alıp buraya gelmiyorsun, Lena? İşten birkaç hafta izin alıp Fransa’ya gel. Ben sana göz kulak olurum.”

“Hayır, olmaz. Çocukların okulu var. Hem işimden de olurum. Hayatıma devam etmeliyim. Yan komşumdan yardım isteyeceğim. Bir şekilde baş ederim.”

“Çiftlik evini satmayacağına söz ver,” dedi Sofi. “İşler çok kötü giderse beni ara. Anladın mı?”

“Aram.” Lena’nın sesi titriyordu, sonra derin bir nefes aldı. “Ama söylediğimi Natalya’ya kesinlikle ilet. Bu benim için çok önemli.”

“Emin ol ona karşı ne kadar sinirli olduğunu biliyordur.”

“Onları birlikte düşündükçe ölüyorum, Sofi.” Genç kadının yenik ses tonu Sofi’nin kalbini sızlatmıştı. “Ölüyorum.”

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Sofi. “Çok üzıldüm Lena. Bunu hak etmemiştin.”

Lena bir iç çekti. “Belki de hak etmişimdir. Roy Creedy’nin laneti...”

“Böyle düşünmemelisin.” Fakat Sofi’nin ilkel korkuları tekrar canlanmaya başlamıştı, birden kendini onu bekleyen uğursuzluklara hazırladığını fark etti. Daha ne olabilirdi ki?

Noel gecesi, Lena çocukları kontrol etmek için odaya girdiğinde Anna’nın yatak odasının penceresinden aşağı inmeye çalıştığını gördü.

Hemen kızının ince kolunu çekerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kaçıyorum. Ben babamla yaşamak istiyorum.”

Lena, Matthew’a baktı. Matthew, başının derde girmesini istemediği için gözlerini yummuş, uyuyor numarası yapıyordu.

“Babanla yaşayamazsın. Burada, benimle yaşamak zorundasın.”

“Neden?”

“Çünkü ben senin annemim.”

Çok uzun ve güç bir gün olmuştu. Wendy herkesi Noel yemeğine gelmeye zorlamış, “Çocukların hatırına her şeyi bir kenara bırakıp güzel bir kutlama yapalım,” demişti. Fakat Lena gelir gelmez oyunun tüm kurallarını değiştirmişti. Ona çok soğuk davranmış, kendini dinlemeyen biri olduğunda

kabalaşmış ve büyükbabanın mirası için avukatı arayacağını söylemişti. Sam ise çocuklara süper baba gibi davranıyordu. Gittiğinden beri çok para harcayıp çocukları şımartmıştı. Wendy'nin yanında yaşayıp kira ödemediğinden hediye alacak parası kalıyor olmalıydı. Belki de hepsini kredi kartıyla alıyordu, bir gün kartını ödeyecek çalışan bir eş daha bulacaktı.

Bu düşünce Lena'nın içini acıttı. Sam'i başka biriyle düşünmek çok acıydı. Ama onu geri de kabul edemezdi.

Şimdiyse kızının kaçmasına engel olmaya çalışıyordu. Belki de çocukları Sam'e bırakmalıydı. En azından her zaman babasının tarafını tutan Anna'yı bırakabilirdi. Ama kardeşler birbirinin yanında olmalıydı. Bunu kendi çocukluğundan biliyordu.

Natalya'yı düşünmek midesini bulandırdı. Ablasını özlemek dünyanın en saçma şeyiydi. Aslında evliliğini bozan sahtekâr, işe yaramaz Natalya'yı değil, hayat dolu, güçlü, korumacı, sevgi dolu, eğlenceli Natalya'yı özliyordu.

"Burada benimle kalmalısın Anna. Ben..."

"Anna!" Pencerenin dışından bir ses geldi. Lena dışarı baktığında Izzy'nin aşağıda beklediğini gördü.

Anna, "Onun fikriydi," diye mırıldandı.

Elbette onun fikriydi. "Evine git Izzy. Anna hiçbir yere gelmiyor."

Lena bu konuyu Jillian'la konuşması gerektiğini biliyordu. Jillian'dan Izzy'yi tembihlemesini ve ondan çok küçük olan Anna'yı etkilememesini söylemesini isteyecekti. Ama Lena zor günlerinde komşusuna sığındığından onu gücendirmek istemiyordu, Jillian haftada beş akşam okuldan sonra çocuklara bakıyordu.

Anna nihayet pijamalarını giyip yatağına yattı. Lena yatağın köşesine oturmuş, kızının saçlarını okşuyordu ama Anna'nın ağzı küstahça büzülmüş, gözleri öfkeyle dolmuştu.

“Lütfen Anna,” dedi Lena. “Seni çok seviyorum, tatlım. Seninle kötü olmak istemiyorum.”

Anna, sinsi bir ses tonuyla, “Babamla neden ayrıldığınızı biliyorum,” diye cevapladı. “Keşke babam Nat teyzemle evlenseydi. Çünkü o senden daha iyi bir anne olurdu.”

Lena çok sersemlemiş olsa da sesinin titrememesi için çabaladı. “Ama senin annen benim ve bunu kabul etmek zorundasın.”

Anna, vücudunu diğer yana çevirip annesine sırtını döndü. Lena Matthew’a iyi geceler öpücüğü verdikten sonra salona gitti. Salon, Sam gittiğinden beri daha derli topluydu, ardından Sam’in kız kardeşi Becky’nin Noel için getirdiği kırmızı şarabı aradı. Büyükbabanın ısrarları üzerine içmeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Fakat bu gece duygularından kurtulmaya her gecekinden daha çok ihtiyacı vardı. Şişeyi açtı, bir bardak buldu ve kanepeye yerleşip ağlayarak şarabını içti.

Sofi mağazada bir süre volta attıktan sonra tekrar pencereden dışarıyı kontrol edip Francette’e döndü. “Geç kaldı. Bu hiç iyiye işaret değil.”

Genç kadın Amerikalı bir iş adamıyla görüşmek için isteksizce Paris’e gelmişti. Jack Merryweather *Anastasia Tasarımı*’nı Amerika pazarına tanıtmak için can atıyordu. Sofi adama Francette aracılığıyla defalarca hayır demişti, fakat

Francette onu bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmiş ve yüz yüze bir görüşme ayarlamıştı.

“Gecikmedi,” diye yanıtladı Francette. “Sen erken geldin.”

“Pek iyi hisset...”

Francette her zamanki iyi niyetliliğiyle cevapladı. “O zaman hislerini bırakıp düşünmeye çalış. Anastasia dünya çapında yayılabilir.”

“Ama şirket çok büyürse...” Sofi, cümlelerin gerisini getirme gereği duymadı, zaten aynı şeyi daha önce defalarca söylemişti. Genç kadın mağazada dolanmaya devam ederken kapı açıldı.

Jack Merryweather bir Francette’e bir Sofi’ye baktıktan sonra güçlü bir Amerikan aksanıyla, “Merhaba,” dedi. Ardından bakışlarını Sofi’ye çevirip elini uzattı. “Sen Sofi olmalısın.”

“Evet. Bu da Francette. Sanırım onunla birçok kez konuştunuz.”

“Evet, konuştuk ama asıl konuşmak istediğim sensin.” Jack, zayıf bir adamdı, gözleri ve saçları koyu renkti. Sofi’nin beklediği gibi iri, küstah bir Amerikalı değildi. Genç kadın adamın ondan çok da büyük olmadığını düşündü. Yüzündeki pırlıl pırlıl gülümseme gözlerinin etrafını kırıstırıyordu. “Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim, Sofi?”

Sofi hemen çantasını aldı. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyiydi. “Peki, gidelim.”

Genç kadın mağazadan çok uzaklaşmak istemiyordu, bu yüzden dövme demir masalarını parke taşlı kaldırıma dizen köşedeki kafeye gitmeyi önerdi. Oturup sipariş verdikten sonra Jack, uzun uzun Sofi’nin takıları ve çalışma tarzı hakkında nasıl planları olduğundan bahsetti. Sofi tedbirli olmaya çalışıyordu ama Jack’in açık sözlülüğü onu yatıştırmıştı.

“Benimle görüşmek istemediğini biliyorum, Sofi ama önce beni dinleyip teklifimi düşün. Gerçekten harika bir teklifim var.”

“Tamam, dinliyorum.”

“Takılarını ithal etmek istemiyorum. Anastasia ürününün butiğinde kalması daha cazip. Her şey el yapımı, Sofi Chernova işinin başında, her şeye göz kulak oluyor. Tanrım, herhangi bir yerde gördüğün bir parça bile Sofi Chernova’nın *elinden çıkmış* olabilir. Amerika pazarı çok büyük, ayak uydurmak için çalışma tarzını değiştirmek zorunda kalacaksın.”

Herkes tarafından duyduğu şeyleri, adamın bu kadar net bir şekilde özetlemiş olması Sofi’yi şaşırtmıştı. “Kesinlikle.”

“Amerika’da mağaza açabilmek için Anastasia’nın satış hakkını istiyorum. New York’ta Anastasia’yı çok güzel öne çıkaracağız, ayrıca Fransa’daki işlerinin kopyalarını yapacağız. Amerika pazarı için senin tasarımlarından yola çıkacağız, bir de Fransız orijinallerin alternatiflerini pazarlayacağız.”

“Ucuz imitasyonlar mı yani?”

Jack sertçe kafasını salladı. “Hayır, Sofi. Aslında teklifimi gayet iyi anladın. Ucuz imitasyonlar yapacak bir şirket açacak olsam ilk sana gelmezdim.”

Sofi bunun farkında olduğunu kabul etti. Birçok şirket bunu zaten yapmıştı. Ucuz zincirlerle onunkilere benzeyen, daha eve gelmeden kopan çok kolye, çok takı yapılmıştı.

“Ama teklifimin en önemli kısmı ödemek istediğim cömert satış hakkı ücreti. Sana beş yüz bin Amerikan doları vermek istiyorum. Tabii ayakta durmayı başarırsak lisans ücretinin yüzde otuzu beş yıl sonra yüzde yirmiye düşecek. Sonra yenisinden görüşürüz. Hiçbir şey kaybetmeyecek, aksine kazanacaksın.” Jack omzunu silkerek devam etti. “Resmen havadan para gelecek, Sofi.”

“Sadece benim tasarımlarım, değil mi?”

“Elbette.”

“Yapışkan kullanılmayacak?”

Jack korkar gibi yaptı.

“Takıların yüksek kalitede yapılması beni çok memnun eder.”

“O zaman misafirim ol. New York’a gelip kendi gözlerinle gör.” Jack, elini kalbinin üzerine koydu. “Kaliteye en az senin kadar önem verdiğime emin olabilirsin. Zamanla bana güveneceksin, güvenini kazanmak için sabırsızlanıyorum.”

Sofi sandalyesine yaslanıp Jack’in teklifini düşündü. Zaten parası vardı, belki de her şeyi olduğu gibi bırakmak daha iyiydi. Fakat içinde küçük bir hırs oluştu. Tüm dünya takılarını, tasarımlarını takacaktı. Başını kaldırdığında Jack’in başını eğmiş kahve fincanını tuttuğu sol elini incelediğini gördü. Genç kadın telaşla adamın, parmağında alyans olup olmadığını kontrol ettiğini fark etti ve utançla ellerini kucağına indirdi.

Jack, birden gürlereyerek havadaki tuhafılığı dağıttı. “Amerika’daki kadınlar takılarını takmak istiyor, Sofi. Avrupa dergilerinde görüyorlar, neler kaçırdıklarının farkındalar.”

Jack’in hem işiyle hem de kendisiyle bu kadar ilgilenmesi Sofi’nin gururunu aptal bir şekilde okşamıştı. Şu an karar vermek için iyi bir zaman değildi. “Teşekkür ederim Jack. Söylediğin her şeyi düşüneceğim. Francette seninle iletişime geçecek.” Genç kadın ayağa kalkarak elini uzattı.

Jack yerinden kalkmadan Sofi’nin elini sıkıca sıkı ve Sofi mağazaya doğru yürümeye başladı.

Francette, “Nasıl geçti?” diye sordu.

“Önce yirmi dört saat geçsin,” dedi Sofi. “Sonra adamı ara ve sözleşmeyi avukatlarımıza göndermesini söyle.”

Francette sevinçle el çırpı. “Yaşasın! Onu seveceğini biliyordum.”

Evet, diye düşündü Sofi. Biraz fazla sevdim.

Kırk Üçüncü Bölüm

Sofi, New York'taki Four Seasons Otel'in otuz dördüncü katındaki odasından aşağıdaki manzarayı izliyordu. Kare şeklindeki karanlık parkın dört tarafı ısıllı parlayan binalarla çevriliydi. Sofi neredeyse iki haftadır buradaydı ve henüz bu manzaradan hiç sıkılmamıştı. Şimdi Julien'in neden evden uzakta olmayı bu kadar sevdiğini anlıyordu. Hiçbir bağıllık ve sorumluluk yoktu. Sadece o ve büyük bir şehir vardı. Her sabah kalkıp başkalarının isteklerini düşünmeden ne yapmak istediğine karar veriyordu. Sofi'nin nefesi camın üzerinde buharlar oluşturdu, bir süre sonra geri çekildi ve eteğini düzeltti.

Akşam yemeği için dışarı çıkıyordu. Tabii, bu bir iş yemeğiydi ve gerilmesine gerek yoktu. Ancak yemek Jack Merryweather'laydı ve Jack Merryweather onu geriordu.

Geldiği ilk gün Jack onu East Village'ta kiraladığı küçük mağazaya götürüp Amerikalı personellerini tanıştırmıştı. Sofi, çalışanların yaptığı işlere bakmış ve Fransa'da yapılan takılarla eş değer olduğunu düşünmüştü. O günden sonra müze ve resim sergileri arasında üç kez mağazayı ziyaret etmiş ve

standartların hiç değişmediğini görmüştü. Böylece tüm korkuları geride kalmıştı.

Jack onu öğle yemeğine ve kahveye çıkarmıştı. Her sabah telefon ediyor, gidip görmesi gereken yerlerden bahsediyordu. Sofi onu görmediği günlerde karamsarlaşıyor, bunu bir soğukluk olarak yorumluyordu. Oysa evli bir kadındı. Neden Jack'ten âşık bir sevgili adayı gibi davranmasını bekliyordu ki? Genç kadın Julien'ı düşündü; esrarenizliği, endişeli bakışları... Jack ise tam tersiydi; çok tutkulu ve açık.

Peki, neden kocasını başka bir adamla karşılaştırıyordu? Bu doğru bir davranış değildi, hemen buna bir son vermeliydi. Ama üç gün içinde Jack'le vedalaşacağını düşünmek, herkesin çok eğlendiği bir şeyi kaçırmışçasına huzursuz ve üzgün hissetmesine neden oluyordu.

Kapı yavaşça çalındı. Sofi ellerini birleştirip bir süre alnını tuttuktan sonra doğrularak kapıya gitti.

“Merhaba Jack.”

Jack, suratında koca bir gülümsemeyle, “Çok güzel görünüyorsun,” diye cevapladı. “Haydi gidelim.”

Otelden çıkıp East Fifty-Seventh Caddesi'nden Bergdorf'a, oradan da Fifth Avenü'ya gittiler. Erken saatlerde yağın yağmur yüzünden caddeler hâlâ kaygandı, Manhattan'ın milyonlarca ışığı çamur birikintilerinin üzerine vuruyordu. Saks'a gidip karşıya geçerek Rockefeller Center'a geldiler. Kış için buz pateni pisti hazırlanıyordu. Bir süre patencileri izlemek için durdular. Sofi Jack'e ve Jack'in yüzüne yansıyan Noel yıldızlarından kalma ışıklarla meleklerle baktı. Jack bakışlarını yakaladığındaysa hemen başka yöne baktı.

Jack kolunu yavaşça Sofi'nin omzuna attı. “Çocukken kayar mıydın?”

“Bazen. Büyükannemin İzhevsk’teki evinin oradaki göl her kış donuyordu. Büyükannemin buz pateni vardı ama bana çok büyük geliyordu, patenler olsun diye içliğimin altına sıkıştırırdım.”

Sofi soğuk havalarda nefes nefese, süratle kaydığı günleri düşündü. Kenarda bekleyen Lena ve Natalya sıranın onlara gelmesi için yeter diye bağırıp dururlardı. Bu anı, ona *Yıllık Kış Buluşması*’nı hatırlattı. Yaklaşık on yıldır, ilk defa toplanmamışlardı. Natalya, ona Noel’den önce St Petersburg’dan telefon etmişti.

“Çok yanlış bir şey yaptığımı biliyorum,” demişti. “Bana bir şey söylemene gerek yok. Söyleyeceğin her şeyi ben zaten kendime söyledim.”

Fakat Sofi söyleyeceklerinden geri kalmamıştı. Sesi çok öfkeli ve hüznüydü. Natalya, Lena ve Sam’in ayrıldığını duyunca dehşete kapıldı. Sofi, konuşmaları bittiğinde Natalya’nın ağladığından emindi ama hiç sorun etmedi. Natalya üzölmeyi çoktan hak etmişti.

“Haydi,” dedi Jack, Sofi’yi çekestirerek. “Seni götüreceğim yer saat sekizden sonra çok kalabalık oluyor.”

Fifth Avenu’ya doğru devam ederken trafik kilitlenmiş, etrafları bir sürü araçla dolmuştu. Jack, Sofi’yi West Forty-Seventh Caddesi’ndeki bir restorana götürdü. İçerisi 1940’ların barlarından esinlenerek tasarlanmıştı. İnsanlar çoktan doluşmuştu. İçeriden tempolu müzik ve kahkaha sesleri yükseliyordu. Garson masalarını gösterip içki siparişlerini aldı. İçerisi o kadar gürültüliydi ki Sofi, Jack’le konuşamayacaklarını düşünüp umutsuzluğa kapılmıştı.

Jack, “Bergdorf’s ve Sake’s’i geçtik!” diye bağırdı. “İster sen daha sonra biraz ileri yürüyüp Macy’s ve Bloomingdale’e

geçebiliriz. Yazın oradaki herkesin üzerinde takılarını görmeyi umuyorum.”

Sofi paltosunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. “Tıpkı bir rüya gibi. Aslında gerçek bir rüya. Ben ve kuzenlerim Leningrad’dayken batı ve Amerika’yla ilgili hayaller kurardık.”

“O zaman neden Avrupa’ya gittin?”

Sofi içinde vicdan azabı ve utanç hissetti. New York’a geldiğinden beri Roy Creedy’yle iletişime geçmeyi düşünüyordu. Onunla buluşabilir, parasını geri verebilir ve çok üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Ama çok korkuyordu, Natalya’nın sesi sürekli kulağındaydı. *Tehlikeli olabilir.* Genç kadın bu uğursuzluk hikâyesini artık aklından çıkarmalıydı. Çok güzel bir şehirdeydi. Varlıklı ve başarılı bir kadındı, sanatı onu tatmin de ediyordu. Üstelik karşısında nefis gülüşlü, ilgili ve tutkulu bir adam oturuyordu. Tabii, bu son saydığı için mutlu olması gerektiğinin farkındaydı. Julien bunu duysa hiç hoşuna gitmezdi. Fakat şu an o yoktu, değil mi?

Genç kadın Jack’in sorusuna cevap vermediğini fark etti. “Vize yüzünden. Londra’ya gitmek daha kolay oldu.”

“Peki Fransa?”

“Eşimle Londra’da tanıştık.” Sofi bunu istemeden sessizce söylemişti. Şu ana kadar Julien’dan sadece laf arasında bahsetmişlerdi. “Onunla evlenmek için Richelieu’ya gittim. Sen hiç evlendin mi, Jack?”

“Evet, evlendim. Ama yürümedi.”

“Neden?”

“Sanırım beklentilerim çok yüksekti. Altın bir kalp arıyordum... Aynı Neil Young’ın şarkısındaki gibi, o şarkıyı biliyosun değil mi?”

Sofi Jack'in hangi şarkıdan bahsettiğinden emin olamasa da başını salladı.

"Yaratıcı ve zeki birini istiyordum. Aynı zamanda iyi kalpli ve kibar da olmalıydı." Jack, Sofi'nin gözlerine bakamıyordu. Sofi, Jack'in ona karşı olan ilgisini hissettiğinde sersemledi. Jack hemen konuyu değiştirdi. "Küçük bir oğlun var, değil mi?"

"Evet, Nikita," diye cevapladı Sofi. "Yedi yaşında."

"Eminim çok sorumluluk gerektiriyordur."

Sofi gülmeden edemedi. "Öyle diyebilirsiniz. Ama sıradan sorumluluklar değil. Nikita otistik." Genç kadın, Jack'in Nikita'yı yavaş anlayan, öfkeli ve sürekli ilgi isteyen bir çocuk olarak hayal edip etmediğini merak etti. Nikita'nın zayıf omuzları, dalgın bakışları ve resim defterinin üzerine çöküp tekrar tekrar aynı resimleri çizmesi hayallerdeki otistik çocukla hiç bağdaşmıyordu. Çizdiği üç boyutlu araba ve çamaşır makinelerinin boyutları nasıl da gerçekçi olurdu. "Çok güzel bir çocuk. Ama bizim dünyamızda yaşamıyor."

Jack ve Sofi, özel hayatlarının detaylarından kaçınarak gü-rültünün içinde sohbet etmeye devam ettiler. Sofi üç kadeh şarap içti ki bu onun için çok fazlaydı, şimdiden sarhoş olmaya başlamıştı. Bağırmaktan boğazı acıyordu, konuşmaya devam etmek için Jack'i sessiz bir yere götürmek istiyordu, gitmek istiyordu, iyi geceler demek zorunda kalıp ondan ayrılmaya niyeti yoktu.

Cesaretini toplayarak, "Benimle otele gelsene," dedi. "Pencere min harika bir manzarası var. Dolapta da şampanya var. New York'taki Anastasia açılışını kutlayabiliriz."

"Seve seve gelirim," diye cevapladı Jack.

Onlar restorandayken hava iyice soğumuştı, Sofi hava-daki bu soğukluğu çok iyi tanıyordu; kar yağmak üzereydi.

Genç kadın ellerini paltosunun ceplerine sokup Jack'in yanında yürümeye başladı. Yaşananlar ona gerçek gelmiyordu, kendini bir film karakteri gibi hissediyordu. Gerçek hayattaki Sofi Chernova bir adamı otel odasına davet etmezdi. Fakat çoktan gelmiş, asansörle yukarı çıkıyorlardı. Hatta Sofi otel odasının kapısını açıyordu...

Tam da o anda telefon çaldı. Sofi saatine baktı, saat ona geliyordu. Bu saatte kim arıyor olabilirdi ki? Genç kadın hızla telefonu açtı.

"Efendim?"

"Benim Sofi, annen." Stasya'nın sesi çıldırmış gibiydi.

O an Sofi'nin kanı dondu. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Nikita kayboldu."

"Ne? Nasıl kayboldu?"

"Bilmiyorum. Su almaya kalktım, döndüğümde kapı aralıktı. Odasında yoktu. Karanlıkta tüm kasabayı aradım. Her yere koştum ama bulamadım... Bir saattir telefon etmeye çalışıyorum. Çok özür dilerim Sofi. Çok özür dilerim."

"Tamam, ben hemen eve geliyorum." Sofi, oğluyla arasındaki devasa uzaklığı her metresine kadar hissediyordu. "Sen aramaya devam et. Komşuları uyandır." Genç kadın gözünün önüne gelen kalabalığı kafasından atmaya çalıştı. Nikita'nın trafik anlayışı yoktu, yüzemiyordu. Hemen yolunu kaybediyor ve panikliyordu. Çok korkmuş muydu? Üşüyor muydu? Tanrım... Richelieu'da şu an hava on derecenin altında olmalıydı... "En kısa zamanda orada olacağım anne. Lütfen Nikita'yı bul. Lütfen oğlumu bul, anne!"

Sofi telefonu kapatıp arkasını döndü. Jack'in burada olduğunu bile unutmuştu. O an ona karşı hissettiği tüm hasret ve arzuların dünyasına çöken sisle birlikte kaybolduğunu fark etti.

“Her şey yolunda mı?”

“Bebeğim...” Genç kadın aniden hıçkırıklara boğuldu. “Bebeğim kaybolmuş. Eve gitmem lazım.”

“Tamam tamam.” Jack, teselli dolu sesiyle Sofi’yi avutmaya çalıştı. “Nikita’yı sağ salim bulacağız.”

Sofi öyle telaşlanmıştı ki ne yapacağını bilemiyordu. “Toplanmam lazım. Hemen havaalanına gitmeliyim.”

“Toplanma. Ben hallederim. Eşyalarını göndereceğim. Her şeyi bana bırak. Sadece pasaportunu ve cüzdanını alıp git. Yola çıktığında daha iyi hissedeceksin.”

Sofi sersemlemişti. Seyahat edemeyecek hâldeydi. O seyahat ederken Nikita kim bilir nereye gidiyor olacaktı.

On üç saatlik seyahat uzun, bitmek bilmeyen bir kâbus gibiydi.

Sofi Frankfurt’ta, Paris’te, aktarma yaptığı her yerde anesini aramıştı. Stasya dışarıda torununu arıyordu, fakat yaşlı komşuları Yvette’i telefonları açması için eve çağırmıştı. *Hayır, Nikita’yı henüz bulmamışlardı. Evet, polis yardımcı oluyordu. Hayır, Julien’i arayan var mı bilmiyordu. Evet, tüm kasaba Nikita’yı arıyordu. Bir an önce eve gel.*

Genç kadın hiç uyumamıştı, zaten uyuyamıyordu. Saatler birbirine karışmış, sersemlemişti. Francette onu havaalanından alıp A10’dan Richelieu’ya getirdi. Karanlık çökmüştü. Sofi Richelieu’daki kısa gündüzler boyunca uçaktaydı. Nikita hâlâ dışarıdaydı ve tekrar gece oluyordu.

Stasya onları evde karşıladı. Ev çok aydınlıktı, tüm ışıklar yanıyordu. Salon Sofi’nin hiç tanımadığı insanlarla doluydu.

Ona sürekli sorular soruyorlardı. Nikita nereye gitmeyi sever? Arkadaşları var mı?

Stasya insanları Sofi'nin etrafından çekti. "Kızın üstüne gitmeyin, ne kadar yorgun olduğunu görmüyor musunuz? Ben bu soruları zaten cevapladım."

Sofi, annesine dönüp, "Dışarı çıkıp bakmak istiyorum," dedi. "Burada bekleyemem."

"Uyuman gerek. Zaten herkes Nikita'yı arıyor."

"Oğlumu bulana kadar dinlenemem." Sofi, yanaklarından yaşlar döküldüğünü fark etti.

"O zaman ben de seninle geleyim."

Anne kız sıcak, aydınlık evden soğuk, karanlık sokağa çıktı. Sofi hiç konuşmuyor, her adımında tereddüt ediyordu. Hangi yoldan gitmeliydi? Nikita her yerde olabilirdi. Her yerde. Annelik sezgileri nereye kaybolmuştu? Neden oğlunu düşündüğünde nerede olduğunu bulamıyordu? Bu sessizlik, Nikita'nın öldüğü anlamına mı geliyordu?

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Kasabada onu gören illaki olmuştur. Park alanlarında olmalı."

"Park alanlarına polis bakıyor."

"Oraya gitmek istiyorum."

Stasya başını olumlu anlamda sallayarak, "Peki," dedi.

Sofi her adımla birlikte vücudunun sarsıldığını hissediyordu. Başı patlayacak gibiydi, âdeta ateşler içinde yanıyordu. Karanlıkta kalan oyun alanları bomboştu. Stasya ve Sofi kanaldan geçip kasabayı, ötedeki çiftlik alanlarından ayıran karanlık ormana doğru yürüdüler. Meşale ışıkları karanlıkta ısıltı ısıltı parlıyordu. Sofi'nin kalbi suyu görür görmez sıkıştı. Nikita tek bir yanlış adım atmışsa...

Genç kadın, "Nikita!" diye bağırmaya başladı. "Nikita? Nikita annen geldi!"

Ormanın köşesinde, ağaçların çok olduğu bölgede dizleri daha fazla dayanamadı. Fiziksel ve zihinsel yorgunluğuna daha fazla direnememişti. Stasya kızını dirseğinden tutup yere oturmasına yardım etti.

Uzun, iri yarı bir adam onlara yaklaşıyordu. “Çocuğın annesi, değıl mi?”

Stasya, “Evet,” diye cevapladı. “Sofi, bu Müfettiş Girard. Kendisi burada görevli.”

Adam, Sofi’nin önüne diz çöktü. Gece ve meşale ışıkları yüzünde korkunç gölgeler oluştıruyordu. “Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok, hanımefendi. Eve gidip dinlenmelisiniz. Nikita’yı kendi oğlum gibi arayacağıma söz veriyorum.”

Bu kelimeler Sofi’nin aklını başına getirmişti. “Tanrım! Julien! Julien’ı arayan oldu mu?”

Stasya başını iki yana sallayarak, “Aklıma bile gelmedi,” dedi.

Müfettiş Girard, Sofi’nin ayağı kalkmasına yardım etti. “Bakın, ilgilenebileceğiniz bir iş çıktı bile. Çocuğın babasını arayın. Belki o sizi biraz rahatlatır.”

Sofi kaybolduğu korkunç kâbuslarla aksayarak eve doğru yürümeye başladı. Karnı açlıktan acıyordu, hisleri karman çormandı. Stasya onu kanalın arkasından geçirip oyun alanlarına götürdü. O an Sofi, oyun alanındaki bir oyuncaktan gelen gıcırtyla dikkat kesildi.

Başını kaldırdı. Kanı deli gibi akmaya başlamıştı. Atlıkarcının yanında küçük bir çocuk duruyordu. Bir heykel kadar hareketsizdi.

Sofi titreyen çenesiyle, “Anne?” dedi.

“Yüce Tanrım...”

Genç kadın çığlık çığlığa oğlunun adını haykırarak ona doğru koştu. “Nikita! Nikita!” Nikita sakince başını kaldırıp annesinin onu kucaklamasına izin verdi. Sofi, bir çizik ya da morluk bulma korkusuyla geri çekilip oğlunun yüzünü ve kollarını kontrol etti. Küçük çocuğun üzerinde sadece ince bir pijama vardı, elleri ve ayakları buz kesmişti.

Nikita annesine bakıp, “Anne, atlıkarınca?” diye sordu.

Sofi arkasına baktığında Nikita’nın, atlıkarıncayı döndürmesini istediğini fark etti. “Buraya bunun için mi geldin?”

Yaklaşan insanların sesleri geliyor, meşale ışıkları yanıp yanıp sönüyordu.

“Anne, atlıkarınca?”

Sofi atlıkarıncayı döndürdüğünde Nikita, özlem dolu bakışlarla atlıkarıncayı izlemeye başladı. Genç kadın etrafına baktı. Toplanan kalabalık sevinçle bağırıp tezahürat yapıyordu.

Sofi annesine dönüp, “Nikita’yı nasıl bulamadın anne?” diye sordu. “Buraya gelmiş olmalısın?”

“Elbette geldim. Hatta ilk buraya geldim. Bilerek saklanmış olmalı. Benden, herkesten.”

“Ama neden?”

“Çünkü seni istiyor.” Stasya karanlıkta kızına baktı, gözleri çok ciddiye. “Sanırım seni özledi, Sofi.”

Genç kadının yanaklarından sıcacık yaşlar döküldü.

Stasya, kızının saçlarını okşayarak, “Bir gün sana sevgisini göstereceğini söylemişim,” dedi. “Bak, haklıymışım.”

Kırk Dördüncü Bölüm

Natalya, Neva Nehri'nin Petrograd tarafında, Maxim Levitsky'nin evinin bulunduğu apartmanın önünde duraksadı. Taşlardan yapıp dövme demirlerle tamamlanan bina on dokuzuncu yüzyıl sonu stiliyle yapılmıştı. Dar kemerli pencereleri dekoratif ahşap çerçevelerle çevrilmiş, kilitli ön girişin üzeri oyuk saksıların içindeki çiçeklerle süslenmişti. Akşam erkenden çökmüştü, Natalya'nın etrafı toz hâlinde karlarla kaplıydı. Maxim Levitsky onunla görüşmek istemiyordu, en azından sekreteri böyle söylemişti. Hem de defalarca... Ama bu Natalya'yı ikna etmemişti, Maxim Levitsky peşinden bir yıldan çok koşmuştu, o ise Leida'ya adamı tekrar tekrar reddetmesini söylemişti. Bu kadar kolay pes etmiş olamazdı. Ama *Skin Crawlers*'ı izlediyse...

Natalya sırtını doğrulttu, bu hareket kendinden şüphe etmesini engelliyordu. Adamın adresini Tolya'dan, hâlâ başarılı bir şekilde şantaj yapmaya devam eden eski bir arkadaşı sayesinde bulmuştu. Genç kadın giriş kapısına yaklaşır zile bastı ve beklemeye başladı.

İnterkomdan çatlak bir ses geldi. "Kim o?"

“Maxim Levitsky’a bakmıştım?”

“Kimsiniz?”

Adamın sesi oldukça tedbirli geliyordu. Elbette tedbirli olacaktı. Giderek tanınan bir film yönetmeni idi, bir sürü çaresiz oyuncunun evini basmasına şaşmamak gerekirdi. *Aynı şu an onun yaptığı gibi.*

Natalya, İngilizceleştirdiği ismini kullanarak, “Natalie Chernoff,” diye cevapladı.

Adam başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve Natalya kapıyı itip binanın içine girdi.

Genç kadın üçüncü kata çıkıp evi buldu. Bir an nefesini toplamak için durduktan sonra saçını düzelterek kapıyı tıklattı.

Adam kapıyı açıp onu süzdü. Saçları kömür gibi karaydı, aynı siyahlıktaki gözlerine üç günün yorgunluğu çökmüştü. Üzeri tütün kokuyordu. Natalya, adamın kendinden çok da büyük olmadığını fark edince şaşırdı. Yoğun, kafa karıştıran bir çekiciliği vardı. Üzerine uzun kollu mavi bir gömlek ve bol bir kot pantolon giymişti.

“Neden geldin? Sekreterim seninle görüşmeyeceğimi söyledi.”

Natalya, “Ona inanmadım,” diye yanıtladı.

Maxim suratsız bir şekilde kapıyı açtı. “İçeri gel.”

Genç kadın adamın peşinden dağınık daireye girdi. Her tarafta kitaplar ve kâğıtlar vardı. Maxim, Natalya’ya yer açmak için eski kanepenin üzerindeki senaryo yığınlarını kaldırdı. “İçecek bir şey ister misin?” Fakat Natalya’nın yanıtını beklemeden küçük mutfığa gidip iki farklı bardağa votka döktü. Natalya hızla etrafına baktı. Büfenin üzerindeki geniş çerçevedeki fotoğrafta kocaman gülümseyen sarışın bir kadın ve iki koyu saçlı küçük kız vardı. Çocukların benzerliği

düşünüldüğünde kızları olduğuna şüphe yoktu. Maxim salona dönüp Natalya'nın bardağını uzattı.

"Karım ve çocuklarım. Söylemesi beni üzüyor ama artık beraber değiliz."

"Üzüldüm." Natalya, Lena'yı düşünerek tekrar pişmanlık duydu. "Küçük kızlar çok güzelmiş."

"Büyük olan çok akıllı. Ama sinirli..." Maxim gülerek başını iki yana salladı. "Bana çocuklarımdan bahsettirme. Tüm gardım düşüyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

Maxim hâlâ oturmamıştı. Kaşlarını çatarak Natalya'ya baktı. "Bu senin için yeteri kadar iyi değil Natalie. Ben de uzun süre kötü işler yaptım. Sonra sen çok kötü bir filmde oynadın, kimse filmini ve seni sevmeyi. Şimdi de buradasın. Sanırım bir yönetmen olarak senin son çaren benim. Doğru mu?"

Natalya çok utanmıştı. Maxim'in söylediği kesinlikle doğrudu. St Petersburg'a gelmek hayatının en mutsuz dönemiymiş. Evde huzur bulacağını düşünmüştü ama bu nostaljik aşinalık ona sadece başarısızlığını hatırlatmıştı. Ne bir film yıldızı olabilmeyi ne de Amerikan prensesi... Şu an yeterli parası vardı ama bu durum sonsuza dek sürmeyecekti. Parlak kariyeri geride kalmıştı. Üstelik yanında öyle büyük bir vicdan azabı ve utanç getirmişti ki bazı sabahlar ağırlığından yataktan kalkamıyordu. Şu an tutunabileceği tek şey, yanında güvenilir ve bir zamanlar onunla çalışmak isteyen bir yönetmen olmasıydı. Bu yüzden adamın peşini bırakmamış ve onu bulmuştu, fakat Maxim'in tanıştıktan yalnızca altmış saniye sonra niyetini anlayabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Natalya, "Hayır hayır," diyerek karşı çıktı. "Seninle Londra'da kalmak istediğim için çalışmadım. Şimdi eve döndüm, bu yüzden seninle görüşmek mantıklı geldi."

Nihayet oturan Maxim, içeceğini yudumlayıp elinin tersiyle sakallı çenesini ovaladı. “Sana bir rol ayırmıştım, Natalie. Sen hayır deyince projeyi erteledim. O rol için daha uygun birini düşünemedim.”

Natalya’nın yüzü birden parladı. “Gerçekten mi? Bu arada bana lütfen Natalya de.”

“Peki Natalya. Bu arada yaptığın berbat filmle rolüme daha uygun oldun.”

Genç kadın ihtiyatlı bir edayla, “Gerçekten mi?” diye tekrarlardı. “Nasıl bir rol ki?”

Maxim kâğıt yığınlarının üzerinden aldığı senaryoyu Natalya’nın eline tutuşturdu. Senaryonun önünde sade bir yazı stiliyle *A Home in the Soul* yazıyordu. Ruhta Bir Yuva.

Maxim, “Kırklarına yaklaştan Lilya’nın güzelliğini anlatıyor,” diye anlatmaya başladı. “Gençliğinde çok çekici bir kadın ama şimdi bu gücünü kaybediyor. Güzelliğini tekrar kazanmaya çalışıyor ama zaferlerinin yalnızca kayıtsız çaresizliğini kanıtladığını görmüyor. Sonra yenik düşüp kendini yavaş yavaş karamsarlığa bırakıyor. Sonra Arkady’yle, beyin hastalığından ölmek üzere olan bir adamla tanışıyor ve aşkla- rıyla tekrar canlanıyor.” Ellerini hızla havaya kaldıran Maxim, elindeki votkayı halının üzerine döktü.

Natalya ürkmüştü. “Bu rol için mi mükemmelim yani?”

“Evet.”

“Umutsuz, üzgün yaşlı bir fahişe için mi?”

“Evet.”

“Ben daha otuz beş yaşındayım.”

“Kırk olmana çok mu var? Hiç kırk olmayacağını mı sanıyorsun?” Maxim’in sesi sıcak bir hâl aldı. “Sana bir şey sormama izin ver, Natalya. Tangayla çektiirdiğin fotoğraflar seni

bir yıldız yaptı mı? ‘Ah, işte kalbime dokunan bir oyuncu’ diyen oldu mu?”

Natalya cevap vermedi.

“Hiç sanmam. İnsanlar itibardan sonsuza dek kaybolmuş gibi bahseder. Bu sektörde işler böyle yürümüyor, Natalya. Eğer şimdi iyi bir film yaparsan, kariyerini geri kazanırsın. Sen sev ya da sevme, filmim gerçekten iyi bir film ve sen bu rol için harikasın. Cesur ol yeter.”

Natalya ayağa kalktı ve elini bile sürmediği içkisini kenara koyup Maxim’e senaryoyu uzattı. “Sanırım seni görmeye gelmekle hata yaptım.”

Maxim omzunu silkerek, “En azından senaryoyu yanına al,” dedi.

“Gerek olduğunu sanmıyorum.”

Maxim kollarını bağlayıp başını iki yana salladı. “Al da oku. Eğer kabul edersen filme nisanda başlayabiliriz. Başka bir projeye başlayacağım.”

Genç kadın karlı sokağa çıktığında gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Trinity Meydanı’nın arkasında sıcak bir kafe buldu ve sert bir kahve söyleyip parmaklarını senaryonun köşesinde gezdirmeye başladı. Kafenin ön camından, karanlıkta ışıkları parlayan Trinity Köprüsü’nü görebiliyordu. Hafifçe yağmaya devam eden kar pencere pervazlarını bembeyaz yapıyor, arabalar tekerleklerinin üzerinde eriyordu. Natalya kahvesinden bir yudum alıp senaryoyu okumaya başladı.

Lilya rolünden ve olmaktan korktuğu kadını oynamayı tekliﬂ etmelerinden nefret etmişti. Maxim Levitsky’ın onu tanımasına rağmen ruhunun derinliklerini açığa çıkarıp senaryoya dökmesinden de... Ama sayfaları çevirdikçe hikâyeye ısındığını fark etti. Bu, şu ana kadar onu etkileyen ilk senaryoydu.

Daha önce neden kimse ona duygusal anlam taşıyan bir rol teklif etmemişti? Sürekli fahişeleri ve cesetleri oynuyordu; oynadığı kadınlar sadece yatılacak ya da öldürülecek tiplerdi. Bazense ikisi birden gerçekleşiyordu.

Cesur ol yeter.

Natalya senaryoyu bitirmeden ayağa kalkıp hızla sokağa çıktı. Maxim'in binasından çıkan bir kadın kapıyı onun için tuttu. Natalya hızla merdiveni tırmanıp kapıyı tıklattı. Kar taneleri uzun buklelerine konmuştu, burnu soğuktan buz kesmişti. Maxim kapıyı açtı. Mavi gömleğinin düğmeleri bu sefer açıktı, Natalya göğsündeki siyah kılları görebiliyordu. Birden hissettiği arzu onu şaşırttı.

“Yine mi sen geldin? Tam duşa girecektim.”

Natalya, senaryoyu Maxim'e doğru savurarak, “Bayıldım,” dedi. “Bayıldım, rolü istiyorum.”

Maxim, Natalya'yı kolundan tutup içeri çekti. Genç kadın bir an Maxim'in onu öpeceğini sandı ama öpmedi. Nedense hayal kırıklığına uğramıştı. Maxim kapıyı kapattı ve tekrar Natalya'ya döndü. “Emin misin? Vaktimi boşa harcama.”

“Eminim. Senaryo çok güzel. Dâhice.”

Maxim mutlulukla gülümsedi. Bu gülüş ona çok yırtıcı bir görünüm vermişti. “Biliyorum. Kalıp benimle bir şeyler yemek ister misin? Hem biraz daha konuşuruz.”

Natalya nefes nefese görünmemeye çalışarak, “Olur,” dedi. “Çok isterim.”

Matthew ve Anna onuncu yaşlarını Wendy'nin evinden iki blok ötedeki bir parkta doğum günü partisiyle kutluyordu.

Matthew ve Anna'nın sınıfları artık ayrı olduğundan arkadaş grupları da başkaydı. Fakat ikisinin de dörder arkadaş çağırma hakkı vardı. Matthew ve arkadaşları piknik çardağının köşesinde, Matthew'un Game Boy'unun etrafına toplanmışlardı. Anna ve arkadaşları ise -lanetli Izzy dâhil- çardağın diğer tarafında ruj sürüp telefonla konuşuyormuş gibi yapıyorlardı. Tanrı'ya şükür Izzy sıkılmış görünüyordu. On dördüne girmek üzere olan küçük kız Anna'yla çok ilgilenmeyecekti. Kendi yaşındaki kızlar -ve tabii oğlanlar- ona çok daha cazip gelecekti.

Lena çardağın ortasındaki piknik masasının sol tarafında duruyordu. Yanında Sam, Wendy, Sam'in kız kardeşi Becky ve sevgilisi Sue vardı. Lena, Wendy ve Becky'nin bir sebepten tartışmasıyla rahatlamıştı, böylece Wendy'nin soğuk bakışlarına odaklanmak zorunda kalmayacaktı. Zaten onlara söyleyecek bir şeyi yoktu. Özellikle de sessizce dikilen suratsız Sam'e.

"Ah, lanet olsun." Wendy pastanın üzerindeki mumları üç seferdir yakamıyordu. "Burada çok rüzgâr var. Sam buraya gel de rüzgârın önünü kes."

Sam annesinin söylediğini yaparken Lena geri çekildi. Partiyi Wendy organize etmiş, pastayı da kendi yapmıştı. Lena'nın çalışacak ve çocuklarla uğraşacak vakti yoktu. Yoksa enerjisi mi kalmamıştı? Aslında fark eden bir şey yoktu. Wendy tüm sorumluluğu almıştı ve Lena bundan memnundu. Genç kadın elindeki portakal suyunu yudumlarken votka için yanıp tutuşuyordu. Sam'in yanında olmaya dayanamıyordu. Ona uzun uzun bakmak, ellerine dokunmak istiyordu. Sam çocuklarına karşı açık ve sevgi doluydu, Lena babaları onlarla gelmediği için çocukların eve döndüklerinde huysuz ve somurtkan olacaklarını biliyordu. Ayrıldıklarından beri Lena milyonlarca

kez kendine aynı soruyu sormuştu. Neden Sam’i geri çağır-mıyordu? Bu çok doğal bir şeydi, ikisi birbirleriyle olmak için yaratılmışlardı. Fakat sonra Sam’in yaptığı şeyi hatırlıyor ve kalbi tekrar taş kesiyordu.

Pastanın ardından Becky ve Sue faleze uzanan patikada yürüyüşe çıktılar. Wendy de Lena’nın ricası üzerine sigara içmek için çocuklardan uzaklaştı. Sam ve Lena, etraflarında bağırıp kahkahalar atan çocuklarla birlikte piknik çardağında oturuyorlardı. Tepedeki kocaman güneş, beyaz bulutları aydınlatıyor, bulutlar göz kamaştırıcı bir renk alıyordu. Sam uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda ağzını açtı.

“İyi misin?”

Lena omzunun üzerinden Sam’e baktı. Rüzgâr uzun buklelerini uçuştururken elini uzatıp Sam’in saçlarını düzeltmemek için kendini zor tutuyordu. “Deniyorum işte. Sen?”

Sam gülümsemeye çalışarak, “Aynı,” dedi. “Ama beraber olsak daha iyi olurum.”

Lena sertçe, “Bunu daha önce düşünmeliydin,” diye cevapladı.

Sam ellerini havaya kaldırarak kendini savunmaya geçti. “Sakin ol! Kavgaya etmek istemiyorum. Sadece konuşmak istemiştim.”

Lena’nın içgüdüleri büyük bir atışmanın başlamak üzere söylüyordu. Fakat hisleriyle savaşıyor tatlı bir ses tonu takınmaya çalıştı. “Tamam. Konuşabiliriz.”

“Anna gelip benimle yaşamak istiyor.”

Lena bir iç çekti. “Biliyorum.”

“Sence kötü bir fikir mi?”

Genç kadın artık bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyordu. Anna çok zor ve inatçı bir çocuktu, ergenliğinin tam bir cehennem olacağı kesindi.

“Çocukları ayırmam. Ben küçükken ablamdan başka kimsem...” Genç kadın birden durup ansızın dolan gözlerini kırıştırdı.

Sam hiçbir şey söylemedi.

Lena, “*Sence kötü bir fikir mi?*” diyerek devam etti.

“Hayır. Birlikte kalmalarını tercih ederim. Matthew seni zor durumda bırakmaz. Tam bir anneci.” Sam hafifçe gülerek ekledi. “Aynı ben.”

“O zaman hemfikiriz? Anna benimle kalıyor?”

“Kesinlikle. Ama bunu duymaktan hoşlanmayacaktır.”

Lena birden üzüldü. O ve Sam iyi bir çiftti; kafa dengi, harika ebeveynlerdi. Neden neden... Neden böyle affedilemez bir şey yapmıştı? Lena’nın aklına gelen cevap çok acı vericiydi. Artık önemli özelliklerini kaybediyordu. Güzellliğini, iyiliğini ve ışığını... İnsanların onu yeteri kadar sevememesinin sebebi buydu. Onu terk etmelerinin, görmezden gelmelerinin ya da ihanet etmelerinin sebebi aynıydı. Bu düşünce genç kadının boğazında fiziksel bir acı yarattı. Bu hissin ancak birkaç kadeh şarapla gideceğini biliyordu.

Matthew onlara doğru koşup Game Boy’unda hızla ilerlettiği yarış arabasını gösterdi. Lena çok güzel oynadığını söyleyip oğlunun saçlarını okşadıktan sonra küçük çocuk tekrar uzaklaştı.

“On yıl,” dedi Sam. “Su gibi akıyor.”

Lena yanıt vermedi. Aklına hastanede Sam’le uyandığı gün geldi. Sam ne kadar gençti, hem çok korkulu hem çok umutlu görünüyordu. Nasıl delice, nasıl aptalca âşıklardı... Şimdiyse aralarında bir metre mesafeye oturuyorlar, kırgın yürekleriyle birbirlerine yanlış bir şey söylemekten korkuyorlardı. Henüz boşanmaktan bahsetmemişlerdi. Bu kelime Lena’nın

midesine kramplar sokuyordu ama başka ne şansları vardı ki? Güç tuttuğu gözyaşları Lena'nın gözlerini yakmaya başladı. Genç kadın ağlamamak için gözlerini kırptırıyordu.

Üzerinde sigara kokusuyla dönen Wendy, denizin üzerinde toplanan kara bulutları göstererek, "Galiba fırtına geliyor," dedi.

Çocukların, doğum günü partisi ruhundan çıkmaları saatler sürmüştü. Sofi çocukların doğum gününü kutlamak için saat altıda aradı ancak çocuklar öyle heyecanlılardı ki birkaç dakika güçlkle konuşabildiler. Lena onları oynamaları için kapının önüne gönderip gözlerini çocuklardan ayırmadan Sofi'yle konuşmaya başladı. Matthew binanın önündeki alçak çitin üzerinde cambaz yürüyüşü yaparken Anna elindeki sopayla dizlerini gıdıklıyordu.

"Sesin yorgun geliyor."

"Çocuğu olan hangi insan yorulmuyor ki?" diye cevapladı Lena.

Tam zamanlı çalışmak ve evde bir başına çocuklarla uğraşmak onu yıpratmıştı. Tek geliri olduğundan düşük bir bütçeyle idare etmek zorunda kalıyor ve çocuklar bu durumdan sürekli şikâyet ediyordu. Elbette, Sam yardımcı oluyordu ama Lena asıl yükün kendi omuzlarında olduğunu hissediyordu. Çiftlik evini satmak istemiyordu ama satarsa her şey çok daha kolay olacaktı. Keşke Sofi'den, evi onarıp çocuklarla yaşamak için para isteyecek kadar cesur olsaydı. O zaman onu bu kadar tüketmeyecek yarı zamanlı bir işe girebilir, gri Briggsby'den ve çocuk yuvasından uzaklaşırdı.

"Ama baş edeceğimi umuyorum," diye devam etti Lena.

"Bir ara vermelisin. Noel'den sonra Fransa'ya gelmeye ne dersin? Bu yıl sıra bende."

Lena'nın tüyleri diken diken oldu. *Yıllık Kış Buluşması*. Sofi hiçbir şey olmamış gibi davranıp tekrar üçünü bir araya getirmek istiyordu. Ne zaman konuşsalar aynı konuyu açıyordu. Natalya'yla görüştüğü belliydi, belli ki Natalya da ilişkilerini düzeltmek istiyordu. Ama Lena bu konuyu açmak bile istemiyordu.

"Hayır. Asla olmaz," dedi öfkeyle. "Natalya'yla görüşmeyeceğim. Onunla bir daha asla konuşmayacağım."

Sofi'nin sesi aniden uysallaştı. "Tamam tamam, seni sinirlendirdiysem özür dilerim."

Lena telefonu kapattıktan sonra çocuklara banyo yaptırıp onları yatırdı. Sonrasında salon penceresinin altına bir sandalye çekip yavaşça çöken alacakaranlığı izlemeye başladı. Kadehindeki şarabı döndürürken Sofi'yi ve Sofi'nin ablasıyla onu barıştırma çabalarını düşündü. Gerçekten yaşananları göremiyor muydu? Tek bir acımasız hareket yüzünden hem ablasını hem de kocasını kaybetmişti. Ölmeleri çok daha iyi olurdu, en azından bir süre yas tutup hayatına devam ederdi. Fakat bu şekilde de barışma ve affetme gibi ikilemlerle yaşıyordu. Onlara güçsüz olduğunu gösterirse her kötü davranışı kabul ettiğini göstermiş olur muydu? O zaman aynı şeyi tekrarlamalarını ne engelleyecekti? Hayatının geri kalanı boyunca, Sam ve Natalya her gözünün önünden kaybolduklarında aklına aynı sorular gelecekti. Aldatılıyor muydu? 'Bizi bir kere affetti, yine affeder' mi diyorlardı?

Lena boş elini sımsıkı kapatıp tırnaklarını avucuna geçirdi. Ve içkisini bir yudumda bitirerek acısını hafifletmeye çalıştı.

Sofi mumları yakarken kapının çaldığını duydu. Julien erken gelmişti. Hemen mumları yaktı ve ışıkları kapatıp yemek odasına baktı. Harika, romantik bir akşam yemeği onları bekliyordu. Nikita yatağındaydı, Stasya da Sofi ve Julien'ı yalnız bırakmak için odasında kalmayı teklif etmişti. Sofi ve Julien birbirini bir yıldır görmüyordu, bu gece çok önemli bir geceydi.

Genç kadın hızla koşup kapıyı açtı. "Anahtarını mı unuttun?"

Julien öne atıldı ve Sofi'yi kollarına alıp sıkıca sarıldı. Sofi'nin burnuna farklı bir koku geldi; Julien ya sabununun değiş-tirmişti ya da şampuanını. Genç kadın, Jack Merryweather'la yaşadığı deliliğin ileri gitmesine izin vermediği için şükrederek kendini kocasının kollarına attı. Francette'e Jack'le kendisinin ilgilenmesi için sert talimatlar vermişti, böylece içindeki karmaşık duygular tekrar uyanmayacaktı.

Julien nihayet geri çekilip havayı kokladı. "Sofi? Yemek mi yapıyorsun?"

"Bize akşam yemeği yapıyorum," diye yanıtladı Sofi. "Haydi içeri gel."

Sofi yemek boyunca gözlerini Julien'dan alamadı. Julien'ın karşısında olduğuna hâlâ inanamıyordu. En az haftada bir aramasına rağmen Julien'ın fiziksel varlığı ona yabancı gelmişti. Aralarındaki uzaklık onları birbirine yabancı yapmıştı fakat tekrar yakınlaşma süreci çok tatlıydı. Sofi ayrı kalmaktan nefret etse de bu ilişki tarzının hayatlarına farklı bir renk verdiğini fark etti. Nihayet yavaşça yatak odasına gidip sevişmeye başladılar. Julien artık eve dönmüştü. Yine evinde, Sofi'nin yanındaydı ve genç kadın, bir sonraki kaçınılmaz ayrılığa kadar bunun tadını çıkaracaktı.

Julien bacaklarını Sofi'ninkilere dolamış yatıyordu. "Uçağımın bu kadar gecikmesi çok kötü oldu. Nikita'yı uyumadan önce görmek isterdim."

"Sabah ona çok güzel bir sürpriz olacak. Senin için birkaç resim yaptı."

Nikita'nın sanatı Julien'mkine hiç benzemiyordu. Nikita resimlerini yaparken direkt kopya çekiyordu, hayal gücü ya da ressam perspektifi yoktu. Fakat çok güzellerdi, resimlerine saatlerini veriyordu. Kaçtığı o korkunç günden sonra Sofi oğluyla daha çok vakit geçirmek için işten erken dönmeye başlamıştı. Her akşamüstü birlikte yemek masasına oturup resim çiziyorlardı. Nikita hâlâ sevgi dolu bir çocuk değildi, bazen annesinin varlığını bile güç fark ediyor gibiydi. Ama Sofi, Nikita'nın daha rahat olduğunu fark etmişti. Rutinine eskisi kadar bağlı değildi, artık oyuncaklarıyla takıntılı bir tavırla oynamıyordu.

Julien, yan tarafına döndü. "Uzaktayken kuzenlerinle yaşadığın sorunları düşündüm."

"Öyle mi?" Sofi telefonda konuştukları konuların Julien için bu kadar önemli olduğunu hiç fark etmemişti. Genelde konuşmanın sonunda önemsiz, saçma sapan şeylerden bahsetmiş gibi hissedirdi.

"Benim bir çözümüm var. Anladığım kadarıyla Natalya geliyor ama Lena gelmiyor. Lena gelmezse de asla barışamazlar. Haksız mıyım?"

"Evet, doğru. Lena çok öfkeli. Belki gurur yapıyordur ya da... Ama ikisi de burada olup sorunlarını çözerse çok mutlu olurum."

"Çok basit. Lena'ya gelirse çiftlik evini onarmak için para vereceğini söyle. Hayır demeyecektir."

Sofi birden irkildi. “Bana pek hoş bir teklif gibi gelmedi.”

“Neden? Önemli olan amaç değil mi?”

Sofi başını hayır anlamında sallayarak, “Ayrıca işe yarayacağına da sanmam,” dedi. “Zaten Lena böyle bir iyiliği kabul etmez... Biraz fazla gelir.”

“En son ona ne zaman para vermeyi önerdin? Kocasıyla ayrılıp yalnız kalmadan önce mi? Artık çok paran var Sofi, insanların çektiği yoksulluğu unuttun.” Julien, genç kadının saçlarını okşadı. “Bir dene bak, şaşıracaksın.”

Sofi karanlıkta tavana bakıp Julien’in söylediklerini düşündü. Para konusunda bir zarara uğramayacağı kesindi. Ayrıca bu Lena için büyük bir mutluluk şansıydı, kendi evinde yaşayacak ve ablasıyla barışacaktı. Yarın Lena’yı arayacağına yemin etti, üstelik reddedilirse her gün aramaya devam edecekti. Ve bu sefer hayırı cevap olarak kabul etmiyordu.

St Petersburg’da sonbahar oldukça yağmurlu geçiyordu. Nevsky Prospekt’in engebeli yollarını dolduran çamur birikintilerine düşen altın rengi, kırmızı yapraklar çürümüşü. Natalya yeni botlarını çamura sokmamaya çalışarak Tsvyet Restoranı’na doğru koşuyordu. Maxim ona nihayet *ama nihayet* buluşma teklifi etmişti. Tüm çekim boyunca ona karşı soğuk olmuştu, Natalya önce bunun Maxim’in oynadığı bir oyun olduğunu düşünmüştü. Natalya’nın onu daha çok istemesi için yapıyor olabilirdi. Ama kısa süre içinde ortada bir oyun olmadığını anlamıştı. Gücünün, simsiyah saçlarının yanı sıra hayran kaldığı bir şey daha olmuştu. Maxim’in yanında olmak için her türlü bahaneyi buluyor, onunla sohbet ediyor,

yanından geçerken omzuna sürünüyordu. Ancak tüm çabalarına rağmen Maxim kafa karıştırıcı bir şekilde onunla hiç ilgilenmiyordu.

Çekimden sonra ise daha yumuşak bir tutum sergilemeye başlamıştı. Çekimin son günü, Natalya cesur bir şekilde Maxim'e yaklaştı. "Seni son kez göreceğimi bilmek hiç hoşuma gitmiyor."

"O zaman seni yemeğe çıkarayım." Maxim'in sesi biraz ilgisizdi. Natalya'nın kalbi pır pır etti. Genç kadın ilk başta Maxim'e karşı hissettiği takıntının aşk olabileceğini düşünmüştü.

O zaman bu kadar geç kalmayı nasıl başarmıştı? Belki de güzel görünmek için çok çabalamıştı. Üç kere üstünü değiştirmiş, metro yolunda başlayan yağmur onu yavaşlattığından treni kaçırmıştı. Maxim'in geç kalmasını kayıtsızlık işareti olarak algılamamasını umuyordu. Onu etkilemeyi gerçekten çok istiyordu.

Natalya restoranın dışında derin bir nefes alıp Maxim'i görebilmek için ön camdan içeri baktı. Ve o an çok abartılı giyindiğini fark etti. Maxim, Tsvyet'in en sevdiği restoran olduğunu söylediğinde Natalya buranın masalarında kolalı örtüler olan loş, pahalı bir yer olduğunu düşünmüştü. Ama içerisi çalışan insanlarla, küçük çocuklarını kontrol etmeye çalışan bezgin annelerle ve en güzel bej ayakkabılarını giyen orta sınıf kadınlarla doluydu. Genç kadın Torrente marka ekoseli ceketine ve eteğine baktı. Ayaklarında dizlerine kadar uzanan süet, Prada çizmeleri vardı. Sofi'nin onu mutlu etmek için gönderdiği -umudu simgeleyen mavi amazon taşı- küçük bilezik, dikkat çekmemesi imkânsız bir tasarımcı parçasıydı. Natalya bir iç çekip kapıyı iterek içeri girdi.

Maxim'i görmek için hızla etrafına bakındı ama göremedi. Bir saniye geçmemişti ki Maxim arkasındaydı. Hızla arkasına döndüğünde saçlarının hâlâ ıslak olduğunu fark etti.

"Geç kaldığım için özür dilerim, Natalya."

"Ben de şimdi geldim." Genç kadın gözleriyle garson arayarak, "Rezervasyonumuz var mı?" diye sordu.

Maxim bir kahkaha atıp, "Hayır," dedi. "Bir masa bulur otururuz, sonra da sipariş için bara geçeriz. Randevumuz alıştığın tarzda olmadıysa üzgünüm."

Gerçekten çok farklıydı. Natalya, Rupert'la çıktığı her randevuda Rupert en iyi restoranda en iyi masayı ayırır, garsonlar Natalya'yı memnun etmek için etrafında dört dönerdi. Diğer buluşmalarında ise masasının karşısında her zaman güzel giyimli, boş kafalı, yakışıklı bir genç olurdu. Maxim'in üzerinde solgun bir kot pantolon ve eski Doc Martens botlar vardı. Otururlarken Natalya beyaz gömleğinin bir düğmesinin olmadığını fark etti. Yemekler sıkıcı, şarap ucuzdu fakat Natalya uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir akşam yemeği yediğini hatırlamıyordu... Aslında hiçbirisi bu kadar eğlenceli geçmemişti.

Yemeğin ardından yenen -Natalya'nın asla el sürmemesi gereken- nahoş tatlıdan sonra Maxim yürüyüşe çıkmayı önerdi.

Natalya, "Nereye?" diye sordu.

"Bana," dedi Maxim. "Tabii sen de istersen."

Natalya'nın kanı ansızın hızlandı. "Ah neden olmasın. İsterim."

Yağmur artık hafifçe çiseliyordu. Natalya ve Maxim, Ermitaj Müzesi'ni, Marble Palace'ı ve vahşi Yaz Bahçeleri'ni geçtiler. Nehirden ekşi, eski bir koku geliyordu. Peter ve Paul Katedrali'nin kulesi karanlık gökyüzünde uzanırken Trinity Köprüsü'nü de arkalarında bıraktılar. Yürüyüş esnasında

filmden, işten ve özel hayatlarından bahsettiler. Ayakları yerden kesilen Natalya, ne soğuğu ne de yağmuru hissediyordu. Maxim, Natalya'nın elini tuttuğunda genç kadının içindeki arzular öyle alevlendi ki nefesi kesildi. Sadece elini tutmasına rağmen tenindeki bu dokunuş hissettiği en seksi dokunuştı.

Maxim'in yatak odası evin geri kalanı gibi dağınıktı. Natalya'ya özel hiçbir hazırlık yapılmamıştı. Maxim yatak örtüsünün üzerindeki kitapları yere atıp Natalya'yı çarşafın üzerine yatırdı. Çarşafın üzerinde aynı onun gibi erkeksi ve küflü bir koku vardı. Maxim, onu yavaş yavaş soyarken bedenine kondurduğu öpücükler Natalya'yı uzun bir mutsuzluk uykusundan uyandırıyor gibiydi. Vücutları birleştigindeyse aynı vücudun iki parçası nihayet birbirini bulmuştu.

Maxim yatakta uzanıp aşk vaatleri veren erkeklerden değildi. Natalya'nın boynuna bir öpücük kondurup kahve isteyip istemediğini sorduktan sonra onu giyinmesi için loş odada yalnız bıraktı.

Natalya mutfığa girdiğinde kollarını kahve yapan Maxim'in çıplak göğsüne sardı.

“Süpersin.”

“Dikkat et Natalya, seni yakmak istemem.”

Genç kadın geri çekilip mutfak tezgâhının üzerine oturdu. Maxim kahvesini eline verdikten sonra Natalya'nın dizlerinin arasına girip boş eliyle sağ kalçasını okşadı. Natalya'nın içi tir tir titriyordu.

Genç kadın, “Neden hâlâ alyansını takıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü hâlâ evliyim,” dedi Maxim.

Sesi biraz öfkeli mi çıkmıştı? “Özür dilerim. Seni kızdırmak istemedim.”

“Kızdırmadın.”

Natalya, Maxim’e ne zaman boşanacağını sormayı çok istiyordu. Ayrılalı ne kadar olmuştu? Karısı başka birini bulmuş muydu? Kalbi artık özgür müydü? Onu sevebilir miydi? Fakat alacağı cevaptan korktuğundan bunların hiçbirini sormadı.

Sel ve yağmurlarla geçen sekiz günün ardından Lena, çiftlik evinin çatısının aktığına emindi. Ancak anlaşılan idareten yaptırdığı tamir işe yaramıştı. Güneş sonbaharın düştüğü arazilerde ıslıl ıslıl parlarken Matthew ve Anna bağırarak koştu-ruyordu. Lena tüm odaları tek tek kontrol etti ama tek bir su birikintisi bile bulamadı.

Aslında onu buraya getiren akıntı endişesinden çok daha fazlasıydı. Sofi, onu bir türlü rahat bırakmıyor, aklını vaatler ve rüya gibi hayallerle dolduruyordu.

“Çok basit bir iş, Lena,” demişti. “Ben sana para vereceğim. Çünkü seni çok seviyorum ve güzel çocuklarınla birlikte hoş bir yerde yaşamayı istiyorum. Karşılığında istediğim tek şey ise Yıllık Kış Buluşması için Richelieu’ya gelip Natalya’yla konuşman. Onunla tekrar dost olmak zorunda değilsin, konuş yeter.”

Fakat bu hiç de kolay bir şey değildi. Bu konuda basit olan hiçbir şey yoktu. Sofi’nin teklifi kesinlikle çok nazikti ama Lena’ya biraz tehdit gibi gelmişti. Sofi, çocuklarının geleceği ve ablasına öfkesindeki inatçılığı arasında seçim yapmasını istiyordu. Elbette, evet demeliydi.

Peki, o zaman evet demek neden bu kadar zordur?

Anna kıpkırmızı bir suratla nefes nefese içeri girerek bağırdı. Küçük kızı, Lena'nın alıştığı ergenlik çağına girmek üzere olan muhalif çocuk değildi. "Matthew'u dövdüm!"

Matthew hızla Anna'nın arkasından geldi. "Hayır, dövmedin!"

"Dövdüm işte!"

Çocuklar bir süre kavga ettikten sonra Anna annesine döndü. "Burası çok tuhaf kokuyor."

Lena çocukları daha önce çiftlik evine getirmemişti. Aslında kendi de aylardır gelmiyordu. Sam'den ayrıldığından beri yalnızca bir defa gelmişti.

"Biraz tamirata ihtiyacı var. Tamirat yaptırırsak burada yaşamak ister misiniz?" Lena'nın kalbi hızla çarpmaya başladı, neden böyle bir soru sormuştu ki?

Anna, "Asla!" diye haykırdı.

"Ama o tuhaf koku gidecek. Yeni bir mutfak yaptıracağız. Hem Matthew'la senin ayrı odalarınız da olacak."

"Süper! Harika olur!" Matthew bir çığlık atarak en iyi odayı kapmak için koştu. Anna da annesini mutfakta bir başına bırakarak kardeşinin peşinden gitti.

Lena kararını vermişti.

Kırk Beşinci Bölüm

Sofi'nin Paris'ten dönüş yolculuğu fazlasıyla gergin geçmişti. Ancak bunun sebebi buzlu yollarda Julien'in büyük aracını kullanıyor olması değil, arabanın içindeki soğukluktu.

Çok uzun bir gündü. Natalya sabah on uçağıyla geldiğinden ilk inen o olmuştu. Sofi, kuzenini alıp mağazasını gösterdikten sonra ona Bastille'in yakınlarındaki Baracane'de pahalı bir öğle yemeği ısmarladı. Natalya yeni erkek arkadaşından bahsedip durmuş, Sofi Lena'dan, Sam'den ya da yaşanan ihanetten bahsetmemesine şaşırılmıştı. En sonunda dayanamayarak, "Lena'ya ne diyeceksin?" diye sordu.

Natalya omzunu silkerek, "Ne diyebilirim ki?" dedi. "Çok üzgün olduğumu ve onu hâlâ çok sevdiğimi söyleyeceğim."

"Lena'nın seni o kadar kolay affedeceğini sanmam," dedi Sofi, kaşlarını çatarak. "Yaptığın..."

"Tamam tamam, biliyorum. Bana ders verme Sofi. Sürekli hata yapan kişi olmak zaten çok yıpratıcı."

Bunun üzerine Sofi geri çekildi. Natalya'yla olan ilişkisi *Anastasia Tasarımı*'nın reklamından sonra düzelmemişti. Bir süre sonra Natalya'yı arabaya bindirip Lena'nın üçte gelecek

uçacağını karşılamak için tekrar havaalanına döndü. Ve Natalya, Sofi'nin ısrarı üzerine arabada beklemeye başladı.

Lena çok çökük ve zayıf görünüyordu, Sofi onu son gördüğünden beri on yaş yaşlanmış gibiydi.

Lena etrafına bakarak, "Geldi mi?" diye sordu.

"Arabada bekliyor. Derin bir nefes al."

Lena çantasını omzuna alarak, "Ben gergin değilim," dedi. Tabii bunun bir yalan olduğunu herkes anlayabiliyordu. "Asıl gerilmesi gereken o."

Birlikte arabaya döndüklerinde Natalya, ön koltuğu Lena'ya bırakıp arkaya geçmişti. Lena çıt çıkarmadan kemelerini bağlayıp ön camdan dışarıyı izlemeye başladı. Natalya cesur bir girişimle, "Merhaba Lena," dedi, fakat cevap alamadı.

Sofi vitesi değiştirdi, küçük kamyonetine çok alışkındı. Şu an kullandığı, Julien'a aldığı Noel hediyesiydi. Arabanın içindeki sessizlik Sofi'nin tüm sohbet girişimlerine rağmen yarım saat kadar sürdü. Sofi, Lena'ya baktığında her şeyin asık suratından okunduğunu fark etti. Elini kuzeninin bileğine götürüp nazikçe okşadıktan sonra tekrar direksiyona koydu. Natalya, Sofi'nin hareketini gördüğünde nihayet bir şeyler söylemeye karar verdi.

"Ben çok üzgünüm Lena. Seni hâlâ çok seviyorum."

Lena yine cevap vermedi.

"Lena?"

Sofi gerilmişti. Lena'ya, yaptıkları anlaşmanın ablasıyla konuşma kuralını içerdiğini hatırlatmak zorunda ını kalacaktı?

"Lena eğer..."

Lena gözlerini yoldan ayırmadan sertçe çıkıştı. "Özrün kabul edilmedi."

Natalya birden ağlamaya başladı. "Niyetim seni bu kadar kırmak değildi. Aramızı düzeltmek için her şeyi yaparım."

“Bir şeyleri düzeltmek istiyorsan zamanı geri al ve kocamla yatma. Bunu yapabilir misin, Natalya?”

Şimdi sessiz kalma sırası Natalya’nındı.

“Sanmıyorum.”

Yolun geri kalanı boyunca ikisi de konuşmadı. Sofi radyoyu açıp yola odaklandı.

Eve geldiklerinde Natalya Julien’la iki laf etti, doğrusu zavallı Lena’dan daha rahattı. Sofi Lena’yı odasını göstermek için kenara çekti. Stasya St Petersburg’dan bir arkadaşıyla Paris’e gittiğinden Sofi Lena’nın eşyaları için yer açmıştı.

“İşte kendine ait bir oda,” dedi, kapıyı arkalarından kapatarak.

“Teşekkür ederim. Onunla kalamazdım.”

“Anlıyorum.” Sofi, kuzenine bakıp gülümsedi. “Gelmekle büyük bir cesaret gösterdin.”

“O zaman niye aptal gibi hissediyorum?”

Sofi, elini pantolonunun cebine sokup katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Bu bir çekti. “Aptal değilsin, Lena. Sadece çok canın yandı. Asla aptal olduğunu düşünmüyorum. Al bakalım.”

Lena kâğıdı açtığı anda gözleri parladı. Muhtemelen hayatında hiç bu kadar yüklü bir meblağ görmemişti. “Bu istediğimden çok daha fazla.”

“Acil durum masraflarını da ekledim.” Sofi, kuzenini sıkıca kendine çekti. “Sadece benim kadar mutlu olmanı istiyorum.”

Fakat söylediğinden pişman olması birkaç saniye sürmemişti. Onu mutlu eden şey para değildi, hayatın ona verdikleriyle nihayet huzur bulabilmişti. Julien’ı kendi şartlarında sevmenin bir yolunu bulmak ve Nikita’yla daha fazla vakit harcamak ona mutluluk getirmişti. Elbette, para Lena’nın mutluluğunu geri kazandırmayacaktı.

Lena burnunu çekerek, “Keşke o kadar kolay olsaydı,” dedi.

“Bunu da atlatacaksın. Sadece Natalya’ya bir şans ver. Çok sinirli olduğunu biliyorum ama ne kadar sinirli olursan ol geçmiş geri gelmiyor. Affetmek seni daha iyi hissettirecek.”

Lena omzunu silkti. “Onunla konuşacağım ama affetmeye gelince...”

“Bir dene.” Fakat Lena çoktan arkasını dönüp eşyalarını çıkarmaya başlamıştı.

İkinci gecenin akşam yemeğinde her şey mahvolmuştu. Lena durumu daha kötüye götürdüğünün farkındaydı ama Natalya’ya düşmanca bir tutum sergilemeden edemiyordu. Ablası konuştuğunda ansızın tersliyordu. Natalya’nın söylediği her şey Lena’ya, yıllardır söylemediği şeyleri dışarı vurma fırsatı veriyordu. Sofi, kusursuz bir hakemlik yapsa da bitmek bilmeyen gerginlik yüzünden şimdiden yıpranmaya başlamıştı.

Üçüncü gün Sofi kayıp bir siparişin yarattığı acil bir durum yüzünden akşamleyin işe çağrıldı. Julien da Nikita’yı alıp arabayla gezmeye götürmüştü. Lena ve Natalya ilk defa baş başa kalıyorlardı.

Lena, dışarıdaki soğuğa rağmen terasta oturmuş uzun gölgeler oluşturan zayıf güneşi izliyordu. Natalya’nın dışarı çıkmamasını umsa da o kadar şanslı değildi.

“Artık şu konuyu konuşabilir miyiz?”

Lena çeki hatırlayıp omzunu silkti. “Konuşmak zorunday-sak konuşalım.”

“Evet, zorundayız,” diye yanıtladı Natalya oturarak. “İçeri, sığağa girmek ister misin?”

“Hayır.” Soğuk yağmurla birlikte sis çökmüştü ama Lena yerinden kalkacağa benzemiyordu. “Burada oturmak istiyorum.”

Natalya yavaşça, “Tamam,” dedi. “Nasıl hissettiğini gerçekten anladım, acını resmen hissedebiliyorum.”

Lena bir kahkaha patlattı. “Dünya tersine dönse sen böyle bir şey hissedemezsin. Kendi küçük dünyanın dışındaki hayata bir kez olsun bakmadın.”

“Çok üzgün olduğumu defalarca söyledim, Lena. Başka ne yapabilirim?”

Keşke yapabileceği bir şey olsaydı. Lena kendini çaresiz hissediyordu. Üstelik bu, sonsuza dek sürecektir bir çaresizlikti. Ölü gibiydi.

Genç kadın ayağa kalkarak, “Bir şeyler içmem lazım,” dedi.

“Yine mi içmeye başladın? Bıraktığını sanıyordum.”

Lena hızla ablasına saldırarak çıktı. “Bana ahlak dersi verme *cüretinde* bulunmayacaksın herhâlde?”

“Hayır, sadece diyorum ki...”

“Deme. Yaptığın yanlış şeyler hakkında konuşmayı kabul ettim. Ama benim yaptıklarımı bu konuya karıştıрма.”

Natalya özür dileyerek kardeşinin peşinden eve girdi. “Özür dilerim, Lena. Özür dilerim.”

“Sürekli aynı şeyi söylüyorsun.”

Lena mutfakta bir şişe kırmızı şarap açıp kendine bir kadeh doldurdu. Natalya’ya teklif etmemiş, Natalya da istememişti.

“Çünkü doğru, çok üzgünüm. Ve seni çok seviyorum. Sen beni seviyor musun?”

Bu nasıl bir soruydu? Lena kararından dönmekten korkarak içinde kabaran duyguların önünü kesti. “Bana böyle şeyler sorma.”

“Ben senin ablanım.”

“Yaptığın şeyi affedilmez yapan da bu.”

Tekrar tekrar aynı şeyler yaşanıp durdu: Natalya diyalog kurmaya çalışıyor, Lena onu suçlayarak konuyu kapatıyordu. Lena çok tedirgindi, çok hızlı içti. Yarım saat içinde şişenin yarısı boşalmıştı. Genç kadın sürekli tartışma çıkarıp düşünmeden konuşmaya başlamıştı.

En sonunda Natalya daha fazla dayanamadı. “Sen böyle yaparsan seninle konuşamam. Sabahleyin, ayık olduğunda konuşmaya çalışacağım.”

“Ben ayığım.”

Natalya odadan çıkıp gitti.

Fakat Lena onu koridorda yakalayarak bağırdı. “Böyle çekip gidemezsin!”

“Bu işin kazananı kaybedeni yok,” diye yanıtladı Natalya. “Yoksa senin için var mı? Bu senin için bir kardeş rekabeti mi? Sonunda seni galip edecek kadar kötü bir şey mi yaptım?”

Lena tam küfür edecekti ki evin giriş kapısı açıldı. Julien ve Nikita kapıda duruyorlardı. Genç kadın dışarıdan ne kadar ses duyulduğunu fark etti. Sert, Rusça küfürler... Natalya hızla basamakları çıkıp Lena'yı gözyaşlarıyla yalnız bıraktı.

Julien manavdan aldığı bir sepet sebzeyi uzatarak, “Akşam yemeği?” diye sordu.

Lena burnunu çekti, gözlerini kırptırdı ve kendini topladı. “Sofî daha dönmedi.”

Julien kaşlarını çatı. “Yine vakit kavramını kaybetti. Genelde gidip onu alırım. Yoksa unuttur. Şimdi telefon edeceğim.”

“Hayır, ben gidip alırım.” Lena çoktan kapıya yönelmişti. “Zaten biraz temiz hava almam lazım.”

Julien hafifçe gülümseyerek, “Kesinlikle,” diye onayladı.

Lena başını hızlıca sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Üzgünüm.”

Nikita, Lena ve Julien’in arasında dikilmiş, bir ona bir babasına bakıyordu.

“Ah Lena, Nikita’yı da yanına alır mısın? Annesini almaya gitmeyi çok seviyor, hem ben yemek yaparken ayak altında olmaz.”

Lena elini uzatarak zoraki bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki. Gel Nikita. Gel anneni almaya gidelim.”

Nikita’nın paltosu ve şapkası hâlâ üzerindeydi. Lena kapının yanından bir palto ve şemsiye kapıp yağmurlu soğuğa çıktı. Nikita’nın elini tuttu ve onu nazikçe yanında sürüklemeye başladı. Yavaş yavaş yürüyecek havası yoktu. Koşup bağırarak istiyordu. Julien, Nikita’yı bu yüzden yanına vermiş olmalıydı, ona odaklanacağı bir şey vermek istemişti. Julien onu umursadığı için minnettardı ama öfkelenmeden de edemiyordu. Onun için neyin daha iyi olduğunu düşünen herkese sinirleniyordu. Tüm hayatı böyle geçmişti. Güçsüz Lena, korkak Lena, kurban Lena... Genç kadın bunun, Natalya’yı affedememesinde büyük rol oynadığını fark etti. Ablasına güçlü, cesur ve ondan daha ahlaklı olduğunu göstermek istiyordu.

İşte. Kabul etmişti. Natalya haklıydı. Bu bir yarıştı. Lena, birden utandı.

Ve yalnızca bir saniye sonra Nikita’nın elinin avucunda olmadığını fark etti.

Genç kadın yönünü kaybetmiş bir hâlde etrafında döndü. Nikita bir şeye bakmak için elinden kurtulmuş, yolun karşısındaki bir dükkânın camekânında asılı olan postere bakmaya gitmişti. Posterdeki traktör, içinde bir çizgi film ineği olan bir yük arabası çekiyordu.

Lena elini kaldırarak, “Nikita!” diye bağırdı. Bir yandan da bunun gerçek olduğunu anlayabilmek için başını iki yana sallıyordu. Belki de çok fazla içmişti.

Nikita başını çevirip ona doğru koşmaya başladı. Anna ve Matthew olmadığından trafiğe bakması gerektiğini bilmiyor, hızı ve uzaklığı algılayamıyordu...

Yolda korkunç bir tekerlek çığlığı duyuldu. Nikita üzerine çöken araba farlarıyla olduğu yerde kaldı. Lena çığlık atıp gözlerini kapattığı için neler olduğunu görememişti.

Gözlerini açtığı anda Nikita’nın az önceki yerden beş metre uzakta olduğunu gördü. Genç kadın delice atan kalbiyle koşmaya başladı. Bu gerçek değildi, gerçek olamazdı. Birazdan kendi yatağında, her günkü sorunlarıyla uyanacak ve bu sahne kaybolacaktı. Nikita’nın yanına çökmüş, “Ambulans! Ambulans!” diye bağırان kadın yok olacak, Nikita hareketsizce yerde uzanmayacak ve tüm bunların suçlusu o olmayacaktı.

Lena, ıslak zeminde kayıp Nikita’nın yanına, dizlerinin üzerine düştü. Etrafı ayak sesleriyle doluydu. Trafik durmuştu. Bu kâbustan her an uyanabilirdi. Delice titreyen elleri Nikita’nın yumuşak boğazındaki nabza gitti. Evet! Yaşıyordu...

“Nikita... Konuş benimle, Nikita. Bir şey söyle. Annen geliyor, tatlım. Haydi kalk.”

Fakat küçük çocuğun kolu, bir bez bebeğinki gibi düşü-verdi. Lena’nın etrafında Fransızca bağırışlar yankılanıyordu. Lena ellerine baktı. Elleri kan içinde kalmıştı. Hâlâ uyanmamıştı. Kâbus bir türlü bitmek bilmiyordu.

V

Kırk Altıncı Bölüm

Roy Creedy mutlu değildi. Zaten mutluluk neydi ki? Dünyasını başına yıkmışlardı. Bugün aldığı haberdan sonra kafasındaki her şey anlamsız gelmeye başlamıştı. Delirmemesini önleyen tek şey, şu an yaptığı araştırmaydı. Düşünmüyor, hissetmiyor, yalnızca etrafı karıştırıyordu. Kitapları yere attı, ayakkabı kutularını boşalttı, dosyaların bulunduğu dolaptaki her şeyi tek tek silkeledi. Evin altı üstüne gelmişti ama o mektubu bulmak zorundaydı.

Yatak odasına girdiğinde içini bir umutsuzluk kapladı. Ağlayamazdı, kendine saygısı olan bir adam asla ağlamazdı. Kendini bezgin bir hâlde yere bırakırken şifonyer çekmecesinin kulpları omurgasına battı. Canı çok yandı ama kendine bu acının son zamanlarında yaşayacağı acının yanında *hiçbir şey* olacağını söyledi.

Doktor bir film aktörü gibi derin, ciddi bir ses tonuyla 'kanser' dediğinde Roy'un midesi âdeta erimiş, kalbi ayaklarına yuvarlanmıştı. Sonrası milyonlarca soru ve cevapla geçmişti; tedavi ihtimali, iyileşme ve en kötü senaryo, bu yılı çıkaramama... Tüm sorular 'düşün bakalım' der gibi önüne serilmişti.

Sonra doktor ona birkaç tavsiyede bulundu: “İşlerini sıraya koy ve asla negatifliğe boyun eğme.”

O an Roy bu cümlelerin yalnızca başını duyabilmişti. İşlerini sıraya koy. Nankör yeğenlerine miras, para bırakma gibi şeyleri düşünmek yerine aklına yine aynı şey geldi. O fahişeler... Onları bir daha asla eline geçiremeyecekti.

Mektubu bu yüzden arıyordu. Kızın yazdığı mektup, o masum özür ateşin üzerine benzin dökmekten başka bir şey yapmamıştı. Mektubu tekrar gözden geçirip yerlerine dair bir ipucu bulmak ve onları tek tek yakalayıp şu an hissettiği kadar korkutmak istiyordu...

Sonra öne doğru çöktü. Mektubu yaktığından emindi. Bu arayış tamamen çaresizlik ve umutsuzluktan doğmuştu, önündeki sorundan kaçmak istemişti. Onlardan gelen tüm mektupları yakmıştı. Bu, aptal olduğunun ve bu dünyadan silinmesi gerektiğinin bir kanıtıydı. O kızların peşine düşmemesinin sebebi de buydu, birinin onun nasıl beyinsiz bir aptal olduğunu öğrenmesini istememişti. Çok utanıyordu. Testleri olurken ve doktor hayatını kurtarabilecek operasyonları açıklarken de aynı böyle utanmıştı. Neden kalçasına bir şeyler saplamak zorundaydılar ki? ‘Ölmeyi tercih ederim!’ diye bağırarak istemişti. Ama şimdi bu isteğinden pek emin değildi.

Bir süre sonra doktorun tavsiyesinin ikinci kısmını hatırladı. *Asla negatifliğe boyun eğme.* Peki, ne yapacaktı? Nefrete ve intikam hayallerine mi tutunacaktı, hayata mı?

Roy Creedy başını ellerinin arasına alıp utanç içinde bağırarak ağlamaya başladı.

Sofi güneşli otoparktan parlak muşambalı, sessiz binaya girdiğinde Nikita'nın yeni evinin çok da kötü olmadığına karar verdi. Tours'daki kâbusları andıran steril yoğun bakım ünitesinden ya da boğuk, acı sesler gelen sinirbilim binasından çok daha iyiydi. The St Colette bakımevi renkli perdeleri ve geniş yataklarıyla insana evinde hissi veriyordu. Sofi nihayet kendine geliyordu. Artık hızla uykusundan fırlayıp kendi kendine evde miyim, otelde mi, hastanede mi diye sorduğu günler son bulmuştu. Kendi hayatına yavaşça geri dönecekti.

Ama bu düşünce aynı zamanda içini büyük bir hüznle dolduruyordu. Nikita'nın bakımevine yerleşmesi iyileşmediğinin göstergesiydi. Ölmeyecekti ama insanların elinden, bilincinin yerine gelmesini ummaktan başka bir şey de gelmiyordu.

Sofi'nin hemşire odasında konuştuğu yumuşak sesli kadın, onu perdelerinde ve yatak örtüsünde çizgi film kurbağaları olan düğün çiçeği sarısı bir odaya götürdü. Nikita oracıkta yatıyordu. Kazadan sonra nasılsa hâlâ öyleydi; yeni yatağına gömülen ufacık, hareketsiz bedeni uyuyor gibiydi. Sanki her tarafı tüplerle ve monitörlerle sarılı değildi.

Sofi yatağın yanına bir sandalye çekip oğlunun eline dokunarak, "Merhaba tatlım," dedi. Küçük çocuğun gözleri seğirdi, göz bebekleri göz kapaklarının altında hafifçe oynadı ve küçük bir inleme sesi çıkardı. Bu, Sofi'nin dokunuşuna verdiği bir cevap olabilirdi, belki de sıradan herhangi bir yanıttı. Bunu bilmenin imkânı yoktu. Geçen on altı haftada Sofi çok şey öğrenmişti. En çok şaşırdığıysa komadaki hastaların sessiz olmak zorunda olmadığıydı. Daha önceki deneyimi, babasının hastanede o kadar sessiz ve hareketsiz yatması, genç kadının şimdiki duruma hazırlıksız yakalanmasına sebep olmuştu. Nikita yoğun bakımda inleyip mırıldandıkça yüreği

korkuyla dolmuştu, yatağının yanında durup gözlerini oğluna dikmiş ve çıkardığı seslerin bir düzene girmesini beklemişti. Bir hemşire ona sevdiği birini komada görmenin hızlı bir maraton koşmaya benzediğini söylemişti. Fakat Sofi onu dinlememiş ve üç gün boyunca ayakta dikilip beklemeye devam etmişti. Bu sırada duvarlar üstüne üstüne geliyor, Fransızca tıp terimleri beyinde yankılanıyor, oğlunu sıyrıklar içinde görmenin çaresizliği yüreğini parçalıyordu. Üçüncü gün Julien hemşirelerden müdahale etmelerini istedi ve Sofi zorla içirilen uyku ilaçlarından sonra Nikita'nın yatağının yanındaki sandalyede altı saatlik deliksiz bir uykuya daldı.

Ve o günden sonra kendine hâkim olmayı öğrenmişti.

Genç kadın, Nikita'nın hayatının ilk on altı haftasının ne kadar farklı olduğunu hatırladı. Nasıl da göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Kucağında tuttuğu küçücük, yumuşacık kol bacaklar daha dün gibi gözünün önündeydi. Dizine oturttuğu küçük oğlu hemen büyümüş, renkli objelere şaşı şaşı bakan, beyaz tenli şişman bir çocuk oluvermişti. Ama kazadan sonraki on altı hafta geçmek bilmiyordu. Birbirinin üzerine binen gün ve haftalar insanın içini bunaltıyordu. Hiçbir değişiklik yoktu. Doktorlar ve hemşireler Nikita'nın kulaklarını buzlu sularla temizleyip ona iğnelerle işkenceler yaparken 'Okülo-vestibüler refleks' gibi kelimeler kullanarak Sofi'yi rahatlatmaya çalışıyorlardı. Tahminlere göre bir gün uyanma ihtimali ortalamanın üstündeydi. Fakat bir hemşirenin ilk hafta söylediği bir cümle Sofi'nin aklından bir türlü çıkmıyordu. "Koma ne kadar uzun sürerse iyileşme ihtimali o kadar azalır."

On altı hafta. Ve şimdi de bakımevine gönderilmişti. Bu, hiçbir şeyin değişmeyeceğinin göstergesi değil miydi? Hem de *asla...*

Sofi bir iç çekip öne eğilerek Nikita'nın elini nazikçe okşadı. Hâlâ en çok kime öfkeleneyeceğinden emin değildi. Lena sarhoş olduğu ve kıymetli oğlunu önemsemediği için suçluydu. Julien'in suçuyorsa o gece Lena'yı Nikita'yı yanma alması için zorlamasıydı. Ya Natalya? Onların o hâlde dışarı çıkmasını engellemediği için onun da suçu vardı. Elbette, Julien karşı gelmişti, Lena'nın sarhoş olduğunu bilmiyordu. Natalya da suçu hemen üzerinden atmakta gecikmemişti. Üst kattaydı, Lena'nın Nikita'yı götürdüğünü bile bilmiyordu. Özür dileyen tek kişi Lena olmuştu. Genç kadın yüzünde yaşlarla defalarca özür dilemiş, fakat Sofi Julien'a bağırarak kuzenini trene bindirip İngiltere'ye geri göndermesini söylemişti.

Lena'yla direkt konuşmaktan kaçınarak bağırıp duruyordu. "Şu an Nikita'nın yerinde o olmalıydı! Yarı ölü bir hâlde o yatmalıydı! Onu canlı görmeye dayanamıyorum, şunu gözü-mün önünden çek Julien!"

Fakat Sofi en çok kendini suçluyordu. Aralığın son haftası hiç çalışmazdı. Atölye kapalıydı. Ama Francette'den telaşlı bir telefon gelmiş, birinin doğum günü için sipariş ettiği hediyeye kaybolmuştu. Genç kadın hemen işe gitmiş, siparişi bulmuş ve göndermeye hazır hâle getirmişti. Ancak o an aklına gelen bir tasarım tüm dikkatini dağıtmış ve tek başına atölyede oturup çizmeye başlamıştı. Gece olmuş, o her şeyi unutup çizmeye devam etmişti.

Sonra sokaktan birinin ona defalarca bağırdığını işitmişti. Atölyenin kapısını kimse girmesin diye kilitletiğinden önce sesleri duymamıştı. Nikita ambulansın arkasında yabancılar tarafından sakınleştirilmeye çalışılırken o oğlunun yanında değildi.

"Sen Nikita'nın annesi misin?"

Sofi, daldığı kötü anılardan uyandı. St Colette'in aydınlık odasındaydı. Başını döndürdüğünde uzun boylu, zayıf, sert suratlı bir kadın gördü. Beyaz önlüklü kadın, ellilerinin ortasında olmalıydı.

Sofi kadına bakıp, "Ben Sofi Chernova," dedi.

"Ben de Doktor Pelletier," diye yanıtladı kadın. "Nikita'nın tedavisinin sorumluluğunu ben devralıyorum."

Sofi ayağa kalkamayacak, el sıkışıp hoş bir sohbeta başlayamayacak kadar bezgin bir hâldeydi. Çok sayıda doktor ve hemşireyle tanışmıştı, artık hangisi hangisi karıştırıyordu. Doktor boş bir sandalye çekip Sofi'nin yanına oturdu.

"Çok çaresiz hissettiğinin farkındayım. Yapabileceğin hiçbir şey olmadığını düşünüyorsun."

Sofi, doktora baktı. "Kesinlikle."

"Ama var. Hepimizin yapabileceği bir şeyler var. Nikita'nın yanında elimizden geldiğince konuşmaya çalışıyoruz. Ve iyileşmekten bahsediyoruz. Asla olumsuz bir dil kullanmıyoruz. Acil, telaşlı uyarılardan da kaçınıyoruz. Nikita'nın tekrar uyanacağına inanıyorum. Şimdilik söyleyebileceğimiz tek şey bu. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Sofi yavaşça başını sallayarak, "Sanırım," dedi.

"Burada gözyaşları içinde sessizce oturma. Oğlunla konuş, ona iyileştiğinde neler yapmak istediğini anlat. Sesinde asla şüphe olmasın. Nikita seni duyuyor olacak."

Sofi bundan pek emin değildi. Nikita bilinci yerindeyken bile insanların sözlerindeki nüansları yakalayamıyordu. Genç kadın şüphelerini dile getirdi, fakat doktor söylediklerinde ısrarcıydı.

"Nikita gibi düzinelerce hastam oldu. Bir tıp doktorunun böyle bir şey önermesinin sana normal gelmediğinin

farkındayım...” Doktor, her şeyi bilen ukala bir doktor edasıyla çenesini kaldırdı. Yüzü öyle sertti ki Sofi gülmemek için kendini zor tuttu. “...ama inan bana pozitif bir dil *her zaman* fark yaratır. Özellikle de hastaneler ve bakımevlerinde psikolojik anlamda ıstırap gören çocuklarda.”

“Otistik çocuklarda bile mi?”

“Bunu anlamanın tek bir yolu var, Sofi. Ve ben senin denemeye gönüllü olacağına eminim.”

Doktor, Sofi’yi güneşli odada yalnız bırakarak gitti. Genç kadın, kirpikleri yanaklarına düşen küçük oğlunu izliyordu. İçinde korkunç bir ağlama isteği oluştu ama gözyaşlarını tuttu. Ağlamak yerine mutlu bir ses tonu takınarak, “Duydun mu Nikita?” dedi. “Doktor kısa süre içinde iyileşeceğini düşünüyor. O zaman seni parka, atlıkarıncaları izlemeye götürürüm. Güneş saçlarını parlatır, bahçeler gül kokar...” Genç kadın bir an ne diyeceğini bilemeyerek sustu, sonra cümlesini, “İyileşeceğini biliyorum,” diye bitirdi. Sesinin hissettiğinden daha emin çıktığını umuyordu. “İyileştiğinde seni yine burada bekliyor olacağım.”

Sofi yerine oturup oğlunun ritmik bir şekilde kalkıp inen göğsünü izledi. Nikita iyileşse bile kalıcı bir beyin hasarı olup olmadığını anlayamayacağını bilmiyordu. Sonra çocuğu normal olmadığı, düzgün bir şekilde iletişime geçemediği ve diğer çocukların yaptığı şeyleri yapamadığı için ağladığı günleri hatırladı. Nasıl bu kadar nankör olabilmişti? Şimdi Nikita dünyayı tamamen terk etmek üzereydi ve oğlunun eski hâliyle ona dönebilmesi için her şeyini vermeye hazırды.

Lena'nın korku içinde uyanmadığı gün sayısı çok azdı. Korku eninde sonunda onu buluyor ve üzerine bir çığ gibi çöküp genç kadına gözlerini kapatarak sonsuza dek uyuma isteği veriyordu. Bir türlü kaçamadığı suçluluk duygusu onu aylarca nefessiz bıraktı. Çok sevdiği, sağlıklı çocukları yan odada uyurken, Sofi'nin oğlu muhtemelen bir daha uyanamayacaktı. Hepsi kendi duygularına bu kadar gömüldüğü, kontrolünü kaybettiği ve Nikita'nın ne kadar değerli olduğunu unuttuğu için olmuştu. Genç kadın o geceyi defalarca düşündü ama her seferinde aynı sonuca varıyordu. Nikita yaralanmıştı, bu yaralanma ölümcül olabilirdi ve hepsi onun hatasıydı.

En kötüsü de hayatın devam ediyor olmasıydı. Gitmesi gereken bir işi, bakması gereken çocukları vardı. Genç kadın işine ve ailesine eski ilgisini gösteremeden bir şekilde devam etmeye çalışıyordu. Sabahları kasvet, bulantı ve vicdan azabıyla uyanmamak için her gece birkaç kadeh bir şeyler içiyordu. Tüm bu sorunlara sebep olan içki problemi acısını dindirebilen tek şeydi. Bir yerlerden, bağımlılıktan kurtulmak için ilk adımın bağımlı olduğunu kabullenmek olduğunu duymuştu. Bağımlı olduğunu *biliyor*, bundan nefret ediyor ancak hiçbir şeyi düzeltemiyordu.

Genç kadın bir şekilde yatağından kalktı. Üzerindekileri yere çıkarıp gardıroptan temiz bir şeyler giydi. Fakat hiçbir işe yaramadı. Üzerindeki bu kara lekeyi çitilemesi gerekiyordu. Makyaj masasının yanından geçerken gözü aynanın çerçevesine takıldı. *Sam ve çocuklarla eski bir fotoğraf ve Sofi'nin evin tadilatı için verdiği çek.* Çeki henüz bozduurmamıştı. Zaten nasıl bozdurabilirdi ki? Sofi ondan nefret ediyordu, aklına gelir gelmez çeki iptal etmiş olmalıydı. Etmemiş olsa bile böyle bir zamanda ondan para alamazdı. Ayna çerçevesine

tutturulan çek, genç kadının tükettiği seçeneklerinin somut bir örneği gibi öylece duruyordu.

Çoktan uyanan Matthew, mısır gevreğinin sütünü kanepeye dökerek çizgi film izliyordu.

Lena, “Temizle şunları,” diye mırıldandı.

Ancak Matthew onu duymadı.

Genç kadın su ısıtıcısını açıp hazır kahveye uzandı. Bu sabahlar onu öldürüyordu. Sürekli yorgun ve dünden kalmaydı. Fakat hazırlaması gereken öğle yemekleri, getirmesi gereken ayakkabılar ve uniformalar, arabaya bindirmesi gereken iki ağırkanlı çocuk ve -soğuk sabahlarda altı kez olmak üzere- çalışmadan önce dört kere denemesi gereken bir araba onu bekliyordu.

Lena ekmeğe yağ sürerken saate baktı. “Anna’yı uyandırır mısın, Matthew?”

Matthew annesinin yanına gelip ciddi bakışlarla suratına baktı.

“Haydi Matthew. Geç kalıyoruz.”

“Anna evde değil.”

Lena tüm dikkatini toplayarak duyduğuna odaklanmaya çalıştı. Evde değil mi? Onu kampa göndermiş ve bunu unutmış olabilir miydi? Şu ana kadar iki kez bayılmıştı... Yoksa bu üçüncüsünün göstergesi miydi? Genç kadının boğazı streslenmişti, tek düşünebildiği şu an bir şeyler içmesi gerektiği idi. “Ne demek evde değil? Nerede?”

Matthew’un yanakları pembeleşti. “Dün gece sen onu yatırdıktan sonra pencereden kaçtı. Izzy’yle birlikte.”

“Kaçtı mı?” Ansızın aklını kaçıran Lena elindeki yağ bıçağını yere düşürdü. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü babama gittiğini biliyordum. Biliyorum sen de peşinden gidecektin. Araba sürmeni istemedim. Yani o hâlde...”

“Ne hâlde?”

Matthew, “Sen sarhoşken seninle arabaya binmek istemedim,” dedi. “Okulda güvenlik dersimiz var. Sarhoş sürücüleri anlatıyorlar. Zaten Nikita’ya da öyle olmadı mı? Sen sarhoştun.”

Lena yerin altından kaydığını hissetti. Anna ve Matthew’un yaşananları bilmediğini düşünmek koca bir aptallıktı. Genç kadın çocuklar yan odadayken Sam’e hıçkırıklar içinde olanları anlatmıştı. Fakat bunu oğlunun ağzından direkt olarak duymak... *Dün gece sarhoştun, benimleyken de kaza yapmanı istemedim...*

Lena’nın kendine gelmesi çok sürmedi. Anna dışarıda bir yerlerdeydi. Wendy’nin evine gitmiş olsaydı Sam onu kesin arardı.

Genç kadın, Matthew’un omzunu sertçe sarsarak, “Ne olursa olsun bana söyle,” dedi. “Anna’nın başına her şey gelmiş olabilir.”

Matthew başını aşağı eğip suçlayıcı bakışlarla annesine baktı. Lena, ona hiç sert davranmazdı. Durum ne kadar kötü olursa olsun Matthew’a hep nazik olurdu. Çünkü Matthew çok kırılgan bir çocuktü. Fakat artık her şey değişmişti.

Lena hemen telefona koşup Sam’i aradı.

Telefonu açan Anna oldu.

Lena telaşla bağırdı. “Orada ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Ben babamla yaşayacağım.”

“Yaşayamazsın. Seni elime geçirdiğimde küçük hanım...”

Sonra bir hışırtı oldu, telefon elden ele geçti ve Sam’in sesi duyuldu.

“Lena?” Sam’in sesi, sorun ne olursa olsun her zaman sakinliğini korurdu. Genç kadın, Sam’in -son zamanlarda ikizlerin okulundaki müzik öğretmeni Bayan Burton’la flört etmesine rağmen- hâlâ onu sevdiğinden şüpheleniyordu.

“Neden beni aramadın? Uyandım ve kızımın olmadığını gördüm...”

“Sorun da bu zaten, anlamıyor musun?” diye cevapladı Sam. “Anna’nın evde olmadığını uyanana kadar fark etmiyor-sun. Anna bilerek çok gürültü çıkardığını söyledi. Odasına gelip gelmeyeceğini merak etmiş. Ama ruhun bile duymamış.”

“Televizyon izliyordum.”

“Ne yaptığını biliyorum, Lena.”

Lena boğazının öfkeden düğüm düğüm olduğunu hissetti. “Ah, demek *herkes* sorunumu biliyor. Kocam beni ablamla aldatmasaydı belki akşamları bir şeyler içmek zorunda kalmazdım.”

Fakat Sam, tartışmaya girmek istemedi. “Her neyse. Anna benim yanımda, güvende ve iyi.”

Lena sakinleşmeye çalıştı, tekrar tartışmanın hiçbir manası yoktu. Tek kürekli bir kayıkta aynı yerde defalarca dönüyor gibiydiler. Hiç değilse Anna iyiydi. “Anna’yı eve getirsen iyi olur. Okula geç kalacak.”

“Anna seninle yaşamak istemiyor, Lena. Kızımın benimle kalmasını istiyorum.”

Lena şaşırmış ve korkmuştu. “Sen ne diyorsun? Benimle kalmasına karar vermiştik. Çocukları ayırmayacaktık.”

“Bunu geçen yıl söyledim, geçen yıldan beri çok şey yaşandı. Her şey değişti. *Sen* değiştin.” Sam’in sesi çok yavaş ve sabırlı çıkıyordu. Lena, bu ses tonunu çok iyi tanıyordu; Sam, hiç hoşlanmayacağı bir şey söylemek üzereydi. “Bence Matthew da buraya gelmeli.”

“Hayır.” Lena’nın cevabı daha çok bir reflekti.

“Kendin söyledin. Çocuklar birlikte olmalı.”

“Matthew beni bırakmaz.”

Sam bir iç çekti. “O zaman Matthew’a sor. Kendi kararını kendi vermeli.”

Lena, “Bu ailenin yetişkinleri biziz,” diye yanıtladı.

“Hayır, Lena. Sen yetişkin gibi davranmıyorsun. Sorumlu değilsin. Çok fazla içiyorsun. Hem de Nikita’ya olanlara rağmen... Çocuklarımı aynı şekilde tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Matthew’a sor. Onun kararına göre hareket edeceğim.” Ve Sam, telefonu kapattı.

Genç kadın öfkeli ve çaresiz bir şekilde ahizeyi kapatıp Matthew’a döndü. Küçük çocuk gözlerini iri iri açmıştı. Lena net olmanın daha iyi olacağına karar vererek sordu. “Babanla yaşamak istiyor musun?”

“Anna orada mı kalacak?”

“Evet.”

Küçük çocuk güçlkle yutkundu. Lena, yenildiğinin farkındaydı. Peki, Matthew’un bunu sesli bir şekilde söylemeye cesareti var mıydı? Böyle bir şeyi annesinin yüzüne söyleyebilir miydi?

“Ama sen yalnız kalacaksın, anne.”

“Benim için endişelenme. Babanla ve büyükannenle yaşamak seni daha mutlu eder mi?”

Matthew dikkatli bir şekilde başını salladı. “Seni seviyorum anne. Ama bu evde çok üzülüyorum.”

Genç kadın gözlerini kapatıp yüzünü ellerine gömdü.

“Anneciğim? Ağlıyor musun?”

Lena ellerini yüzünden çekerek, “Hayır,” dedi. “Sadece yorgunum, Matthew. Size bir süre baban baksa iyi olabilir. Ben de biraz dinleneyim.”

Ve o haftanın sonunda çocuklar taşındı.

Kırk Yedinci Böhüm

Viktor telefonu susana kadar açmamaya kararlıydı, fakat banyodan Ulyana'nın sesi duyuldu. "Şu telefonu aç, tembel herif! Annem olabilir."

Bu, telefonu açmamak için daha iyi bir sebepti. Ama Ulyana'nın annesi hastaydı ve Viktor, onu daha fazla üzmemek istemiyordu. Zaten işini kaybettiği için ona çok kızgındı. Bu Viktor'un bir yıl içindeki beşinci işiydi. Üstelik bu seferki işi gayet güzeldi, bir okulda bahçıvanlık yapıyordu. Ancak kulübedeki elektrikli aletlerin arkasında votka şişesi bulmayı hoş karşılamamışlardı. Viktor, şişenin onun olduğunu inkâr etse de nefesi onu ele vermişti. Zaten her zaman nefesi yüzünden yakalanırdı.

Viktor ters bir ses tonu takınmayı umarak telefonu açtı. "Evet?"

"Viktor Chernov?" Bu ses hiç tanıdık gelmiyordu.

"Benim."

"Telefonunuzu telefon rehberinden buldum." Adamın Rusçası çok ama çok kötüydü. "Bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

“İngiliz misin?” Viktor, İngilizce devam etti. Yıllardır İngilizce konuşmamıştı ancak İngilizcesi adamın Rusçasından çok daha iyiydi.

“Ah, İngilizce konuşabiliyor musunuz? Çok güzel. Bakın, Natalya’yı, Lena’yı ya da Sofi Chernova’yı arıyorum. Bu isimlerden size tanıdık gelen var mı?”

“Arama sebebin ne?”

“Eski bir arkadaşlarıym.”

“Onları tanıyorum. Lena ve Natalya’nın babasıym. Sofi’nin de amcasıym.”

“Sizde numaraları var mı? Ya da adresleri?”

Viktor ensesinin diken diken olduğunu hissetti. Neden bu adamın ‘eski bir arkadaş’ olduğuna inanacaktı ki? Natalya’yla Sofi zengin ve ünlüydü. Sadece para istiyor olabilirdi, sonuçta Viktor bu duruma hiç yabancı değildi.

Viktor, öyle uzun süre sessiz kaldı ki, adam “Size ödeme yaparım,” deme ihtiyacı duydu.

“Numara ve adres için mi?” Viktor sesinin sakın çıkmasına dikkat etse de nabızı hızlanmıştı.

“Evet.”

“Peki, iyi bir ödeme yapar mısın? Mesela on bin dolar.”

“Ee... Hayır. Ama beş bin dolar öderim.”

“Olmaz, on.”

“O zaman hoşça kalın Bay...”

“Tamam tamam. Beş bin dolar.” Viktor bir an kendine kızdı, bu kadar çabuk pes etmemeliydi. “Önce parayı gönder. Ben parayı alınca tekrar ara, sana adreslerini vereceğim.”

“Paranın yarısını göndereceğim, siz de adresleri vereceksiniz. Verdiğiniz adreslerde yaşayan birileri olduğunu teyit edersem paranın kalanını da gönderirim.”

Viktor birinin bir adres için bu kadar para ödemesine şaşmıştı. Bu adam kızları bulmayı çok istiyor olmalıydı. Peki, sebebi neydi? Bir an fikrini değiştirip adreslerini vermemeyi düşündü, fakat paranın miktarı onu ikna etmeyi başarmıştı.

“Tamam, anlaştık.”

“Peki, o zaman Bay Chernov. Çeki nereye göndereceğimi söyleyin.”

Viktor, tüm detayları verdikten sonra adamın fikrini değiştireceğinden korkup numarasını istemeye karar verdi. İki hafta içinde aramazsa o, onu arayacaktı.

Eline bir kalem aldı. “Peki, senin ismin ne?” diye sordu.

“Creedy. Roy Creedy.”

Cennet gibi bir gün olmalıydı. Işıl ışıl parlayan nisan güneşi, açık yeşil kavaklar, Kamenny Adası’ndaki sessiz Krestovka Nehri’nin çimlenen setleri, piknik örtüsü ve Maxim... Tek sorun ya da sorunlar, Maxim’in iki kızı Katria ve Varinka’ydı.

Katria dokuz, Varinka altı yaşındaydı, iki kız da Natalya’nın pikniğe geleceğini bilmiyordu. Aslında Natalya kızların nasıl rahatsız olduğunu anlayabiliyordu çünkü o da onları beklemiyordu.

“Buraya Katria. Örtümüzü bu ağacın altına serelim.” Maxim, çocuklarıyla konuşurken oyuncularına hitap ettiği gibi emrediyordu.

Katria babasının söylediğini yapıp örtüyü yaydı. Ondan çok daha küçük olan Varinka, ablasına yardım etmeye çalıştı, ancak örtünün ucunu kırıştırdı. Tam küçük bir ağız dalaşı başlamıştı ki ki Maxim, çalan telefonunu açmak için hafifçe uzaklaştı.

Natalya, bir yetişkinin müdahale etmesi gerektiğini düşünerek araya girdi. “Kızlar, kızlar... Kavga etmeyin. Örtüyü tekrar yayarız, olmaz mı?”

Katria, Natalya’ya bakıp, “Sen benim annem değilsin,” diye çıkıştı.

Ablasını örnek alan Varinka da hızlı bir savunmaya geçerek küçük burnunu havaya kaldırdı. “*Benim* annem de değilsin.”

Birleşen abla kardeş bir oyun uydurup sepetteki plastik kurlarını piknik örtüsünün üzerine dizmeye başladılar. “Bu turşular benim annem değil, bu peynir benim annem değil, bu da benim annem değil...” Oyunlarına devam ederken Natalya’ya sinsi bakışlar atmayı ihmal etmiyorlardı. Natalya onları umursamıyor gibi yaparak kol çantasını bırakıp oturdu. Bu sırada Maxim, hızla cep telefonunu kapatarak onlara yaklaştı. Babalarını gören kızlar hemen oyunlarını sonlandırdılar.

“Her şey yolunda mı, hayatım?” diye sordu Natalya, Maxim otururken.

Maxim gülümsedi. “Sen sanatsal şeyleri seversin, Natalya. Sanırım önümüzdeki ay Fransız Rivierası’na gitmek istersin.”

Natalya yerinden çıkan kalbiyle bir feryat kopardı. “Cannes’a mı?”

Maxim nedense sakindi. “Festival Seçim Komitesi *A Home in the Soul*’u aday göstermiş.”

Natalya bir çılgılık atarak Maxim’e sarıldı. O an kızların huysuz küçük suratları bile umurunda değildi. Cannes’a gidiyordu. Oynadığı film aday gösterilmişti! Seks objesi olduğunu, rol yapamadığını ve silinip gittiğini söyleyen tüm eleştirilenler... Hatta Rupert bile... Hepsi söylediğini yutacaktı. Genç kadın, Maxim’i sıkıca kavradı ve tüm sızlanışlarına rağmen bırakmadı. Onu seviyordu, onu deli gibi seviyordu. Maxim onu bir film yıldızı yapmıştı.

Natalya, Maxim'i nihayet bırakarak, "Heyecanlanmamış gibi yapma," dedi.

"Şaşırmadım ki. Zaten aday gösterileceğini biliyordum." Maxim, parmağını Natalya'ya doğru sallayarak devam etti. "Ama sen bana güvenmedin."

Maxim'e teklif edilen uluslararası dağıtım anlaşması o kadar küçüktü ki Cannes için yeterli olacağı tahmin bile edilemezdi.

"Ben sana hep güvendim!" diye yanıtladı Natalya. "Sadece biraz gergindim... Yani belki aday gösterilmezsin diye."

"Gösterilmemiş olsam bile başka bir şey çıkacaktı. Filmim çok güzel, Natalya. Ve sen de çok iyi oynadın."

Natalya, Maxim'i tekrar kucakladı. Bu sırada aklından türlü türlü düşünceler geçiyordu; omzuna sürtünerek geçtiği ünlü Hollywood yıldızları, gelecek teklifler, galada giyeceği elbise... Gözü altın ve krem rengi bir Valentino elbisesinde kalmıştı, şimdi onu almak için çok iyi bir sebebi vardı. Fakat gerçek dünyaya dönmesi çok sürmedi.

Maxim, "Varinka, Natalya'nın çantasına basıyorsun," diye homurdandı. "Hemen ayağını çek."

Natalya, Maxim'den en ufak bir iltimas bekliyorsa -böyle bir günde bile olsa- çok yanılıyordu. Maxim, kızlarıyla konuşurken tahammülsüz ve sert bir tutum sergiliyor olabilirdi ama onlara taptığı aşikârdı. Film festivali şimdilik unutulmuştu, Maxim kızlarının yabancı dil yeteneklerini göstermeleri amacıyla Natalya için bir şarkı söylemelerini ya da şiir okumalarını istedi. Katria'nın İngilizcesi neredeyse Natalya'ninki kadardı. Çocuklar Natalya'ya gülümseyip ismini kullanarak neşeli bir şekilde şarkı söylemeye başladılar. *Natalya* ismini öyle tatlı söylüyorlardı ki *sen-benim-annem-değilsin* oyunu

hiç oynanmamış gibiydi. Natalya çocukların bu yaramazlıklarından hoşlanmaya başlamıştı, o da küçükken böyle şeyler yapardı.

Yemeğin ardından Natalya ve Maxim beyaz şaraplarını yudumlarken kızlar, birbirini kovalıyordu. Kızların bağırışları ve kıkırtıları Natalya'nın aklına solgun ve hareketsiz bir hâlde hastanede yatan Nikita'yı getirdi. Genç kadın yaşadığı şoku ve vicdan azabını yeni atlatabilmişti, Lena'yı bu kadar öfkelen-dirdiği ve bir şeyleri çözmek yerine evden çıkmasına sebep olduğu için kendini suçluyordu. Nikita'yı düşünmek onu yine üzdüğünden onu aklından çıkarmaya çalıştı. Böyle güzel bir günde üzölmek istemiyordu.

Genç kadın bir süre kızlarını izleyen Maxim'i inceledi. Bir gözünün üzerine düşen siyah saçını geri itmeme için kendini zor tutuyordu. Maxim, böyle küçük hareketlere asla tahammöl edemez, 'beni rahat bırak' diye homurdanırdı. Natalya kıyafetlerindeki eksik düğmeleri diktiğinde, örme bir Roberto Cavalli gömleği aldığında ve banyo rafına gizlice Molton Brown erkek cilt bakım ürünlerinden koyduğunda hep aynı şeyi söylemişti. "Beni rahat bırak, Natalya. Ben neysem oyum."

Natalya onu öpüp sevdiğini söylediğinde homurdanarak 'ben de' diyecekti, 'seviyorum' kelimesini asla kullanmazdı.

Genç kadın, Maxim'e yaklaşıp kulağını öpmek için eğildi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Bu, Natalya'nın şu ana kadar aldığı en iyi cevaptı. Maxim, duygularını ifade etmekte hiç iyi değildi. Olağanüstü senaryolar yazabiliyor, direkt duygulara hitap eden dokunaklı sahneler yaratabiliyordu, ancak Natalya'ya karşı hislerini açıklama konusunda yetersiz ya da isteksizdi. Natalya ne yaparsa yap-sın aynı cevabı alıyordu. *Beni rahat bırak.*

Genç kadın, Maxim'in sevgisini hareketlerinden çıkarmak istiyordu. Maxim, çok nazik ve sabırlı bir adamdı. Rupert'ın yaptığı gibi kendini çirkin ve şişman hissetmesine sebep olmuyor, ona çok zeki ve yetenekliymiş gibi davranıyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Tabii neredeyse.

Maxim, çocuklarını gösterip gülümseyerek, "Çok güzel değiller mi?" diye sordu. Katria, Varinka'yı nehir kenarındaki yolda sırtına almıştı.

O an Natalya'nın içinde oluşan aptal, çocukça kıskançlık ona hiç söylememesi gereken bir şey söyletti. "Ama sen telefondayken benimle dalga geçtiler."

Hızla dönen Maxim, sertçe Natalya'ya baktı. Genç kadın söylediği şeyden şimdiden pişman olmuştu.

"Nasıl yani?"

"Çocukça bir eğlence işte..." Natalya, çocukların yaptığını anlattığında Maxim kaşlarını çatı.

"Senin annelerinin yerine geçeceğini de nereden çıkarılmışlar?"

Natalya *senin* kelimesindeki vurgudan hiç hoşlanmamıştı. Maxim'in ona âşık olması ve bir gün evlenebilmeleri bu kadar mı ihtimal dışıydı?

"Çocuklar işte. Kendi kafalarında bir şeyler uyduruyorlar." Genç kadının sesi çok zayıf çıkmıştı.

"Onlarla konuşacağım," diyen Maxim, kara gözlerini Natalya'nın kılire çevirdi. "Senin için sorun olmazsa... Çocukları birazdan eve götürmek zorundayım. Bu konuyu tartışmam için onlarla biraz yalnız..."

Natalya'nın durumu anlaması biraz vakit aldı. "Ah... Gitmemi mi istiyorsun?"

“Seni bu akşam arayıp telafi etmek için yemeğe çıkaracağım. Tabii, kutlama için de...” Maxim’in o yırtıcı gülümsemesi Natalya’nın tüm kuruntularını silip atmıştı. “Anlayışla karşılayacağını biliyorum.”

Genç kadın ne yapacağını bilemeden kol çantasını aldı. Küçük kızların, özellikle de böyle bencil olanların, nasıl düşünceğini çok iyi biliyordu. Katria ve Varinka onun gittiğini görüp kazandıklarını düşüneceklerdi. Fakat *kazandıkları* gün gibi ortadaydı. Maxim kızlara ve Natalya’ya kimin daha önemli olduğuna dair çok açık bir mesaj vermişti.

Natalya, Maxim’in sakallı yanağını öpmek için eğilerek hafifçe mırıldandı. “Elbette anlıyorum. Kızlara hoşça kal dediğimi söyle.” Sonra hızla ayağa kalktı, kızlar onun gittiğini görmeden parkın karşısındaki yola geçmeyi umuyordu ama o kadar şanslı değildi.

Kızlar, cilveli bir şekilde ellerini sallayarak tatlı bir sesle, “Güle güle Natalya!” diye seslendiler. “Güle güle! Güle güle!”

Maxim, “Bu kadar yeter, kızlar,” diye homurdandı.

Natalya kendini beğenmiş iki küçük kızıdan çok daha önemli insanlar tarafından eleştirilmiş ve hayatta kalmayı başarmıştı. Başını dik tutarak geniş park alanlarından geçip metroya doğru yürüdü. O bir film yıldızıydı.

Natalya her zaman olması gerektiğine inandığı yere nihayet gelmişti. Cannes’da, Intercontinental Carlton Otel’deki balkonunun kemerli kapı girişinde durmuş La Croisette kıyısına dizili palmiyeleri izliyordu. Arkasındaki yatak üst üste binmiş alışveriş çantalarıyla doluydu.

Peki, neden üzgün hissediyordu?

Genç kadın yeni saatine baktı. Aslında saate ihtiyacı yoktu, fakat bir mağazanın yanından geçerken içeride iki film yıldızı

ve bir süper model görüp içeri girmek zorunda hissetmişti. Bir şeyler satın almalı, onlardan biri olduğunu göstermeliydi. Fakat onu kimse fark etmedi. Belki de *A home in the Soul*'un dün geceki gösterimini izlememişlerdi. Dün gece izleyicilerin hepsi ayakta alkışlamış, Maxim ve Natalya şampanya içip internette araştırma yapmak için gösterimin ardından hemen eve dönmüşlerdi. İnternet günlükleri film hakkında yazılar yazmıştı, ayrıca çevrimiçi yorumlar da vardı. *Bir başarı örneği. Yürek burkuyor. Ancak olumlu bir bakış açısına sahip. Levitsky ustalarla yarışıyor. Derinlerde iz bırakıyor.* Kimse kötü bir şey söylememişti. Şu ana kadar evrensel bir tebrik söz konusuydu. Maxim mutluluktan havalara uçuyordu.

Fakat Natalya için işler öyle değildi.

Ve bu kısmen Maxim'in hatasıydı. Maxim, Natalya'nın suratında az çizgi olmasını sıkıntı etmişti. Oysa genç kadın, yüzündeki çizgileri azaltmak ve yok etmek için elinden geleni yapıyordu. Ancak makyajı ve ışıklandırma korkunçtu. Natalya dün gece sinemada kendi yüzüne bakamamıştı. Ağzının kenarlarında sigara yüzünden oluşan çizgiler, kaz ayakları ve boynundaki belli belirsiz sarkmalar... Her hâlimden otuz yedi yaşında olduğu belli oluyordu ama kendini aynada yirmi dört yaşında gördüğünden bu, onun için büyük bir şok olmuştu. İzleyiciler filmin duygu seline kapıldığında Natalya'nın tek düşünebildiği ağlarken ne kadar çirkin olduğuydu; Hollywood'da kimse ona güzel, genç bir kadın rolü vermeyecekti.

Okuduğu yorumlar kendinden daha çok nefret etmesine sebep olmuştu. *Natalie Chernoff, eski hâlimden eser kalmayan, seksi kadın rolü için harika. Kaybolan güzelliği büyüleyici. Bu rol tam ona göre: Görünüşünü kabul eden cesur, büyüleyici kadın.*

Eski hâinden eser kalmayan mı? Kaybolan güzelliği mi? Görünüşünü kabul eden mi? Bu, tam anlamıyla bir kâbusttu. Natalya gülümsemeye, güzel olmaya ve cesur bir oyuncu gibi davranmaya devam etmek zorundaydı. Fakat değildi. Genç, güzel ve seksi olduğunun düşünülmesini istiyordu. Başka bir isteği yoktu.

Ve Maxim'e endişelerinden bahsetmekle hata yapmıştı.

Maxim, "Saçmalıyorsun, Natalya," demişti. "Sen bir film yapıyorsun, önemli olan film. Bana böyle küçük işlerle gelme."

Genç kadın bir iç çekip sırtını dönerek makyaj masasına oturdu. İşte. Yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Alnı yeni soyulmuş bir yumurta gibi pürüzsüzdü.

O sırada kapı açıldı ve Maxim ayakkabılarını girişte bırakarak içeri girdi. Bu sabah farklı yollardan gitmişlerdi. Maxim, şehrin tarihi kısmını ve müzeyi görmek isterken Natalya yatlardaki ünlü insanları görüp deniz kenarındaki caddede para harcamak istemişti. Genç kadın, Maxim'in suyuna gidip ona eşlik etmek istese de Maxim biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Maxim, alışveriş poşetlerini yatağın üzerinden atıp uzanarak söylendi. "Yine mi aynada kendini izliyorsun, Natalya?"

Natalya utanarak ayağa kalkıp, "Sadece oturuyordum," diye yanıtladı.

Maxim, eliyle gelmesini işaret edip genç kadını yanına oturttu. "Neye bakıyorsun ki? Yirmilerindeki yüzüne mi? O yüz çoktan gitti, biliyorsun."

"Sence ben güzel miyim?"

"Güzelsin."

Natalya yatağa uzanıp Maxim'in yanına kıvrıldı ve Maxim genç kadının saçlarını okşamaya başladı.

“Beni seviyor musun?”

“Evet, evet.”

Natalya huzuru tekrar Maxim’de bulmuştu. Belki Hollywood’da çok güzel bir kadın başrol oyuncusu olamayacaktı. Belki de hayatındaki en güzel şey Maxim’in olmasıydı.

St Colette bakımevinin çay odası Sofi’ye artık çok tanıdık geliyordu. Richelieu’dan, buğday tarlaları, yabani papatyalar ve yabani gelinciklerle çevrili yoldan geldikten sonra -gelirlerse Julien ve Stasya’yla birlikte- sert bir kahve yapmak için direkt çay odasına koşarlardı. Ardından Nikita’nın iyileşmesiyle ilgili tüm endişe ve şüphelerini arkalarında bırakıp Nikita’yı ziyarete giderlerdi. Ancak hâlâ hiçbir şey değişmemişti.

Bugün haziranın biri, yazın ilk günüydü. Nikita komaya gireli üç ay olmuştu. Kış kâbuslarla, bahar öfkeyle geçmişti. Yaz da kabulleniş dönemi olabilir miydi? Sofi, bu fikirle savaştırmak istese de giderek yıpranıyordu.

Julien yanındaydı. Yanında oturmuş yoğun kahvesine attığı üç şekeri karıştırıyordu. Bu sabah araba sürerken fazlasıyla sessizdi. Birkaç gündür stüdyoya gitmemişti, kafasında bir fikir vardı ve onu ifade etme konusunda sıkıntılar yaşıyordu. Sofi de kazadan beri aynı şeyleri yaşıyordu; atölyeye ara sıra uğruyor, uğradığında da bir iki saat kalabiliyordu.

Genç kadın Julien’ın omzunu okşayarak, “İyi misin?” diye sordu.

Julien arkasını dönüp zayıf bir şekilde gülümsedi. Bir şeyler söyleyecek gibi derin bir nefes aldı, sonra konuşmamanın

daha iyi olacağını düşünerek ağzını kapattı ve öfkeyle kahvesini karıştırdı. Sofi'nin teni o an buz kesti. Ters giden bir şeyler vardı.

“Julien? Ne oldu?”

Julien ince bir ses tonuyla, “İhtisas,” dedi. “Los Angeles'ta.”

Genç kadın şaşkınlıkla Julien'a baktı. Yine mi ihtisas başvurusu yapmıştı? Teklifi kabul etmeyi mi düşünüyordu? Belki de yanlış anlamıştı.

“Los Angeles'a mı gitmek istiyorsun?”

Julien, kendini korumaya geçerek, “Benim işim bu,” dedi. “Gidip resim yapıyorum.”

“Oğlumuz hastanede, komada yatıyor.”

“Sorun da bu Sofi. Değişen bir şey yok. Her gün buraya geliyoruz...”

“Ben geliyorum. Sen haftada iki üç kez geliyorsun.”

“Ne olursa olsun hayatlarımız devam etmek zorunda. Nikita ne kadar böyle kalacak bilmiyoruz.” Julien'ın sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Çocuğumuz beni özlemeyecek ki.”

Sofi onu anlıyordu. Hatta Julien'ın sorunlarından kaçıp hiçbir zaman bunu yaptığını fark etmemesini kıskanıyordu. Ama bu sefer kaçmasına izin vermeyecekti.

“Hayır, Julien. Böyle bir şeye asla izin vermem.”

“Demek öyle Sofi,” dedi Julien kibarca. “Peki, beni durdurabilir misin?”

Sofi, çay odasının parlak ışıklarının altında Julien'a baktı. Son on yıl, yüzünde izler bırakmış, saçlarını seyrekletirmişti ama Julien hâlâ aynı Julien'dı. Ele avuca sığmayan, sıkboğaz edilmeyen, duygusal sorumluluktan kaçan Julien. Ama artık Sofi'nin canına tak etmişti.

“Los Angeles'a gidersen döndüğünde evi boş bulursun.”

Julien gözlerini devirerek, “Beni bırakır mısın?” diye sordu.

“Evet. Nikita’yı bu hâlde görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ne zaman iyileşeceğini ya da bir gün bize dönüp dönmeyeceğini bilmemek de çok zor. Ama kaçmak sorunu çözmeyecek. Gidemezsin, izin vermiyorum.”

Julien bir an sessizleşip Sofi’ye baktı. Genç kadın bir an tereddüde düştü ama kendi kendine davasında ısrarcı olmasını söyledi.

Julien’in birden gülmesi onu şaşırtmıştı. “Ah, Sofi. Şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

Genç kadın, bunun acımasız bir şakanın başlangıcı olabileceğinden şüphelenerek gülümsememeye çalıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim yerime karar verdin.” Julien, kanıtlamaya çalışır gibi ellerini açarak, “Rahatladım,” dedi.

Sofi dürüst bir tavırla, “Anlıyorum,” diye cevapladı. “Ama bu kuralı ben yıkmış olamam.”

“Hayır hayır. Sana henüz her şeyi anlatmadım.” Julien başını iki yana sallayarak devam etti. “Şu ana kadar tek bir resim bile yapmadım Sofi. Kazadan beri hiç resim yapamadım. Tuvalin üzerine fırça darbeleri indirip duruyorum ama hiçbirinin anlamı yok.”

Hiç resim yapamamış mıydı? Ama stüdyosunda saatler harcıyordu... Genç kadın bir an düşününce uzun süredir bitmiş bir resim görmediğini fark etti. Aklında bunu fark edemeyecek kadar çok şey vardı.

“İhtisas kabul olduğunda bana bir tek o resim yaptırabilir diye düşündüm. Ama sen her şeyi anlamamı sağladın. Bu konu resim çizememekle alakalı değil, insan olmakla alakalı. Sonuçta ressamlar da insan.” Julien, Sofi’nin eline uzandı.

“Beni affedebilecek misin, Sofi? Ne istediğimi bir türlü bilmediğim için beni affeder misin?”

Sofi, bir iç çekerek Julien’in parmaklarını sıktı. “Eğer yapabilseydim ben de kaçırdım. Bu acıyı, bu öfkeyi dindirecek bir şey olsaydı...” Sonra sesini alçalttı. “Bu vicdan azabını...”

“Ben senden daha suçluyum. Nikita’nın bensiz çıkmasına asla izin vermemeliydim.”

“Evde olmam gerekirdi.” Genç kadın birden karnının kasıldığını hissetti. “Lena onu yanında götürmemeliydi.”

“Onu hiç affetmeyeceksin, değil mi?”

Sofi, “Hayır,” diye yanıtladı. “Asla.”

Genç kadın, daha önce hiç görmediği bir hemşirenin hızla çay odasına girdiğini gördü. “Özür dilerim, Nikita Blanchard’ın ailesi siz misiniz?”

O an Sofi’nin karnına bir sancı saplandı, kötü haber alacağına emindi.

Elindeki bardağı öyle sıkımişti ki sıcak kahve parmaklarına döküldü. “Evet, ne oldu?”

“Hemşirelerden biri yatağını yapıyordu. Oğlunuz uzanıp hemşirenin elini itti.”

Sofi önce anlayamadı, hemşirenin kötü haber vermediğini anlaması birkaç saniyesini almıştı. Aslında bu iyi, hem de çok iyi bir haberdı.

“Gelin,” dedi hemşire. “Doktor Pelletier, Nikita’nın yanında.”

Sofi’nin görüşü bulanıklaştı. Oğlunun odasına giderken ne-redeyse kendi ayağına takılacaktı. Nikita’nın başına toplanan iki doktor ve üç hemşire sırayla küçük çocuğu dürtüyordu. Sofi, hepsini kovup kollarını oğluna sarmak istedi. Nikita’nın ona sarılıp sarılmayacağını görmek istiyordu.

Tabii, böyle bir şeyi kazadan önce de çok az yapardı.

Genç kadın geri durup doktorların arasında geçen tıbbi dili dinlemeye çalıştı. Julien'ın elini tuttuğunu, Julien elini bırakıp tırnağını yemeye başlayana kadar fark etmemişti.

Doktor Pelletier onu gördüğünde, "Ah, Sofi," diye haykırdı. "Bu çok iyi bir haber."

"Yine mi yaptı?"

"Hayır. Maalesef hayır. Aynı cevabı tekrar alamadık. Ama bunun pek bir önemi yok. Önemli olan kasti bir hareket yapmış olması."

Julien hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bir kez mi yaptı? O kadar mı?"

Doktor Pelletier hızla odayı boşalttı ve Nikita'nın yatağının ucuna oturarak yavaşça seslendi. "Komadaki insanlar birden uyanmaz. Bu, bir civcivin yumurtadan çıkışı gibidir. Önce küçük çatlaklar oluşur. Cıvciv bir süre uğraşır, biraz dinlenir, sonra tekrar bir çatlak oluşur ve cıvciv çıkar. Bugün şahit olduğumuz ilk çatlaktı."

Sofi mutluluktan ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Yani iyileşeceği kesin mi?"

Doktor Pelletier sessizce, "Hiçbir şey kesin değil," dedi. "Ama hastalığın seyri olumlu yönde ilerliyor." Sonra Nikita'nın battaniyenin altındaki dizini okşadı. "Nikita bunun altından çok iyi kalkıyor. Moralini yüksek tut."

Sofi kendini tutmaya çalışsa da hızla çarpan kalbini sakinleştiremiyordu. Yazın ilk günü. Nikita'nın iyileştiği yaz...

Kırk Sekizinci Bölüm

Viktor, onun her izini silmek zorundaydı. *Hain, fahişe, yalancı.* Ulyana onu başka bir adam için terk edeli iki gün olmuştu. Adam! Kaçtığı ucube bir adamdan çok kara kurbağasına benziyordu. Keyifle kontrol edebildiği bir harem ağası... Yalan mıydı? Viktor onun için fazla erkekti. Viktor, göğsünü kabartıp Ulyana'nın banyo rafındaki eşyalarını siyah bir çöp poşetine atmaya devam etti. Hareket ettiğinde kendini daha iyi hissediyordu. İki gün boyunca yatakta yatıp bilincini kaybedene kadar içmek işe yaramamıştı. Hâlâ hayattaydı. Bu yüzden onu hayatından çıkarmak zorundaydı.

Yatak odasına gitti. Ulyana onun öfkesini tahmin ettiğinden hızla toparlanıp bir not bırakmıştı. *Sakinleştiğinde geri kalan eşyalarımı almak için seni arayacağım.*

Hah! Artık alacak bir şey kalmamıştı. Viktor Ulyana'nın atkılarını, çoraplarını ve eski püskü paltolarını dolaptan çıkardı. Eşyalar yerde bir yığın oluşturmuştu. Kıyafet yığınının sahipsizce sarkan bir elbise kolu bir an nefesini kesti.

Hüzünle, "Ulyana..." diye inledi. Onu sevmişti. Çok sevmişti. Onsuz bir hiçti, yolunu kaybeder, yok olurdu.

Birkaç saniye sonra kıyafetin koluna basıp, “Fahişe!” diye bağırdı. Oturma odasına gidene kadar küfürler etti, içeri girdiğinde Ulyana’nın en son getirdiği dergileri aldı. Bunlar güzel yakacak olurdu. Dergileri sobaya götürmek için kucakladı. O sırada düşen yarım düzine dergi yüzünden tekrar küfürler etmeye başladı.

Sonra birden kızı Natalya’yı gördü.

Kucağındaki dergileri bırakıp kızının olduğu dergiyi merakla yerden aldı. Natalya bir Rus dergisindeydi. Ödüle aday gösterilen bir Rus filmde oynamıştı. Viktor, Natalya ve Lena’yı bulmak isteyen adamı düşündü. Paranın ilk taksitini aldıktan sonraki birkaç ayı fazlasıyla gergin geçmişti. Kötü bir tepki bekliyordu ama hiçbir şey olmamıştı. Gelen parayla hemen bir araba almıştı. Ancak sigorta yapmayacak kadar aptal olduğundan bir akşam sarhoş bir hâlde eve dönerken arabayı ağaca vurup harabeye çevirmişti. Kendi burnu bile kanamadan dışarı çıkmayı başarmıştı ama yan koltuktaki Ulyana’nın eli ve altı kaburgası kırılmıştı. Ve bu tam anlamıyla sonun başlangıcı olmuştu.

Viktor elindeki dergiyle oturup fotoğrafı inceledi. Kızı gerçekten çok güzeldi. Anneleri de güzel bir kadındı, fakat boynuz kulağı geçmişti. Viktor, kızlarının güçlü yüzlerine ve siyah saçlarına bakıp gururla kendine pay çıkardı.

İşte. Duygusallaşıyordu. Sonra aklına Lena geldi. Kızını nasıl da kırmıştı. Onun yaşadıklarını nihayet anlamıştı. Ulyana onu terk etmişti ama en azından bir not bırakmıştı. Kendisi ise Lena’yı iki kez, hiçbir iletişim numarası vermeden bırakmıştı. Sonunda ise onu ‘bir arkadaş’ olamayacak kadar ciddi ve hırslı konuşan bir Amerikalıya satmıştı.

Roy Creedy, telefon numarasının son rakamını aldığı anda, “Ölen bir adamı çok mutlu ettiniz, Bay Chernov,” demişti.

Viktor, Creedy’nin sinsi sesinin bir an önce kesilmesini istediğinden herhangi bir şey sormamıştı.

En azından Natalya’nın adresi ve numarası yanlıştı. Kim bilir, Lena ve Sofi de taşınmış olabilirdi. Belki Creedy kızları asla bulamazdı.

Ancak korkunç bir şey yaptığı hissini üzerinden bir türlü atamıyordu.

Özellikle de Lena’ya karşı.

Lena işe giderken kapının önündeki posta kutusuna baktı. Sam çocuklarla birlikte arabayı da aldığından son günlerde evden çok daha erken çıkmak zorunda kalmıştı. Şu ana kadar hava yumuşak ve güzeldi, fakat sonbahar ve kış geldiğinde yürümekten hoşlanmayacaktı.

Kutuda onun ismiyle Wendy’nin evine gelen bir mektup vardı. Zarfın üzerindeki adresin üzeri çizilmiş ve Wendy düzgün el yazısıyla Lena’nın yeni adresini yazmıştı. Wendy, arayıp Lena’ya mektubunu almasını söylemek yerine yeni adresini yazıyordu. Oysa mektuplarını alması için çağırırsa Lena çocuklarını da görmüş olurdu. Genç kadın her iki haftada bir çocukları iki gün görebiliyordu. Onları hafta içinde alıp okullarından geri bırakamazdı. Sam’in çocuklarla hafta sonu vakit geçirmek istemesini de anlayışla karşılıyordu. Sonuçta çocuklar onunla yaşarken de aynı düzeni uyguluyorlardı. Ama iki gün yeterli olmuyordu. Birbirlerine yakınlıklarını giderek kaybediyorlar, birer yabancıya dönüşüyorlardı.

Lena on bir yıl önce çocukları doğduğunda, onlardan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya dayanabileceğini hayal bile etmemişti. Şimdiye uyuşuk bir kabulleniş sürecindeydi. Çocukların hasretiyle yanıp tutuşuyor, arkalarında bıraktıkları birkaç eşyayı görme korkusuyla yatak odalarının kapısını kapalı tutuyordu.

Genç kadın mektubu çıkardı. Zarfın üzerinde gönderici adresi yoktu. Merakla zarfı açtı. Mektup bir kez katlanmış ve çok kötü bir İngilizceyle yazılmıştı.

Lena. Sana yaptığım hiçbir şey doğru değil. Çok özür dilerim. Beni affedersen, benimle konuşmak istiyorsan numaram aşağıda. Baban Viktor.

Lena nasıl hissedeceğini bilmiyordu. İçinde bir umut yerşerdi. Babası özür diliyor, onunla konuşmak istiyordu. Fakat tekrar tedbiri eline alması uzun sürmedi. Natalya'dan para almak için geri dönmek istiyorsa söyleyecekleri bunlardan farklı olmayacaktı. Genç kadın mektubu buruşturup bankın üzerine fırlattı. Tam zarfı da buruşturuyordu ki içinde bir şey olduğunu fark ederek içini açtı.

Viktor, zarfa siyah beyaz bir fotoğraf koymuştu. Viktor fotoğrafta çok gençti, yanında iki küçük kız vardı. Dört yaşlarındaki Natalya dimdik, gururlu bir şekilde duruyordu. Şişman suratlı küçük Lena, fotoğrafçıdan korkup geri çekilmişti. Viktor ona gerçekten elini mi uzatıyordu, yoksa bu acımasız bir hile miydi?

Lena fotoğrafı dikkatli bir şekilde yerine koydu, işe çoktan geç kalmıştı.

Gün bitmek bilmemişti. Genç kadın, telefon etmek için neredeyse öğle yemeği molasında eve koşacaktı. Ancak kendi

kendine *aptalsın* diyerek yerinde durmayı başardı. Sonra aklına fotoğraf geldi. Babası elini nasıl doğal bir şekilde beeline dolamıştı... O da babasının ceketinin koluna sıkı sıkı yapışmıştı. Lena bir türlü işine odaklanamıyordu. Hatta bir çocuğun bezini bağlamayı unutmuş, çocuk annesi geldiğinde annesinin iş kıyafetine işemişti. Genç kadın nihayet günü arkasında bırakarak ikilemleriyle boğuşmak üzere evine döndü.

Hemen mektubu buldu ve kırıksıklıklarını düzeltti. Ardından kâğıdı sehpasının üzerine koyarak şarap şişesini mektubun üzerine yerleştirdi ve şişeden içmeye başladı.

Saat dokuza yaklaştığında bir şeyler yemesi gerektiğini düşünerek mikrodalgaya balık fileto attı.

Saat ona geldiğinde şişeyi bitirmiş ve bir şişe daha açmıştı. On bir olduğunda eli telefona gitti.

Telefon çaldı, çaldı. Genç kadın kimsenin cevap vermeyeceğini biliyordu. Muhtemelen gerçek bir numara bile değildi. Sonra Moskova'da saatin çok daha geç olduğunu fark edip telefonu kapatmaya yeltendi. Ancak tam o anda hattın ucunda bir ses duydu.

Viktor sertçe, "Evet?" dedi.

Lena lafları ağzında geveleyerek Rusça cevapladı. "Benim baba."

"Ah, demek mektubumu aldın."

"Söylediklerinde ciddi miydin?"

Lena, babasının hafifçe kıpraştığını duydu. Ardından bir çakmak sesi geldi. Sabahın ikisinde sigara içiyordu. "Evet, ciddiydim." Fakat sesi ihtiyatlı ve mahcuptu. "Sana yanlış yaptım."

Lena, gözyaşlarının gaddarlığına şaşırılmıştı. "Evet, yanlış yaptın." Genç kadının hıçkırıkları karanlık odada yankılanıyordu. Viktor'un ise çıtı çıkmıyordu. Lena bir an babasının

telefonu kapattığını düşünerek korkulu bir ses tonuyla, “Alo?” dedi.

Viktor, “Buradayım,” diye yanıtladı. “Seni mutlu edemiyorum. İstedğin gibi bir baba olamıyorum. Çok üzgünüm.”

“Beni neden terk ettin?”

Küçük bir sessizlik oldu, üflenlen sigara dumanının sesi duyuldu. “Hangisini diyorsun?” Viktor’un sesi kısık ve soğuktu. Birden çalışmaya başlayan buzdolabının sesinin yanında neredeyse duyulmuyordu.

“İlk seferi.”

“Âşık oldum. Üvey anne olmak istemiyordu. Beni unutabilecek kadar küçük olduğunuzu sandım. Ivan ve Stasya’nın yanında çok daha iyi olacaktınız.”

“Beni sevmedin mi?” Genç kadının kalbi vahşice çarpıyordu, yüzü sıcacık ve ıslaktı.

“Belki de. Küçükken sizinle gurur duyduğumu hatırlıyorum. Ama büyüdüğünüzde... Sizi anlayamadım. Sizi başkalarına bırakmak daha kolay geldi. Sonunda da Ulyana gelip benim yerime karar verdi.”

Lena fısıldayarak, “Ama ben seni sevdim,” dedi.

“Ben sevgi hak etmedim,” diye cevapladı Viktor. “Zaten istemedim de. Sevgi beni bunaltıyordu. Tek hayal edebildiğim yaşlandığımda böyle bir sorumlulukla mutsuz olacağımı. Ama baksana şimdi de yaşlı ve mutsuzum.”

Viktor birden sessizleşti. Televizyonun üzerindeki saat sesli bir şekilde ilerliyordu. Lena elinin tersiyle burnunu sildi.

Viktor nihayet, “Beni affedebilir misin?” diye sordu.

Genç kadın bir iç çekerek, “Hayır,” dedi. “Affedebileceğimi sanmıyorum.”

“Affedemez misin?” Viktor çok şaşırılmıştı.

“Kalbim taş gibi baba. Bir yıl önce, belki... iki yıl... Şimdi kendi acımın ağırlığının altında eziliyorum. Ama acımın kökleri sana kadar uzanıyor, değil mi? Doğum günümde evde olacağını söyleyip hiç dönmedin. Başka biri olabilirdim, mutlu bir hayat yaşayabilirdim. Ama sen beni mahvettin. Beni o kadar eksik bıraktın ki kocam bile...” Lena hırs ve sarhoşluk yüzünden hızla konuşuyordu, bir an babasına karşı bu kadar açık olmaması gerektiğini düşündü. Bu kadar güveni hak etmiyordu. “Yani bu sefer sona ben karar veriyorum. Bu sefer sen, ben söylediğim için gidiyorsun. Hayatımdan ben istediğim için çıkıyorsun.” Ve genç kadın, babasına fırsat vermeden telefonu kapattı.

On saniye içinde telefon tekrar çaldı. Lena telefonu açtı.

Viktor, “Sana bir şey söylemem lazım,” dedi.

Ancak genç kadın, “Duyamak istemiyorum,” diyerek telefonu tekrar kapattı.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Lena bu sefer açmadı, mutfakta durmuş hızla nefes veriyordu. Kendini çok sersemlemiş hissediyordu, sanki başka biriydi. Kendini dışarıdan, tavanın oradan bir yerden izliyor gibiydi. On dakika geçtiğinde Viktor’un telefonları kesildi. Bitmişti.

Nihayet bitmişti.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Maxim'in, yanına taşınmasına izin vermemesi Natalya'nın canını sıkıyordu. Sekiz aydır flört ediyorlardı, Natalya duygularından emindi. Maxim'in ona bağlanması neden bu kadar uzun sürmüştü? Evinin anahtarını vermesi için bile altı ay geçmesi gerekmişti. Natalya anahtar almadan önce zile basıp apartman kapısının açılmasını bekliyordu. Kapı kapı gezen bir pazarlamacıdan farkı yoktu. Genç kadın nihayet bu durumdan şikâyetçi olduğunu söylemişti. "Sokakta durup beklemek zorunda değilim. Çok utanç verici. Biri beni tanısa..." Natalya, Maxim'in şöhret ve tuzaklarına karşı nasıl şüpheli yaklaştığını bildiğinden cümlesini tamamlamadı. Ama ünlü bir oyuncunun sokakta içeri alınmayı beklememesi gerektiğini söylemek istemişti, onu bu hâlde görenler yeteri kadar ünlü olmadığını düşünebilirdi. Maxim, bir hafta içinde Natalya'ya anahtar yaptırdı. Ancak bu anahtar St Petersburg'un sıcak öğleden sonralarından kaçıp binanın soğuk, taş girişine sığınmasından başka bir işe yaramıyordu.

Genç kadın basamakları çıkıp yavaşça kapıyı tıklattı. Kapı açıldığında içeriden Katria ve Varinka'nın sesleri geliyordu.

Kanepede sarışın, minyon bir kadın oturuyordu. Maxim, ortalarda yoktu.

Natalya, kadının Maxim'in karısı olduğunu tahmin ederek, "Ah," dedi. "Maxim burada mı?"

Sarışın kadın, yüzüne düşen soluk renkli saçları çekerek ayağa kalktı. Natalya, kadının ağladığını gördüğünde kalbinin buz kestiğini fark etti. Maxim'e bir şey mi olmuştu?

"Burada," diye cevapladı kadın. "Umarım hâlimizi hoş karşılırsın. Sen Natalya olmalısın. Ben Orlenda. Maxim üzerini değiştiriyor. Maxim!"

Natalya, kendini repliklerini bilmediği bir dizi setinde hissediyordu. Neler oluyordu? Bir süre sonra siyahlar içinde oda-ya giren Maxim, Natalya'yı görünce hafifçe kaşlarını çatı.

"Ah, lanet olsun. Geleceğini unutmuşum, Natalya."

Katria ve Varinka ellerinde yastıklarla birbirlerini kovalıyorlardı. Maxim kızlara öyle bir bağırdı ki Natalya bile ürktü.

"Annenizin üzgün olduğunu görmüyor musunuz?"

Kızlar yastıklarını aşağı indirip sessizce beklemeye başladılar.

Natalya, Maxim'e döndü. "Maxim?"

Maxim, Natalya'ya yaklaşıp onu yavaşça kapıya götürdü.

"Orlenda'nın babası öldü. Cenazeye gidiyoruz."

"Ben... çok üzıldüm..." Genç kadın başka bir şey söyleyememişti.

Orlenda burnunu gürültülü bir şekilde peçeteye sildi.

"Aslında bekliyorduk. Uzun zamandır hastaydı." Maxim kapıyı açtı, Natalya'ya dışarı çıkmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. "Saat dokuzda dönmüş olurum. Buluşup akşam yemeği yiyelim mi?"

“Tabii.” Natalya, Maxim’e karısıyla ne sıklıkla görüştüğünü sormak istiyordu. Karısının babasının ölümünün onun için neden bu kadar acı olduğunu öğrenmeliydi.

“Tsvyet nasıl?”

“Olur. Saat dokuzda.”

Genç kadın kendini kapalı bir kapının dışında beklerken buldu. Maxim, ailesinin yanına dönmüştü.

Sokağa çıktığında acımasız nemli hava tüm enerjisini emdi. Havasız dairesine gitmeye dayanamazdı, bu yüzden klimalı mağazalarda gezip ihtiyacı olmayan şeyler alarak vakit geçirdi. Fakat o an aklının yalnızca onunu kullanabiliyordu. Beyninin diğer kısmı bir şeyler hayal etmekle meşguldü: Orlenda ve Maxim. Orlenda cenazede bitkin bir hâlde tir tir titriyordu. Maxim, onu güçlü kollarıyla sarmıştı. Hayır! Maxim’in başkasına dokunduğunu düşündükçe boğazına sıcağın iğneleri batıyordu. Fakat akli olmadık hikâyeler yazmaya devam etti. Orlenda adını biliyordu, demek Maxim ondan bahsetmişti. Ancak Orlenda’nın hiç ismini kullanmamıştı. Ona sadece ‘karım’ ya da ‘kızların annesi’ derdi. Genç kadın, bu isimsizliğin sebebinin umursamazlık olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Orlenda’yı korumak için olduğunu anlayabiliyordu. Maxim, onu özel tutmak istemişti. Ayrıca Orlenda’nın babasının uzun zamandır hasta olduğunu söylemişti. Peki, bu süreçte Orlenda’ya destek olmuş muydu? O kuvvetli elleri ve gürleyen sesiyle onu avutmuş muydu? Natalya hayal gücünü engelleyemeyip onları birlikte düşündü. Ve birden ağlamak istedi. O dokunuşlar ona aitti! Maxim’in teninin tadı, kaslı kolları, deli gibi çarpan nabızı... Hepsi onundu!

Natalya öyle sesli bir iç çekti ki Versace butiğindeki iki kadın dönüp ona baktı. Genç kadın başını indirip hızla

dükkândan dışarı çıktı. Kendini çantasından mendil arayarak yan yoldan aşağı inerken buldu. Aslında kendi için ağlamıyordu. Tabii kendine de üzülüyordu ama gözyaşlarının asıl sebebi sonunda -sonunda- Lena'nın nasıl hissettiğini anlamasıydı. Sam'le yaşadıkları çok kısa ve önemsizdi. Zaten üzerinden çok uzun zaman geçtiğinden unutmuştu. Genç kadın vicdan azabı çekip utandı, neden böyle bir şey yaptığını gerçekten anlayamıyordu. Bu olay kendi hayatında ufak bir pürüz iken Lena'da dayanılmaz yaralar bırakmıştı.

Lanet olsun. Sam'le bir şeyler yaşamış olmasaydı Lena bu kadar öfkeli olmayacak, o gece bu kadar çok içmeyecekti. Ve Sofi, hastanede Nikita'nın başucunda yaşamayacaktı. Tüm bu korkunç şeylerin onun yüzünden olduğu aşikârdı. Kendi ise Lena ve Sofi'nin trajedisiyle hiç alakası yok gibi tasarımcı aksesuarları alıyor, film festivallerine gidiyor, Maxim'in aşkıyla yaşayıp duruyordu. Genç kadın titreyen elleriyle cep telefonunu çıkarıp Lena'yı aradı.

Ancak cevap yoktu. Büyük ihtimalle isteydi. Natalya, Sofi'yi aramayı denedi ama yine cevap alamadı. O da hastanede olmalıydı. Genç kadın bir iç çekerek telefonu çantasına koydu. Maxim'le buluşmasına daha üç saat vardı. Önünde bu acı düşüncelerle, yalnız başına geçireceği üç koca saatle baş başydı.

Maxim geç kalmıştı. Zaten genelde geç kalırdı. Natalya bunu Maxim'in kurnalsız yapısıyla ilişkilendirirdi. Fakat bu seferki geç kalış, karısıyla olduğu anlamına mı geliyordu?

“Özür dilerim.” Maxim, Natalya’nın yanağına küçük bir öpücük kondurarak karşısına oturdu.

Bu akşam gözleri çok şefkatliydi. Bu bakışlar genç kadının tenini şüpheyle diken diken etti.

“Nasıl geçti?”

“Çok üzücü. Orlenda annesini genç kızken kaybetti. Babasıyla çok yakındı.”

Natalya içinde bir sızı daha hissetti. Maxim, ona ailesiyle ilgili hiçbir şey sormamıştı. “Anlıyorum.”

Maxim, elini saçlarında gezdirip bir tutam saçını alnına düşürdü. “Sen çok hoş bir kadınsın, Natalya. Çok yeteneklisin, çok güzelsin...”

Natalya birden buz kesti. Maxim söylemese de bu cümlenin ardından bir ‘ama’ geleceğini biliyordu.

“Ama bu ilişkiye devam edemeyeceğim.”

Genç kadının yüreğindeki buzlar birden çözüldü, dünya ayaklarının altından kayıyor gibi hissediyordu. “Neden edemezsin?”

Maxim’in ağzından çıkan kelimeler çok hızlı, telaşlı ve yumuşaktı. Natalya, bu konuşma tarzını Maxim’e yakıştırmamıştı. “Ben hâlâ karıma âşığım. Hep ona âşıktım. Birtakım sorunlarımız oldu ama şimdi daha olgun ve mantıklı hissediyorum. Bana bir şans daha vermek istiyor. Bu dünyada tek istediğim şey tekrar onunla ve kızlarımla olmak. Düzgün bir aile olalım istiyorum.”

Natalya umursamaz, asil, hatta mağrur görünmesi gerektiğini biliyordu.

Fakat şaşkın, kıskanç bir ses tonuyla, “Onunla birlikte oldun mu?” diye sordu.

Maxim bu soruyu açık yüreklilikle yanıtlayarak, “Seninleyken üç ya da dört kez,” dedi.

Demek kafasında kurdukları gerçektir. Bu düşünce genç kadının kalbini sızlattı. “Peki, beni hiç sevdin mi?”

“Sevdim ama başka türlü. Başka bir zaman tanışmış olsaydık belki bir geleceğimiz olabilirdi... Şimdi bir şey söylemem imkânsız. Ama birlikteyken çok eğlendim.”

“Demek eğlendin? Çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Ben seni seviyorum, Maxim. Sana bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sense...” Genç kadın bağırdığını fark ederek sustu, insanlar onlara bakıyordu. Maxim’in onu terk etmek için bu çirkin ‘aile’ restoranına getirdiğine inanamıyordu. Sonra kendini toplayarak devam etti. “Sanırım fikrini değiştirecek bir şey yapamam?”

Maxim başını iki yana salladı, çok üzgün ama rahatlamış görünüyordu.

Natalya ayağa kalkarak, “O zaman gidiyorum,” dedi.

“Özür dilerim, Natalya.”

Dışarıda hava kararmıştı. Sivrisinekler genç kadının terli tenini ısıırıyordu. St Petersburg’dan ayrılma vakti gelmişti. Peki, Londra’ya mı dönecekti? Artık sevilen bir oyuncuydu, Leida’yı onu tekrar temsil etmeye ikna edebilirdi. Belki de Los Angeles’a gidip Hollywood’a girmenin bir yolunu denemeliydi. Ama kırık bir kalple çalışıp tüm hayatı dağılmışken her şey yolundaymış gibi yapmaya dayanamazdı. Hayır, onu seven insanlara ihtiyacı vardı. Lena’nın onu hoş karşılamayacağını düşündükçe damarları sızlıyordu. Koca bir aptallık edip kız kardeşiyle olan ilişkisini mahvetmişti. Ama Sofi onu kabul edebilirdi. Hem Sofi de ona ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

Natalya bir iç çekti, tekrar taşınacağını düşündükçe yorgun hissediyordu. Neden hiçbir yere yerleşemiyordu?

Sonra uysal ve üzgün bir şekilde dairesine dönüp toplanmaya başladı.

Sofi iyileşme sürecini böyle beklemiyordu. Nikita'nın hayata dönerken verdiği işaretleri izleyip beklemek çok acı vermeye başlamıştı. Bazı kol hareketleri kasti, bazılarıysa istemsizdi. Bazen de başını iki yana sallıyordu. Sofi çok dikkatli dinlediğinde kelimelere benzer mırıltılar duyuyor, sonra uzun bir süre hiçbir gelişme olmuyordu. Ancak Sofi bir şekilde hayatına devam etmeyi beceriyordu. Her sabah altıda kalkıyor, işleri yöneten Francette'le uzun uzun telefonda konuşuyor, ardından hızla giyinip atölyede şöyle bir görünüyordu. Saat on buçuk olduğunda Nikita'yı görmek için arabada oluyordu. Stasya evi evirip çeviriyor, etrafı topluyor, Sofi'yle Julien'ın yemek yediğinden emin oluyordu. Yaz günleri çok uzundu, beklemek Sofi'yi yıpratıyordu. Nikita'nın iyileşmeye dair gösterdiği en küçük bir işaret kalbini hızla çarptırıyor, sessiz geçirdiği her günle birlikte hüznle doluyordu.

Sofi kapıda ayakkabılarını giyerken önündeki günün mutlu mu, yoksa hüznü mü geçeceğini düşündü. O esnada biri hızla kapıya vurdu.

Genç kadın merakla doğrulup kapıyı açtı.

"Sürpriz!" Natalya, bavullarıyla kapıda dikiliyordu.

"Natalya?" Sofi ne kadar mutlu olsa da bu duruma temkinli bir şekilde yaklaşmıştı.

Natalya, Sofi'nin bocalamasına izin vermeyerek bavullarını bırakıp Sofi'yi kucakladı. "Sorun olmazsa biraz seninle kalabilir miyim? Yardım etmek istiyorum."

Sofi, Natalya'yı kapısına getiren şeyin fedakârlıktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu ancak sorularını sonraya sakladı ve geri çekilerek, "Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Ben de tam Nikita'nın yanına gidiyordum. Gelmek ister misin?"

Natalya bir an tereddüt etti, belki de çay teklifi bekliyordu. "Tabii. Bavullarımı bırakayım."

Sesleri duyan Stasya koridora gelmişti. "Natalya. Seni görmek ne güzel, hayatım."

Natalya hızla koridora koşup Stasya'yı kucaklamak için eğildi. "Stasya teyze! Sofi'ye harika baktığını biliyorum ama yardıma geldim."

Stasya, Natalya'nın omzunun üzerinden Sofi'ye bakıp ufak bir mimik yaptı. Sofi, gülmek için zor duruyordu.

"Bavullarını buraya bırak," dedi Stasya. "Ben sonra alırım. Sana hazırlayacağım odayı temizlemem gerek."

Sofi ve Natalya arabaya binip Loudun'a doğru yola çıktıklarında Natalya boş bir sohbet açıp habersiz geldiği için defalarca özür diledi. Hatta havadan bile konuşmaya çalışmıştı. Sofi, Natalya'nın söylediklerinden çok söylemedikleriyle ilgiliniyordu.

Nihayet, "Natalya," diye araya girdi. "Neden gelmeden önce aramadın?"

Natalya bir süre sessiz kaldıktan sonra küçük bir sesle, "Gelme dersin diye korktum," dedi.

Sofi, kuzeninin verdiği cevabı düşündü. Gerçekten böyle der miydi? Belki de derdi. Mağarasına öyle tıkılmıştı ki dışarıya çıkarılmak istemiyordu. Natalya'nın gelişi saklanmasını zorlaştıracaktı. Nazikçe, "Geldiğine sevindim," dedi. "Ama kaçtığın bir şey var, değil mi?"

Natalya gardını düşürerek kendini ele verdi. “Her şey çok iyi gidiyordu. Filmim mükemmel yorumlar aldı... Önümüzdeki ay İngiltere’de gösterime girecek. Noel’den hemen sonra da Amerika’da... Ama Maxim beni terk etti.”

“Maxim? Yönetmen mi?”

“Ona âşıktım.”

Natalya’nın sesi çok hüzünlü çıkmıştı. Sofi Natalya’yı hiç bu kadar toy ve çaresiz görmemişti.

“Ah, üzüldüm.”

Natalya neşeli bir tutum sergilemeye çalışarak, “Ama atlatacağımı düşünüyorum,” diye devam etti. “Her neyse, benim sorunlarımın pek önemi yok.” Genç kadın bu durumu, konuşurken fark etmiş gibiydi. Sonra sesini birden ciddileştirdi. “Nikita nasıl?”

Sofi, kuzenine iyileşme işaretlerinden, hastanedeki bitmek bilmeyen saatlerden ve uzun bekleyişten bahsetti. “Sürekli nefesimi tutuyor gibiyim. Ve tüm kötü şeyler ben nefesimi tutarken oluyor. Sersem, çıkmazda hissediyorum...” Genç kadın bir an duygularını kelimelere dökemeyerek sustu. Tüm varlığı, hayatı ve başına gelecekler, Nikita’nın yaşayacaklarına ve yaşamayacaklarına bağlıydı.

“Çok üzgünüm Sofi.” Natalya, soğuk elini uzatıp kuzeninin bileğini okşadı. “Böyle bir acıyı hayal bile edemiyorum.” Sonra tereddütle devam etti. “Hiç Lena’yla konuştun mu?”

Sofi genelde Lena’yı düşünmemeye çalışıyordu. Stasya’nın ona kazadan sonra birkaç defa telefon ettiğini ve durum hakkında rapor verdiğini biliyordu. Genç kadın, annesinden böyle bir şey yapmamasını istemişti.

Stasya, “O benim kızım sayılır,” diyerek karşı çıkmıştı.

“Az kalsın senin torununu öldürüyordu.”

“Ama çok acı çekiyor.”

“Acı çekmeyi hak ediyor. Niye onu arıyorsun? Ona söyleyecek bir şey yok. Hiçbir şey değişmiyor işte. Sen onu her aradığında onun duygularını benimkilerden daha çok umursuyorsun gibi hissediyorum.”

Sofi daha sonra düşündüğünde bu davranışından gurur duymamıştı ama böyle bir durum karşısında başka nasıl davranabilirdi ki? Aynı şey Lena'nın başına gelseydi Lena'nın nasıl gaddar olacağını biliyordu.

“Sofi?”

Sofi, Natalya'nın sorusuna hâlâ cevap vermediğini fark etti. “Hayır, konuşmadım. Sen?”

“Hayır.”

Sessizlik devam etti.

“Çok üzücü değil mi?” dedi Natalya.

“Ne o?”

“Ne kadar yakındık... Şimdi ölse haberimiz olmayacak.”

Sofi, Natalya'nın bu abartısına gülmeye çalıştı, fakat bu çok gevrek bir gülüş olmuştu. “Merak etme. Ölseydi Sam bizi arardı.”

“Peki, o zaman nasıl hissederdin? Yani Sam arayıp Lena'nın öldüğünü söylese?”

Sofi öfkelenmeye başlamıştı. “Bu çok çocukça bir düşünce, Natalya. Lena ölmedi.”

“Evet, ama bunun düşüncesinden bile nefret ettin, değil mi? Lena ölseydi ve sen onunla hâlâ küs olsaydın...” Natalya omzunu silkip devam etti. “Ben düşünmek bile istemiyorum.”

“Benim önceliğim Lena, duyguları, ölümü ya da ölümünü nasıl karşılayacağım değil.” Sofi'nin sesi oldukça sabırlı çıkıyordu. “Benim önceliğim Nikita bir gün uyanırsa yanında olmam. Başka hiçbir şeye enerjim yok.”

St Colette'e geldiklerinde Natalya içindeki huzursuzluğu çok iyi saklıyordu. Sofi, babasının hastanede geçirdiği kırk günü çok iyi hatırlıyordu. Natalya çok sıkılmış, üzölmüş ve haşarılık yapmıştı. Sofi Nikita'yla konuşmanın çok önemli olduğunu söylediğindeyse harika bir performans sergiliyordu. Nikita'nın elini tutup saatlerce konuşuyordu. Filmlerin nasıl çekildiğini anlatıyor, uyandığında onu Disneyland'e götüreceğini söylüyordu. Nikita o gün hiçbir gelişim göstermese de Sofi hastaneden ağır bir kalple ayrılmamıştı. Kuzenin varlığı ona moral vermişti, Natalya geldiği için mutluydu.

O gece geç saatte, Sofi yatağına giderken Natalya'nın odasından ağlama sesleri duydu. Ve yavaşça kapıyı tıkladıp içeri girdi.

Natalya ona döndüğünde yüzü gözyaşları içindeydi. Yarıya kadar çekilen perdeler dolunayı gözler önüne seriyor, lambanın loş ışığı derli toplu odayı aydınlatıyordu. Sofi, kapıyı arkasından çekip kuzenin yanına, yatağına oturmaya gitti. Ardından Natalya'nın kafasını omzuna koydu ve bir süre hıçkırıklarını dinledi.

Natalya burnunu çekerek, "Bu hiç adil değil," dedi. "Onu çok sevdim, Sofi. Gerçekten çok sevdim. Hayatımda ilk defa birini sevmişim."

Natalya'nın kemikli sırtı her hıçkırığıyla birlikte inip çıkıyordu. Sofi nazikçe kuzenin sırtını okşayıp onu avutmaya çalıştı. "Şişşt. Şişşt..."

"İş bulmam lazım ama kalbim çok kırık. Şu an sadece tüm dünyadan saklanmak istiyorum."

"Burada bir süre saklanabilirsin. Yani ne kadar ihtiyaç duyarsan..."

Natalya geri çekilip oturarak Sofi'ye baktı. "Çok bencelim. Kendime seni sorunlarımla meşgul etmeyeceğime dair söz vermiştim."

"Sorun yok. Hepimizin canı yanıyor." Sofi ayağa kalkıp şifonyerden bir kutu mendil getirdi.

Natalya burnunu silerek, "Lena'nın da yanıyor," dedi.

Sofi cevap vermedi. Kurallarını söylemek için daha iyi bir zamanı bekleyecekti. Natalya kalmak istiyorsa Lena'dan bahsetmeyeceğine söz vermek zorundaydı. Kalbinde bu kadar ağırlık varken öfke ve hüznün gibi duygular kaldıramayacağı kadar ağır geliyordu.

Elinci Böhüm

Lena sırtında, boynunda ve başında ağrıyla uyandı. Genç kadın nerede olduğunu anımsayarak doğruldu. Çiftlik evinde yerde, bir yorganın üzerinde yatıyordu. Yanında bir votka şişesi ve erimiş, sertleşmiş mum kalıntıları vardı. Pencerelelerdeki tahtalar yüzünden içerisi karanlıktı, fakat kuşların cıvıltıları sabah olduğunu söylüyordu. Lena, temiz bir duş arzusuyla ayağa kalktı, ayaklarını sürterek mutfığa gitti ve bahçe kapısından dışarı çıktı.

Çiyden ıslanan çitlere oturdu ve arazilere vuran sabah güneşini izlemeye başladı. *Arazilerine...* Ama bu araziler artık onun olmayacaktı.

Tek başına idare etmek çok zordu. Sam, Lena'ya çocuklar için para vermiyordu. Kira ve ödemeler maaşının çoğunu tüketiyordu. Çocukların kalması için odaya ihtiyaç olduğundan daha küçük bir eve de taşınamazdı. Sam ondan hiç para istememişti ama Lena, bir şekilde katkı yapması gerektiğinin farkındaydı. Üstelik Sam, Matthew'un diş teline ihtiyaç duyabileceğini açıkça belirtmişti.

Tüm bunlara ek olarak, içki problemi vardı ki bu fazlasıyla pahalı bir alışkanlıktı.

Lena, sonunda çiftlik evini satmanın her şeyi kolaylaştıracağını kabul etmişti. Bir araba alabilir, kirasını ödeyebilir, Matthew'un dişlerini yaptırabilir, hatta çocuklara bir bilgisayar bile alabilirdi... Sonra birden çiftlik evinin yıkıldığını, kum toz olup rüzgârda dağıldığını hayal etti.

Dün akşamüstü Lena, birkaç ihtiyacını koyduğu bir alışveriş poşetiyle birlikte iki otobüs değiştirip çiftlik evine gelmişti. En yakın otobüs durağı yarım saatlik yürüme mesafesindeydi. Genç kadın saat dört olduğunda nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. Çitin üzerine oturup içmeye başlamış, gece olduğunda tekrar içeri girmişti. Sahip olduğu birkaç eşyayla vedalaşacaktı. En önemlisi de uzun zamandır kurduğu birbirinden güzel hayallerle vedalaşacaktı. Bugün saat sekizde evin değerini ölçmek için bir emlakçı gelecekti.

Lena, arka tarafı uyuşana kadar çitin üzerinde oturmaya devam etti. Omzunun üzerinden gelen tekerlek sesleriyle emlakçının erken geldiğini düşündü. Fakat arkasını döndüğünde gelenin Sam olduğunu görüp şaşkın bir hâlde ayağa kalktı. Sam, elinde üzerinde iki karton bardak olan bir tepsiyle ona yaklaşıyordu. *Kahve!* Evet, şu an tek ihtiyacı olan gerçekten buydu.

Sam yeterince yaklaştığında genç kadın ona doğru seslendi. “Burada ne işin var?”

Güneş, Sam'in saçlarını tarıyordu. “Sana kahve getirdim.”

Sam, bardağı uzatarak Lena'nın yanına, çite oturdu. Lena, minnettar bir şekilde kahvesini yudumladı. Kahve sıcaktı, acı tadı Lena'nın ayılmasına yardımcı oluyordu.

“Burada olduğumu nereden öğrendin?”

“Öğrenmedim. Eve gittim ama kapıyı açan olmadı. Emlakçıyla randevun için seni buraya getirmeyi teklif edecektim. Anna söyledi. Sonra evinle vedalaşmak için dün gece gelmiş-sindir diye düşündüm.”

Gözlerinin yandığını hisseden Lena, Sam’in gözyaşlarını görmemesi için uzaklara baktı.

“Her neyse.” Sam’in sesi sıkkın ve kısık. “Birinin seni eve götürmesi gerek.”

“Teşekkürler Sam.” İki sıradan sözcük, söylenmeyen milyonlarca kelimeyi gizliyordu. “Çocuklar okula nasıl gidiyor?”

“Anna yürüyerek gideceğim diye tutturuyor. Annem, Matthew’la birlikte onu bir blok arkadan takip edeceğini söyledi.” Sam bir kahkaha patlatıp devam etti. “Çok özgür olacak.”

“Kesinlikle. Matthew daha bağımlı. Zavallı Anna sürekli kendine güvenmek zorunda kalacak.” Lena yavaşça Sam’e döndü. “Sence hepimiz çocukluğumuzun ürünü müyüz?”

“Bilmiyorum. Belki de.”

“Bir ay önce kadar babam aradı.”

Sam’in gözlerinde keskin bir parıltı belirdi, artık beraber olmasalar da Lena’ya karşı hissettiği korumacı içgüdüleri hâlâ çok güçlüydü. “Ne istiyormuş?”

“İster inan ister inanma ama üzgün olduğunu söylemek istemiş.”

“Asla inanmam.”

“Bence samimiydi. Onu affetmemi istedi ama affetmedim.” Lena kendi hâlini düşünerek güldü. “Sen bunun ne demek olduğunu bilirsin.”

Sam kaşlarını çatı. “Umarım benim tek bir küçük hatamı kasti yapılan terk edişler ve hilelerle bir tutmuyorsundur.”

Lena ağzını açıp, ‘Sen benim ablamla yattın, yaptığın küçük bir hata değildi,’ diyecekti ancak hiçbir şey söylemedi, bu konu artık midelerini bulandırmaya başlamıştı.

Sam yumuşak bir sesle, “Hiç Nikita’dan haber aldın mı?” diye sordu.

Lena başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Stasya bir değişiklik olursa arayacağına söz vermişti. “Hayır. Hâlâ komada olmalı.”

“Suçlu hissettiğini biliyorum ama içmek hiçbir şeyi çözmeyecek.”

Genç kadın gözlerini devirerek kendini çitlerin üzerine bıraktı. “İşte yine başlıyoruz. Yine bir ders...”

Sam, teslim olur gibi ellerini kaldırarak, “Sana ders vermiyorum,” dedi. “Sadece kanıt sunuyorum. Kaza içtiğin için oldu. Kuzeninin sevgisini kaybettin, çocuklarını kaybettin...” Ardından başparmağıyla omzunun arkasını gösterdi. “Şimdi de evini.”

Lena, eve bakarak geçmişi düşündü. Evi, Sam’in gündelik ihtiyaçlar uğruna satmasından korkarak nasıl da gizlemeye çalışmıştı. Fakat evin satılmasına engel olamamıştı. Lena’nın ihaneti Sam’in ihanetine sebep olmuş, Sam’in ihaneti onu tekrar içkiye başlatmış, içkisi yüzünden Nikita kaza geçirmiş, Nikita’nın kazası da tüm acıları beraberinde getirmişti. Her şey domino taşları gibi üst üste düşmüştü. Lena bu kaçınılmaz yıkımı durdurmak için sadece bir şeye, tek bir *güzel* şeye ihtiyaç duyuyordu. Fakat bu güzel olayın nereden geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Emlakçı saat tam sekizde geldi. Adam, burnunu kırıştırarak eve ve arkasında uzanan arazilere baktıktan sonra Lena’nın umduğundan daha düşük bir fiyat verdi. Genç kadın belgeleri

imzaladı. Sam'le birlikte eve dönerlerken emlakçı evin önündeki yumuşak toprağa SATILIK yazan bir tabela çakıyordu.

Lena camdan bakarken sessizce ağlayarak burnunu kıyafetinin koluna sildi.

“Torpidoda mendil var,” dedi Sam.

Genç kadın hafifçe kıpraştı, Sam'in ağladığını görmediğini umuyordu. Sonra torpidoyu açtı ve karşısına mendil yerine bir paket prezervatif çıktı.

“Ah...”

Sam, Lena'ya döndü. Sonra arabanın yoldan çıkmak üzere olduğunu fark ederek tekrar yola baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Affedersin. Judy'yle biz...”

“Judy?”

Sam gülerek, “Bayan Burton,” diye düzeltti. “Çocukların öğretmenini olduğu için bizde kalamıyor... Yani sadece arabayı kullanabiliyoruz.”

Sam ve yeni kız arkadaşının arabada sevişmek zorunda kalmasının verdiği küçük haz, Lena'nın acımasız kıskançlığını biraz olsun bastırmıştı. Genç kadın kahkahalarını bastırarak bir süre Sam'in profilini izledi. Kıskanmaya hakkı yoktu, Sam'i kovup geri kabul etmeyen kendisiydi.

“Boşanmak istiyor musun, Sam?”

“Sen?”

“Ben sana soruyorum. Başkasıyla görüşen sensin...”

“Judy'yle evlenmek istemiyorum. Zaten boşanma işleri masraflı. Bence şimdilik böyle kalsın.”

Lena, bu kadar ferahlamasına şaşırmıştı. O beklediği güzel şey bugün gerçekleşmiş olabilir miydi?

Sofi ve Julien arabayı evin önüne çektiğinde hava karmak üzereydi. Julien diğer eliyle Sofi'nin parmaklarını kavradığından yolun büyük bir kısmını tek eliyle kullanmıştı. Üzerlerinde hürmet dolu bir huşu vardı, çok sessiz ve hareketsizlerdi.

Sofi, Julien'a döndü, Julien da ona bakıp kafasını sallayarak gülümsedi. Gözleri yaşlı yaşlıydı.

Sofi, şampanya ve hevesli sorularla onları bekleyen Stasya ve Natalya'yı düşünerek, "Bazen keşke sadece ikimiz olsak diyorum," dedi.

Telefon, sabahın sekizinde gelmişti. Sofi kendine o nadir izinlerinden vermeyi planlıyordu. Natalya, Paris'e gidip birlikte alışveriş yapmak için çok baskı yapmıştı. Bu, Sofi'nin isteyeceği en son şeydi ama dışarı çıkıp kuzeniyle eğlenmenin akıl sağlığına iyi geleceğini biliyordu. Fakat henüz üzerini giymemişti ki Doktor Pelletier aradı. Doktor, hemen St Colette'e gelmelerini söylemiş, soluk soluğa Nikita'nın gözlerini açtığını ve bakışlarıyla hemşireyi kısa bir süre takip ettikten sonra tekrar uyuyakaldığını anlatmıştı.

"Çok umutluyum," diye ekledi Doktor Pelletier. "Çok... çok umutluyum."

Sofi ve Julien hiç vakit kaybetmeden St Colette'e gittiler. Sofi'nin kalbi ağzında atıyordu, genç kadın arabadan indiğinde ayakkabılarını giymediğini fark etti. Doktor Pelletier onları Nikita'nın baş ucunda karşıladı, o sert suratına tatlı bir gülümseme gelmişti. "Uyandı."

Sofi hemşireleri yolundan çekti. Nikita, hiç hareket etmeden yatıyordu. Gözleri açıktı, boş boş tavanı izliyordu.

"Bir şey görebiliyor mu? Şu an bizimle mi?" Sofi, çocuğun beyninin hasar gördüğünü düşündükçe kanı dondu. Fakat henüz cümlesini bitirmeden Nikita'nın gözleri gözlerine

baktı. Genç kadın parmaklarını oynattı, Nikita annesinin parmaklarını izledi. “Nikita? Annen geldi.”

“Annen geldi.” Küçük çocuk titrek, kısık bir sesle annesinin söylediğini tekrar etti. Sofi, oğlunun bu tatlı tekrarlarına hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Yatağın etrafına toplanan hemşireler neşeyle bağırıştılar.

Nikita, yirmi dakika süren sessiz bir bakınmadan sonra tekrar uyudu. Doktor, bunun çok normal olduğunu, bilincinin tam olarak yerine gelmesinin haftalar alacağını söyledi. Ancak tüm bu işaretler kısa süre içinde iyileşeceğinin habercisiydi.

İyileşecekti! Bu iyileşme, Sofi’nin umduğu gibi yazın gerçekleşmemişti. Parlak odanın pencerelerinin dışında sonbaharın esintileri vardı. Ama nihayet gerçekleşmişti. Sofi’nin rahatlığı tarif edilemeyecek kadar büyük ve kutsaldı.

Genç kadın arabanın kapısını açıp çıplak ayağını yere koydu. Evin giriş kapısı hızla açıldı ve Natalya onu karşılamaya koştu. Stasya da hemen arkasındaydı. Sofi, durumu açıklamaya çalıştı ama birden hiçbir şey söyleyemediğini fark etti. Hemen araya giren Julien, onun yerine olanları anlattı. Stasya öyle içli ağlıyordu ki Sofi annesinin paramparça olmasından korktu. Natalya ise bir ergen gibi dans ediyordu.

“İçeri girelim mi?” diye sordu Julien. “Dışarısı giderek soğuyor.”

“Tamam, kadeh kadeh şampanya içeceğiz,” dedi Natalya. “Stasya teyzemle çıkıp altı şişe aldık.”

Kısa süre içinde komşular ve Sofi’nin kıdemli çalışanlarından bazıları davet edildi. Sofi, bu hazırlıksız partiyi ne kadar sevse de yalnız kalmak istiyordu. Oturup düşünmeye ihtiyacı vardı. Bekleyişin baskısını öyle uzun zamandır yaşıyordu ki şimdi tek başına ne yapacağını bilemiyordu. Son misafir

gittiğinde saat gece yarısına geliyordu. Stasya kanepede uyu-yakalmıştı, çok sarhoş olan Natalya ise her şeyi temizleyece-ğini söyleyerek onları yataklarına göndermek için ısrar edi-yordu.

“Emin misin Natalya?” Sofi dağınıklık yüzünden vicdan azabı çekse de etrafı tek başına toplayamayacak kadar yor-gundu.

Natalya Sofi’nin elini nazikçe kavrayarak, “Çok eminim,” dedi. “Senin için çok mutluyum.”

“Ben de öyleyim.” Sofi, bu cümleyi aylardır kurmadığını fark etti. Tekrar mutluyum demek çok iyi hissettirmişti. “Çok mutluyum.”

Natalya, avucundaki eli sıkı. “Sanırım bunu sorabilecek kadar sarhoşum... Lena’yı arayıp haber verebilir miyim?”

Sofi’nin kuzeninin ismini duyduğunda hissettiği öfke garip bir şekilde yok olmuştu. “Ee... Galiba arayabilirsin. Tamam. Ara. Ama henüz onunla konuşmaya hazır değilim.”

Natalya güzel şekilli kaşlarını kaldırarak, “Büyük ihtimal o da benimle değil,” diye cevapladı.

Julien, Sofi’yi yatak odalarında bekliyordu. Sofi, Julien’a doğru gidip güçlü kucağına sokuldu. Julien onu uzun bir süre öyle tuttu, dakikalar birbirine karışıp eriyor gibiydi. İki kalp atışı... Nefesleri âdeta senkronize olmuştu.

Julien nihayet sessizliği bozdu. “Sofi... sevişmeyeli çok uzun zaman oldu.”

Sofi başını çevirdi. Şampanya, ferahlık, aşk... “Evet evet.” Tüm bedeni hayatta olduğunu doğrulamak ister gibiydi. Julien yavaşça Sofi’nin düğmelerini çözmeye başladı. Sofi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ciğerlerinin hatırladığından çok daha büyük olduğunu fark etmişti. Julien’ın dokunuşları tenini

alev alev yakıyordu. Julien'ın ona en son ne zaman böyle dokunduğunu hatırlayamıyordu. Kazanın acısıyla kendinden geçmiş, bir türlü hayata tutunamamıştı.

Julien, onu yavaşça yatağın üzerine yatırdı. "Daha güzel görünemezsin, sevgilim. Mutluluk sana çok yakıştı."

Sofi gülümsedi. Julien haklıydı. Mutluluk ona çok yakışmıştı.

Vicdan azabı ve maddi endişeler Lena'yı uyutmuyordu. Çiftlik evi için bir teklif gelmişti, fakat bu acınası bir fiyattı. Emlakçı, Lena'nın teklifi kabul etmesi gerektiğini ve bunun alabileceği en iyi teklif olduğunu söylemişti. Ama paranın azlığı, evi satmamak için çok iyi bir bahaneydi. Genç kadın evini gücü yettiğince elinde tutacaktı. Verilen fiyatı bir haftadır düşünüyordu, emlakçı artık sabırsızlanmaya başlamış, borçlar dağ gibi birikmişti... Sonunda evi almak isteyen kişi, teklifini geri çekmiş ve Lena verilen fiyatı kabul etmediği için pişman olmuştu.

Genç kadın bir şekilde uyumuş olmalıydı ki telefonun tiz sesiyle korku içinde zıpladı.

Kötü bir haber olmalıydı. Çocuklarından birine bir şey olmuştu.

Fakat sonra iki çocuğunun da burada, yanında olduğunu fark etti. Günlerden cumaydı. Lena alacağı haberdan korkarak hızla telefona koştu.

Nefes nefese, "Efendim?" dedi.

"Lena."

“Natalya.” Lena’nın ilk hissettiği öfkeydi, fakat bu hissini yenmesi güç olmadı. İçinden bir ses hâlâ kötü bir haber alacağını söylüyordu. “Ne oldu?”

“Sofilerdeyim. Nikita’nın bilincinin yavaş yavaş yerine geldiğini söylemek için aradım.”

Birden her şey renklenmişti. Lena, telefonu mutfak bankının üzerine koydu, kendini yere bıraktı ve dizlerini göğsüne çekip hıçkırmaya başladı. Birkaç saniye sonra Matthew mutfak eşğinde belirdi.

“İyi misin anneciğim?”

Lena, avuçlarıyla gözyaşlarını silerek, “İyiyim,” dedi. “Çok iyiyim. Nikita’dan iyi haber var.”

Uzaktan tiz bir ses geliyordu, Natalya telefonda tekrar tekrar Lena’ya sesleniyordu. Lena tekrar ayağa kalkıp telefonu eline aldı. “Özür dilerim Natalya. Birden dayanamadım.”

Matthew, annesinin yanına gelip kolunun altına sokuldu.

Natalya, “Önünde uzun bir yol var,” diye devam etti. “Ama tam olarak iyileşmesini bekliyorlar. Saatin geç olduğunu biliyorum, benimle konuşmak istemeyeceğini de. Ama hemen öğrenmek isteyeceğini düşündüm.”

“Bu biriyle gönderilecek bir haber değil,” dedi Lena. “Ben... aradığın için sevindim.”

“Öyle mi?”

Lena gözyaşları içinde başını salladı, ardından ablasının onu görmediğini fark ederek güçlkle, “Evet,” dedi. Ardından bir cesaret, “Sofi’yle konuşabilir miyim?” diye sordu.

“Ah. Hayır. Sofi...”

“Benimle konuşmak istemiyor mu?”

“Henüz değil. Ama konuşacağına eminim. Ona biraz zaman ver.” Natalya cesur bir şekilde nefes aldı. “Ben de sana

zaman vereceğim, Lena. Ama önümüzdeki aydan itibaren Londra’da olacağım. Aslında... seni görmeyi gerçekten... çok isterim. Yani sen de ister...”

Lena ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kalbi çok inatçıydı, Natalya yüzünden kocasını, hatta belki de çocuklarını kaybetmişti. Fakat içinde hissettiği ferahlık onu yumuşatmıştı. Bir dergide Natalya’nın Rus filminin çok beğenildiğiyle ilgili bir şeyler okumuştı. Tüm bu karamsarlığın arasında ablasıyla gurur duymuş, onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemeyi çok istemişti.

“Olabilir... Beni arayabilirsin. Yani Londra’ya geldiğinde... O vakit gelsin, nasıl hissettiğime bakacağım.”

“Biliyorsun, çok üzgünüm.”

“Biliyorum. Üzgün olduğunu biliyorum. Ama ne kadar üzgünüm desen de canım yanıyor. Hâlâ çok canım yanıyor.” Genç kadın kendini toparlayarak burnunu çekti. “Şimdi kapatmak zorundayım. Matthew yataktan kalktı.”

“Lena ben...”

“Hoşça kal, Natalya.”

Lena ahizeyi sertçe yerine bıraktı. Natalya’yla daha fazla konuşmak istemiyordu. İçindeki rahatlama onu bu kadar güçsüzleştirmişken konuşamazdı. Şu an ablasını affedebilir ve sonradan pişman olabilirdi.

Effi Birinci Bölüm

Natalya Londra'ya bomba gibi döndüğü için çok keyifliydi. Claridge's Otel'in Mayfair süitinde olmanın keyfi bir başkaydı. Televizyon çalışanları erik rengi kanepelerin etrafına ışıklar yerleştiriyor, insanlar etrafında dört dönüp çay, kahve ve soğuk su getirmeyi teklif ediyordu. En güzeli de bunu Maxim ve sanatı için yapıyor olmasıydı. Maxim, İngiltere'ye gelmek istememişti. Natalya, Maxim'in İngilizcesi çok kötü olduğu için gurur yaptığını düşündü. Çok tatlı bir sesle onun için böyle bir iyilik yapmasını istemişti. Yalnızlıktan paramparça olan Natalya, Maxim'in isteğini hemen kabul etti, Maxim'in sıcak ve sert vücudunu şimdiden çok özlemişti. Onsuz hayat çok belirsizdi. Bu, hâlâ Maxim'in hayatının bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Maxim, filmi tanıtmak uğruna bu kadar uğraştığı için ona minnettar olacaktı. Tabii Natalya, kamera önünde olup iki gün boyunca kendinden bahsetmekten çok mutlu olacağını da kabul etmeliydi.

"Sanırım artık hazırız, Natalie." Seslenen, tuhaf bir film programının genç, neşeli muhabiriydi. Tüm televizyon röportajları

sabahları yapıyor, öğlenler gazeteler ve dergilere, ertesi gün de radyolara ayrılıyordu.

Natalya, adamların ışığı kontrol edip görüntü denemeleri almalarını ve odayı tekrar aydınlatıp son bir kez kontrol etmelerini bekledi. Nihayet sorular başlamıştı. Yeni bir şey yoktu. Ne kadar cesur olduğu ve Lilya karakterinin önceki rollerinden ne kadar farklı olduğu hakkında konuştular. Natalya saçlarını geri atıp güzelliği ve büyüleyiciliği önemsiz olan, ciddi bir oyuncu rolü takınarak gerçek sanattan yana oldu. Tabii, aslında böyle düşünmüyordu.

Leida Frost'un ofisine teklifler yağmaya başlamıştı. Leida teklifleri çok beğenmişti. Seçeneklerde düzgün kanallar, düzgün roller ve sanat filmleri vardı. Natalya mutluluktan uçuyordu, önüne çeşit çeşit roller geliyordu. Dışarıda sırt çantasıyla yaşayan gizli milyoner, ergenlik çağındaki oğlu Rus mafyası tarafından kaçırılan anne, kariyerine çok odaklanan ve biyolojik saati geçtiği için acılı bir evlat edinme serüveni yaşayan avukat... Otuz yedi yaşında nasıl menopozlu kadın rollerini çekmeyi başarıyordu? Bazı oyuncular bundan hoşlanabilirdi, bunlar gerçekten önemli rollerdi. Ama Natalya böyle sıkıcı, değerli filmlerde değil, romantik komedi ya da erotik gerilim filmlerinde oynamak istiyordu.

Gün bir türlü bitmek bilmiyordu. İçeri yeni bir muhabir girdiğinde Natalya çok yorgunmuş gibi yapıyor, sadece kamera çalıştığında canlanıyordu. Biri ona öğle yemeği siparişi vermeyi teklif etti. Natalya menüdeki en pahalı yiyeceği seçip sonra elini bile sürmedi. Işıklar toplandı, gazete muhabirleri birer birer içeri girmeye başladı. Öğlen olduğunda Natalya yine aynı soruları cevaplıyordu. Nihayet günün son randevu vakti de gelmişti.

Bir süre sonra on dokuz yaşlarındaki sarışın medya müdürü endişeli bir suratla Natalya'ya yaklaştı. "Programımızın dışında biri geldi. *Gentlemen's Club*'dan Ted Aston."

"Güzel, ben çağırdım," diye yanıtladı Natalya. "İstersen artık gidebilirsin."

Genç kız yüzünde kuşkululu bir ifadeyle Natalya'ya baktıktan sonra Ted'i içeri gönderdi.

Natalya, Ted'i içeri davet edip karşısına oturdu ve oda boşalırken ufak bir sohbet başlattı. Nihayet yalnız kaldıklarında direkt konuya girdi. "İyi bir iş yaparsam aramamı söylemiştin."

"Aradığına sevindim." Ted, yüzünde küçük bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Ama bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle. Tanıdığım herkesin güzelliğimin solmadığını görmesini istiyorum. Derginize hâlâ çok güzel olduğumu göstermek isterim."

"Bunu yapmanı çok isterim, Natalie." Ted, ellerini iki yana açarak devam etti. "Doğrusu bize sunacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ted'in abartısız cazibesi ve güzel kıyafet zevki Natalya'yı etkilemişti. Genç kadın birden dilinin tutulduğunu fark etti. "Lütfen bana Natalya de. Bana sadece beni tanımayanlar Natalie der."

"Peki Natalya." Ted, güzelce ütülenmiş gömleğinin manşetini çekip Rolex saatine baktı. "Saat beş. Neden gidip bir şeyler içmiyoruz? Hem daha detaylı konuşuruz."

Natalya gülümsedi. "Çok sevinirim, Ted."

Lena, beklerken parmaklarının arasındaki peçeteyi yırtıyordu. Yerel bir kafede, tarafsız topraklardaydı. Natalya'yı buraya çağırdığı için şimdiden pişman olmuştu. Biri onları görüp Sam'e söyleyebilirdi. Sam'in gözlerini tekrar Natalya'ya dikmesini istemiyordu.

Ablasıyla görüşmeyi neden kabul ettiğini bilmiyordu. Söyleyeceklerini zaten söylemişti. Ancak aylardır çektiği acı ve vicdan azabı öfkesindeki inatçılığını biraz olsun kırmıştı. Sonuçta konuşmaktan bir zarar gelmezdi. En azından Nikita'nın iyileşmesiyle ilgili detayları öğrenebilirdi. Genç kadın karanlıktan çıkmak için bu güzel habere ihtiyaç duyuyordu.

Kahve değirmeni gürültüyle çalıştı. Lena başını kaldırıp ona doğru gelen ablasını izledi. *Uzun boylu, zayıf ve olağanüstü derecede güzel...* İnsanlar kafalarını döndürüp şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Natalya'nın yüzü onlara tanıdık geliyordu, fakat koltuklarından zıplayıp imza isteyecek kadar tanıdık değildi. *Lonely Shores*'taki günleri artık geride kalmıştı. Ancak Lena ablasının yanında hâlâ ezik, gösterişsiz ve ikinci planda hissediyordu.

Natalya ona doğru yaklaşip tereddütle ayakta dikilmeye başladığında Lena, sandalyeyi göstererek başını salladı. Birbirlerini gördüklerinde hızla zıplayıp kucaklaştıkları vakitleri düşündükçe ağlayası gelmişti.

Natalya bir sandalye çekip oturdu. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunca yol geldiğin için ben teşekkür ederim."

"Bir şey sipariş ettin mi?"

Lena başını olumsuz anlamda salladı. Natalya'ya bütçesinde yetmiş penilik bir kahvenin bile yeri olmadığını söyleyemezdi. "Canım bir şey istemiyor."

Natalya homurdanarak, “Saçmalama,” dedi. “Kahveyle kek söylüyorum.”

Kafe, kurallar gereği siparişlerini kasada alıyordu ama Natalya garsonu yanına çağırıp kıza gösterişli bir tavırla para verdi. Sabah çaylarını beklerken Lena’ya Nikita’nın iyileşme sürecinden ve Londra’ya gitmek zorunda kalana kadar şahit olduklarından bahsetti. Günlerden cumartesiydi, kafe gide-rek doluyordu. Lena, keşke daha az dikkat çeken bir masaya otursaydım diye düşündü. *Ve daha az dikkat çeken bir ablam olsaydı...*

“Yani...” Natalya, dirseklerini öne koyup iri mavi gözleri-ni Lena’ya dikerek devam etti. “Düşünüyordum da... Bu yıl Yıllık Kış Buluşması’na devam edebiliriz.”

Lena gözlerini kırptırdı. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Ama şu an benimle görüşüyorsun.”

Lena sertçe çıkışarak, “Olmaz,” dedi. “Yıllık Kış Buluş-ması geçmişte kaldı, artık hepimiz farklıyız.”

“Hayır, hâlâ aynıyız. Kalplerimiz, hatıralarımız, geçmiş-i-miz aynı.” Natalya hüzünlü bir etki yaratmak için bir an dur-du, bu onun en sinir bozucu alışkanlığıydı. Hayat sanki bir televizyon dizisi ve o da bu dizinin yıldızıymış gibi davra-nıyordu. “Eğer beni affedersen Sofi’nin de seni affedeceğini biliyorum.”

Lena başını iki yana sallayarak, “Bunu nereden çıkardın?” diye sordu. “Böyle bir şeyi bilemezsin.”

“Sofi açık bir kitap gibi. Şimdi Nikita da iyileşiyor, artık sana kırgın olması için bir sebep yok. Senin beni affedebildi-ğini görürse o da seni affedecektir. Biliyorum işte.”

Lena’nın boğazı tanımlanamaz bir hisle düğümlendi. “Ha-yır. Böyle bir şey yapamam.”

“Neden yapamazsın?” Kaşları olağanüstü bir şekilde düz dursa da sesi Natalya’nın öfkesini ele veriyordu.

“Çünkü seni affedersem Sam’i de affetmek zorunda kalırım.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Evet, kötü. Sam’i affedebiliyorsa neden ondan ayrılıp kendime bu kadar acı çektirdim? Zaten artık geri dönmez.”

Lena hayatının geri kalanı boyunca -çocuklarından ayrı düşünüş yalnız kaldığı günlerde- her şeyi, bağışlanabilir saçma bir hata yüzünden mahvettiğini bilerek mi geçirecekti? Natalya bunu fark edemiyordu, fakat Lena’nın hayata anlam katması için affetmeyi reddetmesi gerekiyordu.

Natalya, “Onu geri istiyor musun?” diye sordu. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Lena, kalbini ablasından gizlemek isteyerek bu soruyu yanıtsız bıraktı. “Aslında bu durumu sana açıklamaya çalışırdım ama asla anlamazsın.”

Natalya gücenmiş bir şekilde dudak büktü. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü her şey her zaman senin lehine oluyor. Bense her şeyi karşımda buluyorum.”

Natalya giderek ciddileşti. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.”

“O zaman sen de beni anlamazsın.” Natalya dokunmadığı yiyeceğini geri iterek ayağa kalktı. “Gelmekle hata ettim.”

Lena’nın küçük bir parçası ablasını yakalayıp gitmemesi için yalvarmak istiyordu. Fakat ellerini masanın üzerinde sabitçe tutmaya devam etti. “Sana telefonda söylemeye çalışmıştım.”

Natalya, Lena'ya tahammülsüzlüğünü göstermek için çocukluklarında yaptığı gibi gözlerini devirdi. "O zaman başka bir zaman görüşürüz. Mesela senin bu kadar inatçı ve bencil olmadığın bir zaman..."

"Senin de bu kadar boş ve umursamaz..."

Natalya kafeden dışarı çıktı. Lena, içerideki müşterilerin ona baktığını fark etmişti. Başını eğdi ve ağlamamaya çalışarak sessizce kahvesini bitirdi. Bir anı bir anına uymuyor, her şey her saniye değişebiliyordu. Ancak içinde bulunduğu durum tam anlamıyla katlanılmazdı, bu dünyada onu tek bir kişi bile kıskanmazdı. Her şey sonsuza dek mahvolmuştu. Ne kadar çabalarsa çabalasın hayatını düzene soktuğunu hayal edemiyordu.

Esli İkinci Bölüm

Günlerdir gözlem yapıyor, elindekileri düzenliyor, kafasındakileri sıraya koyuyordu. Artık harekete geçme vaktiydi. Kimse zamanın değerini ondan daha iyi bilemezdi. Bu dünyadan ayrılmak zorunda kalacaksa pişmanlıkla gitmemek çok önemliydi.

Başta onu adresinde bulamadı, önce Rusya'ya dönüp Chernov'un ensesine yapışarak intikamını ondan almayı düşündü. Ancak sonra kendi kendine beklemesi gerektiğini söyledi; beklemeli ve gözlem yapmalıydı. Gerçekten de düşündüğü gibi oldu. Lena çocuklarını almaya geldi. Acı dolu yüzü ablasınıninkine çok benziyordu ama onunki kadar güzel değildi. Bir süre uzaktan takip etti, çocuklar uzaklaşana kadar beklemeye karar vermişti. Çocuklar ayağına dolanacaktı, Lena'yla baş başa kalması gerekiyordu.

Lena o sabah yine çocukları görmeye gitmişti. Köşeyi dönene kadar yüzünde cesur bir gülümseme vardı, fakat manav yoluna girdiğinde gözyaşlarına hâkim olamadı.

Zaten Roy Creedy ona ağlaması için çok güzel sebepler verecekti.

Elinde alışveriş poşetleriyle iki blok boyunca yürüyen Lena çok yorulmuştu. Parası çok kısıtlı olduğundan sallanan poşetler acınacak derecede boştu. Fakat elleri donmuş, poşetler avuçlarında kırmızı çizikler oluşturmuştu. Genç kadın eve girip poşetlerini mutfak tezgâhına bıraktı, ardından biraz nefeslenmek için durdu. O sırada gözüne mikrodalganın yanındaki votka şişesi takıldı. Ve büyük bir bardağa koyduğu votkayı aldıklarını yerleştirirken içmeye başladı.

O sırada kapı çalındı. Lena bardağı tost makinesinin arkasına saklayıp kapıyı açmaya gitti.

Kapıdaki adam oldukça tanıdık gelmişti, fakat yüzü beyzbol şapkasının altında karanlıkta kalıyordu.

Lena temkinli bir şekilde, “Kime bakmıştınız?” diye sordu. “Sen Lena’sın, değil mi?”

Lena duyduğu Amerikan aksanıyla birlikte taşları yerine oturttu. Hızla geçmişi düşündü; kırmızı bir arabanın önünde gururla duran adamın fotoğrafı... *Creedy*. Genç kadın hızlı davranıp kapıyı kapatmaya kalktı.

Fakat *Creedy* bir omuz atıp kapıyı sonuna kadar açtı. Sesi çok sertti. “Haydi ama aç şunu. Sadece konuşacağız, bunu bana borçlusun.” *Creedy*, hızla Lena’nın yanından geçip eve daldı. “Seni incitmeyeceğim. Hepsi geçmişte kaldı.”

Genç kadının başı fırl fırl dönmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve kafasından geçen düşünceleri düzgün bir sıraya koymaya çalıştı. *Sadece konuş, her şeyi açıkla, gitmesini sağla*. Olayın üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti, intikam almak istese bunu çoktan yapardı. Belki de sadece para

istiyordu. O zaman tüm sorun ortadan kalkacaktı; Sofi istediği parayı ona verirdi. Zaten bunu daha önce de söylemişti.

Lena, kekeleyerek kanepeyi gösterdi. “Otur lütfen.”

Creedy beyzbol şapkasını çıkararak Lena’nın söylediğini yaptı. Lena’nın çocukluğundaki korkunç masallardan çıkmış uğursuz, hayali bir karakter gibiydi. Altmış yaşlarında olmalıydı, ancak çizgi çizgi yüzü ve gri saçlarıyla yüz yaşında gibi duruyordu. Lena ne yapacağını bilmeden ayakta dikiliyor, oturamıyordu. Keşke Sofi’yi arayabilseydi...

“Neredeyse ablan kadar güzelsin,” dedi Creedy.

Lena soluk soluğa, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Creedy’nin gülümsemesi onu şaşırtmıştı. “Ben ölüyorum, Lena. Bazı sorunlarımı çözüp rahata kavuşmam için yardıma ihtiyacım var.”

Ölüyor muydu? Bu görüntüsünün sebebi belli olmuştu. Lena, Creedy’nin makul ses tonu karşısında silahlarını indirerek oturdu. Elleri titriyordu, bir bardak votkaya ihtiyacı vardı.

Bir umut, “Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu.

“İçemem. Çok hastayım.”

“Üzgünüm,” dedi Lena aceleyle. “O olay... O olay için çok üzgünüm. Çok genç ve aptaldık.”

Creedy elini savurarak Lena’nın söylediklerini geçiştirdi. “Ben özür için gelmedim. Özür hiçbir şey ifade etmiyor.”

Koltuğun köşesine ilişen Lena, ellerini önünde kenetleyerek tüm dikkatini Creedy’ye verdi. Bir an kalbinin düzensiz attığını fark edip kalp atışlarını yavaşlatmaya ve sakinleşmeye çalıştı.

“Siz beni dolandırdığınızda hepinizi öldürmeye hazırdım. Ama kandırıldığımı söylemeye utandım, bu yüzden kimseye bir şey söylemedim.”

Lena, nabzının ölüm kelimesiyle birlikte hızlandığını hissetti. “Sofî sana paranı verecek. Zaten bana paranı vermek istediğini söylemişti.”

Creedy, sabırsızlıkla Lena’nın sözünü kesti. “Para umurumda değil. Konu gururum. Sizi uzun süre düşünmemeye çalıştım. Sonra Tanrı beni kanser etmeye karar verdi. Prostat kanseri. Penis kanseri de diyebiliriz.” Creedy sesli bir şekilde gülererek devam etti. “Kanser olduğumu ilk öğrendiğimde Rusya’daki tüm Chernov ve Chernovaları arayıp sizi bulmaya karar verdim. Bana adresinizi baban verdi.”

Lena güçlükle yutkundu. Şu an babasından hiç olmadığı kadar çok nefret ediyordu.

“Sonra küçük tedaviler oldum. İyileşiyor gibiydim. Çok mutluydum, sizi neredeyse affediyordum.” Creedy tekrar güldü. “Ama kanser geri geldi. Şimdi vücudumun herhangi bir yerinde olabilir. Uzun süre yaşamazsın diyorlar. İyi hissediyorum ama kanser beni içeriden yavaş yavaş yiyor. Belki altı ayım kalmıştır, belki de üç. Kim bilir, belki önümüzdeki Noel’de hayatta olurum. Ama sonuç olarak ölmek zorundayım.” Sonra hafifçe omzunu silkti. “Sanırım hepimiz bir gün öleceğiz.”

Lena, Creedy’nin söylemek istediklerinin bu kadar olduğunu umarak sessizce oturdu. Ancak söyleyeceklerinin bu kadarla kalmayacağını biliyordu.

“Evde oturup biraz daha kemoterapi görebilirdim. Ama bunu pek istemiyorum. Dizlerinin üzerine yaşayacağına ayaklarının üzerinde öl. Uğraşman gereken bu kadar önemli işlerin varken ölemezsin.” Creedy elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Lena, “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

Creedy arkasına yaslanıp kollarını başının arkasına yasladı. “Biliyor musun, hasta olduğumu öğrenir öğrenmez kendime

sorduğum ilk soru ‘pişman olduğun tek şey ne?’ oldu. Ne olduğu aşîkar. Sizden intikam almaya utandığım için pişmanım. Natalya’nın bir hücrede yaşlanıp çirkinleştiğini düşündükçe haz duyduğumu fark ettim, bu yüzden bir avukata telefon ettim ama yeterli kanıtımız olmadığını söyledi.” Creedy, parmaklarıyla havada tırnak işareti çizerek son iki kelimesini vurgulamıştı. “Bana yazdığınız tüm mektupları yaktım. Arabam hiç bulunamadığı için parmak izi de yok...” Ardından öne doğru eğildi, ağzı ani bir öfkeyle titriyordu. “Sonra aklıma başka bir şey geldi ve inan bundan daha çok zevk aldım.”

Lena’nın kanı birden buz kesti. “Ne o?”

Creedy acımasızca gülümsedi. “Korkma. Sen içlerinde iyi olansın. Zaten burada olma sebebim de bu. Mektupların gerçekten içtendi, beni tanımak için vakit harcadın. Sana... kimseye anlatmadığım şeyler anlattım. Ve sen de beni önemsedin, önemsedin değil mi? Özür dilemenin sebebi buydu?”

Lena korkmuş bir hâlde, “Kısmen,” diye fısıldadı.

“Asıl aklımdan çıkaramadığım, o iki taş kalpli fahişe. Ama en çok hangisinden nefret ettiğime bir türlü karar veremiyorum. Her şeyi planlayan Sofi’den mi, yoksa o lanet güzelliğiyle tüm yargılarımı yıkan Natalya’dan mı...?” Creedy birden susup anlamaya çalışır gibi başını iki yana salladı. “Şimdi sen karar vermek zorundasın. Sence en çok kimin suçu var?”

Çok korkunç bir şey olmak üzereydi. “Neden bunu bana soruyorsun?”

“Çünkü biri ölmek zorunda...”

Lena’nın yüreği alev alev yanmaya başlamıştı. “Hayır hayır, üzerinden çok vakit geçti, hem...”

“Birini seç. Sofi mi, Natalya mı?”

Lena kanepesinden zıplayıp kapıya yöneldi. Fakat Creedy onu durdurdu. Creedy uzun süredir hastalıkla boğuşuyordu, ancak Lena da hastaydı. Kanı zehirlenmiş, kasları iyice güçsüzleşmişti. Bu yüzden Creedy'nin onu alt etmesi zor olmadı. Genç kadını hızla sırtüstü yere yapıştırdı ve karnının üzerine oturup gömleğinin içinden çıkardığı bıçağı çenesinin altındaki narin deriye bastırdı.

“Bana bunu da yaptırdın. Senin üstüne çok gelmek istemiştım ama bu konudan sıyrılman söz konusu değil, anlıyor musun? İki haftadır buradayım. Eski yaşadığın evi izliyorum. O iki çocuğun senin olduğunu biliyorum. Küçük kızının her gün okula gittiği yolu biliyorum. Kim bilir, belki *ben de o* yolu kullanırım. Nerede olacağımı, kimi izleyeceğimi asla bilemezsin. Eğer polisi, hatta eski kocanı çağırırsan hiç şansın kalmaz. Ben ölüyorum, Lena. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bana itaatsizlik etme riskini alabilir misin? Polisi arayıp o güzel çocuklarının başına gelecekleri merak etmek ister misin? Yoksa söylediğimi mi yapacaksın?”

Lena korkuyla inledi.

“Bu evet demek mi oluyor?”

Genç kadın güçlkle, “Evet,” dedi.

“O zaman kimin öleceğini seç.”

“Ben. Beni öldür.”

“Ama bu hiç eğlenceli olmaz, değil mi? O zaman hepinizin vicdan azabıyla yandığını göremem. Creedy, bıçağıyla Lena'yı sertçe dürttü. “Birini seç dedim.”

Lena'nın beyni vücudundaki adrenalin yüzünden kavruluyordu. Kendini çok uzaktan izler gibiydi, yaşananlar gerçek olamazdı. Fakat içinin derinliklerinde, ilkel bir içgüdü avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. *Ablanı öldürmesine izin verme.*

Böylece verilebilecek tek bir cevap kalmıştı.

Genç kadın soluk soluğa, “Sofi,” dedi.

Creedy gülümseyerek bıçağını kemerine yerleştirdi, ardından ayağa kalkıp Lena’ya elini uzattı. Genç kadın, Creedy’nin elini tutmadan yerde hareketsizce yatmaya devam etti. Belki bir şekilde bu durumdan kurtulabilirdi. Sert kafatasının içi, hapsolan düşünceleriyle karman çorman olmuştu.

“Demek Sofi,” dedi Creedy. “Peki, onu buraya çağırabilir misin?”

Lena’nın dili tutulmuştu, cevap veremiyordu. İçindeki vicdan azabı tüm bedenine yayılmıştı.

Creedy, Lena’yı bileğinden kavrayıp zorla ayağa kaldırdı. Genç kadın dengesini toparlayamayarak ona çarpınca Creedy, Lena’yı doğrultup kibirli bir şekilde ağzını büzdü. “Alkol kuyorsun. Bir kadının içmesinden daha iğrenç bir şey yok. Haydi, soruma cevap ver.”

“Çağırabilirim. Ama Noel’dan sonra...”

“Güzel. Takipte kalacağım.”

Lena, “Lütfen,” diye yalvardı. “Ne yapacaksan çabuk yap, onu korkutma.”

Creedy kaşlarını kaldırarak, “Bir şey yapmayacağım ki,” dedi.

Şaşkına dönen Lena birden umutlanmıştı. “Yapmayacak mısın?”

“Ben yapmayacağım, sen yapacaksın.” Creedy acımasız bir kahkaha daha attı. “Sofi’yi sen öldüreceksin.”

Elfi Üçüncü Bölüm

“Günaydın Sofi.”

Korkuyla yerinden sıçrayan Sofi, hızla kendini toparladı. St Colette’te, Nikita’nın odasında idi. Yatağın yanındaki koltukta uyuyakalmıştı.

Doktor Pelletier ona bakıp gülümsüyordu. “Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Uyuyakaldığını fark etmemişim.”

Sofi esneyerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Ah evet, evet. Günlük kontrollerimi yapıyorum, o kadar.” Doktor Pelletier’in dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı sarktı. “İyi uyudun mu?”

Sofi, Doktor Pelletier’i çok sevmeye başlamıştı. Kadının dış görünümündeki soğukluk kalbindeki sıcaklığı başarılı bir şekilde saklıyordu. “Zaten sürekli uyuyor gibiyim. Nihayet yakalandım.”

Doktor, Nikita’nın her zamanki kontrollerini yapmaya başladı. Nikita bugün çok sessizdi. Sabah uyanmış ve kısa bir süre boş boş etrafına bakmıştı. Sofi, oğlu tekrar uyuyakalana kadar ninniler söyleyip durmuştu. Öğle yemeğinden döndüğünde Nikita hâlâ uyuyordu. Sessiz günler onu endişelendiriyordu

ama Doktor Pelletier komadaki bir insanla uğraşırken her şeyin mümkün olabileceğini söylemiş ve sabırlı olması konusunda ısrar etmişti.

Doktor, kalemini tekrar cebine koyup Sofi'ye döndü. "Bugün bir şey fark ettim, fakat kesin konuşmam için ileri tetkiklere ihtiyacımız var."

Sofi öne doğru eğilerek, "Ne gibi?" diye sordu.

Doktor Pelletier, Nikita'nın yatağının köşesine oturdu. "Koltukta uyuyakalmışsın. Komodinin üzerindeki kahveye de hiç dokunmamışsın. Yorgun musun, Sofi? Miden bulanıyor mu?"

Sofi, durumu anladığında şaşkınlığını gizleyemedi. Hemen hesap yapıp günleri saydı... Tüm enerjisini Nikita'ya harcadığından periyodunu ve seks hayatını takip etmesi imkânsızdı.

"Hemşirelerden biri eczaneden ilaç almaya gitti. Arayıp hamilelik testi almasını isteyeyim mi?"

Sofi başını olumlu anlamda sallayarak, "İyi olur," diye cevapladı.

Yarım saat sonra Sofi, Doktor Pelletier'in ofisinde gergin bir hâlde eteğinin ucunu tutuyordu. Kalbinde hissettiği şey korku mu, heyecan mı emin değildi. İki duygu birbirine çok benziyordu. Oturdu ve kendini derin derin nefes almaya zorladı, emin olana kadar geleceği düşünmeyi reddediyordu.

Doktor Pelletier mavi beyaz testi sallayarak döndü. "Tebrik ederim."

Sofi'nin gözleri yanmaya başladı. Hiçbir şey söyleyemeyerek elini ağzına götürdü. *Bu, Tanrı'nın bir lütfuydu...*

Doktor kaşlarını kaldırarak, "Sanırım planlamamıştınız?" dedi.

"Benim bir şey planlayacak hâlim mi var? Sürekli Nikita'nın başındayım, bir yandan da işlerimi sürdürmeye

“Çalışıyorum...” Sofi ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi. “Eve gidip Julien’a söylemem lazım.”

“Sence mutlu olacak mı?”

Sofi gülümsemeye çalıştı, ancak beceremedi. “Bilmiyorum. Doğrusu cevabını öğrenmekten korkuyorum.”

Genç kadın eve dönerken aklı boş ve şüpheliydi. Trafik ışıklarında neredeyse bir arabanın arkasına vuruyordu. Kendini odaklanmaya zorladı, kalp atışlarını dışarıdan bile duyabiliyordu. Arabayı kötü bir şekilde park edip evin anahtarlarını titreyen parmaklarıyla kilide soktu. Stasya onu yemek seçenekleriyle karşıladı, kedi ise bacaklarına dolanıp duruyordu. Sofi, Julien’la konuştuktan sonra geri döneceğine söz vererek ikisini de kibarca başından savdı.

Julien atölyesindeydi. Nikita’nın bilinci yerine geldiğinden beri kaybettiği vakti telafi etmek ister gibi hışımla resim yapıyordu. Genç kadın, Julien’ın hareketsiz bir şekilde önündeki tuvali incelediğini gördü. Fırçası havada öylece duruyordu. Kaşları çatıktı, Sofi’nin içeri girdiğini bile duymamıştı.

Sofi, bu duruma alışkındı. Sonuçta o *rahatsız edilemez* Julien idi. Normalde olsa dışarı çıkar, başka zaman gelirdi. Ama Julien’la şimdi konuşmazsa bu telaş kanında tüm gece dolanacaktı. Zaten Nikita konusunda bir ömür yetecek kadar korku yaşamıştı. Daha fazla endişelenmeye hâli yoktu.

“Julien. Üzgünüm ama...”

Julien arkasına dönüp ona baktı. Gözleri hâlâ çok uzaklardaydı. Sofi’nin varlığını anlaması iki dakika kadar sürmüştü. “Sofi? Sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Ben...” Sofi gülümsemeden edemiyordu. Belki de ağlıyordu. Sonra birden, “Ben hamileyim,” dedi.

Julien'in kaşları yavaşça düştü, dudaklarının köşelerinde tatlı bir gülümseme belirdi. Fırçasını bırakıp Sofi'ye doğru iki adım attı, sonra onu hızla kavrayıp göğsüne bastırdı. Genç kadın yüzünü Julien'in omzuna gömdü ve mutluluktan hıçkırmaya başladı.

Natalya düşün altında sıcak suyu uzun saçlarından aşağı akıtıyordu. Duş suyu giderek ısındığında Natalya da kendi kendine yavaşça şarkı mırıldanmaya başladığında banyonun kapısının açıldığını fark etti.

Ted, üzerinde sadece çamaşırıyla içeri girip telefonunu uzattı. "Kardeşin."

Natalya bir an yanlış duyduğunu sandı. Lena bir ay önce, onunla bir daha konuşmak istemiyor gibi davranmıştı. Genç kadın hızla musluğu kapatıp, "Lena mı?" diye sordu.

"Evet, Lena. Kardeşin olduğunu söyledi."

"Evet evet, kardeşim. Ama aramasını beklemiyordum." Natalya elinde telefonla duştan çıkıp havluya uzandı.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu Ted.

Natalya, Ted'i dışarı yollayarak, "Sadece kahve," diye yanıtladı. Ardından kapıyı kapatıp lavabonun kenarına, Ted'in düzinelerce tıraş ve bakım ürününün arasına oturdu. Docklands'taki günlük kiralık evini sadece elbiselerini ve makyaj malzemelerini koymak için kullanıyordu. Maxim arar ve onu geri çağırır diye Londra'ya yerleşmek istemiyordu. Evet, aptalın tekiydi. Ve bunun farkındaydı.

"Efendim?"

“Ben fikrimi değiştirdim, Natalya.”

Lena’nın sesi içmiş gibiydi. Fakat saat henüz sabahın dokuzuydu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Natalya. “Yani ne konuda?”

“Her konuda. Aptallık ettim. Seni affediyorum, tamam mı? Seni affediyorum...”

“Her şey yolunda mı, Lena? Sesin çok tuhaf geliyor.”

“Sofi’yi aramanı istiyorum. Sofi’ye seni affettiğimi söylemen lazım. Bu yıl Yıllık Kış Buluşması’nı yapalım. Burada, Briggsby’de. Sıra bende. İkiniz de benimle kalırsınız, tamam mı? Sofi’ye öyle söyle. Ne yap ne et, Sofi’yi buraya getir.”

Natalya şaşırmıştı, ne cevap vereceğini bilemiyordu. “Beni affettin mi? Gerçekten mi?”

Telefonun diğer ucundan derin, titrek bir nefes sesi geldi. “Evet, gerçekten. Sen benim ablamsın, bize... Bize bir şey olmasına izin veremem.” Lena, birden gözyaşlarına boğuldu.

“Şişşt, ağlama. Ağlama, Lena. Bu, çok güzel bir başlangıç. Sofi’yi arayıp gelir mi diye soracağım. O gelemese bile ben kesin geleceğim.”

“Hayır derse kabul etme, Natalya. Onu görmem lazım. Kesinlikle gelmeli.”

“Elimden geleni yapacağım ama Nikita’yı bırakmak istemeyebilir. Belki de siz gelin der...”

“Hayır. Buraya gelmek zorunda.” Lena’nın sesi giderek inceliyor, hatta telaşlı bir hâl alıyordu. “Sıra bende. Buluşma Briggsby’de olmalı.”

Natalya’nın huzursuzluğu artmıştı. “İyi olduğuna emin misin?”

Lena, “Sadece yorgunum,” diye mırıldandı. “Gece iyi uyuyamadım. Bir iki günlüğüne gelse de olur, istemiyorsa tüm hafta kalmak zorunda değil. Aynen böyle söyle. Yanıma gelmenize ve Yıllık Kış Buluşması’na ihtiyacım var. Zaten söz verdiğimiz gibi buluşmamız gerekiyor. Söz sözdür. Seni seviyorum, Natalya. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Lena.” Natalya ağlamamak için zor duruyordu. Kardeşi onu affettiği için çok rahatlamış, Lena’nın sesinin ve sözlerinin ne kadar delice olduğunu görmezden gelmişti. “Kendine iyi bak.”

Genç kadın giyinip düşünceli bir hâlde banyodan çıktığında Ted, kapının yanından kaşmir paltosunu alıyordu. “Kahven mutfakta. Toplantıya geç kaldım. Çıkarken kapıyı kilitleysin.”

“Anahtarı kapıcıya bırakırım.”

“Gerek yok. Yanına alabilirsin, sendeki yedek.”

Natalya anahtarı alamazdı, Ted’e bağlanmak istemiyordu. Şimdilik sadece oyalanıyor, bir çift sıcak kolla ve şefkatli bakişlarla avunuyordu. Fakat Ted, onu kendine bağlamak ister gibiydi. Fotoğraf çekimlerinde kıskanç bir tutumla başında dikiliyor, stilistlere ve fotoğrafçılara her detayı güzelce yakalamaları için baskı yapıyordu. Ve söylediği gibi de oluyordu. Fotoğrafların basılması iki ayı geçiyor, Natalya sabırsızlanıyordu. Ama bütün sayfayı kaplayan fotoğrafları basıldığında tek kelimeyle muazzam görünüyordu. Solan güzelliğini fark etmekten zevk alan eleştirmenler ve onu yaşlanan bir güzellik olarak rol model gösteren feministler şimdi hakkında konuşacak başka bir şey bulmak zorunda kalacaktı.

Ted, Natalya’ya yaklaşıp çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Umarım kardeşin kötü bir haber vermemiştir?”

“Hayır, aksine çok güzel bir haber aldım.”

“Ama üzgün görünüyorsun.”

“Sesi biraz tuhaf geldi. Çıldırılmış gibi. Sanırım içmiş.”

Ted, kaşlarını kaldırarak, “Bu saatte mi?” diye sordu. “İçki problemi mi var?”

Natalya, aile sırlarını Ted’le paylaşmak istemiyordu. Bu yüzden yanağına bir öpücük kondurarak, “İyi günler,” dedi.

Ted’in evinde yalnız kaldığında, kahvesini yudumlayarak Lena’yla konuştuklarını düşündü. Kısa süre sonra da eşyalarını toplayıp Sofi’yi aramak için eve gitti. Fakat bir soru kafasını kurcalıyordu; Sam’i aramalı mıydı? Yakınlarda, Lena’ya göz kulak olacak birinin olmasını istiyordu. Çünkü kardeşinin kendine bakamadığı gün gibi ortadaydı.

Lena, üçüncü güne, Noel Arifesi’ne kadar hâlâ yıkılmamıştı. O sabah yine düzensiz, kâbusların böldüğü bir uykudan sonra kalp çarpıntısıyla uyandı. Dışarı çıktığında posta kutusuna bırakılmış bir zarf buldu. Paspasın üzerine düşen zarfın üstüne siyah kalemle ismi yazılmıştı. Genç kadın daha açmadan zarfın kimden geldiğini biliyordu.

Yine de açtı. İçerisinde beklediği gibi not yoktu ama dört polaroid fotoğraf vardı. Anna, elinde marketten aldığı bir şişe sütle, bir ayağı kaldırırda bir ayağı yolda yürüyor, Matthew, Wendy’nin ön çitlerinde iki arkadaşıyla oturuyor, Sam çocuklarla arabaya biniyor, Anna, Izzy’yle birlikte Lena’nın çıkaramadığı bir yerde gizli gizli sigara içiyordu.

Genç kadının kalbi birden buz kesti. Fotoğrafları hızla göğsüne bastırdı ve dudaklarının arasından sesli bir hıçkırık kaçtı.

Fakat kendini toparlayıp duygularını bastırması çok sürmedi. Onlara bir şey olmasına izin veremezdi. Creedy'nin dediğini yapmak zorundaydı.

Aslında milyonlarca çare düşünmüş, fakat yine aynı sonuca varmıştı. Creedy, çaresiz bir adamdı, korkacak hiçbir şeyi yoktu. Kafasına koyduğu tek şey, ölmeden önce onu tatmin edecek intikamı almaktı. Genç kadın, Creedy'nin ne kadar yakınında olduğunu bilmiyordu. Yan dairede telefon konuşmalarını dinliyor olabilirdi, belki de Wendy'nin evinin karşısında kızının kafasına nişan alıyordu. Polisi arasa bile, onu tehditlerini gerçekleştirmeden önce yakalayacaklarının garantisi yoktu. Durumu Sam'e anlattırsa Sam'in çocukları Briggsby'den ne kadar sürede çıkarabileceğinden emin değildi. Onlar gide ne kadar Creedy kaçtıklarını duyup cebinde bıçakla kapılarına dayanabilirdi. Bu düşünce kalbine korkunç bir acı sapladı. Lena, yine bu durum yüzünden ölmekten korktu. Vücudu artık güçlü değildi, eklemleri dökülmek üzereydi.

Lena çalan telefonla birlikte ürperdi. Creedy arıyor olmalıydı. Telefona cevap veremezdi. Ama telefonu açmazsa sinirlenip fevri bir hareketle korkunç şeyler yapar mıydı?

Genç kadın titreyen nefesiyle, "Efendim?" dedi.

"Lena, benim Sam."

Lena, Sam'le konuşamazdı. Creedy şu an onu dinliyor olabilirdi. Genç kadın kulaklarını kabarttı. Hattan *klik* sesi mi gelmişti, yoksa yine buzdolabı mı damlatıyordu? Yan dairede birileri mi koşturuyordu, yoksa bu kalbinin çarpıntısı mıydı?

Sam, konuşmaya devam etti. "Çocuklarla, bu gece bizimle Noel ışıklarını izlemeye High Street'e gelir misin diye sormak istedik."

Genç kadın birden Noel olduğunu fark etti. Zihnindeki kaos ve Natalya'nın Sofi'yi gelmeye ikna edebilme telaşıyla Noel olduğunu bile unutmuştu. Tanrım... Yarın Wendy'ye öğle yemeğine gitmesi gerekiyordu. Henüz hediye bile almamıştı.

Lena telaşla, "Gelemem," dedi. Creedy, onu Sam'le birlikte görürse her şeyi anlattığını düşünebilirdi. "Ben... hastayım. Yarın da gelemeyeceğim."

"Hasta mısın? Neyin var?"

"Bilmiyorum. Biraz..." Genç kadın ansızın korkuyla ağlamaya başladı.

"Ne oldu, Lena?"

Lena'nın gözünün önüne korkunç sahneler geliyordu. Creedy o çirkin, küçük dudaklarını birbirine bastırarak onu dinliyordu. Çok belli etmişti. Oysa bir uyarı yaptığı düşünülür korkusuyla Sam'e çocuklara dikkat etmesini, onlara iyi bakmasını bile söyleyemiyordu.

Genç kadın sesini güçlü tutmaya çalışarak, "Affedersin," dedi. "Tüm gece ayaktaydım. Hastayım. Bu gece de gelemem, yarın da."

"Gelmemi ister misin? Seni doktora götürebilirim."

"Yok, iyileşirim."

"Ama Lena..."

"İyileşirim dedim. Seni görmek istemiyorum. Sakın buraya gelme."

"Tamam tamam! Ama çocuklar çok üzülecek."

Lena cevap vermedi, yüreğini sıkıştıran soluğunu sakinleştirmeye çalışmakla meşguldü.

Sam yavaşça, "Peki," dedi. "Ama fikrini değiştirirsen haber ver."

Genç kadın yine sessiz kaldı.

“İyi Noeller.”

Lena, her şeyin çok farklı olmasını diliyordu. Ailesiyle High Street’te Noel ışıklarını izleyip tekrar sıradan acılarına dönmek istiyordu.

Genç kadın konuyu kısa kesmek isteyerek, “Kapatmam lazım,” dedi. “Hoşça kal.”

Sofi, Julien’la kanepede oturuyordu. Titreyen ateş, iyice sessizleşen evde tıkırtılar çıkarıyordu. Çok hareketli ve bereketli bir Noel günüydü. Nikita’nın St Colette’teki odası oyuncaklarla dolmuş, Nikita altı saat uyanık kalıp oyuncaklarını izlemişti. En çok dikkatini çeken ise mor yeşil renginde oyuncak bir çamaşır makinesiydi. Sofi, çamaşır makinesini oğlunun baş ucundaki komodine koymuş, yüzündeki ışıltıyı görmek için makineyi tekrar tekrar kurup döndürmüştü. Nikita, büyük bir gelişim gösteriyordu, bilinci artık daha sık ve uzun süre açık kalıyordu. Sofi ve Julien eski acılarından ve karanlıktan kurtulmuştu. Küçük çocuk yatağında fiziksel terapiye başlamıştı, kendi kendine pipetle bir şeyler içebiliyor, kaşıkla peltede gıdalar yiyebiliyordu. Doktor Pelletier, Nikita’nın kış sonu evde olacağına ikna olmuştu, sonrasında iyileşmeye devam edecekti. Fakat Nikita’nın kalıcı bir beyin hasarı alıp almadığını bilmek güçtü. Otizmi testlerin net bir sonuç vermesini engelliyordu. Ama Sofi, kazadan bir yıl sonra, oğlunun nihayet ona, ailesine döndüğünden emindi.

Yılların etkisiyle şişmanlayıp beyazlaşan kedi Masha ayağa kalkıp gerindi. Ardından kuyruğunu hafifçe titretip Sofi’nin

kucağına atladı ve kıvrılıp mırılayarak uyuklamaya başladı. Bu sırada Sofi, düşünceler içinde ateşi izliyordu.

Julien, Sofi'nin omzunu başparmağıyla nazikçe okşayarak, "Bence gitmelisin," dedi. "Sana çok iyi geleceğine eminim."

"Ama Nikita'dan çok uzun süre ayrı kalacağım. Ya bana ihtiyacı olursa?"

"Nikita'nın iyileşme süreci çok yavaş ilerliyor, Sofi. Sen yokken kötü bir şey olmayacak. Hem bu kadar endişeleniyorsan iki üç günlüğüne git, tüm hafta kalmak zorunda değilsin."

"Ama çok uzak..."

"Sen çıkacak güzel sonuca bak. Lena, Natalya'yı affetmiş, belki sen de Lena'yla sorunlarını çözersin."

Sofi bir süre düşündü. Nikita iyi oldukça, kuzenini daha az suçlar olmuştı. Evet, Lena Nikita'yı bilerek sarhoş bir hâlde sokağa çıkarmıştı ama bu kazanın başka etkenleri de vardı. Nikita'nın gözüne takılan poster, o an caddede ilerleyen araba... Hepsi birer sebepti. Sofi, bunun korkunç bir kaza olduğunu kabullenmek zorundaydı. Lena'ya uygun gördüğü ceza, Lena'nın bir yıldır çektiği vicdan azabının yanında hiçbir şeydi. Üçlü için çok değerli olan yaklaşık otuz yıllık ilişkiyi düzeltme vakti gelmiş olabilir miydi?

"Biz birbirimizin hep yanında olduk," diye cevapladı Sofi. "Böyle kavgalı olmamız çok tuhaf geliyor. Bir şekilde rüzgârda sürüklendik."

"O zaman bu ilişki onarılmayı hak ediyor."

"Peki, gideceğim."

Elfi Dördüncü Böüm

Natalya her şeyi eline yüzüne bulaştırma korkusuyla başta Sam'i arayamadı. Fakat Lena'nın hareketleri giderek rahatsız edici olmaya başlamıştı. Telefondaki çılgın sesi, Sofi'yi getirmesi için yalvarması ve Sofi'nin gelmeyi kabul ettiğini duyunca hıçkırıklara boğulması bardağı taşıran son damla olmuştu. Tabii, bu süreç boyunca sarhoş gibi konuşuyor, Natalya'ya onu çok sevdiğini söyleyip duruyor, her şeyi yoluna koyması gerektiğini tekrarlıyordu. Genç kadın Briggsby'ye gittiğinde Sam'le görüşmeye karar verdi. O, kız kardeşinin canını bu kadar sıkkan şeyin ne olduğunu biliyor olabilirdi. Hatta birlikte onu içkiden uzaklaştırmak için bir plan yapabilirlerdi.

Noel'den bir gün sonra Natalya, erkenden bir araba çağırıldı. Trene ve otobüse binemeyecek kadar önemli biriydi, fakat İngiltere'yi bırakıp St Petersburg'a, Maxim'e dönme ihtimali olur diye araba alamıyordu. Tabii, Maxim'in onu geri istediğine dair bir kanıt yoktu. Onu hiç aramamış, Londra'ya, filmin galasına bile gelmemişti. Natalya'nın *Gentlemen's Club*'a verdiği fotoğrafları onaylamayacağı kesindi ama zaten

Natalya'nın bu işe girmesinin sebebi kısmen bu değil miydi? Maxim'e neler kaçırdığını göstermek istiyordu.

Şoför, Natalya'nın bavulunu bagaja koyduktan sonra genç kadın arabaya bindi ve sırtını yumuşacık deriye yaslayıp birkaç derin nefes aldı. Yola çıktıklarında Sam'i aramak için cep telefonunu çıkardı.

Telefon iki kez çaldı ancak telefonu Anna açtı. Natalya bir an tereddüt ettikten sonra telefonu kapattı. Bu, çok zor bir durumdur. Anna, Lena'ya Nat teyzem babamı aradı diyebilirdi. Lanet olsun. Bu hiç aklına gelmemiştir. Genç kadın korkularını bir kenara bıraktı, istese Lena Sam'le konuştuğunu asla öğrenmezdi. Bu bağışlama işi çok hassas bir konuydu. Natalya kemerini çıkarıp telefonunu şoföre uzattı.

"Tekrar arama tuşuna bas, Sam Tait'i iste."

Şoför, Natalya'nın söylediğini yaptı ve Sam saniyeler içinde telefonu açtı.

"Affedersin Sam, ben Natalya."

Sam bir süre sessiz kaldı, Natalya hattın kesildiğini düşündü. Fakat Sam bir süre sonra sertçe, "Merhaba," dedi.

"Tuhaf geldiğinin farkındayım Sam ama Briggsby'ye geliyorum ve..."

"Briggsby'ye mi geliyorsun?"

"Lena sana söylemedi mi? Yıllık Kış Buluşması'nı yapacağız."

Sam tekrar sertçe homurdandı. "Bana hiçbir şey söylemiyor ki."

"Sahi mi? Lena çok tuhaf davranıyor..."

"Biliyorum," diye cevapladı Sam. "Bak, şu an konuşamıyorum."

Elbette. Çocuklar yanında olmalıydı. Tabii Wendy de. Belki at suratlı kardeşi bile orada olabilirdi.

Natalya, “Buluşabilir miyiz?” diye sordu. “Mesela yarın? High Street’teki küçük kafede dokuz gibi buluşalım mı? Koluşmamız lazım, Lena’yla ne yapacağımızı bulmamız lazım.” Genç kadın sesli bir nefes verdi. “Olan her şey için çok üzgünüm, Sam. Bu konuda kendimi suçlamamam imkânsız.”

“Senin suçun değildi,” dedi Sam. “Benim suçumdu.”

Natalya küçük bir kahkaha attı. “Hem belki yarın bu konuyu da tartışırız.”

“Tamam, o zaman yarın görüşürüz.”

Ve hat kesildi. Natalya telefonunu kapattı ve pencereden, önünden geçen soğuk sokakları izlemeye başladı.

Julien uykulu uykulu, “Beni neden uyandırmadın?” diye sordu.

“Ben de yeni uyanıyorum.” Hava hâlâ karanlıktı ama Sofi’yi havaalanına götürecektir olan araç on beş dakika içinde gelecekti.

Julien, gelişigüzel iliklenmiş pijamasıyla doğruldu. “Sana kahvaltı hazırlardım. Uyandırsaydın Paris’e de ben götürürdüm.”

“Çok ses yapma, annemi uyandıracaksın.” Genç kadın, yatağa eğildi ve Julien’ı boynundan öpüp sıcak kokusunu içine çekti. “İki gün içinde geleceğim. Nikita’ya hemen döneceğimi söylemeyi unutma.”

“Unutmam.” Julien, Sofi’yi kalçalarından yakalayıp yün eteğinin üzerinden karnını öptü. “Kızlara bebeği söyleyecek misin?”

“Bilmiyorum.” Sofi, bu haberi daha annesine bile vermemişti. Henüz hamileliğinin çok başındaydı, umuda ve beklentilere sebep olmak istemiyordu. Tek istediği tüm dikkatini

Nikita'nın iyileşme sürecine vermektir. "Belki söylerim. Ama konuşacak çok önemli şeylerimiz var."

Julien tekrar sırtüstü yatarak, "Haklısın," dedi.

Sofi, şakayla karışık, "Beni özleyecek misin?" diye sordu.

"Elbette. Ama küçük yolcumla birlikte sağ salim geleceğimize söz verdikten sonra sorun yok."

"Elbette geleceğim. Söz."

Sofi'nin uçağı ertelenip iptal oldu. Herhangi bir bağlantılı uçuş yapma şansı da kalmamıştı, genç kadın şehre bir taksi tutup Londra'ya gidecek bir sonraki treni bekledi. Briggsby'ye giden otobüse bindiğinde hava kararıyordu. Natalya'yı arayıp kuzenlerinin yemek yediğı Briggsby Arms'a doğru geldiğini söyledi. Genç kadın onları yemeklerinden ettiğı için vicdan azabı çekiyordu, fakat aynı zamanda çantasını bırakmasına bile izin vermedikleri için kızmıştı. Muhtemelen az uyuduğı için huzursuzdu, tabii Nikita'nın o yokken neler yapacağını düşünmek de onu geriyordu. Sofi, otobüs terminalinden bir taksi tutup Arms'ta şoföre ücreti uzattı. Karanlık gökyüzündeki düzensiz iplere asılı Noel ışıkları hızla yanıp sönüyordu. Genç kadın karnının guruldadığını duydu. Eurostar'da sadece yarım bir peynirli sandviç yemiş, mide bulantısını bastırmak için sürekli arpa şekeri emmişti. Koca bir tabak paneli balığı ve sıcak patates kızartmasını midesine indirebilecek kadar açtı.

İçeride şömine alevinden çıtırtılar geliyor, müzik kutusundan şarkılar çalıyordu. Natalya ve Lena köşedeki bir masaya

oturmuştu. Sofi'yi ilk gören Natalya oldu. Genç kadın hızla yerinden sıçradı, arkasından da Lena kalktı. Sofi, küçük kuzeninin hâlini görünce korktu. Çok solgun ve zayıftı, gözlerinin etrafında kapkara halkalar oluşmuştu. Kısa bir sarılma-
dan sonra Lena, Sofi'nin bakışlarından kaçınarak geri çekildi. Sofi, onun korkunç görüldüğünü söylemek için ağzını açtı, ancak sonra kendini tutmaya karar verdi. Lena'nın vicdan azabı onu bu hâle getirmişti. Kendi de endişeyle geçen bir yıllık bekleyişten sonra en az onun kadar solgun ve bitkin görünüyormalıydı.

“Bize bir şişe şampanya söyleyeceğim,” dedi Natalya. “Siz bekleyin.”

“Bana akşam yemeği söyler misin?” diye sordu Sofi. “Balık ve patates cipsi olabilir. Ya da benzer bir şey.”

“Tabii.”

Natalya gözden kayboldu. Sofi çantasını masanın altına itip otururken Lena ateşi izliyordu. Genç kadın, Lena'nın parmaklarını okşamak için elini uzattı. “Bu yıl senin için çok zor geçmiş olmalı.”

Lena içeceğinden bir yudum alarak, “Senin için daha zor olmalı,” dedi.

“Nikita her geçen gün daha iyi oluyor. O iyileştikçe sana karşı kinim azalıyor.”

Lena'nın dudakları birden aşağı büküldü. Gözlerinin köşesinden yaşlar akıyordu. “Sen çok iyi bir insansın, Sofi. Bana karşı hep iyi oldun.”

“Sen de öylesin. Natalya'yı affettin.”

Tam o esnada Natalya bir şişe şampanya ve üç kadehle geri döndü. Sofi, şüphe çekmek istemediğinden Natalya'nın kadehini doldurmasına izin verdi. Natalya, Nikita hakkında

binlerce soru sordu. Onun da gergin olduğu belliydi, belki de Lena'nın içinde bulunduğu durum yüzünden endişeleniyordu. Lena'nın kadehi boşalmıştı, genç kadın şampanyayı alıp kadehini ağzına kadar doldurdu.

Natalya, Sofi'nin kadehine bakıp, "Haydi bize yetiş," diye üsteledi.

Bu bebeği söylemek için bir fırsattı, ancak Sofi kendini tuttu. Kuzenleriyle eskisi gibi yakın değillerdi, ayrıca mağdur, sorunlu ilk çocuğu hakkında sadece yirmi dakika konuştuğundan sonra yeni bebekten bahsetmek sadakatsizlik gibi geliyordu. Yeni, normal bir çocuk haberiyle Nikita'ya hissettiği endişelerin yok olduğunun düşünülmesini istemezdi.

Sofi şampanyasını çok yavaş bir şekilde yudumlayıp geçici bir sohbet başlatarak yemeğini yedi. Sofi, Amerikan bayiliklerinin ne kadar iyi işler yaptığını anlatırken Lena birden sesli bir kahkaha attı.

Sofi, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Lena, bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırptırdı. "Gülmüyorum ki."

Natalya, Lena'ya baktı. Sofi'nin kalbi buz kesmişti. Lena'nın bir problemi vardı. Şimdi de masaya koyduğu ellerini izliyordu. Natalya, Sofi'nin bakışlarını yakalayıp hafifçe omzunu silkti. Belki Lena sadece çok içmişti. Onunla şimdi değil, yarın ayık olduğunda konuşacaktı. Sofi, Lena için birden çok üzüldü. Belki de onu daha önce arayıp Nikita'nın iyi haberlerini vermeli, bağışlayıp sevgi göstermeliydi.

Sofi, müzik kutusunda çalmaya başlayan eski bir Abba şarkısıyla hızla konuyu değiştirdi. "Ah, bu şarkıyı hatırlıyor musunuz?"

Lena birden yerinden sıçradı. Konu ansızın Sofi'nin babasına, yedikleri kare külahlı dondurmalara ve izin verilen tek Sovyet pop müzik kanalı Üçüncü Program'a geldi. Kanalda çıkan tek yabancı grup Abba'nın İngilizce sözlerini çok kötü söyler ve hiçbir şey anlamazlardı. Lena bu konuyla birlikte biraz rahatlamış görünüyordu, Sofi ise hem seyahat hem hamilelik yüzünden çok yorgun hissetmeye başlamıştı.

Briggsby Arms'tan çıktıklarında taksi beklemeye başladılar. Sofi, Lena'nın kulağına eğilerek, "Yarın seninle uzun uzun konuşmak istiyorum," diye fısıldadı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Birden telaşlanan Lena, nefes almak ister gibi çenesini kaldırdı. "Evet, yarın konuşalım. Biraz baş başa kalmamız gerek."

Çok geçmeden kaldırırma bir taksi yanaştı ve hep birlikte geceyi geçirmek için Lena'nın evine gittiler.

Natalya çok gergindi, stresi yüzünden uyuyamamıştı. Tabii bel veren üst ranza da uykusuz kalmasına sebebi. Genç kadının saat sekizde ranzadan aşağı indi, Sofi hâlâ uyuyordu. Lena mutfaktaydı, görünüşe bakılırsa hiç uyumamıştı.

Natalya neşeyle, "Günaydın," dedi. "Ah, çoktan kahve yapmışsın."

Lena başını kaldırıp güçlkle cevap verdi. "Çok iyi uyumadım."

Natalya, kardeşinin yanına oturduğunda Lena'nın içki kokuğunu fark etti. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Belki daha sonra uyursun. Bu arada dışarı çıkmak zorundayım, umarım sorun olmaz."

“Ne? Nereye?” Lena’nın gözlerini büyük bir panik sarmıştı.

Natalya’nın hissettiği vicdan azabı yüreğini dağladı. Lena, Sam’le buluşacağını anlamış olabilir miydi? Bu yüzden mi bu kadar endişeliydi? Genç kadın birden Sam’le halka açık bir yerde buluşamayacağını fark etti. Meraklı bir komşu ya da aileden biri onları görür ve buluştukları Lena’nın kulağına giderse...

Natalya, Lena’nın ona bir soru yönelttiğini hatırladı. Ancak yalanı hazırdı. “Ah, yerel bir gazeteye söz vermiştim. Kasa-baya bir dahaki gelişimde uğrayıp bir merhaba diyecektim. Filmin galası yapıldığında benim hakkımda çok güzel bir yazı yazdılar.”

Lena, parmaklarını kahve fincanının etrafına sararak başını salladı. Natalya, fincanın içinde sadece kahve mi vardı merak ediyordu.

“Bu sabah mı gidiyorsun?” diye sordu Lena.

“Dokuzda orada olacağımı söyledim.” Peki, nasıl yalnız kalma fırsatı bulup Sam’i arayacaktı? “Hızlı bir duş alabili-rim. Bir demlik kahve daha koyar mısın? Kalkınca Sofi de içer.”

Natalya banyoya girdiğinde duşun musluğunu sonuna kadar açıp kıyafetleriyle lavabonun yanında beklemeye başladı. Sonra telefonunu çıkarıp Sam’in numarasını tuşladı. *Lütfen Sam cevap versin. Lütfen çocuklar ya da Wendy açmasın. Ve genç kadın şanslı günündeydi.*

“Efendim?”

Natalya fısıldayarak, “Ben Natalya,” dedi. “Program de-ğişti. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yerde buluşmalıyız.”

“Ah, tamam.”

“Falezlerdeki patikada.”

“Havayı gördün mü?”

“Daha iyi, bizi kimse görmez. Patikanın kuzey ucundaki oyun alanını geç, anıtın orada buluşalım. Hani şu oyma gemi anıtı. Yoldan yeteri kadar uzak...”

“Anlaştık, saat dokuzda görüşürüz.”

Natalya hafifçe gümbürdeyen kalbiyle telefonu kapattı.

Lena, Natalya gidene kadar bekledikten sonra Sofi'nin uyuduğu çocuk odasına girip yavaşça seslendi.

“Sofi?”

Kuzeni doğruldu ve uykulu bir hâlde, “Saat kaç?” diye sordu.

Lena saatine bakmak için elini salladı. “Dokuza geliyor. Natalya çıktı. Bence şu an konuşmanın tam sırası.”

“Tabii...” Sofi yavaşça doğruldu. “Ben... çok yorgun hissediyorum. Yol çok uzun sürdü.”

“Sana kahve yapayım.”

“Hayır hayır, yapma. Şimdi içemem. Sadece bir parça kızarmış ekmek istiyorum. Giyineceğim.”

“Yürüyüşe gidelim mi?” Lena'nın vücudunu bir adrenalin dalgası sardı. “Falezlerden aşağı yürürüz?”

Sofi, şüpheyile rüzgârla sallanan pencereye baktı. “Hava biraz soğuk olabilir.”

“Temiz havaya ihtiyacım var,” diye cevapladı Lena. “Kafamı dağıtmam için.”

Genç kadın kafasını asla dağıtamayacağını biliyordu. Gece iki saatten daha az uyumuş, tekrar tekrar uykusundan sıçramıştı. Saat üçe geldiğindeyse yerinden kalkmış ve evdeki her

şeyi içmişti. Şarap, votka, şeri... Midesi asit yüzünden yanıyordu, tüm kasları onu her an yarı yolda bırakacakmış gibi tir tir titriyordu. Mantığı vicdan azabı, yorgunluk ve korkuyla bir sisin ardında gibiydi. Fakat kucağına altın bir fırsat düşmüştü. Natalya gitmişti, Sofi onunla konuşmak istiyordu. İşte yapacaktı. *Gerçekten yapacaktı.*

“Bayılacak gibi duruyorsun Lena.” Sofi, kuzeninin yanına gidip onu yatağa oturtmaya çalıştı.

Lena, Sofi’yi başından savarak, “İyiyim,” dedi. “Ekmek kızartacağım. Sen de giyin. Ama sıkı giyin.”

Lena, Sofi’nin yanında getirdiği uzun, kırmızı paltonun kara kayalara yayıldığını hayal etti. O an ciğerlerindeki tüm havanın tükendiğini fark etti. Sofi yüzünü görmesin diye arkasını döndü ve odadan çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Her zamanki işlerine odaklanmak sinirlerinin durulmasına yardımcı oluyordu. Genç kadın bir ekmek alıp tost makinesine koydu. O sırada telefon çaldı, kalbi yine korkuyla dolmuştu. Yavaşça telefonu açtı.

O arıyordu.

Telefondaki sesi, “Natalya evden çıktı,” dedi.

Neredeydi? Nereden biliyordu? Lena hiçbir şey söyleyemedi.

“Bunu şimdi yapacaksın. Bu sabah.”

Lena, “Evet,” diye yanıtladı. “Falezlere yürüyüşe gidiyoruz.”

“Sizi izliyor olacağım.”

Hat kesildi. Genç kadın telefonu yavaşça kapattı.

Sofi, “Hazırım,” diye seslendi.

Lena arkasını döndü. Sofi, üzerine uzun yün bir elbise, deri bir palto giymiş, başına gri tüylü bir şapka takmıştı. Lena, aklındaki resmi değiştirdi; kayalardaki cesedin üzerinde siyah ve gri renkler olacaktı.

Ekmek kızartma makinesindeki ekmekler fırladığında genç kadın ince bir ses tonuyla, “Kahvaltın,” dedi.

“Yanıma alacağım.” Sofi, mutfak penceresinden gökyüzüne baktı. “Umarım iki şemsiyen vardır. Islanmak istemiyorum.”

Natalya, falezlere vardığında Sam, dirseklerini anıta dayamış bir hâlde gri denizi izliyordu. Genç kadın bedenine çarpan rüzgâr yüzünden paltosunu vücuduna sardı. Sam, Natalya’nın geldiğini yanında durana kadar fark etmemişti.

“Sam.”

Sam arkasını dönüp cılız bir şekilde gülümsedi. “Neden bu kadar suçlu hissediyorum?”

“Ben de öyleyim.” Natalya gerginliğini itiraf ettiğinde rahatlayarak güldü. “Şimdi bana bildiğin her şeyi anlat.”

Sam, Natalya’ya Lena’nın giderek artan alkol bağımlılığını, çocukları nasıl kaybettiğini, çiftlik evini satılığa çıkardığını, son birkaç haftadır çok tuhaf davranıp onu ve çocukları görmek istemediğini, telefonda panikleyip sinirlendiğini anlattı. Natalya da yaşadığı benzer şeylerden bahsetti. Bu sırada birkaç yağmur damlası düşmeye başlamıştı.

“Onun için çok endişeleniyorum,” diye devam etti Sam. “Biliyor musun, onu hâlâ çok seviyorum.” Araya giren kuvvetli rüzgâr Sam’in sözlerini alıp götürdü.

“Öyle mi?”

“Onu sevmekten hiç vazgeçmedim ki. Yaptığımız... Tanrım... Biz çok aptalız, Natalya. Böyle bir şey yaptığımıza inanmıyorum.”

“Ben de. Ama o zaman mantıklı gelmişti. Bazı şeyler önce mantıklı gelir, gecenin ıssız karanlığı çöktüğündeysen...” Natalya başını iki yana salladı. “Lena’nın nasıl hissettiğini artık biliyorum. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bu süre boyunca aklında tilkiler dolanmış olmalı. Bizi affedemediğine şaşırmamalı.”

“Seni affetti,” dedi Sam, omzunu silkerek. “Ama beni affetmedi...”

“Ona yardım etmek zorundayız, içmeyi bırakmalı. O zaman doğru dürüst düşünebilir. Beni tekrar sevmek istiyorsa belki seni de sevmek ister. Sofi eve gittikten sonra onunla kalmayı düşünüyorum. Bir rehabilitasyon programı uygulayabileceği bir yer buluruz. Ben her şeyi öderim.”

Sam, “Gerçekten minnettar olurum,” diye yanıtladı.

“Daha iyi olduğunda onu evliliğini düzeltmeye ikna etmek için elimden geleni yapacağım.” Genç kadın birden durdu. “Tabii, sen de istiyorsan?”

“Çok istiyorum.”

“Ama bu gitmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Lena’nın hayatından çıkmam gerekecek. Böylece bir daha bize karşı güven sorunu yaşamayacak. Bunu gerçekten yaparım.”

“Lena’nın sana ihtiyacı var, sakın böyle bir şey yapma.”

“Ne pahasına olursa olsun...” Natalya şimdi daha mutluydu. “Şu an çok kötü bir durumda ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacağım.”

Lena planını gerçekleştirebileceği en iyi yerin burası olduğunu düşünmüştü. Patika birden yukarı çıktığından ağaçlar ve zemin görünmelerini engelliyordu. Uçurumun dik yüzünde, güzel bir manzara vardı. Burası, patikada parmaklık olan tek yerdi, fakat yakın zamanda düşen bir kaya parmaklığın bir kısmını da beraberinde götürmüştü. Yerel bir gazete halkın bu konudaki şikâyetleriyle ilgili bir haber yapmış, halkın onarım çok uzun sürdüğü için velvele çıkardığını söylemişti. Lena, Sofi'ye kızlanması için üsteledi. Sofi oldukça şüpheli görünüyordu. Soğuk rüzgârda titreyerek High Street'i ve fazla patikasının kuzey ucundaki okul alanlarını geçti. Bu sırada yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Belki de geri dönmeliyiz." Rüzgâr ve vuran dalgalar genç kadının sesinin çok az duyulmasına neden oluyordu.

Lena, Creedy'nin onları bir yerden izliyor olabileceğini düşünerek, "Hayır hayır," dedi. "Yürümem lazım. Deniz havasına ihtiyacım var."

"Çok tuhaf davranıyorsun, Lena. Uyumadın, hâlâ sarhoşsun. Ya da yine içtin. Hepsi Nikita yüzünden mi? Vicdan azabın yüzünden mi?"

Lena, Sofi'yi peşinden gelmeye zorlayarak yürümeye devam etti.

"Çünkü seni affediyorum. Nikita iyileşiyor, şu an hayat benim için çok güzel. Başta sana kabalık ettiğimi biliyorum ama çok öfkeliydim. Çok korkmuştum."

Lena, söyleyecek şeyleri olduğunu fark etti ama sohbete odaklanmakta güçlük çekiyordu. "Kabalık etmedin. Hangi anne olsa öyle yapardı. Çocuklarımın incindiğini düşünüyorum da..." Genç kadın birden sustu.

Sofi ansızın kuzeninin elini tutup sıktı. “Anlayacağını biliyordum. Lena, gerçekten ritmine ayak uyduramıyorum. Biraz durup dinlenebilir miyiz?” Genç kadın yolun gerisindeki patika dışında kalan bir park bankını gösterdi.

“Dinlenmek mi?”

“Sadece birkaç dakika...”

Creedy birlikte oturduklarını görüp Lena’nın beceremediğini düşünürse ne olacaktı? Direkt Wendy’nin evine mi giderdi, yoksa ona bir şans daha verir miydi? Lena’nın seçeneği yoktu. Sofi, çoktan banka gitmiş oturmak üzereydi. Genç kadın Sofi’nin peşinden gidip onu yakaladı. “Hayır, yürümeye devam etmek zorundayız.”

“Lena...”

“Lütfen. Lütfen oturma.”

Sofi olduğu yerde kalakaldı. Lena’nın tüyleri diken diken olmuştu. Çok tuhaf davrandığının ve Sofi’nin giderek şüphelendiğinin farkındaydı.

“O zaman daha yukarı çıkmayalım,” diye cevapladı Sofi. “Kuzey tarafa, eve doğru gidelim. Yoksa bir kilometre daha yürümek zorunda kalacağız. Geri yürüyecek enerjim yok.”

Lena, Sofi’nin geri yürümeyeceğini biliyordu, ancak bunu ona söyleyemedi. Onunla yürümek zorundaydı, yoksa şüphe çekmiş olacaktı.

“Tabii,” dedi Lena tükenmiş bir hâlde. “Yürümeye devam ettiğimiz sürece sıkıntı yok. Düzgün düşünemiyorum, kafamı dağıtmam lazım.”

Sofi, kolunu Lena’nın beline dolayıp banktan uzaklaşarak, “Tamam,” dedi. “Endişe etme, her şey yoluna girecek. Aslında ben... Benim bir şey açıklamam lazım, Lena. Çok yoruluyorum çünkü hamileyim.”

Lena kanının donduğunu hissetti.

Sofi yavaşça güldü, öyle sessiz konuşuyordu ki Lena onu güçlükle duyuyordu. “Kendime kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim ama söyledim bile.”

O an Lena bu durumda verebileceği tek kararı verdi. Sofi’yle birlikte ölmek zorundaydı. Çünkü kuzeninin ve doğmamış çocuğunun katili olarak yaşayamazdı.

Effi Beşinci Bölüm

Natalya, Sam gittikten sonra bir süre falezlerin üzerinde gezindi, anıta yaslanıp dalgaları izledi. Yağmur azalmıştı ama hava hâlâ nemli ve tuzluydu. Natalya, uzakta siyah beyzbol şapkalı bir adam gördü. Adam, onu izliyor gibiydi. Genç kadın, adamı önce görmezden geldi. İnsanların ona bakmasına alışkındı, bir filmini izlemiş olabilirdi. Ellilerindeki çoğu adam, gerçekten yaşlı bir filozofla çıkacak kadar tükenip tükenmediğini görmek için ona yaklaşırdı. Ama o kadar tükenmemişti. Ted kırk beş yaşındaydı, Natalya için üst limit buydu. Genç kadın artık dönmek zorundaydı. Adam iyice yaklaşmıştı. Direkt ona doğru mu geliyordu? Natalya'nın içi huzursuzlukla doldu. Gerilmişti, koşmaya hazırdı.

Adam, "Natalya," diye seslendi.

Artık çok geçti, Natalya adamı tanımıştı. Roy Creedy. O an koyu bulutlara rağmen kâbusu andıran, gerçeküstü bir parlaklık belirdi. Creedy'yi burada, tanıdık ve güvenli bir yerde görmek tüm sinirlerini altüst etmişti. Birden geçmişini hatırladı. Creedy'nin baskın kibri, kadınlara karşı nefreti, acımasız espri anlayışı, pornografi ve şiddet tutkusu... Genç kadın korkuya

teslim olmak üzereydi, kaçması gerekirken donakalmış bir hâlde bekliyordu.

Tam hareket etmeye başlamıştı ki kendini bir boğuşmanın içinde buldu. Creedy üzerindeydi.

“Şanslı günümdeyim,” diye homurdandı Creedy. Genç kadın düşüp başını taş anıta vurdu. Bir an bilinci kapandı, sonra tekrar kendine geldi. Kulakları çınlıyordu. Tüm gücüyle bağırılmaya başladı. Daha önce ekranlarda çok defa bağırırmıştı. Fakat o tiyatral performanslar, ciğerlerinin derinliklerinden gelen, tüm vücudunu titreten ve boğazını yırtan gerçek çığlıklarla kıyaslandığında çok basit kalıyordu.

Creedy, Natalya’yı saçından tutup falezin ucuna sürükledi. Genç kadın tırnaklarını adamın ellerine geçirip kurtulmaya çalışıyor, sesinin rüzgârda ve dalgalarda kaybolmamasını umarak avaz avaz yardım istiyordu. Tabii, onu kurtarmaya gelen olmayacaktı.

Natalya, alacağı cevaptan korkarak tiz bir sesle bağırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Bir taşla iki kuş öldürüyorum,” diye yanıtladı Creedy.

Uçuruma çok yaklaşmışlardı, gerçekten çok tehlikeli bir noktadaydılar. Genç kadın çaresizce yerleri yumrukluyordu. Sonra bir bağırış duyuldu. Bu bir erkek sesiydi. Sesin ardından bir gölge belirdi. Sam gelmişti.

O an Natalya için her şey karardı. Creedy, onu yere bırakıp kaçmaya çalıştı, fakat Sam, Creedy’yi yakaladı ve tekrar bir boğuşma yaşandı. Natalya, Sam’in ayaklarının uçuruma çok yaklaştığını görebiliyordu. “Dikkat et!” Sam, genç kadının çığlığıyla aşağı baktı. Sam’in dikkat dağınıklığını fırsat bilen Creedy, hızlı bir hareketle onu itmeye kalkıştı.

Natalya yerden fırlayıp Creedy'nin bacağına bir tekme attı. Creedy birden tökezledi, Sam bulunduğu tehlikeli noktadan ayrılıp Creedy'nin parmaklarını üzerinden çekti. Bu sırada Creedy'yi öyle sert itmişti ki Creedy dengesini kaybedip aşağı yuvarlandı. Çığlıkları aynı bir kadının ki gibi yüksek ve tizdi.

Lena, Sofi'yle ölmeye karar vermişti, artık çok daha sakindi. Aslında arkasında bırakacağı çok da bir şeyi yoktu. Elbette çocukları vardı, fakat onlar da o olmadan daha iyi olacaktı. Yakında ergenliğe girecekler ve ona ihtiyaç duymayacaklardı. Ondan nefret bile edebilirlerdi. En azından böyle onu sevgiyle anımsayacaklardı. Çiftlik evi onlara kalacaktı, Lena şimdiki gibi her teklifin önünde durmayacağından hızla satılacağına şüphe yoktu. Aslında her şey çok basitti. Ölümün ardındaki bilinmezliğin verdiği soğuk korkuyu atlattığında *-düşünme şunu-* her şey çok mantıklıydı. Genç kadının kalp atışları yavaşladı, tüm bedenini bir teslimiyet sarıyordu.

“Senin için çok mutluyum Sofi. O zaman seni daha fazla sürüklemeyeyim. Haydi eve dönelim ama manzaralı yerden gidelim.”

Lena, kuzenini patikadan aşağı indirmeye başladı. Roy Creedy onları izliyor muydu? Birlikte sessizce biraz daha yürüdüler. Bulutlar dağılıyor, ağaçların tepelerinden bir kış güneşi belirliyordu. Artık açıklıktaydılar, yoldan geçen araçlar bile onları görebiliyordu. Fakat bir önemi yoktu, artık sonuçlarına katlanmayacağından yapacağı şeyi saklamak zorunda değildi. Ölü kadınlar hapishaneye gidemezdi. Genç kadın gözlerini, bir metre çimlikten sonra uçuruma varan patikanın ucundan ayırmıyordu. Derin bir nefes aldı.

“Bir saniye dur, Sofi.”

“Ne oldu?”

Lena, kollarını Sofi’ye doladı. Kendi bedeninin öldüren ağırlığını hissedebiliyordu.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Sofi’nin bedeni birden gerildi. “Sirenleri duyuyor musun?”

Lena hızla geri çekildi. Sirenlerin gürültüsünü duymamak imkânsızdı. Şaşkın bir hâlde birinin niyetini öğrenip onu durdurmak istemiş olabileceğini düşündü. Sonra aklına daha korkunç bir düşünce geldi. Çocukları. Creedy sözünden dönmüş ve çocuklarına gitmişti.

Sirenler giderek yaklaşıyordu. Sofi, “Bu tarafa geliyorlar!” diye bağırdı.

Bir ambulans ve polis arabası Sofi’nin söylediğini kanıtlar gibi hızla falez yolundan geçti. Sirenler aniden durdu.

Sofi süratle yürümeye başladı. “Bir şey olmuş!”

Lena, planının suya düştüğünü fark ederek kuzeninin peşinden koştu. “Bekle Sofi, bekle.”

Ama Sofi, ilkel bir merakla koşmaya başlamıştı. Böyle te-laşa kapılmasının nedeni Nikita’nın kazasındaki travma olabiliyordu. Dağlık kısmı döndüklerinde acil durum araçlarının em-niyet şeridine rastgele park edildiğini gördüler.

Bu manzara Lena’yı iliklerine kadar sarsmıştı. Bu imkânsızdı. Natalya ve Sam’in etrafı acil servis çalışanları tarafından çevrilmişti. Çocuklara bir şey olmuş olmalıydı. Matthew, Anna... Genç kadının zavallı kalbi büyük bir endişe ve korku yüzünden patlamak üzereydi. Öyle paniklemişti ki koşup Sofi’yi yakaladı. O sırada onların geldiğini gören Natalya, koşmaya başladı. Bir koluyla Lena’yı, diğer koluyla

Sofi'yi sarıp haykırdı. "Ah, şükürler olsun Tanrım. Şükürler olsun, yaşıyorsunuz!"

"Ne oldu? Çocuklar..."

"Hayır hayır. Creedy. Roy Creedy düştü." Natalya kir içindeydi, alnı kanamış, yüzü gözyaşı izleriyle dolmuştu. "Beni öldürmeye çalıştı. Sam buradaydı... Creedy'yi aşağı itti."

Sofi soluk soluğa, "Creedy mi?" dedi.

Lena'nın dizleri titremeye başlamıştı. "Öldü mü?"

Natalya başını evet anlamında salladı.

Lena daha fazla dayanamayarak yere yığıldı. Bileğinde keskin, sıcak bir acı vardı. O sırada sıcacık bir çift kolun onu sardığını hissetti. Sam yanındaydı.

"Tamam tamam." Sam, avutucu sesiyle kulağının hemen yanında fısıldıyordu. "Tuttum seni, Lena. Sorun yok."

Lena'nın bileğindeki sızı dayanılmayacak gibiydi. Ama kendini rahatlatmış ve sakin hissediyordu.

Creedy ölmüştü, Sofi yaşıyordu.

Etrafını bir anda büyük bir kalabalık sardı. Polisler, sağlık görevlileri, bağırıışlar, ağlayışlar... Zayıf, sarışın bir sağlık görevlisi Lena'yı, bileğini kırık tahtasına sardıktan sonra sedyeye yatırdı. Araçların kapıları bir bir kapandı, motorlar çalıştı ve araçlar yoldan çekildi. Sam, polislerle birlikte gitmişti. Sargı beziyle başı sarılan Natalya, ambulansın arkasına binip Lena'yla gitmek için ısrar etmişti. Sofi de ambulansın ön koltuğundaydı.

Kapılar kapanıp yola çıktıklarında Natalya, kardeşine döndü. "Acıyor mu?"

Lena cevap veremeyerek sadece başını iki yana salladı.

Natalya kemerini çıkardı ve saçlarını ellerine dökerek öne doğru eğildi. “Bizi nasıl buldu? Bu kadar yılın ardından nasıl...”

Lena sadece, “Bilmiyorum,” diyebilirdi. Natalya ve Sofi, onun Creedy’nin burada olduğunu bildiğini ve onları böyle bir tehlikeye attığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti. “Ama artık bitti.”

Natalya doğruldu, sonra birden yüzünü buruşturup göz yaşlarına boğuldu. Ardından kendini kardeşinin üzerine atıp, “Seni seviyorum, Lena,” diye haykırdı. “Benim küçük kız kardeşim... Seni çok seviyorum. Bir an öleceğimi sandım. Birbirimizi bir daha görmemeye dayanamazdım.”

Lena hiçbir şey söylemeden elini kaldırıp Natalya’nın saçlarını okşadı.

“Sam’le neden orada olduğumuzu merak ediyor olmalısın, ama amacımız sana ihanet etmek değildi. Sana yardım etmeye çalışıyorduk.”

Aslında Lena, Sam ve Natalya’nın birlikte olduğunu bile fark etmemişti. O an kafasını meşgul eden daha büyük sorunlar vardı.

“Lütfen Lena. Lütfen... Bu dünyada senin de beni seviyor olduğunu söylemenden daha önemli bir şey yok. Hiçbir şey eskisi kadar yakın olmamızdan, beni affedebilenden ve bana tekrar güvenebilenden daha mühim değil. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum uğratmayacağım.”

Lena derin bir nefes aldı. “Geçmiş geçmişte kaldı. Elbette, seni seviyorum.”

Daha söylenecek çok şey vardı, fakat Lena hıçkırıkları yüzünden konuşamıyordu. İki kardeş ambulansın arkasında sıkıca sarılıp birbirlerini anladıklarına inandılar.

Sofi, Lena ve Natalya'yla Briggsby Hastanesi'nin acil servisinde oturmuş, Lena'nın kırık bileğinin röntgenini bekliyordu.

Sofi, kuzenleriyle yalnız kalır kalmaz beynine baskı yapan o soruyu sordu. "Creedy nereden geldi?"

Lena hemen, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Cehennemin dibinden," diye yanıtladı Natalya. "Ve şimdi de geri döndü."

Sofi'nin içinde Lena'ya karşı ufak bir şüphe vardı. Natalya falezlerde Roy Creedy'den bahsettiğinde hiç şaşırmamış, sadece yere çökmeden önce 'öldü mü?' demişti. Fakat Sofi hiçbir şey söylemedi. Zaten Lena kendi gibi davranmıyordu. Ama şimdi çok daha rahatlamış görünüyordu, sebebi ağrı kesiciler olabilirdi. Bu dram bittiğinde ve Lena o lanet içki alışkanlığından kurtulduğunda bu konuyu tekrar açabilirdi. Ancak şimdi tek düşündüğü, Natalya falezlerden düşmediği için minnettar olduğuydu.

"Gerçeği söylemek zorunda kalacağız," dedi Sofi. "Bizimle konuşmaya geldiklerinde polise ve Sam'e gerçekleri anlatacağız."

Natalya, "Ama hırsızlıktan bahsetmeyelim," diye araya girdi.

"Seni koruyacağız. Korkma." Lena'nın sesi epey sertti.

Sofi, birbirlerine sevgiyle bakan kuzenlerini izledi. Bu korkunç travma iyi sonuçlar doğurmuştu.

"Geçmiş nihayet silindi," dedi Natalya.

Lena, "Evet," diye cevapladı. "Şimdi geleceğimize bakalım."

Sofi yavaşça tekrarladı. "Geleceğimize bakalım. Önümüzdeki her bir kıymetli güne..."

Sonsöz

Yaz 2006

Natalya, Ted'in otuz sekizinci yaş gününde verdiği hediye çok beğenmişti. *Yeni göğüsleri*. Charing Cross Road Stüdyosu'ndaki TV Star Dergisi'nin beyaz kâğıda basılan fotoğraflarında giydiği kırmızı tasarım elbisenin içinde çok güzel duruyorlardı. Fotoğrafçı nihayet fotoğraf çekmeyi bıraktı, pervaneler durdu ve Natalya bir sigara yakmak için kenara çekildi.

Tüm çekimi izleyen yirmili yaşlarındaki tutkulu bir gazeteci hızla Natalya'ya yaklaştı. Genç adam çekimden önce Natalya'nın boş vakitlerini yakalayıp bir saatlik bir röportaj yapmayı başarmıştı.

"Fotoğraflar çok güzel. Çok seksi görüneceksin."

Gerçekten de öyleydi. Natalya seksi bir kadındı. Roy Creedy'nin ölümünün yarattığı skandal uluslararası dikkat çekmişti. Hikâye çok çekiciydi: Üç Rus kız, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından Rus gelin sıfatıyla dolandırıcılığa kalkışıyor. Natalya'nın yıldızı kısa sürede tekrar parlamıştı. Bir ay içinde İngiltere'ye gelen yabancı gelinlerin hayatını işleyen yeni realite şov *Yabancı Gelin* için sunuculuk

teklifi almıştı. Bu, o kadar başarılı bir programdı ki Amerikan versiyonu planlanıyordu. Yani genç kadın kısa süre içinde sunuculuk yapmak üzere Los Angeles'a gidiyordu.

Tabii, her şey bu kadar basit olmamıştı. Natalya haftalarca hapisane hakkında kâbuslar görerek uyanmıştı. Ancak Ted'in Chicago'da bulduğu düzgün bir savunma avukatı, ona endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Arabayı ve mücevherleri çaldığını itiraf etmediği sürece onu suçlayacak bir kanıtları olmayacaktı.

Natalya nihayet hayal ettiği gibi Amerikan prensesi olmuştu. Şimdi her zamankinden daha güzeldi. Yılın üç ayı çekim için uzağa gitmesine izin veren harika bir erkek arkadaşı, ayrılıklarında kendini avutmak için elbiselere ve aksesuarlara harcayacak deste deste parası vardı. Sofi, Roy Creedy'nin ölümünden sık sık üzücü bir olay gibi bahsediyordu -kimse böyle bir ölümü hak etmiyordu- fakat Natalya bu konuda çok acımasız olduğunu fark etmişti. Saçından tutulup falezin ucuna sürüklenmişti. O gün ölmesi gereken kişi ölmüştü.

Genç kadın sokak kıyafetlerini giyip ağır makyajını çıkarmak için soyunma odasına gitti. Kapıdan çıktığında genç gazeteci tekrar önünü kesip taksi çağırmayı teklif etti.

Natalya, "Gerek yok," diye cevapladı. "Hava çok güzel, yürüyeceğim."

"Benim için bir zevk," dedi gazeteci. "Ofisinize girme ve sizinle uzun bir sohbet etme şansını vermenizin karşılığı olarak düşünün."

Natalya gülümseyerek, "Ah, olur mu hiç," dedi. "O zevk bana ait."

Stasya onları bekliyordu. Sofi ve Julien arabayı parke taşlı so-kağa park edip bebek koltuğunun kemerini çözdüler. Yaklaşık on yıldan sonra tekrar anne baba olmuşlardı. Sofi çok yorgundu, canı çok yanıyordu, ancak oldukça mutluydu.

Stasya kızının üzerine atılarak, “Torunuma bakayım,” dedi. “Ah, nasıl güzel... Nasıl güzel.”

Sofi mutlulukla çocuğunu annesine verdi. Küçük çocuğuna babasının ismini koymuşlardı. *Ivan*. Stasya, Julien mutfak-ğa kahve yapmaya gittiğinde sevinçle bebeği seviyordu. Bir süre sonra kundaktaki kıymetli Ivan’ı annesine geri vererek Sofi’ye baktı.

“Nikita yukarıda size kart çiziyor.”

“Çıkıp onu göreyim.” Sofi, kucağında ağlamaya başlayan bebek Ivan’ı yavaşça salladı. “Ağabeyiyle tanışma vakti geldi.”

Genç kadın merdiveni çıkıp Nikita’nın odasına girdi. Nikita beş aydır evdeydi. Kaza yüzünden terapilerinden geri kaldığı için tekrar öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ama yavaş yavaş tekrar gelişim gösteriyordu. Sadece evde olması bile büyük bir mutluluktu. Tekrar terapisine devam edebilmesi ve dünyaya geri gelmiş olması büyük bir ödüldü. Sofi, iş sorumluluklarını günden güne azalttı ve Ivan doğduğunda tüm işi Jack Merryweather’a devretti. Şimdi sadece Jack’in ve işin Avrupa ayağını yöneten Francette’in tasarımcısı olarak çalışıyordu.

Genç kadın boş eliyle yavaşça Nikita’nın kapısını çaldıktan sonra içeri girdi. Nikita yatağında oturuyordu. Etrafı her zamanki gibi düzenle yerleştirdiği kâğıtlar ve kapaklarını hizaladığı keçe kalemlerle doluydu. Küçük çocuk annesini gördüğünde ufak bir tepki verdi.

“Bak Nikita, küçük kardeşin Ivan’la tanış.”

Nikita, “Ivan,” diye tekrarladıktan sonra annesine dikkatlice ikiye katladığı bir kâğıt parçası uzattı.

Sofi, karta daha iyi bakabilmek için Ivan’ı Nikita’nın yatağına, çizimlerin arasına yatırdı. Kartın önünde *Eve hoş geldin, anneciğim* yazıyordu. İçinde de bir çamaşır makinesi resmi vardı.

Sofi başını kaldırıp oğluna baktı. “Harika olmuş, hayatım.”

Nikita, küçük kardeşinin üzerine eğilip korku dolu bir hayranlıkla yumuşak kulak memelerine dokundu.

Sofi, “Ne düşünüyorsun bakalım?” diye sordu.

“Çok küçük.”

“Evet.”

“Ben çok büyüğüm.”

Genç kadın, “Onu evimizde tutalım mı?” diyerek güldü.

Nikita başını kaldırıp omzunu silkti. “Elbette.”

Sofi bir kahkaha daha attı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Tanrı aşkına artık oturun çocuklar.” Lena, Matthew ve Anna’ya sesini yükseltmekten hiç hoşlanmıyordu. Fakat çiftlik evinin odalarında çılgınca ebeleme oynayan çocuklar kontrolden çıkmıştı. Matthew çoktan ayak parmağını vurmuş, Anna’nın ise dizleri sıyrılmıştı.

Sam, ayaklı merdivenin üzerinden çocukları net bir şekilde görebiliyordu. “Sorun yok, sorun yok. Sıkıldılar, o kadar. Üç hafta sonudur boya yapışımızı izliyorlar. Ben olsam ben de sıkılırdım.”

Lena, ellerini birleştirerek çocuklara seslendi. “Haydi haydi, ikiniz de dışarı. Güneş batana kadar oynayın. Sonra da eve gideriz.”

Hep beraber Briggsby’deki evlerine gideceklerdi ancak bu ev, sadece bir hafta daha onların olacaktı.

Sam merdivenden inip Lena’nın yanına geldi. Saçlarına beyaz boyalar bulaşmıştı. “Boyamadığım yer kalmış mı?”

“Bence güzel olmuş.”

Sam, Lena’nın boynuna sokulup, “Sevindim,” dedi. “Sen mutluyusan ben de mutluyum.” Ardından doğruldu ve fırcasını yere indirdi. “Önümüzdeki cumartesi taşındıktan sonra kutlamak için bir şişe şampanya alır mıyız?”

Lena başını hayır anlamında salladı. O an yüreğini, yapmaktan son anda kurtulduğu şeyin korkusu sardı. “Hayır hayır, asla. Benim için pek iyi olmaz, alkolden uzak durmam çok daha iyi.”

“Sen bilirsin. O zaman aşk sarhoşu oluruz.”

“O olur bak.”

Lena, kocasının o aşına yüzüne baktığında kalbine pişmanlık dolu bir sızı saplandığını hissetti. Roy Creedy’den sonra hayatının bir saniyesini bile boşa harcamamaya karar vermişti.

Sam, Lena’ya doğru eğilip yanağını saçlarına gömdü. “Çiftlik evindeki yeni hayatımızı dört gözle bekliyorum, Lena. Bana hâlâ rüya gibi geliyor. Tekrar birlikte olmamız, beni affetmen...” Sonra geri çekilip muzipçe güldü. “Benim için daha büyük bir mucize olamazdı.”

Lena ihtiyatlı bir edayla güldü. “İnatçılık ettiysem üzgünüm.”

“Seni asla suçlamıyorum.”

Lena, kollarını Sam’e doladı. Burnuna boya, sabun ve ter kokusu geliyordu. Kalbindeki Sam yanındaydı. Onu neredeyse

kaybediyordu. Çocuklarını, her şeyini kaybedecekti. Sofi'nin onarmalarına yardım ettiği çiftlik evindeki yeni hayatları geçmiştekinden iki kat daha güzel olacaktı. Lena, dünyadaki en şanslı kadın olduğunun farkındaydı.

Genç kadın kalbinin sesini dinleyerek, "Olan oldu," dedi. "Artık geri dönme şansımız yok. Ama sonuç olarak herkes affedilmeyi hak eder."

"Ben bile mi?"

"Evet. Hatta ben bile..."

Issız Kar Taneleri

KIMBERLEY FREEMAN

